

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e
Türkiye
Ansiklopedisi

kutuphaneci - eskikitaplarım

6

İtaliyânî Nâvâzî

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e

Türkiye Ansiklopedisi

• • • • •

İletişim Yayınları

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e

Türkiye Ansiklopedisi

İletişim Yayıncılık A.Ş. Adına Sahibi	Vedat Çakmak
Genel Yönetmen	Murat Belge
Yayın Yönetmeni	Fahri Aral
Yayın ve Danışma Kurulu	Murat Belge, Seyfettin Gürsel, Alpay Kabacalı, Şerif Mardin, İliber Ortaylı, Taha Parla, Zafer Toprak, Tarık Zafer Tunaya
Sorumlu Yazı İşleri Müdürü	Ahmet Ziya Bayman
Yayına Hazırlama/ Fotoğraf-Resimleme	Mustafa Şahin Emre Ünsev, Yiğit Ekmekçi
Teknik Müdür	H.Miray Yüzgeç
Teknik Yönetmen/Kapak	Ayla İşler
Düzeltili	Lütfi Kuzu, Abdullah Onay
Pikaj	Süleyman Hakan
Renk Ayrımı	Üçel Ofset
Dizgi	Serpil Şahin, Hüsnü Abbas, Hamit Balaban, Nuri Abbas
Siyah-Beyaz Filmler	Tayfur Hardal, Murat Hardal
Ofset Hazırlık	Perka A.Ş. Tesisleri
Baskı	Ayhan Matbaacılık
Cilt	Örnek Mücellithanesi
Genel Dağıtım	Gameda

İletişim Yayınları

Klodfarer Caddesi, İletişim Han, Cağaloğlu-İSTANBUL
Tel: 520 14 53 - 54 - 55

Ankara Bürosu: Konur Sokak No: 24/4 Yenışenir-Ankara Telefon: 25 36 00 - 25 20 71
İzmir Bürosu: 857. Sok. İzmiroğlu işhanı No, 306 Konak Telefon: 14 90 42

risi çerçevesinde olaylar değerlendirildiği zaman bu direncin ideolojisi bakımından fazla bir fark olduğunu belirtmek de anlamlı görünmemektedir. Özellikle, direncin antisömürgeci niteliğinin ve ekonomik bağımsızlık konusunun kuşkular taşıdığı bilindiğine göre. Kemalizmin laiklik ilkesinde toplumsal devrimlerin önkoşullarını bulan Niyazi Berkes, kapitülasyonların Batılı devletler açısından anlamını 1920'li yıllarda kaybettiğini belirtmiştir. I. TBMM'deki konuşmalara dikkat edildiği zaman İngiltere ve Fransa konusundaki düşüncelerin zaman içinde nasıl farklılaştığı anlaşılabılır. Ayrıca Tarihçi Zafer Tunaya Hürriyet ve İtilafın Türk unsuru dışındaki etnik unsurlara dayandığını belirtirken ayrılıkçı örgütler kısmında Arnavutlar konusundaki kısmen ilginç bilgi dışında sadece genel nitelemeyi tekrarlaması anlamlı ve öğreticidir. Birtakım bedahatleri yeni tezlere gibi ifade eden bir yazarın açıklıkla belirttiği gibi Sivas Kongresi'nin mandacılık konusundaki tutumuna önyargısız yaklaşmak sorunun daha soğukkanlı bir şekilde değerlendirilmesini sağlayabilir. Parlamenterinin olmadığı bir dönemde de tekil Hürriyet ve İtilaf Fırkası mensuplarının somut tutumlarını partiye zafere çalışmak mantıklı değildir. Mütareke döneminde gerçekleştirilenlerin partinin yönelimini belirleyici nitelikte değildir. Hürriyet ve İtilaf'ın kimi mensuplarının mandacı oldukları şeklindeki yorum bazı gerçekleri ifade etse de, mandacı zihniyetin

Anadolu direncine de pek yabancı olmadığı ve Anadolu direncine katılan kimi önemli kişilerin uzun süre bu direncin başarısı konusunda kuşku duyup Anadolu'ya geçmedikleri de bilinmektedir. Bağımsız çizgisinin somut emellerinin ülke siyasetine pek yansımadağı Hürriyet ve İtilaf'ın bu konuda çok farklı bir yaklaşım içinde olmaması yadırgatıcı değildir.

Türkiye'de Muhalefet Potansiyeli

Hürriyet ve İtilaf Fırkası muhalefeti İttihat ve Terakki'ye yönelik her tür karşı çıkışı birleştirmeyi denemiştir. Muhalefetin programından çok iktidarı eleştirisi öne çıkmaktadır. Birbirleriyle uyumsuz eleştiriler aynı örgüt içinde yankı bulabilmektedir. Hürriyet ve İtilaf'ın muhalefeti bu nedenle kapsayıcı bir nitelik taşımaktadır. Mütecane olmayan muhalefet ister istemez hırçın olacaktır. İttihat ve Terakki karşıtlığının kemikleşmesi, şartlar tamam olursa ihtilal meşru olur anlayışına cevaz vermektedir. Halkın siyasete katılımının olmadığı bir toplumda da askerlerin siyasetle ilgilenmesi doğaldır. Özgürlükçülük görüntüsü altında Hürriyet ve İtilaf muhalefeti İttihat ve Terakki iktidarından ülkeyi kurtaracak askeri müdahaleyi de makûl görmektedir. Halaskâr Zabitân Grubu'nun hareketiyle İttihat ve Terakki'nin iktidarı bir süre için sona erdirilmiştir. M.Şevket Paşa

cinayeti ve birkaç karanlık işle ilintisi muhalefetin her tür vasıtayı kullanabileceğini göstermektedir. İttihat ve Terakki'nin bu doğrultudaki tipik eylemi ise Bâbîâlî Baskını olmuştur. Böylelikle de rejime müdahale eden nitelikte muhalefet meşrulaştırılmıştır. Cuntacı eğilimlerin ilk siyasal parti mücadeleleri döneminden beri gündemde olduğu görülmektedir. İktidarın, siyasal azınlığın iktidar olma potansiyelini ve demokratik seçim mücadelesini önlemeye çalıştığı ortaya çıkmaktadır. Yaşanılan tarih kesiti Hürriyet ve İtilaf'ın darbeciliğe cevaz vermesini, İttihat ve Terakki'nin de askeri müdahaleyle doğrudan iktidara ulaşmasının şartlarını yaratmıştır. Bu partiler, oluşan meclissiz ortamda geleneksel mücadele vasıtalarını da kullanmaya yatkın olmuşlardır. Beiki de bu neden bürokratlar arası mücadeleyi öne çıkarmaktadır. İktidar ve muhalefetin karmaşık niteliği ve çoğu konuya yaklaşımı açısından birbirine benzemesi yakın dönem siyasal mücadelesini andırmaktadır. Sosyal ve ekonomik sorunlardan ziyade siyasal sorunlar önem kazanmıştır. Rejim içinde cereyan etmesi gereken siyasal parti mücadeleleri, rejim üstünde cereyan etmeye yönelmiştir. Siyasal partilerin siyasal mücadeleleri rejim üstünde yapmaya yatkın oldukları görülmektedir. İki özgür meclisin II. Meşrutiyet sonrasının ilk meclisiyle I. TBMM olması ülkenin önemli siyasal değişiklikler sırasında önemli bir muhalefet potansiyeli taşıdığını göstermektedir. Her iki meclisin de kısa zamanda tasfiye edilmeleri ve yeni oluşan meclise muhalefetin çok küçük bir mebus grubuyla girmesi Türkiye'de muhalefete tahammülsüzlüğün bir göstergesi olmaktadır. Bu durum da muhalefetin insafsız bir şekilde etiketlenmesi sonucunu doğurmaktadır.

Türkiye'de muhalefetin belirgin özellikleri vardır. Özellikle iktidar olamamış muhalefetin eleştirilerinde gerçeklerden soyutlu: çok açıktır. Gerçeklerden uzaklık ve devlet yönetimi tecrübesinin olmaması daha bir hırçın muhalefete yol açmış olmalıdır. Her dönem iktidarının da buna karşı temel bir savunma biçimi vardır. Ülkede her tür olumsuzluğun sorumlusu muhalefettir. Her tür fesat muhalefetten kaynaklanır. Bu fesat ocağının da söndürülmesi gereklidir. Hainlik ve kökü dışardalık bunun en bariz mazereti olarak sunulur. Hürriyet ve İtilaf muhalefeti de,

YENİDEN ÖRGÜTLENME: Mütareke döneminde tekrar canlandırılan Hürriyet ve İtilaf bu kez kendi siyasetini yürütmek için daha uygun koşulların varolduğu bir ortamdaydı. Özellikle savaşta uğranılan yenilgiyi İttihat ve Terakki karşısında çok iyi kullanan İtilafçılar bu dönemde hükümetlerde etkili olmuşlar, bürokrasinin belli kademelerine kendi destekçilerini getirmişlerdir. Rıza Tevfik (solda), Ali Kemal (altta), Rıza Nur (sağda).

İttihat ve Terakki iktidarı da benzeri şekilde nitelendirilmiştir. Almancılık, İngilizcilik, Amerikancılık ve Rusçuluk, Türk siyasal bilim literatürünün âşına olduğu kavramlardır. Bu kavramların kullanılması suretiyle bir sürü tabu yaratılmıştır. Hürriyet ve İtilaf da bu bağlamda ele alınıp özellikle mütareke dönemindeki tavırları açısından lanetlenmiştir. En katı yaklaşımlar ise etnik unsurlar konusunda gösterilmiştir. Hürriyet ve İtilaf da daha sonraki muhalefetlerin çoğu gibi azınlık milliyetçiliğine olanak sağlayan bir siyasal parti olarak nitelenmiştir. Değişik etnik unsurları büyük devletler koruduğu için azınlık milliyetçiliğine olanak sağlama ra-

hatlıkla İngilizcilik olarak etiketlenebilmiştir. Bu durum Türkiye'deki muhalefetin kaderini göstermektedir. İktidar da doğal olarak ortadan mutlaka kaldırılması gereken muhalif siyasal gücü hedef almaktadır. □

KAYNAKÇA

- AHMAD Feroz, *İttihat ve Terakki (1908-1914)*, Ankara, 1984
- AKŞİN Sina, *Jön Türkler ve İttihat ve Terakki*, İstanbul, 1980
- BERKES Niyazi, *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, Ankara, 1973
- İbnülemin Mahmut Kemal İnâl, *Son Sadrazamlar*, C.IV., İstanbul, 1982
- KÜÇÜKÖMER İdris, *Düzenin Yabancılaşma-*

şı-Batılama, İstanbul, 1969

- Rıza Nur, *Hayat ve Hatıratım*, C.II., İstanbul, 1968
- OKANDAN Recai Galip, *Âmme Hukukumuzun Ana Hattları*, İstanbul, 1968
- Said Halim Paşa, *Buhranlarımız* (baskıya hazırlayan Ertuğrul Düzdağ), İstanbul
- SENCER Muzaffer, *Türkiye'de Siyasal Partilerin Sosyal Temelleri*, İstanbul, 1971
- TUNAYA Tarık Zafer, *Türkiye'de Siyasal Partiler*, C.I-II., İstanbul, 1984-1986

Osmanlı Devleti'nde Sol Akımlar ve Partiler

Mete Tunçay

Türkiye'deki sol akımları inceleme-ye 1908 II. Meşrutiyet devrimiyle başlayacağız. Böyle bir çıkış noktası seçmek, daha gerilerde gevşek anlamıyla "sol" açısından ilgilenmeye değecek bir şey olmadığı anlamına gelmez. Batı'da, kökleri Yunan aydınlanmasına, hatta İbrani nebilerine kadar uzanan, Ortaçağ'da dinî kisveler altında devam edip, kilisenin ekonomik temeli sarsılınca, laikleşen ütopyacı özelemler, eşitlikten yana duygular; eski Mısır'da, Babil'de, Roma'da başlayıp derebeylik Avrupa-sı'nın köylü ayaklanmalarında süregelen, adalet adına aşağı sınıfın başkaldırmaları olduğu gibi, Türk tarihinde de bunlara benzeyen fikir ve hareketler vardır. Bu yönden, çeşitli tarikatların toplumsal içeriklerini araştırmak, bugün bile töreler arasında kalıntılarına rastlanan eşitlikçi duyguların, Türklerin Orta Asya günlerindeki kökleri üstüne eğilmek, Ahilik örgütünü, Celâli ayaklanmalarını incelemek pekâlâ saygıdeğer bir çaba olabilir.

İlk Sol Akımların Özü

Osmanlı İmparatorluğu'nda, çok eskilerden beri ekonomik amaçlı işçi hareketleri olduğu bilinmektedir. İktisat Tarihi araştırmalarında, (gümüş akçe-

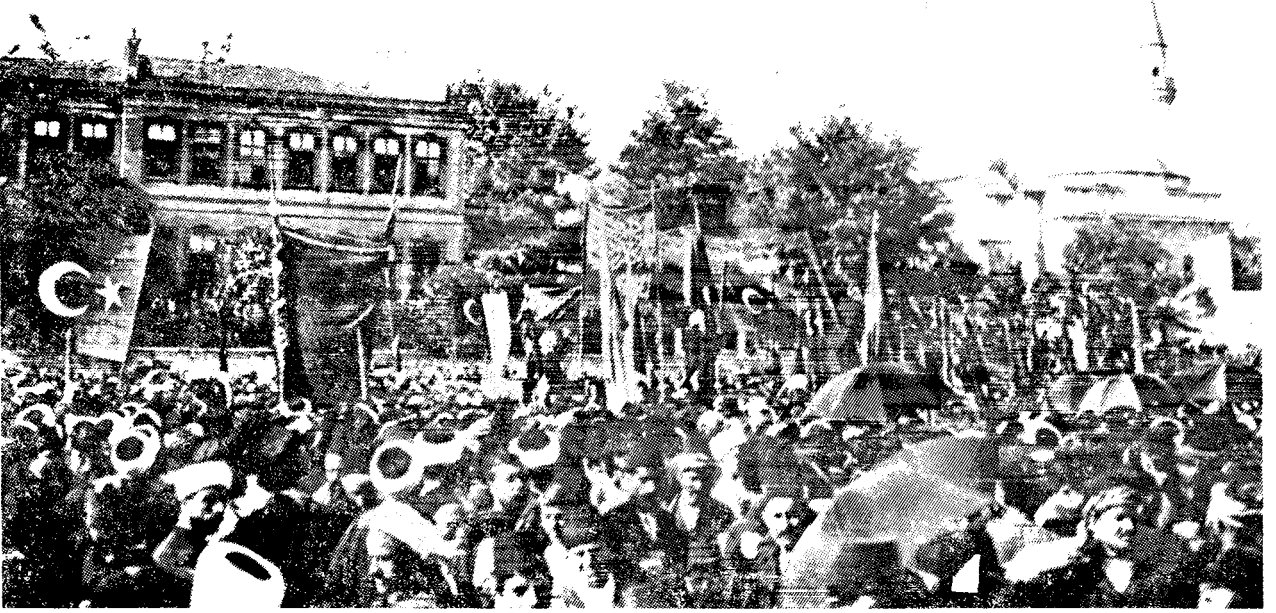
lerin taşıdığı edilemesi suretiyle enflasyona gidildiği zaman, örneğin, cami inşaatında çalışan senktraşların, yevmiyelerinin satın alma gücü azaldığı için, topluca işlerini bırakarak köylerine dönmeleri gibi) tatil-i eşgal olaylarına karşı sâdır olmuş pek eski padişah fermanları bulunmuştur. Ne var ki, bütün bu hareketler modern solcu bilinçten yoksundur. İşçiler, ortaklaşa çıkarlarını koruma içgüdüleriyle hareket etmişler; yalnızca ekonomik olan amaçları politik boyutlara ulaşamamıştır. 19. yy'ın sonlarında başlayan ilk amele teşkilatları da, aynı kalıbı devam ettiren hareketlerdir.

Türkiye'de 19. yy'ın son çeyreğinde, Kasımpaşa tersanesinde ve Beykoz debağhanesinde savsaklanan işçi ücretlerinin ödenmesini sağlamak için grevler yapılmıştır. Bununla birlikte, daha yüz-yılın ortasında, işçilerin devrimciliğe girebilecekleri fikri, hükümeti (gereksiz yere) ürkütmüştür. Nitekim, 1845 tarihli Polis Nizamı'nın 12. maddesi, emniyete şu görevi vermekteydi: "İşini gücünü terk ile mücerret tatil-i mesalihi ibat garezinde olan amele ve işçi makulelerinin cemiyetlerinin def' ve izalesiyle ihtilâl vukuunun önü kestirilmesi."

Osmanlı-Türk aydınları da, geçen

OSMANLI AYDINI VE BATI SOLCULUĞU: Batı'da 19. yy'da gelişen işçi hareketleri ve sosyalist akımlar Osmanlı aydınları tarafından görülmemiştir. Daha doğrusu bir ilgi odağı oluşturmamıştır. Sözgelimi 1870'lerde büyük yankılar uyandıran Paris Komünü solcu özüne bakılmaksızın yalnızca bir "siyasi hürriyet" davası biçiminde ele alınmış, Namık Kemal, İbret gazetesinde savunduğu Paris Komünü taraftarlarını "cemiyet-i beşeriyenin ıslahını maksat edinmiş" kişiler olarak tanımlanmıştır. N.Kemal.

UYGUN BİR ORTAM: II. Meşrutiyet sol akımların gelişmesi ve sol partilerin kurulması için uygun bir ortam yaratmıştır. Bu dönemde gelişen özgürlük hareketleri miting ve gösterilerle birlikte birçok yerde grev ve işçi hareketi görüldü. Ancak meşrutî yönetim daha ilk aşamalarda bile bu hareketlere karşı baskıcı yöntemler uygulamış ve "Tatil-i Eşgal Kanunu"nu çıkararak engelleme yoluna gitmiştir. Bununla birlikte bu tür hareketler İttihat ve Terakki'nin tam iktidara yöneldiği tarihe kadar sürmüştür. Sultanahmed'de harp lehine yapılan miting.

yüzyıl boyunca Avrupa'da gelişen solcu fikirleri tanınamamış ve benimse-mişlerdir. Bu durumu açıklamak için, belki şunlar söylenebilir. Osmanlı İmparatorluğu'na Batı'dan zorlanan "Tanzimat" ve "İslahat" çabaları, daha çok gayrimüslim uyrukların güvenliğini sağlamak amacıyla yönelmiş olup, geniş ölçüde devletin dış politikasıyla ilgiliydiler. Yeni Osmanlı ve Genç Türk akımlarında anlatımını bulan zihniyet ise, bundan ancak bir adım daha ileridir. Bu aydın akımlarının da temel sorununu "devletin bekasını temin"; buldukları başlıca çare ise, "teceddüt"tü. Burada yenileşme denildiği zaman, mutlakiyetten kurtulup meşrutiyete ulaşmak kastediliyordu. Bu demokratik anlayışın, biçimsel bir "siyasal demokrasi" olarak düşünüldüğü; solculuğa yol açacak bir "ekonomik demokrasi" anlayışına erişilemediği meydandadır.

Barışçı yollar izleyen evrimci bir sosyalizmin doğması için, önce siyasal özgürlük rejiminin kurulması gereklidir ve bu koşul Meşrutiyet'e kadar gerçekleşmemiştir. Daha çok yeraltı karakterini taşıyan devrimci bir sosyalistliğin yürümesi için de, -Batı'ya açılıştan Meşrutiyet'e kadar- yeterince zaman geçme-

miştir. Başka toplumların denemelerinden öğrendiğimize göre, bu tür solcu eylem, yetişkin bir radikal aydın kadrosunun varlığına ve uzun süren mutlakiyetçi bir baskı rejiminin bu kadroyu gitgide sertleştirmesine bağlıdır; böyle olursa, ilk gevşemede solcu bir devrim patlak verebilir.

Yenileşme modelini Batı'da arayan Osmanlı-Türk aydınları, bu ülkelerde ki solcu hareketleri görememişlerdir, çünkü, -bir psikoloji terimi kullanmak gerekirse- sol onların "ilişki çerçevesi"ne (*frame of reference*) girmemiştir: sola bakılmamıştır ki, sol görülsün.

Bu bakımdan bir 1870 Paris Komünü örneğinin bile, solcu içeriğine inilmeksizin, siyasal özgürlük terimleriyle görülmüş olması, ilgi çekici bir olaydır.

Yeni Osmanlı ve Genç Türk akımlarının ekonomik sorunlarla ilgilenmeleri, milliyetçi siyaset açısından ve pragmatik bir biçimde olmuştur. Daha sonraki yıllarda, Türk yöneticilerinin dünya görüşünü niteliklendirecek olan anti-empyrist ve (aşağı yukarı aynı anlamda olmak üzere) antiliberal yönelimler, tomurcuk halinde, bu aydın çevrelerinde doğmaya başlamıştır.

İmparatorluğun gayrimüslim ve gayr-i Türk uyrukları ise, genel olarak

kendilerini Osmanlı devletiyle özdeşleştirmemişler ve din-dil yakınlıkları sebebiyle, Batı'yı daha iyi öğrenebilmiş olmaları sayesinde, solculuğu da daha kolay tanımışlardır. Bu bakımdan solun, ulusal kurtuluş hareketleri gecikmiş olan Ermeni ve Bulgar azınlıkları arasında yayılmaya başladığını da özellikle kaydetmek doğru olur.

1908'in Getirdikleri

Türkiye'de solun, asıl, II. Meşrutiyet'ten sonra ortaya çıkması bir rastlantı değildir. 1908 hareketini, burjuva devrimleri kategorisinde görmek gerekir. Bunun içindir ki, çağdaş sol, Batı'da 1789 devriminin ertesinde olduğu gibi, Türkiye'de de 1908-1925 döneminde doğmuştur. 1908 devriminin oluşumu, şüphesiz ki, geniş bir nedenler dizisinin sonucudur. Gözle görünen etkenlerin başında, on yıldır yoğunlaşan bir aydın muhalefeti ve onunla sıkı sıkıya bağlı olarak ordunun (yani, subayların) tutumu gelmektedir. Yakın geçmişimizdeki pek iyi bilinen bir kalıbı andıran bir biçimde; II. Abdülhamid yönetiminin, halk kütlelerine her ne kadar meşru görünürse de, aydınları kendisinden soğuttuğu; ordunun da bir

yandan toplum içindeki itibarını azalttığı, öte yandan -Alman yardımlarıyla maddî gücünü artırdığı, devrimin böyle patlak verdiği söylenebilir. Bu açıklama da, yanlış değildir, ama yeterince derinlemesine bir açıklama da değildir.

19. yy'ın ortalarına gelinceye kadar, Türkiye'nin toplumsal ve ekonomik yapısının, kendine has özellikler taşıyan bir derebeylik düzeni olduğu kabul edilebilir. 19. yy Osmanlı devleti, gitgide daha çok Fransa, İngiltere, Avusturya ve Rusya'nın ekonomik ve politik baskılarının ağırlığını duymaya başlamıştır. Yüzyılın sonlarına doğru, bu gruba genç Almanya da eklenmiştir. Endüstrileşmiş Batı, otarşik bile olmayan ve daha çok, bir zamanlar ticarî karayolları üstündeki askerî egemenliğine yaslanan Osmanlı ekonomisini hızla çöktürmüştür. Devlet hazinesinin kaynakları kuruyunca, geniş dış istikrazlara başvurulmuştur. Avrupa sermayesi, Türkiye'ye akınaya başlamış ve bir yabancı bankalar şebekesi kurulmuştur. Gelen sermaye, daha çok pamuk ve tütün gibi tarım ürünleriyle ilgilenmiş, bu ürünlerin dış pazarlara taşınması ve karşılığında endüstri maddeleri getirilmesi için, demir ve denizyollarında görüldüğü gibi ulaştırma sektörüne de biraz el atılmıştır. Böylelikle, yavaş yavaş bir yarısömürge durumuna giren Türkiye'de, ekonomik temel değişiklikler toplumsal sınıfları da geniş ölçüde etkilemiştir.

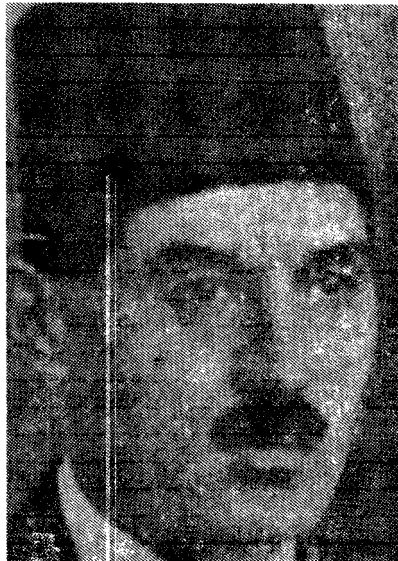
Türkiye'de 1908 devrimi, ekonomik tabanı henüz kurulmamış bir milliyetçi burjuva hevesiyle, sömürgecilikten kurtulmak ve devlet gücünü canlandırmak için yapılmıştır. Ancak, bu yönetim iktidarı aldıktan sonra, dış güçlerin karşısında bir tarafa yaslanmadan ayakta durmayı becerememiş ve dünya ölçüsünde çatışan emperyalizmlerden birine bağlanmak zorunda kalmıştır. Hem de, bütün Yeni Osmanlı ve Genç Türk akımları içinde gözlemlenen Fransız kültürel etkisi ve İngiliz meşrutî monarşisine özenmelere rağmen, İttihat ve Terakki'nin Almanya'ya yanaşması, II. Abdülhamid modeline bir dönüşü temsil etmektedir. Bu durumun nedenleri, meşrutiyet döneminde yüzeyde birtakım kaynaşmalar olmakla birlikte, toplumun sosyoekonomik temellerinin değişmesinde aranmak gerekir. En sonunda I. Dünya Savaşı, Türk milliyetçiliğini Alman emperyalizminin gölgesinde yükseltme dileklerini tam bir iflâsa götürmüştür. Yalnız, şurasına

işaret edilebilir ki, Türkiye'de endüstrileşmiş bir altyapı bulunsaydı, genel savştan yenik çıkıldıktan sonra bile, Millî Mücadele'nin de, Cumhuriyetin de siyasal tarihi çok başka olurdu.

1920'de resmen meydana atılan Anadolu Kurtuluş Hareketi, bir bakıma sınıf terimleriyle 1908'in yeniden başlatılması demektir. Zaten, toplumsal zaman açısından büyük bir ilerleme olmamıştır. Ancak bu kere, düşmana karşı Anadolu'da kurulan cephe, türedî sermaye düzeninin tedirgin ettiği taşra feodalitesiyle, dış sömürülme bağlarını koparıp yerli kaynakları ileri bir endüstri tekniği kullanarak işletmek isteyen milliyetçi aydın tabakasının işbirliğine dayanmaktadır. Millî Mücadele'nin bitimine kadar sürdürülen, Halife-Sultana bağlılık fikri ve kurtuluş ertesinde patlak veren çatışmalar gibi, ilk bakışta kolay anlaşılamayan olaylar, bu dengesiz koalisyonun zorunlu sonuçları diye görülebilir. Kurtuluş Savaşı sırasında, çoğunlukla İstanbul ve İzmir'de üslenmiş bulunan kozmopolit ticaret burjuvazisi, genel olarak ulusal hareketi tutmamıştır. Fakat zaferden sonra, bu sınıfın yeniden -tıpkı vaktiyle İttihat ve Terakki'ye yaptığı gibi- Ankara çevresini de kendi görüşüne getirdiği düşünülebilir. Örneğin, bir 1923 İzmir İktisat Kongresi'nde benimsenen liberal tutum, bu yorumun doğruluğuna tanık olabilir. Memleket içinde, ticaret yoluyla büyük sermaye kütleleri birikmeden ve dışardan geniş çaplı yardımlar alınmadan sanayi yatırımları yapmanın olanaksız görünmesi, Ankara milliyet-

çilerini, kendi kendine yeterli bir ekonomik yapı kurma hedeflerine doğru ilerlemekten alıkoymuş, Batı sermayeciliği ve onun yerli temsilcileriyle uzlaşmaya zorlamıştır. Fakat, (solcuların pejoratif bir anlamda kullandıkları deyimle) komprador burjuvazi, bu kadarıyla yetinmemiş ve siyasal iktidarı da milliyetçi burjuvazinin elinden almak istemiştir. Bunun için, daha çok kişisel nedenlerle yönetici kadrodan ayrılmış birtakım ünlü kimselerden yararlanmış ve laiklik hareketinin rahatsız ettiği dindar halk kütlelerinin tepkilerini kullanmak yoluna gitmiştir. O sıralar başgösteren bir din (kisvesi altında, ırk) hareketi, Ankara hükümetine, düpedüz varlığına karşı yöneltilmiş böyle bir tehditten kurtulmak için elverişli bir fırsat olmuştur. Nitekim, Şeyh Said ayaklanması bastırılırken çıkarılan Takrir-i Sükûn Kanunu'yla, hükümet her türlü siyasal muhalefeti ortadan kaldırmıştır. Böylelikle, gerçek anlamıyla, Türk tarihinde bir siyaset dönemi sona ermiş ve bir idare dönemi başlamıştır. 1925'ten sonra, siyasetin yeniden meydana çıkması için daha birçok yıl beklemek gerekecektir.

Türkiye'de (1913-1918 arasındaki beş yıl dışında) siyasetin uygulandığı bu dönem, birtakım sol akımlara da sahne olmuştur. Aslında, 1908-1925 yıllarındaki siyasetin genel akışı içinde, bunlar pek az önem taşıyan hareketlerdir. Hemen hiçbir zaman, bir halk hareketi olmak boyutlarına yaklaşamamış, bazı küçük aydın çevrelerinde kalınmıştır. Burada yapılan yorum yanlış değilse, Türk

BİR MİLLETVEKİLİ: Mütareke döneminde Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın dışında örgütlenen partiler de vardı. Bunlardan Osmanlı Mesai Fırkası 1919 yılındaki genel seçimlere katılmış ve Zeytinburnu Fabrikası'nda çalışan Numan Usta'yı aday göstererek İstanbul'dan milletvekili seçtirmiştir. Numan Usta Meclis-i Mebusan'ın kapatılmasından sonra Malta'ya sürgün edilmiş ve daha sonra Birinci Meclis'te de milletvekilliği yapmıştır. Numan Usta.

toplumunda II. Meşrutiyet'in ve Cumhuriyet'in ilânıyla denenen, altyapının elverdiği olanakların ilerisine devrimci sıçrayışlar, Batı'nın -temelinde kapitalist endüstriyalizmi bulunan- yaşam biçimine özenişten kaynak almışlardır. Etkili bir biçimde herhangi bir toplumsal tabana basamayan bütün ilk sol akımlar ise, esas itibarıyla bu yönelimi desteklemekten öteye gidememişlerdir. Bu destekleyiş, daima iktidarları hazır olduklarından daha ileriye itmek suretiyle ortaya çıktığı için, hükümetlerin solculara karşı susturucu tavırlar takınmalarında ve solcuların da hükümetlere karşı genel bir özgürlük savaşına katılmalarında şaşılacak bir şey yoktur.

Türk Burjuvazisinin Düşünce Yapısı

1908'den önceki Osmanlı monarşisinin temsil ettiği feodal düzen, doğal ideolojisini teolojik bir siyaset görüşünde, yani İslâmcılıkta bulmuştur. Ekonomik temelini zayıflaması sonucunda varlığı tehlikeye giren İmparatorluğu koruma emeliyle, bizim olan Hristiyan ülkelerden bizim olması gereken Müslüman ülkelere doğru bir kaydırma tasarlandığında da, bu İslâmcı yönelim -II. Abdülhamid'deki gibi- bir Pan-İslâmizm'e dönüşmüştü. 1908-1925 döneminde siyasi iktidarı alan Türk burjuvazisinin doğal ideolojisi ise, milliyetçilikti. Bu yönelim de, uygulamada çeşitli aşamalar geçirmişti. Hürriyetin ilânı'ndan hemen sonra, imparatorluğun bekası, Türklerin ulusal duyguları uyanmış Rum, Ermeni, Bulgar... azınlık topluluklarıyla bir çeşit federatif yapı içinde yaşamaları umuduna bağlı görüldüğünden, Türk milliyetçiliği önceleri çok belirgin olmadı. Ama, Balkan savaşlarıyla bu hayal bozulunca, şoven bir tutum ağır bastı ve Alman emperyalizminin yardımıyla Turan ülküsünü gerçekleştirmek, yani Pan-Türkizm yoluyla imparatorluğu sürdürmek hevesi doğdu. Kurtuluş Savaşı yıllarında ise, Türk milliyetçiliğinin ufukları Misak-ı Milli ile sınırlandı. 1908-1925 arasında ortaya çıkan Türk solculuğuna gelince, bu da ancak Türk proletaryasının doğal ideolojisi olabilirdi. Fakat, Türk proletaryası denebilecek tabakalar, o yıllarda, gerçekleştirilmesi mümkün sosyalist bir programın toplumsal tabanı olacak genişlikte değildi. Aslına bakılacak olursa, Türk burjuvazisi de, o dönemde milliyetçi bir platformu kal-

ORTAK BİR ÖZELLİK: *Yeşil Ordu, Gizli ve Resmî Türkiye Komünist Fırkaları ile Türkiye Halk İştirakiyûn Fırkası ile bu fırkanın çeşitli kanatları arasında millî kurtuluş hareketinde feodal, burjuva ve proleter unsurlara dayanarak "sınıflararası" bir hareket yapma gibi ortak bir özellik vardır. Ancak bu hareketler tek tek ele alındığında hedefledikleri sosyalizme ulaşabilmek için uygulayacakları yöntem ve mücadele anlayışı ile birlikte ideolojik olarak da büyük ayrılıklara sahiptir. Tokat mebusu Nazım bey (karşı sayfada), Mustafa Suphi (yanda).*

dıracak sayı gücünde olmaktan uzaktı. Türkiye'de (komprador çeşidinden de olsa) kapitalist sayılabilecek insanların büyük çoğunluğu, Türk ulusundan değil, azınlık gruplarından geliyordu. Burjuvazi adına Türk olarak hemen yalnız memurlar ve zabıtlar vardı. Fakat, kültür yoluyla, modern teknolojinin vadettiği zengin gelişme imkânlarını sezinleyen bu tabakalar, kapitalist olmak, yabancıların ve azınlıkların ekonomik hayattaki egemen yerlerini almak özlemini duymaya başlamışlardı. Milliyetçiliğin iktisadî anlamı da bundan ibaretti. Onun içindir ki, milliyetçi Türk burjuvazisi hedeflerine ulaşabilmek amacıyla, kendi ırkından olan -fakat rejim terimleriyle hasım durumda bulunan- feodal unsurlara yanaşmak, onlarla uzlaşmak zorunda kalmıştı. Uzun bir süre, Enver Paşa'da da, Mustafa Kemal Paşa'da da görülen İslâma karşı ödün verici tutum, aslında böyle bir koalisyon arayışın anlatımıdır. Bunun gibi, solcular da zaman zaman burjuvaziye ve feodal sınıflara yaklaşmak zorunluluğunu duymuşlar ve onlara göre, kendi programlarında ulusal veya dinsel istemlere ağırlık vermişlerdir.

Bu genel çerçeve açısından, bizim Osmanlı solculuğu kategorimiz II. Meşrutiyet'in ilk yıllarında, yeni iktidara gelmiş burjuva sınıfının temsilcilerine karşı bir özgürlük savaşı içinde oluşmuştur. Bu hükümet, başlangıçta ne İslâmcılığa yaklaşmıştı, ne de -potansiyel olarak içinde taşıdığı- milliyetçiliği ortaya koymuştu. Çeşitli milletlerden kurulu bir imparatorluğu yaşatma çabası, farklı ırk ve dinlerden üyelerin yer al-

dığı devrin Meclis-i Mebusan ve Âyan'ında anlatımını buluyordu. Bu durum, devletin muhafazakâr ve Müslüman unsurları arasında doğal bir tepki doğurmuştu.

Batı'da önce ticarî, sonra sınaî karakterde bir burjuvazinin doğması ve toplumda egemen olması, nasıl dinle zorunlu birtakım sürtüşmelere, çatışmalara yol açmışsa, Türkiye'de de Batılılaşma hareketi buna benzeyen eğilimler yaratmıştır. Bu bakımdan, Türk toplumunda saltanatın ve hilâfetin ilgasıyla din ve devlet işlerinin ayrılması, yani "lâiklik devrimi", halk kütleleriyle yönetici aydın kadroları arasında gözlemlenen soğuma olayının ilk nedeni değil, son halkalarından biridir. Modernleşmenin başından beri, bu yönde bir yabancılaşma olmuştur. Denilebilir ki, yeni Osmanlı aydınının bilgisi, İslâmi din bilimi olmadığı andan itibaren halktan kopma başlamıştır. İşte II. Meşrutiyet boyunca işlemeye devam eden bu süreç içinde, İttihat ve Terakki'nin, Müslümanları birinci planda yer almaktan çıkaran imparatorlukçu enternasyonalizmi, kütlelere fazla ileri giden bir hareket olarak görünmüştür.

Osmanlı Solculuğu ve Anadolu Solculuğu

Aslında iktidarın temsil ettiği zihniyetten daha ileri bir ideoloji adına meydana çıkan Osmanlı sosyalistleri, bir yandan milletlerarası bir solcular dayanışmasını savunurken, bir yandan da (fırsatçı denebilecek bir tutumla, kısa vadede işin kolayına kaçarak) İslâmî

tepkiden de yararlanmanın yolunu aramıştır.

Batı'da kapitalizme karşı dinin geçmiştiren gelen tepkisiyle, solun gelecek adına söz söyleyen tepkisinin birleşerek örneğin Hristiyan sosyalizmlerini türetmesi gibi; Türkiye'de de kapitalizmin soğuk materyalizmine karşı, insanî ve âdil bir dünya görüşüne dayanan ve ilke, halkla birlik olunmasını öngören solcu fikirler duyulur duyulmaz, bunun İslâmlıkla özdeş olabileceği (belki, modernleşmenin halkla aydınlar arasında yıktığı köprüleri yeniden kurmak umuduyla) önce din cephesinde düşünülür.

Hilmi çevresinin, sosyalizmi Müslümanlığın bir gereği olarak tanıtmaya kalkmasının temeli bu noktadadır. Zamanla, İttihat ve Terakki'nin Türk milliyetçiliğini gitgide daha sivri terimlerle belirgin hale getirmesi, Osmanlı solcularının bu içten tutarsız tavırlarını daha da kuvvetlendirmiş ve iktidar, hem yeterince enternasyonalist, hem de yeterince İslâmcı olmadığı için tenkit edilmiştir. Daha sonra hâkim tabaka, milliyetçiliğini dincilikle de örtmeye çalışınca, bu kere solcular yapılan işe (Hürriyet ve İtilâf çevresiyle birlikte ve büsbütün haksız olmayarak) samimi değil diye kötü gözlerle bakmışlardır.

Anadolu solculuğuna gelince, bu, toptan genelleme yapmaya elverişli olmayan zoraki bir coğrafya kategorisidir. Çözümleme amacıyla, şöyle bir yeniden-sınıflama doğru olabilir: Yeşil Ordu Cemiyeti'yle Resmi Türkiye Komünist Fırkası, Yeşil Ordu'nun Nâzım Bey kolu ile Türkiye Halk İştirakiyün Fırkası'nın birinci dönemi, Gizli Tür-

kiye Komünist Partisi ile Suphi'nin teşkilatı ve Türkiye Halk İştirakiyün Fırkası'nın ikinci dönemi. Bu grupların içinde de ortak olan özellik, bir dış düşmana karşı girişilen ulusal kurtuluş hareketinde feodal, burjuva ve proleter unsurlara dayanarak, elbirliğiyle, sınıflararası bir hareket yapmak isteğidir. Ancak, benzerlik burada bitmektedir. Hareketin yarını bakımından bu unsurlara verilen ağırlık farklıdır. Birinci grubun solculuğu, sosyalist sözlüğü gelişigüzel kullanmaktan ibaret görünmektedir. Millî mücadele yönetiminin belli bir dönemdeki politikasının ifadesinden başka bir şey olmayan bu anlayışta, ulusal burjuvazinin çıkarı en başta gelir; feodal dinî unsur bilinçli olarak geçici bir süre için kullanılmaktadır; ezilen tabakaların sosyalist özelemlerinin ise, ulusal egemenliğin tamamıyla gerçekleştirilmesi halinde kendiliğinden doyum bulacağı sanılmakta, hatta "komünizm"e erişmek için sınıf mücadelesini şart görenlerin yanıltıldığı samimi olarak iddia edilmektedir. İkinci grupta feodalite-burjuvazi-proletarya koalisyonu, ilkindeki gibi bir hareket noktası olarak alınmakta, fakat zamanla antiemperyalist mücadele tasfiye edilince, antikapitalizmin de ağır basacağı, bu durumun sosyalizmin gelişmesine yol açacağı umulmaktadır. Üçüncü grubun bu orta duraktan farkı, bir özlemi gerçekle karıştırarak dinci-feodal unsuru geri plana atması ve onun yerini sosyalist bilinçlenme süreci içinde bulunan emekçilerin doldurduğu varsayımına bel bağlanmasıdır.

Anadolu mücadelesi, bir halk hareketi olmak yolundaki başarısını, şüphesiz Osmanlı demokrasinden hem daha millî hem daha dinî olabilmesine borçludur, bir bakıma, bu durum BMM'nin Meclis-i Mebusan'a oranla, sosyal zaman çizgisi üstünde daha geride olması demektir. Fakat, solcu anlayışın halkçılık yönü, bu güç sentezin işleyebilmesine, hem de ileri bir hareket olabilmesini sağlayan teorik malzeme-yi getirmiştir.

Anadolu solculuğunun üçüncü grubuyla yakından ilgili olan, İstanbul'daki *Aydınlık* çevresi ise, sosyal sınıflar ve rejimler bakımından nerede durduğunu daha açık olarak göstermektedir. Bu çevre feodaliteye ve onun dinci ideolojisine karşıdır. Fakat, burjuvazinin milliyetçiliğini kısa vadede iki mazeretle desteklemektedir. Bir kere, dış düşmana karşı sınıflararası bir millî kurtuluş

hareketinin önderliğini yapan Türk burjuvazisi, dolayısıyla dünya devriminin antiemperyalist gereklerine de hizmet etmiş olmaktadır. Sonra, Türk toplumu açısından, her zaman (belki Leninizmle pek uyuşmayan, fakat iyi Marxizmin sonucu olan) sosyalizme geçmek için önce kapitalizmin gelişmesini bir ön-mesele saymak eğilimi, bir kelimeyle "Menşevikçe" diyebileceğimiz bir kaygı da vardır. Bu söz biraz açmak gerekir. Uluslararası solculuk, "dünya devrimi" sloganının anlattığı saldırı çağından, "tek ülkede sosyalizm" ilkesinde anlatımını bulan -o zamana kadar kazanılanı, yani sosyalist anavatanı, Sovyetler Birliği'ni savunma dönemine girince, millî kurtuluş hareketleri de, dünya devriminin yardımcı kuvveti olarak yedeğe alınmıştı. Bu geçiş olurken, hatırlanacağı üzere, *Aydınlık* çevresi Komintern'de eleştirilmiştir. *Aydınlık*'a yöneltilen suçlama, yabancı kapitalizmlerin gelecekteki emperyalist tehditlerine karşı Türk millî burjuvazisinin kapitalist bir gelişme süreci içine girmesini teşvik etmeydi. Sosyalist kuramı bugünkü anlayışımızla, söz konusu eleştirinin, aynı çerçevede içinde değerlendirilince bir bakıma haklı bir bakıma haksız olduğu teslim edilebilir. Gerçekten de, *Aydınlık* çevresinin tutumu ulusal burjuvaziye -kapitalizmin teknolojik temelini getirmesi için- desteklemekten başka bir şey değildi. Ancak, o günün koşullarında solcular için başka seçimlik yok olması yüzünden bu durum kaçınılmaz bir gerekirciliğin anlatımıydı. Türk solu, bağımsız bir hareket yürütecek kadar geniş bir toplumsal tabana basamıyordu. Şefik Hüsnü'nün çözümlemeleri, henüz Ankara hükümetine tam bir burjuva kapitalizmi egemenliğinin temsilcileri olarak bakmamak için nedenler bulunduğunu ortaya koyuyor, ulusal devrimcilerin Türkiye'nin ekonomik gelişimini -yeni terminolojiyle- "kapitalist olmayan" bir yoldan yaptırarak şekilde etkilenen olduğu umudunu veriyordu. Başka kelimelerle söylemek gerekirse, *Aydınlık* çevresi (veya 1925 öncesinin Türkiye Komünist Partisi) Ankara hükümetini özel sektör kapitalizminin yol açacağı acıları çektirmeden bir dönem atlatmak, bir hamlede sosyalizme yaklaştırmak istiyordu. Bu, klasik olarak bir komünist partisinin bir kapitalist burjuva hükümetine karşı tipik tavrı değildir. Türkiye'de o tavrı görmek için, 1925 sonrasını beklemek

gerekecektir.

Son olarak şunu hatırlatalım ki, Türkiye'de solcu düşünüş bütün dönemlerinde başka ülkelerden esinlenmiştir. Modernleşme çabası içinde, uzunca bir süredir, Batı'ya dönük olan Türk toplumunda buna şaşmamak gerekir. Bu memlekette, (belki sağın "mukaddesatçı" kanadından başka) son zamanlarda dışarıdan getirilmemiş bir siyaset görüşü bulunmadığı söylenebilir. Türk aydını, aşağı yukarı yüz yıldan beri Batı'da iyi diye gördüğü şeyleri halkına benimsetmeye savaşmaktadır. Benzer durumdaki ülkelerde olduğu gibi, Türkiye'de de ortaya çıkan toplumsal sorunların çoğu, kütlelere mal edilmeye çalışılan yeniliklerin yerleşik geleneksel düzende yarattığı tepkilerle ilgilidir. "Gericilik" diye nitelenen böyle tepkiler, şimdiye kadar hep pratik bir yönden ele alınmış ve daha "ileri" bir

düzene geçişi engelledikleri gerekçesiyle ortadan kaldırılmak istenmiştir. Oysa, tepkilerin içten nedenleri anlaşılmadan ve kabul ettirilmek istenen yeniliklerin özünü ilgileri çözülmeden, bu yolda tam başarıya ulaşılması güçtür.

Sonuç

Türk solculuğu 1908-1925 yılları arasında, siyasal iktidar mücadelesi açısından bakılırsa, besbelli ki, küçük ve önemsiz bir hareket olmuştur. Salt bir tarih merakını karşılamanın ötesinde, bu konuyu araştırılmaya değer kılan, asıl fikrî planda yapılan denemelerdir. Sosyalist kuramı gözden geçirerek memleket gerçeklerine uydurmaya çalışan ilk solcularımız, bu pratik amaçlı çabaları sırasında, Türkiye'deki siyasetin oluşumunu anlamak bakımından bi-

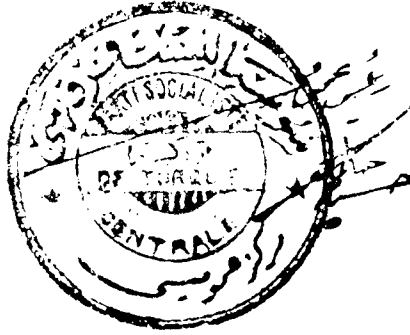
ze pek çok şey öğretmişlerdir. Fakat, uzun dönemli hedeflerine yaklaşamamalarından başka, kısa dönemli olarak düşündüklerinin de gerçekleştirilmesinde (yani, Türkiye'nin özel mülkiyete dayalı bir burjuva kapitalizmi yoluna girmesinin önlenmesinde) başarısızlığa uğradıkları açıktır. Bu durumu, sol harekete önderlik eden sorumluların, iyi çözümleme yapmış olsalar bile, taktik kararlarında yanlış olmalarıyla açıklamak mümkündür; ancak, sorunun daha derinde bir kökü de olabilir. Bu ülkede uygulanmak istenen teorik solcu görüş, acaba, ne kadar akıllıca hareket edilirse edilsin, dogmalarına sadık bir davranışı anlamsız, revizyon yapmaya hazır bir tutumu ise faydasız bırakacak kadar Türk toplumunun yapısına yabancı bir kuruluştadır mı? Bu soruya en iyi karşılığı, bugün gelişmekte olan Türk solu verebilir. □

Hüseyin Hilmi Çevresi ve Osmanlı Sosyalist Fırkası

METE TUNÇAY

Meşrutiyet İstanbulu'nda, solcu fikirler besleyen ve bunları yaymaya çalışan küçük bir aydın çevresi olmuştur. Bu çevrenin belkemiği, "İştirakçi" namıyla ün salan Hüseyin Hilmi'dir. Özellikle, Mütareke yıllarında büyük teşkilâtçılık kabiliyetini ispat eden Hüseyin Hilmi'nin solculuğu ilk önce nasıl tanıdığı hakkında iki söylenti vardır: Romanya'da bir sosyalist nümayiş görüşü ilgilenmiş; sosyalistliği İstanbul'da Baha Tevfik'ten öğrenmiş. Tabiatıyla bunların her ikisi de doğru olabilir. Zaten önemli olan, çevrenin yayınlarıyla kendisini duyurmasıdır; hangi rastlantılarla bu işin başladığını araştırmak pek gerekli sayılmaz. Biraz materyalist, biraz da anarşist yönelimli ve hür fikirli bir genç olduğu anlaşılan Baha Tevfik, Hilmi çevresinin yanında kalmıştır.

Bu çevreden bahsederken, birtakım gazete sahipleri biraraya gelerek "Osmanlı Sosyalist Fırkası"nı kurmuşlardır, gibi bir izlenim vermek doğru olmaz. Partiden önce de, dergi yayımlayan bir grup vardır. Sürekli baskı altında tutulan bu çevre, bir ara parti kurmuş ve gazete çıkarmak istemiştir. Fakat, bu gazetelerden biri hükümet tarafından kapatıldı, bir başkası yayıma başlayarak sebatlı bir fikir mücadelesi yapılmıştır. Bir ara, anavatanda solcu faaliyet imkânsız

Sosyalist Fırkası'nın mührü.

hale sokulunca, mücadele yurt dışından devam ettirilmiştir. Daha sonra, yeniden harekete geçmek fırsatı bulunmuş, dergi ve gazete yayımlanmıştır. Fakat, bu canlanış da uzun sürmemiş, takibat yine başlamıştır. Nihayet, Mahmud Şevket Paşa'nın katli vesilesiyle sona erdirilen bütün muhalefetin içinde, savaş ertesine kadar, solculuk da ortadan kalkmıştır.

Osmanlı Sosyalist Fırkası ve İştirak

Hüseyin Hilmi, 26 Şubat 1910 Cumartesi günü *İştirak* adlı haftalık bir dergi yayımlamaya başlamıştır. *İşti-*

rak, 11 Haziran 1910'daki 16. sayısına kadar düzenli olarak çıkmış, fakat 13 Haziran'da yayımlanan Ahmet Samim özel sayısı (sayı 17) üzerine, Divan-ı Harb-i Örfi tarafından kapatılmıştır. Bu olaydan iki ay sonra, Hilmi çevresi yedek bir dergi çıkarmaya karar vermiştir: *İnsaniyet*. 18 ve 25 Ağustos 1910'da iki sayı çıkan *İnsaniyet*, Divan-ı Harb-i Örfi'nin *İştirak*'in kapanma süresini yeterli bularak yayımlanmasına izin vermesi sonucunda, "icabında yeniden çıkmak üzere" kaydıyla kendiliğinden kapanmıştır. 1 Eylül 1910'da 18. sayısıyla yayın hayatına dönen *İştirak*, bir hafta sonra Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın kuruluşunu haber vermiş, 15 Eylül tarihli 20. sayısında Fırka Beyanname ve Programını yayımladıktan sonra, sıkıyönetimce yeniden yasaklanmıştır.

Sosyalist - İnsaniyet - Medeniyet

Bu kere, "Osmanlı Sosyalist Fırkası heyet-i idare azaları" sıfatını taşıyan Hilmi çevresi, *İştirak*'in ikinci kere kapatılmasının üstünden iki ay geçtikten sonra *Sosyalist* gazetesini çıkarmışlardır: 24 Kasım 1910. Haftada iki kere yayımlanan bu parti organı, ancak iki sayı dayanabilmiş ve "neşriyat-ı müheyyice ve haysiyet

şikânesi" yüzünden Divan-ı Harb-i Örfî kararıyla kapatılmıştır. Bunun üzerine, geçen sefer *İştirak*'in yedeği olan *İnsaniyet*, yine aynı amaçla hemen yayımlanmaya başlamıştır: 1 Aralık 1910. Fakat, *İnsaniyet* de üçüncü sayısından sonra süresiz olarak kapatılmıştır. Hilmi çevresi, bir parti organı olmasını mutlaka istedikleri için, ara vermeden bu kere de yeni bir *Medeniyet* gazetesiyile yayına devam etmişlerdir.

Hilmi çevresinin solculuğu hakkında yapılabilecek ilk gözlem, homojenlikten uzak oluşu ve yerleşip oturmamışlığıdır. Onun için, o dönemdeki yayınların herhangi bir köşesine bakarak bütün akım hakkında genellemeler yaparken çok dikkat etmek gerekir.

Hilmi çevresinin toplu görüşü olarak, *İştirak*'in birinci sayısının ilk yazısında ("Meslek", s.1-2) öne sürülen düşünceler, bu derginin başlangıçta sosyalistlikten ne kadar habersiz olduğunu açıkça gösterir. Burada, toplum olarak "iki şeye fevkalâde ihtiyacımız var" denilmektedir, "teşebbüs ve terakki". "Sınıf-ı müdrîke-i insaniyet", bugün "Milletim nev-i beşerdir, vatanım rû-yi zemin" mısraının ifade ettiği fikre bağlanmıştır. "İşte Avrupa'da daima terakki eden, terakki ettiği kadar mazhar-ı tebci olan bu fikr-i mukadese tebaen biz de (*İştirak*) halka takdim etmekle müftehîrîz. Maksadımız terakki ve teali, sınıf-ı makhure-i amelenin şerait-i fikriyesini ilâ, hayat-ı mânevîyesini temniye, (ittihat)î tâtîm, mevcudiyetimizi tahkimdir". *İştirak*'te, yalnız sosyalizmin doğru dürüst bilinmemesi değil, Batı kültürünü tanıyışın da iğretliliği göze çarpmaktadır. Bununla birlikte, genel bilgi eksikliğinin yanı sıra, daha çok sezgiye dayanarak yazıldığı halde, Marxçı sosyalist teorinin ulaştığı bazı sonuçları hayli doğru olarak anlatan birtakım *İştirak* makaleleri de vardır. Baha Tevfik tarafından kaleme alındığı söylenen, "Sosyalistliğin Âtisi" başlıklı yazı, bunlara örnek gösterilebilir.

Parti Programı

Osmanlı Sosyalist Fırkası kurulduktan sonra, yayımlanan parti Beyannamesi ve Programı, Hilmi çevresinin solculuğun anlamını iyice kavramamış olduğunu bir kere daha ortaya koymaktadır. Osmanlı Sosyalist Fırkası, sosyalist olmaktan çok, liberal bir kuruluş olarak görülmektedir. Nitekim, programındaki taleplerin çoğunluğu siyasi hürriyet düzeniyle ilgilidir. Bununla birlikte, işçilerin çalışma şartlarının ve örgütlenme imkânlarının dü-

Baha Tevfik.

zeltimesi için de bazı maddeler konulmuştur (14, 17 - 20 ve 22). Solcu bir anlayışa yakın sayılabilecek, vergi reformu (4 - 5), millileştirme (6), barışçılık (9 - 11) gibi konularla ilgili maddeler ise, aslında kendiliklerinden sosyalist bir düzen getirebilecek unsurlar değil, ancak uygulanırlarsa ortamı değişime hazırlayabilecek tekliflerdir.

Vergi reformu, liberal bir iktisat düzeninin de gereği olabilir. Millileştirmenin sosyalizme has bir şey olmadığı -artık- iyice bilinmektedir. Barışçılık dilekleri ise, herhangi bir sistemde ortaya çıkabilir ve Hilmi grubuna modelik eden Fransız sosyalistlerinin çoğunun da 1914'te yaptığı gibi, bazan solcular tarafından da kabul olunmayabilir.

Hilmi çevresinin dergilerinde, daha başından beri işçi sınıfından söz edilmiş; fakat bu, önceleri daha çok "edebiyat yapmak" şeklinde olmuş, sonra da düpedüz haber aktarmakla yetinilmiş ve bu malzeme bilinçli bir teori çerçevesi içinde yorumlanmamıştır. Osmanlı Sosyalist Fırkası kurulduktan sonra çıkarılan gazetelerde, işçi meselelerine yeni bir yaklaşım yolu denenmiştir. Salt ekonomik gayeli grevlerin teşkilâtsizlik yüzünden başarıya ulaşamaması üzerine, işçilere Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın desteğiyle sendikalar kurmaları öğütlenmektedir. Böylelikle, parti de güçlenecektir, ancak bu işin kolay ve çabuk gerçekleştirilebileceği konusunda iyimserlik gösterilmemektedir. Bu tavrın realistiğini teslim etmek gerekir. Gerçekten de, Hilmi çevresi, savaşın önceki yıllarda genellikle halka ve özellikle işçilere inmeyi becerememiş ve bir "hareket" olamamıştır.

Bu akımın solculuğu halka yaklaşım için düşündüğü şeylerden biri, İslâmiyetle bir uzlaşma zemini aramak olmuştur. *İştirak*'te Hüseyin Hil-

mi'nin imzasını taşıyan yegâne yazı, "*Şûra-yı Ümmet*'e Cevap", böyle bir denemenin, ifadesidir. Hilmi, bu yazısında, sosyalistliğin İsa ile başladığını, "İslâmiyette dahi nice âyât-ı kerime ve ehâdis-i şerife ile teyit ve tasdik olunan" sosyalist esasların "zekât gibi amelî bir surete dahi ifrâğ" edildiğini söylemektedir. Osmanlı Sosyalist Fırkası çevresinde sosyalizmi İslâmla bağdaştırmak yolundaki girişim, aynı zamanda "ulemadan bir zat" olan Karesi mebusu Abdülaziz Mecdi [Tolun(1865-1942)] efendinin "Düşün" başlıklı yazısıyla devam etmiştir. Aslında, "Cevap"tan da "Düşün"den de aynı sonucun çıktığı söylenebilir: sosyalist olmak, Müslüman olmanın bir gereğidir. Ancak, niyetler açısından, bu iki yazı arasında tam bir ters-simetri vardır, Hüseyin Hilmi, bilgisinin bütün yalınkatlığıyla birlikte, İslâmdan faydalanmak isteyen bir sosyalisttir; Abdülaziz Mecdi ise, sosyalizmi kullanmaya kalkışan bir Müslüman.

Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın hiçbir zaman Meclis-i Mebusan'da temsilcisi olmamıştır. *İştirak*'in misafir yazarı Mecdi Efendi, İttihat ve Terakki Fırkası'nın mebusuydu. Ondan başka, Hilmi çevresiyile iyi münasebetleri olan birtakım mebuslar daha vardı. Bunların başlıcaları, Ahali Fırkası ve Ermeni Sosyal Demokrat Partisi (Taşnak) etrafında toplanmışlardı. Mecliste Emlâk Vergisi Kanunu müzakere edilirken, bütün bu mebuslar, sola yakın buldukları müterakki vergilendirme sistemini kabul ettirmek için çalışmışlardır. Osmanlı parlamentosundaki solcu azınlık, temsilcileri arasında, Bulgar asıllı Selânik mebusu Vlahof Efendi'yi anmak gerekir.

Hilmi çevresinin bu dönemdeki faaliyetleri hakkında yapılması gereken belki en önemli gözlem, solcu fikirleri yaymak amacıyla başlayan bu hareketin, kısa sürede liberal bir muhalefet plâtförmüne kayışıyla ilgilidir. Bu bakımdan, *İştirak*'in Ahmet Samim'in anısına ayrılan 17. sayısı, bir dönüm noktası sayılabilir. İttihat ve Terakki Fırkası'nın kanunsuz şiddet metodları kullanacak kadar sert bir hâkimiyet anlayışı olduğunu gösteren bu ikinci gazeteci cinayeti (daha önce, *Serbisti* başyazarı Hasan Fehmi öldürülmüştü), yeni kurulan bu çevreyi rahat bir ortam içinde solcu bilince ulaşmaya çalışmaktan alakoymuş ve genel hürriyet mücadelesine katılmaya sürüklemiştir. Osmanlı Sosyalist Fırkası gazetelerinde de, (solculukla bağdaşmayacak kadar) safdıl bir hukuk devleti anlayışı ileri sürülmüş ve basın, hürriyeti titizlikle

savunulmuştur. Türkiye'deki sosyalist yayınların izinin kaybolduğu 1911 yılında, idarenin solcu kuruluşlar üstündeki baskısı çoğalmış olsa gerektir. Öte yandan, bu dönemde İttihat ve Terakki'ye karşı türeyen güçler, bir muhalefet cephesi halinde birleşmeye yönelerek 21 Kasım 1911'de Hürriyet ve İtilâf Fırkası'nı meydana getirmiştir. Trablusgarp saldırısı, Arnavutluk ayaklanması ve Balkan savaşı gibi dış olayların iç politikayı önemli derecede etkilediği bu sıralarda, Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın da Hürriyet ve İtilâfçılara yanaşmış olması muhtemeldir. Bununla birlikte, daha sonraki gelişmelerden anlaşılabacağı üzere, Hilmi çevresi bu ana muhalefet partisine bütünüyle katılmamış ve bağımsızlığını korumuştur.

Türkiye Sosyalist Fırkası

Mütarekeden sonra, Osmanlı Sosyalist Fırkası reisi Hüseyin Hilmi de İstanbul'a gelmiş ve hemen yeni bir ad altında partisini canlandırmaya koyulmuştur. Böylelikle, 1919 Şubatı'nda Türkiye Sosyalist Fırkası kurulmuştur. Bu dönemde Hilmi, şimdi ikbal mevkine gelen -sürgündeyken ahbab olduğu (Mustafa Sabri Hoca gibi)- Hürriyet ve İtilâfçılardan himaye görmüştür. Yeni Türkiye Sosyalist Fırkası içinde de Hilmi, reis olmuş; kâtib-i umumilik ise, Mustafa Fazıl'a (Çun) verilmiştir. Savaş yıllarında işviçre'de okuyan bu genç, Şevket Mehmet Ali (Bilginin) ve Hasan Sadi (Birkök) adlı iki arkadaşıyla birlikte, Hilmi çevresine ideolojik mürşitlik etmiştir. Türkiye Sosyalist Fırkası, bir ay içinde programını açıklamıştır. Bu belge, eski Osmanlı Sosyalist Fırkası ve Paris Şubesi programlarının izlerini taşımakla birlikte, onlara oranla daha ayrıntılı ve bilinçlidir. Türkiye Sosyalist Fırkası, programı, önce sosyalizmin amacını tanımlamaktadır: eşitsizlik ve adaletsizliğe dayanan bugünkü toplumun ana kuruluşunda değişiklikler yaparak, onu çekilebilecek bir duruma getirmek. Bunun için de parti iki temel istekte bulunmaktadır: üretim ve dağıtım araçlarının devletleştirilmesi ve aynı amacı güdenlerle uluslararası işbirliği edilmesi. Bu dileklerin gerçekleştirilmesini beklerken, birtakım genel reformlar yapılmalıdır. Parti, hükümeti zorlamak istediği bu islahat tedbirlerini programında sıralamaktadır. "Siyasi" başlığı altında toplanan maddeler, genellikle eski programları andırmaktadır; yalnız burada dinin bir özel mesele sayılması, laik bir anlayışa işaret eder (m.5). "İktisadi" tedbirler, millileştirmeyle ve malî politikayla ilgilidir. Ön-

görülen vergi reformu, bu kere, zorunlu ihtiyaç maddeleri istihlak vergilerinin kaldırılması ve müterakki esasın kabulüyle yetinmemekte, daha ileriye giderek, miras vergilerinin artırılmasını, lüks harcamaların ve kullanılmayan servetlerin vergilendirilmesini, emekçilerin vergi alınmamasını istemektedir. "Sermayesiz Sınıfın Hımayesi"yle ilgili talepler ise, çalışma şartlarının düzeltilmesi hakkında derli toplu bir tedbirler kataloğu meydana getirmiştir. Bu arada, bir "Amele Nezareti" veya "Meşâğil ve Mesalih-i Amele Kalemî" kurulması da sözkonusu edilmektedir.

Türkiye Sosyalist Fırkası programının yayımlanmasından bir buçuk ay sonra, Hüseyin Hilmi mütareke dönemindeki yegâne gazetesini, *İdrak*'i çıkarmaya başlamıştır. Bu tek yapraklı günlük gazetenin ömrü pek kısa sürmüştür. 28 Nisan 1919'da çıkan *İdrak*, 17. ve 18. sayıları arasında (14 Mayıs'tan 1 Temmuz'a kadar) teknik sebeplerden ötürü yayına ara vermiş ve 22 Temmuz'da yayımlanan 33. sayısından itibaren kesin olarak kapanmıştır.

İdrak'in kapanması, genel bir iç politika kavgasının sonucunda olmuştur. Hürriyet ve İtilâf Fırkası'nda başgösteren siyasî buhran, ikinci Ferid Paşa hükümetinin devrilmesine yol açmış, fakat yine Ferid Paşa -üçüncü kere- kabineyi kurmakla görevlendirilince, partilerarası bir muhalefet cephesi yaratılmıştı. Bu muhalefet cephesinin bildirisini, bütün gazeteler içinde yalnız *İdrak* yayımlamıştır: "Fırkaların Millete Beyannamesi". Aynı sayıda, hükümete şiddetle kafa tutan "Vah Memleketimiz; Vah Milletimiz, Vah Bize!!!" başlıklı bir makale de vardır. *İdrak*'in böylelikle feda edilmesi, Hüseyin Hilmi'nin Hürriyet ve İtilâf Fırka merkezi taraftarlarından para almış olmasıyla açıklanmıştır. Bu doğru olabilir. Fakat tıpkı Osmanlı Sosyalist Fırkası'nın vaktiyle Ahmet Samim'in öldürülmesi üzerine İttihatçı iktidara karşı genel siyasî muhalefete katılmak zorunluluğunu duyması gibi; bu kere de, Türkiye Sosyalist Fırkası'nın hem âciz hem müstebit bir hükümete karşı cephe almayı, solcu faaliyete girişmeden önce çözülmesi gereken bir ön-mesele diye görmüş olması da kuvvetle muhtemeldir. Zaten, partinin daha birkaç gün önce toplanan genel kurulunda da bu yönde bir karar alınmış olması mümkündür.

Türkiye Sosyalist Fırkası, 1919 sonlarında yapılan genel seçimlere, İstanbul'dan iki adayla katılmış, fakat başarısızlığa uğramıştır. Bundan son-

ra, partinin 1920 ilkbaharında yürütülmesine yardım ettiği Debbaghane, Tersane ve Tramvay grevleri, Hilmi'ye büyük ün kazandırmıştır. Zaferle sonuçlanan bu grevlerin etkisiyle, her gün yüzlerce kişi Türkiye Sosyalist Fırkası'na yazılmaya başlamıştır. Bu arada gözleri korkan Şirket-i Hayriye, Tramvay Kumpanyası, Halic İdaresi gibi kurumların yüksek memurları da, cömert bağışlar yaparak partiye girmişlerdir. Böylece toplanan paralarla, Türkiye Sosyalist Fırkası merkezi umumi için Divanyolu'nda bir konak, reis beye de armalı bir otomobil alınmıştır. Bu parlak dönem, bir yıldan fazla sürmüştür. 1921 Bir Mayıs'ında İstanbul'un hemen bütün işçileri, özellikle Şirket-i Hayriye, Seyr-i sefain, Halic İdaresi ve Tramvay Kumpanyası'nda çalışanların hepsi tatil yapmışlar ve amele bayramını kutlamışlardır.

Hilmi'nin diktatörlüğü, önce aydınların partiden kopmalarına yol açmıştır. Bunların yerini, Salih Reis (hamallar kâhyası), Çopur Rıza ve Rasim Şakir (Aksaray tramvay deposu müdürü) gibi işçi sınıfına daha yakın birtakım kimseler almış olmakla birlikte, Hilmi'nin kendi başına buyruk hareketleri bütün parti üyelerini tedirgin etmiştir. Bundan daha önemli bir çöküş nedeni, Tramvay kumpanyasına karşı Hilmi'nin yönettiği yeni grevlerin olumsuz sonuçlanmasıdır. Çeşitli işletmeler, başlangıçta vermek zorunda kaldıkları tavizleri geri almak ve Türkiye Sosyalist Fırkası'na üye olan işçilerini atmak için fırsatı kaçırmışlardır. Bu arada, Tramvay amelesini Türkiye Sosyalist Fırkası'ndan ayırmak amacıyla bir "İşçileri Siyanet Cemiyeti" kurulmuş ve yine Tramvay işçilerinden teşekkül eden bir "Müstakil Sosyalist Fırkası" ortaya atılmıştır. Başka birtakım sol işçi kuruluşlarının da rekabeti sonucunda, Hilmi'nin gücü azalmıştır. Bunun üzerine malî sıkıntılar başgöstermiş ve parti ancak *Yüzbaşı Murat Bey* adlı su gemisinin kaptanı Hasan'ın para yardımlarıyla ayakta kalabilmiştir. Türkiye Sosyalist Fırkası, önceleri iki bin kadar işçi-üye toplamışken, nihayet 1922 Ağustos'u'nda "İsmen mevcut ise de, reis Hilmi'nin etrafında bir masa ve bir de sandalyeden maada kimse kalmamıştır." Çok geçmeden Hüseyin Hilmi'nin esrarengiz bir şekilde öldürülmesiyle, Türkiye Sosyalist Fırkası da bütünüyle dağılmış ve tarihe karışmıştır. □

SIYASAL VE TOPLUMSAL OLAYLAR

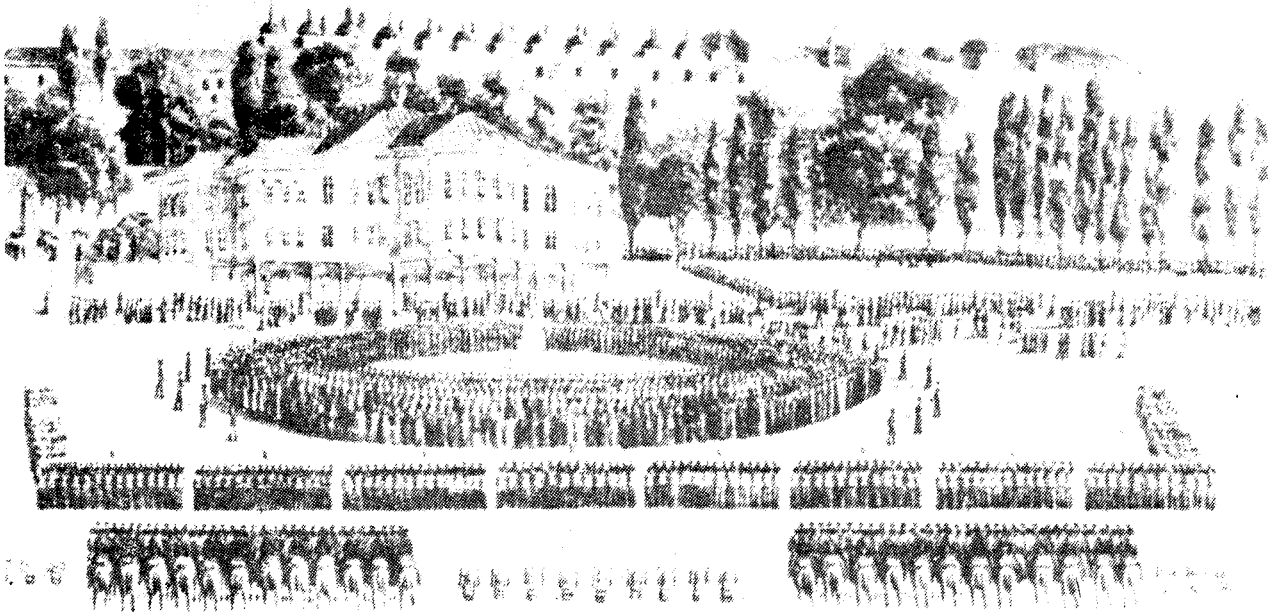
Nevsati Örmancı'den Hicri 1022-1223/1613-1808 arası bazı olaylar.

تاریخ	تاریخ
سنه هجرية	سنه هجرية
۱۰۲۲ هـ	۱۰۲۲ هـ
۱۰۲۳ هـ	۱۰۲۳ هـ
۱۰۲۴ هـ	۱۰۲۴ هـ
۱۰۲۵ هـ	۱۰۲۵ هـ
۱۰۲۶ هـ	۱۰۲۶ هـ
۱۰۲۷ هـ	۱۰۲۷ هـ
۱۰۲۸ هـ	۱۰۲۸ هـ
۱۰۲۹ هـ	۱۰۲۹ هـ
۱۰۳۰ هـ	۱۰۳۰ هـ
۱۰۳۱ هـ	۱۰۳۱ هـ
۱۰۳۲ هـ	۱۰۳۲ هـ
۱۰۳۳ هـ	۱۰۳۳ هـ
۱۰۳۴ هـ	۱۰۳۴ هـ
۱۰۳۵ هـ	۱۰۳۵ هـ
۱۰۳۶ هـ	۱۰۳۶ هـ
۱۰۳۷ هـ	۱۰۳۷ هـ
۱۰۳۸ هـ	۱۰۳۸ هـ
۱۰۳۹ هـ	۱۰۳۹ هـ
۱۰۴۰ هـ	۱۰۴۰ هـ
۱۰۴۱ هـ	۱۰۴۱ هـ
۱۰۴۲ هـ	۱۰۴۲ هـ
۱۰۴۳ هـ	۱۰۴۳ هـ
۱۰۴۴ هـ	۱۰۴۴ هـ
۱۰۴۵ هـ	۱۰۴۵ هـ
۱۰۴۶ هـ	۱۰۴۶ هـ
۱۰۴۷ هـ	۱۰۴۷ هـ
۱۰۴۸ هـ	۱۰۴۸ هـ
۱۰۴۹ هـ	۱۰۴۹ هـ
۱۰۵۰ هـ	۱۰۵۰ هـ
۱۰۵۱ هـ	۱۰۵۱ هـ
۱۰۵۲ هـ	۱۰۵۲ هـ
۱۰۵۳ هـ	۱۰۵۳ هـ
۱۰۵۴ هـ	۱۰۵۴ هـ
۱۰۵۵ هـ	۱۰۵۵ هـ
۱۰۵۶ هـ	۱۰۵۶ هـ
۱۰۵۷ هـ	۱۰۵۷ هـ
۱۰۵۸ هـ	۱۰۵۸ هـ
۱۰۵۹ هـ	۱۰۵۹ هـ
۱۰۶۰ هـ	۱۰۶۰ هـ
۱۰۶۱ هـ	۱۰۶۱ هـ
۱۰۶۲ هـ	۱۰۶۲ هـ
۱۰۶۳ هـ	۱۰۶۳ هـ
۱۰۶۴ هـ	۱۰۶۴ هـ
۱۰۶۵ هـ	۱۰۶۵ هـ
۱۰۶۶ هـ	۱۰۶۶ هـ
۱۰۶۷ هـ	۱۰۶۷ هـ
۱۰۶۸ هـ	۱۰۶۸ هـ
۱۰۶۹ هـ	۱۰۶۹ هـ
۱۰۷۰ هـ	۱۰۷۰ هـ
۱۰۷۱ هـ	۱۰۷۱ هـ
۱۰۷۲ هـ	۱۰۷۲ هـ
۱۰۷۳ هـ	۱۰۷۳ هـ
۱۰۷۴ هـ	۱۰۷۴ هـ
۱۰۷۵ هـ	۱۰۷۵ هـ
۱۰۷۶ هـ	۱۰۷۶ هـ
۱۰۷۷ هـ	۱۰۷۷ هـ
۱۰۷۸ هـ	۱۰۷۸ هـ
۱۰۷۹ هـ	۱۰۷۹ هـ
۱۰۸۰ هـ	۱۰۸۰ هـ
۱۰۸۱ هـ	۱۰۸۱ هـ
۱۰۸۲ هـ	۱۰۸۲ هـ
۱۰۸۳ هـ	۱۰۸۳ هـ
۱۰۸۴ هـ	۱۰۸۴ هـ
۱۰۸۵ هـ	۱۰۸۵ هـ
۱۰۸۶ هـ	۱۰۸۶ هـ
۱۰۸۷ هـ	۱۰۸۷ هـ
۱۰۸۸ هـ	۱۰۸۸ هـ
۱۰۸۹ هـ	۱۰۸۹ هـ
۱۰۹۰ هـ	۱۰۹۰ هـ
۱۰۹۱ هـ	۱۰۹۱ هـ
۱۰۹۲ هـ	۱۰۹۲ هـ
۱۰۹۳ هـ	۱۰۹۳ هـ
۱۰۹۴ هـ	۱۰۹۴ هـ
۱۰۹۵ هـ	۱۰۹۵ هـ
۱۰۹۶ هـ	۱۰۹۶ هـ
۱۰۹۷ هـ	۱۰۹۷ هـ
۱۰۹۸ هـ	۱۰۹۸ هـ
۱۰۹۹ هـ	۱۰۹۹ هـ
۱۱۰۰ هـ	۱۱۰۰ هـ
۱۱۰۱ هـ	۱۱۰۱ هـ
۱۱۰۲ هـ	۱۱۰۲ هـ
۱۱۰۳ هـ	۱۱۰۳ هـ
۱۱۰۴ هـ	۱۱۰۴ هـ
۱۱۰۵ هـ	۱۱۰۵ هـ
۱۱۰۶ هـ	۱۱۰۶ هـ
۱۱۰۷ هـ	۱۱۰۷ هـ
۱۱۰۸ هـ	۱۱۰۸ هـ
۱۱۰۹ هـ	۱۱۰۹ هـ
۱۱۱۰ هـ	۱۱۱۰ هـ
۱۱۱۱ هـ	۱۱۱۱ هـ
۱۱۱۲ هـ	۱۱۱۲ هـ
۱۱۱۳ هـ	۱۱۱۳ هـ
۱۱۱۴ هـ	۱۱۱۴ هـ
۱۱۱۵ هـ	۱۱۱۵ هـ
۱۱۱۶ هـ	۱۱۱۶ هـ
۱۱۱۷ هـ	۱۱۱۷ هـ
۱۱۱۸ هـ	۱۱۱۸ هـ
۱۱۱۹ هـ	۱۱۱۹ هـ
۱۱۲۰ هـ	۱۱۲۰ هـ
۱۱۲۱ هـ	۱۱۲۱ هـ
۱۱۲۲ هـ	۱۱۲۲ هـ
۱۱۲۳ هـ	۱۱۲۳ هـ
۱۱۲۴ هـ	۱۱۲۴ هـ
۱۱۲۵ هـ	۱۱۲۵ هـ
۱۱۲۶ هـ	۱۱۲۶ هـ
۱۱۲۷ هـ	۱۱۲۷ هـ
۱۱۲۸ هـ	۱۱۲۸ هـ
۱۱۲۹ هـ	۱۱۲۹ هـ
۱۱۳۰ هـ	۱۱۳۰ هـ

Siyasal ve Toplumsal Olaylar Kronolojisi

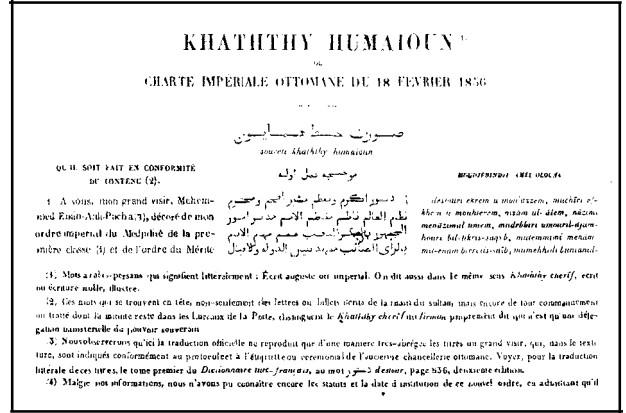
Siyasal ve Toplumsal Olaylar Kronolojisi

1801	Galip Paşa'nın ölümü.	8 Haziran 1840	Hüsrev Paşa'nın azli ve Mehmed Emin Rauf Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
1802-6	Mehmed Said Halet Efendi'nin Paris el-çiliği.	15 Temmuz 1840	Mısır meselesinin çözümüyle ilgili Londra Mukavelesinin imzalanması.
23 Nisan 1804	Cezzar Ahmed Paşa'nın ölümü.	24 Mayıs 1841	Mehmed Ali Paşa'ya Mısır valiliğinin soyuna da kalması koşuluyla verilmesi.
1807	Nizam-ı Cedid'in ilgası.	3 Temmuz 1841	Boğazlar Meselesi'nin Londra Antlaşması'yla çözümlenmesi.
Mayıs 1807	III. Selim'in hal'i.	4 Aralık 1841	Mehmed Emin Rauf Paşa'nın azli ve İzzet Mehmed Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
1808	İstanbul yangını. Alemdar vak'ası, Yenicheri isyanı, saraya hücum; Tersane, Tophane, Selimiye ve Levent çiftliği olayları.	30 Ağustos 1842	İzzet Mehmed Paşa'nın azli ve Mehmed Emin Rauf Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.
1826	Askere fes giydirilmesi.	6 Eylül 1843	Yeni askere alma usulünün (kur'a) uygulamaya konması.
1826	Hocapaşa yangını. Tarihçi Şanizade'nin ölümü.	1 Şubat 1844	Tashih-i sikke uygulaması.
1827	Evkaf Nezareti'nin kuruluşu.	1845	Lübnan ıslahatı.
1827	İstanbul'da tıp okulunun açılması.	10 Nisan 1845	Polis teşkilâtının kuruluşu.
1827-36	Hüsrev Paşa'nın seraskerliği.	1846	Resmî lakapların kabulü.
1831	Nüfus sayımı, tımarların kaldırılması, <i>Takvim-i Vakayi</i> 'nin yayımı.	1846	Kürt ümerasından Bedirhan Paşa'nın sonu.
1833	Büyük İstanbul yangını.	28 Eylül 1846	Mehmed Emin Rauf Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın sadrazam olması.
1834	Posta sisteminin kurulması, Hoca İshak Efendi'nin ölümü.	1848	Mülteci sorunu.
26 Kasım 1837	İlk "buğu" (buharlı) gemisinin yapımı.		
1838	Rüşdiyelerin açılması.		
3 Kasım 1839	Gülhane Hatt-ı Hümayunu'nun ilanı. Tanzimat döneminin başlaması.		
3 Mayıs 1840	İlk ceza kanununun kabulü.		

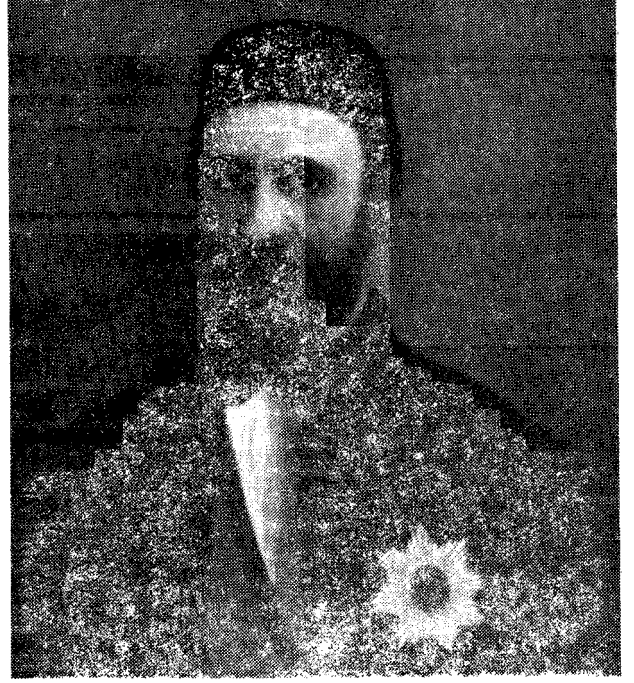
GÜLHANE HATT-I HÜMAYUNU'NUN İLÂNİ: 3 Kasım 1839'da Mustafa Reşid Paşa'nın Topkapı Sarayı'nın altında Güihane diye adlandırılan alanda okuduğu belge Osmanlı Devleti'nde yeni bir dönemin başladığını gösterir. Gülhane Hatt-ı Hümayunu mazbata ve metinden oluşuyordu. Padişahın iradesiyle onaylanan bu belge bir kanun ya da Anayasa değildir. Fermanda devletin sorumluluk alanı düzenleniyor, tüm tebaya eşit hak, mal ve hayat güvencesi veriliyordu.

16 Mart 1848	İlk öğretmen okulunun İstanbul'da açılması.
28 Nisan 1848	Mustafa Reşid Paşa'nın azli ve İbrahim Sârim Paşa'nın sadrazam olması.
11 Ağustos 1848	İbrahim Sârim Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
1849	Haliç'in donması.
1 Mayıs 1849	Memleketeyn (Eflâk-Boğdan) meselesiyle ilgili Baltalimanı Antlaşması'nın imzalanması.
1850	Şirket-i Hayriye'nin kuruluşu.
28 Temmuz 1850	Ticaret Kanunnamesi'nin kabulü.
14 Temmuz 1851	1840 tarihli ceza kanununu yenileyen Kanun-ı Cedid'in kabulü.
18 Temmuz 1851	Encümen-i Dâniş'in kurulması.
26 Ocak 1852	Mustafa Reşid Paşa'nın azli ve Mehmed Emin Rauf Paşa'nın 5. kez sadrazam olması.
5 Mart 1852	Mehmed Emin Rauf Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
5 Ağustos 1852	Mustafa Reşid Paşa'nın azli ve Âli Paşa'nın sadrazam olması.
3 Ekim 1852	Âli Paşa'nın azli ve Mehmed Ali Paşa'nın sadrazam olması.
1853	Kutsal Yerler sorunu.
15 Mart 1853	Rusya elçisi Prens Mençikof'un İstanbul'a gelmesi.
13 Mayıs 1853	Mehmed Ali Paşa'nın azli ve Mustafa Naili Paşa'nın sadrazam olması.
19 Mayıs 1853	Osmanlı Devleti'yle Rusya arasındaki diplomatik ilişkilerin kesilmesi.
22 Haziran 1853	Rus ordularının Balkanlar'daki Osmanlı sınırlarını aşmaları. Kırım Savaşı'nın başlaması.
8 Temmuz 1853	Mustafa Naili Paşa'nın azli ve iki gün sonra yeniden sadrazam olması.
30 Kasım 1853	Rus filosunun Sinop'taki Osmanlı filosunu imha etmesi ve şehri ateşe vermesi.
28 Ocak 1854	Rusya'nın Osmanlı topraklarına karşı genel saldırıya geçmesi.
12 Mart 1854	İngiltere, Fransa ve Osmanlı Devleti'nin Rusya'ya karşı birleşme antlaşması.
29 Mayıs 1854	Mustafa Naili Paşa'nın azli ve Mehmed Emin Paşa'nın sadrazam olması.
20 Eylül 1854	İngiliz, Fransız ve Osmanlı birliklerinin Kırım'a çıkmaları.
23 Kasım 1854	Mehmed Emin Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.
2 Mayıs 1855	Mustafa Reşid Paşa'nın istifası ve Âli Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
28 Haziran 1855	Osmanlı Devleti'nin Londra'da imzaladığı bir antlaşmayla ilk kez borç para alması.
16 Ağustos 1855	İstanbul'da Şehremaneti yönetiminin kuruluşu.
22 Aralık 1855	Rus birliklerinin Kars'ı ele geçirmesi.
9 Eylül 1855	İlk telgraf hattının açılması.

MÜSLÜMAN OLMAYANLARA YENİ HAKLAR: *Gülhane Hatt-ı Hümayunu'nun özellikle Müslüman olmayanlara getirmiş olduğu haklar nedeniyle birçok sorun yarattığını gören ve maddelerin uygulanmasında denetleyici olmak isteyen Batılı devletlerin temsilcilerinin baskısıyla yayınlanan Islahat Fermanı bir anlamda Hristiyanlar için hazırlanmıştır. 28 Şubat 1856'da ilân edilen fermana göre Müslüman-Hristiyan eşitliği sağlanacak, cizye kaldırılacak, kimse dinini değiştirmeye zorlanmayacaktır.*

10 Eylül 1855	İngiliz-Fransız ve Osmanlı birliklerinin Sivastopol'a girmeleri.
1856	Cidde olayı.
28 Şubat 1856	Islahat Fermanı'nın ilanı.
30 Mart 1856	Kırım Savaşı'nı sona erdiren Paris Antlaşması'nın imzalanması.
1 Kasım 1856	Âli Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın 5. kez sadrazam olması.
17 Mart 1857	Maarif-i Ümurniye Nezareti'nin kurulması.
6 Ağustos 1857	Mustafa Reşid Paşa'nın azli ve Mustafa Naili Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
22 Ekim 1857	Mustafa Naili Paşa'nın azli ve Mustafa Reşid Paşa'nın 6. kez sadrazam olması.
28 Aralık 1857	İstanbul'da ilk belediye örgütü olan 6. Daire-i Belediye'nin kuruluşu.
1858	Eyalet Meclisi'nin kuruluşu.
11 Ocak 1858	Mustafa Reşid Paşa'nın ölümü üzerine Âli Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
6 Haziran 1858	Arazi Kanunnamesi'nin kabulü.
15 Temmuz 1858	Cidde olayı.
9 Ağustos 1858	Yeni Ceza Kanunnamesi'nin yürürlüğe girmesi.
1859	Şam vak'ası.
12 Şubat 1859	Mekteb-i Mülkiye'nin açılması.
14 Eylül 1859	Kuleli Vak'ası.
18 Ekim 1859	Âli Paşa'nın azli ve Mehmed Emin Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
23 Aralık 1859	Mehmed Emin Paşa'nın azli ve Mütercim Rüşdî Paşa'nın sadrazam olması.
1860	Şam Vak'asından sonra Müşir Ahmed Paşa ve bazı kimselerin idamı.
27 Mayıs 1860	Lübnan'da büyük Dürzî-Mârûni çatış-

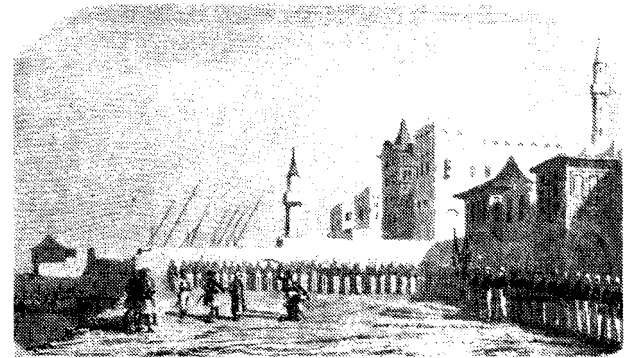
KULELİ VAK'ASI: Âli Paşa'nın sadrazam olduğu sırada Abdülmecid'e suikast düzenleyip, hükümet darbesi yapmak üzere biraraya gelen kişilerin ortaya çıkarılması Kuleli Vak'ası diye anılır. Gerçekte bu olayın böyle adlandırılmasının nedeni olaya karışanların Kuleli kışlasında sorgulanmalarıdır. Kurulan gizli örgütün üyeleri arasında Şeyh Ahmed, Çerkes Hüseyin Paşa, Arnavut Cafer Paşa, Tophane keketebesinden Arif Bey, İmalat Meclisi üyesi Rasim Bey gibi kişiler vardı. 14 Eylül 1859'da tutuklanan bu kişiler idam ve çeşitli hapis cezalarına çarptırılmış, ancak idam cezaları Abdülmecid tarafından küreğe çevrilmiştir. Abdülmecid ve Mehmed Emin Âli Paşa.

8 Ağustos 1860	masının başlaması.	1865	Fırka-i Islahiye'nin kuruluşu.
1861	1860 Fenerler İdaresi'nin kuruluşu.	1865	Amerika'ya elçi gönderilmesi.
27 Mayıs 1861	Askerî kıyafet değişimi.	12 Nisan 1865	Maarif Nezareti'nde Tercüme Cemiyeti'nin kurulması.
3 Haziran 1861	Mütercim Rüşdî Paşa'nın azli, Mehmed Emin Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.	26 Mart 1865	Ticaret Nezareti'yle Nafia Nezareti'nin birleştirilmesi.
9 Haziran 1861	Cemiyet-i İlmiye-i Osmaniye'nin kurulması.	30 Mart 1865	Cemiyet-i Tedrisiye-i İslâmiye'nin kurulması.
25 Haziran 1861	Lübnan'ın Cebel-i Lübnan adıyla özel statülü bir vilayet haline getirilmesine ilişkin Beyoğlu Protokolü'nün imzalanması.	Haziran 1865	Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin kurulması.
6 Ağustos 1861	Abdülmecid'in ölümü ve Abdülaziz'in tahta çıkması.	1866	Demiryolu ulaşımı, Mısır'da ilk seçimli meclis denemesi.
22 Kasım 1861	Mehmed Emin Paşa'nın azli ve Âli Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.	5 Haziran 1866	Fuad Paşa'nın azli ve Mütercim Rüşdî Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
1862	Âli Paşa'nın azli ve Fuad Paşa'nın sadrazam olması.	2 Eylül 1866	Girit'teki Rumlar'ın Yunanistan'a bağlanma isteğiyle büyük bir ayaklanma başlatmaları.
1863	Belgrad olayı.	11 Şubat 1867	Mütercim Rüşdî Paşa'nın istifası ve Âli Paşa'nın 5. kez sadrazam olması.
2 Ocak 1863	Sultanahmed'de Sergi-i Osmani'nin açılışı.	24 Mart 1867	Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin yurt dışında propaganda çalışmalarına başlaması.
12 Ocak 1863	Fuad Paşa'nın istifası ve Yusuf Kâmil Paşa'nın sadrazam olması.	Mayıs 1867	Mekteb-i Tıbbiye-i Mülkiye'nin kurulması.
1 Haziran 1863	İlk Darülfünun'un açılışı.	8 Haziran 1867	Hıdivlik unvanının verilmesi.
1864	Yusuf Kâmil Paşa'nın azli ve Fuad Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.	21 Haziran 1867	İlk kez bir Osmanlı padişahının (Abdülaziz) Avrupa ülkelerine geziye başlaması (gezi 7 Ağustos'a kadar sürmüştür).
	Genel nüfus sayımı. Tuna vilayeti'nin kuruluşu.		

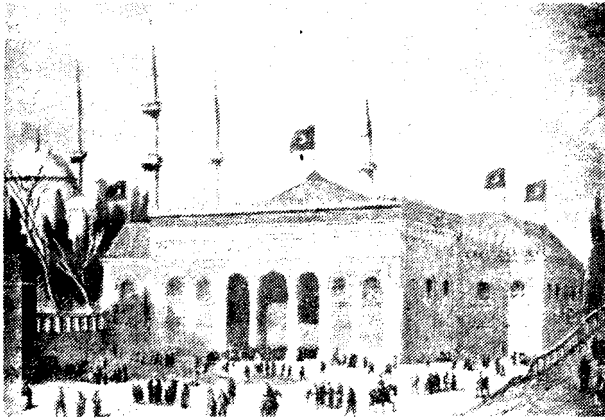
6 Mart 1868 Adliye Nezareti'nin kurulması.
1 Nisan 1868 Şûra-yı Devlet'in kurulması.
23 Mayıs 1868 İlköğretim zorunluluğunun konulması.
9 Haziran 1868 Yabancı ülke uyruklularına mülk edinme hakkının uygulanmaya başlaması.
1 Eylül 1868 Mekteb-i Sultani'nin (Galatasaray Lisesi) öğretime başlaması.
26 Eylül 1868 İlk Erkek Sanat Okulu'nun İstanbul'da açılması.
1869 Süveyş kanalının açılması. Öjeni'nin İstanbul'u ziyareti.
1869 Polis ve Jandarmanın Bâb-ı Seraskerî'den bağımsız bir teşkilat oluşu.
20 Nisan 1869 Mecelle'nin ilk kitabının kabulü.
1 Eylül 1869 Maarif-i Umumiye Nizamnamesi'nin yayınlanması.
19 Aralık 1869 İkinci Darülfünun, Darülfünun-ı Osmanî'nin açılışı.
1870 Encümen-i Ülfet kuruldu.
1870 Fransuva Josef'in İstanbul'u ziyareti.
1871 Yemen'de ilk kez Osmanlı ordusunun teşkili.
1870 Beyoğlu yangını.
1871 Serdar-ı Ekrem Ömer Lütfi Paşa'nın ölümü.
22 Ocak 1871 İdare-i Umumiye-i Vilayât Nizamnamesi'nin yayınlanması.
7 Eylül 1871 Âli Paşa'nın ölümü ve Mahmud Nedim Paşa'nın sadrazam olması.
1872 Kuzguncuk yangını.
1872 Antalya depremi.
25 Ocak 1872 Hasköy Tersanesi işçilerinin grevi.
30 Temmuz 1872 Mahmud Nedim Paşa'nın azli ve Midhat Paşa'nın sadrazam olması.
19 Ekim 1872 Midhat Paşa'nın azli ve Mütercim Rüşdî Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
1873 İran Şahı Nasıreddin'in İstanbul'u ziyareti. Yakup Han'ın İstanbul'a elçi göndermesi.
22 Ocak 1873 Kasımpaşa Tersanesi işçilerinin grevi.
15 Şubat 1873 Mütercim Rüşdî Paşa'nın azli ve Ahmed Esad Paşa'nın sadrazam olması.
15 Nisan 1873 Ahmed Esad Paşa'nın azli ve Şirvanizade Rüşdî Paşa'nın sadrazam olması.
18 Aralık 1873 İlk İdadi'nin İstanbul'da kurulması.
1874 Prens Milan'ın İstanbul'u ziyareti.
13 Şubat 1874 Şirvanizade Rüşdî Paşa'nın azli ve Hüseyin Avni Paşa'nın sadrazam olması.
1874 Üçüncü Darülfünun, Darülfünun-ı Sultani'nin açılışı.
13 Nisan 1875 Hersek ayaklanmasının başlaması.
25 Nisan 1875 Hüseyin Avni Paşa'nın azli ve Ahmed Esad Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
8 Haziran 1875 İstanbul'da tersane işçilerinin grevi.
16 Haziran 1875 Kitap sansürü usulünün konması.
25 Ağustos 1875 Ahmed Esad Paşa'nın azli ve Mahmud Nedim Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
30 Ekim 1875 Ramazan kararnâmesi.
26 Kasım 1875 Ahmed Esad Paşa'nın zehirlenerek öldürülmesi.
1876 Selanik olayı.

1876
9 Nisan 1876
2 Mayıs 1876
10 Mayıs 1876

Sırp ve Karadağ beylerinin isyanı.
İstanbul'da tersane işçilerinin grevi.
Bulgar ayaklanmasının başlaması.
Medrese öğrencilerinin sadrazam Mahmud Nedim Paşa'ya karşı büyük bir gösteri yapmaları.

CİDDE OLAYI: Gülhane Hatt-ı Hümayunu ile Islahat Fermanı'nın Hristiyan tebayı Müslümanlardan daha çok hak ve ayrıcalık getirmesi gerginlik yaratmıştı. 15 Temmuz 1858'de Cidde'de Hac mevsiminde yerli Müslüman halk ile hacılar Hristiyan tebanın üzerine saldırdılar. Olaya müdahale eden Fransız ve İngiliz konsolosların öldürülmesi için büyümesine neden oldu. Bir süre sonra İngiliz ve Fransız savaş gemileri Cidde'yi bombaladı ve yabancılar olayın düzenleyicisi olarak on kişiyi idam etti. Bu, Osmanlı Devleti'nin hükümlerlik haklarına ve bir süre önce imzalanan Paris Antlaşması'na aykırı bir davranıştı. Buna benzer bir olay 6 Mayıs 1876'da Selânik'te olacak ve Müslüman olmak isteyen bir Bulgar kızı nedeniyle başlayan olaylarda Fransız ve Alman konsolosları öldürülecekti. Cidde olayı (altta), Selanik olayı (üstte).

SERĞİ-İ UMUMÎ-İ OSMANÎ-NİN AÇILMASI: Osmanlı Devleti uluslararası sergilere ilk kez Abdülmecid döneminde katıldı. 1851'de Londra'daki sergide tarım ürünleri sergilenmişti. Ardından 1855'de yine Londra'daki sergiye birçok ürün ve hatta mamul madde gönderildi. İmparatorluk içinde ilk sergi olan Serği-i Osmani ise 27 Şubat 1863'de İstanbul'da Sultanahmet Meydanı'nda açıldı. Bu sergide yerli ve yabancı ürünler sergilenmiş, dışardan gelen tarım araçları çalıştırılmıştı.

11 Mayıs 1876	Mahmud Nedim Paşa'nın azli ve Mütercim Rüşdî Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.
30 Mayıs 1876	Abdülaziz'in tahttan indirilmesi. V. Murad'ın padişah olması.
15 Haziran 1876	Çerkes Hasan olayı.
31 Ağustos 1876	V. Murad'ın tahttan indirilmesi. II. Abdülhamid'in padişah olması.
19 Aralık 1876	Mütercim Rüşdî Paşa'nın istifası ve Midhat Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
23 Aralık 1876	Tersane Konferansı'nın toplanması.
23 Aralık 1876	I. Meşrutiyet'in ilanı.
18 Ocak 1877	Ardahan'ın işgali.
5 Şubat 1877	Tersane Konferansı'nda oluşan önerileri incelemek üzere Bâbü'lî'de Meclis-i Umumi toplanması.
	Midhat Paşa'nın sadrazamlıktan azledilerek ülke dışına gönderilmesi.

5 Şubat 1877	Midhat Paşa'nın yerine Edhem Paşa'nın sadrazam olması.
19 Mart 1877	İlk Meclis-i Mebusan'ın toplanması (I. dönem çalışmaları 28 Haziran'da sona erecektir).
24 Nisan 1877	Rusya'nın Osmanlı Devleti'ne savaş açması.
13 Aralık 1877	Meclis-i Mebusan'ın II. dönem çalışmalarına başlaması.
1878	Edirne'nin işgali.
1878	Kozan isyanı.
11 Ocak 1878	Edhem Paşa'nın azli ve Ahmed Hamdi Paşa'nın sadrazam olması.
4 Şubat 1878	Ahmed Hamdi Paşa'nın azli ve Ahmed Vefik Paşa'nın sadrazam olması.
13 Şubat 1878	Meclis-i Mebusan'ın süresiz tatil edilmesi.
3 Mart 1878	Osmanlı Devleti'nin Rusya karşısında yenilgisini belgeleyen Ayastefanos Mukaddimat-ı Sulhiyesi'nin imzalanması.
18 Nisan 1878	Ahmed Vefik Paşa'nın azli ve Mehmed Sadık Paşa'nın sadrazam olması.
20 Mayıs 1878	Ali Suavi'nin V. Murad'ı yeniden tahta çıkarmak amacıyla Çırağan Sarayı'nı basması.
28 Mayıs 1878	Mehmed Sadık Paşa'nın azli ve Mütercim Rüşdî Paşa'nın 5. kez sadrazam olması.
4 Haziran 1878	Rusya'ya karşı Osmanlı-İngiliz İttifak Antlaşması ve karşılığında Kıbrıs'ın yönetiminin İngiltere'ye bırakılması.
4 Haziran 1878	Mütercim Rüşdî Paşa'nın azli ve Safvet Paşa'nın sadrazam olması.
13 Temmuz 1878	Osmanlı-Rus savaşını sona erdiren Berlin Antlaşması'nın imzalanması.
Temmuz 1878	Skalyeri-Aziz Bey komitesinin dağıtılması.
4 Aralık 1878	Safvet Paşa'nın azli ve Tunuslu Hayreddin Paşa'nın sadrazam olması.
10 Mart 1879	İstanbul'da yapı işçilerinin grevi.
29 Temmuz 1879	Tunuslu Hayreddin Paşa'nın azli ve Ahmed Ârifi Paşa'nın sadrazam olması.
18 Ekim 1879	Ahmed Ârifi Paşa'nın azli ve Said Paşa'nın sadrazam olması.
9 Haziran 1880	Said Paşa'nın azli ve Mehmed Kadri Paşa'nın sadrazam olması.
17 Haziran 1880	Hukuk Mektebi'nin açılması.
12 Eylül 1880	Mehmed Kadri Paşa'nın azli ve Said Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
12 Mayıs 1881	Tunus'un Fransa tarafından işgal edilmesi.
27 Haziran 1881	Midhat Paşa'nın Abdülaziz'i öldürttüğü iddiasıyla yargılanmaya başlanması.
Kasım 1881	Muharrem Kararnamesi'yle Düyun-ı Umumiye İdaresi'nin kurulması.
20 Aralık 1881	Mısır sorunu.
1882	Said Paşa'nın azli ve Abdurrahman Nureddin Paşa'nın sadrazam olması.
2 Mayıs 1882	Abdurrahman Nureddin Paşa'nın azli
11 Temmuz 1882	

ÇERKEZ HASAN OLAYI: Abdülaziz'in ölümünden sonra çıkan söylentiler, V. Murad'ın sağlık durumunun ağırlaşması Osmanlı politikasında gergin günler yaşanmasına neden olmuştu. 15 Haziran 1876'da Midhat Paşa'nın konağında toplanan vükelâ meclisini basan Çerkez Hasan Serasker Hüseyin Avni Paşa ile Hariciye Nazırı Raşid Paşa'yı öldürürken birçok kişi bu olayın Abdülaziz'in intikamını almak amacıyla düzenlendiğini söyledi. Ancak bir görüşe göre de kolağası olan Çerkez Hasan'ın Hüseyin Avni Paşa tarafından Bağdat'a tayininin bu olayı yaratan etken olduğu öne sürülmüştür. Bir başka iddia da olayı düzenleyen Hüseyin Avni Paşa'dan kurtulmak isteyen Midhat Paşa olduğu yolundadır. Ancak Çerkez Hasan kendi ifadesinde Abdülaziz'in intikamını almak istediğini söylemiştir. Bu olay sonunda Çerkez Hasan idam edilmiştir.¹ Çerkez Hasan (solda), H. Avni Paşa (sağda).

	ve Said Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.	4 Eylül 1891	Kâmil Paşa'nın azli ve Ahmed Cevad Paşa'nın sadrazam olması.
5 Kasım 1882	Ebniye kanunu yayımlandı.	3 Ekim 1892	İstanbul'da Aşiret Mektebi'nin kurulması.
30 Kasım 1882	Said Paşa'nın azli ve Ahmed Vefik Paşa'nın sadrazam olması.	1894	Büyük İstanbul depremi.
3 Aralık 1882	Ahmed Vefik Paşa'nın azli ve Said Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.	8 Ağustos 1894	Sason'da Ermeni ayaklanmasının başlaması.
3 Mart 1883	Sanayi-i Nefise Mektebi'nin (Güzel Sanatlar Akademisi) kurulması.	1 Kasım 1894	Diyarbakır'da Ermeni ayaklanması.
8 Ekim 1883	Mülkiye Mühendis Mektebi'nin kurulması.	1895	Ermeni sorunu.
1884	Hacı Arif Bey'in ölümü.	8 Haziran 1895	Ahmed Cevad Paşa'nın azli ve Said Paşa'nın 5. kez sadrazam olması.
18 Eylül 1885	Berlin Antlaşması'yla kurulan özerk Doğu Rumeli Vilayeti'nin Bulgaristan'la birleşmesi.	16 Eylül 1895	Zeytin'da (Maraş) Ermeni ayaklanması.
25 Eylül 1885	Said Paşa'nın azli ve Kâmil Paşa'nın sadrazam olması.	30 Eylül 1895	İstanbul'da "Ermeni patırdısı".
28 Ocak 1889	Mecelle Cemiyeti'nin görevine son verilmesi (1868'den beri çalışıyordu).	1 Ekim 1895	Said Paşa'nın azli ve Kâmil Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
3 Haziran 1889	Osmanlı İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin kurulması.	7 Kasım 1895	Kâmil Paşa'nın azli ve Halil Rıfat Paşa'nın sadrazam olması.
Eylül 1890	Ertuğrul faciası.	1896	Girit Rumları'nın yeniden ayaklanması.
20 Haziran 1890	Erzurum'da Ermeni ayaklanması.	26 Ağustos 1896	Ermeni militanların İstanbul'da Osmanlı Bankası'nı basmaları.
1891	Sadullah Paşa'nın ölümü.	18 Nisan 1897	Osmanlı-Yunan Savaşı'nın başlaması.
			Abdülzel ve Celal paşaların ölümü.

4 Aralık 1897 İstanbul Antlaşması'yla Osmanlı-Yunan Savaşı'nın sona ermesi.
18 Aralık 1897 Girit'e özerklik verilmesi.
28 Temmuz 1899 1. La Haye Konferansı.

15 Ağustos 1900 Darülfünun-ı Şâhâne'nin kurulması.
18 Kasım 1901 Halil Rifat Paşa'nın ölümü üzerine Said Paşa'nın 6. kez sadrazam olması.
4 Şubat 1902 I. Jön Türk Kongresi'nin Paris'te toplanması.
21 Eylül 1902 Makedonya'da Bulgarların başlattığı ayaklanma.
1903 San'a'nın imam Yahya tarafından zaptı, Fevzi Paşa tarafından geri alınışı.
14 Ocak 1903 Said Paşa'nın azli ve Avlonyalı Ferid Paşa'nın sadrazam olması.
2 Ağustos 1903 Bulgarların Makedonya'da üç ay süren büyük bir ayaklanma başlatmaları.
22 Eylül 1903 Şam'da Mekteb-i Tıbbiye kurulması.
1904 Kavala'da tütün işçileri grevi.
21 Temmuz 1905 Ermeni komitecilerinin II. Abdülhamid'e bombalı suikast girişimleri.
1905 İstanbul'da tabakhane işçileri grevi.
1906 Şehremini Rıdvan Paşa'nın katledilmesi.
Eylül 1906 Selanik'te Osmanlı Hürriyet Cemiyeti'nin kurulması.
1907 Zengibar Sultanı'nın İstanbul'u ziyareti.
27 Eylül 1907 Osmanlı Hürriyet Cemiyeti'yle Ahmed Rıza Grubu'nun birleşmesi.
29 Aralık 1907 Paris'te 2. Jön Türk Kongresi'nin toplanması.

YANGINLAR VE DEPREMLER: Yangınların ve depremlerin Osmanlı Devleti'nde yaratmış olduğu sonuçlar oldukça önemlidir. Bu olaylar sonucunda can ve mal kayıpları büyük olmuş, özellikle yangınlar sonucunda kentlerin mimari dokuları değişmiştir. 5 Haziran 1870'deki Beyoğlu yangını, 1872'deki Kuzguncuk yangını, 1900'den sonraki Hoca Paşa, Fatih, Aksaray ve Hasköy yangınları ile daha birçok yangın İstanbul'un çehresinin tamamen değişmesine yolaçmıştır. Depremler ise büyük maddi kayıplara yolaçmış, demografik yapının değişimini getirmiştir. 1894 İstanbul depremi (üstte), 1912 Mürefte depremi (altta), Çırağan yangını (yan solda üstte), Beyoğlu itfaiyesi (yan solda altta).

7 Temmuz 1908	Şemsi Paşa'nın Manastır'da öldürülmesi.
20 Temmuz 1908	Firzovik toplantısının sonu ve saraya Meşrutiyet isteyen telgrafın gönderilmesi.
22 Temmuz 1908	Avlonyalı Ferid Paşa'nın azli ve Said Paşa'nın 7. kez sadrazam olması.
23 Temmuz 1908	İttihat ve Terakki'ye bağlı subayların Manastır'da Meşrutiyet'i ilan etmeleri.
24 Temmuz 1908	II. Abdülhamid'in Meşrutiyet'i resmen ilan etmesi.
29 Temmuz 1908	Bütün suçları kapsayan genel af.
31 Temmuz 1908	Cibali Tütün Rejisi işçileri grevi.
31 Temmuz 1908	Hafiyeliğin kaldırılması.

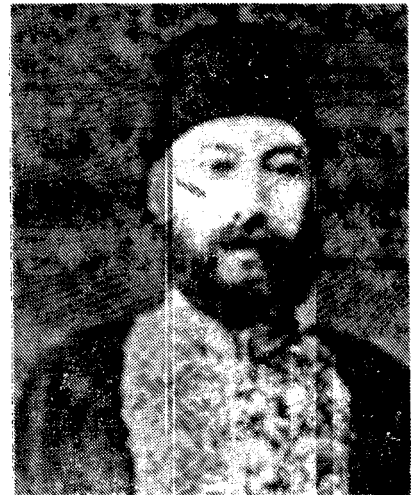
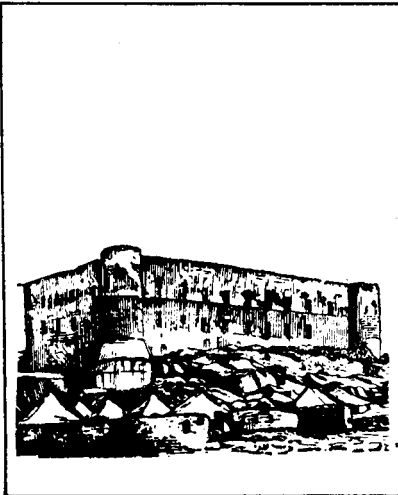
ÇIRAĞAN OLAYI: Ali Suavi'nin V.Murad'ı yeniden tahta getirmek amacıyla düzenlediği Çırağan Sarayı Baskını birçok yönüyle şu anda bile aydınlanamamış bir olaydır. 18 Mayıs 1878'de beraberinde yüz kadar silahlı kişiyle Çırağan Sarayı'nı basan Ali Suavi V.Murad'ın dairesine kadar gitmiş ancak bu sırada yetişen Beşiktaş inzibat memurlarından Yedisekiz Hasan Paşa tarafından öldürülmüş, adamlarından bir bölümü de kaçmıştır. Bu olaydan bir süre sonra Temmuz ayında buna benzer bir hareketi düzenlemek isteyen Kleanti-Aziz Bey komitesi de ele geçirilmiş. Çırağan Vak'ası (üstte), Hasan Paşa (solda), Aziz Bey (sağda).

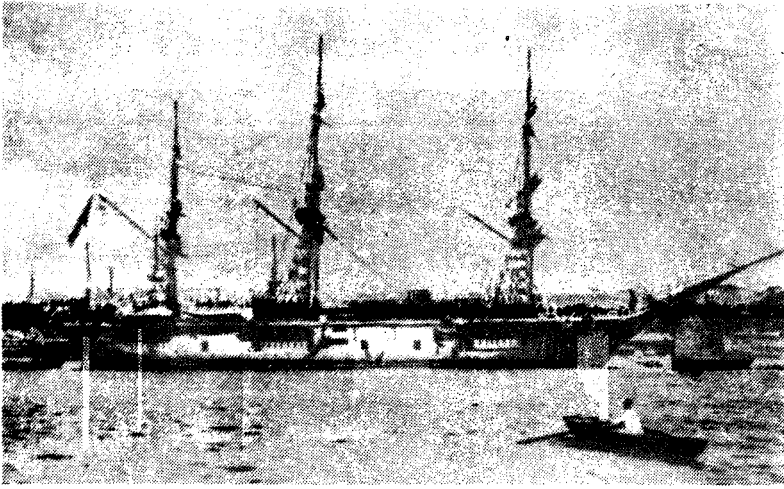
4 Ağustos 1908	Said Paşa'nın istifası ve Kâmil Paşa'nın 3. kez sadrazam olması.
28 Ağustos 1908	Selanik-Istanbul demiryolu hattı işçileri grevi.
Ağustos 1908	Samsun'da tütün işçileri grevi.
Ağustos 1908	Selanik'te rıhtım işçileri grevi.
13 Eylül 1908	Kavala ve Drama'da Tütün Rejisi işçileri grevi.
14 Eylül 1908	Anadolu-Bağdat Demiryolu Şirketi işçileri grevi.
14 Eylül 1908	Zonguldak-Ereğli Kömür Madeni Şirketi işçileri grevi.
14 Eylül 1908	Osmanlı Ahrar Fırkası'nın kurulması.
15 Eylül 1908	Rumeli demiryollarında grev (21 Eylül'de sona ermiştir).
18 Eylül 1908	Şark Demiryolları Şirketi memur ve işçileri grevi.
22 Eylül 1908	İstanbul ve Selanik'te Orosdi-Back mağazaları işçileri grevi.
5 Ekim 1908	Avusturya'nın Bosna-Hersek'i topraklarına kattığını ilan etmesi.
5 Ekim 1908	Bulgaristan'ın bağımsızlığını ilan etmesi.
6 Ekim 1908	Giritli Rum halkın adayı Yunanistan'a bağladıklarını ilan etmeleri.
7 Ekim 1908	İstanbul'da Yunanistan, Bulgaristan ve

17 Aralık 1908	Avusturya aleyhinde gösteriler yapılması.
17 Aralık 1908	II. Meşrutiyet dönemi ilk Meclis-i Mebusan'ının toplanması.
14 Şubat 1909	II. Meşrutiyet dönemi ilk Meclis-i Mebusan'ının açılması.
20 Mart 1909	Kâmil Paşa'nın istifası ve Hüseyin Paşa'nın sadrazam olması.
	İstanbul'da gümrük hamalları grevi.

MİDHAT PAŞA'NIN YARGILANMASI: Midhat Paşa'nın Sultan Abdülaziz'in ölümüyle ilgili yargılanması II. Abdülhamid döneminin en önemli olaylarından biridir. Midhat Paşa sadareten azledildikten sonra yurtdışına gönderilmiş, ardından affedilerek önce Suriye ve bir süre sonra da İzmir valiliğine getirilmişti. Ancak İzmir'deyken hakkında tutuklama kararı çıkan ve Fransız konsolosluğuna sığınan Mithat Paşa Adliye Nazırı Cevdet Paşa'nın teminatıyla İstanbul'a getirilmişti. Amaç, Midhat Paşa ile birlikte Mahmud ve Nuri Paşaları yargılamaktı. Yıldız'da yapılan duruşma sonunda idama mahkûm edilen paşaların cezası II. Abdülhamid tarafından sürekli sürgüne çevrilmiş, ancak olay sonuçlanmamıştı. Mithat Paşa ve arkadaşları 24 Nisan 1884'de Taif'te sürgün kaldıkları kaleden bu olayın tartışmasıyla karanlık yanları günümüze kadar gelecekti. Mithat Paşa (yanda), Taif zindanı (altta), mahkeme başkanı Sururi Paşa (ortada), Savcı Abdülatif Bey (sağda).

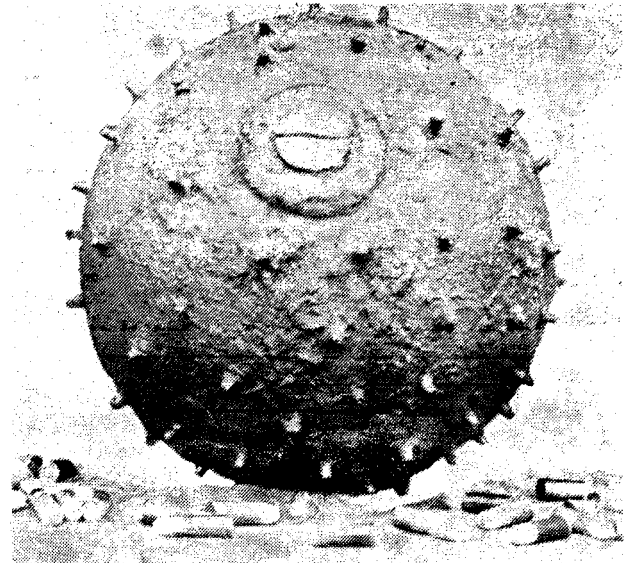

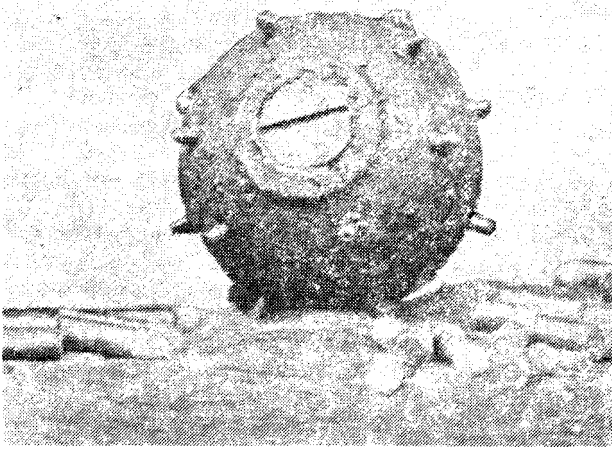
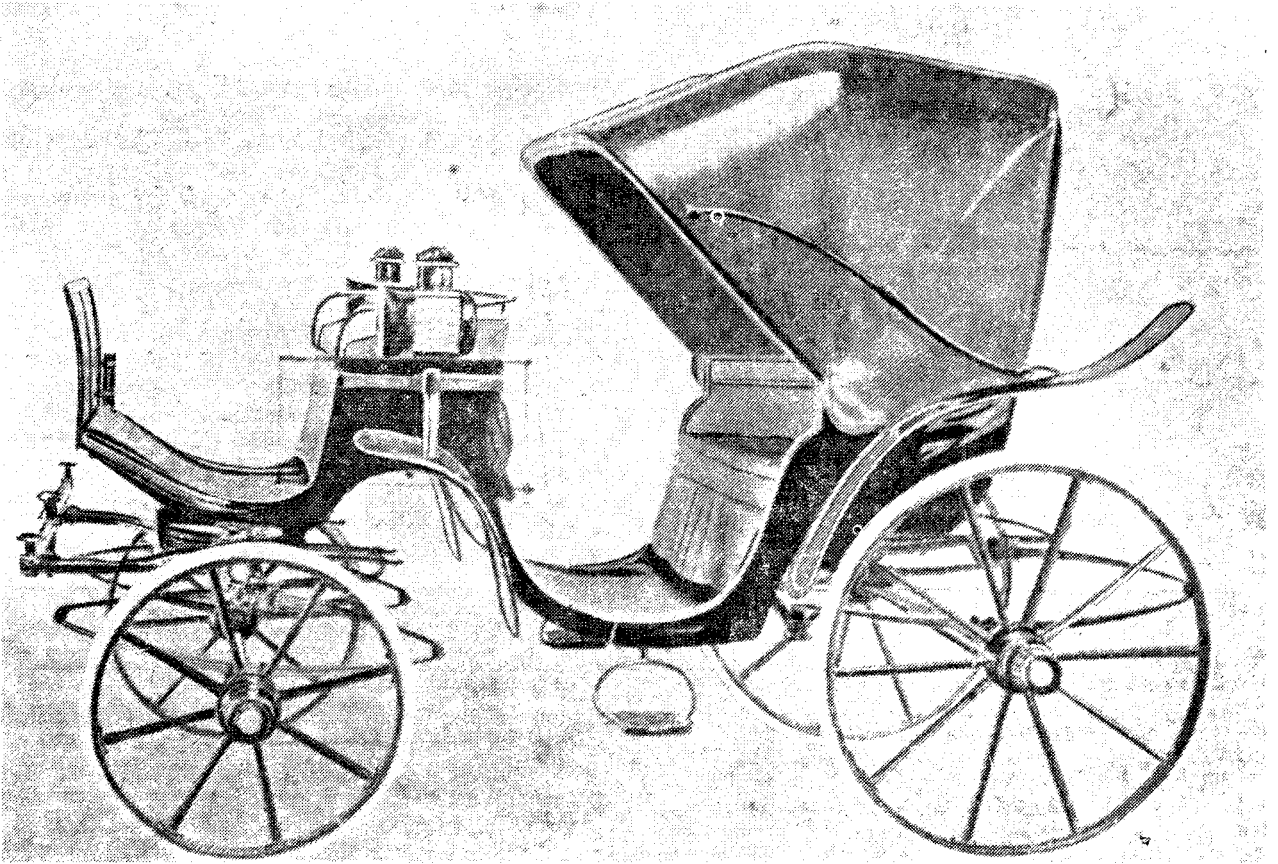

ERTUĞRUL FACIASI: Japonya'ya bir dostluk ziyareti yapan Ertuğrul gemisinin dönüşte fırtınaya tutularak batması ve 609 kişilik personelinin sadece 69 kişinin sağ kalabilmesi geçen yüzyılın yankılar uyandırmış olaylarından biridir. Kaza Osmanlı Devleti'nde olduğu gibi Japonya'da da büyük üzüntülere yol açmış ve hayatını kaybedenler için Oşima Adası'nda Kaşinozaki fenerinin yanında bir şehitlik ve anıt yaptırılmıştır. Ertuğrul fırkateyni ve gemi komutanı amiral Osman Paşa.

5 Nisan 1909 İttihad-ı Muhammedî Fırkası'nın kurulması.
6 Nisan 1909 Serbestî gazetesi başyazarı Hasan Fehmi'nin İstanbul'da öldürülmesi.
13 Nisan 1909 İstanbul'da "31 Mart Vak'ası".
13 Nisan 1909 Hüseyin Hilmi Paşa'nın istifası ve Ahmed Tevfik Paşa'nın sadrazam olması.
14 Nisan 1909 Adana'da Ermeni olayları.
22 Nisan 1909 Meclis-i Mebusan ve Meclis-i Âyan'ın Yeşilköy'de Meclis-i Umumi-i Millî adıyla toplanması.
24 Nisan 1909 Hareket Ordusu'nun İstanbul'a girişi.
27 Nisan 1909 Meclis-i Umumi-i Millî'nin II. Abdülhamid'in tahttan indirilip yerine V. Mehmed'in (Reşad) geçmesine karar vermesi.
5 Mayıs 1909 Ahmed Tevfik Paşa'nın istifası ve Hüseyin Hilmi Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
28 Aralık 1909 Hüseyin Hilmi Paşa'nın sadrazamlıktan istifası.
1910 Çırağan yangını.
1910 Arnavutluk isyanı.
12 Ocak 1910 İbrahim Hakkı Paşa'nın sadrazam olması.
Mart 1910 Arnavutluk'ta ayaklanma.
9 Haziran 1910 Sadâ-yı Millet gazetesi başyazarı Ahmed Samim'in İstanbul'da öldürülmesi.
30 Ağustos 1910 Bursa'da ipek işçileri grevi.
1911 Bâbiâli yangını.
Ocak 1911 Yemen'de ayaklanma.
Mart 1911 Cibali Tütün Rejisi işçileri grevi.
Mart 1911 Malisorların (Katolik Arnavutlar) ayaklanması (ayaklanma Haziran 1911'e dek sürmüştür.).
Mayıs 1911 İskeçe'de Tütün Rejisi işçileri grevi.
11 Haziran 1911 Gazeteci Zeki Bey'in İstanbul'da öldürülmesi.

22 Temmuz 1911 İzmir-Kasaba ve Temdidi Demiryolu Şirketi işçileri grevi.
29 Eylül 1911 İtalya'nın Osmanlı Devleti'ne savaş ilanı. Trablusgarp Savaşı'nın başlaması.
29 Eylül 1911 İbrahim Hakkı Paşa'nın istifası ve Said Paşa'nın 8. kez sadrazam olması.
5 Kasım 1911 İtalya'nın Trablusgarp'ı (Libya) topraklarına kattığını ilan etmesi.
21 Kasım 1911 Hürriyet ve İtilaf Fırkası'nın kurulması.
30 Aralık 1911 Said Paşa'nın istifası ve ertesi gün 9. kez sadrazam olması.
18 Ocak 1912 Meclis-i Mebusan'ın kapatılması.
18 Ocak 1912 1. dönem Meclis-i Mebusan'ın feshi.

II. ABDÜLHAMİD'E SUİKAST GİRİŞİMİ: Ermenilerin 21 Temmuz 1905 günü II. Abdülhamid'e düzenledikleri bombalı suikast dönemin önemli olaylarından oldu. Saldırıyı padişahın Cuma selamlığı için geldiği Yıldız'da Hamidiye Camii'ne kadar girmiş ve bombayı ayarlayıp kapıda bir yere bırakmışlardı. Ancak II. Abdülhamid'in camiden ayrılırken Şeyhülislâm Cemaleddin Efendi ile konuşması uzayınca zamanlamayı bozmuş ve padişah henüz kapıya varmadan patlayan bomba 26 kişinin hayatına son vermişti. Bomba arabası ve bombalardan ikisiyle tutuklanarlardan Belçikalı Eduard Joris.

LA HAYE KONFERANSI: 18 Mayıs 1888'de La Haye'de toplanan konferans tüm Avrupa devletlerinin yanı sıra bazı Asya ve Amerika devletlerini de bir araya getirmişti. I. La Haye Konferansı diye adlandırılan bu konferansta kara savaşlarının yasa ve kuralları ile birçok uluslararası sözleşme de kabul edildi. Bu konferanstan sonra yine uluslararası kararların alınacağı ikinci konferans 15 Haziran 1907'de toplanacaktı. Konferansa katılan Osmanlı heyeti (ön sıra soldan sağa) tahrirat-ı hariciye başkâtibi Nuri Bey, şûra-yı devlet mülkiye azası Turhan Paşa, ferik Abdullah Paşa, mirliva Mehmed Raşid Paşa. (Ayaktakiler soldan sağa): Kaymakam Cevad Bey, hariciye istişare odası muavini Şerif Bey, hariciye tercüme odası mümeyyizi Hüseyin Ağah Bey, hariciye özel kalem müdürü Yusuf Franko Bey.

25 Mart 1912	Türk Ocağı'nın kurulması.
18 Nisan 1912	II. dönem Meclis-i Mebusan'ın açılması.
18 Nisan 1912	İtalya'nın Onikiada'yı ele geçirmeye başlaması.
23 Nisan 1912	Büyük Arnavutluk Ayaklanması'nın başlaması.
6 Mayıs 1912	Drama'da Tütün Rejisi işçileri grevi.
9 Mayıs 1912	Mayıs-
Haziran 1912	Halaskâr Zabitan Grubu'nun kurulması.
16 Temmuz 1912	Said Paşa'nın istifası.
22 Temmuz 1912	Gazi Ahmed Muhtar Paşa'nın sadrazam olması.
5 Ağustos 1912	Meclis-i Mebusan'ın feshi.
5 Ağustos 1912	2. dönem Meclis-i Mebusan'ın feshi.
15 Ekim 1912	Osmanlı Devleti'nin Balkan devletleriyle siyasi ilişkilerini kesmesi.
15 Ekim 1912	Uşi'de Osmanlı-İtalyan barış antlaşmasının imzalanması. Trablusgarp Savaşı'nın sona ermesi.
17 Ekim 1912	Bulgaristan ve Sırbistan'ın Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etmesi.
29 Ekim 1912	Gazi Ahmed Muhtar Paşa'nın istifası ve Kâmil Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.

23 Ocak 1913	Bâbüâli baskını. İttihat ve Terakki'nin zor kullanarak iktidara sahip olması.
23 Ocak 1913	Kâmil Paşa'nın zorla istifa ettirilmesi ve Mahmud Şevket Paşa'nın sadrazam olması.
30 Mayıs 1913	I. Balkan Savaşı'nı sona erdiren Londra Antlaşması'nın imzalanması.
11 Haziran 1913	Mahmud Şevket Paşa'nın öldürülmesi ve Said Halim Paşa'nın sadrazam olması.
11 Haziran 1913	Sadrazam Mahmud Şevket Paşa'nın öldürülmesi.
22 Temmuz 1913	Balkan Savaşı'nda kaybedilen Edirne'nin geri alınması.
29 Eylül 1913	Osmanlı Devleti'yle Bulgaristan arasındaki savaş durumunu sona erdiren İstanbul Antlaşması.
14 Kasım 1913	Osmanlı Devleti'yle Yunanistan arasındaki savaş durumunu sona erdiren Atina Antlaşması.
14 Aralık 1913	Alman askerî islah heyetinin İstanbul'a gelmesi.
1914	Burdur-Isparta depremi.
1914	Küçük Mehmed Said Paşa'nın ölümü.
Şubat 1914	Zonguldak-Ereğli Kömür Madeni Şirketi işçileri grevi.
11 Mart 1914	Bitlis yöresinde Molla Selim'in ayaklanması.
14 Mayıs 1914	3. dönem Meclis-i Mebusan'ın açılması.
2 Ağustos 1914	Meclis-i Mebusan'ın süresiz olarak tatil edilmesi.
2 Ağustos 1914	Genel seferberlik ilanı.
2 Ağustos 1914	Osmanlı Devleti'yle Almanya arasında ittifak antlaşmasının imzalanması.
10 Ağustos 1914	Goeben (Yavuz) ve Breslaw (Midilli) savaş gemilerinin Çanakkale'ye sığınmaları.
30 Ağustos 1914	Zeytun'da (Maraş) Ermeni ayaklanması.
8 Eylül 1914	Kapitülasyonların kaldırılması (1 Ekim'de yürürlüğe girer.).
2 Kasım 1914	Rusya'nın Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etmesi.
5 Kasım 1914	İngiltere'yle Fransa'nın Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etmesi.
11 Kasım 1914	Osmanlı Devleti'nin itilaf devletlerine savaş ilan etmesi.
23 Kasım 1914	Cihad-ı Ekber ilanı.
11 Ocak 1915	Osmanlı-Alman İttifak Antlaşması'nın imzalanması.
15 Nisan 1915	Van bölgesinde Ermeni ayaklanması.
18 Nisan 1915	Bitlis'te Ermeni ayaklanması.
19 Nisan 1915	Van'da Ermeni ayaklanması.
20 Ağustos 1915	İtalya'nın Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etmesi.
21 Ağustos 1915	Osmanlı-Bulgar ittifak antlaşması.
1916	Mekke şerifinin isyanı.
9 Ocak 1916	Çanakkale Savaşı'nın sona ermesi.
1 Haziran 1916	Hicaz ayaklanmasının başlaması.
30 Ağustos 1916	Osmanlı Devleti'nin Romanya'ya savaş

- 11 Eylül 1916 ilan etmesi.
Yakub Cemil'in idam edilmesi.
2 Kasım 1916 Osmanlı hükümetinin 1856 Paris ve 1878 Berlin antlaşmalarını yürürlükten kaldırdığını açıklaması.
12 Aralık 1916 Üçlü İttifak'ın barış önermesi.
19 Aralık 1916 İtibar-ı Millî Bankası'nın kurulması kararı.
3 Şubat 1917 Said Halim Paşa'nın istifası ve Talat Paşa'nın sadrazam olması.
25 Mart 1917 Şeriye mahkemelerinin Adliye Nezareti'ne bağlanması.
23 Nisan 1917 Osmanlı Devleti'nin ABD'yle siyasi ilişkilerini kesmesi.
1 Temmuz 1917 Yunanistan'ın Osmanlı Devleti'ne savaş ilan etmesi.
7 Kasım 1917 Hukuk-ı Aile Kararnamesi'nin çıkması.
15 Aralık 1917 Rusya ile savaşa son veren Brest-Litovsk Mütarekesi'nin imzalanması (asıl antlaşma 3 Mart 1918'de imzalanmıştır.).
3 Temmuz 1918 V. Mehmed'in (Reşad) ölümü. VI. Mehmed'in (Vahideddin) padişah olması.
30 Temmuz 1918 İlaşe Nezareti'nin kurulması.
10 Ekim 1918 Ahmed Rıza Bey'in âyân reisliğine atanması.
8 Ekim 1918 Sadrazam Talat Paşa'nın istifası.
14 Ekim 1918 Ahmed İzzet Paşa'nın sadrazam olması.
30 Ekim 1918 Mondros Mütarekesi'nin imzalanması.
1 Kasım 1918 İttihat ve Terakki'nin son kongresi (5 Kasım'da sona ermiştir.).
2 Kasım 1918 Enver, Cemal ve Talat Paşa'nın bir Alman denizaltısıyla yurt dışına kaçmaları.
8 Kasım 1918 Sadrazam Ahmed İzzet Paşa'nın istifası.
9 Kasım 1918 Teceddüt Fırkası'nın kuruluşu.
11 Kasım 1918 Ahmed Tevfik Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.
13 Kasım 1918 İtilaf devletleri filosunun İstanbul'a gelmesi.
22 Kasım 1918 İtilaf devletleri temsilcilerinin basına ve mektuplara sansür koyması.
23 Kasım 1918 İşgal komutanı Franchet d'Esperey'in İstanbul'a gelişi.
26 Kasım 1918 İzmir Müdafaa-i Hukuk-ı Osmaniye Cemiyeti'nin kuruluşu.
27 Kasım 1918 Akdeniz Ordusu başkomutanı General Milne'in İstanbul'a gelişi.
29 Kasım 1918 Millî Kongre'nin kuruluşu.
1 Aralık 1918 Trakya-Paşaeli Heyet-i Osmaniyesi'nin kuruluşu.
4 Aralık 1918 Vilayat-ı Şarkîye Müdafaa-i Hukuk-ı Milliye Cemiyeti'nin kuruluşu.
17 Aralık 1918 Kürdistan Teâli Cemiyeti'nin kuruluşu.
20 Aralık 1918 Kilikyalılar Cemiyeti'nin kuruluşu.
21 Aralık 1918 3. dönem Meclis-i Mebusan'ın feshi.
30 Aralık 1918 VI. Mehmed'in İngiltere'nin yol göstericiliğini istemesi.
12 Ocak 1919 Ahmed Tevfik Paşa'nın istifası ve ertesi gün 3. kez sadrazam olması.

AVUSTURYA MALLARINI BOYKOT: 5 Ekim 1908'de Avusturya'nın Bosna Hersek'i ilhak etmesi büyük tepkilere yol açtı. Bu tek taraflı ve haksız hareketi destekleyen ülkeler arasında Yunanistan ve Bulgaristan da vardı. 7 Ekim 1908'de İstanbul'da Yunanistan Avusturya ve Bulgaristan aleyhine gösteriler yapıldı. Bu arada özellikle o dönemde Avusturya'da ithal edilen fes kumaşı ve bazı mallar boykot edildi. İzmir'de Avusturya mallarına karşı oluşturulan harb-i iktisadî heyeti.

- 14 Ocak 1919 Wilson Prensipleri Cemiyeti'nin kuruluşu.
14 Ocak 1919 Hürriyet ve İtilaf Fırkası'nın yeniden faaliyetine geçmesi.
18 Ocak 1919 Kasr'ta Millî Şûra'nın kuruluşu.
22 Ocak 1919 Müşir Gazi Ahmed Muhtar Paşa'nın ölümü.
25 Ocak 1919 Trabzon'da Muhafaza-i Hukuk-ı Milliye Cemiyeti'nin kuruluşu.
30 Ocak 1919 Yurt dışına kaçmayan önde gelen İttihatçıların tutuklanmaya başlaması.
19 Şubat 1919 Teâli-i İslâm Cemiyeti'nin kuruluşu.
20 Şubat 1919 Türkiye Sosyalist Fırkası'nın kuruluşu.
3 Mart 1919 Ahmed Tevfik Paşa'nın istifası ve Damad Ferid Paşa'nın sadrazam olması.
3 Mart 1920 Sadrazam Ali Rıza Paşa'nın istifası.
17 Mart 1919 İzmir Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin kongresi.
30 Mart 1919 Damad Ferid Paşa'nın İngiliz himayesini isteyen projesini açıklaması.
10 Nisan 1919 Boğazlıyan kaymakamı Kemal Bey'in tehcir suçlusu olarak idamı.
30 Nisan 1919 Mustafa Kemal Paşa'nın 9. Ordu müfettişliğine atanması.
2 Mayıs 1919 Hrisantos'un Pontus Devleti kurulmasını isteyen muhtırasının açıklanması.
15 Mayıs 1919 İzmir'in Yunanlılar tarafından işgali.
16 Mayıs 1919 Damad Ferid Paşa'nın istifası.
16 Mayıs 1919 Mustafa Kemal Paşa'nın İstanbul'dan ayrılması.
17 Mayıs 1919 İzmir'in işgalini protesto amacıyla Eskişehir ve Kütahya'da mitingler düzenlenmesi.
18 Mayıs 1919 İstanbul, Bursa, Erzurum, Tire ve Hav-

GAZETECİLERİN ÖLDÜRÜLMESİ: Hüseyin Hilmi Paşa'nın sadrazamlığa gelmesiyle birlikte siyasal ortamın gerginliği daha da arttı. Özellikle İttihat ve Terakki'ye karşı muhalefet yürüten basın içinde değişik görüşte birçok gazeteci vardı. Volkan yazarı Derviş Vahdeti'den Ahrar Partisi'ni savunan yazılar yazan Mizancı Murad'a kadar geniş bir grubun amacı İttihat ve Terakki'ye karşı olmaktı. Bunlardan biri olan Serbesti yazarı Hasan Fehmi'nin 6 Nisan 1909'da köprü üstünde vurulması olayları daha da hızlandırdı. Hasan Fehmi'nin ölümünün ertesi günü yapılan siyasi gösterilerde cinayetten İttihat ve Terakki sorumlu tutulmuştur. Köprüde öldürülen Hasan Fehmi (ortada), Bahçekapı'da öldürülen Ahmet Samim (sağda), Bakırköy'de öldürülen düyun-ı umumiye mühimme müdürü Zeki Bey (solda).

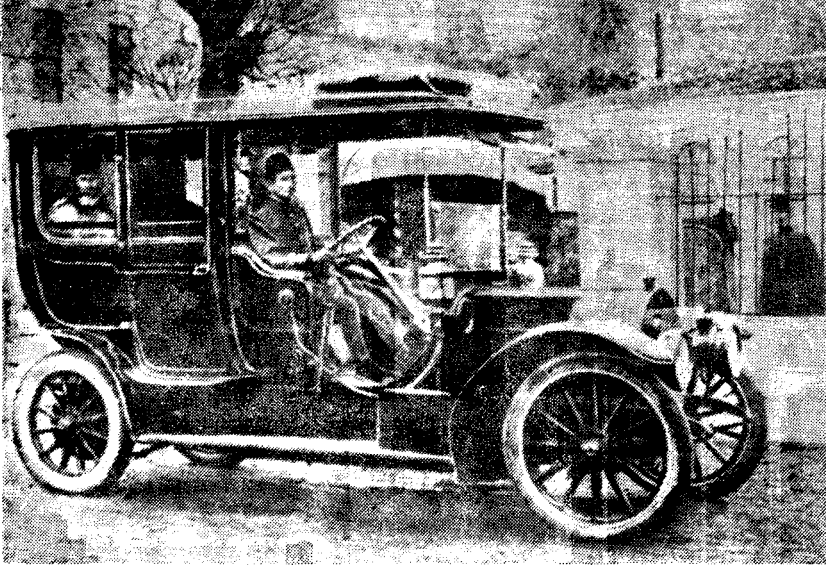
19 Mayıs 1919	za'da İzmir'in işgalini protesto mitingleri.	8 Temmuz 1919	ben idama mahkûm edilmeleri.
19 Mayıs 1919	Damad Ferid Paşa'nın 2. kez sadrazam olması.	20 Temmuz 1919	Mustafa Kemal Paşa'nın Erzurum'da askerlikten istifa etmesi.
19 Mayıs 1919	Mustafa Kemal Paşa'nın Samsun'a çıkması.	23 Temmuz 1919	Damad Ferid Paşa'nın istifası ve ertesi gün 3. kez sadrazam olması.
19 Mayıs 1919	İstanbul'da Fatih mitingi.	26 Temmuz 1919	Erzurum Kongresi'nin açılışı.
20 Mayıs 1919	İngiliz Muhipleri Cemiyeti'nin kuruluşu.	31 Temmuz 1919	Balıkesir Kongresi'nin açılışı (31 Temmuz'da sona ermiştir).
20 Mayıs 1919	İstanbul'da Üsküdar mitingi.	7 Ağustos 1919	General Milne'in Türk-Yunan sınırını belirlemek için İzmir'e gitmesi.
21 Mayıs 1919	Lloyd George'un Wilson'a Türkiye üstünde Amerikan mandası önermesi.	7 Ağustos 1919	Erzurum Kongresi'nin sona ermesi.
22 Mayıs 1919	İstanbul'da Kadıköy mitingi.	16 Ağustos 1919	Heyet-i Temsiliye'nin seçilişi.
22 Mayıs 1919	Trabzon Muhafaza-i Hukuk kongresi.	4 Eylül 1919	Nazilli Kongresi.
23 Mayıs 1919	İstanbul'da Sultanahmed ve Sivas'ta miting.	7 Eylül 1919	Alaşehir Kongresi'nin açılışı.
26 Mayıs 1919	Şûra-yı Saltanat'ın İstanbul'da toplanması.	11 Eylül 1919	Sivas Kongresi'nin açılışı.
27 Mayıs 1919	Tutuklu İttihatçıların Malta'ya sürgüne gönderilmeye başlanması.	16 Eylül 1919	Sivas'ta Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'nin kuruluşu.
29 Mayıs 1919	Denizli Heyet-i Milliyesi'nin kuruluşu.	19 Eylül 1919	Sivas Kongresi'nin sona ermesi. Yeni Heyet-i Temsiliye'nin seçilişi.
30 Mayıs 1919	İstanbul'da 2. Sultanahmed mitingi.	22 Eylül 1919	2. Balıkesir kongresi.
5 Haziran 1919	Muğla Müdafaa-i Vatan Cemiyeti'nin kurulması.	27 Eylül 1919	2. Nazilli kongresi.
9 Haziran 1919	Havza'da miting, Merzifon'da gösteriler yapılması.	1 Ekim 1919	Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası'nın kuruluşu.
17 Haziran 1919	Şark vilayetleri Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti Erzurum Şubesi kongresi.	10 Ekim 1919	Bozkır ayaklanması.
21 Haziran 1919	Mustafa Kemal Paşa'nın Amasya'da komutanlarla toplanması.	20 Ekim 1919	Damad Ferid Paşa'nın istifası ve Ali Rıza Paşa'nın sadrazam olması.
22 Haziran 1919	Amasya tamimi.	22 Ekim 1919	İstanbul'da Sultanahmed mitingi.
5 Temmuz 1919	İttihat ve Terakki ileri gelenlerinin gıya-	25 Ekim 1919	2. Bozkır ayaklanması.
		Ekim 1919	Amasya protokolleri.
		7 Kasım 1919	1. Anzavur ayaklanmasının başlaması.
			Kasımpaşa Tersanesi işçileri grevi.
			Mustafa Kemal'in İstanbul Meclis-i Me-

31 MART OLAYI: Bugün bile üzerinde tartışılan bu olay 12 Nisan Pazartesi gecesı Taşkışla'daki avcı taburlarında erlerin ayaklanarak subaylarını tutuklamalarıyla başladı. İsyancılar hükümetin çekilmesini, bazı mebusların uzaklaştırılmasını, alaylı subayların görevlerine dönmelerini ve şeriat hükümlerinin uygulanmasını istiyorlardı. İstanbul'daki askerî birliklerin tümü kısa zamanda isyancılara katıldı. Bu arada isyancılar bazı mektepli subayları da öldürüyorlardı. Meclis-i Mebusan Reisi Ahmed Rıza Bey sanılarak Adliye Nazırı Nazım Paşa ve Hüseyin Cahid Bey sanılarak da Lazkiye Mebusu Şekip Arslan Bey de öldürülenler arasındaydı. Harbiye Nezareti kuşatıldı, bazı muhalif gazeteler tahrib edildi. Olaydan tedirgin olan II. Abdülhamid askerleri yatıştırmak için yayımladığı tebliğde kimsenin sorumlu tutulmayacağını ve şeriata uyulacağını bildirdi. Bu arada Rumeli'deki ordu birlikleri ayaklanmayı duymuş ve İstanbul'a doğru trenlerle harekete geçmişlerdi. Hüseyin Hüsnü Paşa komutasındaki birlikler 20 Nisan'da Hadımköyü'ne ulaşırken Mahmud Şevket Paşa da iki gün sonra Yeşilköy'e geldi. Bu arada Meclis-i Mebusan ve Âyan üyeleri ise Yeşilköy'de Said Paşa'nın başkanlığında toplandılar. Hareket Ordusu ise 22/23 Nisan gecesı İstanbul'a girmeye başladı. Ayaklanmacılar birkaç yerde karşı koydularsa da kısa bir süre sonra Hareket Ordusu İstanbul'a tamamen hâkim oldu. Ardından sıkıyönetim ilân edilerek, Divan-ı harb kuruldu. Olay bitmişti. Ancak düzenlemesi ve sonuçları üzerine tartışma yıllarca sürecekti. Hareket ordusu mitralyöz bölüğü Galata köprüsünde (altta), Nazım Paşa (ortada), Emir Arslan Bey (sağda), şeriat isteyenlerce öldürülen Ali Kabalı Kaptan (solda).

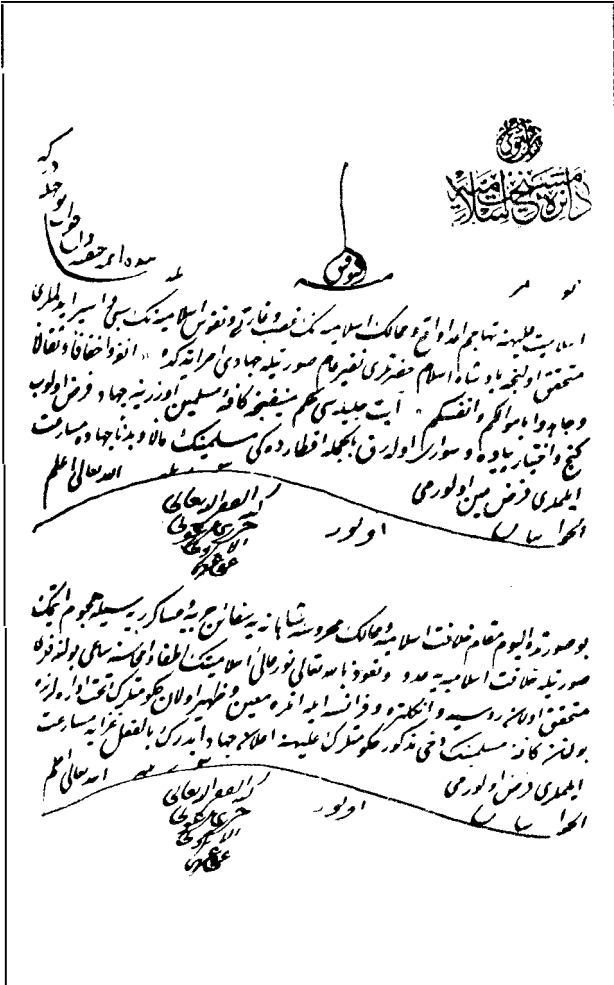

BÂBİÂLİ BASKINI: Balkan savaşlarında uğranılan yenilgiler Edirne'nin Bulgarlara verilmesi, hükümetin olaylar karşısındaki tutumu İttihatçıları harekete geçirmişti. 23 Ocak 1913 Perşembe günü Enver Paşa İttihat ve Terakki'nin Cağaloğlu'ndaki merkezinden bir ata binerek Bâbiâli'ye doğru inmeye başladı. Yanında Yakup Cemil, Ömer Naci, Mümtaz ve Mustafa Necip gibi İttihatçıların tanınmış kişileri vardı. Bu arada Bakanlar Kurulu toplantı halindeydi. Enver Bey koruma görevlisi olan subay ve erlerin müdahalesini engellemek için onlarla konuşarak çekilmelerini sağladı. Sedaret yaveri Nafiz Bey olayı farkederek dışarı fırladı. Ancak Nafiz Bey'le Nâzım Paşa'nın yaveri Tefik Bey hemen orada vuruldular. Bu sırada Harbiye Nazırı Nâzım Paşa dışarıya çıkarak Enver Bey'e sert bir sesle çıkışmaya başlamıştı. Fakat tam bu sırada Yakup Cemil, Nâzım Paşa'yı vurdu. Enver ve Talat Beyler de odaya dalarak Sadrazam Kamil Paşa'nın önüne bir kâğıt uzatıp, istifasını sağladılar. Ünlü hatip Ömer Naci ise dışarda biriken halka nutuk atıyor ve hükümetin çekilmesini istiyordu. Baskın başarıya ulaşmış, darbe gerçekleştirilmişti. Bu olay İttihat ve Terakki'nin kesin iktidarında bir dönüm noktası oldu. Bâbiâli vak'ası (altta), Ömer Naci (sağda), Nâzım Paşa (solda).

MAHMUD ŞEVKET PAŞA'NIN ÖLDÜRÜLMESİ: Mahmud Şevket Paşa İttihatçıların düzenlediği Bâbüâlî Baskını'ndan sonra sadrazam oldu. Sadareti sırasında I. Balkan Savaşı'nı sona erdiren Londra Antlaşması imzalanmış ve bu antlaşma bir anlamda darbe yapılarak devrilen Kamil Paşa hükümetinden daha ağır koşullar dayatmıştı. Sorunlar kısa sürede büyüdü. 11 Haziran 1913 Çarşamba günü Mahmud Şevket Paşa, Harbiye Nezareti'nden Bâbüâlî'ye gelirken suikaste uğrayarak öldürüldü. Suikastçıların bir bölümü yakalanmış, ama olayın perde arkası yine karanlık kalmıştı. M.Şevket Paşa öldürüldüğü otomobilde ve katillerinden Kör Ziya.

19 Kasım 1919	busanı'na Erzurum'dan mebus seçilmesi.	18 Nisan 1920	Kuva-yı İnzibatiye'nin kurulması.
30 Kasım 1919	3. Balıkesir Kongresi'nin açılışı (29 Kasım'a dek sürmüştür).	19 Nisan 1920	Beypazarı ayaklanması.
27 Aralık 1919	1. Anzavur ayaklanmasının sona ermesi.	23 Nisan 1920	Ankara'da TBMM'nin açılışı.
12 Ocak 1920	Mustafa Kemal'in Ankara'ya gelişi.	30 Nisan 1920	Safranbolu ayaklanması.
9 Şubat 1920	4. dönem Meclis-i Mebusan'ın açılması.	3 Mayıs 1920	İlk İcra Vekilleri Heyeti'nin kurulması.
16 Şubat 1920	Mustafa Kemal'in mebusluğunun meclisçe onaylanması.	8 Mayıs 1920	Anzavur'un Adapazarı ve Geyve harekâtı (21 Mayıs'ta bastırılmıştır).
17 Şubat 1920	2. Anzavur ayaklanmasının Biga'da başlaması.	9 Mayıs 1920	Büyük Edirne Kongresi'nin toplanması (13 Mayıs'a kadar çalışmıştır).
8 Mart 1920	Meclis-i Mebusan'ın "Misak-ı Milli"yi kabul etmesi.	10 Mayıs 1920	İstanbul tramvay işçileri grevi.
16 Mart 1920	Salih Paşa'nın sadrazam olması.	14 Mayıs 1920	Kemah-Yenihan ayaklanması.
18 Mart 1920	İstanbul'un işgali.	15 Mayıs 1920	Yozgat ayaklanması.
19 Mart 1920	Meclis-i Mebusan'ın son oturumunu yapması.	20 Mayıs 1920	Cemil Çeto olayı.
31 Mart 1920	Mustafa Kemal'in olağanüstü yetkilere sahip bir meclis seçilmesi hakkındaki bildirisi.	25 Mayıs 1920	Zile ayaklanması.
2 Nisan 1920	Lüleburgaz kongresi.	23 Haziran 1920	Boğazlıyan ayaklanması.
5 Nisan 1920	Sadrazam Salih Paşa'nın istifa etmesi.	18 Temmuz 1920	TBMM üyelerinin Misak-ı Milli'ye bağlılık yemini etmeleri.
10 Nisan 1920	Damad Ferid Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.	22 Temmuz 1920	İstanbul'da toplanan Şûra-yı Saltanat'ın barış antlaşması önerisini kabulü.
11 Nisan 1920	Şeyhülislâm Dürrizade Abdullah Efendi'nin Kuva-yı Milliye'ye katılanlar hakkında fetvası.	31 Temmuz 1920	Damad Ferid Paşa'nın istifası ve aynı gün 5. kez sadrazamlığa getirilmesi.
13 Nisan 1920	4. dönem Meclis-i Mebusan'ın feshi.	10 Ağustos 1920	Sevr Antlaşması'nın imzalanması.
	Düzce ayaklanması.	5 Eylül 1920	2. Yozgat ayaklanması.
		18 Eylül 1920	İstiklâl mahkemelerinin kurulması.
		3 Ekim 1920	Konya'da Delibaş ayaklanması.
		17 Ekim 1920	Damad Ferid Paşa'nın istifası.
		18 Ekim 1920	Ankara'da Resmi Türkiye Komünist Fırkası'nın kurulması.
		21 Ekim 1920	Ahmed Tevfik Paşa'nın 4. kez sadrazam olması.
		1 Aralık 1920	Demirci Mehmed Efe ayaklanması.
		2 Aralık 1920	Gümrü Antlaşması'nın imzalanması.

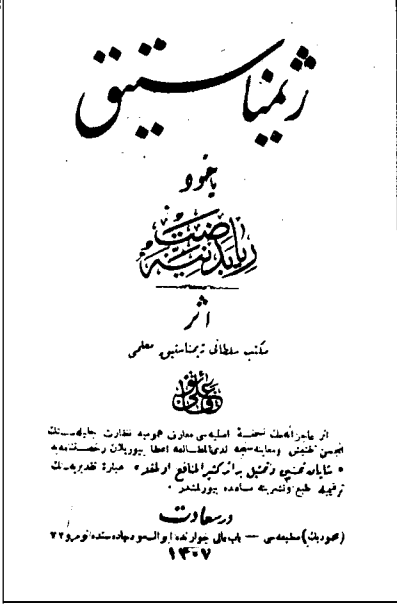

GENEL SEFERBERLİK: 28 Temmuz 1914'te Avusturya'nın Sırbistan'a savaş ilân etmesinden sonra Avrupa'da birçok devlet birbirlerine karşı savaş açtı. Bu arada Osmanlı Devleti'nde genel seferberlik ilân edilmiş, Almanya ile ittifak antlaşması imzalanmıştı. Bu arada hızla gelişen olaylar sonunda İngiltere ve Fransa'ya karşı savaş açan Osmanlı Devleti 23 Kasım 1914'te cihad-ı ekber ilân edecekti. Cihat Fetvaları'ndan iki örnek.

- 7 Aralık 1920 Türkiye Halk İştirakiyûn Fırkası'nın kurulması.
- 7 Aralık 1920 Çerkes Ethem ayaklanmasının başlaması.
- 20 Ocak 1921 Teşkilat-ı Esasiye kanununun kabulü.
- 22 Ocak 1921 Çerkes Ethem ayaklanmasının bastırılması.
- 24 Ocak 1921 Fevzi Paşa (Çakmak) başkanlığındaki 2. İcra Vekilleri Heyeti'nin kurulması.
- 1 Şubat 1921 Sivas'ta İslâm kongresi.
- 21 Şubat 1921 Ankara hükümetinin Londra Konferansı'na çağırılması.
- 27 Şubat 1921 Londra Konferansı'nın açılması (12 Mart'ta dağılmıştır).
- 6 Mart 1921 Koçgiri ayaklanması.
- 16 Mart 1921 Türkiye-Rusya arasında Moskova Ant-

- laşması.
- 12 Nisan 1921 Fes yerine kalpak giyilmesi hakkında kararname.
- 10 Mayıs 1921 TBMM'de Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Grubu'nun kurulması.
- 13 Mayıs 1921 İtilaf devletlerinin Türk-Yunan savaşında tarafsız kalacaklarını açıklamaları.
- 19 Mayıs 1921 Fevzi Paşa'nın başkanlığında 3. İcra Vekilleri Heyeti'nin kurulması.
- 15 Temmuz 1921 Ankara'da Maarif Kongresi'nin toplanması.
- 5 Ağustos 1921 Mustafa Kemal'in başkomutanlığa getirilmesi.
- 13 Ekim 1921 Kars Antlaşması.
- 20 Ekim 1921 Türkiye'yle Fransa arasında Ankara Antlaşması.
- 2 Ocak 1922 Ukrayna'yla dostluk antlaşması.
- 26 Ocak 1922 İstanbul tramvay işçileri grevi.
- 8 Şubat 1922 İstanbul'da belediye temizlik işçileri grevi.
- 26 Mart 1922 İtilaf devletlerinin Ankara'ya barış önermeleri.
- 12 Temmuz 1922 Rauf Bey (Orbay) başkanlığındaki 4. İcra Vekilleri Heyeti'nin kurulması.
- 26 Ağustos 1922 Büyük taarruzun başlaması.
- 9 Eylül 1922 İzmir'in kurtuluşu.
- 24 Eylül 1922 Çanakkale olayı.
- 11 Ekim 1922 Mudanya Mütarekesi'nin imzalanması.
- 1 Kasım 1922 Saltanat'ın kaldırılması.
- 17 Kasım 1922 VI. Mehmed'in bir İngiliz zırhlısıyla İstanbul'u terketmesi.
- 18 Kasım 1922 Abdülmecid'in halife seçilmesi.
- 21 Kasım 1922 Lozan Konferansı'nın açılması.
- 6 Aralık 1922 Mustafa Kemal'in "Halk Fırkası" kuracağını açıklaması.
- 19 Ocak 1923 Mustafa Kemal'in İzmir'te basın toplantısı.
- 4 Şubat 1923 Lozan Konferansı'nın kesilmesi.
- 17 Şubat 1923 İzmir İktisat Kongresi'nin açılışı (4 Mart'ta sona ermiştir).
- 27 Mart 1923 II. Grup üyesi Trabzon mebusu Ali Şükrü Bey'in öldürülmesi.
- 8 Nisan 1923 Dokuz Umde'nin yayımlanması.
- 16 Nisan 1923 I. TBMM'nin dağılması.
- 23 Nisan 1923 Lozan Konferansı'nın yeniden toplanması.
- 24 Temmuz 1923 Lozan Antlaşması'nın imzalanması.
- 11 Ağustos 1923 II. Dönem TBMM'nin açılışı.
- 14 Ağustos 1923 Fethi Bey (Okyar) başkanlığındaki 5. İcra Vekilleri Heyeti'nin kurulması.
- 23 Ağustos 1923 Lozan Antlaşması'nın TBMM'de onaylanması.
- 9 Eylül 1923 Halk Fırkası'nın kurulması.
- 2 Ekim 1923 İtilaf devletlerinin son birliklerinin de İstanbul'dan ayrılması.
- 6 Ekim 1923 İstanbul'un kurtuluşu.
- 13 Ekim 1923 Ankara'nın başkent oluşu.
- 26 Ekim 1923 Fethi Bey'in (Okyar) İcra Vekilleri Heyeti başkanlığından istifası.
- 29 Ekim 1923 Cumhuriyet'in ilanı. □

SPOR

Jimnastik yahut Riyazat-i Bedeniyye (1890) kitabının kapağı.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Spor

Güreş
Futbol
Basketbol
Voleybol
Atletizm
Okçuluk
Jimnastik
Halter
Bisiklet
Boks
Binicilik
At Yarışları
Dağcılık
Eskrim
Hokey
Kriket
Kayak
Yelken
Yüzme
Kürek
Tenis

Cem Atabeyoğlu

ÇERÇEVE YAZI

☐ Ünlü Güreşçiler
Cem Atabeyoğlu

Bu konuda ayrıca *Gençlik* maddesine bakınız.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Spor

Cem Atabeyoğlu

Tanzimat'ın ilân edildiği 1839'da Osmanlı ülkesinde spor, henüz genel kavramından tamamen uzaktaydı. Ülkenin alabildiğine geniş sınırları içinde "spor" olarak yapılan; köy ve köylülerin başlıca eğlencelerini teşkil eden güreşle yine ata sporu olan okçuluktur. Belirtmek gerekir ki, II. Mahmud'un yaptığı ıslahatın olumlu etkileri, yine Tanzimat'ın ilânıyla perçinlenirken, bir spor meraklısı ve sporcu olan padişahın özellikle güreş ve okçuluk alanlarındaki bakışı da meyvelerini vermeye devam ediyordu.

"Meydan-ı Kemankeşânî" adıyla anılan Ok meydanlarında, Türk okçuluğu ikinci ve son altın devrini yaşamaktaydı. Büyük bir okçuluk meraklısı ve aynı zamanda adına menzil taşları diktirecek kadar mükemmel bir kemankeş olan II. Mahmud Türk okçuluğuna pek çok şeyler kazandırmış, bu arada İstanbul Ok Meydanı'ndaki "Okçular Tekkesi"ni de onartıp genişletmişti. Kemankeşler olduğu gibi pehlivanlar da bu padişahın mutlak himayesi altında yetişmişlerdi.

İstanbul'un çeşitli semtlerinde yüzyıllardanberi faaliyet gösteren "Pehlivanlar Tekkesi" adını taşıyan tesisler o eski şaşaalı günlerinden belki çok şeyler yitirmiş durumdaydı ama yine de gelecekte bir disiplin ve intizam içinde çalışmalar sürdürülmekteydi.

Güreş, Anadolu'da "Karakucak", Rumeli'de ise "Yağlı" olarak yapılmaktaydı. Köy yerlerinde, harmanlarda yapılan güreşlerin yanı sıra büyük panayıralarda cereyan eden iddialı güreş karşılaşmalarıyla düğünlerde yapılan güreşler de ön plânda yer almaktaydı. Bütün bunların dışında, Rumeli'deki Kırkpınar çayırında yapılan geleneksel yağlı güreşler de ayrı bir önem ve değer taşımaktaydı ve "Kırkpınar", Türk güreşinin yine en büyük gösterisini teşkil etmekteydi.

Daha II. Mahmud'un saltanatı yıllarında başlayan ve padişahın önünde yapılan "Huzur Güreşleri" de 1880'lere kadar sürmüş ve bu güreşler de Türk güreşine ve Türk güreşçisine pek çok şeyler kazandırmıştı. II. Mahmud ve Abdülaziz gibi padişahların güreşe karşı olan aşırı merakları, onların yetenekli pehlivanları himayelerine yol açmış, bu da Türk güreşinin en büyük pehlivanlarının bu dönemde yetişip ortaya çık-

malarına neden olmuştu.

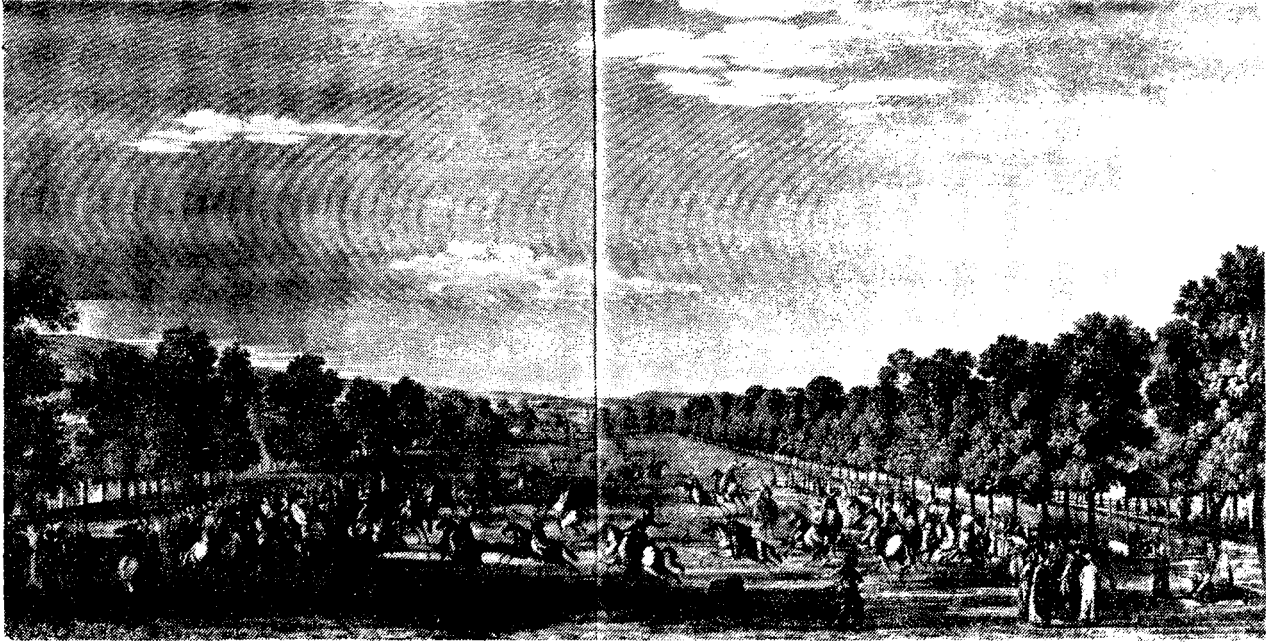
Batılılaşma ve Spor

Tanzimat'ın ilânından, geçtiğimiz yüzyılın ortalarına dek geçen yaklaşık kırk yıllık zaman içinde koskoca Osmanlı İmparatorluğu ülkesinde görülen tüm "spor" faaliyeti bundan ibaretti. 19. yy'ın başlarından itibaren bütün dünyada belirli kurallara göre yapılma-ya ve gelişmeye başlayan modern spor türleri, yurdumuzda da 1870'li yılların başlarında kendini göstermeye başlamıştı. Kurthan Fişek, bu konuda "*Tanzimat batıcılığı, Osmanlı'nın yerleşik spor kurumlarını yeni dönemin koşullarına uymak yerine, eskiyle hiç ilgileri olmayan yeni yapılar ortaya çıkardı*" diyerek yerinde bir saptamada bulunur.

1860'da açılan Robert College'yle 1868'de açılan Mekteb-i Sultani (Galatasaray Lisesi), ülkede yalnız kültür açısından "batıya açılan pencere" olarak kalmamışlar, spor konusunda da öncülük etmişlerdir. Buradaki Amerikalı ve Fransız öğretmenler, modern spor türlerinin Türkiye'de tanınmasında ve yayılmasında öncülük etmişlerdi. Bu arada yurdumuzun "batıya dönük" ilk kültür ocağı olan Mekteb-i Harbiye (Harbokulu) de Türk sporunda ciddi önemi bir yer işgal eder. Daha 1830'lu yıllarda Mekteb-i Harbiye çatısı altında dokuzuncu sınıf öğrencilerinin meç ve kılıç eğitimi yaptıkları, hattâ Mekteb-i Harbiye'nin açılıştöreni sırasında (1 Temmuz 1835) öğrencilerin, II. Sultan Mahmud'un huzurunda meç ve kılıç gösterisi yaptıkları bilinmektedir.

Galib Paşa'nın Mekteb-i Harbiye Nâzırlığı (Komutanlığı) sırasında, spor derslerine büyük önem verildiği, yine Harbokulu'yla ilgili belgelerden öğrenilmektedir. Öğrencilerin her gün derslerin bitiminden sonra topluca veya dağınık bir şekilde, spor öğretmenleri İtalyan M. Martin'le Sadık Bey'in nezaretinde spor çalışmaları yaptıkları ve böylece bir subay için gerekli bedenî zindeliği kazanmaya çalıştıkları; kara ve deniz sporları faaliyetine büyük ağırlık verildiği, öğrencilerin gerek mayolu ve gerekse teçhizatlı olarak yüzme derslerine tâbi tutuldukları yine Harbokulu'yla ilgili eski belgelerden anlaşılmaktadır.

Bunlara eklenen Robert College ve

TANZİMAT'TAN ÖNCE: Osmanlı Devleti'nde Tanzimat öncesi dönemlerde spor, köylerde yapılan güreş ile yüzyıllardır yapılagelen okçuluktur. Fakat bunun genel spor kavramından uzak olduğunu da belirtmek gerekir. Güreş Anadolu'da "Karakucak", Rumeli'de de "Yağlı" olarak yapılmaktaydı. Bunun yanı sıra padişahların huzurunda yapılan Huzur Güreşleri vardı. Ayrıca eski bir spor olan cirit de çok yapılıyordu. Melling'ten Kâğıthane'de ciritçiler.

Mekteb-i Sultanî sıralarındaki spor faaliyeti de Osmanlı İmparatorluğu içinde gerçek anlamda sporun yerleşmesinde önemli etken olmuştu. Mekteb-i Sultanî'de M. Curel'in temelini attığı ve daha sonra da onun yerine gelen M. Moiroux'un sürdürdüğü spor faaliyeti sonucu ilk Türk sporcularının ortaya çıktıkları görülmüştü. Bu öğretmenlerin yetiştirdikleri öğrenciler arasında ilk "büyük isim", Ali Faik Bey (Üstünidman) olmuştu. İlk Türk jimnastikçisi olarak tanınan Faik Hoca, daha sonra Galatasaray Lisesi'ne jimnastik öğretmeni olmuş ve kırk yıla yakın süren görevi süresince sayısız öğrenciler yetiştirmişti.

M. Moiroux, Mekteb-i Sultanî'den başka Mekteb-i Harbiye'de de spor öğretmenliği yapmış, bu askerî okuldaki yetenekli öğrencilerinden Mazhar Bey (Kazancı) daha sonra Mekteb-i Harbiye'de spor öğretmeni olarak hizmet görerek pek çok asker öğrenci yetiştirmişti. Faik Hoca'yla Mazhar Hoca Türkiye'de jimnastik sporunun gerçek öncüleri olmuş; biri sivil okullarda, diğeri ise askerî okullardaki olumlu çalışmalarıyla Türk sporuna pek büyük katkılarda bulunmuşlardı.

Daha sonraları "Şeyhü'l-Idman (İd-

mançılar Şeyhi)" nâmiyle anılacak olan Faik Üstünidman'ın en yetenekli öğrencilerinden biri olan Selim Sırrı Bey (Tarcan) de Türk sporunun ilk büyük öncülerden biri olarak ortaya çıkmış ve o da Yüksek Öğretmen Okulu'ndaki beden eğitimi öğretmenliği sırasında pek çok genç öğrenci yetiştirmişti. Selim Sırrı Bey'in yetiştirdiği öğrenciler de öğretmen olarak yurdun dört yanına sporu ve spor anlayışını götürüp yaymışlardı.

Selim Sırrı Bey aynı zamanda yurdu-muzda "Olimpiyat" fikrini ve idealini tanıtan ve yayan, Millî Olimpiyat Komitesi'ni kuran ve Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nde ülkemizi ilk temsil eden kişidir.

Geçtiğimiz yüzyılın sonlarında, ticaret amacıyla İzmir ve İstanbul'a gelip yerleşen İngiliz aileleri de Türkiye'de modern sporların tanınıp yayılmasında önemli roller oynamışlardı.

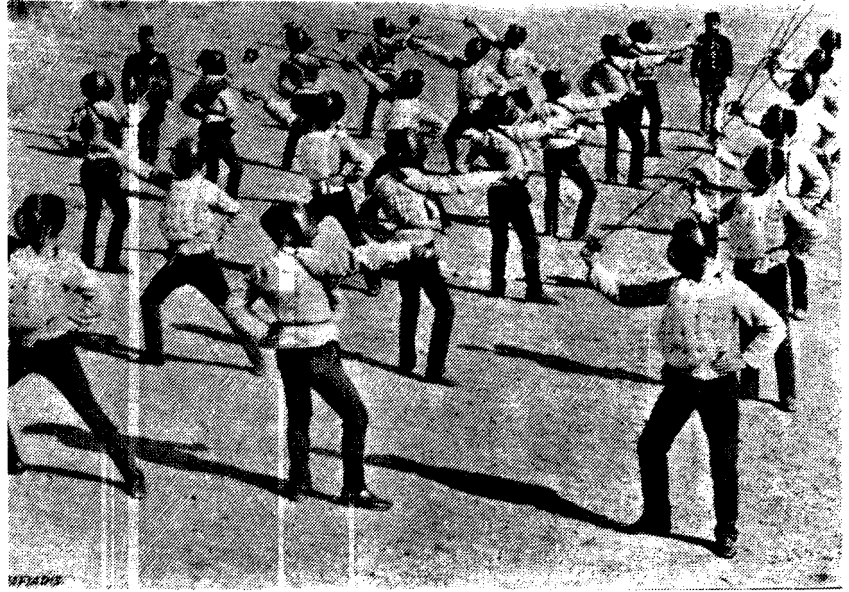
Türkiye'de futbol ilk kez 1890'lı yıllarda, İzmir'de yerleşmiş bulunan İngiliz aileleri arasında oynanmaya başlamış, oradan Selânik ve İstanbul'a sıçramıştı. Türkiye'de ilk tenis kortlarını İngilizler kurmuş; ilk kürek ve yelken yarışları da yine onlar tarafından yapılmıştı.

Büyük kentlerde yabancıların başlat-tıkları ve daha sonra aralarına gayrimüslimlerin de katıldıkları bu spor faaliyetlerine Müslüman Türk gençlerinin katılmaları kolay olmamıştı. Bunda, dönemin aileler üzerinde egemen olan koyu taassubunun yanı sıra II. Abdülhamid'in son derece evhamlı kişiliğinin de önemli etkisi olmuştu. Günün padişahının, gençlerin bir araya gelmeleri karşısında aşırı titizlik göstermesi ve gençlerin toplu olarak girişecekleri her hareketin şahsına ve saltanatına karşı bir saldırı anlamı taşıyacağı vehmi içinde olması gençlerin kulüp kurmalarına da, spor yapmalarına da en büyük engel teşkil etmekteydi.

Bileklerini kesmek suretiyle intihar eden eski padişah Abdülaziz'in reformcular tarafından bir pehlivana katlettilmiş olduğu şüphesi, II. Abdülhamid'in İstanbul'da güreşi dahi yasaklamasına neden olmuştu. Böylece taht şehrinin kapıları pehlivanlara bile kapanmıştı.

Güç Koşullarda Yapılan Spor

İstanbul'un dört yanına dağılmış olan hafiyelerin göz hapsi altında bulunan gençlerin toplu halde en ufak ha-

BATILILAŞMANIN GETİRDİĞİ:
Tanzimat'la birlikte hızla Batı'ya açılan Osmanlı toplumunda spor ve spor kurumları da buna uygun bir gelişme gösterdi. O yıllarda açılan Galatasaray Lisesi ile Harbokulları Avrupa'da yapılan modern sporların yayılmasında öncülük ettiler. Bu arada askeri eğitimin bir parçası olan meç ve kılıç eğitimi de özellikle askeri okullarda uygulandı. Mekteb-i Harbiye-i şahane meç talimi.

reketlerine dahi müsamaha gösterilmediği bir ortamda, Türk gençlerinin kulüpler kurup takımlar çıkarmak suretiyle spor yapabilmeleri elbette ki imkânsızdı. Nitekim bu ortamda bir avuç idealist Türk gençnin, hem de bir İngiliz adı altına gizlenerek kurdukları futbol takımı daha ilk maçında hafiyeler tarafından basılmış; futbolculardan yakalanabilenler ağır şekilde cezalandırılmıştı.

Böylesine sıkı bir istibdat rejimi altında ancak bir Türk spor kulübü kurulabilmişti. Bu kulüp de Saray Nâzırı Osman Paşa'nın çocuklarıyla birkaç arkadaşları tarafından, Nâzır Paşa'nın Serencebey Yokuşu'ndaki konağında gerçekleştirilebilmişti. İşte önceleri bu nedenle hafiyelerin gözünden kaçan bu hareket, ilk Türk spor kulübü olan "Beşiktaş Basiret Osmanlı Jimnastik Kulübü"nü 1903'te doğmasına imkân ve fırsat vermişti. Ancak bu hareket dahi çok geçmeden zamanın hafiyeleri tarafından tesbit edilmiş ve durum Padişaha aksettirilmişti. Bu kötü durum, Padişahın Seryâveri Mehmet Paşa'nın araya girip II. Abdülhamid'e, bu gençlerin yaptıkları faaliyetin olumluluğu yolunda hayli dil dökererek onu ikna etmesiyle tatlıya bağlandığı gibi padişahın özel fermanıyla bir "mekteb" olarak kabul edilen bu "kulüb"ün faaliyetine izin çıkmıştı.

Beşiktaş kulübüne karşı gösterilen bu müsamaha, 1905'te Mekteb-i Sultanî öğrencilerine yeni bir Türk kulübü kurma cesaretini vermişti. Bu cesaret de or-

taya "Galatasaray"ın çıkmasını sağlamıştı. Kurthan Fişek, bunu "...Tanzimat sonrası dönemde Mekteb-i Sultanî, daha önce saray bünyesinde çalışan, Avrupa saraylarındaki emsalleri gibi hariciye, askerlik ve saray hizmetleri için seçkin aile çocuklarını eğiten Enderûn Mektebi'nin bütün işlevlerini üstlenmişti. Osmanlı devlet hayatına Enderûn ve Sultanî çıkışlı 60 sadrâzam, 3 şeyhülislâm, 23 kaptanı-deryâ katıldığı düşünülecek olursa, II. Abdülhamid'in hoşgörüsü ardında, bu okulun sporcularının, 'en ziyâde itimada mazhar uyruklar' olmalarının yattığı söylenebilir. Kaldı ki Sultanî öğrencileri, 1863 sonrasında batıdan öğrendikleri yabancı sporları yapmakla kalmıyor, öğrendikleri fransızcayla doğuya yabancı fikirleri de kolayca masedebiliyorlardı. Belki de 'siyaset yapacaklarına spor yapsınlar' diye düünmüştü II. Abdülhamid..." biçiminde değerlendirir. Gerçekten de Mekteb-i Sultanî en seçkin ailelerin çocuklarını okuttukları mektepti. Bu ailelerin pek büyük bölümü, saraya yakın olan kişilerden oluşmaktaydı. Ve Galatasaray Spor Kulübü'nü kuranların başında bulunan Ali Sami (Yen) Bey de ünlü *Kamus-ı Âlam* yazarı Şemseddin Sami Bey'in oğluydu.

Galatasaray'ı iki yıl sonra (1907) Kadıköy yakasında Fenerbahçe'nin kuruluşu izlemişti. Bu dönemler artık sporun gerçek anlamının Saray tarafından da anlaşılıp kabul edildiği yıllara rastlıyordu. Çünkü ne özel izinle faaliyet

gösteren Beşiktaş, ne de Mekteb-i Sultanî bünyesinde kurulan Galatasaray'dan saltanata karşı en ufak bir kötülük gelmeyeceği belli olmuştu. Artık spor II. Abdülhamid'in nazarında "korkulu" olmaktan çıkmaya başlamıştı.

Osmanlı Devleti ve Olimpiyatlar

Ülkede istibdat rejiminin egemen olduğu günlerde İstanbul'a dünyaca ünlü bir spor adamının geldiği görülmüştü. Bu, "Modern Olimpiyatlar"ın kurucusu olan ünlü Fransız spor adamı Baron Pierre de Coubertin'di. Coubertin henüz Uluslararası Olimpiyat Komitesi'ne üye olmamış devletleri yanlarına almak için bir dünya gezisine çıkmış, bu arada Osmanlı İmparatorluğu'nu da Uluslararası Olimpiyat Komitesi'ne üye kaydetmek için İstanbul'a gelmişti. Baron Pierre de Coubertin İstanbul'a gelmeden önce burada bulunan eski dostu, Mekteb-i Sultanî edebiyat öğretmeni M. Juery'yle ilişkiye geçerek, İstanbul'a geldiğinde kendisini bir Türk spor adamıyla tanıştırmayı için aracılık etmesini istemiş, M. Juery de Selim Sırrı Bey'i tavsiye etmişti. Baron de Coubertin, Selim Sırrı Bey'le yaptığı görüşme sırasında Olimpiyat Oyunları'nın yeniden ihyası için gösterdiği çabalardan bahsetmiş ve bunun artık gerçekleşmiş bulunmasından duyduğu memnuniyeti dile getirdikten sonra şimdi tüm gücüyle bu davanın etrafına bütün dünya ülkelerini toplamak istediğini söylemiş ve bir

Olimpiyat komitesi kurarak amatör Türk sporcularının Olimpiyat oyunlarına gönderilmesini istemiştir.

Selim Sırrı Bey, bu olayı *Eski ve Yeni Olimpiyatlar* adlı eserinde şöyle anlatır:

“.. Coubertin'in bu teklifi pek hoşuma gitti. Yalnız tatbik sahası yoktu. Kendisine, bizim henüz istibdat devrinde yaşadığımızı, cemiyet teşkili değil, iki kişinin başbaşa gelmesinin bile mümkün olmadığını, böyle bir Millî Olimpiyat Cemiyeti kurmaya kalkarsam, bunun benim hayatıma mal olacağını söyledim. Adamcağız bana hak verdi ve cevaben: - Siz benim murahasam olunuz, ileride bir gün gelir de hükûmetiniz cemiyet teşkiline izin verirse, siz de Millî Olimpiyat Cemiyeti'ni kurarsınız, dedi ve ayrıldık..”

Ancak Selim Sırrı Bey, 1908'de Meşrutiyet'in İlanı'ndan sonra ülkeye cemiyet kurma serbestisinin gelmesiyle Osmanlı Millî Olimpiyat Cemiyeti'ni kurabilmiş ve durumu Baron Pierre de Coubertin'e bildirmişti. Selim Sırrı Bey ise, 28 Mayıs 1909 günü Uluslararası Olimpiyat Komitesi'nin Berlin'de yapılan toplantısına Osmanlı Millî Olimpiyat Komitesi'ni temsilen resmen katılmıştı.

Bununla birlikte 1912'de Stockholm'de yapılan Olimpiyat Oyunları'na katılmak hiç de kolay olmamıştı. Bunu, yine Selim Sırrı Bey, *Eski ve Yeni Olimpiyatlar* adlı eserinde şöyle dile getirir:

“.. 1912'de Stockholm'de yapılacak olan beşinci Olimpiyat Oyunları'na iştirâke karar verdik. İkdâm ve Sabah gazetelerinde ilânlar vererek muhtelif spor müsabakalarına iştirâk etmek isteyen amatör gençleri lisans almak üzere dâvet ettim. Harbiye ve Bahriye nezaretlerine de birer tezkere yazarak milletlerarası spor müsabakalarına iştirâk edecek zâbitlerin isimlerini bildirmelerini rica ettim. O devrin hükûmeti bu milletlerarası müsabakaların siyasî ve içtimâî tesirlerini lüzumu kadar takdir edemediklerinden olacak, benim müracaatıma askerlik bakımından faydası olmayacağından işbu müsabakalara iştirâki lüzumsuz görüyoruz cevabı verildi. O tarihte İstanbul'da bir iki futbol kulübünden başka hiçbir spor teşekkülü bulunmadığından, onlardan da müsabet bir cevap alamadım..”

Selim Sırrı Bey'in gazetelerde yayınlanan ilânlarına birkaç müracaat olmuştu. Ancak bu başvuran gençler İs-

tanbul'dan Stockholm'e gidiş geliş yol masraflarının kendilerine ait bulunduğunu öğrendiklerinde bu işten hemen caymışlardı. İçlerinden sadece iki kişi; Mıgır Mıgıryan'la Vahram Papazyan adlarında iki Ermeni genci bu şartları kabullenmişlerdi. Varlıklı bir ailenin çocuğu olan Mıgıryan Efendi kendi parasıyla Stockholm'e gidip gelirken, Papazyan Efendi'nin de masrafları, mensubu bulunduğu Ardavast kulübü tarafından karşılanmıştı. Böylece bu iki Ermeni genci Stockholm'e giderek Osmanlı devleti adına resmen Olimpiyat Oyunları'na katılmışlardı.

Ancak bunlar, Olimpiyat Oyunları'nda Türkiye'yi temsil eden ilk sporcular değildi. 1908'de Londra'da yapılan Olimpiyat Oyunları'nda, Aleko Mulos adında bir jimnastikçi, Baron Pierre de Coubertin'in özel davetlisi olarak katılmıştı. Aleko Mulos, Baron'un İstanbul'u ziyareti sırasında kendisine mihmandarlık ettiğinden Olimpiyat Oyunları kurucusu tarafından sevilmiş bir Rum genciydi.

Spor Kulüplerinin Kuruluşu

1908'de ülkede Meşrutiyet'in İlanı'yla gelen özgürlük spor alanında da

kendini göstermiş; dernek kurulmasına izin verilmesi, Beşiktaş, Galatasaray ve Fenerbahçe gibi eski kulüplerin resmen tesciline yol açarken, yeni yeni birçok spor kulübü de Cemiyetler Kanunu hükümlerine göre resmen kurulup tescil olunmuştu. Bu, Türk sporunda önemli bir dönüm noktası oluşturdu. Böylece Türkiye'de Türk spor kulüplerinin kurulmasıyla Türk sporu da yabancıların elinden ve tekelinden kurtulup Türk çocuklarına mal olmaya başlamıştı.

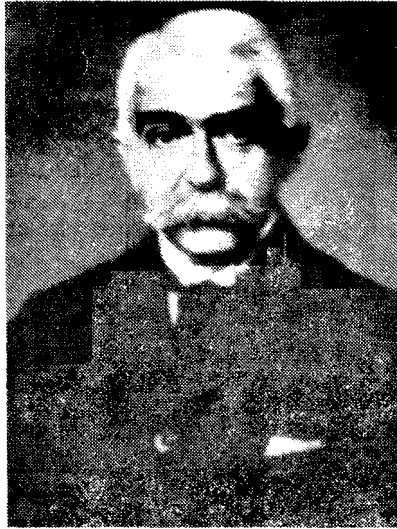
Meşrutiyetin İlanı'ndan sonra spor kulüplerinin sayısı hızla artarken, Türk gençleri alenen ve rahatça spor yapabilecekleri bir ortama nihayet kavuşmuşlar, bu da kısa bir zamanda geniş bir Türk sporcu kitlesinin ortaya çıkmasını sağlamıştı. Bu çok önemliydi. Çünkü daha pek kısa bir zaman öncesine kadar Türk sporu tamamen yabancı kulüplerle sporcuların tekelinde bulunmaktaydı. İstibdat rejiminin ağırlığının İstanbul'a oranla çok daha az hissedildiği İzmir ve Selânik gibi şehirlerde spor büyük bir rahatlık içinde yapılırken buralarda da sporun tamamen yabancı tekelinde bulunduğu görülmüyordu. Çoğunluğu ise Rum asıllı sporcular teşkil etmekteydiler.

“ŞEYHÜ'L-İDMAN":
Galatasaray Lisesi'nde
beden eğitimi öğretmeni
olan M.Moiroux'un
yetiştirdiği Ali Faik Bey
(Üstünlüğü) ilk Türk
jimnastikçisi olarak uzun
yıllar spora hizmet etmiş ve
bundan dolayı "Şeyhü'l-
idman" adını almıştır.
Kendisi de Selim Sırrı Bey
(Tarcan) gibi yetenekli
öğrenciler yetiştiren Ali
Faik Bey'in Jimnastik
yahut Riyâzet-i Bedeniye
adlı bir kitabı vardır. Ali
Faik Bey.

OLİMPİYATLAR VE OSMANLI SPORU: Modern olimpiyatların kurucusu olan Baron Pierre de Coubertin Uluslararası Olimpiyat Komitesi'ne üye olmayan ülkeleri dolaşarak, onları da komiteye almak amacıyla yaptığı gezilerden birinde İstanbul'a gelmiş ve burada Selim Sırrı Bey'le görüşmüştü. Fakat II. Abdülhamid döneminde Olimpiyat Komitesi kurarak oyunlara katılmak mümkün olmadı. Osmanlı Milli Olimpiyat Komitesi'nin kuruluşu II. Meşrutiver'ten sonra gerçekleşti. Coubertin (altta), Selim Sırrı (üstte; sağında Rıza Tevfik).

İzmir'de de, Selânik'te de Rum sporcularıyla bunların bağlı bulundukları Rum spor kulüpleri ön plânda yer almaktaydılar. Modern Olimpiyat Oyunları'nın kuruluşunun 10. yıldönümü münasebetiyle Atina'da 1906'da "Ara Olimpiyatlar" düzenlendiğinde bu oyunlara İstanbul Tatavla kulübünün Rum asıllı jimnastikçi ve atletleriyle İzmir ve Selânik'in tamamen Rum futbolculardan oluşan karmalarının katılması da bunu gösteriyordu. Ve 1912'de de durum altı yıl öncekinden farksızdı; Stockholm Olimpiyat Oyunları'nda Osmanlı İmparatorluğu Ermeni asıllı iki atlet tarafından temsil edilebilmişti.

İtalyan Savaşı, Balkan Savaşı ve I. Dünya Savaşı'nın ardarda sıralanmasına rağmen ülkede başlayan spor faaliyeti zor da olsa yürüyebilmiş, bu arada birçok Türk sporcusu savaş nedeniyle hayatını kaybetmişti. I. Dünya Savaşı'nı izleyen Mütareke ve işgâl yıllarında İstanbul, işgâl ordularına mensup subay ve erlerin getirdikleri yeni yeni sporlarla tanışırken, Türk sporcularının ve spor kulüplerinin işgâl Kuvvetleri'ne mensup takımlarla yaptıkları sportif karşılaşmalar ve maçlar da büyük bir ilgi uyandırmıştı.

Bu maçlarda (özellikle futbol), Türk takımlarının işgâl Kuvvetleri takımları karşısında kazandıkları başarılar ve

galibiyetler, milletin acılı ve yaralı gönlü için en büyük teselli kaynağı olmuştu. İçindeki ezikliği ve yüreğindeki acının tesellisini işgâl Kuvvetleri takımları karşısında elde edilen galibiyetlerde bulan millet, spora bir "kurtarıcı" gibi sarılmış ve böylece spor birden gözlerde ve gönüllerde büyük bir anlam taşımaya başlarken, başarılı takımlar da büyük bir seyirciye ve taraftar kitlesine sahip olmaya başlamışlardı. Bu, Türk sporu adına önemli bir olaydı.

Öte yandan, Beyoğlu'nun bellibaşlı lokallerinde, gazino ve salonlarında yapılan iddialı boks maçları da Türk boks sporunun ilk büyük isimlerinin ortaya çıkmasına yardımcı olmuştu.

Bütün bu örneklerle bakılarak denilebilir ki; Türkiye'de spor ve Türk sporu ilk büyük patlamasını, işgâlin o acı ve karanlık günlerinde İstanbul'da yapmıştı.

I. Dünya Savaşı öncesinde başlayıp, savaş yıllarında da devam eden spor ve idman bayramları da Türkiye'de sporun ilgi görmesinde etken olmuştu. Fenerbahçe, Galatasaray, Beşiktaş, İstanbul Jimnastik kulübü, Anadolu, Anadoluhisarı, Altınordu ve İttihatspor kulüpleriyle "Osmanlı Donanma Cemiyeti", "Himaye-i Etfâl Cemiyeti (Çocuk Esirgeme Kurumu)", "Malûl Gaziler Cemiyeti" gibi derneklerin düzenledikleri bu şenlikler kalabalık seyirci kitlelerini spor karşılaşmalarına çekmeye yardımcı olmuş ve sporun tanınip sevilmesinde önemli bir rol oynamıştı.

12 Mayıs 1916 günü Yüksek Öğretmen Okulu öğrencilerinin beden eğitimi öğretmenleri Selim Sırrı Bey'in nezaretinde Kadıköy'deki İttihatspor sahasında toplu olarak yaptıkları idman şenlikleri de Türkiye'de ilk idman bayramı olması bakımından önem ve değer taşıyor.

Osmanlı Devleti, 1916'da Berlin'de yapılması gereken Olimpiyat Oyunları'nın I. Dünya Savaşı nedeniyle yapılamamasından sonra 1920 Olimpiyatları'na, "savaş yenilgi ülke" olması nedeniyle alınmamıştı. Böylece Türk sporcuları uluslararası bir yarışmada ülkelerini temsil etme hakkına bir kez daha sahip olamamışlardı.

Kurtuluş Savaşı'ndan Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasına dek geçen dönem ise "Türk sporunda hamle yılları" olmuştu. Bu arada Türkiye'de sporun veya diğer bir deyimle, Türk sporunun ilk kez örgütlenmesi ve Türk spor kulüplerinin bir araya gelerek "Türkiye

İLK KULÜPLER: II. Meşrutiyet'in ilâmyla birlikte dernek kurulmasına izin verilmesi daha önce varolan kulüplerin tescilini de beraberinde getirdi. Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş gibi kulüplerin yanısıra birçok yeni kulüp de kurularak sporun yayılmasına öncülük etti. Bu arada spor yapan gençler arasında Müslüman gençlerin de sayısı hızlı bir artış gösterdi. 1911-12 şampiyonu Fenerbahçe.

İdman Cemiyetleri İttifakı'nı kurmaları da Türk sporunun atılım yapmasını sağlamıştı (1922).

Bu örgütlenmenin yanısıra Türk sporunda ilk kez yurt dışındaki benzerlerini andıran ve "Heyet-i Müttehide" adıyla anılan Federasyonların kurulması tüm spor dallarında bilimsel ve çağdaş adımlar atılmasını sağlamış ve bunun olumlu sonuçları da Türk sporunda derhal kendini göstermişti.

Sonuç

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e giden dönemin Türk sporunda önemli bir yerinin bulunduğu muhakkaktır. Türk sporu bu sürenin içinde doğmuş, alabildiğine büyük bir gelişme ve yayılma göstermiş, hatta daha gerçek bir deyişle; Türk sporu bu dönemin içinde doğmuş ve emeklemiş, ayağa kalkarak yürüme ve koşma çağına erişmiştir.

Burada istibdat ve meşrutiyet dönemlerinin getirmiş olduğu farklı değişmelerden çok, Türk toplumunun sosyal yapısında ve görüş açısında görülen değişiklikler önemlidir. Spora ve özellikle topa karşı olan tutuculuğun

yerini büyük bir futbol sevgisinin alması, hatta İstanbul'un İşgâli sırasında futbolun bir "millî dava" haline gelişi dikkati çeker. Topu Hazret-i Hüseyin'in kesik başına benzettiği için ona kutsal bir dokunulmazlık veren inancın, yirmi yıl içinde yerini büyük bir "futbol sevgisi"ne bırakması ilginçtir. Kurtan Fişek'in "*Türk sporunda tekkeden kulübe dönüş*" görüşüne katılmamak mümkün değildir, fakat bu sürenin içinde Türk sosyal yapısının geçirdiği büyük değişiklik ve görüş farkıyla modern sporlara doğru büyük eğilim de inkâr kabul etmez bir gerçektir.□

Güreş

Türkün millî sporu-olan güreş, Tanzimatın ilânı sırasında da Osmanlı ülkesinde en gözde ve en sevilen spor olma özelliğini korumaktaydı. Gerçi o zaman "spor" diye bir kavram tanınmıyordu ama güreş bir spor olarak değil de güreş olarak yapılıyordu. Köy yerlerinde, harmanlarda, panayırlarda, düğünlerde ve bayramlarda güreş en önde gelen şeydi. Güreşin yapılmadığı bir köy düğünü hemen hemen düşünülemezdi.

Anadolu'da "karakucak", Rumeli'de ise "yağlı" güreş vardı. Yağlı güreşin en büyük gösterisi ise hiç kuşkusuz "Kırkpınar"dı. Bir de padişahın önünde yapılan "Huzur Güreşleri" vardı ki, bunda da devrin en usta başpehlivanları güreş tutabilirlerdi. Birtakım töreleri vardı "Huzur Güreşleri"nin. "Huzur"a çıkan bir pehlivan kesinlikle padişahın yüzüne bakamazdı. Güreş tutarken de padişaha arkasını asla dönmeyeceği gibi rakibinin dönmesine de müsaade etmezdi. Huzur'da en büyük kabahat padişaha ark dönmektir. Ayrıca "Huzur Güreşleri"nde pehlivanların aralanmalarına da kesinlikle yasaktı.

"Huzur Güreşleri"nin, güreşe olan merakıyla tanınan III. Selim zamanında başladığı bilinmektedir. Padişahın büyük takdirine mazhar olan devrinin ünlü pehlivanı Ahıskalı Mahmud'un uzun bir süre sarayda III. Selim'in himâyesinde kaldığı bilinmektedir. Bu ünlü pehlivanın daha sonra II. Mahmud zamanında da sarayda kaldığı ve

"Huzur Güreşleri"ni sürdürdüğü görülmüştü.

II. Mahmud da güreş meraklısı ve güreşçi hâmisî bir padişah olarak tanınmaktadır. Onun saltanatı yıllarında Saray'ın Sıya Ocağı'nda birçok pehlivanın bulunduğu ve bunların huzurda sık sık güreşe çıktıkları bilinmektedir.

Bu sâyede Türk güreşine "büyük pehlivanlar" gelmeye başlamıştı. Bursa'nın Demirci Köyü'nden, Süleyman Pehlivan'ın oğlu Suhteoğlu Mehmed Pehlivan bunlardan biridir. Tepedelenli Ali Paşa'nın Arnavutluk'tan İstanbul'a gönderdiği Gostivarlı İskender ve Prizrenli Olise pehlivanların Arnavutluk'tan İstanbul'a gelene dek uğradıkları her yerde yaptıkları güreşlerde karşılına çıkan rakipleri yenmeleri ve nihayet saray kapısına kadar gelmeleri II. Mahmud'u hayli düşündürmüştü. Saray'da bulunan Ahıskalı Mahmud Pehlivan artık yaşlandığı gibi güreşi de birkaç yıl önce bırakmıştı. Yine padişahın en güvendiği pehlivanlardan biri olan Pehlivan İbrahim Paşa da ordusunun başında Tuna boylarında bulunuyordu. Saray'da bulunan diğer pehlivanlar; Dobrucalı, Haliloğlu, Hamza, Hocaoglu ve Hafız gibi pehlivanların bu iki ünlü Arnavut pehlivanın çapında olmadıklarını gayet iyi bilen II. Mahmud bunun sıkıntısı içindeyken, Hüdavendigâr ve Kocaeli sancakları Mutasarrıfı olan Ahmed Paşa tarafından Bursa'nın ünlü Atıcılar Meydanı'nda keşfedilen genç Suhteoğlu Mehmed Pehlivan, Paşa vasıtasıyla saraya yollanmıştı.

Beşiktaş Sahil Sarayı'nın Kilerciler Koğuşu'na alınan 150 okkalık Suhteoğlu

lu Mehmed Pehlivan'ı şöyle bir deneyenler, onun padişahın tam aradığı pehlivan olduğunu anlamışlardı.

Suhteoğlu Mehmed Pehlivan, huzurda ilk güreşini 12 Haziran 1812 Cuma günü Çiniî Köşk önündeki meydanda Prizrenli Olise'ye karşı yapmış ve padişahı heyecandan heyecana sevk eden bu amansız güreş sonunda hasmını yenmeyi başarmıştı. 26 Haziran 1812 günü Çağlayanlardaki köşkün bahçesinde yapılan Huzur güreşinde de Suhteoğlu bu kez Gostivarlı İskender'i sırtüstü yere vurmuştu. Ancak Arnavut pehlivanın bu yenilgi karşısında hiç de tatmin olmadığını farkedenden II. Mahmud 10 Temmuz 1812 günü bu iki pehlivanı bu kez de Yıldız Sarayı'nda güreştirmiş ve hiçbir itiraza yer kalmayacak bir biçimde yenilen Gostivarlı İskender memleketine dönmekten başka çare bulamamıştı.

II. Sultan Mahmud, Arnavut pehlivanlar karşısında aldığı bu parlak galibiyetlerle Türk pehlivanlığının yüzünü güldüren Suhteoğlu Mehmed Pehlivan'ı ödüllendirmiştir. Suhteoğlu Mehmed Pehlivan, altı ay önce bir köy delikanlısı olarak geldiği taht şehri İstanbul'dan, "zuema ve pehlivan-ı devlet Suhteoğlu Mehmed Ağa" olarak ayrılıp Bursa'daki köyüne dönmüştür.

Bu da gösteriyor ki, Osmanlı hükümdarları arasında güreşe olduğu kadar güreşçilere de büyük önem ve değer verenler çıkmış ve takdir ettikleri güreşçilere iki köy ile binlerce bahçenin zematini ihسان edecek kadar da çömert davrananlar olmuştur. Ve onların bu himaye ve yardımları sayesinde Türk gü-

EN ESKİ SPOR DALI: Güreş Türklerin en eski sporlarından biridir. Osmanlı Devleti'nde önce Anadolu'da bir hayli yaygın olan güreş, karakucak ve yağlı güreş olmak üzere iki türde yapılırdı. Kökeni eski Yunan'a kadar uzanan yağlı güreş Rumeli, karakucak ise Anadolu güreşi diye bilinir. Bursa Yenişehir'de güreşler.

reşi en üst düzeylere çıkmış, nice pehlivanlar yetişmişti.

Padişahlar ve Güreş

II. Mahmud 1826'da yeniçeri ocağını ortadan kaldırırken, yeniçerilerin bağlı bulundukları Bektaşî tekkeleriyle birlikte bazı tekkeleri de silip atmıştı. Bunların arasında Pehlivanlar Tekkesi'nin bulunması da Türk güreşi için pek büyük şanssızlık olmuştu. Daha sonra bu tekke yeniden açılmış, ancak eski görkemli günlerinden uzak kaldığından, bir süre sonra kendiliğinden ortadan silinmişti.

Abdülmecid'in ise güreşe ve güreşçilere karşı yakınlık gösteren bir hükümdar olmadığı bilinir. Zamanında "Huzur Güreşi" yapıldığına dair bir kayda da hiç rastlanmaması da bunu gösterir. Ancak ne var ki şehzade Abdülaziz'in güreşe karşı aşırı sevgi ve merakı bu dönemde de pehlivanların ön planda yer almalarına neden olmuştu. Genç şehzadenin maiyetinde birçok pehlivanın bulunması ve tüm saray pehlivanlarının onun emrinde oluşları, güreş ve güreşçinin değerini bu dönemde de üst düzeyde tutmuştu. Şehzade Abdülaziz'in bu pehlivanları gerek Kurbagahdere'deki köşkünde, gerekse Ayazağa'daki kasrında sık sık karşılaştırdığı ve onları büyük bir ilgiyle izlediği bilinmektedir.

Valiler de genç şehzadenin güreşe karşı olan ilgisi ve merakını pek iyi bildiklerinden, yörelerinde yetişen en yetenekli pehlivanları saraya gönderdiklerini bilinmektedir. Bunlardan biri de

Tuna Valisi Midhat Paşa tarafından gönderilen Arnavutoğlu Ali Pehlivan olmuştu. Aslen Kastamonu'nun Cambaz köyünden olduğu halde Mora Yenışehiri'nde çalışırken güreş meydanlarında kendini gösterdiği için yanlış bir adlandırma ile "Arnavutoğlu" diye anılan Ali Pehlivan, 1.80 boyunda ve en çok 80 okka çeken ve zamanın pehlivan ölçülerine göre hayli ince olan fakat zehir gibi acı kuvvete ve atletik bir yapıya sahipti. Cambazbaşı Çerkez Rıza Bey, bu genç pehlivani *Takvimü'l-ebdân el-sihhat ü'l-insan* adlı eserinde şöyle tanıtır: "... *Karşısında bulunan pehlivan biraz anud (inatçı) davranrsa, kuvvetinin şiddet-i tesirinden bir daha pehlivanlık edemeyecek derecede ezilüb meydan-ı müsaraaden (güreş alanından) mağlûben çekilmeye mecbur kalır idi. Bu şiddetli pehlivan yenici olduğu gibi pes ettirmekte de meşhur idi. Arkası yere gelmeden ve nâmu ve şerefini gaib etmeden (yitirmeden) azim-i dar-ı ahiret olmuştur (ahrete göçmüştür)...*".

Bu arada memleketi olan Sivas'tan İstanbul'a gelen ve güreşirken hasımlarını kispetinin içinden tutmaktaki ustalığından ötürü "Kazıkçı" adıyla ün yapan Akkoyunlu Kazıkçı Kara Bekir de devrin en iyi pehlivanlarından biri olarak kendini göstermişti.

Güreşsever Bir Sultan

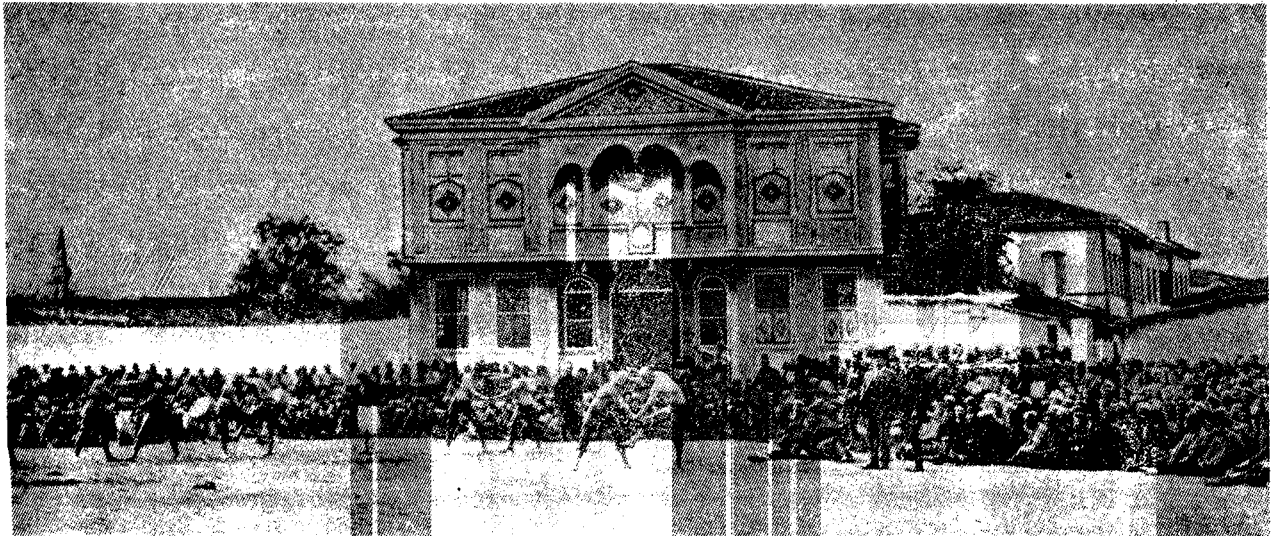
Abdülaziz'in tahta çıkışından (25 Haziran 1861) sonra, Tuna Valiliği görevini sürdürmekte olan Midhat Paşa, saraya pehlivan göndermek konusun-

da daha büyük titizlik göstermeye başlamıştı. Padişahın güreşe ve pehlivanlığa olan büyük merakını bildiğinden, vali ve mutasarrıf bulunduğu bölgede ortaya çıkan yetenekli pehlivanları daha yakından izlemeye ve bunları bir bir İstanbul'a yollamaya başlamıştı. Padişahın bu yakın ilgi ve himâyesi sayesinde Türk güreşi kısa zamanda en parlak dönemine girmiş ve yetişen büyük yetenekler saraydaki bakım sayesinde pek büyük isimler olarak kısa zamanda parlamışlardı.

Abdülaziz, döneminde ün yapmış bir diğer pehlivan da Amasya'dan gelen Keçecili Kasım'dır.

Keçecili Kasım karakucakçıydı. Bu nedenle yağlı güreş hakkında bilgisi yoktu. Padişah önündeki ilk huzur güreşinde Arnavutoğlu Ali pehlivan ile Kavasoglu İbrahim'i yenmişti. Kavasoglu ile Kara İbo ile ikisiyle birden bışetmesi, onun devrin en yaman pehlivani olacağına şüphe bırakmamıştı. Bunu öğrenen Abdülaziz büyük bir merak ve heyecana kapılmış ve Keçecili Kasım'ın bir an önce huzurunda güreş tutmasını istemişti. Ancak bu büyük güreşe birkaç gün kala Keçecili Kasım âni olarak hastalanmış, tüm vücudunu dayanılmaz kaşıntılar ve yaralar sarmıştı. Fakat iyileşemeyen Keçecili kendilerine pek büyük bir rakip olacağından korkan Pomak pehlivanlar tarafından zehirlenmiş olduğundan şüphelenerek padişahın iznini alıp köyüne dönmüştü.

Bundan sonra Saraya, Tuna Valisi Midhat Paşa tarafından Yörük Ali Pehlivan'ın ve arkasından da meşhur

GÜREŞSEVER PADİŞAH:

Abdülaziz güreşi seven ve güreşçileri koruyan bir padişahı. Daha şehzadeliğinde güreşçileri sık sık karşılaştırdığı ve imparatorluğun her tarafından güreşçi buldurup ortaya çıkardığı ve saraya aldırıldığı bilinmektedir. Tahta çıktıktan sonra bu ilgisini sürdüren Abdülaziz'in padişahlığı döneminde Keçecili Kasım, Makarnacı Halil Pehlivan ve Kel Aliço gibi pehlivanlar ün salmıştı. Kel Aliço 27 yıl Kırkpınar'da başpehlivanlığı bırakmamıştır. Abdülaziz.

Makarnacı Halil Pehlivan'ın takdim edildiği bilinmektedir.

Makarnacı Halil Pehlivan, Saraydaki Huzur Güreşlerinin son büyük pehlivanı olmuştu. Dev cüssesinin yanı sıra son derece güçlü kollara ve ayaklara sahip bulunan bu Deliormanlı pehlivan, attığı tırpanlarla ün salmış ve Abdülaziz'in büyük sevgisini ve takdirini kazanmıştır.

Bu dönemin en büyük pehlivanı ise, Kel Aliço'ydu. Kavasoglu İbrahim'in akrabası olan ve ondan sekiz yaş daha küçük bulunan Kel Aliço, Kavasoglu aracılığı ile Saraya intisap etmesine rağmen burada çok kalmamış ve o daha çok huzur dışı güreşleri tercih etmişti. Aralıksız olarak tam 27 yıl Kırkpınar'da Başpehlivanlığı elinde tutmuş ve elibeş yaşına kadar meydanlarından çekilmemiştir.

Huzur Güreşleri güreşsever Abdülaziz'in tahttan indirilmesiyle sona ermiştir.

Abdülaziz, 1867'de yurt dışına dostluk ziyareti yapan ilk Osmanlı padişahı olarak Fransa ve İngiltere'ye giderken, 59 kişilik maiyet erkânı arasında, özel hizmetkârları olarak iki ünlü pehlivanı da götürmüştü. Bunlar Arnavudoglu Ali ile Kara İbo (Şamdancıbaşı İbrahim Pehlivan) idi. Padişahın maiyeti arasında bulunan bu iki dev yapılı

insan, gösterişli kıyafetleri içinde gerek Paris'te gerek Londra'da dikkatleri üzerlerine çekmişlerdi.

Arnavudoglu Ali ile Kara İbo'nun bu seyahat sırasında Fransa'da ve İngiltere'de yabancı pehlivanlarla güreşler yapmadıkları kesindir. Bu seyahat günlerinde Fransız ve İngiliz gazetelerinin hiçbirinde, bu geziler en geniş biçimde yer aldığı halde, padişahın maiyetindeki Türk pehlivanların güreşler yaptıklarına dair en ufak bir kayıt bulunmamaktadır.

Ancak ne var ki, Abdülaziz gibi güreşe pek meraklı bir hükümdarın yurt dışında geçen günlerinde, bu iki pehlivanı güreştirmek suretiyle özlem giderdiği de muhakkaktır. Nitekim İstanbul'da yayınlanan *Ruznâme-i Âyine-i Vatan* gazetesinin 25 Temmuz 1867 tarihli sayısında yer alan şu haber de bunu doğrulamaktadır:

"... Temmuz-u efrencinin altıncı cumartesi günü Zât-ı Cenab-ı Cihandâran, istirahat buyurdıkları Elize (Elysee) sarayında, maiyet-i şâhanelerindeki iki pehlivanıyla bir müddet alâkadar olarak onlara kisbet giydiren yağsız olarak mümareselerde bulunmalarını seyretmişlerdir..."

Abdülaziz, güreşe karşı olan aşırı merakına, hatta büyük düşkünlüğüne rağmen, bazı yazarlarımızın ileri sür-

dükleri gibi, asla güreşmemiştir. Ne padişahlığı, hatta ne de Şehzadeliği sırasında onun kispet giyip güreşe çıktığı görülmüş bir şey değildir. Huzur'da yapılan güreşler sırasında pehlivanların en hararetli anında dahi arkalarını dönmedikleri, hatta yüzüne uzaktan dahi bakamadıkları bir hükümdarla güreş tatabilmeleri elbette ki düşünülemezdi. Üstelik Osmanlı Padişahlarının "Hali-fe"liği de uhdelinde bulundurmaları onlara bâriz bir ayrıcalık, hattâ kutsal değer verdiğinden buna imkân olamayacağı kuşkusuzdur. Bu konu, o günleri yaşamış eski ünlü pehlivanlarımızdan ve güreş adamlarımızdan olup, yaptığım uzun sohbetlerim sırasında güreş tarihimiz konusunda bilgi ve anılarından pek yararlandığım rahmeti Suyolcu Mehmed Pehlivan (1840-1947) tarafından da ısrarla vurgulanmış olan bir gerçektir.

Abdülaziz'den sonra Osmanlı tahtına çıkarılan V. Murad ile ondan üç ay sonra Osmanlı tahtını teslim alarak tam otuzüç yıl saltanat süren II. Abdülhamid de güreşe ve pehlivanlara asla itibar göstermemişlerdi. Hele II. Abdülhamid, tahttan indirildikten sonra bileklerini keserek intihar ettiği söylenen Abdülaziz'in bazı reformcu paşalar tarafından Cezayirli Mustafa Pehlivan'a öldürtülmüş olduğuna inandığından, güreşe ve pehlivanlara karşı adeta düşman kesilmiş, pehlivanları taht şehrinde uzak tutabilmek için İstanbul dahilinde güreş yapılmasını bile yasaklamıştı. Abdülhamid'in otuzüç yıllık saltanatı sırasında Türk pehlivanları ancak İstanbul dışında; Maltepe, Beykoz, Râmi ve Dudullu gibi köy yerlerinde güreşebilmek imkânını bulmuşlardı. Ancak Prens Said Halim Paşa, Mısır hıdivi Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın torunu olmak gibi ayrıcalığına güvenilek Emirgân'daki köşkünün bahçesinde güreşler yaptırmıştı.

Sultan Abdülaziz devrinde geniş maddî imkânlarla ve iyi bakıma alışmış bulunan ünlü Türk pehlivanları bu şartlar altında birden zor duruma düşmüşler ve İstanbul dışında yaptıkları güreşlerde de ödül olarak büyük bir şeyler alamayınca, geçim sıkıntısı içinde bunalmaya başlamışlardır.

II. Abdülhamid'in saltanatı sırasında ise padişahın güreş ve pehlivanlara karşı hiç de iyi hisler beslemediğini gâyet iyi bilen devlet ricâli de himâyeleri altında hiçbir pehlivan bulundurmamışlar, bu da Türk pehlivanlarının aleyhi-

ne olmuştur.

Pehlivanlar Yurtdışında

İşte bu sıralarda ortaya çıkan bazı açığöz yabancı organizatörler Türk güreşçilerini alıp Avrupa'ya hatta Amerika'ya götürerek orada güreştirmişler-

dir. Bu yurt dışı organizasyonlarda menajer ve organizatör adı altında faaliyet gösteren yabancı kişiler, Türk pehlivanlarının sırtlarından servetler kazanmış, ancak pehlivanlar bu işten aldıkları çok az paralarla yetinmişlerdir.

Türk pehlivanlarının bu yurt dışı güreşleri 1895-1910 yılları arasında devam

etmiş ve nice ünlü Türk pehlivanı gerek Avrupa'da gerek Amerika'da en seçkin yabancı pehlivanlarla, şampiyonlarla karşılaşmışlardı. İşte bugünlerde sirklerde cambazlık ve kuvvet gösterileri yapan ve bir Bulgar kasabasında meydana gelen bir olaydan sonra kaçarak İstanbul'a gelen Doublier, Türk

Ünlü Güreşçiler

CEM ATABEYOĞLU

ADALI HALİL: 1871'de Edirne'nin Adaici nahiyesine bağlı Kilise köyünde doğdu. Kara Mehmed Pehlivan'ın oğludur. Güreşi Kel Aliço'dan öğrendi. Kırkpınar'da 18 yıl başpehlivanlığı kazanarak, Türk güreşlerinin en büyük ustalarından biri olarak tanındı. Avrupa ve Amerika'da çok başarılı güreşler yaptı. "Türk Aslanı" adıyla tanındı. Kuvvetinin yanında büyük güreş bilgisine de sahipti. 1.98 boyunda ve 150 kilo ağırlığındaydı. 1927'de Edirne'de öldü. Kasımpaşa Camii önündeki kabri Kırkpınar'a katılacak güreşçiler tarafından her yıl törenle ziyaret edilir.

ALİÇO: 1845'te Plevne'de doğdu. Pomak asıllıdır. Saçsız başından ötürü "Kel Aliço" ve acımasızlığından dolayı da "Gaddar Aliço" adlarıyla tanındı. "Tüylü Pomak" diye tanınan Hasan Pehlivan'ın çırağıdır. Türk güreşinin büyük isimlerinden biri olarak tanındı. Kırkpınar'da aralıksız tam 27 yıl başpehlivanlığı elinden bırakmaması da onun büyük değerini kanıtlar. Abdülaziz zamanında Yıldız Sarayı'nda görevli olarak bulundu ve huzur güreşlerine katıldı. Yaşlılık günlerini Malkara'da köy bekçiliği yaparak geçirdi. 1922'de İpsala'nın Kumdere köyünde öldü.

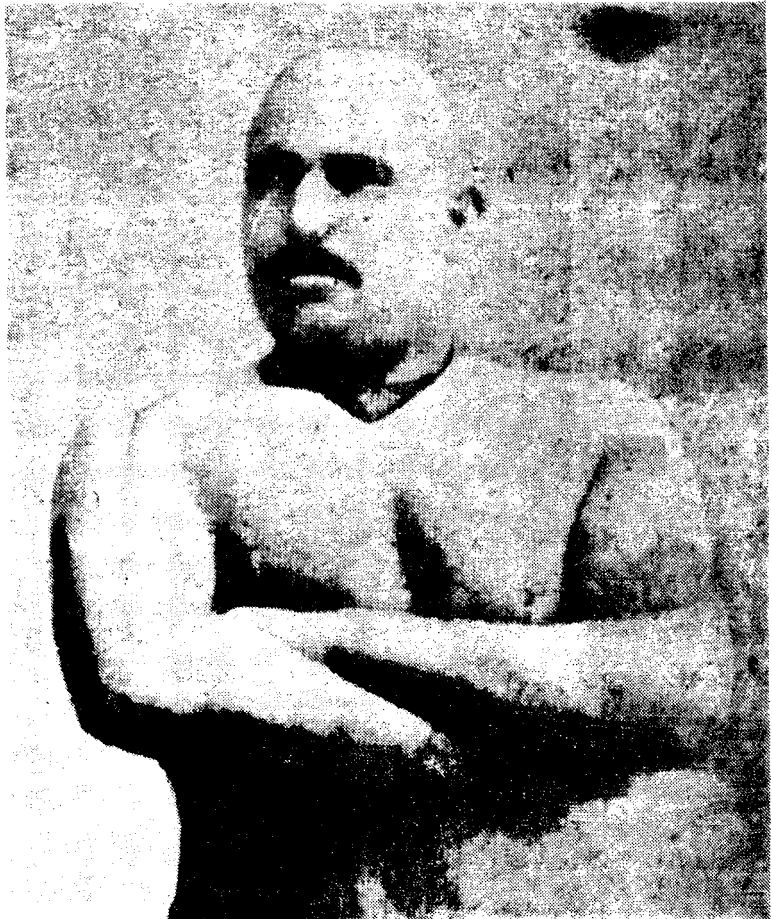
ARNAVUTOĞLU ALİ: Kastamonu'nun Cambaz köyündendir. Arnavutlukta askerliğini yaparken güreş alanında kendini gösterdiğinden "Arnavutoğlu" adıyla anıldı. Abdülaziz'in şehzâdeliği sırasında saraya girdi. Birçok güreşlere katıldı, 1860'ta başpehlivan oldu. 1.80 boyunda ve 80-85 kiloluk bir pehlivandı. Gayet usta ve zeki bir güreşçi olarak bilinir. Hiç yenilmeden 42 yaşına kadar güreşti.

BÜYÜK KURTÇA MEHMET PEHLİVAN: 1850'de Samsun Vezirköprü'nün Bayram köyünde doğdu. Güreşe bu köyde başladı. Devrinin en yaman karakucak güreşçilerinden biri olarak

tanındı. Önceleri "Kurtça" adıyla anıldı, daha sonra bu namda bir başka güreşçinin çıkması üzerine "Büyük Kurtça" denildi. İhtiyar yaşına dek er meydanlarından kopmadı. 1910'da köyünde öldü.

FİLİZ NURULLAH: 1870'te Şum-

nu'nun Karalar köyünde doğdu. Koça Yusuf'un köylüsüdür. Asıl adı Nurullah Hasan'dır. 2.05'lik boyu ve 160 kiloluk cüssesiyle Türk güreşinin en heybetli pehlivanı olarak tanındı. Bu endamından ötürü "Filiz" adıyla anıldı. Güreş hayatı boyunca köylüsü Ko-

Adalı Halil pehlivan.

güreşine hayran kalmış ve ömrünün büyük bir kısmını sirklerde kuvvet gösterileri yaparak geçirmiş olmasının da büyük tecrübesiyle Türk güreşçilerinin, kendi ülkesi olan Fransa'da çok iyi iş yapabileceklerini düşünmüştü. Ancak bunun için çok iyi pehlivanlar bulmak ve onları götürmek gerekmekteydi. Tabii her şeyden önce paraya ihtiyaç vardı. İşte bu sırada karşısına çıkan bir Fransız koyun tüccarı onların en büyük

şansı olmuştu. Gençlik yıllarında biraz güreşle meşgul olan bir Fransız koyun tüccarı bu projeye ilgilenmiş, Deliorman taraflarına giderek orada devrin en iyi güreşçisi olarak tanınan Koca Yusuf'u bulmuşlar ve kendisini Avrupa'ya götürmek için hayli dil dökmüşlerdi. Teklif edilen büyük paralara rağmen işe yanaşmayan Koca Yusuf'un dindarlığından yararlanan Doublier, bir Müslüman'ın Hristiyanlar karşısında kaza-

nacağı başarının pek büyük sevabı olduğundan bahsedince ünlü pehlivan bu işe "evet" dediği gibi, gösterişli gövdesinin halk tarafından çok tutulacağı için hemşehrisi ve köylüsü olan Filiz Nurullah'ı da kendisiyle birlikte gelmeye ikna etmişti. Ayrıca yine Koca Yusuf'un aracılığı ile Kara Osman ile Mehmed Pehlivan da kafiyeyle dahil olmuşlardı.

Türk pehlivanlarının yapacakları güreşler için Paris'in ünlü "Folies Bér-

ca Yusuf'un himayesinde oldu. Avrupa ve Amerika'da da başarılı güreşler çıkardı. Türk güreş tarihinde unutulmaz bir isim olarak anılır.

HERGELECI İBRAHİM: 1865'te Razgrad'ın İslopol köyünde doğdu. Osmanlı-Rus savaşı sırasında ailesiyle Anadolu'ya göçtü. Ustası, Torlaklı köyünden Deli Hafız'dır. Hem karakucakta, hem yağlı güreşte pek büyük

bir varlık gösterdi. Devrinin en yaman pehlivanlarından biri olarak tanındı. Koca Yusuf'un yenemediği tek pehlivan olması da onun büyük ustalığının işaretidir. Avrupa'da da başarılı güreşler yaptı. Koca Yusuf ile Paris'teki güreşi, Türk güreş tarihinde önemli bir yer tutar. İzmit ile Derbent arasındaki Sarımeşe köyünde 1923'te öldü.

KARA AHMET: 1870'te Hazerg-rad'ta doğdu. Yirmi yaşında orta pehlivanı olarak İstanbul'a geldi. Bir güreşinde Abbas Halim Paşa'nın dikkatini çekti ve yetiştirilmesi için Hergelci İbrahim'e teslim edildi. Yurt dışında büyük ün yaptı. 1899'da Paris'te "Dünya Şampiyonu" unvanını kazandı. Fransa'da 1 altın, 3 gümüş; Rusya'da 2 gümüş, Belçika'da 2 altın, Münih'te 1 gümüş madalya kazandı. 24 Mayıs 1902'de otuzüç yaşında İstanbul'da öldü. Türk güreşine ilk resmî dünya şampiyonluğunu kazandıran pehlivan olması bakımından ayrı bir değer taşımaktadır.

KARA EMİN: 1874'te Yenizağra'nın Erduğanlı köyünde doğdu. Deliorman'da yetişti, Kırkpınar'da kendini gösterdi. Meşrutiyetin ilânından sonra İstanbul'da yaptığı güreşlerde parladı. Devrinin en iyi pehlivanlarından biri olarak tanındı. Kıvraklığı ve tekniği ile tanındı. Güreşi bıraktıktan sonra uzun yıllar Lüleburgaz'da kahvecilik yaptı. 1940'ta öldü.

KARA İBO: Aslen Pomak'tır. Abdülaziz'in devrinde Yıldız Sarayı'nda padişahın şamdancıbaşılarına kadar yükseldiği için "Şamdancıbaşı İbrahim" diye de tanınmaktadır. Kavasoglu İbrahim'den sonra Sultan Abdülaziz'in başpehlivanlığını alan üç güreşçiden biridir. Devrinin en iyi, en kuvvetli pehlivanlarından biri olarak tanınmaktadır. Abdülaziz'in en takdir ettiği pehlivanlardan biridir. Çorlu'nun Mandıra köyünde öldü.

KARA OSMAN: Deliormanlı'dır. Orada yetişip parladı. 1895'te Koca Yusuf'la birlikte Paris'e gitti. 1899'a kadar Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde

başarılı güreşler çıkardı. Devrinin en iyi pehlivanlarından biri olarak tanındı. Daha sonra Amerika'ya da gitti, orada da başarılar kazandı. Güreşi bıraktıktan sonra köyüne çekildi. II. Dünya Savaşı yıllarında, Bulgaristan sınırları içinde kalmış bulunan köyünde öldüğü bilinmektedir.

KATRANCI MEHMET: Deliormanlı'dır. 1868 doğumlu olduğu bilinir. 1.86 boyunda ve 110 kilo ağırlığındaydı. Çardak'taki güreşte karşısına çıkma cesaretini gösterdi diye, körpe Kurtdereli'yi ciğerlerinden kan boşalacak kadar ezdiği ve bu güreşten sonra Kurtdereli'nin bir yıla yakın bir süre köyünde yatağından kalkamadığı bilinir. Avrupa'da da güreş tutup başarı kazanan pehlivanlarımızdandır.

KAVASOĞLU İBRAHİM: Pomak'tır. Babası vali kavas olduğu için daha çocukluğunda "Kavasoglu" diye tanınmıştı. Abdülaziz'in ilk başpehliva-

Hergelci Mahmud İbrahim pehlivan.

Kara Ahmed. Foliberjer'deki güreşte.

geres'' salonu kiralanmıştı. Gazetelerin şişirdikleri haberler Fransa'nın başkentinde öylesine bir heyecan uyandırmıştı ki, daha biletlerin satışa çıkarıldığı gün tüm biletler bitmişti.

Koca Yusuf'un İlk Günleri

Koca Yusuf'un 26 Mart 1895 günü Folies Bérgeres salonunda Fransız Dumont ile yaptığı güreş, Türk güreşçile-

rinin ilk yabancı güreşini teşkil etmesi bakımından da ayrı bir önem taşır. Koca Yusuf bu ilk güreşinde rakibini kaşla göz arasında sırtüstü mindere yapıştırmıştı salonu dolduran büyük seyirci kalabalığı bu müthiş Türk pehlivanına karşı haklı bir hayranlık duymuştu.

Türk güreşçilerinin 20 Mart 1895 günü başlayan "Paris, Folies Bérgeres Güreşleri"nin 14 Haziran 1895 gününe dek sürmesi, Koca Yusuf ile arka-

daşlarının ne denli büyük bir ilgi ve rağbet gördüklerini göstermektedir. Bu sürenin içinde Koca Yusuf'un yaptığı 10 güreşi de kazanması ve bu arada Fransızların "yenilmez" gözüyle gördükleri ünlü şampiyonları Paul Pons'u da arka arkaya iki kez eze eze yenmesi Paris'te büyük bir olay teşkil etmişti.

Koca Yusuf ile arkadaşlarının Paris'te yaptıkları güreşlerde uyandırdıkları büyük ilgi, diğer organizatörlerin göz-

nı oldu. Devrinin en yaman pehlivanlarından biri olarak tanındı. 1830'lu yılların ortalarında doğan Kavasoglu İbrahim, daha sonra yakın akrabası bulunan Kel Aliço'nun da saraya alınmasını sağlamıştı. Çorlu'nun Mandıra köyünde öldü.

KAZIKÇI KARA BEKİR: Şumnulu'dur. Akkoyunlu Bekir adıyla da tanınır. Kazık oyunundaki büyük ustalığından ötürü adı "Kazıkçı Kara Bekir" çıkmıştır. 1854-55 Sıvastopol savaşlarına topçu askeri olarak katıldı. Abdülaziz tahta çıktıktan sonra büyük ününe erişti. Saray pehlivanları arasına katılıp huzur güreşlerine çıktı.

KEÇECİLİ KASIM: 1828'de Tokat'ın Keçeci Bâlâ köyünde doğdu. Karakucak güreşinden yetişti. Tüm dönemlerin en iyi karakucak güreşçilerinden biri olarak tanındı. Devrin Amasya Valisi Ziya Paşa tarafından İstanbul'a, Yıldız Sarayına gönderildi. Abdülaziz'in önünde ilk huzur güreşini karakucak olarak yaptı. Abdülaziz tarafından kendisine derhal yağlı güreş öğretilmesi emri verildi. Yağlı güreşe hazırlanırken gösterdiği büyük yete-

Filiz Nurullah.

Kara Ahmed'in gençliği.

lerini de Türk pehlivanları üzerine çevirmiş ve bunun sonucu olarak organizatörler "Türk pehlivanı" namından yararlanarak güreşler tertiplemiş ve para kazanmanın yollarını aramıştı.

1895 yılında Koca Yusuf, Filiz Nurullah, Kara Osman'ın Paris'te başlatmaları Yaşar İsmail ile Mehmed Adalı'nın yine aynı yıl içinde Londra'da sürdürdükleri bu "yurt dışı güreşler" bütün yıl boyunca sürüp gitmişti.

Avrupa'da artık karşısına çıkacak rakip bulamayan Koca Yusuf'u organizatörler 1898 başında Fransa'dan alıp Amerika'ya götürmüşlerdi. Avrupa'da sırtı yere gelmeyen bu büyük Türk pehlivanının sırtından Yenidünya'da da büyük paralar kazanmayı düşünen organizatörler bunda da aldanmamışlardı.

3 Şubat'ta yaptığı ilk maçında, New York'un ünlü Madison Square Garden salonunu hincanın dolduran Koca Yusuf, karşısına çıkarılan ünlü Amerikalı güreşçi Roeber'i adeta perişan etmişti.

Koca Yusuf Amerika'da

Koca Yusuf, 5 Mart 1898'de Madison Square Garden salonunda Amerikalı Jenkins'i eze eze yendikten sonra, 4 Nisan günü Philadelphia'da yine Amerikalı John McCormick'i, 3 Mayıs günü Rochester'de Amerikalı Edmond Atherton'u yenmiş daha sonra 11 Haziran günü New York'ta Yunanlı Heraklides'i beş dakika içinde iki tuşla yere sermişti. 20 Haziran günü Chicago'-

da Amerikalı Lewis'i 6 dakika içinde iki tuşla, 29 Haziran günü Buffalo'da da Amerikalı Gallagher'i 12 dakikada iki tuşla yenmişti. Böylece Amerika'da da karşısına çıkacak rakip kalmadığını gören organizatörler bu büyük Türk pehlivanının artık yurduna dönmesine izin vermekten başka çare bulamamışlardı.

Üç yıldan fazla bir süre yurt dışında kalan; Avrupa ve Amerika'da karşısına çıkarılan dünyanın en güçlü pehlivanlarını birbiri ardına yenen Koca Yusuf, yurt hasreti içinde Amerika'dan dönerken bindiği Fransız bandırlı "La Bourgogne" transatlantikinin 4 Temmuz 1898'de Atlas okyanusunda aşırı sis yüzünden İrlanda bandırlı bir şileple çarpışıp batması sonucu boğularak ölmüş ve ardında bir mezar bile bırak-

nek karşısında huzur güreşlerindeki saltanatın ellerinden gideceğinden korkan Pomak pehlivanlar tarafından zehirlendiği söylenir. Vücudunu saran kaşıntı ve yaralardan kurtulamayınca köyüne gönderildi. 1870'de köyünde öldü.

KEL HASAN: Yozgatlı olduğu için "Yozgatlı Kel Hasan" adıyla da tanınır. Kalyonculuktan yetişti. 1827 Nava'in deniz savaşına kalyoncu olarak katıldığı bilinir. II. Sultan Mahmud devrinde er meydanlarında nam saldı ve başpehlivanlığa kadar yükseldi, padişahın huzurunda güreşler tuttu. Devrinin en iyi güreşçilerinden biri olarak tanınmaktadır.

KEPSUTLU ÇAKIR İSMAİL: Adından da anlaşılacağı gibi Kepsutlu'dur. Kurtdereli Mehmed'in en yaman rakiplerinden biri olarak tanınır.

KIZILCIKLI MAHMUD: 1880'de doğdu. Pehlivan bir aileden gelir. Ba-

bası Salih pehlivandır. 1908'de Amerika'da yaptığı güreşlerle kendini Yenidünya'da tanıttı. Amerika'daki başarılarını 1909'da da sürdürdü. 1914'te Paris'te "Avrupa Şampiyonluğu"nu kazandı. 3 Şubat 1931'de Eskişehir'de öldü.

KOCA YUSUF: 1866'da Şumnu'nun Karalar köyünde doğdu. Dört kuşak güreş yapan bir aileden gelen Koca Yusuf, küçük yaşta güreşe başladı. Hocaları Kel İsmail ile Pomak Osman'dır. 1.88 boyunda ve 115 kiloluk vücuduyla alabildiğine heybetli bir görünüş arzettiği gibi acı kuvveti ve büyük güreş tekniği ile de yalnız devrinin değil, tüm devirlerin en büyük güreşçilerinden biri olarak tanındı ve Türk güreşinin sembol isimlerinden biri oldu. 1895'te Avrupa'ya, 1898'de de Amerika'ya gitti. Amerika'dan yurda dönüşte, bindiği transatlantik Atlas Okyanusu'nda batmasıyla boğularak öldü.

KOÇ MEHMED: 1875'te doğdu. Şumnu'nun Çukur köyündendir. Kısa boylu olmasına rağmen çok güçlü kollara sahipti. Deliorman'da başlayan güreş hayatını Rumeli'de üne ulaştırdı. 1896'da Atina'da yapılan ilk Modern Olimpiyat Oyunları'na katılmak için gittiyse de hem profesyonel olmasından hem Osmanlı Devleti'ni temsil edeceğine dair elinde resmi bir belge bulunmadığından katılamadı. Balıkesir'in Sebepli köyüne yerleşti. 1933'te öldü.

KURTDERELİ MEHMED: 1869'da Deliorman'da doğdu. Küçük bir yaşta ailesiyle Balıkesir'de Kurtdere köyüne göçtü. Güreşe orada başladı. 1.90 boyunda, 123 kilo ağırlığında idi. Genç yaşında parladı. Yurt içinde ol-

duğu gibi yurt dışında da büyük başarılar kazandı. Sırtı yere gelmeyen bir pehlivan olarak tanındı. İleri bir yaşında "Ben yurt dışında güreşirken her güreşte arkamda Türk milletinin bulunduğunu ve millet şerefini düşünürdüm." şeklindeki sözleri Atatürk'ün pek hoşuna gittiğinden ona Türk spor tarihine geçen meşhur mektubunu yazdığı gibi kendisine 1000 lira da armağan gönderdi. 1939'da Balıkesir'in Kurtdere köyünde öldü.

KÜÇÜK YUSUF: Koca Yusuf devri pehlivanlarındandır. Devrinin ünlü pehlivanından ayırd edilebilmesi için "Küçük Yusuf" adıyla anılmıştı. Aslen Tophaneli olduğundan, "Tophaneli Yusuf" adıyla da anılır. Yurt dışında da başarılı güreşler yapmıştır.

MADRALI AHMET: 1877 doğumludur. Yurt içinde yaptığı güreşlerden çok yurt dışındaki güreşleriyle tanınmış bir pehlivandır. Özellikle İngiltere'de yaptığı güreşlerde büyük varlık göstermiş ve başarılar kazanmıştı. Madralı'nın Avrupa'da yendiği ünlü pehlivanlar arasında Charles Green, John Ball ve Le Meunier gibi isimler de bulunmaktadı. Avrupa şampiyonu olan Hackenschmidt'e iki kez yenilmesi onun büyük ününe gölge düşürmüştü.

MAKARNACI HALİL: Aslen Deliormanlı'dır. Razgrad'ta doğup yetiştiği bilinir. Abdülaziz'in pehlivanları arasında yer aldı. Huzur güreşlerinde büyük varlık göstererek başpehlivanlığa yükseldi. Padişahın büyük sevgisini ve takdirini kazanarak Yıldız Sarayı'nın Kuşçubaşılığı görevine kadar yükseldi. Kırkpınar'da da başarılı güreşler çıkardı.

POMAK OSMAN: Aslen Deliorman-

Koca Yusuf.

madan dünyadan göçüp gitmişti.

Koca Yusuf'un en verimli bir devirde bu fecî ölümüyle Türk güreşi en büyük yıldızlarından birini, belki de birincisini yitirmişti.

Adalı Halil

Koca Yusuf'un ölümünden iki ay sonra bu kez Adalı Halil Amerika'ya gitmiştir. Adalı Halil'in Amerika'da bir günde dört güreş yaptığı ve karşısına çıkarılan dört Amerikalı pehlivanı doksan dakika içinde yendiği gibi (19 Haziran 1899, Nebraska), beş kişiyi de arka arkaya 45 dakika 45 saniye içinde tuşa getirdiğine (21 Haziran Denver) rastlanmıştır.

Adalı Halil Amerika'daki başarıları-

nı sürdürürken, Kurtdereli Mehmet ile Katrancı Halil de Paris'te yaptığı güreşlerde karşılına çıkarılan rakiplerini yenmekte, Kara Osman da İngiltere'de başarılı güreşler çıkartmaktaydı.

1899 Kasımı'nda, Paris'te düzenlenen "Dünya Güreş Şampiyonası'na katılan, Kara Ahmet, 17 Kasım 1899 günü "Casino de Paris" salonundaki ilk maçında Fransız Raymond'u 3 dakikada tuşla yendikten sonra 19 Kasım günü Fransız Marechal'i 12 dakikada, yine tuşla yenmişti. Bundan sonra Amerikalı Fengler ile 23 ve 24 Kasım günleri iki maç yapan Kara Ahmed berabere ilân edilen bu maçlardan sonra 25 Kasım günü yaptığı üçüncü maçta Amerikalı Fengler'i yenerek final grubuna kalmayı başarmıştı. Final grubun-

da yaptığı maçlarda da rakiplerine üstünlük sağlayan Türk güreşçisi 2 Aralık 1899 günü Fransız Chalzet'i 16 dakikada tuşla yenerek nihaî finale kalmıştı. 4 Aralık günü yine Fransız Gambier'i 20 dakikada tuşla yenen Kara Ahmet, 5 Aralık 1899 günü Laurent de Beaucairois'yı 1 saat 13 dakika 05 saniyede tuşla yenerek greko-romen stilde yapılan bu karşılaşmalarla "Dünya Şampiyonluğu"nu kazanmıştı. Böylece dünya güreş tarihinde ilk kez bir Türk güreşçisi, "Dünya Şampiyonu" olmuştu ki, bu Türk güreş tarihinde de pek önemli bir olaydı.

Türk güreşçileri 1900'lü yıllarda da Avrupa'daki güreşlerini sürdürmüşlerdi. 1900'de Filiz Nurullah, Selim, Kurtdereli Mehmed, Koç Mehmed Paris'te,

lı'dır. Devrinin en namlı güreşçilerinden biri olarak kendini göstermesine rağmen Türk güreşindeki yeri Koca Yusuf gibi dünya çapında bir pehlivani yetiştirmiş olmasıdır.

SICIMOĞLU HALİL: 1899'da Sivas'ın Yıldızeli'ne bağlı Yücebaca köyünde doğmuştur. Babası Celâl Pehlivan adıyla anılmış, oğluna da bu nedenle Sicimoğlu denilmiştir. Sivas ve çevresinde yaptığı bütün güreşlerini kazanmak suretiyle adını duyurdu. 1877 Osmanlı-Rus Savaşı'nda esir düştü. Esirlik sırasında Rus Çaricesi huzurunda yapılan büyük güreşlerde, karşısına çıkarılan Rus şampiyonunu yendi. Sicimoğlu Halil, 1934'te harman yerinde uyurken hasımları tarafından vurulmak suretiyle öldürüldü.

SUHTEOĞLU MEHMET: "Softaoğlu" adıyla da tanınır. Bursa'nın Demirci köyündendir. Karakucak güreşinde gösterdiği büyük varlıkla dikkati çekerek Saray'a takdim edilmiş ve II. Mahmud'un huzurunda yaptığı güreşlerde de padişahın takdirini kazanarak Enderun'un Kilerciler Koğuşu'nda görevlendirilmişti. Devrinin en iyi pehlivanlarından biri olarak tanınmaktadır.

SUYOLCU MEHMET: 1840'ta doğdu. Devrinin ünlü pehlivanlarından Yürük Ali'nin çırağı olarak yetişti. Devrinin en iyi pehlivanlarından biri olarak kendini gösterdi. Çolak Molla Mümin gibi bir pehlivanın yetişmesinde önemli rol oynadı. Daha sonra hakem olarak da uzun yıllar vazife gördü. 107 yaşına dek İstanbul'da yaşadı. Anlatıklarıyla güreş tarihine büyük katkıda bulundu. 1947'de İstanbul'da öldü.

TAMBURACI OSMAN PEHLİVAN: 1874'te Tirmova'da doğdu. "Tambu-

racı" namıyla tanındı. Muhacir olarak geldiği İstanbul'da birçok güreşler yaptığı gibi yurt dışında da başarılı güreşleri oldu. Türklerin oluşturdukları ilk futbol takımı olan "Black Stocking" ekibinde yer aldı.

TEKİRDAĞLI SARI HAFIZ: Gerçek

adı bilinmemektedir. Aslen Tekirdağlı olduğundan ve Türk güreşinin ilk altın döneminin son yıllarında yetişen en güçlü pehlivanlarından biri bulunduğu bilinir. Tekirdağlı Sarı Hafız Balkan Savaşı sırasında şehit düşmüştür. □

Çatalcalı Hafız Recep
pehlivan.

II. MEŞRUTİYET'LE GELEN

CANLANMA: II. Abdülhamid döneminde güreşçilerimiz yurt dışına giderken, II. Meşrutiyet'le birlikte bu kez dışardan güreşçiler gelmeye başladı. O yıllarda boş bir alan olan Talimhane meydanında yapılan güreşler kaybolmuş güreş sevgisini de yeniden kazandırdı. 1911'de Talimhane meydanında özellikle Kurtdereli Mehmed Pehlivan'ın yaptığı güreşler büyük ilgi uyandırmış ve Kurtdereli bu güreşlerde şampiyon olmuştur. Kurtdereli ile Adalı Ali.

1901'de Kara Mustafa, Adalı Halil, Koç Hasan Hamburg'ta, Adalı Halil Berlin'de, Liege'de, Viyana'da; Filiz Nurullah Amerika'da, Koç Mehmed ile Kurtdereli Mehmed Berlin'de; Murad Ali ve Neşat Amerika'da, Filiz Nurullah Londra'da; 1903'te Koç Mehmed ile Filiz Nurullah Kopenhag ve Paris'te, Madralı Ahmed Londra'da, Koç Hasan Fransa'da, güreşiyorlardı. Yıllar geçtikçe ikinci, hatta üçüncü sınıf Türk güreşçilerinin de yurt dışında güreşler yaptıklarına rastlanmaya başlandı. Türk adından yararlanan bazı açık-göz organizatörler, götürdükleri ikinci ve üçüncü sınıf güreşçilerle Türk pehlivanlarının Avrupa'da yaptıkları o büyük ünü de zedelediler. 1903'ten sonraki dönemde Türk güreşinde ismi işitilmemiş birçok pehlivanın yurt dışında

güreşler yaptıklarına dair belgeler bulunmaktadır. O tarihlerde Avrupa'da yayınlanan gazetelerde adları geçen Telselli Mehmedof, Recep Pengal, Hasanof, Salih Süleyman, Tahir Pehlivan, İbrahim Safi, Tefik Ali, bunların en belirgin örnekleri olmaktadır.

1895-1910 yılları arasındaki dönem tüm Türk güreşçileri için yurt dışında ekmek arama dönemi olmuştur. Nitekim 1896'da Atina'da yapılan ilk Modern Olimpiyat Oyunları sırasında Koç Mehmed, Yunanistan'a gitmiş ve burada yapılacak güreşlere katılmak istemişti. Ancak, Olimpiyat Komitesi kendisinden Osmanlı Devleti'ni temsil edeceğine dair resmi bir belge isteyince Koç Mehmed şaşırarak, bu arada güreşler sonunda dişe dokunan bir ödül ve parsa bulunmadığını da öğrenince güreşmek-

ten vazgeçmişti. Bu olay da Türk pehlivanlarının alabildiğine maddî sıkıntı içinde bulundukları bu dönemde yurt dışında ekmek parası aradıklarının bir başka tipik örneğidir.

V. Mehmed Reşad'ın saltanatı sırasında İstanbul'da güreşler yeniden başlamıştı. Bu arada padişah yurt dışında başarı kazanan Türk pehlivanlarını da nişanlar ve ihسانlarla taltif etmişti.

II. Meşrutiyet'te Güreş

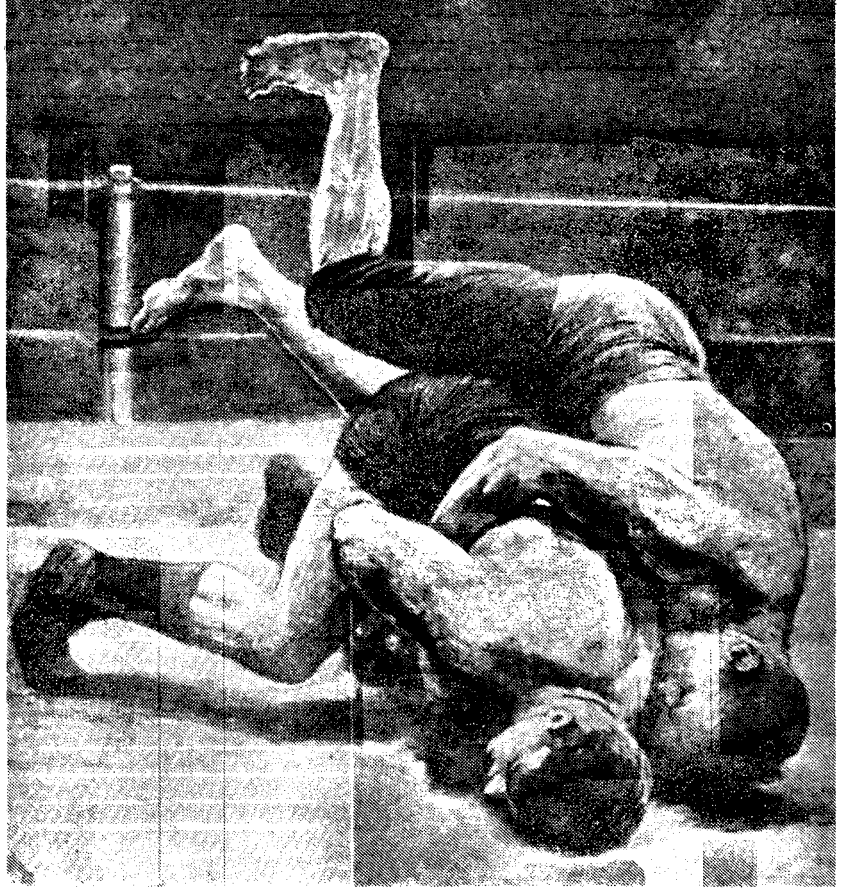
İstibdat devrinde Türk pehlivanları akın akın "frenk diyârı"na gitmişlerdi. II. Meşrutiyet döneminde ise "frenk" pehlivanları İstanbul'a gelmeye başlamış, Türk güreşi serbestliğine kavuşmuştu. Bu serbestlik uzun yıllar güreşe hasret kalmış İstanbul'da büyük

bir güreş merak ve heyecanı uyandır-mıştı. Bu nedenle Türk pehlivanları arasında çeşitli güreş karşılaşmaları yapılırken, Avrupa'dan da ünlü pehlivanlar getirilmeye başlanmıştı. Bu arada 1911 yılı Ramazan ayında ünlü Macar pehlivanı Çaya'nın idaresinde İstanbul'a gelen Avrupa'nın en seçkin pehlivanlarının burada yaptıkları güreşler Türk güreş tarihinde önemli bir yer işgal etmektedir.

O tarihlerde bomboş bir arsadan ibaret olan Taksim'deki Talimhane meydanında kurulan dev bir sirkte yapılan bu güreşler Ramazan ayı devamınca İstanbul güreş meraklılarına unutulmaz saatler yaşatmıştı.

O sırada Kurtdereli Mehmed, Uzunköprü panayırından öküz almak için Balıkesir'deki köyünden gelmişti. Pehlivanlar kahvesine eşini dostunu görmek için uğradığında bu güreşleri öğrenmişti. Onun İstanbul'da bulunduğunu öğrenen organizatörler hemen Pehlivanlar kahvesine koşup kendisini güreşlere katılması için zorlamaya ve razı etmek için çalışmaya başlamışlardı. Ramazanın her haftasında bir güreş yapması isteniyordu Kurtdereli'den. Teklif edilen para ise esasen maddî bakımdan zor durumda bulunan Kurtdereli Mehmed için reddedilemeyecek kadar câzipti. Elli altın lira vereceklerdi güreş başına kendisine. Sol kolunda romatizma olduğundan, cepkenini bile zorlukla ve ancak yardımla giyebilen koca pehlivan buna rağmen öneriyi kabul etmişti.

Kurtdereli Mehmed Pehlivan, o ileri yaşına ve idmansızlığına: üstelik romantizmalı koluna rağmen "Talimhane Güreşleri"nde büyük başarılar gösterdi. Önce karşısına çıkarılan İngiliz'i sonra da Hollandalı'yı yendi. Kısa boylu ve tıknaz bir pehlivan olan Macar Çaya ise kaçak güreşiyle işi bir kovalamaca haline getirmişti. Ona fena halde öfkelenen Kurtdereli bir punduna getirip yakalamasıyla bohça halinde Hergeleci İbrahim'in oturduğu yerin önüne fırlatırken: "Al usta senin olsun bu!" diye nâralanmaktan kendini alamamıştı. Daha sonra Avusturyalı rakibini de yenen Kurtdereli, şampiyonluk için Rus rakibiyle karşılaşmıştı. Kendisinden çok daha genç, diri ve cüsseli olan Baradanof ile yaptığı şampiyonluk güreşi için, o heyecan dolu Ramazan gecesi Talimhane sirkinde bulunanlar "Bu bir güreş değil, sanki 93 harbinin devamıydı" derler ki, cidden aman-

YİNE YURT DIŞINDA: Türk güreşçileri yurt dışındaki güreşlerini uzun yıllar sürdürmüşlerdir. Filiz Nurullah, Kurtdereli, Adalı Halil, Koç Hasan, Madralı Ahmed, Koç Mehmed gibi güreşçiler Berlin'de, Paris'te, Hamburg'ta ve Londra'da başarılı güreşler çıkardılar. 1903'ten sonra da adı duyulmamış bazı güreşçilerin yurt dışında güreştiği bilinmektedir. Londra'da Olimpia Tiyatrosu'nda yapılan güreşte Madralı'yla Rus güreşçisi.

sız bir boğuşma olmuştu. Kurtdereli Mehmed sonunda bu büyük rakibini de yenerek şampiyonluğu elde etti.

Bu güreşten sonra Kurtdereli Mehmed seyircilere: "Donanma ianesi!" diye bağırıyordu. Donanma Cemiyeti'nin yeni gemiler yaptırma girişiminde bulunduğu o günlerde tam 600 altın lira toplanmıştı.

1911 yılı Ramazan ayında Taksim'deki Talimhane meydanında kurulan Çaya'nın sirk çadırında yapılan bu güreşler için ünlü güreş yazarımız merhum İsmail Habib Sevük: "Büyük Türk Güreşi'nin sonu" deyimini kullanır ki, doğrusu da budur.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e uzanıp giden yıllarda Türk güreşinin bir "altın devir" yaşadığı muhakkaktır. Türk güreş tarihinde efsaneleşmiş tüm güreş-

çilerin bu dönemde çıktıkları ve men-kibeler yarattıkları görüldür. □

Futbol

Futbol Türkiye’de ilk kez, geçtiğimiz yüzyılın sonlarında İzmir’in Bornova semtinde, burada yerleşmiş bulunan ve pek çoğu tütün ticaretiyle uğraşan İngiliz aileleri arasında oynanmaya başladı. Bu aileler arasında; Lafontaine’ler, Giraud’lar, Whittall’ler ve Charnaud’ların adları ön planda yer alır.

İzmir ve İstanbul’da Futbol

Türkiye’de futbolun ilk kez oynandığı yıllar, İngiltere’deki ilk futbol maçından en az kırk yıl sonrasına rastlar. İzmir’de yerleşen İngilizler 1890’da Bornova çayırılarında futbol oynamaya başladıkları gibi, “Football and Rugby Club” adını taşıyan ilk kulübü de kurmuşlardı. Ancak Türkiye’de oynanan bu ilk futbol maçları, İngilizlerin bir “aile eğlencesi”nden ibaret kalmıştı.

Bu “İngiliz oyunu”, zamanla çevredeki Rum ve Türk gençlerinin de dik-

katini ve ilgisini çekmeye başlamıştı. Ve Rum gençleri bu konuda daha serbest olmalarının verdiği ataklıkla İngilizlerin arasına karışıp futbola girmişler ve bir süre sonra da kendi aralarında futbol takımları kurmaya kadar gitmişlerdi.

İzmir’den beş yıl sonra İstanbul’da da futbol faaliyetinin başladığı görülmüştü. Bunda yine İzmir’den İstanbul’a gelen bazı İngiliz aileleri öncülük etmişlerdi.

Kadıköy’ün Kuşdili ve Moda’nın Baklatarlası çayırıları ise İstanbul’daki ilk futbol maçlarına sahne olmuştu. Böylece futbol çok geçmeden semtin gençleri arasında da ilgi uyandırmaya başlamıştı. İstanbul’da Rum gençleri İngilizlerin arasına karışarak futbol oynamaya başlarken Türk gençleri, istibdat rejimiyle aile baskılarının verdiği çekingenlik içinde saha dışında kalmışlardı. Sonuçta İstanbul’da da İngiliz ve Rum gençlerinden oluşan takımlar ortaya çıkmıştı.

1897’de İzmirli İngiliz ve Rumların oluşturdukları bir karma takım İstanbul’a gelmiş ve burada İstanbullu in-

giliz ve Rumlardan oluşan karma takımla karşılaşarak, İstanbullu rakiplerini 3-1 yenmişlerdi. Daha sonraki yıllarda da bu maçlar devam etmiş, 1898’de İzmir’de ve 1899’da yine İstanbul’da yapılan bu karma maçlarının üçünü de İzmirliiler kazanmıştı.

Az sayıda Türk genci 1901 sonbaharında ne pahasına olursa olsun bir futbol takımı kurmaya karar vermişlerdi. Bunların başında, Amiral Hüseyin Hüsnü Paşa’nın Bahriye Mektebi öğrencisi olan oğlu Fuad Hüsnü Bey ile yakın arkadaşı olan Hariciye Nezareti memurlarından Reşat Danyal Bey bulunmaktaydılar. Moda semtinde oturan bu iki genç, çok iyi İngilizce bildiklerinden oradaki İngiliz aileleriyle ve onların futbol oynayan fertleriyle çok yakın dostluklar kurmuşlar ve İngilizlerin “Tosbi Bey” adını verdikleri Reşad Danyal Bey onlardan bir futbol topu almakla bu kulübün kurulması yolunda ilk önemli adımı atmıştı.

Bu iki Türk genci, arkadaşları arasında kendi kafalarına uygun dokuz kişi daha bulmakta zorluk çekmemişlerdi. Böylece onbir kişi olmuşlardı. An-

BİR İNGİLİZ SPORU: Çin’de bile oynandığı bilinen futbol ilk kez 19. yy’da İngiltere’de belirli kurallara bağlanmıştır. Osmanlı Devleti’nde ilk kez 1890’larda İzmir’de İngilizlerin kurdukları Football and Rugby Club gibi kuruluşlar aracılığıyla getirdikleri futbol kısa sürede yaygınlık gösterdi. İzmir’den sonra İstanbul’da da yine bazı İngiliz ailelerinin öncülüğü ile oynanmaya başlanan futbol, kısa sürede halkın ilgisini topladı. İstanbul’da Papazın Çayırı diye adlandırılan sahada ilk futbol maçlarından biri.

cak hafiyelerin takibinden ve istibdat rejiminin acımasızlığından korunmak için mümkün olan her tedbiri almakta kusur etmemişler, bu arada takımlarına, gerçek kimliğini kamufle etmesi amacıyla bir İngiliz adı vermişlerdi. Böylece ilk Türk futbol takımı bir İngiliz adı altında; "Black Stocking (Siyah Çoraplılar)" ortaya çıkmıştı. Takımı teşkil eden diğer futbolcular arasında Kemanî Nuri, Hafız Mehmed, Fahri, Hafız Mustafa, Emcet, Hüseyin, Mazhar, Şevki ve Tamburacı Osman Pehlivan gibi isimler bulunmaktaydı. Bunların tümü Kadıköy ve Moda'nın gençleriydi.

Bugünkü Fenerbahçe Stadi karşısındaki Halil Mahmudiye İlkokulu'nun altındaki Hurşid Ağa'nın kahvesini kendilerine lokal yapan bu onbir Türk genç burada soyunup giyinmek suretiyle Papazın Çayırı'nda birkaç idman yapmışlar ve daha sonra da Rumlarla bir maç almışlardı.

26 Ekim 1901'de Papazın Çayırı'nda yapılan maçı Black Stocking, oyuncularının büyük acemiliği yüzünden 5-1 kaybederken, Türk takımının tek golünü Fuat Hüsnü Bey atmıştı.

Ancak aldıkları tüm önlemlere rağmen, daha bu ilk maçın sonunda "Black Stocking"ın foyasının meydana çıktığı görülmüştü. Ve takım, bu ilk maçının bittiği anda hafiyelerin baskısına uğramıştı.

İlk Futbol Kulüpleri

Türkiye'de gerçek anlamda ilk futbol kulübü 1902'de İstanbul'da, James Lafontaine ile Horace Armitage tarafından kurulmuştu. Böylelikle futbol takımı hüviyetinden futbol kulübü hüviyetine ilk dönüş gerçekleşmişti. "Cadikeuy Football Club"ün (Kadıköy Futbol Kulübü) ilk kadrosunda santrafor mevkiini işgal eden Bobby adındaki golcü futbolcu aslında "İlk Türk Futbolcusu" olan Bahriyeli Fuat Hüsnü Bey'in ta kendisiydi. Mükemmel İngilizce konuşan Fuat Hüsnü Bey, saç traşından bıyıklarının şekline kadar kendisine tam bir İngiliz görünüşü vermişti.

1902'de kurulan Kadıköy Futbol Kulübü'nü birer yıl arayla yine İngilizler tarafından kurulan "Moda Football Club" ile Rumların kurdukları "Elpis (Ümit)" kulüpleri izlemişti. Bunlara İngiltere Sefarethanesi'nin "Imogene" adlı gemisinin aynı adı taşıyan futbol takımı da eklenince, 1904'de İstanbul'da

İLK TÜRK FUTBOL TAKIMI: Fuat Hüsnü Bey (Kayacan) ile Reşad Danyal Bey'in girişimiyle Black Stocking (Siyah Çoraplılar) adıyla kurulan ve baskılardan kaçmak için İngiliz adını alan bu kulüpte birçok tanınmış isim de bulunmaktaydı. Kulübün kurucularından Fuat Hüsnü Bey, Kadıköy Futbol Kulübü'nde Bobby takma adında futbol oynamıştır. 1876'da doğan ve bir deniz subayı olan Fuat Hüsnü, İngiltere'de futbol oynamıştır.

da dört gerçek futbol takımı ortaya çıkmıştı.

İstanbul'da dört takımın bulunması, James Lafontaine'e bir futbol ligi kurulması yolunda ilham ve ümit vermişti. Kadıköy Futbol Kulübü'nün kurucusu ve acar futbolcusu James Lafontaine ayrı zamanda "İstanbul Futbol Ligi"nin de kurucusu oldu. Bu ligin kurucuları arasında bulunan Henry Pears, futbolculardan 27'er kuruş toplamak suretiyle İngiltere'den büyük bir şilt getirtmişti. Bu şildin üzerinde 10 gümüş plaka bulunmaktaydı. On yılın içinde bu plakalara adını en çok yazdıracak takım, onun nihaî sahibi olacaktı. Türk futbol tarihinde pek önemli bir yeri bulunan bu ilk ligin ilk şildine Fenerbahçe sahip olacak, fakat bu şilt 1933'de Fenerbahçe Kulübü'nde çıkan yangında yokolacaktı.

1904'te başlayan İstanbul Futbol Ligi maçları Kadıköy'de, Fenerbahçe Stadi'nin bulunduğu yerin hemen yanına tesadüf eden Papazın Çayırı mevkiinde oynanmıştı. Sonuçta bu ilk ligin ilk şampiyonluğunu, İngiltere Sefareti'nin gemisi Imogene'in futbol takımı kazanmıştı.

Sağlam temeller üzerine oturtulmuş bulunan İstanbul Futbol Ligi bundan sonra da devam etti. 1905-1906 sezonunda oynanan ligin ikinci yılında şampiyonluğu Kadıköy takımı kazandı.

Galatasaray'ın Kuruluşu: 1905'te Mekteb-i Sultanî (Galatasaray Lisesi) öğrencilerinden bir grup, aralarında

verdikleri bir kararla Türklerden kurulu bir futbol takımı kurmayı gerçekleştirdiler. Kurucular okulun beşinci sınıf öğrencilerinden Ali Sami (Yen), Asım Tefvik (Sonurnut), Emin Bülend (Serdaroğlu), Bekir (Bircan), Celâl, Tahsin Nâhid, Cevdet (Kalpakçıoğlu) ve Abidin Dâver (Dav'er)'di.

Galatasaraylılar ilk renkleri olarak "kırmızı-beyaz"ı seçmişlerdi. Hatta oynadıkları ilk maça da bu renkleri altında çıkmışlardı. Ancak bu renklerin hafiyelerin öfkesini ve dikkatini çekeceğini düşündüklerinden bunu önce "sarı-siyah"a daha sonra da "sarı-kırmızı"ya çevirdiler. Galatasaray takımı 25 Kasım 1906'da Kadıköy Frerler Mektebi (Saint Joseph) ile yaptığı ve 2-0 kazandığı ilk maçına kırmızı-beyaz forma ile çıkmıştı. Sarı-kırmızı formayı ise ilk kez 6 Ocak 1908'de Barham İngiliz gemisi takımına karşı oynanan maça giymişlerdi.

Galatasaray futbol takımı, 1906-1907 sezonundan itibaren "İlk Türk takımı" olarak İstanbul Futbol Ligi'ne katıldı. O sezon Kadıköy takımı ikinci kez İstanbul Ligi şampiyonluğunu kazanırken Moda 2., Imogene 3., Galatasaray 4., Elpis takımı da 5. oldular.

1907-1908 sezonunda ise Moda takımı ilk kez şampiyonluğu kazanırken Kadıköy 2., Galatasaray 3. oldu. Elpis'in dördüncülüğü aldığı ligte Imogene 5. ve sonuncu sırayı işgal etti.

Galatasaray, istibdat rejiminde önemli bir olayı gerçekleştirmişti. Bir-

LİSE'DE FUTBOL: 1904'te başlayan İstanbul Futbol Ligi Türklerin de futbola ilgisini artırmıştır. Bu arada birkaç Türk takımının da kurulması için girişimlere başlanmıştır. 1905'te Galatasaray Lisesi öğrencilerinden bir grup yalnızca Türklerden oluşacak bir takım kurmayı karar altına aldılar. Bu öğrenciler arasında Ali Sami (Yen), Asım Tevfik (Sonumut), Emin Bülend (Serdaroğlu), Bekir (Bircan), Cevdet (Kalpakçıoğlu) ve Abidin Da'ver gibi isimler vardı. Ali Sami Bey (Yen) ve 1921-22'de lig şampiyonu olan Galatasaray.

çok şeyin yasak olduğu bir dönemde bir sporcu topluluğu olarak ortaya çıkmıştı. Bunda, Mekteb-i Sultanî öğrencileri bulunmalarının etkisi vardı. Memleketin en seçkin ailelerinin çocuklarını çatısı altında barındıran Mekteb-i Sultanî, Türk kültür ve toplum hayatında eski saray mektebi olan Enderun'un yerini almıştı. Böylece "sarayın bir parçası" durumunu arzetmekteydi. Bu nedenle, pek çoğu saraya ve saltanata yakın kişilerin çocukları olan Mekteb-i Sultanî öğrencilerinin bu davranışı müsamaha ile karşılanmış bulunuyordu.

Fenerbahçe'nin Kuruluşu: 1907'nin Mayıs ayında Nurizâde Ziya (Songülen), Ayetullah ve Samipaşazâde Sezaî'nin yeğeni Bahriye Necib (Okaner), Fenerbahçe kulübünü kurdular. Fenerbahçe burnundaki feneri kendilerine amblem olarak seçen kurucular forma rengi olarak da sarı-beyaz renkleri almışlardı.

Kısa zamanda çevrenin gençlerini etraflarına toplayan üç genç, çoğunluğunu Saint Joseph Fransız Frerler Mektebi öğrencilerinin teşkil ettikleri bir futbol takımı ortaya çıkarmışlardı. Fenerbahçe'nin ilk futbol takımını teşkil edenler arasında; Çerkez Sabri, Hasan, Dalaklı Hüseyin, avukat Hayri, Nasuhi Esat (Baydar) gibi gençler bulunmaktaydı.

II. Meşrutiyet'in ilanıyla, II. Abdülhamid dönemi sona ererken, ülkeye gelen hürriyet havası, spora da geniş serbesti tanımıştı. Kabul edilen "Cemiyetler Kanunu"yla kulüplerin resmen kurulmasının mümkün olması Türk futboluna olduğu kadar Türk sporuna da büyük hareket getirmişti. Fenerbahçe, yeni kanuna göre resmen tescilini yaptıran ilk spor kulübü olurken Galatasaray ile Beşiktaş da onu izlemişlerdi. Öte yandan Cemiyetler Kanunu hükümlerine göre kurulan bazı spor ku-

lülülerinin de ortaya çıktıkları görülmüştü. Bunlar; Anadolu, Beykoz ve Vefa kulüpleri olmuştu.

Diğer Kulüpler

Anadolu, İstanbul'un Üsküdar semtinde kurulmuştu. Kurucularının başında, Türk basınının olduğu gibi Türk sporunun da en büyük isimlerinden biri olan Burhan Felek bulunmaktaydı. Burhan Felek aynı zamanda bu takımın ilk futbolcularından biriydi. Kardeşi Hüdaî Bey de takımın en ünlü futbolcusu olarak dikkati çekmekteydi.

Beykoz da adını taşıdığı semtte kurulmuştu. Ünlü yazar Ahmet Mithat Efendi'nin Meşrutiyet'in ilânından hemen sonra kurduğu "Beykoz İttihat ve Teavün Cemiyeti" içindeki "Mümase-rat-ı Bedeniyye Şubesi", bu kulübün çekirdeğini oluşturmıştı.

Vefa ise, adını taşıdığı Vefa İdadisi öğrencilerinden Saim Turgut (Aktansel), Zeki (Baban), Rifat (Baban), Südi Cavid, Tevfik (Kut), Yusuf Ziya ve Sabri efendiler tarafından "Vefa İdman Yurdu" adı altında kurulmuştu. Yeşil-beyaz formalı bu kulüp tıpkı Galatasaray gibi, bir okulun içinden fışkıran ikinci Türk spor kulübü olmuştu.

Futbol, 1908 Meşrutiyeti'nden sonra pek hızlı bir yayılma gösterdi. Kadıköy ve Moda çayırlarından taşan futbol İstanbul'un dört yanına dağılıverdi. Taksim'deki Talimhane meydanı, Şişli'deki Bulgar Hastanesi karşısındaki tepe, Tatavla (Kurtuluş) sırtları, Makrıköy'ün (Bakırköy) Baruthane sahası, Kasımpaşa'nın Camialtı mevkii, Beykoz ve Anadoluhisarı çayırlarında futbol maçları oynanmaya başladı.

Bu arada İstanbul Lig Maçları sürüyor, bir yandan da yeni yeni takımlar kuruluyordu.

1910-1911'de Galatasaray 3. kez şampiyonluğu kazanırken, 1911-1912 İstanbul Ligi'nde şampiyonluk Fenerbahçe'nin oldu. Bir yıl kadar sarı-beyaz forma altında sahaya çıkan Fenerbahçe daha sonra sarı-lâcivert renkleri almıştı.

Bu arada İstanbul Ligi'nin iki Türk takımı olan Galatasaray ile Fenerbahçe futbolcuları arasındaki büyük dostluk ve arkadaşlık bilhassa dikkati çekmekteydi. Futbol sahalılarında birbirlerine amansız rakip olan bu gençler sahada dışarda dostluk ve arkadaşlık örneği gösteriyorlardı.

İtalyan, Balkan ve I. Dünya Savaş-

KADIKÖY'DE TÜRK TAKIMI: Galatasaray futbol takımından sonra 1907'de Nurizade Ziya (Songülen), Ayetullah ile Bahriye Necip (Okaner) kendilerine Fenerbahçe burnundaki feneri amblem alarak Fenerbahçe Kulübü'nü kurdular. Kısa zamanda gelişen bu takımın oyuncularının çoğu Saint Joseph Okulu öğrencilerinden oluşmaktaydı. Fenerbahçe'nin ilk futbol takımlarından biri.

lan ülkede her şeyi olduğu gibi futbolu da etkilemişti. Birbirini izleyen seferberlikte futbolcular silah altına alınmışlar ve cephelere sevk edilmişlerdi. Bu nedenle 1912- 1913 İstanbul Lig Maçları oynanamamıştı.

İlk Dış Temaslar

1911'de Türk futbolu önemli olaylara tanık olmuştu. O yıl ilk kez bir yabancı futbol takımı maç oynamak üzere Türkiye'ye gelmiş, ilk kez bir Türk futbol takımı da maçlar yapmak üzere yurt dışına gitmişti.

Galatasaraylılar 1911 Martı'nın sonunda Macaristan'dan Klovvar Üniversitesi takımını İstanbul'a getirtmişler ve 1 Nisan 1911'de Kadıköy'deki İttihat-spor sahasında oynanan maç, 2-2 berabere sonuçlanmıştı. 3 Nisan 1911'de yapılan ikinci maçta ise Galatasaray, Macarları 3-1 yenmek suretiyle Türk futboluna ilk yabancı galibiyetini kazandırmıştı. Galatasaray aynı yılın Eylül ayında Macaristan'a giderek Klovvar ve Ferençvaroş takımlarıyla oynamış, Klovvar ile yaptığı maçları 5-1 ve 4-1, Ferençvaroş karşılaşmasını da 7-1 kaybetmişti. Dönüşte Bükreş'te Bükreş Karması'yla yaptığı maçı ise 11-1 kazanmıştı.

1913 -1914 İstanbul Ligi Fenerbahçe'nin şampiyonluğu ile sonuçlanmış ve o sezon Türk futbolu iki önemli olaya daha tanık olmuştu. Bunların ilki, 1914 Nisanı'nda Romanya Karması'nın İstanbul'a gelişi, diğeri ise Mayıs ayında Fenerbahçe'nin yurt dışına çıkan ikinci Türk futbol takımı olarak Rusya'ya gidişi idi. Fenerbahçe, 31 Mayıs 1914'te Odesa'da, Şaka takımıyla yaptığı ilk maçında 1-1 berabere kalmış, 1 Haziran 1914'de yine Odesa'da oynadığı ikinci maçında Güney Rusya Şampiyonu Sporting takımını 1-0 yenmişti. 3 Haziran 1914'te Odesa Karması'yla oynadığı üçüncü maçını ise 3-0 kaybetmişti.

Fenerbahçe, 7 Haziran 1914'te Nikolayef'te Nikolayef Club takımıyla oynadığı ilk maçı 1-0 kazanmış, 8 Haziran 1914'te yine aynı kentte Nikolayef Karması ile yaptığı maçı üstün bir oyunla 3-0 yenmek başarısını göstermişti. Böylece bir Türk futbol takımının ikinci yurt dışı seyahati de başarılı bir biçimde sona ermişti.

I. Dünya Savaşı 1914-1915 sezonu lig maçlarının oynanmasını tehlikeye düşürmüş ve liglerin bir an önce tamamlanabilmesi için iki grup üzerinden oynanması uygun görülmüştü. Savaş nedeniyle İngiliz ve Rum kulüplerinin fa-

aliyetleri tatil edilmiş olduğundan bu liglere sadece Türk takımları katılmışlar, neticede bir grupta Galatasaray, diğer grupta ise Fenerbahçe şampiyon olmuşlardı. İstanbul şampiyonunu belirleyecek maçın oynanması hayli münakaşalara yol açmış, neticede 29 Ocak 1916'da oynanan maçla İstanbul şampiyonu belirlenmişti. Bu maçta Galatasaray'ı 3-1 yenen Fenerbahçe "İstanbul Şampiyonu" olmuştu.

Beşiktaş Futbol Takımı: Bu dönemde Beşiktaş Basiret Osmanlı Jimnastik Kulübü Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü adı altında resmen tescil olduğunda da aynı spor dallarında (jimnastik, ağırlık kaldırma, eskrim, güreş ve boks) faaliyetini sürdürmekteydi. Bu yıllarda Beşiktaş semtinde birer mahalle takımı hüviyetinde iki futbol takımı ortaya çıkmış bulunuyordu. Bunlardan biri, Rumelihisarı'nda dalyancılık yapan Münir Bey'in Basiret'i, diğeri de Refik Osman (Top) Bey ile arkadaşlarının kurdukları Valdeçemesi takımlarıydı. Türk futbolunda ve Beşiktaş kulübünün tarihinde pek önemli bir yeri bulunan Ahmet Şerafeddin Bey (merhum Şeref) de Valdeçemesi takımındaydı.

Ahmet Şerafeddin Bey, 1909'da Beşiktaş semtinin bu iki mahalle futbol ta-

BEŞİKTAŞ DA FUTBOLDA: Daha önce saraya yakın çevrelerin kurmuş olduğu Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Cemiyeti futbolun yaygınlaşmaya başladığı yıllarda futbol şubesine sahip değildi. Beşiktaş semtinde Basiret ve Valideçeşme adlı iki ayrı takım vardı. 1909'da Ahmed Şerafeddin Bey'in (Şeref Bey) öncülüğünde bir araya gelen iki takım Beşiktaş Jimnastik Kulübü adı altında birleşti. Şeref Bey ve Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü'nün ilk sporcularından bir grup.

kımını bir araya getirmiş ve bunları Beşiktaş Jimnastik Kulübü'ne mal ederek bu kulüpte futbol şubesinin doğması-na vesile olmuştur.

İzmir'de Futbol

Bu yıllarda İzmir'de de futbol faaliyeti sürmüştür. İzmir Sultanisi'ne spor öğretmeni olarak atanan ve "Şarkın Bîlârd Şampiyonu" olarak tanınan Me-

likyan Efendi, İzmir'de Türk gençlerine futbolu tanıtan, öğreten ve sevdiren kişi oldu. Melikyan Efendi'nin girişimiyle kurulan İzmir Sultanisi futbol takımı ilk maçını 22 Ekim 1910'da Pelops kulübü sahasında yaptı. İzmir'in bu ilk futbol takımında o sıralarda İzmir Sultanisi'nde öğrenci olan Dr. Fikret Tahsin, Baha Esat (Tekand), Dr. Hüseyin Hulki (Cura) ve Hüsnü (Uğurel) gibi isimlerin yer aldıkları bilinmektedir.

İzmir Sultanisi'ni, İzmir'in diğer okullarında da futbol faaliyetinin başlaması izlemiş ve 1914-1915 sezonundan itibaren İzmir'de okullararası futbol maçlarının başladığı görülmüştü. Bu okullararası maçlarda ilk şampiyonluğun İzmir Sultanisi takımı tarafından kazanıldığı bilinmektedir.

Bu yıllarda Bornova ve Buca'da İngilizlerin güçlü futbol takımları vardı. Ayrıca İngiliz ve Rumlardan oluşan Pelops, yine Rumların Panonion ve Apollon takımlarıyla bir Ermeni takımı ve İskoç Sholl ile Amerikan koleji ve Rum Evangelides okullarının futbol takımlarına böylece Türk okul takımları da katılmıştı. Kemer tren istasyonu civarındaki Kanlıçeşme mevkiindeki futbol sahası iddialı futbol maçlarına sahne ol-maktaydı.

1912'de Karşıyaka'da Osman (Güven), Hüseyin Refik (Civelek) ve Salih beyler Karşıyaka futbol takımını kur-dular. İzmir'in ilk Türk spor kulübü olan Karşıyaka kırmızı ve yeşil renkleri benimseyerek Karşıyaka Gençlerbirliği adıyla tescil edilmiş, daha sonra adı "Karşıyaka Spor Kulübü"ne (K.S.K) dönüştürülmüştür.

Bunu iki yıl sonra, İzmir'in ikinci Türk spor kulübü olan Altay'ın 16

Ocak 1914'te Hilâl adıyla faaliyete geçişi izlemişti. Alsancak'taki Şark İdaresi Müdürü olan ve daha sonra Millî Eğitim Bakanlığı da yapan Mustafa Necati Bey'in de kurucuları arasında bulunduğu kulübün diğer kurucuları arasında Çiftçi Necati, Vasıf (Çınar), Talât (Erboy), yazar Raif Nezihi, Evliya-zâde Nejat ve Şimendiferci Rifat beyler de yer almaktaydılar. Böylece Karşıyaka, maçlar yapacağı bir Türk rakibe de kavuşmuştu. Bu iki takımın Karşıyaka'nın Omiros Tarlası'yla İzmir'in Talebe Çayırı'nda yaptıkları maçlar İzmir'de futbol sevgisinin yayılıp kökleşmesinde önemli etken oluştu.

İttihat ve Terakki ve Futbol

I. Dünya Savaşı başlarında Türk futbolunun içine ilk kez "politika"nın karıştığı da görüldü. Devrin Sadrâzamı Talât Paşa'nın İstanbul Altınordu kulübünün başına geçmesi bu kulübe "imtiyazlı" bir durum verdi.

1911'de Galatasaray kulübünde baş gösteren bir anlaşmazlık sonucu kulüpten ayrılan bir grup tarafından Kadıköy cihetinde "Progre (Terakki)" adı altında bir kulüp kurulmuştu. Bu kulüp sahip olduğu mütevazî imkânlarla başarıları bir futbol faaliyeti sürdürürken, 1914'te Sadrâzam Talât Paşa'nın ve devrin bazı kodamanlarının bu kulübün başına geçmeleriyle birden büyük bir manevî güce sahip oluvermişti. Diğer kulüplerin futbolcuları çeşitli cephelerde çarpışırken, Altınordulu futbol-

cularla İstanbul'da askerlik yapmak imkânının tanınması bu kulüpte yer alanlara sağlanan büyük manevî avantajların başında yer alıyordu. Altınordu takımı bu sayede kadrosunu da tümüyle elinde bulundurma imkânına sahip oluyordu ki, bu da bir başka önemli avantajdı. Bu arada Altınordu kulübünün maddî imkanlar da sağlamaya başlaması bu kulübü bütünüyle cazip bir hale getirmiş ve kırmızı-mavi formalı kulüp bu arada en büyük darbeyi, aynı semtin kulübü olan Fenerbahçe'ye indirmişti. Fenerbahçeli Otomobil Nuri başta büyük futbol yıldızı Bekir olmak üzere, tam 7 Fenerbahçeli ünlü futbolcuyu alıp Altınordu'ya götürünce Fenerbahçe takımı çözüme tehlikesiyle karşı karşıya gelmişti. Ancak genç takımdan alınan 14-15 yaşlarındaki elemanlarla takımı takviye eden Fenerbahçe, bu gençlerden Zeki Rıza Sporel, Alâeddin Baydar, Bedri Gürsoy gibi ilerde adı duyulacak kişilerle ayakta kaldı.

Altınordu kulübü sahip bulunduğu maddî ve manevî kuvvet ve kudret karşısında 1916-1917 ve 1917-1918 sezonlarında İstanbul Lig Şampiyonluğunu kazanmış ve gücünü I. Dünya Savaşı'nın sonuna dek sürdürmüştü.

Savaşın sona ermesiyle Talât Paşa gibi büyük bir koruyucusunu yitiren Altınordu kulübü de pek zor bir durumda kalmıştı.

Altınordu'dan ayrılanlar Union Club takımında bir araya gelmişlerdi. Daha sonra "İttihatspor" adını alan bu kulüp de sağdan soldan topladığı futbol-

cularla güçlü bir kadro meydana getirmişti. Ancak sağlam esaslara dayanmayan ve Türk futbolunda Altınordu'nun açtığı "gizli profesyonellik" anlayışının bir devamından başka bir yenilik getirmeyen bu kulübün ömrü de pek kısa olmuştu. Bu takımda yer alan zamanın ünlü futbolcusu Refik Osman Top, bir yazısında "Union Club gibi içki ve kumarla kurulan bir spor müessesesinin akıbeti elbette hoppala olacaktı. Nitekim dört sene bu lâşeyi (leşi) zorla sürükledik. Olan Altınordu'ya oldu..." diyordu.

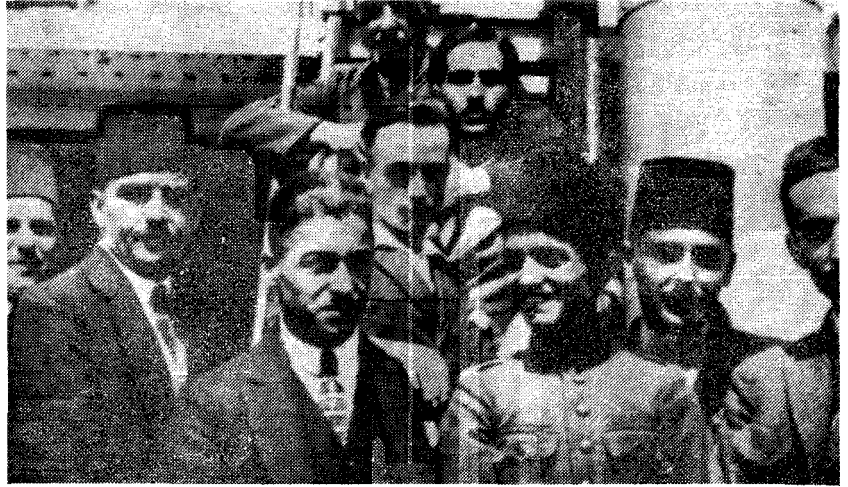
İttihatspor sahasının akıbeti de Altınordu kulübününkinden farksız olmuştu. I. Dünya Savaşı'nın sona ermesiyle bu sahada çalışamaz hâle gelmiş, bu arada Taksim Stadı'nın da açılmasıyla tamamen sessizliğe gömülmüştü.

I. Dünya Savaşı yıllarında İstanbul'da futbol faaliyeti, İttihatspor sahasıyla Kadıköy'ün Kuşdili, Baklatarlası, Beykoz, Anadoluhisarı çayırılarıyla Makriköy Baruthane, Taksim Talimhane ve Yenibahçe sahaları da iddialı futbol maçlarına sahne olmaktaydı. Öte yandan İzmir'in çeşitli alanlarında da zorlu maçların oynandığı görülmüyordu. Punta mevkiindeki Panonions sahası (bugünkü Alsancak Stadı), bugünkü Atatürk Lisesi civarındaki Apollon sahası, bugünkü İzmirspor tesislerinin bulunduğu alandaki Talebe Çayırı, Namazgâh semtinde Agora'nın bulunduğu mahalledeki Kocabahçe sahası, Karşıyaka tren istasyonu yakınındaki Omiros Tarlası, yine Karşıyaka'daki Kara-

HIZLI BİR YAYILMA: 1908'den sonra Türk takımlarının da kurulmasıyla gelişen futbol, özellikle İstanbul'da en sevilen spor dalı haline geldi. Kadıköy'den Taksim'e Talimhane meydanına, Tatavla'dan Makriköy'e kadar her semtte iddialı maçlar oynanmaya başladı. Union Club sahasında bir futbol maçı.

DIŞ TEMASLAR BAŞLIYOR: 1911'de ilk kez bir Türk futbol takımı Galatasaray, Macaristan'a giderek Kiojvar ve Ferençvaroş takımlarıyla karşılaşmıştır. Bu maçları kaybeden, ancak dönüşte Bükreş'te Bükreş karmasıyla yaptığı maçı farklı kazanan Galatasaray'dan sonra 1914'te Fenerbahçe de Rusya'ya gitmiş ve Odesa karması ve Nikolayef karması ile çeşitli karşılaşma yapmıştır. Bu temaslarda alınan sonuçlardan ziyade daha çok yeni olan Türk futbolunun dışarda tanınmış olması önemlidir. 1921'de yurt dışına giden Galatasaray takımından bir grup vapurda. Önde fessiz Bekir.

vokiri sahası ile Osmanpaşa çayırı, Kızıllıçullu'daki Amerikan Koleji sahası ve Bornova sahası bunların arasındaydı.

Bu arada İzmir'de, Karşıyaka ve Altay'dan sonra üçüncü bir Türk kulübünün kurulduğu görülmüştü. "İdman Yurdu" adını taşıyan bu kulübü, *Şark* gazetesi sahibi Halil Zeki Bey (Osma) ile Hacı Hüseyin Bey kurmuşlardı. Karşıyaka ile Altay'ın faaliyetlerinin tatil edildiği işgal yıllarında İzmir İdman Yurdu tek Türk takımı olarak faaliyetini sürdürmüştü. Kırsakal Muzaffer, Zızmım Osman, Hafız Mümtaz, Mamako Saim (Seymener), Sivrisinek Baha, Dede Kenan, Bacak Mithat, İmanım Celâl gibi futbolcuların yer aldıkları bu takımda, 1950-1960 döneminin Başbakanı Adnan Menderes de bir forvet oyuncusu olarak dikkati çekmekteydi.

Yeşil-beyaz renkleri altında kurulan İzmir İdman Yurdu daha sonraları özellikle Rum Apollon takımıyla yaptığı maçlara kırmızı-beyaz renklerle çıkmaya başlamıştı ki, bu da işgal günlerinde önemli bir olaydı.

Futbolcular Yurtdışında

1921'de Galatasaray'ın Avrupa'da yaptığı büyük turne, Türk futbolu açısından önemli bir olay teşkil etmişti. Bu, Türk futbolunun üçüncü yurt dışı seyahatiydi. Galatasaray bu seyahate, Fenerbahçe ve Altınordu takımlarından takviye olarak aldığı Bekir, Zeki Rıza, Cafer, Refik Osman, Nedim, İsmet, Galip gibi ünlü futbolcularla birlikte çıkmıştı.

Takviyeli Galatasaray, bu iki aylık Avrupa turnesi sırasında İsviçre, Almanya, Çekoslovakya ve Macaristan'a

da tam 17 maç oynamıştı. 17 maçta 2 galibiyet, 2 beraberlik, 13 yenilgi alan takviyeli Galatasaray attığı 22 gole karşılık tam 77 gol yemişti.

Bu seyahat bir bakıma Türk futbolundan çok Türk futbolcularının Avrupa'da tanınmalarına yol açmıştı. Nitekim Karlsruhe'de yapılan Phonix maçından sonra Alman kulübü yöneticileri ünlü Türk futbolcusu Bekir'in peşine düşmüşler ve kendisini Almanya'da alakoyup kulüplerine mal edebilmek için hiçbir fedakârlıktan da kaçınmamışlardı. Türk futbolunun en büyük yıldızlarından biri olan Bekir, sonunda Almanya'da kalmıştı.

Nedim Kaleci ile Refik Osman Top'un da Köln kulübü yöneticileri peşlerine düşmüş ancak her iki futbolcu da yapılan teklifleri reddederek yurda dönmüşlerdir.

Millî Mücadele'de Futbol Takımları

1910'da, İstanbul Sultanahmet Sanat Mektebi'nin ikinci sınıf öğrencileri tarafından Altınörs adı altında kurulan kulüp, Millî Mücadele yıllarında Ankara'da futbolun öncülüğünü yapmıştı. Kuruluşundan kısa bir süre sonra aynı okulun son sınıf öğrencilerinin kurmuş oldukları Sanatkâran Gücü takımıyla birleşen Altınörs, 1913'te Turan Sanatkâran Gücü adını almış ve yedi yıl süreye İstanbul liglerine katılmıştı.

1920'de Millî Mücadele'nin başlamasıyla bu kulübün üyeleri Anadolu'ya geçmişler, Millî Mücadele'nin içinde bilfiil görev almışlardı.

Bu kulüp Millî Mücadele'nin Büyük Zafer ile sonuçlanmasından sonra ön-

ce İmalât-ı Harbiye, sonra da Ankara-gücü adını almış ve başkentte yalnız futbolun değil, sporun da öncülerinden olmuştu.

Yine bu yıllarda Ankara'da, Turan Sanatkâran Gücü'nün yanı sıra askerî öğrencilerin teşkil ettikleri Talimghâh ve lise öğrencilerinin takımı olan Ankara Sultanisi gibi takımlar bulunmaktaydı. Öte yandan Mustafa Kemal Paşa'nın Muhafız taburunun bünyesi içinde de yıldızı pek kısa zamanda parlayacak olan Muhafızgücü kulübünün filizlenmekte olduğu görülmüyordu.

1920'li yılların başında "futbol", İstanbul sınırlarının dışına taşıp Anadolu'yu sarmaya başlamıştı. Trabzon'un Kemerkaya mahallesindeki Rum Lisesi öğrencilerinin başlattıkları futbol, çok geçmeden Karadeniz'in Türk gençleri arasında da yayılmıştı. Trabzon Sultanisi, Muallim Mektebi ve Zağnos Rüştüyesi teşkil ettikleri futbol takımlarıyla bu faaliyete katılırken Trabzon'da Türk futbolunun öncüleri olmuşlardı. 1920'li yılların başında Münir Per-tev (Subaşı), Burhaneddin (Kahyaoglu), Hıfzırrahman Raşit (Öymen), Tevfik (Yunusoğlu), Kemal (Özsubaşı), Ali (Yusufoğlu), Mehmet Rıza (Kuğu) ve Sami beyler Trabzon'da ilk spor kulübünü kurmak üzere teşebbüse geçmişler ve 20 Ocak 1921'de Trabzon İdman Ocağı, Trabzon'un ilk Türk spor kulübü olarak ortaya çıkmıştı. Bu kulübü daha sonra İdman Yurdu, Sebat Gençlik, Birlikspor gibi kulüplerin kurulması izleyecek, lise takımı ise faaliyetini ara vermeden sürdürecekti. Bursa'da da Zeki Rıza'nın (Sporel) çalışmalarıyla futbol rağbet görmeye başlamıştır.

İşgal Yılları

I. Dünya Savaşı'nın yenilgiyle sonuçlanması ve bunu izleyen işgal yılları Türk futboluna önemli darbe indirmişti. İzmir'de İşgal Kuvvetleri Kumandanlığı Türk spor kulüplerini kapatmaktan geri kalmamış, İstanbul'u işgal eden İngilizlerin İşgal Kuvvetleri Kumandanlığı ise bu konuda Yunanlılardan çok daha anlayışlı çıkmıştı.

İngiliz İşgal Kuvvetleri Kumandanlığı, İstanbul'da bulunan Türk spor kulüplerinin faaliyet göstermelerine izin vermişti. Bu kararda İngilizlerin kendi sporları olarak bilip benimsedikleri futbola karşı olan ilgilerinin de önemli rolü bulunduğuna muhakkaktı.

Bu dönemde İstanbul'un Kuşdili, Papazın Çayırı, Talimhane, Makriköy sahalarıyla İstanbul'un ilk stadları olan İttihatspor ile Taksim Stadları, Türk takımlarının İşgal Kuvvetleri'ne mensup askerî takımlarla yapılan maçlara sahne olmuştu.

Taksim'deki tarihî Topçu Kışlası, Mondros Mütarekesi'nden sonra Senegalliler tarafından işgal edilince "Mak-

mahon Kışlası" adını almıştı.

Futbola karşı artan ilgi ve bu kışlanın tam karşısındaki Talimhane alanında oynanan maçların topladığı büyük kalabalık, Çelebizade Said Tevfik Bey'i (Said Çelebi), Taksim Kışlası'nın avlusunu futbol oynanabilecek bir saha hâline getirmeye sevk etmişti. Fakat Said Çelebi'ye karşı bazı Türk kulüpleri yöneticilerinin giriştikleri boykot hareketi kötü sonuçlar vermiş ve bu girişimci insan daha ağır parasal yük altına ezilmemek için stad haline getirdiği Taksim Kışlası'nı Mr. Bork adında bir Malatlı'ya devretmek zorunda kalmıştı.

Daha önce Galatasaray Lisesi'nde mubassırlık etmiş olan Mr. Bork böylece eline geçirdiği stadın tramvay caddesi üzerindeki demir kapısı üstüne büyük bir Yunan bayrağı asmış ve 1922'den itibaren burada cuma ve pazar günleri futbol maçları oynatmaya başlamıştı.

Kadıköy tarafında ilk futbol stadı, İstanbul Şehremini Operatör Cemil Topuzlu Paşa'nın himmetiyle kurulmuştu. Papazın Çayırı adıyla anılan meşhur sahanın hemen yanında kurulan bu

sahanın işletmesi, Türk ve İngiliz hissedarlardan oluşan "Union Club" adlı bir kuruluşa verilmişti (1909). Ancak I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla düşman durumuna düşmüş bulunan İngilizlerin bu saha ile ilgileri kesilmiş ve Türk hissedarların da dağılmaları üzerine devrin ileri gelenlerinden Kara Kemal tarafından bu sahaya el konulmuş ve adı da "İttihatspor" a çevrilmişti. Böylece iktidarda bulunan İttihat ve Terakki fırkası bir yandan Altınordu kulübüyle sporcularını kendine çekmeye çalışırken bir yandan İstanbul'un tek sahasını kendi adını verdiği bir kuruluş eline geçirmiş oluyordu.

İşgal Kuvvetleri takımlarıyla İstanbul'un çeşitli sahalarında yapılan bu maçlar Türk futbol tarihinde pek önemli bir yer işgal eder. Bu maçlarda Türk takımlarının İşgal Kuvvetleri takımları karşısında elde ettikleri galibiyetlerin işgal günlerinde önemli bir yeri oldu.

Fenerbahçe, Galatasaray ve Beşiktaş takımları beş yıl süren Mütareke ve İşgal günlerinde düşman takımlarıyla toplam olarak 80 maç oynadılar. Bu 80

İTTİHATÇILAR VE FUTBOL: 1911'de kurulan Terakki adlı kulüpte üç yıl sonra olan değişiklik, spor tarihinde politikanın kulüplere girmesi açısından anlam taşır. Yine o tarihte Sadrazam olan Talat Paşa'nın Altınordu Kulübü'nde başkan olması bu sayede imkânları artan Altınordu'nun Fenerbahçe ve diğer kulüplerden tanınmış oyuncularını alması bu kulübün güçlenmesini sağlamıştı. I. Dünya Savaşı'na kadar gücünü sürdüren ve İstanbul lig şampiyonluğunu kazanan Altınordu Futbol Takımı.

**FUTBOLCULAR DA
YURT DIŞINDA:**

Galatasaray Futbol Takımı'nın 1921'de yapmış olduğu iki aylık Avrupa turnesi futbolumuz açısından önem taşır. Bu turne sırasında özellikle Almanya'da yapılan maçlarda göz dolduran futbolculara bazı Alman kulüpleri tarafından transfer teklifleri gelmiştir. Alman Phoenix Kulübü'nün yöneticileri tarafından ikna edilen ünlü futbolcu Bekir burada kalmış ve başarılı maçlar çıkarmıştır. Ünlü Bombacı Bekir.

maçın 51'i Türk takımlarının galibiyeti, 14'ü beraberlik, 15'i ise yenilgiyle sonuçlandı. Bu maçlarda Türk takımları attıkları toplam 248 gole karşı 88 gol yediler. Bu maçların kulüplere göre dağılışı şöyleydi:

Fenerbahçe 50 41 4 5 193 47.

Galatasaray 23 8 9 6 45 32.

Beşiktaş 7 2 1 4 10 9.

Türk takımlarının maç yaptıkları İşgal Orduları takımları arasında şu isimlere rastlanmaktadır: Fransız Garnizonu, İngiliz Garnizonu, İngiliz Lightning, İngiliz Karlfors, İngiliz Kara Muhteliti, İngiliz Tayyarecileri, Irish Guard's, İngiliz Revenge, İngiliz Malaya, İngiliz Goldstream, İngiliz Royal Sovereign, İngiliz Comos, Fransız Patrie, İngiliz Denizciler Karması, İngiliz

Subaylar Karması, İngiliz İşgal Kuvvetleri Karması vd.

Bu takımlarda asker olan zamanın ünlü hatta profesyonel bazı futbolcuları da yer almışlar ve henüz emeklilik devresinde bulunan Türk futbolu, futbolun ustaları sayılan İngilizler karşısında aldıkları başarılı sonuçlarla dik-katleri çekmişlerdi.

Bu beş uzun işgal yılının sonunda Türk futbolunun İşgal Ordularına mensup askeri takımları karşısında elde ettiği en anlamlı galibiyetlerden biri de İşgal Kuvvetleri Komutanı General Harrington'un koyduğu kupayı Fenerbahçe'nin kazanmasıdır.

Böylece futbol, işgal orduları takımlarına karşı kazanılan galibiyetlerle ilgi ve hatta sevgi uyandırmış, bu da

Türk futbolunun hızlı bir gelişme dönemine girmesinde pek önemli etken olmuştu.

1. Dünya Savaşı'nda olduğu gibi Kürtuluş Savaşı'nda da kulüpler ve futbolcular üzerlerine düşen vatan görevlerini yapmaktan geri kalmamışlardı. Zamanın ünlü birtakım asker futbolcuları Millî Mücadele için Anadolu'ya geçerken, Fenerbahçe'nin Kurbağahdere kenarındaki lokalinden motörlerle Anadolu'ya silah kaçırılması yolunda faaliyet gösterdiği, hatta bu nedenle kulübün kaç kereler İngiliz askerleri tarafından basıldığı ve dört yanına süngülü nöbetçiler dikildiği görülmüştü. Ancak her şeye rağmen Fenerbahçe kulübü bu faaliyeti başarılı bir şekilde sürdürmüştü.

Türkiye, Beynelmilel Futbol İttihadı'na (Uluslararası Futbol Federasyonu/F.I.F.A) girmek üzere 1921'de bir inüracaatta bulunmuştu. Ancak savaş yenilgi olan Osmanlı devletinin bu müracaatı üzerinde pek durulmamıştı. Bu başvuru ancak 1923 Mayıs'ında gündeme alınmış ve Türkiye, Uluslararası Futbol Federasyonu'na kabul edilmişti. Buna rağmen Türk Millî Futbol Takımı hazırlıkları daha 1922 ortalarında başlamış; bu konuyla tek seçici olarak Galatasaraylı Yusuf Ziya Bey (Öniş) bizzat ilgilenmişti. Ve ilk hazırlık maçı 16 Haziran 1922'de Taksim Stadı'nda İngiliz İşgal Kuvvetleri takımına karşı yapılmıştı. Türk takımı bu maçı 3-0 kazanmıştı. Bunu 19 Haziran 1922'de yapılan rövanş karşılaşması izlemiş; Türk Millî Takımı Namzetleri bu maçta da İngiliz takımını 9-0 yenmek başarısını göstermişlerdi.

FUTBOL YÖNETİMİNE DOĞRU:

Uluslararası Futbol Federasyonu'na girmek üzere yapılan ilk müracaat 1921'de yapıldı. Ancak başvuru 1923'te kabul görmüştü. Bu sıralarda Türk sporunun ilk örgütlenmesi olarak sayılan Türkiye İdman Cemiyetleri İttihadı oluşturulmuş ve buna bağlı ilk Futbol Müttehidesi (Federasyonu) kurularak başkanlığa Yusuf Ziya Öniş getirilmiştir. Yusuf Ziya Öniş (solda), Burhan Felek (sağda).

2 Temmuz 1922'de Taksim Stadı'nda oynanan maçta İngilizleri 4-0 yenen Millî Takım Namzetleri, 28 Ocak 1923'te de Kadıköy'de yapılan maçta yine aynı rakip karşısında 4-2'lik bir galibiyet almışlardır.

Bu sıralarda Türk sporunun ilk örgütü olan Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı resmen kurulmuş ve ilk Futbol Müttahidesi (Federasyonu) vücut bulmuştu. Artık Türk futbolu daha iyi ve daha sağlam esaslar üzerine oturtulmaya başlamıştı. İlk Futbol Federasyonu Başkanlığı görevine getirilen Yusuf Ziya Öniş, yalnız Türk futbolunu teknik yönden esaslara bağlamakla kalmamış, aynı zamanda hakemlik ve antrenörlük konuları üzerine de önemle eğilmişti.

Türkiye Cumhuriyeti'nin ilanından sadece üç gün önce, Türk futbolu ilk millî maçını oynadı. 26 Ekim 1923'te İstanbul Taksim Stadı'nda oynanan bu maçta; "Nedim Kaleci-Hasan Kâmil Sporel (Kaptan), Cafer Çağatay-İsmet Uluğ, Nihat Bekdik, Baron Fevzi (Kelle İbrahim)-Emin, Alâeddin Baydar, Zeki Rıza Sporel, Sabih Arca, Bedri Gürsoy'dan (Baron Fevzi) kurulu ilk Ayyıldızlı takım Zeki Rıza'nın attığı iki golle Romanya ile 2-2 berabere kaldı.

Böylelikle Türk futbolu, Cumhuriyetin ilanından üç gün önce ilk milli maçını oynamış ve tarihinde yeni bir dönüm noktasıyla Cumhuriyet dönemine mal olmuştu. Türk futbolunun Cumhuriyet döneminde çok daha hızlı bir gelişme ve yayılma olanağı bulacağı muhakkaktı. □

Basketbol

Bir Amerikan sporu olarak doğan basketbolü Türkiye'ye getirenler de Amerikalılar oldu. Osmanlı Devleti'nde ilk basketbol maçının 1904'te İstanbul'daki Amerikan Robert Collego okulunun spor salonunda oynandığı bilinir. Bu sıralarda Amerika'dan gelen genç bir öğretmen, "Yenidünya'da yeni yeni gözde olmaya başlayan bu sporu, Robert College'in son sınıf öğrencilerine oynatmıştı.

Kötü Bir Deneme

Ancak Türkiye'deki bu ilk basketbol maçı bir "deneme" olmaktan öteye gidememiş; nihayet 1911'de, o tarihlerde Galatasaray Lisesi'nde Beden Eğitimi öğretmenliği yapmakta olan günün ünlü sporcularından Ahmet Robenson, bir Amerikan dergisinde gördüğü basketbolle ilgili bir makaleden bunun cazip bir spor oyunu olacağı düşüncesiyle varmıştı. Ahmet Robenson, okulun spor salonunun karşılıklı duvarlarına astırdığı kâğıt sepetleri ile öğrencilerine basketbol oynatmıştı.

Galatasaray Lisesi spor salonunda onar kişilik takımlar arasında oynanan bu deneme de bütün oyuncuların sakatlanmaları sonucu yarıda kalmıştı. Oynanabildiği süre içinde takımlardan biri sekiz, diğeri ise üç sayı kaydetmeye muvaffak olmuşlardı.

Oyunun böylesine kanlı bir sonuç vermesi karşısında, işin içinde bir yanlışlık, ya da eksik bir tarafın bulunduğuna kanaat getiren Ahmet Robenson, bu konuda tamamlayıcı bilgi almak üzere Robert College'e başvurmuşsa da, oradan da aydınlatıcı bir bilgi alabilmesi mümkün olamamıştı. Böylece ilkinden yedi yıl sonraki ikinci basketbol girişimi de sonuçsuz kalmıştı.

Fakat Fenerbahçeliler bu işin peşini bırakmamışlar ve 1919'da bir Amerikalı öğretmen temin ederek kulüplerinin kapısını yeniden basketbola açmışlardı. Fenerbahçe Kulübü'nün "Terbiye-i Fikriye Şubesi" tarafından yayınlanan *Fenerbahçe* adlı spor dergisinin 10 Temmuz 1919 tarihli 3. sayısında şöyle bir haber yer almaktadır: "*Kulübümüz son zamanlarda yeni bir hiss-i te-*

BAŞARISIZ BİR DENEME: 1911'de Galatasaray Lisesi Beden Eğitimi öğretmeni Ahmet Robenson bir Amerikan dergisinde, oynanırken resmini gördüğü basketbol maçını lisede oynatmak için spor salonunun duvarlarına kâğıt sepetleri astırmış, ancak hiçbir kural bilinmediği için sonuçta tüm oyuncular sakatlanmış ve oyun yarıda kalmıştı. Bu denemeden sonra, basketbol konusunda herhangi bir girişime rastlanmamaktadır. Bundan sonra 1919'da Fenerbahçe Kulübü'nde basketbol şubesinin oluşmasıyla bu spor dalında bir yayılma görülmüştür. Ahmet Robenson.

ceddüt göstererek, bir Amerikalı muallimin nezaretinde memleketimizde ilk defa bizde olarak basketbol oyununa başladı. Ve bunda âzâları arasında epeyce muvaffakiyet görmekle iftihar eder."

İşte yurdumuzda basketbol konusunda yapılan ilk ciddi girişim bu oldu. Ama bu ciddi faaliyet de önce rakip, sonra da salon bulunamaması yüzünden beklenen sonucu vermedi. Yaz aylarında kulübün Kurbağalıdere kenarındaki çimento tenis kortu üzerinde kurulan açık hava sahasında başlayan basketbol faaliyeti, kışın bastırmasından sonra mecburen kesilmiş oldu. Ancak Fenerbahçelilerin bu iki girişiminin de sonuçsuz kalmasında en büyük âmilin başka bir rakibin daha bulunmayışı olduğunu kabul etmek gerekir. Bu gerçeği, Fenerbahçe'nin o takımında basketbol oynayan komple sporcu Said Salâhaddin Cihanoğlu da açıkça dile getirmişti.

Gerçek Anlamda Basketbol

Türkiye'ye gerçek anlamda basketbolun gelişi, 1920'de Amerikan Y.M.C.A. (Genç Hristiyanlar Birliği) örgütünün İstanbul'da bir şube açmasıyla oldu. Y.M.C.A. örgütü, Türkiye şubesinin Beden Terbiyesi ve Spor bölümünün tesisi görevini, Amerika'nın en ünlü spor otoriterlerinden biri olan Mr. Helmut Braun'a vermişti. 1920 Anvers Olimpiyat Oyunları'nda Amerika temsilciliğini yapan bu ünlü spor adamı Y.M.C.A. örgütünün Beden Eğitimi ve Spor Şubesini modern esaslar içinde kurarken, futbol, beyzbol, keyçbol, sutopu, Amerikan futbolu, atletizm ve topsuz oyunların yanı sıra basketbolu da Türkiye'ye tanıtmayı amaç edinmişti.

Basketbolun doğum yeri olan Springfield'ten mezun olan Dr. Diver, bu yeni Amerikan sporunun Türkiye'ye yayılması için pek büyük bir çaba göstermişti. Y.M.C.A. örgütü Çarşıkapı'da Medrese Sokağı'ndaki binasında faaliyete geçtikten sonra, Beyoğlu'nda Amerikan Konsolosluğu binasının hemen yanında büyük bir bina tutarak burada da Türk gençlerini basketbol oynamaya çağırıyordu.

Dr. Diver, burada tam bir spor misyoneri olarak faaliyet gösterirken basketbolu da ön planda tutmuştu. Nitekim 18 Kasım 1920'de Selim Sırrı Bey (Tarcan), öğretmeni bulunduğu Darülmuallimin-i Âliye'nin Çağaloğlu'ndaki binasının bahçesinde büyük bir spor bayramı tertiplediğinde Dr. Diver'le yardımcısı Mr. Reep'i de özellikle davet etmişti.

Dr. Diver, bu şenliği düzenleyen Selim Sırrı Bey'i kutlarken: "...İsveç jimnastiğinin dışında çok güzel spor oyunları da vardır. Arzu ettiğiniz takdirde bu oyunları öğrencilerinize öğretmeye amadeyim..." demekten kendini alamamıştı.

Bunun üzerine Dr. Diver, Yüksek Öğretmen Okulu öğrencilerine basketbol ve voleybol dersleri vermeye başlamış ve bu oyun okulun içinde öğrenciler arasında pek büyük bir ilgi görürmüşü.

4 Nisan 1921'de Darülmuallimin-i Âliye Mektebi'nin Çağaloğlu'ndaki binasının (bugün Çağaloğlu Kız Meslek Lisesi) bahçesinde, Türkiye'deki ilk gerçek ve ciddi basketbol maçı oynanmıştı.

Y.M.C.A. İstanbul Şubesi Başkanı Mr. Sticker'in yönettiği bu maç, günün

spor dergisi *Spor Âlemi*, Nisan 1921 tarihli 32. sayısında şöyle anlatıyor:

"Cumartesi akşamı saat 4'te, Darülmuallimin-i Âliye bahçesinde bir Amerikan ve ilk yerli takım arasında basketbol müsabakası yapılmıştır. Amerikan takımı 18 ve yerli takım ise 14 sayı yapmışlardır. Temaşağıren (seyirciler) arasında Selim Sırrı Beyefendi, Darülmuallimin, Darüleytam ve bazı Sultaniler heyet-i talimiyesi (öğretim üyeleri), zevat-ı mutebere (önemli kişiler), Darülmuallimin talebesi (öğrencileri) ve Polis Mektebi efendileri vardı.

Oyun esnasında (sırasında) Amerikalıların yaptıkları âni, serî (çabuk) ve mütemadî (süreklî) paslar herkesin nazar-ı dikkati ve tahsisini celbeylemişti (dikkatini, beğenisini çekmişti). Yerli takım yeni teşekkül ettiği (kurulduğu) ve âzâlarının birbiriyle ancak bir talim (antrenman) yaptıktan sonra oyuna dahil oldukları (katıldıkları) nazar-ı itibara alınırca muvaffakiyetleri asla inkâr edilemez."

Türkiye'de basketbolu ilk oynatan kişilerden biri olan Ahmet Robenson'un o başarısız ve kanlı denemeden dokuz yıl sonra oynanan ilk ciddi basketbol maçına çıkan ilk Türk takımında kaptan olarak yer alması da dikkati çeken bir noktaydı. Öte yandan Dr. Diver'le yardımcısı Mr. Reep de bu maçta yer almıştı.

Türk kulüpleri arasında ciddi bir basketbol faaliyetinin başlaması ise bu tarihten yaklaşık iki yıl sonraya rastlamaktadır.

Böylece Türk kulüpleri basketbol alanında gerçek ve süreklî faaliyeti başlatmışlardı.

Çok geçmeden Türk sporunun ilk resmî örgütü olan Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı'nın kurulmasıyla bu spor dalında önemli bir adım atılmış ve basketbol da bu örgütün faaliyeti arasında önemli bir yer almıştı.

Kurtuluş, Beyoğluspor, Barkhoba, Maccabi, Protkeba ve İtalyan Kartal gibi azınlık kulüplerinin de basketbola faaliyetleri arasında yer verdikleri yine bu tarihlerde görülmüştü. Basketbol Cumhuriyet döneminde daha hızlı bir gelişme gösterecekti. □

Voleybol

Tıpkı basketbol gibi Amerika'da doğan (1895) voleybol da Türkiye'ye Amerikalılar tarafından sokulan bir spor oldu. Amerikann YMCA (Young Men's Christish Association/Genç Hristiyanlar Birliği) 1919'da İstanbul'da bir şube açarken bu şubeye bağlı olarak bir de spor dalı faaliyete geçirmişti. YMCA'nın İstanbul Şube Müdürü Mr. Deaver, bu sporun yayılması konusunda son derece zekice hareket ederek Muallim Mektebi-i Âlisi (Yüksek Öğretmen Okulu) Beden Eğitimi öğretmeni olan Selim Sırrı Bey aracılığıyla voleybolu okullara sokmuştu.

Türkiye'ye bir "okul sporu" olarak giren voleybolun ilk önce okullarda yayıldığı görülmüştü. Bu, İstanbul'da da böyle olmuştu. Bu konuda başta Kabataş Lisesi olmak üzere Galatasaray, İstanbul ve Vefa liseleri öncülük yapmışlar ve faaliyetleri arasında voleybol sporuna önemli bir yer vermişlerdi.

Bu liselerde voleybola başlayan genç öğrenciler, birkaç yıl sonra yüksek öğrenime başladıklarında bu sporu üniversitelere de taşımışlardı.

Ancak voleybolun bir "üniversite sporu" haline dönüşmesi Cumhuriyetin ilk yıllarında olacak ve bundan sonradır ki, kulüplerde yapılan voleybol ülkede geniş bir yayılma zemini bulacaktı. □

Atletizm

Türkiye'de ciddî atletizm çalışmaları II. Meşrutiyet'ten sonra başlar. Ancak bu tarihten çok daha önceleri de Türkiye'de atletizmin varlığı bilinmektedir.

Mekteb-i Sultani'de jimnastik öğretmeni olarak görevli bulunan M.Curel'in Türkiye'de çeşitli modern sporların yanı sıra atletizmi de başlatan kişi olduğunu Galatasaray Lisesi eski müdürlerinden Fethi İsfendiyaroğlu'nun 1955'te yayımlanan bir yazısından öğreniyoruz. 1868'den 1872'ye kadar Mekteb-i Sultani'de jimnastik hocalığı yapan M.Curel, 1870'de ilk kez bir idman bayramı düzenlemişti. O yılın Mayıs ayında bütün öğrencileri ikiye sıralık taburlar halinde yürüterek Kâğıthane'ye götürün M.Curel, burada çeşitli spor gösterileri arasında koşu ve atlama müsabakaları da yaptırmış ve başarı gösteren öğrencilere armağanlar vermişti.

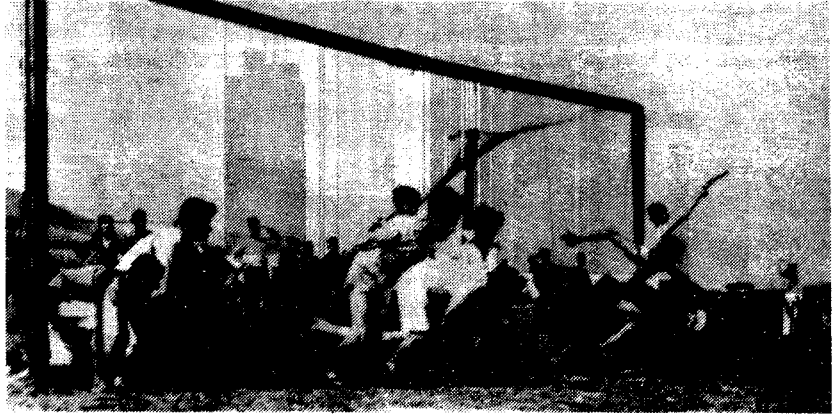
M.Curel tarafından 1870'te Kâğıthane çayırında Mekteb-i Sultanî öğrencilerine yaptırılan bu koşu ve atlama yarışmaları Türkiye'de atletizmin tam bir başlangıcı sayılmasa bile bu yolda atılan ilk adım olması bakımından önem ve değer taşır.

İlk Tohumlar

Öte yandan 1863'te Amerikalılar tarafından Bebek sırtlarında kurulan Robert College de Türkiye'de ilk atletizm tohumlarının atıldığı merkezlerden biri hüviyetini taşımaktadır. Burada Amerikalı öğretmenler nezaretinde öğrencilerin koşu ve atlama yarışmaları yaptıkları bilinmektedir.

Bu iki okulda başlayan bu faaliyet, öğrencilerin arasında geniş bir ilgi uyandırmasına rağmen, bunun okullar dışında yayılması hiç de kolay olmamıştı. Zamanın tutuculuğunun yanı sıra II. Abdülhamid'in istibdat rejimi de bunu engellemişti. Bu nedenle ancak bu iki okulda okuyan gayrimüslim öğrencilerden Rumlar o tarihlerde Tatavla adını taşıyan Kurtuluş kulübünde atletizme devam etmek fırsatını bulabilmişlerdi.

Bu tarihlerde Osmanlı İmparatorluğu'nun diğer iki büyük kenti Selânik ile İzmir, İstanbul kadar koyu bir baskı rejimi altında bulunmadığından bu iki kent sporun her dalında olduğu gibi atletizm alanında da daha özgür bulunmaktaydı.

İLK ÇALIŞMALAR: Atletizm konusunda ilk girişimler Galatasaray Lisesi'nde jimnastik hocalığı yapan M.Curel tarafından başlatıldı. Daha sonra Robert Kolej'de Amerikalıların sürdürdüğü çalışmalar II. Meşrutiyet'ten sonra yayılma gösterdi. Bu dönemde İstanbul'da Tatavla ve Galatasaray kulüplerinden birkaç atlet isim yapmış, Olimpiyat Oyunları'na kendi paralarıyla katılanlar olmuş ve Silifkeli Şükrü, İri Celâl, Selâhaddin (Türsen) ve Nureddin (Otmar-Savcı) gibi atletler öne çıkmıştır. Atletizmin ilk yıllarında kale çizgisinden verilen start (üstte) ve ünlü yarışçı Rauf'un (Hasağası) bir finışı (altta).

Nitekim 1896'da Selânik'teki Siklin Kulübü tarafından Söğüt ormanlarında düzenlenen idman bayramında, atletizm yarışmalarının yapıldığı ve Üç ayak atlamada (üçadım) birinciliği 10 metre 24 santim ile bir Rum delikanlının kazandığı o tarihlerde Selânik'te yayımlanan *Asır* gazetesinden öğrenilmektedir.

Yine aynı yılın içinde İzmir'in Bornova semtinde de Jimnastik Kulübü tarafından büyük koşu müsabakalarının düzenlendiği de gazete haberlerinden öğrenilmektedir.

Böylece Selânik ve İzmir atletizm ko-

nusunda da İstanbul'dan daha avantajlı bir durum arzemiş ve Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ilk yarışmalar yine bu kentlerde yapılmıştır.

Gerçi İstanbul'daki Mekteb-i Sultani ile Robert College'de de yabancı öğretmenlerin nezaretinde atletizm yarışmaları hatta bayramları düzenlenmişse de bu faaliyet okulların dışına pek taşamamıştı.

Okulları dışında atletizm faaliyetini sürdürebilenlerin yalnız gayrimüslim Rum öğrenciler olduklarını söylemiştik. Nitekim bu gençlerin arasında bulunan ve koşularda gösterdikleri başarılarla

dikkati çeken Konstantin Devecis ile Celepoğlu Tatavla Kulübü'nde sürdürdükleri atletizm hayatlarında da pek başarılı olmuşlardı. Bu iki atlet, 1906'da Atina'da, Modern Olimpiyat Oyunları'nın kuruluşunun 10. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen "Ara Olimpiyat Oyunları"nda Osmanlı devletini temsilen katılmışlar; Devecis girdiği 100 metre ve 110 metre engelli koşularının, Celepoğlu da girdiği 400 metre koşusunun seçmelerinde elenmişlerdi.

Kulüpler Kuruluyor

II. Meşrutiyet'le birlikte İstanbul'da kurulan kulüplerin futbolun yanı sıra atletizme de önem ve değer vermeleri bu ana spor dalında önemli ve hızlı bir gelişme ve yayılmaya yol açmıştı. Galatasaray'ın yanı sıra Beşiktaş ve Fenerbahçe kulüpleri de bu faaliyete eğilmişler, bu arada Burhan Felek de kurucularından olduğu Anadolu kulübüne atletizmi de sokan kişi olmuştu.

Türkiye'de atletizmin bu ilk döneminde Tatavla kulübünden Konstantin Devecis ile Celepoğlu'nun yanı sıra Galatasaray'dan Celal İbrahim, Sabri Mahir, Beşiktaş'tan Şair Kâzım gibi isimler özellikle sıvrılmışlardı.

Yine Meşrutiyet'in ilânından sonra kurulma imkânını elde eden Osmanlı Millî Olimpiyat Cemiyeti, 1912 Stock-

holm Olimpiyat Oyunları'na katılacak istekli gençleri davet eden bir ilân yayınlamış ve bunu her türlü masrafları kendilerine ait olmak üzere kabul edip gelen iki Ermeni genci Olimpiyat Oyunları'nda Türkiye'yi resmen temsil eden ilk atletler olmuşlardı. Bu gençlerden Mıgır Mıgıryan kendi parasıyla gittiği Stockholm'de gülle atma, disk atma ve dekatlon yarışmalarına; mensup olduğu Ermeni Ardavast kulübünün düzenlediği müsamereden sağlanan parayla Stockholm'e giden Valıram Papazyan da 1500 metre yarışmasına katılmışlardı. Ay-yıldızlı forma altında yarışan bu atletler Stockholm'de dünyanın en seçkin atletleri arasında bir varlık göstermemelerine rağmen Olimpiyat Oyunları'nda Türkiye'yi ilk kez temsil eden atletler olmak gibi bir onura sahip olmuşlardı.

Yine bu yıllarda sürat koşularında Silifkeli Şükrü, İri Celâl, Şair Kâzım, mukavemet koşularında ise Fenerbahçeli Selâhaddin (Türsen) ve Nureddin (Otmar-Savcı) gibi isinlerin sıvrılmaya başladıkları görülmüyordu.

1913'te Anadoluhisarı İdman Yurdu tarafından Anadoluhisarı çayırında düzenlenen idman bayramında yapılan koşulara erkeklerin yanı sıra kız atletler de katılmış ve bayanlararası yarışmalarda Naile, Fahriye ve Faide hanımlar, mesafelerinde birincilikleri paylaş-

mışlardı. (*İdman*, 1 Ağustos 1913, Sayı: 5)

Bayanlararası yarışmaların yapıldığı 19 Temmuz 1913 günü Türk atletizminde olduğu gibi Türk sporunda da önemli bir dönüm noktasıdır muhakkak ki. Türk kadınının evinin penceresinden bile görünmesinin bir olay teşkil ettiği bir dönemde bu Türk kızlarının Anadoluhisarı çayırında herkesin önünde koşmaları elbette ki günün koşullarına göre çok önemli bir olaydır.

Yine aynı yılın içinde İttihat Spor Kulübü tarafından başarılı atletlere Sporcu Madalyası verildiği görülmüştü. Onyediyi bitirmiş gençlerin katılacakları sınavlar sonunda arzulanan baraj derecelerini tutturana bronz madalya kazanacakları açıklanmıştı. Konulan ve ilan edilen barajlar şöyle idi:

100 metre: 14 saniyede,
400 metre: 65 saniyede,
1500 metre: 5 dakika 15 saniyede,
Hız alarak uzun atlama: 4.50 metre,
Hız almadan uzun atlama: 2.50 metre,
Hız alarak yüksek atlama: 1.35 metre,

Hız almadan yüksek atlama: 1.10 metre,

Sırıkla atlama: 2.50 metre,
7.250 ağırlığındaki gülleyi 12 metre-ye atmak,

Diski 40 metreye atmak,
Ciriti 45 metreye atmak.

Bu baraj derecelerinde özellikle gülle ve disk ile cirit atmalarda konmuş olanların zamanın ölçülerine göre fevkalâde yüksek olduğu dikkati çekmektedir.

Atletizm Yarışmaları

26 Ekim 1913'te Fenerbahçe Kulübü'nün Maarif Nâzırı Şükrü Bey'in himayesinde Union Club sahasında düzenlenen atletizm yarışmalarında 100 metre koşusunda Bedri (Yıldırım), yarı mukavemet yarışında futbolcu Tripo birinciliği kazanmışlardı.

28 Şubat 1914'te yine aynı sahada yapılan yarışmalarda ise "manialı 100 metre sürat ayak koşusu"nda Rıza Bey'in 19 saniyede birinci olduğu, 100 metre sürat yarışında da birinciliği İstanbul Sultanisi'nden (İstanbul Erkek Lisesi) Ziya Bey'in kazandığı bilinmektedir.

28 Mart 1914 Cuma günü Union Club sahasında İdman Müsabakaları adı altında yapılan atletizm yarışma-

GELİŞEN BİR SPOR DALI: II. Meşrutiyet'ten sonra çeşitli kulüplerin düzenlediği idman bayramları birçok atletin sıvrılmasına ve atletizmin yayılmasına neden oldu. Yine bu dönemde bayan atletlerin yarışmalara katıldığı bilinmektedir. Ancak I. Dünya Savaşı'yla birlikte henüz yeni gelişmeye başlayan bu dalda bir duraklama görüldü. Savaşın bitiminden sonra tekrar başlayan çalışmalar ve düzenlenen yarışmalarda üç büyük kulübün başı çektiği ve Galatasaraylı Rauf (Hasağası), Fenerbahçeli Nureddin ve Ömer Besim (Koşalay) gibi isimlerin öne çıktığı görüldü. Ömer Besim (Koşalay).

rında çeyrek mil koşusunda İstanbul Sultanisi'nden Ziya Bey'in birinciliği kazandığı; "sıklet atma (gülle)"da Alman Mektebi'nden Fuad Bey'in, "man-ia yarışı 100 metre (engelli koşu)"de Sanayi Kulübü'nden Hasan Bey'in, "Üç mil mukavemet" koşusunda Mes'ut Bey'in, "100 metre sürat" koşusunda Galatasaray'dan Şükrü Halil Bey'in; "Tulani (uzun) atlama"da yine Şükrü Halil Bey'in; "irtifa (yüksek) atlama"da da yine Şükrü Halil Bey'in birincilikleri kazandığı *İdman* dergisi koleksiyonlarından öğrenilmektedir. 21 Nisan 1914 tarihli *İdman* dergisinde ise İstanbul Jimnastik Kulübü'ü tarafından düzenlenen atletizm yarışmalarıyla ilgili olarak şu eleştirinin yer aldığı özellikle dikkati çekmekteydi:

"...*İdmanın, sporun gençler arasında yayılmasına büyük bir gayretle çalışılmakta ve semeresi de görülmekte olmasına rağmen halkımızın alâkasızlığına hayret etmemek mümkün olamıyor. Böyle şerefli günlerde koca Union Kulüp bomboş dururken, dört adım ötede Kuşdili çayırının tozlu dumanlı yolları, kadın-erkek, adam almıyor!.. Hele kadın nâmına hanımlar mevkiiinde ancak üç hanımefendinin bulunması esef edilecek bir hâdise idi. Hiç olmazsa müsabakalara iştirâk edecek gençlerin anneleri, akrabaları olsun orada bulunup evlâtlarının kahramanlığını, muvaffa kiyetini görmeliydiler. Dokuz ay evvel Anadoluhisar'da yapılan müsabakalara katılan hanımlarımız neredeler?..*"

Ancak çok geçmeden I. Dünya Savaşı'nın patlamasıyla henüz emekleme çağında bulunan atletizm faaliyetinin de büyük bir duraklama devresine girdiği görülmüştü. Bu duraklama devresi savaşın sonuna dek sürmüştü ancak, 1919'dan sonra ülkede atletizm faaliyetinin yeniden başladığına rastlanmıştı.

1919-1922 yılları arasındaki bu devre Türk atletizminin yeniden canlanma dönemi olmuştu. Bu dönemde Robert College sahasında yapılan atletizm bayramlarının yanı sıra Fenerbahçe, Anadolu, Beşiktaş kulüpleri tarafından düzenlenen yarışmalar da Türk atletizmine büyük katkılarda bulunmuştu. Bu dönemde yeni yeni birçok genç Türk atletinin parlamaya başladıkları görülmüştü. Bunların arasında Galatasaraylı Rauf (Hasağası), Beşiktaşlı Sünusi, Fenerbahçeli Nureddin (Otmar-Savcı), Beşiktaşlı Danis (Karabelen) ve Ali Rıza (Sözeralp) gibi isimlere çok geçmeden Galatasaraylı Suat Hayri (Ürgüp-

lü), Ömer Besim (Koşalay) gibi yenilerin katıldıkları görülmüştü.

1920 yılı Haziran ayı sonunda Himaye-i Etfal (Çocuk Esirgeme Kurumu) tarafından düzenlenen Spor Bayramı'nda yapılan atletizm yarışmalarına bayanlar da katılmıştı.

1913 yılında Anadoluhisarı çayırında yarışan Naile, Fahriye ve Faide hanımlar gibi 1920 yılında Union Club'te yarışan Fahamet ve Şükran hanımların da kim olduklarını, ne yaptıklarını, ne yazık ki bilemiyoruz. Türk atletizminin değil, aynı zamanda Türk bayanlar sporunun da öncüleri olan bu değerli Türk kızları hakkında başkaca hiçbir bilgiye sahip değiliz.

Türkiye'de atletizm gerçek konumunun Cumhuriyetin ilk yıllarında bulmaya başlayacak ve bu yeni dönemde Türk atletlerinin ilk büyük başarıları görülecektir. □

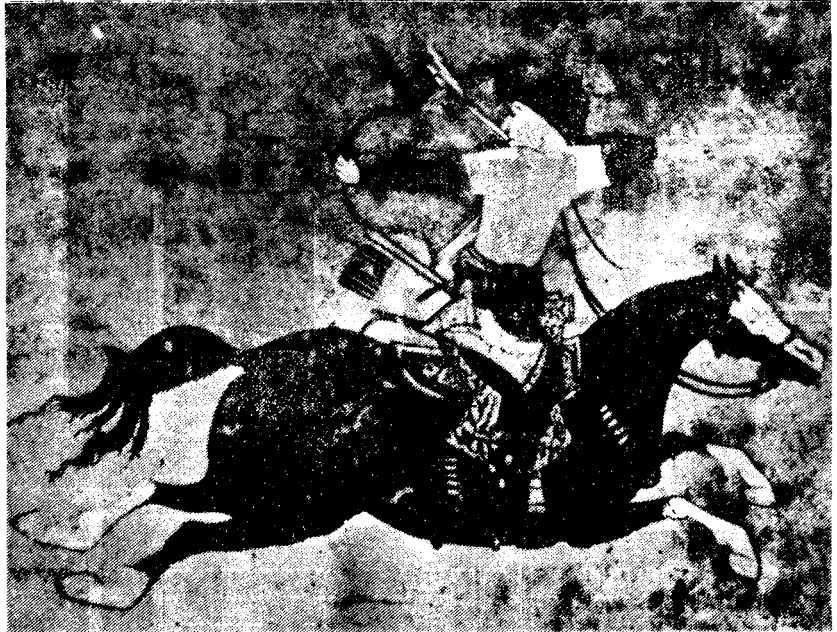
Okçuluk

Osmanlı Devleti'nde Tanzimat'ın ilan edildiği günlerde geleneksel okçuluk son dönemlerini yaşıyordu. II. Mahmud, sporu asla ihmal etmediği gibi, ondan uzak da kalmamıştı. Saray bahçesinde ve bellibaşlı mesire yerlerinde "huzur güreşleri" yaptırırken, Meydan-ı Kemankeşâni" adıyla anılan İstanbul Ok Meydanı'na da sık sık giderek burada yay gerip ok savurmak suretiyle bu ata sporuyla yakından ilgiliniyordu.

Okçu Bir Padişah

Türk okçuluk tarihinde, II. Mahmud döneminin pek önemli bir yeri bulunmaktadır. Padişah okçuluk sporuna karşı büyük merak ve sevgi duymuş, aynı zamanda adına menzil taşları dik-tirmiş yaman bir kemankeştir.

II. Mahmud, okçuluğa 1818'de başlamış ve altı ay kadar ok talimleri yapmıştı. Ustasının hangi kemankeş olduğu kesinlikle bilinmezse de "Binyüzcü"lerden ve Şeyhü'l-Meydan adıyla anı-

ÇOK ESKİ BİR SPOR DALI: Okçuluk kökü çok eskilere dayanan bir spor dalıdır. Osmanlı Devleti'nde Tanzimat'tan önce geleneksel olarak yapılan bu spor İstanbul'da Meydan-ı Kemankeşâni diye adlandırılan Okmeydanı'nda başta Padişah olmak üzere devlet ricalinin de ilgisini çekerek. Bunun yanı sıra Osmanlı padişahları arasında okçuluğa meraklı birçok hükümdarın olması bu sporun uzun yıllar ayakta kalmasını sağladı.

OKÇU BİR PADİŞAH: II. Mahmud, Türk okçuluk tarihinde önemli bir yere sahiptir. Önce 900 gezlik (594 m.) mesafeyi aşan atışıyla "kabze almak" hakkını kazanan II. Mahmud, 1836'da elde etmiş olduğu 1.228 gezlik derecesiyle Türk okçuluk tarihinin en iyi ilk altı kemankeşi arasında yer almıştır. Bu spora olan ilgisi nedeniyle okçuları koruyan ve Okmeydanı'nda çeşitli tesisler yaptıran II. Mahmud'un bugün aynı yerde haraboldmadan ayakta kalan bir menzil taşı bulunmaktadır. II. Mahmud.

lan Okçular Tekkesi Şeyhlerinden Hafız Efendi olduğu söylenir.

II. Mahmud, 900 gez mesafeyi (594 m.) aşan atışını 12 Mart 1918'de yapmıştı. Bu, bir okçunun ustalığını ve Ok Meydanı'nda yarışmalara katılabilecek değere ulaştığını kanıtlayan bir belge idi. Ve savurduğu oku 900 gez mesafeye (594 m.) düşüren okçular, bunu almaya hak kazanırdı.

"Kabze"yi günümüzün sporcu lisanslarına benzetmemiz mümkündür. Ve bu lisansı da Türk okçuluğunun en yetkili makamı bulunan Okçular Tekkesi verirdi. Şeyhü'l-Meydan adıyla anılan Okçular Tekkesi Şeyhi'yle pîr kemankeşler, bir okçunun 900 gez mesafeye ok savurduğunu gözleriyle gördükten sonra onlara "kabze" verirdi. Tekke'nin bu yoldaki kuralları son derece kesindi.

Padışahın "kabze merasimi" için Matbah Emîni Gümrükcü Osman Ağa görevlendirilmişti. Tören hazırlıklarının tamamlandığı Silâhdar Ağa tarafından Padışaha bildirildikten sonra II. Mahmud, maiyeti erkânıyla Ok Meydanı'na gelmiş ve burada Şeyhü'l-Meydan'la kemankeşler tarafından merasimle karşılanmıştı. Gelenekler gereği, Padışah şölen yemeğini Hünkâr Köşkü'nde, davetliler ise Tekke'deki Meydan Odası'nda yemişlerdi. Bu da Türk okçuluğu-

nun sıkı sıkıya bağlı bulunduğu gelenek ve töreler gereği idi.

Bu törelere uygun olarak yenen yemekten sonra Gümrükcü Osman Ağa'nın beline, yaptığı çalışmaların karşılığı olarak padişah tarafından 100 bin kuruş değerinde mücevherli bir kama takılmış, havacı ve koruculara da ihsanlar dağıtılmıştı.

O gün II. Mahmud'la birlikte, 900 gez mesafeye ok savurmuş 24 kemankeşe de Şeyhü'l-Meydan tarafından "kabze"leri verilmişti. Daha sonra yeni kabze alan kemankeşler "Ayaktaşı" adı verilen ok atma mahalline giderek buradan atışlar yapmışlardı. II. Murad o gün onbir atış yapmış, bunlardan beşi 900, 930, 940 ve 951 gez mesafelere düşmüştü.

28 Mayıs 1818'de Ok Meydanı'ndaki yarışmalara katılan II. Sultan Mahmud, Binciler kategorisinde yarışmış ve 981 gezle (647 m.) birinciliği almışsa da bu dereceyi kendisinden sonra gelen kemankeş Buldanlı İbrahim Ağa'ya bırakmıştı.

II. Sultan Mahmud, 1 Temmuz 1818'de Ok Meydanı'na gelerek, oradaki kemankeşlerle Hacıismail Aykırısı denilen yerden Güreş Meydanı istikametine doğru atışlar yapmıştı. Bu atışlar sırasında padişahın savurduğu oklardan üçü 1000, 1001 ve 1009 gez mesafelere

ulaşmıştı. Padişah bu atışlarıyla Binci kemankeşlerin tümünü geçtiğinden, kendisinin Binyüzcüler kategorisine alınması Tekke Divanı'nca uygun görülmüştü.

II. Sultan Mahmud, Binyüzcülerle ilk yarışmasını 31 Ağustos 1818'de "Lenduha" mevkiinden yapmıştı. Bu yarışmayı Şeyhü'l-Meydan Hafız Efendi kazanırken II. Mahmud da hemen ardından ikinci olmuştu.

1819'da II. Sultan Mahmud, Gökusu'ya biniş emretmişti. Gökusu meydanında yapılan ok atışlarında Meleszâde İzzet Bey'in üstüste hava'yı aldığı görülmüştü. Aynı yıl Dolmabahçe sırtlarında yapılan bir yarışmayı da "Binyüzcü"lerden Şeyhü'l-Meydan Hafız Efendi kazanmıştı.

1821 Ağustosundan 1822 Ekimi'ne kadar II. Mahmud'un da katıldığı ok atışlarına ait Atış Günlüğü mevcuttur. Defterdeki kayıtlardan, bu atışların menzil bozmak için yapılmadığı öğrenilmektedir. Belli bir menzil seçilip oradan atış yapılmadığı gibi sonuçlar da menzil bozacak ölçülerde, yani rekor olacak düzeyde değildir.

"Atış Günlüğü"nde II. Sultan Mahmud'un çeşitli alanlarda düzenlenen yarışlarda elde ettiği derecelere ait bir bir tüm sonuçlar yer almaktadır. Bu derecelerde her geçen gün biraz daha iyiye doğru bir gelişin bulunduğu gözden kaçınamaktadırlar.

II. Mahmud, ilk önemli derecesini 17 Eylül 1829'da elde etmişti. İstanbul Ok Meydanı'nda Cerrah Menzili'ndeki 1157.5 gezlik menzil taşı 1172 gez'e (773 m. 52 santim) götüren padişah, yine aynı yılın içinde, Yıldız havasıyla Ekşi Menzili'ni de 1196.5 gez'e (789 m. 69 santim) götürmeyi başarmıştı. Böylece II. Mahmud, İstanbul'un namılı Ok Meydanı'na adına mermer menzil taşları diktirmişti.

1832'de padişahın emir ve fermanıyla Ok Meydanı'ndaki Okçular Tekkesi esaslı bir onarımdan geçirilmiş ve ayrıca ilaveler yapılmıştı. Bu onarım ve ilavelerle Tekke, 18 oda, 4 sofa, Hünkâr Köşkü, 1 mutfak, 1 mescid, 6 kuyu ve 1 sarnıçtan ibaret büyük bir tesis haline gelmişti.

1835, II. Mahmud'un okçuluk hayatının en başarılı yılı olmuştu. Bu yılın içinde padişahın üç önemli menzilde taşı sürdüğü görülmüştü. 7 Eylül 1835'te Ekşi Menzili'nde 1196.5 gez mesafeye dikili taşı 23 gez aşıp 1219.5 gez (804 m. 87 santim) mesafeye yeni

bir taş diktiren II. Sultan Mahmud'un, 14 Eylül 1835'te yine Ok Meydanı'nın Topyeri Menzili'nde Pehlivan Ali Bey'in 1213.5 gez mesafede bulunan taşının 7.5 gez uzağına ok uçurarak 1221 gez (805 m. 86 santim) mesafeye yeni bir taş diktirdiği görülmüştü. 23 Ekim 1835'te de II. Mahmud, Cerrah Menzili'nde 1172.5 gez mesafede bulunan taşını 12 gez aşarak 1184.5 gez mesafeye (787 m. 77 santim) taş sürdürmüştü.

Bu yılın içinde Ok Meydanı'nda Hüsameddin Paşa, Mehmed Ali Bey, İzzeddin Bey, Asir Efendi-zâde Taceddin Molla, Kâtip Numan Bey-zâde Vassaf Efendi gibi kemankeşlerin de adlarına taş diktirdikleri görülmüştü.

Türk okçuluğunun gelmiş geçmiş tüm kemankeşlerinin tüm menzillerde yaptıkları atışlar sıralamasında II. Sultan Mahmud 1836'da elde ettiği 1228 gezlik derecesiyle altıncı sırayı işgal etmektedir. Türk okçuluk tarihinin gelmiş geçmiş en iyi ilk altı kemankeşi arasında bir padişahın yer alması hiç kuşkusuz önemli bir olaydır.

Resmî kayıtlar ve belgelere göre Türk okçuluk tarihinde menzilatışlarında ilk 10 sırayı şu kemankeşlerin işgal ettikleri görülür:

1. Tozkoparan (Ahmed Ağa)	1281 gez
2. Bursalı Şucâ	1271 gez
3. Solak Bâli	1239 gez
4. Havandelen	1235 gez
5. Kaptan Sinan	1232 gez
6. II. Sultan Mahmud	1228 gez
7. Çullu Ferruh	1223 gez
8. Deve Kemal	1205 gez
9. Arap Kemankeş	1124 gez
10. Benli Karagöz	1161 gez

(1 gez, 66 santime tekabül etmekte olup bir ok boyunun uzunluğudur ve Türk okçuluğundan mesafeler bir ok boyu olan "gez" ile ölçülmüştür.)

II. Mahmud devri, Ok Meydanı'nın en görkemli dönemlerinden birini oluşturmaktadır. Bu dönemde ok ve okçuluk gereken büyük ilgi ve saygıyı fazlasıyla görmüş, bunun semerelerini de fazlasıyla vermişti.

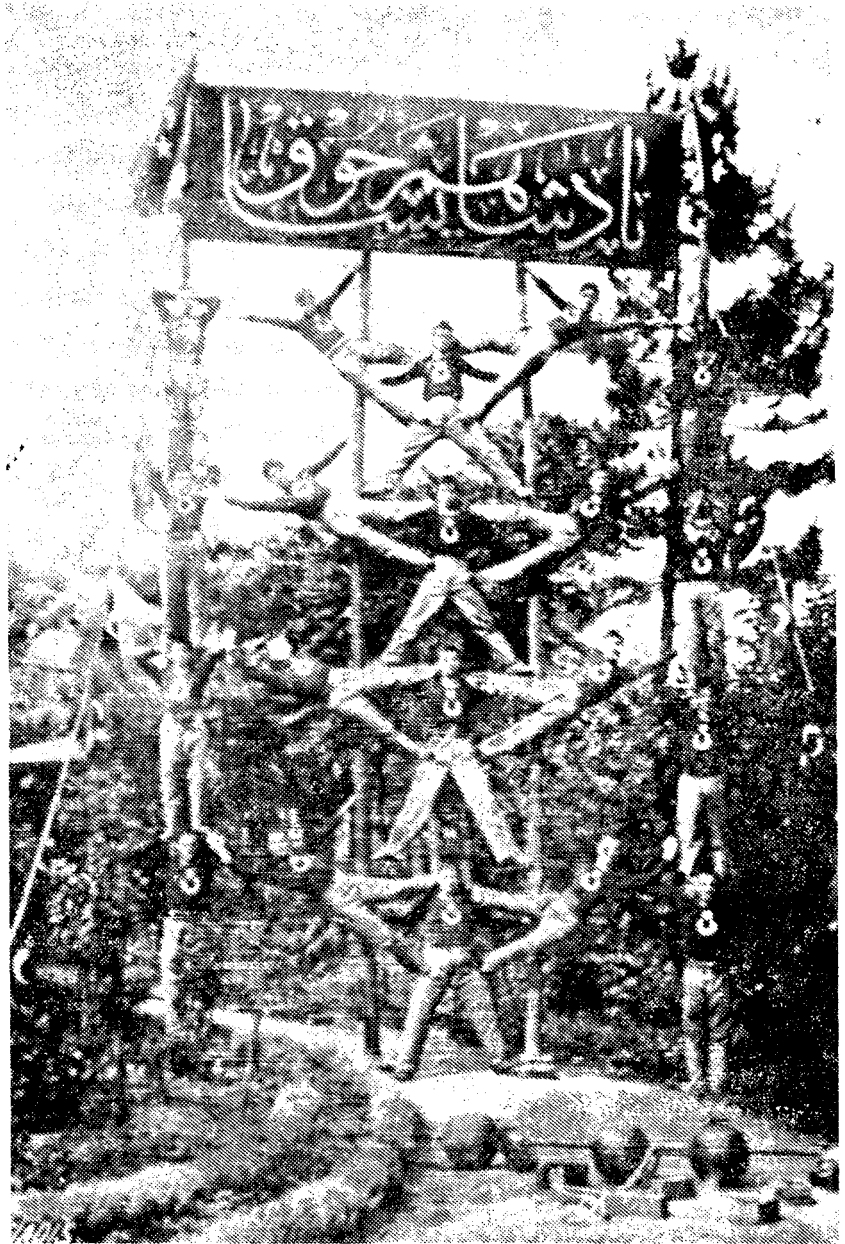
Türk okçuluğu daha sonra bir duraklama ve zayıflama dönemine girmişti. Bu, II. Abdülhamid döneminin sonlarına dek sürmüştü.

Ve bundan sonra da Türk okçuluğu hızlı bir çöküş devrine girmişti. Ateşli silahların ön plana girmesinin yanı sıra okçuluğa verilen önem ve değer hızla azalması bu çöküntüyü hızlandıran

nedenler olmuştu. Bu dönemde ok ve yay yapımıyla uğraşan sanatkarların mesleklerini terkettileri görülmüştü. Büyük ustaların da pek çoğu öldüğünden bu dönem Türk okçuluğunun çökmeğe başladığı, hatta yokolduğu devre olarak da kabul edilebilir. □

Jimnastik

Osmanlı Devleti'ne gelen ilk "modern spor" jimnastik oldu. Ülkenin Batı'ya dönük ilk kültür yuvalarından biri

JİMNASTİĞİN ÖNCÜLERİ: Galatasaray Lisesi'nde jimnastik öğretmenliği yapan M. Moiroux'un yetiştirdiği Ali Faik Bey (Üstünidman) ilk jimnastikçilerimizdendir. Faik Bey'in yetiştirdiği Selim Sırrı Bey (Tarcan) ise yarım yüzyıl boyunca yaptığı hocalık sırasında jimnastiğin yayılması için uğraş vermiş ve birçok ünlü adın yetişmesini sağlamıştır. Çeşitli askeri ve sivil okullarda görev yapan Selim Sırrı Bey, İsveç'te beden eğitimi öğrenimi de yapmıştır. Galatasaray Lisesi'nde jimnastik gösterisi.

ÖNEMLİ BİR TARTIŞMA: Türk jimnastik tarihinde çok uzun sürecek bir tartışmanın başlangıcı 1910'lara kadar uzanır. Bu dönemde İsveç'e jimnastik öğrenimi için giden Selim Sırrı Bey, dönüşte aletsiz İsveç jimnastiğini savunurken, Almanya'da öğrenim görüp dönen Mazhar Bey (Kazancı) de, aletli jimnastiğin yerleşmesini istiyordu. Bu tartışma sonunda özellikle spor öğrenimi yapan sivil okullarda İsveç jimnastiği egemen olurken, askeri okullarda da aletli Alman jimnastiği etkinlik kazanıyordu. Selim Sırrı Bey (solda), Mazhar Kazancı (sağda).

olan Mekteb-i Sultanî 1868'de açılırken Fransa'dan getirilmiş olan öğretmenler arasında M. Curel adında bir de jimnastik öğretmeni bulunuyordu. Bu zat okulun en geniş salonunu "spor salonu" haline getirirken, Fransa'dan getirdiği gerekli aletlerle burayı donatmış ve okulda mükemmel bir "jimnastikhane" meydana getirmişti. Ve M. Curel burada öğrencilere ilk jimnastik derslerini vermeye başlamıştı.

M. Curel'den sonra 1874'te okula M. Moiroux adında bir jimnastik öğretmeni gelmişti. Aynı zamanda kendisi de mükemmel bir jimnastikçi olan M. Moiroux bu okulda gerçek jimnastiğin kurucusu olurken başta Ali Faik Bey (Üstünidman) olmak üzere birçok öğrenci yetiştirmişti.

Daha sonra bu isimlere yine Faik Hoca'nın öğrencilerinden bulunan Selim Sırrı Bey'in katıldığı görülür.

Ali Faik Bey (Üstünidman), 1874'te okuldan mezun olur olmaz Mekteb-i Sultanî'de öğretim üyesi olarak görev almış ve 1924'e kadar aralıksız tam yarı yüzyıl bu vazifede kalmıştı. Faik Bey bu sürenin içinde Türkiye'de modern anlamdaki jimnastik sporunun kökleşip yayılmasında başrolü oynamıştı. Bu arada 1889'da *Jimnastik yahut Riyâzet-i Bedeniyye* adı altında bir de eser yayınlamıştı. Bu, Türk spo-

runda yazılmış ilk kitap olması bakımından ayrı bir değer taşımaktadır.

Faik Bey sivil okullarda faaliyet gösterirken, askeri okullarda da Mazhar Bey modern jimnastiğin yayılmasında başrolü oynamış ve başarılı bir öğretmen olarak pek çok asker jimnastikçi yetiştirmişti.

Mekteb-i Sultanî'yi bitirdikten sonra 1890'da Mühendishane-i Berri-i Hümayûn'a giren Selim Sırrı Bey, modern jimnastik sporunu İzmir'e sokan kişi olmuştu.

1900'da Yüzbaşı rütbesiyle İstanbul'a dönen Selim Sırrı, öğretmenlik hayatına Mühendishane İdadisi, Hendese-i Mülkiye ve Harbiye mekteplerinde devam etmişti. Beden eğitimi ve eskrim öğretmeni olarak da uzun bir süre çeşitli okullarda görev almış ve pek çok öğrenciler yetiştirmişti.

İlk Jimnastik Kulübü

Bu arada 1903'te, Mazhar Hoca (Kazancı) ile bu spora gönül vermiş arkadaşları Türkiye'nin ilk jimnastik kulübünü kurmuşlardı. Bu kulüp, Saray Nâzırı Osman Paşa'nın Beşiktaş'ın Serencebey yokuşundaki konağında kurulan Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü idi. Kulübün kurucuları arasında Osman Paşa'nın oğulları da bulunuyorlardı. Bu konağın selâmlık bölümünde

vücut bulan kulüpte, barfiks, paralel, halka çalışmalarının yanı sıra çeşitli jimnastik hareketleri ve halter denemeleri yapılmaktaydı. Daha sonra bu faaliyetlere gürleşle boksun da katılacağı görülecekti. Mehmet Ali Fetgeri ise bu kulüpte jimnastik faaliyetinin en önde gelen isimlerinden biri olarak dikkatleri çekmekteydi.

Beşiktaş Bereket Osmanlı Jimnastik Kulübü, Türk jimnastik sporuna pek büyük katkılarda bulundu. Bu kulübün çatısı altından İstanbul'un ve Türkiye'nin ilk ünlü jimnastikçileri arasında yer alan nice isimler yetişti. O tarihlerde halter sporu da "Ağırlık kaldırma" adı altında jimnastik sporunun bir parçası sayıldığından Türkiye'nin ilk ünlü haltercilerinden pek çoğunun burada yetiştikleri görüldü.

Beşiktaş'ın yanı sıra İstanbullu Rumların en eski spor kulüpleri arasında bulunan Tatavla Kulübü de jimnastik sporuna faaliyeti arasında yer veren ilk kuruluşlardan biri olarak dikkat çekmektedir.

Daha sonraları Fenerbahçe Spor Kulübü'nün de jimnastik sporuna kapılarını açtığı ve bu kulübün Kadıköy Kuşdili çayırındaki lokal binasında da jimnastik çalışmalarının başladığı görülecekti.

1906'da Türk jimnastikçileri ilk kez

yurt dışına çıktılar ve 1906'da Atina'da, Modern Türk Olimpiyat Oyunları'nın 10. yıldönümü münasebetiyle düzenlenen "Ara Olimpiyat"ta yarıştılar. Osmanlı Devleti'ni ilk kez yurt dışında bir yarışmada temsil edenler, İstanbul Tatlavla Kulübü'nün jimnastikçileriydiler. Bunlar; Yorgo ve Niko Alibranti kardeşlerdi. Yorgo Alibranti, Atina'da "İki elle 10 metrelik ipe tırmanış" yarışmasını 11.4 saniyelik bir Dünya ve Olimpiyat rekoruyla kazandı. Bu, Türk jimnastik sporu tarihinde önemli bir olaydı. Bu rekor ancak 1924'te Paris Olimpiyat Oyunları'nda kırılabilirdi.

Olimpiyatlara İlk Katılan Sporcu

1908 Londra Olimpiyat Oyunları'nda Türkiye ilk kez temsil olunmuştu. Bu da bir jimnastikçi idi. Mekteb-i Sultanî'den, Faik Hoca'nın öğrencisi bulunan Aleko Mulos Efendi, Olimpiyat Oyunları tarihinde Türkiye'yi temsil eden ilk sporcu olması bakımından ayrı bir önem ve değer taşımaktadır. O tarihlerde Türkiye'de henüz bir Millî Olimpiyat Komitesi mevcut bulunmadığından, Mulos Efendi, Modern Olim-

piyat Oyunları'nın kurucusu Baron Pierre de Coubertin tarafından özel olarak davet edilmişti. Modern Olimpiyat Oyunları'nı dünyaya yaymak amacıyla büyük bir geziye çıkan Baron Pierre de Coubertin, bu arada İstanbul'a da uğramış ve Mekteb-i Sultanî'de öğretmen olan arkadaşları tarafından kendisine mihmandar olarak verilen Aleko Mulos'le tanışmıştı. Bu genç mihmandarının iyi bir jimnastikçi olduğunu öğrenen Baron Coubertin, onu 1908'de Londra'da yapılan ilk Olimpiyat Oyunları'na davet etmiş ve kendisine bonservisi bizzat vermek suretiyle Türkiye'nin ilk kez bir Olimpiyat'ta temsilini sağlamıştı. Aleko Mulos Efendi, dünyanın en seçkin jimnastikçilerinin katıldıkları bu olimpiyatta bir varlık gösterememiş, fakat "Olimpiyatlara katılan ilk Türk sporcusu" olmuştu.

Yine aynı yıl; 1908 Meşrutiyeti'nin ilânından hemen sonra Selim Sırrı Bey'in yüksek beden eğitimi öğrenimi yapmak üzere Harbiye Nezareti tarafından İsveç'e gönderilmesi Türk sporunda önemli bir dönüm noktası daha teşkil etmişti.

Bu arada II. Sultan Abdülhamid'in istibdat rejimi yüzünden yurt dışına kaçan Mazhar Hoca da Almanya'da jimnastik sporu üzerinde uzun yıllar süren çalışmalarda bulunmuştu.

Uzun Süren Tartışma

İşte Türk jimnastik sporunda çok uzun yıllar sürüp gidecek olan bir anlaşmazlık bu dönemde başlamıştı. Mazhar Hoca, Almanya'da âletli jimnastik konusunda tam bir uzman olarak yurda dönerken, Selim Sırrı Bey de, âletsiz İsveç jimnastiğinin tam ve ateşli bir taraftarı olarak Stockholm'daki öğrenimini tamamlayıp yurda dönmüştü.

Bundan sonra ülkede, bir "âletli jimnastik-âletsiz jimnastik" çatışması başlamıştı. Bu, bir başka anlamda İsveç'le Alman jimnastikleri arasındaki çatışmaydı. Bu arada Selim Sırrı'nın hocası ve Türk jimnastik sporunun kurucusu bulunan Faik Üstünlü'den da âletli jimnastik tarafında ve Mazhar Kazancı'nın yanında yer almaktaydı. Ancak Selim Sırrı Bey, inandığı "İsveç jimnastiği" yolundan asla şaşmıyor ve bu konu üzerinde inatla duruyordu.

Bu amansız savaş Selim Sırrı Tarcan'ın kazandığını kabul etmek gerekir. Bunda da onun İsveç'ten dönüşte Erkek Muallim Mekteb-i Âlisi'ne öğretmen olarak atanmasının büyük etkisi olmuştu. Böylece Selim Sırrı Bey, Türkiye'nin dört yanına yayılan öğrencilerini "İsveç Jimnastiği" esasıyla yetiştirmiş, onlar da öğretmen olarak gittikleri yerlerde hep bu jimnastiği yaymışlardı. Böylece âletli jimnastik ancak Mazhar Kazancı Hoca'nın öğretmenlik yaptığı askeri okullara inhisar etmişti.

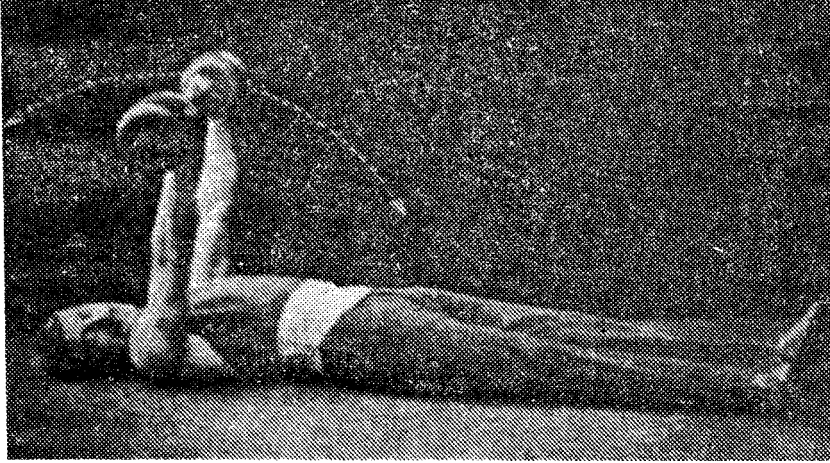
1919-1922 arasında gülle kaldırma (halter) jimnastik sporundan tamamen kopmuş ve bağımsızlık kazanmıştı ki, bu da âletli jimnastik sporuna inen yeni bir darbe olmuştu.

Bu arada yine Selim Sırrı Tarcan'ın aracılığıyla birçok genç beden eğitimi öğretmeni yüksek ihtisas yapmak üzere İsveç'e gönderilmiş ve memlekette "İsveç Jimnastiği" daha fazla yerleşip kökleşme imkânına sahip olmuştu.

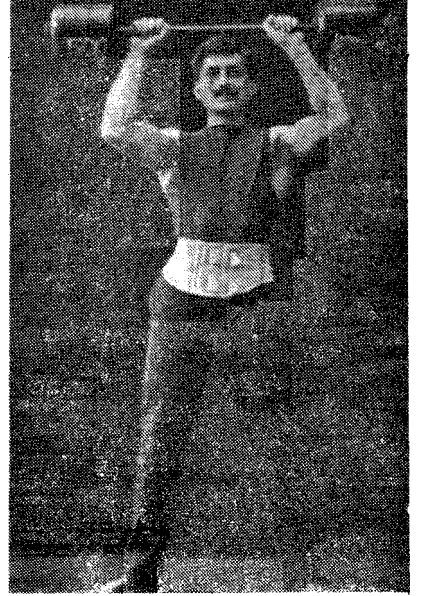
Aradan geçen uzun yıllar sonunda Mazhar Kazancı Hoca'nın görüşünde hak kazandığı gerçeği, jimnastikte Türkiye'nin ne kadar geri kaldığı ortaya çıkınca anlaşılmış, günümüz jimnastiği âletli jimnastiğe dayanmış, İsveç jimnastiği ise bir fantezi olmaktan ileri gidememişti. □

İLK JİMNASTİK KULÜBÜ: Osman Paşa'nın Serencebey'deki konağında kurulan Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü'nde barfiks, paralel ve çeşitli jimnastik hareketlerinin yanı sıra o sırada daha jimnastiğin bir parçası sayılan halter de yapılıyordu. Kulübün kurucuları arasında yer alan Mazhar Hoca (Kazancı) ve Mehmet Ali Fetgeri gibi isimler vardı. O dönemin ilk jimnastikçileri bu kulüpten yetişerek, jimnastiğin başka yerlerde de yayılmasına önayak oldular. Kulübün kurucuları Mazhar Hoca (ortada oturan), Ahmet Fetgeri (arkada soldan 3.), Fuad Balkan (sağ başta ayakta), Osman Paşazade Hüseyin Bey (sağ başta oturan).

"AĞIRLIK KALDIRMA" Önceleri "ağırlık kaldırma" adıyla jimnastik sporunun bir parçası olan halter, 1920'den sonra bağımsız bir spor dalı olarak yapılmaya başlandı. Özellikle bu dönemde öğrenim düzeyi yüksek kişilerin halterle uğraştığı görülmektedir. O yıllarda bir halter çalışması.

Halter

Modern anlamdaki halter sporunun Türkiye'ye girişi 1890'lı yıllara rastlar. Çok daha önceleri Türklerde "ağırlık kaldırma" denemelerinin yapıldığı, çeşitli devirlerde, özellikle Osmanlı ordusunda kalkan ve güzrlerle talim edildiği tarihçe bilinen bir gerçektir. Öte yandan IV. Murad'ın Bağdat seferi sırasında Konya Ovası'nda, askerin gözü önünde güzr kaldırma idmanları yaptığı bilinir.

Nitekim halter de önceleri "ağırlık kaldırma" adıyla ve jimnastik sporunun bir parçası olarak Türk sporuna girmişti. Nitekim Türk jimnastikçiliğinin öncüsü sayılan Faik Hoca'nın (Üstünidman) aynı zamanda Türk halter sporunun da ilk büyük ismi olduğu bilinir. Faik Bey, uzun yıllar öğretmenlik yaptığı Mekteb-i Sultanî'de (Galatasaray Lisesi) jimnastiğin yanısıra halter sporunda da sayısız öğrenci yetiştirmişti.

Faik Bey'in halter çalışmalarını 113 kiloluk ağırlık kaldırmak suretiyle yaptığı bilinir. Bu tarihlerde Yunanlı halterci Yataganos'un 112.5 kilo ağırlık kaldırmak suretiyle 1896 Atina Olimpiyat Oyunları'nda şampiyonluğu kazandığı hesaplanırsa Faik Üstünidman'ın bu spordaki başarısı çok daha anlaşılır.

1920'li yılların başlarında halter sporuna yeni yeni genç değerlerin gelmeye başladığı görüldü. Bunların arasında

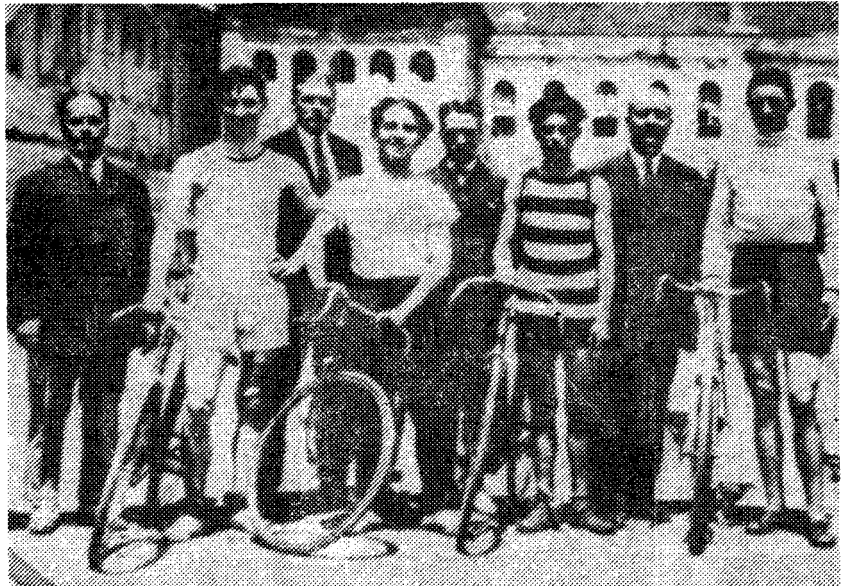
Gülleci Cemal (Erçman)'la Neyzen Şevki (Sezgin) özellikle öne çıkan isimler oldular.

Ağırlık kaldırma adı altında ve aletli jimnastik sporunun bir parçası olarak Türkiye'ye giren ve gelişen halter 1920'li yıllardan itibaren jimnastik sporundan koparak gerçek kimliğiyle ortaya çıkarken yeni yeni genç halterciler de bu sporda varlıklarını göstermeye başladılar.

Halter sporunun Türkiye'deki ilk döneminde, bu sporla meşgul olanların kültür düzeylerinin yüksekliği özellikle dikkati çekmektedir. □

Bisiklet

Dünyada ilk bisiklet yarışı 1869'da Paris'le Rouen arasında yapılmıştır. 1897'de ise Selânik'te büyük bir velodromun bulunması bu sporun Osmanlı Devleti'ne erken geldiğini gösterir. Şehrin en büyük bütün deposunun hemen yanındaki geniş alanda yükselen bu toprak velodrom aynı zamanda tribünlerini dolduran seyircileriyle de ülkede bisiklet sporunun yalnız tanınmakta olmayıp aynı zamanda sevilmekte olduğunu da gösteriyordu.

Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde ilk bisiklet yarışlarının burada yapıldığı ve kalabalık bir meraklı kitlesi tarafından ilgiyle izlendiği bilinmektedir. Gerek bu velodromda, gerekse Selânik Kışlası önünde yapılan bisiklet yarışlarında Enver Paşazâde Mustafa Bey, Nobile ve Modyano efendilerin kendilerini gösterdikleri ve ilk bisiklet yarışlarının şampiyonluklarını aralarında paylaştıkları bilinmektedir.

İstanbul'da ise ciddi bir bisiklet sporu faaliyeti ancak 1910'da başlayabilmişti.

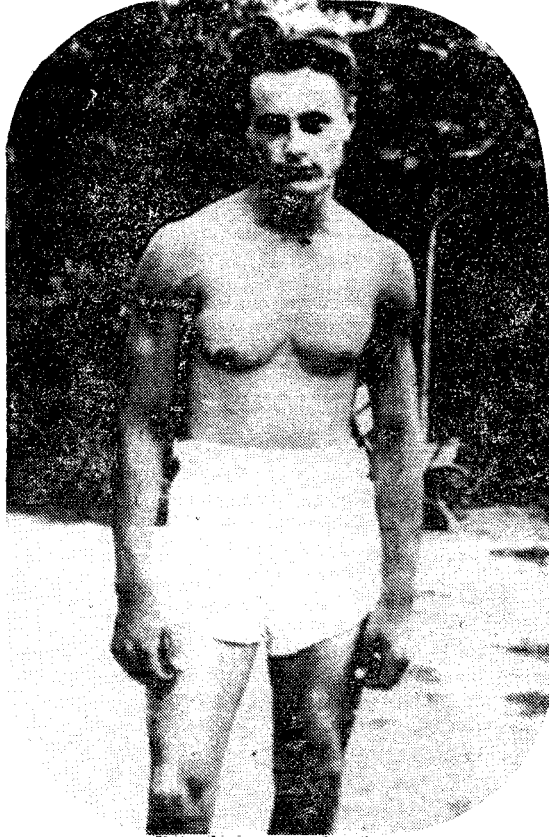
Gerçi Meşrutiyetin ilânı'ndan önce de İstanbul'da, bu yolda yapılan bir girişime rastlanmaktadır. Bu, İstanbul'daki bazı bisiklet acentalarının giriştikleri bir denemedir. Avrupa'nın ünlü bisiklet firmalarının İstanbul'daki temsilcileri ve satıcıları olan bu firmalar, bisiklet sporunu halka sevdirmek ve bisiklet satışı sağlamak amacıyla İstanbul'un Tepebaşı semtinde büyük bir beton pist yaptırarak burada halk arasında çeşitli bisiklet yarışları düzenlemişlerdi. Bu yarışlar halkın ilgisini çekmiş ve bisiklet sporunu tanıtmış ve sevdirmişti. Ancak bu girişim, ciddi bir spor yarışmasından ziyade hevesliler arasında iddialı bahisler ve acenteler için de bir "bisiklet reklâmı" olmaktan öteye gidememişti. Ve kısa bir süre sonra da tüm çekiciliğini yitirivermişti.

Meşrutiyetin ilânını müteakip İstanbul'da bisiklet sporunda ilk ciddi adımların atıldığı görülür. Bu yeni ve cazip spor dalına faaliyeti arasında yer veren ilk spor kulübü de Fenerbahçe olmuştu. Fenerbahçe kulübünde 1912'de başlayan bu bisiklet faaliyetinin ortaya çıkardığı ilk ünlü isimler arasında Vecdi (Çağatay) ve Şinasi beylerle Alber Efendi'nin isimleri baş sırayı işgal etmektedir. İstanbul'un Kadıköy semtinde ve meşhur Union Kulüp sahasında yapılan ilk resmî bisiklet yarışlarının şampiyonluklarının Fenerbahçeli bu üç bisikletçi arasında paylaşıldığı bilinmektedir.

Bundan sonra bisiklet sporu hızla yayılmaya başlamış ve 1920'li yıllarda İstanbul'un çeşitli yerlerinde (Talihane, Makriköy vd) de bisiklet yarışlarının yapılmaya başladığı görülmüştü. Bu hızlı yayılış ve gelişme bisiklet sporunda yeni yeni genç isimlerin ortaya çıkmalarına yol açmıştı ki, bunlar Cumhuriyetin ilk yıllarında Türk bisiklet sporunda gerçek yerlerini ve ünlerini bulacaklardı. □

YENİ BİR SPOR: Bisikletin bir spor aracı olarak kullanılması çok eski değildir. Dünyada ilk bisiklet yarışları 1869'da Paris ile Rouen arasında yapılmıştır. Kısa süre sonra da 1897'de Selanik'te toprak bir velodromda bisiklet yarışlarının yapılmış olması, bu sporun Osmanlı Devleti'ne erken geldiğini göstermektedir. Bundan sonra İstanbul'da görülen ilk girişim tarihi 1910'dur. 11. Meşrutiyet'ten sonra bisikletin yaygınlaşmasıyla birlikte sporu da ilgi görmüş ve hatta İstanbul'un dışına Anadolu'ya da yayılmıştır. İlk yarışçılardan bir grup (üstte), Bursa'da Sanayi Sergisi Bisiklet Yarışları'na birinci olan İstanbullu Hafız Mehmed Ali Efendi (altta), Taksim stadi bisiklet pisti (yan sayfada).

GEÇ GELEN BİR SPOR:

Boks özellikle 1910'lu yıllarda hızlı bir gelişme gösterdi. Bundan önce modern anlamli boksun yapıldığına ilişkin bir bilgi yoktur. Buna rağmen kısa sürede rağbet gören bu spor dalında yabancı hocaların yetiştirdiği ünlü boksörler isim yapmışlardır. Bunlar arasında Sabri Mahir yurt dışında da ün kazanmıştır.

Mütareke günlerinde ise ünlü İngiliz Kemal'in yanı sıra Yavuz İsmet (Uluğ), Ziya Boyer, Mısırlı Mazhar, Hilmi Hoca gibi boksörler de başarı kazanmışlardır.

Mütareke döneminde yabancı askerlere karşı başarılı maçlar çıkaran Yavuz İsmet (Uluğ).

Boks

1908 öncesinde Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde modern anlamda boks yapıldığına dair bir belge ve bilgi elde mevcut değildir. Bu sporun tanınması konusunda İstanbul'a yerleşmiş bulunan İngiliz ailelerinden bazı fertlerin öncülük ettikleri söylenir. Ancak bu İngiliz ailelerin mensupları arasında yapılan tek tük boks maçlarının Türkiye'de boksun yerleşip yayılmasına sebep olduğu asla söylenemez.

Boks sporunun 1910'lu yıllarda İstanbul'da yaygınlaşmaya başladığı görülür. Mekteb-i Sultanî (Galatasaray Lisesi) öğretmenlerinden M. Jouvery'nin yetenekli bulduğu bazı öğrencilerine boks dersleri vermesi ortaya Sabri Mahir gibi bir boksörün çıkmasına sebep olmuştu. Bir jimnastikçi ve futbolcu olan Sabri Mahir'in yurt dışına gittiği ve Fransa'da profesyonel boksa geçerek Orta sıklette Avrupa şampiyonluğu finaline kadar yükseldiği bilinmektedir. Daha sonra Almanya'ya geçen Sabri Mahir ağır sıklette Dünya şampiyonu olacak Max Schmeling'i yetiştirmiştir. 1911'de İspanya'da yaptığı bir maçta karşısına çıkarılan İspanya şam-

piyonunu kanlar içinde bırakıp hastanelik etmesinden sonra İspanya'da bir süre boksun yasaklanmasına da sebep olmuştu.

Sabri Mahir Bey, Avrupa ringlerinde başarılar peşinde koşarken İstanbul'da Beşiktaş semtinde oturan bir avuç genç heveskâr, Beşiktaş Jimnastik Kulübü çatısı altında ilk boks faaliyetini başlatmış bulunuyorlardı. Bu gençler arasında Kenan, Hüseyin Hüsnü, Haydar, Şekip, Şevket, Kemal Hülki, Kemal Begof, Said, Edip beylerle Osman Paşa'nın oğulları Hamza Osman (Erkan), Bekir Osman ve Gazi Osman beyler bu spor dalında kendilerini ilk gösterenler olmuşlardı.

Mütarekeyi izleyen işgal yıllarında Türkiye'de boks sporunun birden gelişip yayıldığı görülür. İşgal kuvvetlerine mensup yabancı asker ve subayların kendi aralarında yaptıkları iddialı ve çetin boks maçları yalnız halkın bu spora ilgisini çekmekle kalmamış aynı zamanda Türk gençlerini de bu spora karşı heveslendirmişti.

Mütareke yıllarında Türk gençleri arasında başgösteren bu boks merakının ringlere çektiği isimler arasında Esat Tomruk da bulunmaktadır. İngiliz Ke-

mal takma adıyla tanınan Esat Tomruk işgal yıllarında çıktığı Beyoğlu ringlerinde işgal kuvvetlerine mensup asker boksörler karşısında yaptığı maçlarda aldığı başarılı sonuçlarla kendini göstermişti.

Yine bu karanlık günlerde Mazlum Kemal, Ziya Boyer, Mısırlı Mazhar, Hilmi Hoca ve Fenerbahçeli ünlü futbolcu Yavuz İsmet (Uluğ) gibi isimler de boks ringlerinde yabancı asker boksörler karşısında başarı kazanmışlardır.

Yavuz İsmet, askerî bir öğrenci bulunduğundan onun İşgal kuvvetlerine mensup asker boksörlerle yaptığı maçlarda kazandığı galibiyetler halkın üzerinde anlamlı bir sevinç uyandırmaktaydı.

Bu devrin diğer ünlü baksörleri arasında Zeynel Abidin Akandere, bir Beyaz Rus olan Kirpit ve bir Musevî genci olan Saranga'nın isimleri de sayılabilir.

İstanbul'da ilk boks kulübü 1919-1920 yıllarında Akşiyani adında bir Musevî tarafından kurulmuştu. Fransa Boks Federasyonu'nun himayesinde kurulan bu boks kulübünün kiraladığı Taksim Çeşmesi yanındaki Şantekler salonu her hafta yapılan iddialı boks maçlarına sahne olmuştu. Bu kulüp Türk boksuna pek büyük olmasa bile birtakım katkılarda bulunmuştur. Ancak bu kulübün kiraladığı olduğu "Chant-Eclair (Şantekler)" salonunun Türk boksı üzerindeki etkisinin pek büyük olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Ayrıca Rumeli Caddesi'nin köşesinde bugün Yapi Kredi Bankası binasının bulunduğu yer ve çevresinde bulunan Osmanbey Bahçesi de bu yıllarda boks maçlarına sahne olmuştu.

I. Dünya Savaşı'nın patlaması üzerine Fransa'da yükseköğrenimini yarıda bırakarak Türkiye'ye dönen Eşref Şefik Bey (Atabey) de, modern boks sporunun Türkiye'ye girmesinde önemli rol oynamıştı. Kişisel merakıyla Paris'te boks dünyası içinde yıllarını geçiren ve özellikle profesyonel maçlardan çok şeyler öğrenen Eşref Şefik yetenekli gördüğü Türk gençlerini yetiştirmeye önem vermiş ve birçok genç boksör yetiştirmiştir.

I. Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda Fransa'da ünlenen Fenerbahçeli Nuri Bey, orada "Çanakale Fırtınası" adıyla tanınmıştı. Nuri Kadıköylü, Sabri Mahir'den sonra Avrupa ringlerinde Türk boksunu lâyıkıyla temsil eden ilk Türk boksörü olmuştu. □

Binicilik

İstanbul At Yarışları'nın düzenlenmesi ve ardından Harbiye Nâzırı Enver Paşa'nın önyak oluşu sonucu 1913'de ilk Türk binicilik kulübü olan Sipahi Ocağı kurulmuştu. Memlekette at binme hevesini artırmak ve atlı sporu yurt düzeyine yaymak amacıyla kurulan bu kulübün kurucuları arasında Mahmud Şevket Paşa'yla Mahmud Muhtar Paşa gibi devrin ileri gelen devlet ricâli de bulunmaktaydı.

22 Mart 1913'te resmen kurulan Sipahi Ocağı, ordunun da geniş yardımlarını görmüş ve kulüp kısa bir süre içinde büyüyüp gelişerek İstanbul'un en gözde derneklerinden biri halini almıştı.

Kulüp bir yandan ana amacı olan atlı spor faaliyetini sürdürürken, bir yan-

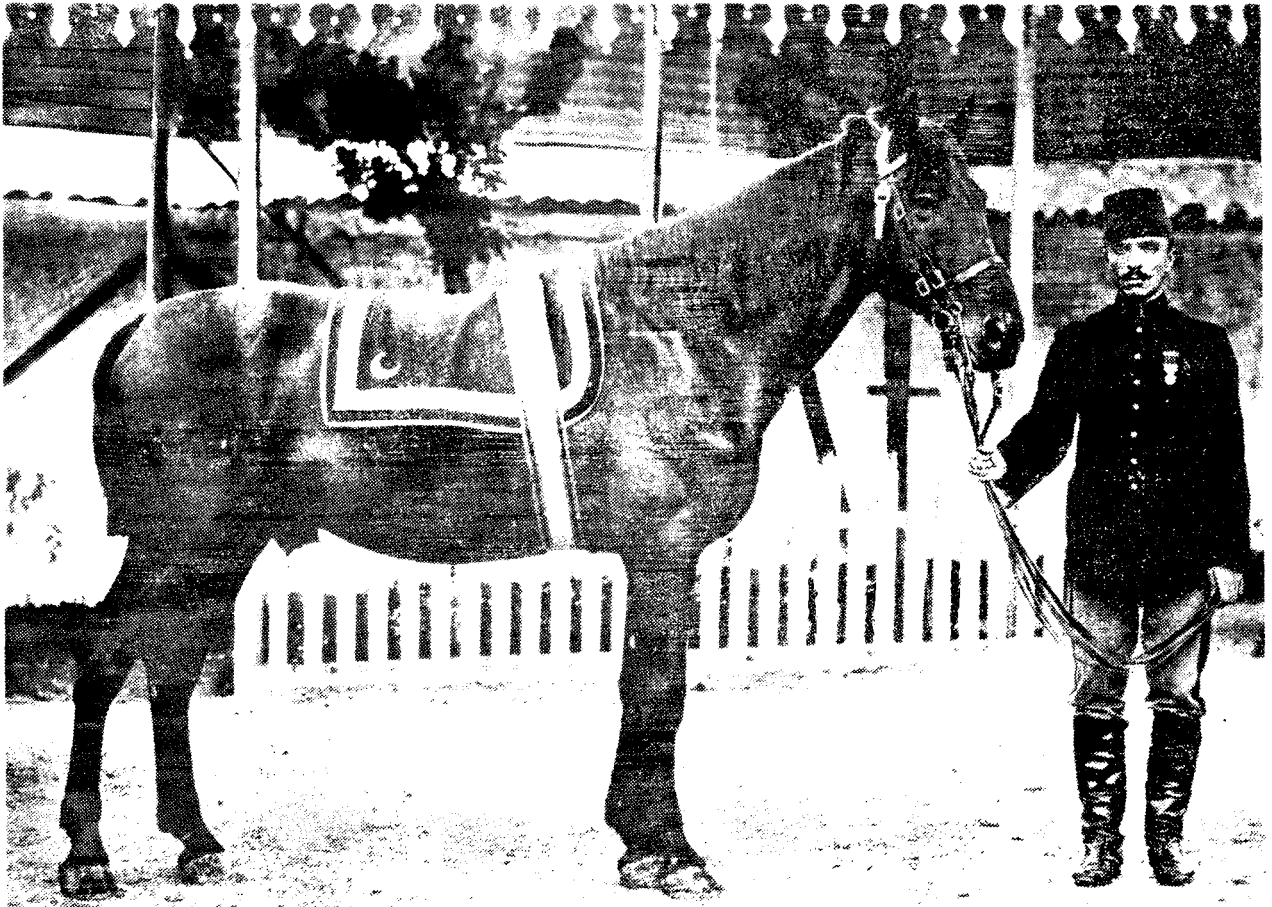
dan da sosyal faaliyetiyle tüm İstanbul'un seçkin ailelerinin gözbebeği haline gelmişti. Kulübün manejleri olduğu gibi salonları da büyük bir kalabalıkla dolup taşıyordu. Bu sosyal faaliyet sayesinde atlı sporlar İstanbul sosyetesini de kendine çekmişti ki, bu da hızlı gelişmedeki en önemli etkenlerden biri olmuştu.

Ancak çok geçmeden patlak veren I. Dünya Savaşı'yla onu izleyen karanlık mütareke günleri Sipahi Ocağı'nı çok kötü günlere sürükledi. Bu zor günlerde gerek atların ıyasesi, gerekse kulübün hayatını sürdürebilmesi çok büyük problem olmuştu. Mütarekeyi izleyen işgal günleri ise bu sıkıntılı günlerin tuzu biberi olmuştu. İşgal Kuvvetleri Kumandanlığı'nın olanca husumetini üzerine çeken kulüp birkaç idealistin büyük fedakârlık ve gayretleriyle ancak ayakta kalabilmişti. □

At Yarışları

Türk sporunda birçok spor dallarının olduğu gibi at yarışları'nın da doğum yeri İzmir'dir. Ülkemizdeki bugünkü şekline en yakın at yarışlarının 1900'da İzmir'de yapıldığı bilinir. Bu konuda öncülük yapan kişi ise İzmir'de yerleşmiş bulunan Mr. Patterson adında bir İngiliz işadamdır. Onunla işbirliği yapan İzmirli Musevilerden Riz ve Al-yoti efendiler ile Evliyazâde Refik Bey'in girişimleri sonucu, o zamanlar Paradisu adıyla anılan bugünkü Şirinyer'deki geniş bir alan, bu şahıslar tarafından kurulmuş bulunan Smyrna Races Club'e (İzmir Yarış Kulübü) hükümetçe tahsis olunmuştu.

Mr. Patterson ve arkadaşları tarafından bu alanda kurulan ve günün koşul-

AT NESLİNİ ISLAH: İlk yıllarda yarışlara katılan atların çoğu Arap atlarıydı. Çöl koşullarına alışkın bu atlar dayanıklı bir bünyeye sahiptiler. Bu arada kurulan haralarda da at neslini geliştirme çalışmaları yapılmıyordu. Sipahi Ocağı'na bağlı olarak at neslini ıslah etme çalışmaları da başlamıştı. Bursa'da Sanayi Sergisi'nde Çifteler Harası'ndan bir at.

İLK YARIŞLAR: Kurallara uygun ilk at yarışları İzmir'de Yarış Kulübü'nün hipodromunda düzenlendi. Bundan sonra at yarışlarına ilgi arttı. İstanbul'da ilk at yarışlarını düzenleyen Evliyazade Refik Bey, Enver Paşa'dan yardım istemiş ve bazı devlet ricalinin de desteğini almıştı. Yarışlar Veliefendi çayırında yapılmış, burası daha sonra inşa edilerek hipodrom yeri olmuştur. Balıkesir at yarışlarında 20 lira ikramiyeli Şimendifer Koşusu.

larına göre oldukça modern olan ilk hipodromda, İngiltere'den getirtilen yarış atları ve jockeylerle 'İzmir At Yarışları'na başlanılmıştı (1900). Bu arada yine Smyrna Races Club tarafından Buca tren istasyonu arkasındaki alanda İngiltere'den getirtilen atlar için de özel ve gayet güzel ahırlar yaptırılmıştı.

Kurallara tamamen uygun biçimdeki ilk ciddi at yarışları Smyrna Races Club tarafından Paradisu'daki bu hipodromda düzenlenmişti. Önceleri yılda bir kez yapılan yarışlar zamanla ilginin artmasıyla daha da sıklaştırılmış ve yılda birkaç kez yapılmaya başlanılmıştı. Hele at yarışlarında müşterek bahisin tatbikinden sonra bu ilginin büsbütün arttığı görülmüştü. Bunun doğal sonucu olarak da Smyrna Races Club'un hipodromu büyük seyirci kalabalığı ile dolup taşınaya başlamıştı.

İzmir At Yarışları sürüp giderken Samsun'da da Mutasarrıf Hilmi Bey'in kişisel çabası ve himmetiyle at yarışları düzenlenmeye başlamıştı. Samsun'un doğusunda, Merd Irmağının Karadeniz'e karıştığı noktadaki geniş düzlükte düzenlenen bu yarışların uyandırdığı büyük ilgi Harndi Bey'i buraya ahşap tribünler yaptırmaya zorlamış, böylece Ege sahillerinden sonra Karadeniz sahillerimizde de bir hipodrom ortaya çıkmıştı.

Samsun Hipodromunun belirli bir ücret ödenmek suretiyle girilen bir yarış seyir yeri olduğu ve yarışlarda derece alanlara 50 kırmızı lira armağanla üzerinde "Samsun İdare-i Hususiye Lîvâ nâmına icra kılınan at koşusuna mahsus madalyadır" yazısı bulunan gü-

müş madalyaların dağıtıldığı, elde mevcut belgelerle sabit bir gerçektir.

Samsun At Yarışları'nın gördüğü büyük ilgi civar il ve ilçelerden de atların ve binicilerin gelip bu yarışlara katılmalarına ve pek çok seyirciyi de beraberlerinde getirmelerine yol açmıştı. Bu yarışlarda Sivaslı Mihrali Bey'in, Bafralı Zülfikâr Bey'in, Çarşambalı Hacı Reşid ile Hacı Zekeriya ve Alay beylerin atlarının büyük varlık gösterdikleri bilinir.

İzmir'de atçılığa karşı başgösteren büyük ilgi, varlıklı Türk ailelerini de bu yola çekmişti. Önce Karaosmanoğulları, Manisa dolaylarındaki geniş arazilerinde yarış atları yetiştirmeye koyulmuşlar ve kısa bir süre sonra da Manisa'da ilk at yarışlarını tertiplemişlerdi. Bu yarışların gerçekleşmesinde Karaosmanoğlu Bekir Ağa'nın pek büyük payı olmuştu. Ancak Manisa'da düzenlenen ve büyük ilgiyle karşılanan bu at yarışları, İzmir yarışlarına oranla daha "alaturka" bir hava içinde olmuştu.

İzmir At Yarışları aynı zamanda Türk gençlerinin de jockeyliğe karşı ilgisini çekmişti. Bunun sonucu olarak da ilk Türk jockeyleri ortaya çıkmışlardı. Böylece yerli atlar ve jockeylerle İzmir At Yarışları kısa zaman içinde İngiliz at ve jockeylerinin tekeline kurultu.

Türk yarışçılığının bu ilk dönemi pek uzun sürmemişti. Balkan Savaşı öncesinde İzmir At Yarışları birden önem ve değerini yitirivermişti. Smyrna Races Club dağıldığı gibi Şirinyer'deki hipodromun kapıları da kapanmıştı.

Bu durum karşısında, Smyrna Races

Club'un kurucularından olan Evliyazade Refik Bey, Türk yarışçılığını yeniden canlandırmak üzere hiç vakit kaybetmeden girişimde bulunmuş ve bu kez İstanbul'da at yarışları düzenlemek için İstanbul'a gitmişti. Refik Bey öncelikle ata karşı büyük merakıyla tanıyan zamanın Harbiye Nâzırı Enver Paşa'yı ziyaretle fikrini ona açmış, bu arada İzmir'deki yarışlar ve uyandırdığı büyük ilgi hakkında geniş bilgiler vermişti. Enver Paşa bu konuya büyük ilgi göstermiş ve derhal kendi başkanlığında bir Islah-ı Nesl-i Feres Cemiyeti (At meslini ıslah derneği) ile buna bağlı olarak Sipahi Ocağı kulübünü kurduğunu. Bu cemiyet ile kulübe devrin ileri gelenleri arasındaki at meraklıları toplanmıştı. İzzet Paşa, Mahmud Paşa, Mahmud Şevket Paşa ve Şehzâde Abdülhalim Efendi gibi önemli kişilerin de destekleriyle Makriköy'deki (Bakırköy), Hazineye ait Veliefendi Çayırı bu işe tahsis olunmuştu.

1911'de Veliefendi çayırındaki bu hipodromda İstanbul'un ilk at yarışları yapılmış ve ilk yarış da Said Bey'in "Derviş" isimli atı kazanmıştı.

İstanbul At Yarışları, 1911'den beri Veliefendi'de yapılmaktadır. İstanbul At Yarışları burada doğmuş, büyümüş ve gelişmiş, yine burada bugünkü durumuna ulaşmış bulunmaktadır.

İstanbul At Yarışları, büyük bir ilgi toplamıştı. Bu ilgi Veliefendi Çayırı'na da hareket getirmişti. Heyecanlı yarışlar büyük meraklı topluluklarını buraya çekmeye başlamıştı. Ancak o yıllarda modern yarışçılık tekniği henüz benimsenmemiş olduğundan idman bi-

çimleri eski amprik düzeni korumaktaydı. Modern sistemler ise İngiltere ve Macaristan'dan getirtilen jockeylerle Türk yarışçılığına girmişti. Yine bu yıllarda Romanya'dan gelen Sabri Bey (Tulça) de ülkede modern yarışçılık anlamının yerleşmesinde önemli etken olmuştu.

Heyecan dolu yarışlar gittikçe artan ilgi çekerken, İstanbul'da bu işe girişenlerin sayısının başdöndürücü bir hızla arttığı görülüyordu. Reşid Akif Paşa, Kıbrıslı Mustafa Paşa, Hassa Müşiri Rauf Paşa, Keçecizâde Hikmet Bey, Şeyhülislâm Saib Molla, Edirneli Şerif Bey, Müşir İzzet Fuad Paşa, Şerif Abdülmecid, Miralay Şeref Bey, Şekerci Hacıbekirzâde Ali Muhiddin Bey ve Şehzâde Ömer Faruk Efendi gibi ünlü kişiler bu yolda ilk adımı atanlar arasında yer aldılar. Ve bu dönemde Maşallah, Mebrûk, Yegâne, Geyik ve Reyhan en dikkati çeken atlar oldular. Enver Paşa'nın İzmir'den satın aldığı "Übeyyam" isimli atı da İstanbul yarışlarının en gözde şampiyonlarından biri olmuştu.

İstanbul At Yarışları'nın bu ilk yıllarında koşulara katılan bütün atların Arap atı olmaları dikkati çekmekteydi. Arap ülkelerinin Osmanlı İmparatorluğu'nun sınırları içinde bulunuşunun doğal bir sonucuysa bu. Musul ve Halep'ten getirtilen Arap atları çöl koşulları altında doğup büyümüş ve yetiştirilmişlerdi. Bu nedenle dayanıklı bünyeye sahiptiler. Ve dolayısıyla Türk yarışçılığının bu dönemi Arap atlarının altın devri olmuştu.

Mütareke yıllarında İngilizler tarafından elkonulan Veliefendi hipodromuna beton tribünler yaptırılmış ve burada işgal kuvvetlerine mensup biniciler tarafından at yarışları yapılmış ve böylece Veliefendi hipodromunda ilk İngiliz atları da bu vesileyle koşmuşlardı. □

Dağcılık

Türk sporunda dağcılık sporunun temeli Osmanlı Devleti'nin sınırları dışında atıldı. Ülkede henüz Meşrutiyet'in ilan edilmediği günlerde; Fransa'da tıp öğrenimi yapmakta olan bir Türk genci, Türkiye'de dağcılık sporunun öncüsü olmak şerefini kazandı. Ali Vehbi Bey (Prof. Türküstün) adındaki bu Türk gencinin, yanında bir Fransız arkadaşısı olduğu halde 26 Temmuz 1906'da, Alp Dağları'nın Mont-Blanc doruğuna tırmanarak oraya Türk bayrağını dikmesi, Türkiye'de dağcılık sporunun başladığı tarih olarak kabul edilmektedir.

I. Dünya Savaşı yıllarında ülkede bir askerî harekât olarak başlayan dağcılık sporuna ise önce Erciyes ve Ağrı dağları sahne oldu. Bu konuda yetiştirilmiş askerî birlikler bunu bir savaş eğitimi ve gereği olarak yaptılar ve bunda başarı da gösterdiler. Bu arada yüksek dağlara küçük çaplı topların parçaları halinde çıkarılıp orada monte edilmesi konusunda büyük başarılar sağlandığı da görüldü. □

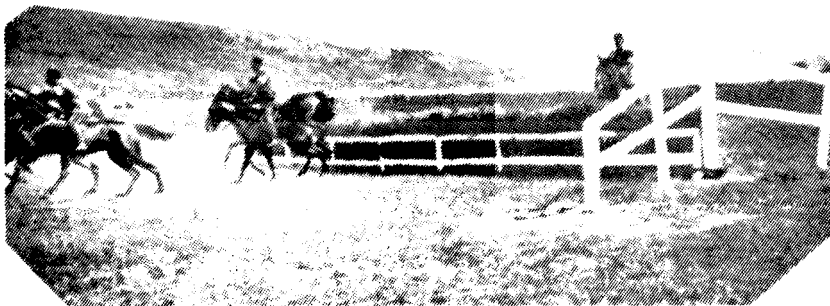
Eskrim

Eskrim sporunun Türkiye'ye gelişi, geçtiğimiz yüzyılın ortalarına rastlar. Nitekim 1835'te II. Mahmud tarafından Mekteb-i Harbiye kurulduğu zaman Batı'ya dönük askerî eğitim ve öğretime kapılarını açan bu okulda öğrencilerin mec ve kılıç gösterileri yaptıkları ve okulun dokuzuncu sınıfında da mec ve kılıç dersleri gördükleri bilinmektedir.

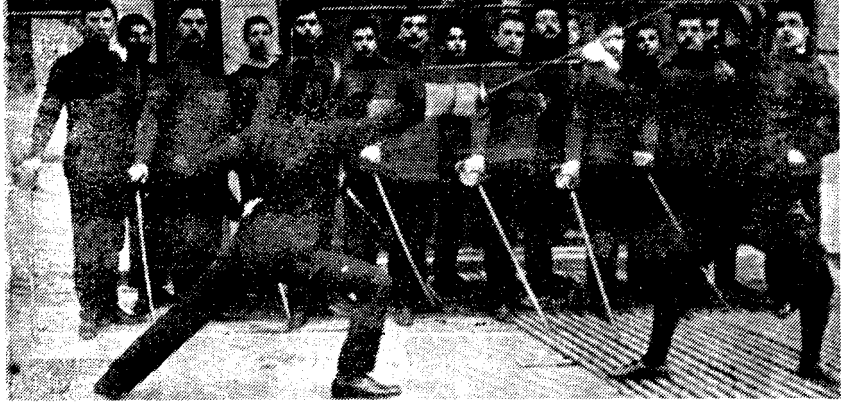
Mec ve kılıç dersleri ve talimleri Mekteb-i Harbiye'nin ders programından uzun yıllar çıkmamıştır. Ancak bu mec ve kılıç derslerinin bugünkü modern eskrimle tam bir ilgisinin bulunduğu kesinlikle söylenemezse de aynı esası teşkil ettiği muhakkaktır.

Türkiye'de modern eskrim konusunda öncülük yapan kişinin Mekteb-i Harbiye öğretmenlerinden Muallim Hüsnü Bey olduğu kabul edilir. Bu zât, bütün dünyada hızla yaygınlaşan eskrim sporunu, getirdiği özel kitaplardan öğrendiği gibi bunu öğrencilerine de öğretmişti. Onun öğrencileri arasında eskrim sporunda ilk sivrilenenler; Fuat (Balkan), Refik ve Ömer Lütfü beyler olmuşlardı. Bu gençler ilk ciddi müsabakalarını Muallim Hüsnü Bey'in aracılığıyla 1903'de Yıldız Sarayı'nda II. Abdülhamid'in huzurunda İtalyan eskrimcileriyle yapmışlardı. Bu karşılaşmalarda genç Türk eskrimcilerinin İtalyan rakipleri karşısında gösterdikleri büyük başarı padişahı son derece memnun etmişti. Bunun sonucunda eskrim, II. Abdülhamid'in fermanıyla bütün askerî okulların tedrisat programına alınmış ve Muallim Hüsnü Bey de ayrıca ödüllendirilmişti. Bu arada İtalyanlara karşı fevkalâde maçlar çıkararak genç esk-

YUKARDAN DESTEK: 1913'te kurulan ve ilk binicilik kulübü olan Sipahi Ocağı başta Enver Paşa olmak üzere İttihat ve Terakki üyesi olan birçok ünlü kişinin kurulmasında önyak oldukları bir kuruluştur. Bunların arasında Mahmud Şevket Paşa ve Mahmud Muhtar Paşa gibi önemli bazı devlet görevlileri de vardı. Özellikle seçkin ailelerin etkinlik gösterdikleri bir yer olan Sipahi Ocağı, I. Dünya Savaşı'nda kapanma tehlikesiyle karşılaşarak, faaliyetini sürdürememiş, ancak Kurtuluş Savaşı'ndan sonra gelişme gösterebilmiştir. Kâğıthane'de yarışlar.

İLK ESKRİMCİLER: Harbiye'de hocalık yapan Muallim Hüsnü Bey, modern anlamda eskrim öncüsü olarak kabul edilir. Muallim Hüsnü Bey'in öğrencileri arasında daha sonra ün yapacak Fuad (Balkan), Refik ve Ömer Lütfü Bey gibi isimler vardır. Fuad ve Hikmet Balkan kardeşler Beşiktaş Basiret Osmanlı Jimnastik Kulübü'nde uzun yıllar çalışarak, eskrimin yayılmasını sağlamışlardır. Selim Sırrı'nın Jimnastik Okulu'nda eskrim yapan öğrenciler.

rimci Fuad (Balkan) Bey de padişahın emriyle Edirne Mekteb-i Harbiye'sinin eskrim muallimliğine tâyin edilmişti.

Fuad Balkan yine aynı yıl kardeşi Hikmet Balkan ve daha birkaç arkadaşıyla birlikte evlerinin altında eskrim ve jimnastik çalışmalarına başlamışlar ve kısa bir süre sonra da yine bir arkadaş grubuyla kurdukları Beşiktaş Basiret Osmanlı Jimnastik Kulübü çatısı altında toplanmışlardı. Bu kulüpte jimnastik ve ağırlık kaldırma çalışmalarının yanı sıra eskrim de ön planda yer almış ve Türkiye'de gerçek anlamda eskrim sporunun temeli bu kulüpte atılmıştı.

Meşrutiyetin ilânı'ndan sonra eskrim faaliyeti daha da hızlı bir yayılma göstermiş; askerî okullarla Beşiktaş kulübündeki eskrim faaliyetinin yanı sıra Tepebaşı'ndaki Union Française salonlarında da eskrim dersleri verilmeye başlanmış ve Galatasaray Lisesi öğretmenlerinden M. Moiroux'un burada eskrim öğretmenliği yaptığı bilinmektedir.

Rusya'da Ekim Devrimi'nden kaçarak İstanbul'a sığınan ve "Beyaz Ruslar" adıyla anılan Çar yanlısı Ruslar'ın gelmesiyle eskrim sporunda yeni bir hamle başgöstermişti. Bunların arasında bulunan ve Rus Çarı'yla ailesinin eskrim hocası olan Albay Grodetski'yle arkadaşı Nadolski burada eskrim hocalıklarını sürdürme imkân ve fırsatını bulmuşlardı ki bu da Türk eskrim sporuna çok şeyler kazandırmıştı.

Albay Grodetski bu arada Fenerbahçe kulbünde açılan eskrim şubesinin başına geçerek birçok eskrimci yetiştirmişti.

Robert College'de spor öğretmenliğine atanan Nadolski de bu okulun çatısı altında eskrim sporunu kuran ve bu dalda birçok öğrenci yetiştiren bir öğretmen olmuştu.□

Hokey

Bugün Türk sporunda adı dahi anılmayan hokey, Meşrutiyetin ilânı'nı izleyen yıllarda en çok sevilen ve tutulan sporlar arasındaydı. 1915'ten Cumhuriyetin ilk yıllarına dek hokeyde İstanbul liglerinin oynandığı ve şampiyonlarının belirlendiği bilinir.

Başta futbol ve birçok modern sporlar olmak üzere hokey de 1910'lu yılların hemen başlarında İngilizler tarafından yurdumuza sokulmuş ve bazı yabancı sefarethane mensuplarının da bu işe girişmeleriyle hayli ilgi görmüştür.

Hokey Türkiye'de 1910-1911 yıllarında Patenli hokey olarak başlamıştı. Beyoğlu'ndaki ünlü Skating, salonuyla Türkiye'deki patenli hokeyin doğum yeri olmuştu. Zamanla Türk spor kulüpleri de bu spora eğilmişler ve Galatasaray, Fenerbahçe ve Nişantaşı kulüpleri patenli hokey alanında başarı göstermişlerdi.

Ancak Türkiye'de asıl ilgi gören, çayır hokeyi olmuştu. Salonda patenli olarak başlayan hokeyi çayıra intikal ettirenler Türk kulüpleri olmuştu. Bunda yabancıların payı yoktur.

1914'de Fenerbahçe kulübünde Elkâtipzâde Mustafa Bey'in başlattığı çayır hokeyi faaliyeti bu yolda atılan ilk önemli adımı teşkil etmişti. Hemen tümünün günün ünlü futbolcularının teşkil ettikleri Fenerbahçe takımının bu yoldaki faaliyetini kırsa aralıklarla Altınordu ve Galatasaray kulüpleri de izlemişlerdi. Bir yılın içinde 6 İstanbul kulübünün hokey takımları kurdukları görülmüştü.

Bu durum karşısında hokey takımları bulunan Fenerbahçe, Galatasaray, Altınordu, Beşiktaş, Gürbüzler ve İd-

man Yurdu kulüpleri temsilcileri 1915'in Mart ayında bir araya gelerek İstanbul Hokey Ligi'ni kurmuşlardı. Ve İstanbul Hokey Ligi maçları 10 Nisan 1915'ten itibaren Kadıköy, Şişli, Makriköy ve Anadoluhisarı sahalarında yapılan maçlarla başlamıştı.

1915'de yapılan ilk İstanbul Hokey Ligi'nde şampiyonluğu Fenerbahçe takımı kazanmış, bunu 1916, 1917 ve 1918 yıllarında Altınordu'nun şampiyonlukları izlemişti. 1919'da Fenerbahçe tekrar hokey şampiyonluğunu eline geçirmiş, 1920'de ise Galatasaray bu alandaki ilk şampiyonluğunu elde etmişti. 1921'de yapılan hokey lig maçları ise çıkan birtakım anlaşmazlıklar nedeniyle yarıda kalmış, bundan sonra Cumhuriyetin ilk yıllarına dek hokey lig maçları düzenlenememişti.

Büyük ilgiyle izlenen hokey lig maçlarına daha sonraları ilk altı takıma ilaveten Nişantaşı'yla Vefa'nın da katıldıkları görülmüştü.

Türk hokeyinin en ilginç yanı, futbolun en ünlü isimlerinin bu spor dalında faaliyet ve başarı göstermeleri olmuştu. Futbolda güçlü takımlara sahip kulüpler hokeyde de şampiyonluğu kazanmışlardı.

Kulüpler hokey sopaları ve topalarını Beyoğlu'ndaki meşhur Baker mağazası aracılığıyla İngiltere'den getirtmişler ve maçlar sırasında futbol forma, şort, konç ve ayakkabılarıyla hokey oynamışlardı.

Futbola karşı artan ilgi ve futbol ligini teşkil eden takımların sayılarının hızla artması ülkede hokeyi engelleyen önemli bir faktör olmuştu. Sahaların futbol maçları tarafından doldurulması, hokey liglerine zaman ve mekân bırakmaz hale gelmiş ve on yıla yakın bir süre ülkede sürüp giden hokey maçları da sessizce ortadan silinivermişti.□

Kriket

Bir İngiliz sporu olan kriket de eskiden ülkemizde var olup da bugün yapılmayan sporlar arasındadır. 1910'lu yılların başlarında İngiltere Sefareti gemisi Imogene'in mürettebatı tarafından Beykoz çayırında ve Moda'da oturan İngiliz ailelerinin fertleri tarafından da Kuşdili ve Baklatarlası çayırlarında oynanan krikette, Moda Futbol Kulübü'nün ünlü futbolcularından Comber, Dixon ve Haytung'un büyük beceri ve başarı gösterdikleri bilinir.

Zamanla Nişantaşı'ndaki High-School'un İngiliz öğretmenleri de Nişantaşı ve Şişli çayırlarında kriketle uğraşmışlar ve onların arasında da bu spor dalında büyük başarı gösterenler olmuştur.

1911-1914 yılları arasında İngilizlerin Kadıköy çayırlarında oynadıkları kriket maçlarını seyreden Fenerbahçeliler bu yeni tanıdıkları spor dalını da kulüplerinin faaliyeti arasına sokmak istemişlerdi. Fenerbahçeliler 1914'te İngilizlerden ödünç olarak aldıkları malzemelerle bir kriket takımı kurmuşlardı. Bu arada Baker mağazasına sipariş edilen malzemeler geldikten sonra da kendi malzemeleriyle bu spor dalının faaliyetini sürdürmüşlerdi.

Fenerbahçe'nin krikette başarı gösteren elemanları zamanın ünlü futbolcuları Said Salâhaddin, Galip, Hasan Kâmil, Tevfik Haccar, Nasuhi Esat, Otomobil Nuri, Kemal Aşkî olmuşlardı.

GEÇMİŞTE YAYGIN BİR SPOR DALI: Bugün Türkiye'de hiç oynanmayan hokey, Osmanlı Devleti'nin son yıllarında çok sevilen bir spor dalıydı. Hem çimde, hem de patenli olarak yapılan hokey de diğer birçok spor dalı gibi İngilizler tarafından getirilmiştir. 1910'da ünlü Skating Salonu'nda patenli olarak başlayan hokey, 1914'te ise çim hokeyine dönüşmüş ve bu biçimiyle daha çok ilgi görmüştür. 1915'te bir hokey karşılaşması.

I. Dünya Savaşı'nın başlamasıyla İngiliz kulüplerinin kapanmaları ve mensuplarının büyük kısmının İstanbul'dan ayrılmalarıyla kriket şubesine sahip bu-

lunan tek Türk kulübü Fenerbahçe bu alanda tamamen rakipsiz kaldığından bu faaliyet de kendiliğinden kesilmişti. □

KRİKET DE BUGÜN YOK: Bir İngiliz sporu olan kriket de 1910'lu yıllarda rağbet gören spor dallarından biriydi. Önce İngilizlerin kendi aralarında oynadıkları bu oyun daha sonra Fenerbahçelilerin, İngilizlerden ödün aldıkları malzemelerle kurdukları takım tarafından da oynanmış ve birçok futbolcu krikette başarı göstermişlerdir 1899'da Kadıköy Kriket Takımı.

Kayak

Kayak ve kayak sporunun I. Dünya Savaşı sırasında; 1915-1916 yıllarında Türkiye'ye girdiği bilinir. Harbiye Nezareti tarafından, 1914 sonlarında Halic'teki bir marangozhanede yaptırılan ilk kayaklar buradan hayvan sırtında Erzurum'a götürülmüş ve Kafkas cephesindeki erler tarafından kullanılmıştır.

Böylece Türkiye'de kayak faaliyeti bir spor olarak değil de bir savaş aracı olarak başlamıştır.

1915 Şubatı'nda Erzurum'da, özel surette Avusturya'dan getirtilen bu konunun uzmanı subaylar; Palandöken dağlarında açtıkları kurslarda Türk ordusunun ilk kayakçı subay ve erlerini yetiştirmişlerdi.

Bu kursta yetiştirilen subaylar arasında Arif Hikmet Koyunoğlu, Kemal Habis ve Cevat Dursunoğlu vardı.

Zamanla ordu içindeki kayak örgütü büyütülmüş; dört bölük ile 1917'de bir de makineli tüfek bölüğünden oluşan ilk kayakçı taburu meydana getirilmişti. Erzincan'da kurulan bir kayakçı taburunda Almanya'dan getirtilen Binbaşı Paulke adında bir subay öğretmen olarak görev almıştı. Ancak askerlik yanı sıra zayıf olan bu Alman subayı savaşlarda pek başarısız olunca, yerine, ilk kurstan yetişmiş olan Türk yedeksubayları getirilmişler ve onlar durum düzeltmeyi başarmışlardı.

Öte yandan bu genç Türk yedeksubayları Umranlı Dağları'ndaki Çalyurt mevkiinde bir eğitim merkezi kurarak

burada faaliyetlerini sürdürmüşlerdi.

Üçüncü Ordu Kumandanı Vehip Paşa'nın Almanya ve Avusturya'da yaptığı tetkik gezisinden dönüştü, bu kursların başarılı öğretmeni Arif Hikmet Koyunoğlu'nu, Tirol'de gördüğü ve çalışma programlarını da beraberinde getirdiği Alpinistik okulları gibi bir kayak okulu kurmakla görevlendirmişti.

Yedeksubay Arif Hikmet Koyunoğlu, Suşehri'ne 40 kilometre uzaklıktaki Buldur köyünde, Türkiye'nin ilk ciddi kayak okulunu kurmuş ve buradaki sistemli ve disiplinli çalışmasıyla gerçek anlamdaki ilk Türk kayakçıları yetiştirmişti. Bu çalışmalar o zamanlar pek revaçta olan Zbarski ve İsveç sistemleri üzerinde toplanmıştı. Çok sarp ve uçurumlu olan yerlerde tek bastonlu Zbarski sistemi tatbikatıyla yetiştirilen asker kayakçıları, Ruslara karşı yaptıkları savaşlarda üstün başarılar göstermişlerdi.

Rus savaşının başarıyla sonuçlanmasından sonra tekrar Erzurum'a dönen Arif Hikmet Bey, orada yeniden kurslar açıp kayakçı askerler yetiştirmeye koyulmuştu. Bu arada Avusturya'dan Binbaşı von Hupka başkanlığında gelen bir öğretim heyeti Türk kayak taburunun gösterilerini izledikten sonra, bu ekibe teknik bakımdan öğretilcek bir şeyin bulunmadığını söyleyerek yurtlarına dönmüştü.

Savaş sonrasında Arif Hikmet Bey'in ordudaki bu görevin başında kalması istenmişse de asıl mesleği olan mimarlığı pek sevdiğinden bunu kabul etmemiş ve Türkiye'de modern kayakçılığın kurucusu olarak kalmayı yeğlemişti. □

Yelken

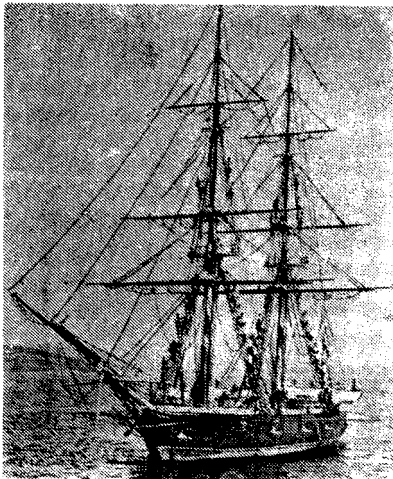
İlk yelken yarışlarını yapanlar da İstanbul'a yerleşmiş bulunan İngiliz aileleri olmuştur. 1910'lu yıllarda İngilizler tarafından başlatılan bu faaliyet yine onlar tarafından geliştirilmiş ve yayılmıştı. İstanbul'un ilk yelken kulüpleri de yine o yıllarda ve yine İngilizler tarafından Moda, Büyükaada ve Makriköy (Bakırköy)'de kurulmuştu.

Bu tarihlerde İstanbul'da "yelken", bir gezinti ve taşıt aracı hüviyetini taşımaktaydı. Geçtiğimiz yüzyılın sonlarına doğru Bahriye Mektebi'nin (Deniz Harboku) öğrencileri okulun Nüvid-i fütuh yelkenli talim gemisi ve yine okulun Belkis, Yunus ve Martı adlarını taşıyan kotralarıyla yelkenciliği öğrenmekteydiler. Ancak bu yelken faaliyeti de bir spor olmaktan çok bir "bahriye eğitimi" hüviyetini taşımaktaydı. Genç deniz subayı adayları okulda öğrendiklerini, izin ve tatil günlerinde yelkenli sandallar kiralamak suretiyle geliştirmiyorlardı.

İngiliz aileleri ise Türk sularında yelken yarışları yaparlarken asker ve sivil Türk gençleri gezinti yelkenlilerinde onları izlemekten başka bir şey yapamıyorlardı. Moda'da, Büyükaada'da ve Makriköy'deki yelken kulüpleri yalnız İngilizlerle bazı gayrimüslimlerin devam edebildikleri tesislerdi. Sosyal yanları da ağır basan bu kulüplere Türkler girememekteydiler. Bunun en başta gelen sebebi de zamanın siyasî baskısıydı.

Türkiye'de yelken sporu henüz emekleme halindeyken, 1921'de bir Türk yelkencisinin bir kez yurt dışında, hem de Avrupa'nın sayılı yelken merkezlerinden biri olan Atter See'de Türk bayrağını şampiyonluk direklerinde dalgalandırdığı görülmüştü.

Osmanlı Devleti'nin Stockholm Se-firi Asım Turgut Bey'in oğlu olan Demir Turgut, henüz on iki yaşındayken küçükler kategorisinde büyük bir varlık gösterip "yurt dışında kupa kazanan ilk Türk yelkencisi" olmak şerefine erişmişti. Büyük Türk denizcisi Turgut Reis'in soyundan gelen Dr. Demir Turgut uzun yıllar Avrupa'da yelken yarışlarına katılmış ve daha Türkiye'de yelken sporu henüz emekleme halindeyken Avrupa'nın en ünlü merkezlerinde yapılan yarışmalarda şampiyonluklar kazanmak başarısını göstermişti. □

Nüvid-i Fütuh.

Asım Bey.

Yüzme

Osmanlı Devleti'nde modern anlamda ilk yüzme sporu faaliyetinin, daha doğru bir deyimle çağdaş yüzmenin ilk kez 1850'li yıllarda Mekteb-i Harbiye'de ders olarak yapıldığı bilinir. Bu yıllardan daha önce Mekteb-i Bahriye'de de yüzme derslerinin verildiği bir gerçektir. Ancak Mekteb-i Bahriye'yle Mekteb-i Harbiye'deki bu yüzme derslerinin bir spor olmaktan çok bir askerî eğitim niteliğini taşıdıkları da muhakkaktır.

Mekteb-i Sultanî (Galatasaray Lisesi) jimnastik öğretmeni M. Moiroux, öğrencilerine gerçek anlamda yüzme sporu konusunda ilk dersleri veren öğretmen olarak anılır. M. Moiroux'un Galatasaray Lisesi'ne yetiştirdiği yüzücü öğrencilerden bir yüzme yarışına katılarak ilk kez bulabildiklerine dair hiçbir kayıt ve belgeye rastlanamamıştır bugüne dek.

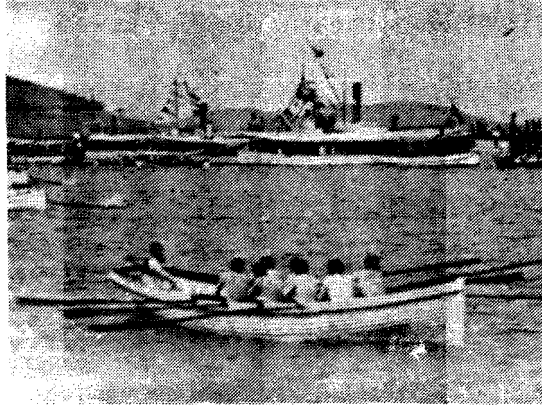
Menileketimizde modern anlamda ilk yüzme sporu faaliyetinin, 1910'da başladığı görülür. Bunda, İstanbul'a yerleşmiş bulunan İngiliz ailelerinin aralarında yaptıkları gösterilerin de etken olduğu düşünülebilir.

Kadıköy semtinde oturan ve Fenerbahçe kulübünde çeşitli sporlarla uğraşan zamanın delikanlılarından Salâhaddin Türsen'le Said Salâhaddin Cihanoglu ve Kemal beyler Türkiye'de yüzme sporuyla meşgul olan ilk başarılı isimler arasında yer alırlar. Bunlardan Said Salâhaddin Bey süratte, Salâhaddin Bey mukavemette, Kemal Bey de trampelen atlamada özellikle kendilerini göstermişlerdi.

Öte yandan yine aynı yıllarda Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü bünyesi içinde de bir deniz subayı olan kulüp kurucularından Ahmet Fetgeri (Aşeni) Bey'in önyak oluşuyla bir yüzme sporu faaliyetinin başladığı görülür.

Çok geçmeden Galatasaray kulübü de bünyesi içinde faaliyete geçirdiği yüzme ekibiyle bu faaliyete katılmıştı. Bu kulüpten de başta Şeref Hüsameddin Bey olmak üzere birçok genç yüzücü çıkmıştı.

Bu dönemin en iyi yüzücülerinden ve trampelen atlayıcılarından biri de Fenerbahçe ve Altınordu kulüplerinde komple sporcu olarak dikkati çeken ve sporun her alanındaki üstün yeteneklerinden ötürü "Yedibelâ" adıyla anılan Fahri Ayad olmuştu. □

Kürek

Osmanlı Devleti'nde kürek yarışlarının, İstanbul'un Fethi'nden sonra yapılmaya başlandığı bilinir. Boğaziçi ve Marmara sularının günümüzden 500 yıl önce ilk kürek yarışlarına sahne olduğuna dair belgeler vardır.

Türk sporcularının ise ilk kez 1899'da yurt dışında kürek yarışlarına katıldıkları görülür. Japonya'ya bir dostluk ziyaretine giden Ertuğrul gemisine mensup Türk denizcileri yolda uğradıkları Singapur limanında şereflerine düzenlenen büyük bir kürek yarışına katılmışlar ve bütün rakiplerini gerilerinde bırakarak birinciliği kazanmışlardı. Bu, Türk kürekçilerinin yurt dışında kazandıkları ilk birincilik olması bakımından Türk spor tarihinde önemli bir yer işgal etmektedir.

7 Eylül 1913'te Moda Koyu'nda Osmanlı Donanma Cemiyeti tarafından düzenlenen deniz yarışlarının Türkiye'de ilk ciddi kürek sporu faaliyetini teşkil ettiği görülür. V. Reşad'ın himayesinde düzenlenen bu yarışlar, o günlerde sürüp giden Balkan Savaşı dolayısıyla, İstanbul limanında bulunan İngiliz, Amerikan, Avusturya, Rus, Alman, İtalyan ve Hollanda savaş gemilerinin de beş Osmanlı torpidosuyla beraber Moda açıklarında demirlemeleleriyle ilginç bir görünüm arz etmişti. Bu yarışmalar sırasında koyda bulunan Türk ve yabancı bütün gemilerin uzun uzun düdük sesleriyle selamladığı Hamidiye kruvazörü ve eşliğindeki Ertuğrul yatıyla padişah da yarış yerine gelmişlerdi.

Bu yarışlar zengin bir program içinde, 23 yarışma halinde yapılmış ve yarışmalara Fransız Jeanne Blanche, Alman Breslau, Amerikan Scorpion ve

DONANMA CEMIYETİ'NİN ÖNCÜLÜĞÜNDE:

Osmanlı Devleti'nde ilk kürek etkinliği 1913'te Moda Koyu'nda Donanma Cemiyeti'nin düzenlediği yarışlardır. Bu yarışlara o sırada Balkan Savaşı nedeniyle İstanbul'da olan yabancı gemilerin flikaları katılmış ve yarışlar ilgiyle izlenmiştir. 1899'da Büyükdada'da yapılan kürek yarışlarında birinci gelen Sultanîye vapurunun dört çiftesi.

İtalyan kruvazörü filikalarının da katıldıkları görülmüştü. İstanbul Sultanisi ve Galatasaray Sultanisi öğrencilerinin İngiliz yat kulüplerinden ödünç olarak aldıkları teknelerle katıldıkları dört tek yarışından sonra, kulüpler arasındaki tek yarışma İngilizlerin Moda ve İstanbul Yachting kulüpleri fitaları arasında cereyan etmişti.

Fenerbahçeli futbolcular, 1908 yazında aralarında topladıkları birer meci diyeyle bir sandal almışlar ve antrenmanla maçlara gidip gelirken yararlandıkları bu tekneyle kulüplerinde bir denizcilik şubesi açma yolunda ilk adımı atmışlardı. Ancak bu girişim sadece bu sandaldan ibaret kalmıştı. Fenerbahçeliler 1914'te Kırbağlıdere kenarındaki binalarına geçtiklerinde kulüp başkanı bulunan Dr. Hamid Hüsnü Bey (Kayacan), semtin tanınmış ustalarından Nehabet Usta'ya, dere kenarında 14x18 metre boyutlarında bir kayıkhaneye yaptırmış ve bu yeni kayıkhaneye ilk tekneleri de İstanbul mebusu Salâh Cimcoz ve Prens Muhsin Yeğen Beyler hediye etmişlerdi. Böylece Fenerbahçe Kulübü bünyesi içinde bir denizcilik şubesi vücut bulurken tamamı futbolculardan oluşan ilk kürekçiler de çalışmalarına başlamışlardı.

Bu sırada I. Dünya Savaşı patlak vermiş ve İngilizlerin İstanbul'daki spor kulüpleri kapatılıp varlıklarına "savaş ganimeti" olarak el konulmuştu. El konulanlar arasında İngiliz Yachting kulüplerine ait tekneler de bulunuyordu. Bunlar da Türk kulüplerine dağıtılmıştı. Bu tekneler arasında yelkenlilerin yanı sıra yarış fitaları da vardı.

Fenerbahçe'den sonra ikinci Türk kulübü olarak Anadolu denizcilik şubesini faaliyete geçirmiş ve 13 Temmuz 1917'de Fenerbahçe'de tertiplenen İdman ve Kır Şenlikleri sırasında Fener-

YABANCILAR ARASINDA: Yabancıların ilgi gösterdikleri tenis Meşrutiyet yıllarında özellikle seçkin aileler arasında yayıldı. 1915'te Fenerbahçe'nin bir tenis şubesi kurması ve beton kort yaptırması bu sporun yaygınlaşmasını sağlayarak, birçok tenisçinin yetişmesini sağladı. Bu kortlarda Said Salahaddin, Yavuz İsmet (Uluğ) ve Zeki Rıza (Sporel) gibi isimler öne çıktı. Dönemin ünlü tenisçileri Zeki Rıza (sol başta), Said Salahaddin (soldan 3.).

bahçe'yle Anadolu kulüplerinin 2 ve 3 çifteleri arasında yapılan kürek yarışları Türkiye'de ilk kulüplerarası kürek yarışması bakımından önem ve değer taşıymıştı.

24 Ağustos 1917 Cuma günü Donanma Cemiyeti tarafından V. Mehmed Reşad himâyesinde Heybeliada'da düzenlenen deniz şenlikleri sırasında kulüplerarası kürek yarışları da yapılmıştı. Şiddetli poyraz fırtınasında yapılan bu yarış sırasında Anadolu Kulübü'nün üç çifte fıtası batmış, Fenerbahçe'nin üç çifte fıtası ise yarısına kadar su dolu vaziyette yarış tamamlayarak padişahın hediyesi olan kıymetli kupayı kazanmıştı. Bu yarışta Fenerbahçe üç çifte ekibini, günün ünlü futbolcuları; Galip Kulaksızoğlu, Said Salâhaddin Cihanoglu ve Hulki Gökna'ın tekil ettikleri ve Ziya Denizer'in de dümençiliği yaptığı bilinmektedir.

Fakat bu kürek faaliyeti I. Dünya Savaşı'nda kesintiye uğramış ve ancak 1922'de Malûl Gaziler Cemiyeti'nin onayak oluşuyla yeniden canlanmıştı.

Galatasaray Kulübü 1915'de lokali ni Beyoğlu'ndan Kalamış'a naklettiği zaman bir denizcilik şubesi faaliyete geçirmişse de bir varlık gösterememiş, ancak 1922'de kürek sporu yeniden canlanırken Galatasaray'ın da bu faaliyete katıldığı görülmüştü. 25 Ağustos 1922'te Malûl Gaziler Cemiyeti tarafından Moda'da düzenlenen kürek yarışlarına Galatasaraylı kürekçiler ilk kez katılmışlardı. Bu, aynı zamanda Fenerbahçe'yle Galatasaray'ın kürek sporundaki ilk rekabeti olmuş ve bu ilk yarış Fenerbahçeli kürekçilerin kazandığı görülmüştü. □

Tennis

Türkiye'de tennis ilk kez 1910'da İstanbul'da oynandığı görülür. Kadıköy'ün Küçük Moda semtinde oturan İngiliz ailelerinin burada kurdukları kort ise Türkiye'deki ilk tennis maçlarına sahne olması bakımından önem ve değer taşır.

Küçük Moda'daki kortta tennis oynayan Edward Whitall, Colonel Simonds ve Norwill kardeşler ise Türkiye'de bu sporun öncüleri olarak tanınırlar.

Bir zengin sporu olarak yurdumuza giren ve özellikle yabancıların ilgi gösterdikleri tennis İstanbul sosyetesinde pek çabuk yayılmış; bunu Ohanesyan, Ananyan, Abramoviç, Hotckinson ve arkadaşlarının kurdukları Osmanbey Tennis Kulübü'nün Osmanbey'de yaptırdığı kortlarda faaliyete geçmesi izlemiştir. Daha sonra da Taksim'in Sıraselviler semtinde Majak ile Jovarsky adlarında iki girişimci tarafından Taksim Tennis Kulübü'nün ortaya çıkarıldığı ve Sıraselviler'deki kortlarda tennis faaliyetine başladığı görülmüştü.

İstanbul'daki tennis faaliyeti bu şekilde sürüp giderken İzmir'deki İngiliz ailelerinin de Bornova'da yaptırdıkları kortlarda iddialı tennis maçları oynadıkları bilinir. Tennisin İzmir'deki öncüleri de Jim Giraud, Henry Giraud ve Charnot gibi isimler olmuşlardı.

1915'de, ilk Türk futbolcusu Fuad Hüsnü Bey'in (Kayacan) girişimiyle Fenerbahçe kulübünde bir tennis şubesi kurulmuş ve Kurbağalıdere kıyısındaki kulüp binasının önünde bir de çimen-

to kort yapılmıştı. Bu ilk Türk kortundan ilk Türk tenisçileri yetişmişlerdi. Fenerbahçe'nin bu kortlarından yetişen zamanın ünlü futbolcularından Galip Kulaksızoğlu'yla Said Salâhaddin Cihanoglu ve onları takiben de Zeki Rıza Sporel ve Yavuz İsmet Uluğ, Türk tennis sporunun ilk yıldızları olarak parlamışlardı.

Daha sonra Tevfik Haccar'la (Taşçı) yurt dışından gelen İbrahim Cimcoz, Prens Muhsin Yeğen, Mehmet Reşat Pekelman ve Ekrem Rüştü Akömer'in de katılmalarıyla sarı-lacivert formallı kulüpte tennis faaliyeti pek büyük bir gelişme kaydetmişti. □

KAYNAKÇA

- ARIBALI Celal Davud, *Adalı Halil*, İstanbul, 1952
- ATABEY Eşref Şefik, *Baş Güreşleri*, İstanbul, 1950
- ATABEYOĞLU Cem, *Spor Ansiklopedisi*, İstanbul, 1971
- ATABEYOĞLU Cem, *Türk Basketbolu*, İstanbul, 1972
- ATABEYOĞLU Cem, "Türk Gibi Kuvvetli", *Pirelli Dergisi*
- ATABEYOĞLU Cem, *Atatürk ve Spor*, İstanbul, 1981
- BİC Hilmi, *Türk Güreşi-Yağlı Güreş*, İstanbul, 1944
- CİNAHOĞLU Said Salâhaddin, *Sporculuk ve Avcılık Hatıralarım*, İstanbul
- CİHAHOĞLU Said Salâhaddin, *Özel görüşmeler*
- DAĞLAROĞLU Rüştü, *Fenerbahçe Spor Kulübü Tarihi*, İstanbul, 1957
- FELEK Burhan, *Özel görüşmeler*
- FİŞEK Kurthan, *Spor Yönetimi*, Ankara, 1980
- FİŞEK Kurthan, *100 Soruda Türkiye Spor Tarihi*, İstanbul, 1985
- GÜMÜŞ Ali, *Güreş*, İstanbul, 1972
- GÜMÜŞ Ali, *Teknik Güreş ve Ustaları*, İstanbul, 1972
- HİÇYILMAZ Ergun, *Türk Spor Tarihi*, İstanbul, 1974
- HİÇYILMAZ Ergun, *Türkiye'de Futbolun Öyküsü*, İstanbul
- KAHRAMAN Atıf, *Pehlivanlık Tarihi ve Türk Pehlivanları*, *Zafer Gazetesi* Mart-Nisan 1963, Ankara
- KAHRAMAN Atıf, *Huzur Güreşleri*, Ankara, 1977
- KAYACAN Fuat Hüsnü, *Özel görüşmeler*
- ORAL Mehmet Ali, *Türk Futbol Tarihi*, c.1-II, İstanbul, 1954
- SAN Halûk-Tevfik Ünsi-Samim Var, *Futbol Ansiklopedisi*, İstanbul, 1963
- SOMALI Vâla, *Beşiktaş Jimnastik Kulübü Tarihi*, İstanbul
- SEVÜK İsmail Habip, *Türk Güreşi*, İstanbul, 1949
- SUYOLCU Mehmet Pehlivan, *Özel görüşmeler*
- TARCAN Selim Sırrı, *Eski ve Yeni Olimpiyatlar*, İstanbul
- TARCAN Selim Sırrı, *Özel görüşmeler*
- TEMİZOĞLU Kemal, *Ata Spor Yağlı Güreş*, İstanbul, 1970
- YEN Ali Sami, *Özel görüşmeler*
- YILDIZ Doğan, *Türk Spor Tarihi*, İstanbul

SÜSLEME VE ELSANATLARI

Hamit Aytac'ın Celi Sultis levhası.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Hat Sanatı

Prof. Dr. Ali Alparslan

19. yy'da Kalemîşi Nakış-Duvar Resmi

Prof. Dr. Günsel Renda

Bu konuda ayrıca, *Mimarlık ve Resim* maddelerine bakınız.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e

Hat Sanatı

Ali Alparslan

19. yy'da devlet müesseselerindeki gerilemeye paralel olarak ilim sahasında görülen zaafa ve güzel sanatların bazı kollarında meydana gelen Batı etkisine rağmen hat sanatında devamlı ilerlemeler olmuş ve millî zevki yaşatan büyük hattatlar sayesinde yeni ekoller kurulmuştur. Bunun böyle oluşu, sanat-kârların yazı tarihinde çığır açan büyüklere ve onların koyduğu kaidelere bağlı kalışı ve onların bıraktığı eksik noktaları tamamlamak endişesiyle izah edilebilir. Bu yüzden, hat sanatı veya güzel yazı sanatı terimleriyle de adlandırılan hattatlığın 19. yy'daki durumunu ve ondan sonra zamanımıza kadar olan gelişmelerini daha iyi anlamak için gerilere kadar uzanmak ve yazı çeşitlerini kronolojik bir sıraya tâbi tutarak onlarda 19. yy'ın başına kadar meydana gelen değişikliklere kısaca temas etmek gerekmektedir. Sanat sahasına çıkışları itibâriyle İslâm yazıları şu tarihî sırayı takip ederler: Küfî, Aklâm-ı sitte, Celî Aklâm-ı sitte, Siyâkat (Siyâk), Nesta'lik, Dîvânî, Celî Dîvânî, Rık'a.

1. *Küfî*: Nabatîlerin yazısından kaynaklanan ve bu adla bilinen Arap yazısı (sonraları bütün İslâm milletleri tarafından müstereken kullanıldığı için daha ziyâde İslâm yazısı adıyla anılacaktır) 10. yy'ın ortalarına kadar kullanıldı ve sonra yerini yavaş yavaş Aklâm-ı sitte'ye bıraktıktan sonra yalnız süs unsuru olarak zamanımıza kadar geldi.

2. *Aklâm-ı sitte*: Küfî, 10. yy'da Abbasîlerin kuvvetli vezir ve hattatlarından biri olan İbn Mukle (öl.939) tarafından ıslah edilerek adına Aklâm-ı sitte denilen Muhakkak, Reyhânî, Sülüs, Nesih (Nesh), Tevkî, Rıkâ adında, birbirinden çok küçük ve ince farklarla ayrılan altı çeşit yazı ortaya çıktı. Bunlar 11. yy'da gene bir Arap hattatı olan İbn Bevvâb (öl.1032) tarafından biraz daha geliştirildi. Nihayet son Abbasî halifesi Musta'sım'ın bazı kaynaklara göre Türk asıllı saray hattatı Yâkût (öl. 1299) yazıyı 13. yy'da daha önce belirlenmiş genel estetik kâideler içinde kendisinin de yaptığı katkılarla evvelkilerden daha güzel bir şekilde yazmaya muvaffak oldu. Bu tarihten sonra artık hattatlara Yâkût'un eksiklerini tamamlamaktan başka bir şey kalmıyordu.

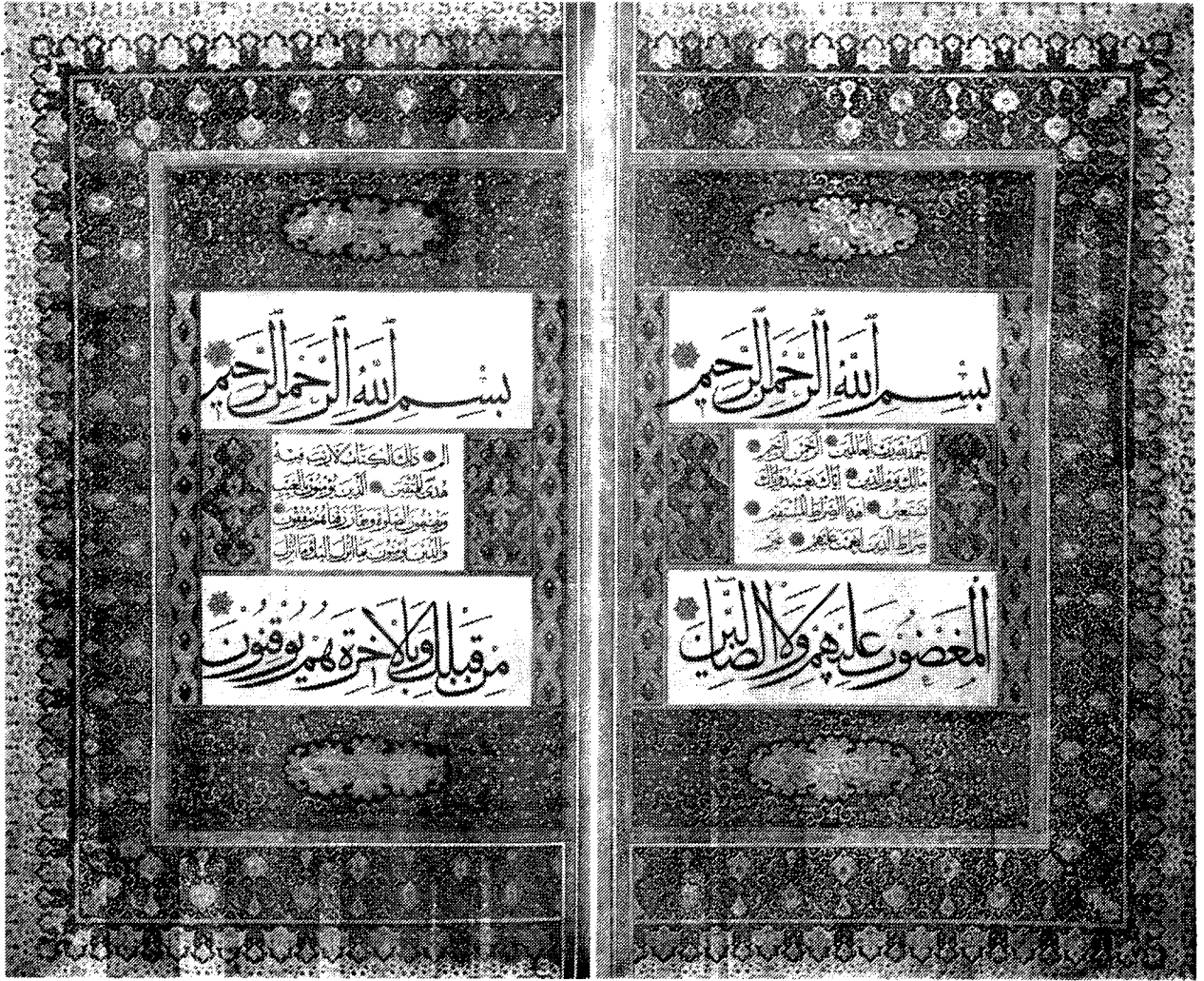
Böylece 13. yy'ın sonlarında bütün İslâm ülkelerine yayılan Yâkût'un üslûbu en güzel şekilde İran ve Anadolu'da takib edildi. İranlıların onun üslûbunda biraz değişiklik yaptılarsa da ana hatlarıyla bu üslûbun dışına çıkamadılar. Türkler ise, aşağı yukarı Fatih Sultan Mehmed devrine kadar (15. yy'ın ikinci yarısına kadar) Yâkût'un izinde yürüdükten sonra Aklâm-ı sitte'yi o derecede güzel yazmaya muvaffak oldular ki, neticede Yâkût'un üslûbu artık gerilerde kaldı ve bu yazılarda bir Türk ekolü doğduğu gibi bu ana ekol içinde küçük farklar gösteren başka ekoller meydana geldi.

Önce Fatih devrinde Şeyh Hamdullah ekolü kuruldu. Şeyh Hamdullah'ın (öl.1519) yolu 17. yy'ın sonuna kadar sürdü. Bu tarihte yaşayan meşhur Hâfız Osman (öl.1698) Şeyh'in bazı noksanlarını tamamlamak suretiyle Aklâm-ı sitte'yi artık ulaşılamayacak güzelliğe kavuşturdu. 18. yy'dan itibaren zamanımıza kadar artık hattatlar Hafız Osman Ekolünü takibe başladılar.

Bu arada 16. yy'da Yâkût yolunu takip eden Afyonkarahisarlı Ahmed de (Ahmed-i Karahisarî: öl.1556) bir ekol kurucusu sayılırsa da üslûbu yalnız öğrencileri tarafından takib edilmiş ve 17. yy'ın sonunda da ortadan kalkmıştır. Bugün takip edilen ekol Hâfız Osman Ekolüdür. Aklâm-ı sitte hemen hemen her çeşit işte kullanılmıştır.

3. *Aklâm-ı sitte Celîsi*: Celî iri anlamına gelmektedir. Serçeparmağı genişliğine yakın genişlikteki yazılar için kullanılır (bu ölçünün dışına çıkanlar da celî sayılır). Aklâm-ı sitte içinde 16. yy'dan itibaren Muhakkak ve Reyhân tedavülde düşmeye başlamış ve Tevkî'yle Rıkâ da pek hususî gayeler için kullanıldığından bütün bunların yerini Sülüs almıştır. Bu yüzden bu bahse Sülüs Celîsi de demek mümkündür.

Osmanlı Türkleri Aklâm-ı sitte'yi geliştirmek için çok uğraştılar. 16. yy'da yukarıda adı geçen Ahmed-i Karahisarî, Celî'de bir ekol sahibi sayılırsa da üslûbu Aklâm-ı sitte'de de olduğu gibi yürümemiştir. Celî, bizde ancak 19. yy'ın başında istenilen güzelliğe Mustafa Râkım tarafından ulaştırılmıştır. Celî, iri yazı olduğu için bilhassa tarihi

AKLÂM-I SITTE: Küfî yazının Abbasi veziri İbn Mukle tarafından ıslah edilmesinden sonra aralarında ince farklar olan alı çeşit yazı çıktı. Muhakkak, Reyhânî, Sülûs, Nesih (Nesh), Tevkî ve Rikâ diye adlandırılan bu biçimler, daha sonra İbn Bevvâb gibi Arap, Yakût gibi Türk hattatlar tarafından geliştirildi. Fatih dönemine kadar Yakût'un izinden yürüyen Türk hattatları daha sonra değişik ekoller oluşturdular. Son olarak Hafız Osman ekolünü izleyen hattatların örnekleri günümüze kadar etkisini sürdürmüştür. Karahisarî Ahmed Şemseddin'in (ö.1556) Topkapı Sarayı Müzesi Kütüphanesi'nde bulunan Kur'an-ı Kerim'den "Muhakkak-Reyhânî", serlevha.

binalarda ve levhalarda kullanılmıştır.

4. **Siyâkat (Siyâk):** Estetik unsuru olmayan, yalnız tapu ve malî işlerde kullanılan bu yazının tarihi Emevîler devrine kadar uzanmaktadır. Bugünkü bilgilerimize göre 19. yy'n sonuna kadar kullanılmıştır.

5. **Nesta'lik:** 14. yy'da Azerbaycan taraflarında görülmeye başlayan ve İranlılar tarafından icad edilen Nesta'lik, Fatih devrinde Anadolu'ya geldi. Türkler 19. yy'a kadar İran Nesta'lik ekolünün etkisinde kaldıktan sonra bu yüzyılın başında Yesârîzâde Mustafa İzzet tarafından bir Türk Nesta'lik ekolu kuruldu. Bu yazı bilhassa şiir kitap-

larının yazılmasında kullanılmıştır.

6. **Dîvânî:** Selçuklular devrinde kullanıldığı ifade edilen bu yazının ilk örneklerine Fatih devrinde rastlanır. 19. yy'dan itibaren daha güzel bir üslûpta yazılan Dîvânî, dîvanda (bakanlar kurulu) kullanılmak için Türkler tarafından icad edilmiştir. Ferman ve beratların yazılmasında da kullanılmıştır.

7. **Celî Dîvânî:** Gelişmesi Kânûnî devrinde olan Celi Dîvânî de ferman ve beratların yazılmasında bolca kullanılmıştır. 19. yy'dan itibaren çok daha güzel bir şekle girmiştir. Bu da Türk hattatlarının icadıdır.

8. **Rik'a:** Kolay ve sür'atli yazılması

için Dîvânîden istifade edilerek Türkler tarafından icad edilmiştir. İlk basit örneklerine 18. yy ortalarında rastlanan Rik'a 19. yy'da Bâbüalî kalemlerinde gelişmiş olup Türklerin elyazısı hükümündedir.

Buraya kadar her biri hakkında pek kısa bir şekilde bilgi verdiğimiz bu yazı çeşitlerinin 19. yy'dan itibaren nasıl bir yol takibettiğini, gene aynı sırayı muhafaza ederek gözden geçirelim. Böylece hem her yazının gelişmesi, hem de bu gelişmelerde rol oynayan ekol (mektep) kurucularıyla önemli sanat-kârların katkılarını daha iyi anlamış oluruz.

KÜFİ: Kûfî diye tanınan

Arap yazısı Kûfe şehrinde

geliştiği için bu adı almıştır.

10. yy'a kadar kullanılan,

ama bundan sonra önemini

kaybeden bu yazı yörelere

göre değişik üsluplarla ya-

zıldığı için Doğu kûfisi ve

Kuzey kûfisi diye ikiye ayrı-

lır. Anadolu'da Selçuklular

döneminden itibaren daha

az kullanılmaya başlanan

bu yazı Osmanlıların ilk

dönemlerinde süs unsuru

olarak öne çıkmış, Fatih

döneminden sonra da çok

az kullanılmıştır. Tanzi-

mat'tan sonra II. Abdülha-

mid döneminde gazeteci ve

yazar Ebüzziya Tefik ve

daha sonra İsmail Hakkı

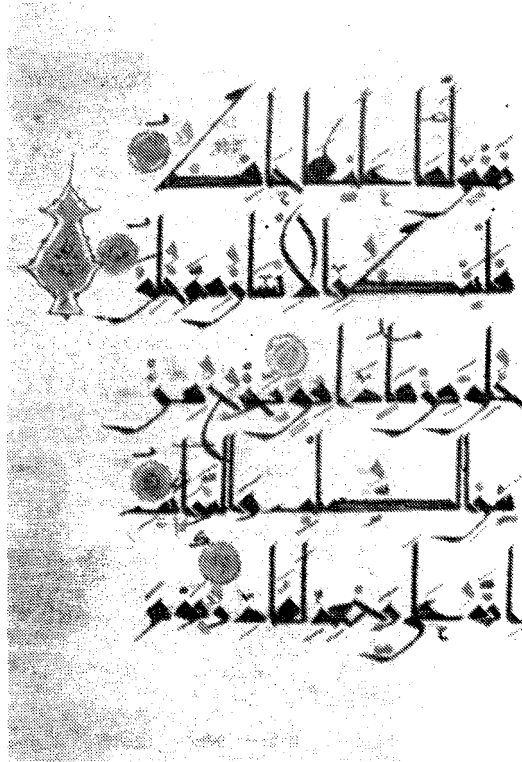
Baltacıoğlu tarafından can-

landırılmaya çalışılan bu

yazı günümüzde Emin Ba-

rin'ın değişik yorumlarıyla

sergilenmektedir.

Kûfî

10. yy'ın ikinci yarısından sonra önemini kaybetmeye başlayan Kûfî, Türkiye'de bir süs unsuru olmaktan ileri gitmedi. 16. yy'dan sonra terkedilen bu yazı II. Abdülhamid devrinde gazeteci ve yazar Mehmed Tefik Ebüzziya (1848-1923) tarafından yeniden diriltmek için büyük bir gayret sarfedilmiştir. Matbaasında bu yazının alfabesini dökmüş, kitap unvanlarını bununla basmış, ayrıca Yıldız Câmii'nin kuşak yazısını da yazarak süslü Kûfînin güzel bir örneğini vermiştir.

20. yy'ın başlarında İsmail Hakkı Baltacıoğlu da Kûfî'yle uğraşmıştır. İstanbul'da Çapa'da Yüksek Öğretmen Okulu'nun cephesindeki 1329/1905 tarihli "Dârü'l-muallimâtî'l-âliye" ibaresi süslü Kûfî'yle kendisi tarafından yazılmıştır.

Devrimizde Prof. Emin Barın 1960'lardan sonra bu yazıyla alâkadar olmaya başladı. Sanatkâr ruhunun verdiği ilhamla Kûfî'ye yeni bir anlayış getirecek sayısız güzel örnekler ortaya koydu ve 20. yy'da Kûfî'yi gerçeküstü bir anlayış ve yorumla sergiledi.

Aklâm-ı Sitte

Aklâm-ı sitte 17. yy'da kendi adıyla

anılan ekolün kurucusu olan Hâfız Osman (1641-1698) tarafından kemâle erdirildiği için 19. yy'daki hattatlar bu yazıları hazır buldularsa da kılı kırk yararcasına hat kâidelerine uymayı ihmal etmediler. Mesela mekteplerde yazı hocalığı yapan ve II. Abdülhamid'in şehzâdelerine yazı dersi veren Şevki Efendi (1829-1888) Sülüs ve Nesihlerindeki metânet ve titizliğiyle meşhurdur. Hâfız Osman ekolünün adetâ bir kolunu meydana getiren hattatın, bilhassa son 10 yılı sanat hayatının en parlak devresidir.

Yetişen birçok hattat arasında isim yapanların başında 20. yy'ın ilk yarısına kadar yaşayan Kâmil Akdik (Hacı Kâmil Efendi: 1862-1941) gelir. Ona 20. yy'ın Hâfız Osman'ın gözüyle bakabiliriz. Sultan Reşad (V. Mehmed) tarafından 1333/1915'te reisü'l-hattatın unvanı verilen üstad, ayrıca Şeyh Hamdullah'la Hâfız Osman'ı taklit ederek yazdığı yazılarıyla da kudretini ispat etmiştir.

20. yy'da ayrıca Neyzen Emin Efendi (Mehmed Emin: 1884-1945), Mâcî Ayrıl (1891-1961) Güzel Sanatlar Akademisi'nde yıllarca yazı hocalığı yapan Halim Özyazıcı (1898-1964) ve onun Rık'a yazısında hocası olan Hâmid Ay-

taç (1891-1982) Aklâm-ı sitte'de unutulmaz sîmalardır. Bu hattatlar fazla yazı dersi görmemekle beraber kendi gayretleriyle en yüksek dereceye ulaşmış kimselerdir.

Hâlen Aklâm-ı sitte'de Bekir Pektin'le, Hasan Çelebi de eski ustaları aratmayacak dereceye yükselmişlerdir. Bunlardan birincisi Halim Özyazıcı'yla Hâmid Aytaç'tan, ikincisi de Hâmid Aytaç'tan feyz ve icâzetnâme almıştır. Halen Mimar Sinan Üniversitesi "Geleneksel Türk Sanatları Bölümü"nde ders veren Mahmut Öncü de zikre değer kıymetli hattatlarımızdandır.

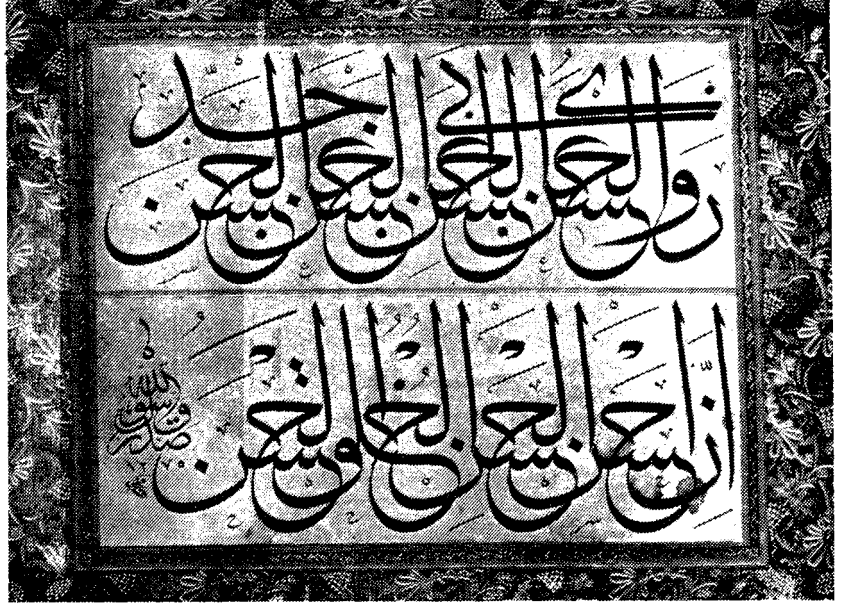
Hâfız Osman ekolüne bağlı olmakla birlikte gösterdiği küçük bir üslup farkı dolayısıyla Kadasker Mustafa İzzet üzerinde durulmaya değer bir başka hattatımızdır. Hattatlar ve musikişinaslar arasında Kadasker (Kazasker) veya Kazasker Efendi adıyla tanınan Mustafa İzzet Efendi (1801-1876), Tosya'da doğmuş ve İstanbul'a geldikten sonra kendisini yetiştirmiş ve sanat tarihimizde hattat ve musikişinas olarak ün yapmış ve her iki sanat kolunda da ölmez eserler bırakmıştır. Kazasker'in kaynağı Hâfız Osman'dır. Yalnız Sülüs ve Nesih'de Şeyh Hamdullah ve Hâfız Osman'ın yazıları içinden beğendiği harfleri seçip almış olduğu için, bu yazıda kendi başına bir yol tutmuş oldu ise de her iki yazıda son zamanlarında Hâfız Osman üslubunu benimsemiştir. Nesih'de en bâriz hususiyeti pek keskin yazmış olmasıdır. Necmeddin Okyay'a göre onun bilhassa 1280/1862'den sonraki Nesihleri, kelebek uçşarlarını andıran bir görünüş ve zerâfete sahiptir. Cefî Sülüste de ilerde bahsedeceğimiz Mahmud Celâleddin'le Mustafa Râkım arasında bir şiveye sahip oldu. Hatta yazısının bu değişik görünüşlerinden dolayı, onu bir ekol kurucusu telâkki edenler olmuştur. Bilhassa Sülüs ve Cefî Sülüs'teki bu değişik üslubun meydana gelmesinde biraz da Padişah Abdülmecid'in rolü vardır. Şöyle ki: Abdülmecid Sülüs'le Cefî Sülüs'ü Tâhir Efendi'den yazmış ve öğrenmiş olduğu için dolayısıyla onun hocası olan Mahmud Celâleddin'in yolunu benimsemişti. Bu yüzden Tahir Efendi'nin vefatından sonra kendisine yazı dersi veren Kazasker'e, Mahmud Celâleddin üslubunda yazmasını emretmişti. Bu yüzden Kazasker'in bu devreye ait yazılarında Mahmud Celâleddin tesiri görülür. Fakat Padişah'ın ve

fatından sonra klasik yola dönmeye başlamıştır. Etrafında toplananlar, yani kendisinden yazı yazarlar veya o yolu benimseyenler onun etkisinde kalmışlar ve böylece ortaya adetâ yeni bir yazı üslubu çıkmış ise de hakikatte Kazasker'in üslubu, Hâfız Osman ekolüne dayanmaktadır.

Kazasker'in yolunu benimseyenler çoktur. Bunlar içinde Abdullah Zühdi Efendi (öl. 1879), Şefik Bey (Mehmed Şefik Bey: 1819-1880) gelir. Ayrıca bilhassa Celî Sülüs'le şöhret yapan Alâeddin Bey (1844-1887), yazdığı Kur'an'larıyla isim yapan fakat yazılarında sert bir görünüş olan Osman Efendi (Kayışzâde Hâfız Osman Nûri Efendi: öl.1894), zamanının reisü'l-hattat'ını olan ve Sülüs'le Nesih'te Kazaskerden ziyâde Hâfız Osman'a yakın bulunan Muhsinzâde Abdullah Bey (Muhsinzâde Abdullah Hamdi Bey: 1832-1899), Hasan Rıza Efendi (1849-1920) ve Hacı Nuri Bey (Mehmed Nûri Efendi: 1868-1951) en mühimleridir. Bunlardan başka Vahdetî Efendi (1833-1871), Mehmet Hilmi Efendi (öl. 1900), Çırcırlı adıyla maruf Haydarlı Ali Efendi (Mehmed Ali Efendi: öl. 1903), Hâfız Hasan Sırrı Efendi (1836-1907), Hafız Hasan Tahsin Efendi (1851-1916), İlmî Efendi (Mehmet İlmî Efendi: 1839-1924) de bu yolun fazla isim yapmayan hattatları arasında yer alır.

Celî Aklâm-ı Sitte

Daha önce de belirttiğimiz gibi 16. yy'dan itibaren Muhakkak'la onun küçük yazılan şekli olan Reyhân (Reyhânî) tedâvülden düştü ve yerini Sülüs ve Nesih'e bıraktı. Tevkî'yle onun küçük şekli olan Rikâ da vakıf ve icâzetnâmeler gibi mahdud bir sahada kullanılmakta devam etti. Fakat Sülüs ve Nesih her zaman, her yerde bolca kullanıldığı için Celî sözü, Celî Sülüs anlamına gelmeye başladı. Yani biz burada Celî Sülüs'ten bahsetmek mecburiyetinde kalmakla birlikte, Sülüs ve Nesih yazılarını bilen bir hattat diğer dört yazı çeşidini de kolaylıkla yazacağı için, zihinleri karıştırmamak düşüncesiyle bu satırların başlığını eski geleneği uyarak Celî Aklâm-ı Sitte şeklinde koymayı daha uygun bulduk. Bu terim bugün de aynı şekilde kullanılmaktadır. Sülüs'le Celî Sülüs'ün harfleri arasında şekil bakımından hiçbir fark yoktur. Bütün fark bünyelerinin teşekküllerinde yani istiftedir (kompozisyon).

HAFIZ OSMAN'IN İZLEYİCİLERİ: II. Abdülhamid'in şehzadelerine yazı dersi veren Şevki Efendi, Hafız Osman ekolünün ünlü bir izleyicisidir. Özellikle sülüs ve nesihlerdeki titizliği ve metanetiyle isim yapan Şevki Efendi'nin yanı sıra Hafız Osman ekolünden bazı küçük üslup farklarıyla ayrılan Kazasker Mustafa İzzei Efendi'nin nesihdeki en önemli özelliği keskinliği ve görüşteki zerafetidir. Mehmet Şevki Efendi'nin Celî Sülüs levhası (üstte), Kazasker Mustafa Efendi'nin Celî Sülüs'le yazılmış bir levhası (altta).

CELİ AKLAM-I SİTTE: Levhalarda kullanılan ama esas gelişmesini mimari yapılarda gözlediğimiz Celi yazıda iki temel ekol vardır. Bunlardan biri Celi yazıya olgunluk getiren, harflerdeki ölçüleri iyi kullanan, belirli bir ahenk tutturarak, sarkıklığı ortadan kaldıran Mustafa Râkım ekolüdür. Bu ekol içinde yetişen Sami Efendi, Mustafa Râkım'ın eksiklerini tamamlamış, birçok çağdaş hattata ilham kaynağı olmuştur. Bunun yanı sıra Hamid Aytâç da son dönemde öne çıkan, her çeşit yazıyla birlikte Celi'de de isim yapmış son hattatlarımızdandır. Bu türün ikinci ekolün öncüsü Mahmud Celâleddin ise yazılarındaki kütlük ve yalnızlıkla kendini gösterir. Mustafa Râkım Efendi'nin Mütessil Sülüs Meşk kıtası (karşı sayfada), Mahmud Celâleddin'in Celi Sülüs levhası (sağda).

Celi, levhalarda kullanılmakla birlikte yaşama ve gelişme sahasını daha ziyade mimarî yapılarda bulmuştur.

Celi Aklâm-ı Sitte kemâle erinceye kadar hattatları bir hayli yordu. Osmanlıların kuruluş tarihi olan 1299 ile II. Mahmud (saltanatı: 1808-1839) devri arasında geçen beşyüz yıl içinde yetişen usta hattatlardan Ali b. Yahya es-Sûfî, Ahmed Karahisarî, Hasan Çelebi ve Kâsım Gubârî'nin elinde azametli; Tekneci-zâde İbrâhim'le Mustafa b. Süleyman'ın elinde tatlı; Mehmed Bursevî ve Beşir Ağa'nın yazılarında da ciddi bir görünüş kazanan Celi yazı, geçirdiği bu dalgalanmaların sonunda Mustafa Râkım adındaki büyük üstâdın elinde duruldu, istikrara kavuştu. Her bakımdan Türk zevkine uygun bir şekilde meydana çıkan Mustafa Râkım Mektebi bütün hattatların tâkibettikleri bir yol, bir üslup haline geldi.

Celi'de bu devirde iki ana ekol vardır. Bunlardan birincisi Mustafa Râkım ekolü, diğeri de Mahmud Celâleddin ekolüdür. İkincisinin ömrü yarım asır kadar sürmüştür fakat Mustafa Râkım'ın kurduğu ekol ise zamanımıza kadar gelmiştir.

Mustafa Râkım Ekolü

Celi'ye olgunluk kazandıran Mustafa Râkım (1757-1826), Ünyeli olup tahsil için geldiği İstanbul'da yetişti. Yazıyı Küçük Derviş Ali'yle kendi ağabeyisi İsmail Zühdi'den öğrendi ve Celi'de Osmanlı Türk hattatlarının en büyük sanatkârı oldu. Aynı zamanda ressam olan hattat, III. Selim'in resmini

yaptı ve Şehzâde II. Mahmud'a yazı öğretti. Yazı tarihimizdeki yerinin önemini anlamak için onun sanatını üç bakımdan mütalaa etmek gereklidir: Birincisi Celi'yi keşmekeşlikten kurtarmış, harflerde ideal ölçüleri ve istikrarı temin etmiştir. İkinci mahâreti, Celi'de istif (kompozisyon) güzelliğini temin etmesi ve ona bir ahenk getirmesi olduğu gibi üçüncüsü de Osmanlı tuğrasına şekil vererek onu hantal ve sarkık bir durumdan kurtarıp canlılık kazandırmasıdır. Bu yüzden bu yenilikleri, inkılâp kelimesiyle ifade etmek yerinde olur inancındayız. Kendisi tarafından yazılan İstanbul'daki Nusretiye Camii'nin kuşak yazısı, hattatların da ilham alacakları ölmez eserlerinden biridir. Biraz sonra bahsedeceğimiz diğer Celi yazı ekolü hiçbir zaman onun sanatı karşısında uzun müddet dayanamamış ve yerini onun ekolüne terketmiştir. Bugün de Türk hattatları onun yolunda yürümektedirler.

Bu ekolü takip edenlerin başında II. Mahmud gelir. Eserlerinden bazıları camilerde ve Topkapı Sarayı Müzesi'nde dir. Ayrıca Nusretiye Camii'nin dışındaki Celi yazıları yazan Hâşim Efendi (Mehmed Hâşim Efendi: öl. 1845) talebelerinden Mehmed Râkım (İkinci Râkım veya Küçük Râkım: öl. 1865?) ve Çarşambalı Hacı Arif Bey'le (öl. 1892) Süleymaniye Camii'nin kubbe yazısıyla Bursa'da Ulucamiin harab olan yazılarını yazan Abdülfettâh Efendi (1825-1896) isim yapmış hattatlarımızdandır.

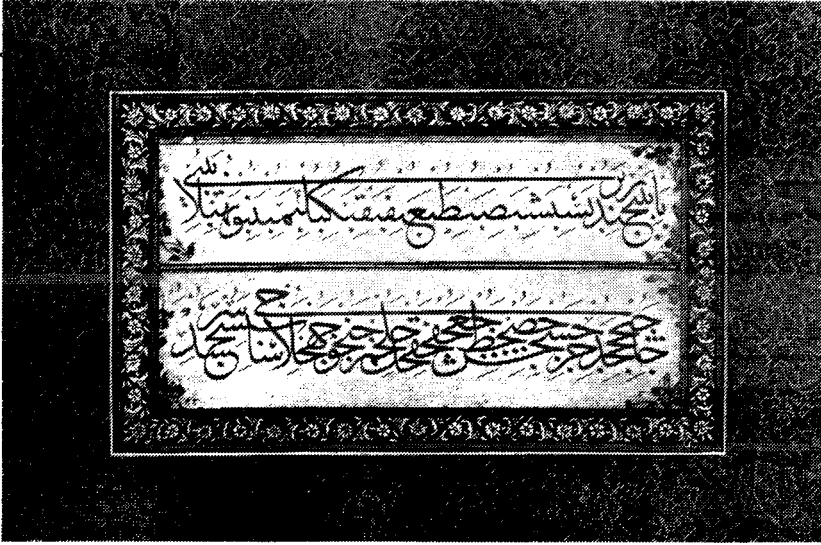
19. yy'ın ortalarında yetişen ve 20. yy'daki hattatların da yetişmesinde rolü

olan Sami Efendi (1838-1912) ise adeta Mustafa Râkım'ın eksiklerini tamamlamış ve onun mektebinin bir kolunu meydana getirmiştir. Sami Efendi'nin bütün çağdaş hattatlara ilham veren şaheserlerinden biri İstanbul Yeniceamiinin arkasındaki çeşmenin tamir tarihini ihtiva eden kitâbesi görülmeye değer eserlerinden biridir.

Bu ekolün zikre lâayk hattatlarından biri de Nazif Bey'dir (1846-1913) ki hocası Sami Efendi onun için "Allah Nazif'i yazı yazmak için yaratmıştır" demiştir. Ömer Vasfî (1880-1928) adlı hattatımız ise Celi'de aşağı yukarı Sami Efendi'ye eş olacak derecede bir ustalığa ulaştı. Bunlardan başka Mısır kralı Fuad'ın daveti üzerine oraya giden Aziz Efendi (Şeyh Aziz Efendi: 1871-1934) ise Türkiye'den ziyade Mısır'da şöhret sahibi oldu ve orada birçok talebe yetiştirdi.

Daha fazla Sülüs ve Nesih'le meşgul olduğunu söylediğimiz Kâmil Akdik (Hacı Kâmil Efendi: 1862-1914) de Celi'de usta bir hattattı. Yazılarının bir kısmı Mısır'da bulunmaktadır. Talebelerinden olan Tuğrakeş İsmail Hakkı Altunbezer (1869-1946) ise Sami Efendi'den istifade etmiş ve tabiatındaki kabiliyet sayesinde Celi'de, kimsenin hatırlar ve hayaline gelmeyecek istifleriyle şöhret sahibi olmuştur.

Önceleri Kadiasker Mustafa İzzet Mektebi yolunda yürüyen fakat sonraları vazgeçen Tuğrakeş'in talebelerinden Macit Ayral (1891-1961) bir müddet Bağdad Güzel Sanatlar Okulu'nda yazı hocalığında bulunmak suretiyle Türkiye'nin halen İslâm âleminde ön-

cülük edecek hattatlar yetiştirdiğini göstermiştir.

Türkiye'nin birçok câmilerinin kuşak yazılarını yazmak şerefine eren İstanbul Güzel Sanatlar Akademisi'nde son yazı hocası olan Halim Özyazıcı (1898-1964) da bir evvelki hattat gibi az hoca görmüş kimselerden olmasına rağmen bütün yazıları fevkalâde güzel ve seri olarak yazmak kabiliyetine sahipti. Ayrıca Türkiye'nin medârı iftiharı olduğu kadar, bütün İslâm âlemi tarafından da tanınan ve oralarda talebeleri bulunan, her çeşit yazıda usta olan Hamit Aytaç (öl. 1982) da diğerleri gibi devamlı olarak yazı dersi almadan sırf şahsî kabiliyeti sayesinde yetişmiştir. Kendisi Mustafa Râkım Mektebi'nin son en büyük temsilcisiydi. Talebelerinden Bekir Pekten ve Hasan Çelebi parlak bir gelecek vâdeden yazılarıyla dikkati çekenler arasında bulunmaktadır. Devrimizin diğer bir sanatkarı da Mahmut Öncü'dür. Halen Mimar Sinan Üniversitesi'nde yazı dersleri veren hattat, Ankara'daki Kocatepe Camii'nin yazılarını yazmıştır.

Mahmud Celâleddin Ekolü

Mağrur, baş eğmez, inatçı bir kimse olduğu için hattatların kendisine yazı göstermediği Mahmud Celâleddin (öl. 1837), eskilerin ve aynı zamanda çağdaşı Mustafa Râkım'ın yazılarına bakarak kendisini yetiştirmiş ve yazılması zor olan Celi'de kendine has bir üslup, daha doğrusu bir mektep meydana getirmiştir. Hakikatte o, Celi'yi Mustafa Râkım gibi yazamayınca yazısı ayrı bir istikamete sapmıştır (nesih

yazıda ise Hafız Osman yolundadır). Devrimizde yazı tarihini en iyi bilen üstad Necmeddin Okyay'a göre eğer Mahmud Celâleddin, imkânı olsaydı da Sülüs'te Hafız Osman ve Celi'de de Mustafa Râkım üslubunu takibedebilseydi bu iki sanatkarın hat tarihinde adları bile anılmazdı. Şüphe yok ki kudretli bir ele sahip olan Mahmud Celâleddin, yazılarında görülen kütlük, huşunet, yalnızlık ve azamete dikkati çeker. Tabiatındaki gurur ve diğer ustaların kendine yazı göstermemesinden dolayı ruhunda meydana gelen yalnızlık adetâ yazılarına aksetmiştir.

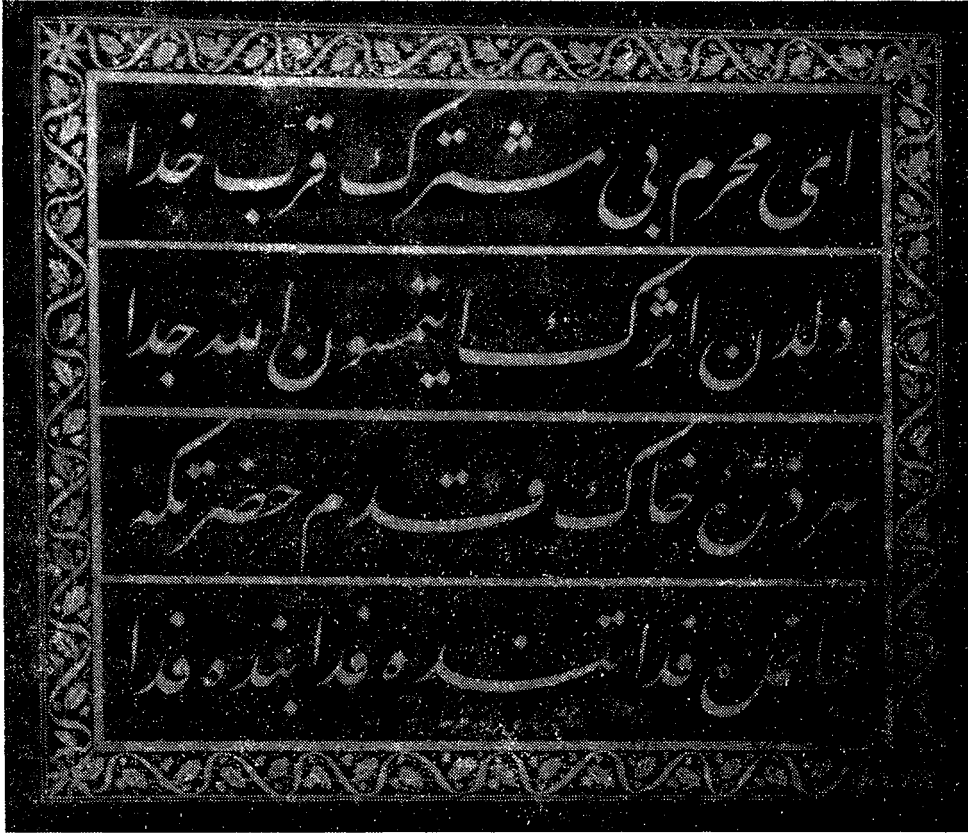
Hemen her yerde yazılarına rastlanan bu hattatın yolunda yürüyenler azdır. Bunların başında karısı Esmâ İbret (doğumu 1780) gelir. İkinci derecede bir hattat olmakla beraber güzel yazıları da olan Sultan Abdülmecid de (saltanatı 1839-1861) Mahmud Celâleddin'in çırağı Tahir Efendi'den (öl. 1846) yazı yazmıştır. Yukarıdakilerle birlikte hayatı hakkında fazla bilgimiz olmayan ve rivayete göre son derece mağrur bir kimse olan Çukurcumalı Mahmud Cemâleddin gibi mahdut birkaç kişi tarafından takip edilen bu mektebin ömrü uzun sürmemiştir. Bir aralık Kadiasker Mustafa İzzet Efendi de bu üslubu takip etmişse de sonradan vazgeçmiştir. Mahmud Celâleddin mektebi, temsilcilerinin ölümünden sonra ortadan kalkmış ve yerini yürümekte olan Mustafa Râkım mektebine bırakmıştır. Anlaşıldığına göre hattatlar, tabiatında daha ziyade tatlılık ve yumuşaklık hâkim bulunan Mustafa Râkım mektebini tercih etmişler; Mahmud Celâleddin'in üslû-

bu ise muvakkat bir çeşni ve renk olarak yazı tarihimizde yer kazanmıştır.

Aklâm-ı sitte'de gelişen yazı mekteplerinden bahsederken temas ettiğimiz Kadiasker Mustafa İzzet, bazılarına göre gösterdiği çok küçük bir şive farkı dolayısıyla bir mektep kurucusu telakki edilir. O, Mahmud Celâleddin'in 1845'te vefat eden çıraklarından biri olan Tahir Efendi'den sonra Sultan Abdülmecid'e hoca olunca daha önceleri Hafız Osman ve Mustafa Râkım yolunda olmasına rağmen Padişah'ın alışmış olduğu Mahmud Celâleddin üslûbunda yazmasını istemesi üzerine o üslubu benimsemeye başlayınca yazılarında Mahmud Celâleddin rengi belirirdi. Her ne kadar Abdülmecid'in 1861'de ölümünden sonra Mustafa Râkım ekolüne dönmüşse de bunda tam muvaffak olamamıştır. Bu yüzden Celi yazılarında Mahmud Celâleddin'le Mustafa Râkım tesirleri bir arada görülür. Sanatkâr, yazı tarihimizde bu yüzden ayrı bir zevkin öncüsü olmuştur. En mühim eserleri Ayasofya müzesinde bulunmaktadır. Bunlar Allah, Muhammed, Dört İslâm halifesiyle Hasan ve Hüseyin'in isimlerini taşıyan sekiz adet levhadır. Harflerinin genişliği 35 cm olan levhaların çapları da takriben 7,5 m'dir ki bu ölçülere nazaran İslâm dünyasının en büyük levhaları olmak lazım gelir. Bu levhaların azameti Amerikalı müsteşrik Witimor'un Ayasofya'da yaptığı mozayik araştırmaları sırasında yere indirilince anlaşılmış ve hiçbir kapıdan geçmediği görülerek tekrar yerine asılmasına karar verilmiştir. Nûr Süresi'nden bir parçayı ihtiva eden Camiin kubbe yazısı da onundur.

Yazılarında Mustafa Râkım çeşnisi de sezilen Vahdetî, Medine'de ve Mısır'daki yapılarda eserleri bulunan fakat istife fazla riayet etmediği için yazılarının okunması zor olan Abdullah Zühdi, İstanbul Üniversitesi'nin Bayezid Camii tarafındaki kapısının üstündeki yazının sahibi olup son zamanlarında Mustafa Râkım üslûbuna dönen Şefik Bey'le öğrencisi Alaeddin Bey ve Kadiasker üslûbuna dahil olmaklabera-ber Mustafa Râkım yolunu benimsemiş fakat tam muvaffak olamamış olan Muhsinzâde Abdullah'la Haydarlı Ali Efendi, Hasan Rıza Efendi ve Hacı Nuri Efendi de tanınmış hattatlarımızdandır.

Yukardaki bilgilerden anlaşıldığına göre bu yolun temsilcilerinin hemen hepsinin Celi'yle meşgul olduğunu ve

NESTA'LİK: Aklâm-ı Sitte'den sonra ikinci önemli yazı olan Nasta'lik yanlışlıkla Ta'lik diye bilinir. Bu yazının 15. yy başlarında Anadolu'da kullanılmaya başlandığı bilinmektedir. Bizde İran etkisinden gelen bu yazının en önemli temsilcisi olan Yesari Mehmed Esad'ın oğlu Mehmed Mustafa İzzet babasından en güzel harfleri alarak kendi adıyla anılan ekolün kurucusu oldu. Öte yandan Sami Efendi'nin yetiştirdiği Necmeddin Okyay da son dönemin tanınmış Nasta'likçilerindendir. Yesarizade Mehmed İzzet'in Nasta'lik bir levhası (solda), Sami Efendi (karşıda).

bazılarının sonradan Mustafa Râkım ekolünü benimsediklerini görüyoruz. Önce de bahsedildiği gibi Kadiasker de sanat hayatının son yıllarında Mustafa Râkım'ın sanat görüşünü benimsemişti. Bu yüzden sanat hayatındaki bu değişik devreleri dolayısıyla Kadiasker'i benimseyen hattatları bir yere kadar Mustafa Râkım üslûbunun da temsilcisi saymak mümkünse de bu hususta karar verirken sanatkarların yazıyla uğraştıkları seneleri de gözönünde bulundurmak lazım gelir.

Siyâkât (Siyâk)

Sanat yazısı olmaktan ziyade maliye, tapu ve evkâfa ait işlerde ve bunlara ait vesikaların yazılmasında kullanılan bu yazının harfleri teker teker yazıldığı zaman kolaylıkla seçilebilirse de bu harfler biraraya gelip kelime şekline dönünce okunması zorlaşır. Siyâkâtın kolay okunması olduğu gibi, ancak mütehasşislarınca okunabilen cinsi de vardır. Noktalı ve noktasız olarak iki şekilde kullanılmış olan Siyâkât'ın tarihi pek gerilere gitmektedir. Bize kadar ulaşmış en eski örnekleri Fâtih devrine aittir. Bunlar bugün Başbakanlık Arşiv

Umum Müdürlüğü'nde "Fatih dosyası" içinde bulunmaktadır. Bu yazı 1295/1878 tarihine kadar Tapu İdâresi'nde kayıtlarda kullanılmıştır.

Nesta'lik

Bizde yanlışlıkla Ta'lik adı altında (Ta'lik, Nasta'lik'in iptidâî şeklidir) kullanılan Nasta'lik, Aklâm-ı sitte'den sonra ikinci önemli yazıdır. Türkiye'de Nasta'liki iki devreye ayırıp tedkik etmek gerekir. Biz birinci devreye Nasta'lik'te İran ekolünün etkisi (1400-1800); ikinci devreye de Türk Nasta'lik'i devresi (1800 ve sonrası) adını veriyoruz.

Nesta'lik'in bütün hususiyetleriyle meydana çıkmaya başladığı 15. yy'ın başlarında Anadolu'da kullanılırsa dahi bilindiğini kabul etmek gerekir. Zira Doğu Anadolu'daki ilim ve sanat muhitlerinin bu yazıyı Batı Anadolu'ya nisbetle daha önce öğrendiğinde şüphe yoktur. Bu yüzden dolayı 1400 tarihini evvele ve sonraya şâmil olmak üzere bir başlangıç olarak kabul etmek lazım gelir. Yazma eserlerin elden ele dolması, alınıp satılması, istinsahı ve dolayısıyla Türk ilim ve edebiyat mu-

hitinin İran kültürüyle yakın münasebeti, bu yazının Osmanlı ülkesinde kısa zamanda tanınmasına vesile oldu. Bugünkü bilgilerimize göre Nasta'likle yazılmış eserlere Fatih devrinde rastlanmaktadır.

Türkiye'de İran etkisinde gelişen Nasta'lik'in en son ve en kudretli temsilcisi Yesari'dir (Yesari Mehmed Es'ad: öl. 1789). Anadan doğma çolak ve solak olan hattatın ilk yazıları aynen İran üslûbundayken, daha sonraki yazılarında harfleri büyükçe yazdığı görülür. Bu değişik tarzdaki yazılarıyla, yani gâh harfleri küçültmek ve gâh büyültmek suretiyle adeta yeni bir üslûp arıyor gibidir. Ömrünün son yıllarında harfleri tekrar küçültten Yesari'nin yazılarında tam bir incicam sezilir. Bunun en güzel örneği Üsküdar'da Selim Ağa Kütüphanesi'nin üstünde kendisi tarafından yazılan kitabedir. 1196/ 1782 tarihini taşıyan bu kitabenin yazıları, sonradan oğlu Yesari-zâde Mustafa İzzet tarafından geliştirilecek olan Türk Nasta'likini müjdelemektedir.

19. yy'ın başları Türk yazı tarihi bakımından önemli bir dönüm noktasıdır. Celî Aklâm-ı sitte bu yüzyılın başların-

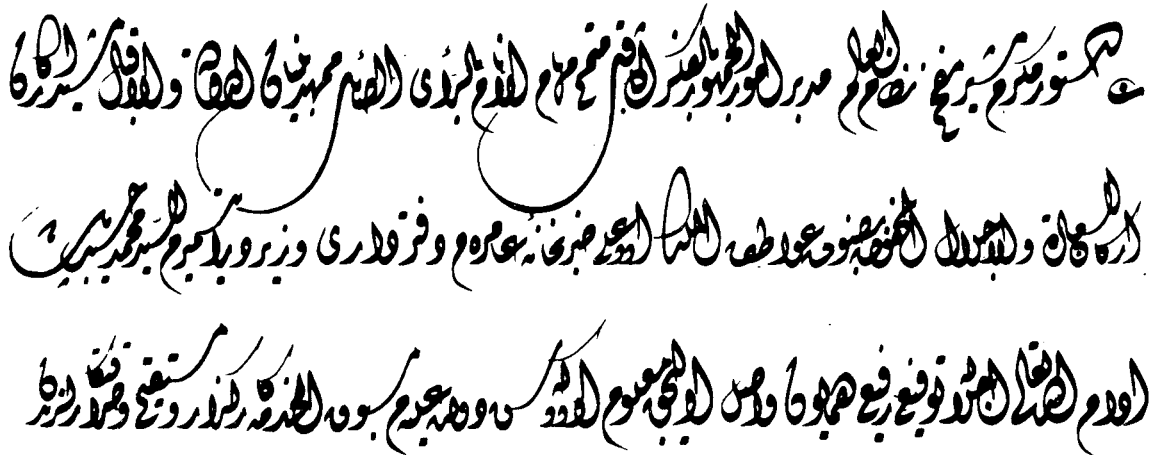

Türk Nesta'lik ekolü veya Yesarîzâde Mustafa İzzet ekolü çıkmış oldu. Birinci ifade geniş manada kullanılmalıdır. Fakat kendi hat tarihimizden bahsederken ikinci ifadeyi kullanmamız daha doğru olur. Bu yazıda Türk ekolü kurulumillî zevk hâkim olduktan sonra hattatlar artık İran'ın büyük ustası İmâd'ın yolunu terkettiler ve Yesârîzâde'nin ekolünü takibe koyuldular.

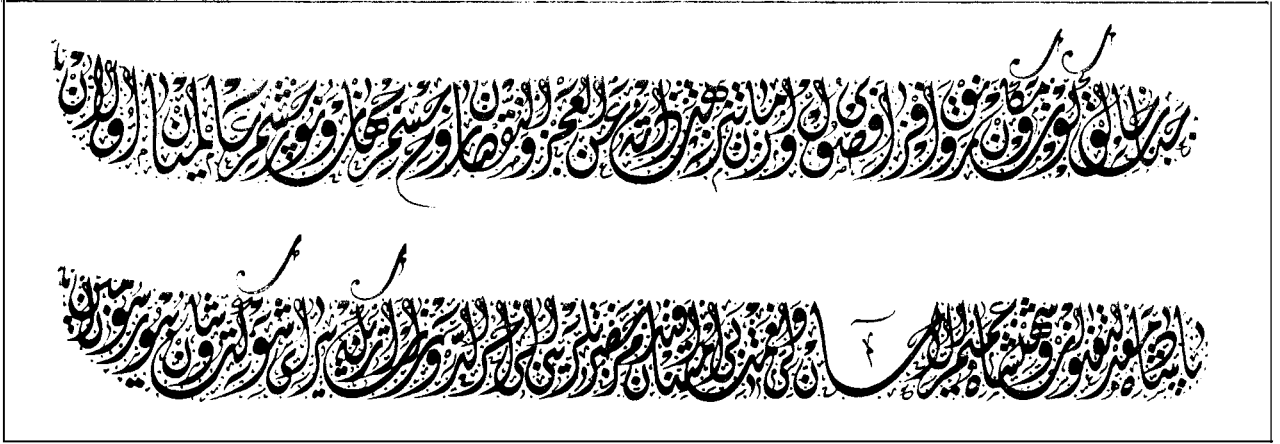
İran Nesta'liki ile Türk Nesta'liki arasındaki farkları şöylece hülâsa edebiliriz: Türk Nesta'liki İran'nkine nisbetle kat'î kaidelere sahiptir. Ayrıca dikey harfleri daha uzunca, sin, şin, sad, dad, kaf ve nun gibi harflerin içleri daha genişçedir. Halbuki İran yazısında

Bu mektebin ilk temsilcilerinden olan Kıbrısîzâde İsmail Hakkı (1785-1862) ve Ali Haydar Bey (1802-1870), meşhur Kadıasker Mustafa İzzet (1801-1876), Çarşambalı Hacı Arif Bey (öl. 1892) ve Abdülfettah'tan (1815-1896) sonra en önemli san'atkâr adetâ Yesârîzâde ekolünün bir kolunu kuran ve onun eksiklerini tamamlayan Sâmi Efendi'dir (1873-1912). Büyük hattatlardan Nazif (1846-1913), Ömer Vassfî (Hatib Ömer Vassfî: 1880-1928), Aziz (1871-1934), Hulûsî (Mehmed Hulûsî: 1869-1940) ve Necmeddin Okyay'yı (1883-1976) bu Sâmi Efendi yetiştirmiştir. Öğrencileri arasında kendisini en iyi temsil eden Necmeddin Okyay aynı zamanda İslâm yazılarının en büyük mütehasısıydı. Herhangi bir yazıyı altında imzası olmasa da hangi devre ve kime ait olduğunu kolaylıkla anlayabiliyordu. Yetiştirdiği talebeleri şunlardır: Ali Alparslan; Ecz. Uğur Derman; Dr. Opr. Sadi Belger (öl. 1976); Bekir Pekten.

Ayrıca Halim Özyazıcı (öl. 1964) ve Hâmid Aytaç (öl. 1982) bu yazıda hocaya yüzü görmeyen ve kendi kendine yetişen büyük ustalarımızdandır. Bundan başka Hulusî'nin talebesi olan Kemal Batanay da (öl. 1981) tanınmış Nasta'likçilerdendi.

***DİVANİ:** Divan'da kullanılan bir yazı olan Divanî'nin Türkler tarafından geliştirildiği muhtemeldir. Önce çok açık bir biçimde yazılan bu yazı daha sonra gelişerek daha karmaşık bir durum almış, kendine has harfleri ve birleşme biçimleriyle tanınmıştır. Herkes tarafından okunması mümkün olmayan ferman, berat ve emirnamelerin yazımında kullanılmıştır. Mehmed İzzet Efendi'nin Divanî yazı örneği.*

CELİ DİVÂNİ: Divanî yazının büyüğü anlamına gelen, daha geniş bir kalemle yazılan, süslü ve satır aralarında boşluk bırakılmayan bir yazı türüdür. En güzel örneklerine 19. yy'da rastladığımız Celi Divanî de ferman ve beratların yazımında kullanılmıştır. Bu yazının en büyük ismi Maliye ve Evkâf Nezaretleri'nde çalışmış Ebubekir Mümtaz Efendi'dir. Mehmed İzzet Efendi'nin Celi Divanî yazı örneği.

Divanî

Dîvânî dîvana mensup demektir. Bu adı neden aldığını anlamak için bu adın verilmesine sebep olan tarihi çevreyi düşünmek lâzımdır. Bilindiği gibi devletin resmi kararları, bugünkü “Bakanlar Kurulu” makamında olan Dîvan’dan geçerdi. Burada yazılan ferman, menşur, berat ve tâyinleri bildiren resmî yazılar padişahın iradesiyle olurdu. Bu tip yazıların üstünde padişahın imzası demek olan tuğrası da bulunurdu. Bu durumda, Dîvanî yazının, devletin kararları ve padişahın iradelerini yazmak için kullanılan bir yazı olduğu anlaşılmaktadır.

Biz Dîvânî’nin 18. yy’lara kadar İran’da bolca kullanılan ve adına Ta’lik denilen yazıdan alınan ilhamla Türkler tarafından icad edildiğine kanlız. Zira her ikisi arasında şekil ve birleşme bakımından büyük bir benzerlik vardır. Fatih’ten önceki devre ait kayıtlar mevcut olmadığından bu yazının meydana çıkış tarihi hakkında bir şey söylemek mümkün olamamaktadır. Fatih devrinden kalmış olan Dîvânî yazılara Topkapı Sarayı ve Başbakanlık arşivlerinde ve diğer memleketlerin kütüphanelerinde ve arşivlerinde rastlanmaktadır.

Bu yazının ilk örneklerinden anlaşıldığına göre önceleri açık seçik bir tarzda yazılırken zamanla biraz daha inkişaf ederek, fakat daha komplike bir duruma girmiştir ki, bu da onun için tabii görülmektedir. Zira bu yazı, ferman ve berat gibi mühim emirlerin yazılma-

sında kullanılmaktaydı. Bu önemli yazılarda da gizlilik esastı. Nitekim Dîvânî’nin kendine has harfleri ve birleşik şekilleri vardı. Herkes tarafından okunması ve yazılması mümkün değildi. En güzel şekline 19. yy’da Bâbiâli kalemlerinde ulaşan Dîvânî’nin süratle yazılan ve okunması çok zor olan şekline Dîvânî kırması adı verilir. Yazı müsveddelerinde kullanılan bu tür Dîvânî cidi yazılarda yâni emir-nâmelerde değil de Dîvan’da alınan kararların yazıldığı defterlerde (mühimme defterleri) kullanılmıştır.

Celi Dîvanî

İsminden de anlaşılacağı gibi bu yazı Dîvânî’nin irisi manasına gelirse de her ikisi arasında farklar vardır. Yani Celi Dîvânî, Dîvânî’nin iri olarak yazılan şekli olmayıp aralarındaki farklar şunlardır: Bu yazı Dîvânî’ye nisbetle daha geniş bir kalemle yazılır, harfleri ve şekilleri daha farklı ve süslüdür. Üstelik, istifli yazıldığından harfler birbirlerini keser, birbirlerinin üstüne oturur. İstif icabı satır içinde boşluk bırakılmasına dikkat edilir. Bu yüzden harfler bazen daha küçük yazılabilir. Süslü’te kullanılan hareketler aynen bu yazıda kullanılır ve boş yerler kalırsa bu raları süs işaretleri ve noktalarla doldurulur.

Celi Dîvânî, ferman ve beratların yazılmasında kullanılmıştır. Bazen biri altın, biri siyah mürekkeple (bazen kırmızı ve siyah mürekkeple) yazılan satırların sonu daima Dîvânî’de olduğu gibi yukarıya doğru kalkar. Dîvânî gi-

bi ne zaman ve kimin tarafından icad edildiğini bilmediğimiz Celi Dîvânî de en güzel şekline 19. yy’da kavuşmuştur.

Resmî evraka imza atmak âdeti olmadığı için Dîvân-ı Humâyûn’dan çıkan evrakın kimler tarafından yazıldığını bilmek mümkün değildir. Yalnız son yüzyılda kâğıdın arkasında yazıyı yazanların imzaları bulunduğu on-ların hattatlarını bilmek mümkün olmaktadır. Bu iki yazı birbirine çok yakın bir benzerlik gösterdiğinden birini yazan öbürünü de yazardı. Biz burada 19. yy’dan itibaren yetişmiş olan önemli bazı hattatlara kısaca temas etmekle yetineceğiz.

Bu yazılarda büyük ustalardan biri, Maliye ve Evkaf Nezâretinde çalışan yüksek memurlardan biri olan Mümtaz Efendi (1810-1871) adıyla meşhur olan Ebubekir Mümtaz Efendi’dir. Yazıyı kimden öğrendiğini bilmediğimiz sanat-kârın en meşhur talebesi Nâşih Efendi’dir (1813-1884). Daha önce bahsettiğimiz Şefik Bey (1819-1880) ise Celi Dîvânî’nin azametli görünüşünden istifadeyle bazen onu stilize ederek güzel levhalar yazmıştır. Bunlardan başka daha birçok kimse bu yazıyı yazmışsa da en tanınmış olanları, Dîvân-ı Hü-mâyûn Mühimme Kaleminde müdür-lük yapan Ferid Bey (doğumu: 1858) ve Nâşih Efendi’nin en tanınmış talebesi olup daha önce de adı geçen Sâmî Efendi ve onun da öğrencilerinden olan Kâ-mil Akdik ile Tuğrakeş İsmail Hakkı Altunbezer’dir. Ayrıca Hâmid Ayaç ve Halim Özyazıcı da bu yazıyı güzel yazan sanatkarlarımızdandı.

Rık'a

Osmanlı Türk hattatlarının icadı olan Rık'a, Dîvânî'nin dikey harflerinden bazılarının biraz küçülmesi, sadeleşmesi, kavis ve meyillerinin azaltılmasından meydana geldiği anlaşılmaktadır. Yıvarlaklığı az, düzlüğü çok ve harekesi olmayan Rık'a'nın kolaylık ve sür'at için aranıp bulunduğu şüphe yoktur. Sarayda Dîvân-ı Hümâyûn'da meydana gelen bu yazı umumiyetle yazışmalarda, müsveddelerde ve mektuplarda kullanılmış, bilhassa 19. yy'ın başından itibaren günlük resmî yazışmalarda da kullanılmaya başlamıştır.

Rık'a'nın Dîvânî'den meydana geldiğini gösteren bizim rastladığımız en eski numune, Topkapı Sarayı III. Ahmed Kütüphânesi'ne vakfedilen gelirler hakkında 10 Rebîülevvel 1136/12 Aralık 1723 tarihli vesikadır. Bu vesika halen III. Ahmed Kütüphânesi'nde bulunmaktadır.

Kısaca, Rık'a, Dîvân-ı Hümâyûn'da doğdu, 19. yy'da Bâbiâli'de gelişti. Bâbiâli kalemlerinde gelişen Rık'a en güzel şekilde, orada memurluk yapan ve daha sonra nazırlıklara yükselen, daha önce de adından bahsettiğimiz Mümtaz Efendi (1810-1871) tarafından yazıldı; üslubu, sonradan gelenler tarafından da benimsendiği ve takip edildiği için ona "Mümtaz Efendi Rık'ası" veya geliştiği yere izâfeten "Bâbiâli Rık'ası" veya "Eski Rık'a" adı verildi.

Mümtaz Efendi'den sonra Rık'a'nın

estetikinden ikinci ve en mühim hamle Galatasaray Sultânisi hat hocası, Mehmed İzzet Efendi (1841-1903) tarafından yapıldı. İsmayıl Hakkı Baltacıoğlu, M. İzzet Efendi'nin, güzel Rık'a yazmakla tanınmış Âlî Paşa, Fuad Paşa ve Cevad Paşa gibi kimselerin yazılarını tetkikle, Rık'a'nın eksiklerini görerek yeni bir çılgır ortaya koyduğunu ileri sürer. M. İzzet Efendi'nin elinde Rık'a'nın bir iş yazısı olmaktan çıkıp bir sanat yazısı haline geldiği bir hakikattir.

M. İzzet Efendi Rık'a'sının karakterleri şunlardır:

Dikey ve yatay harflerin boylarıyla çanaklı harflerin genişlikleri için hendsî ve riyâzî ölçüler tesbit edilmiştir. Mümtaz Efendi Rık'a'sındaki bodurlukla, girift bir şekilde yazılmaya müsait kelimeler, bu durumdan kurtarılmış ve M. İzzet Efendi Rık'a'sıyla yazıya bir ferahlık gelmiştir. Böylece katî ölçülerle klasik şekle giren Rık'a, sanat yazısı haline dönmüş ve Mümtaz Efendi Rık'a'sı unutulmuştur. Bugün de hattatlarımız M. İzzet Efendi Rık'a'sı üslubunda yazmaktadırlar.

Rık'a'nın Bâbiâli'de, kaidelerinin kırılarak yazılan şekline "Rık'a Kırması" adı verilir ki bu durumda, onun tekrar aslı olan Dîvânî'ye benzerliği artar.

Bâbiâli'nin kalemlerinde çalışan büyük veya küçük rütbeli birçok memurun bu yazıyı oldukça güzel yazdığına şahit oluyoruz. *Son Hattatlar* adlı eser-

de adları zikredilen ve yazı örnekleri verilen Sadrazam Âli Paşa (öl. 1871); Cemil Paşa (öl. 1872); Ahmed Bey (öl. 1875?); Kâmil Paşa (öl. 1879); Ali Fuad Bey (öl. 1885); Raif Efendi (öl. 1898); Semih Efendi (öl. 1900); Esad Bey (öl. 1907); Emin Paşa (öl. 1908) bunlardan birkaçıdır. Söylemeye lüzum yok ki bunların yazıları Bâbiâli Rık'a'sı üslubundadır. İbnülemin Mahmud Kemal İnal uzun müddet Bâbiâli'de bulunduğu için güzel Rık'a yazanları yakından tanımış ve dolayısıyla onların hayatını ve bazı örneklerini *Son Hattatlar* adlı eserinde dercetmiştir.

Daha ziyade ameli bir gayeye hizmet ettiği için bu yazıyla yazılmış levha ve kitâbe parmakla gösterilecek kadar azdır.

Bu yazıda ün yapanlar yukardan beri kendilerinden bahsettiğimiz Mümtaz Efendi ve Mehmed İzzet Efendi'nin dışında Şefik Bey, Ferid Bey, Hafız Hasan Tahsin Hilmi Efendi (öl. 1919); Vahdetî, Sâmî, Tuğrakeş İsmail Hakkı Altunbezer, Halim Özyazıcı ve Hâmid Aytaç'tır. Bugün de bu satırların yazarı Rık'a'da Mehmed İzzet Efendi yolunda yürümektedir. □

KAYNAKÇA

- BALTACIOĞLU İ. H., *Türkiye'de Yazı Sanatı*, Ankara, 1958
- İbnülemin Mahmud Kemal İnal, *Son Hattatlar*, 1955

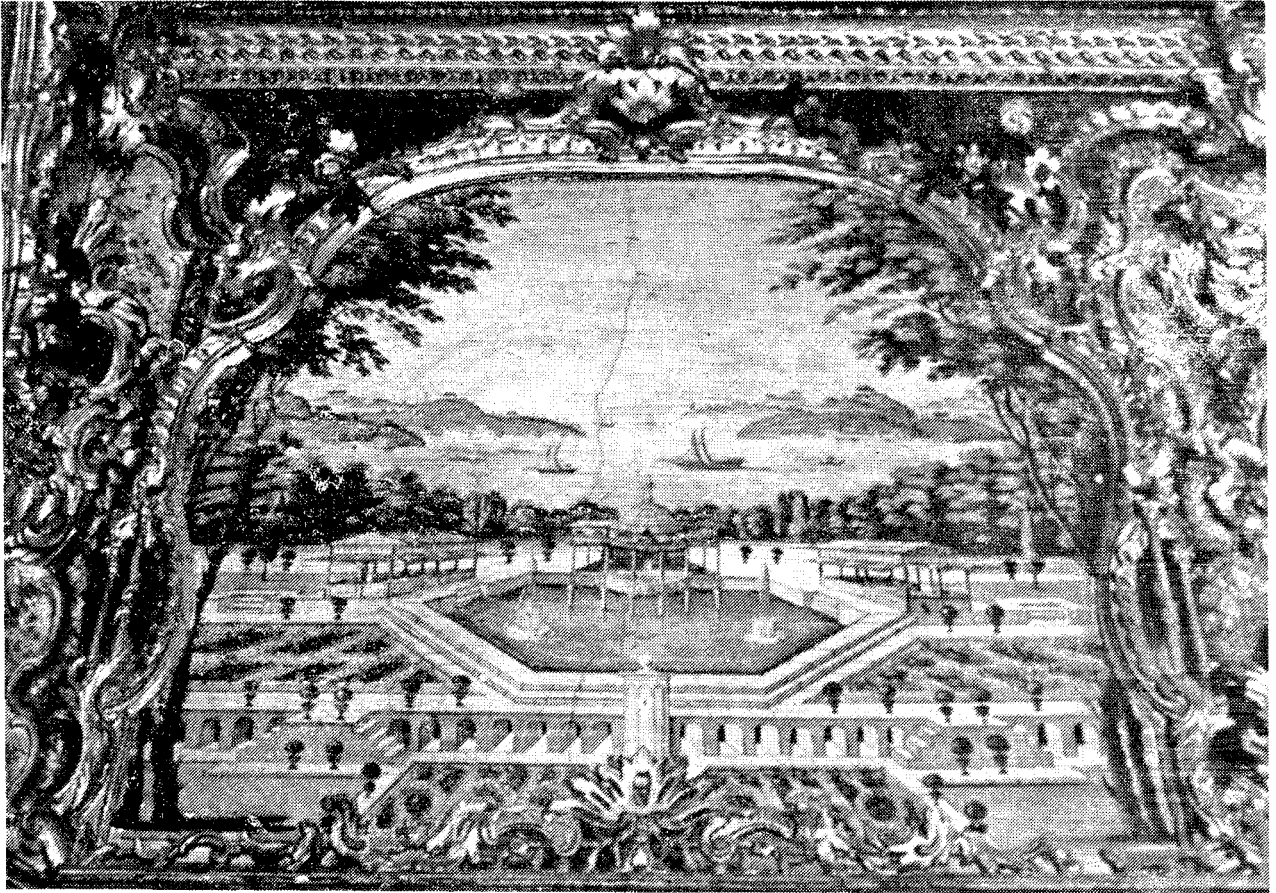
دەریغە ئىشقى كۆرەدۇر دىگەن خەسەم دىرى
مۇندىمىچ دىسار بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
ئەن نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
مەركەزى زەردە دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى
نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى بىرە نەقاب غەدار دىرى

RIK'A: Sarayda, Divan-ı Hümâyûn'da doğan bu yazı Divanî yazının bazı harflerinin küçültülerek ve sadeleşmesiyle değişik biçimler almıştır. Bâbiâli'de doğan Rık'a'yı en güzel biçimde yazan Mümtaz Efendi'nin geliştirdiği yazıya Bâbiâli Rık'a'sı denir. Bundan başka Galatasaray'da hat hocası olan Mehmed İzzet Efendi'nin geliştirdiği bir biçimi daha vardır. Mehmed İzzet Efendi'nin Rık'a'sına bir örnek.

19. yy'da Kalemîşi Nakış-Duvar Resmi Günsel Renda

Bir bezeme türü olarak kalemîşi nakış Osmanlı sanatının her döneminde önem taşımıştır. Gerçi yüzyıllar boyunca mimari bezemede en önemli yeri alan çini olmuştur. Fakat çoğu kez çini süsleme programını tamamlayıcı nitelik taşıyan ve özellikle duvarların üst kısımlarında, kubbe içleri ve tavan örtüsü bezemelerinde ağırlık kazanan boyalı nakışların ayrı bir yeri vardır. Genellikle kuru siva veya ahşap üzerine ince kıl fırça ile sulu veya tutkallı kök boyalarla yapılır. Ahşap üzerine yapılanlarda ahşabın ince bir tabaka alçı veya tutkallı üstüpeçle kaplandığı da görülür. Kalemîşi nakışlar her dönemin kendine özgü bezeme üslubunu yansıtmıştır. Ör-

neğin, 18. yy'a kadar bu nakışlar, kendi döneminin çini, maden, ahşap, halı, kumaş veya cilt örneklerinde rastlanan bitkisel ve geometrik motif düzenlenmelerini izlemiştir. Oysa 18.yy'dan sonra gerek teknik gerekse kullanılan motifler açısından farklı bir gelişme dikati çeker. 18. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nun Batıya açılması sonucu yeni koşulların zorladığı bir kültür değişimi yaşanırken, önceleri saray çevresinde fakat giderek saray dışında, yeni bir sanat ortamı oluşmuş ve gerek mimaride gerekse resim alanında yer yer Batılı biçimler denenmiştir. Öncelikle Avrupa'nın barok ve rokoko üslupları mimari bezemede etkili olmuş ve iç mi-

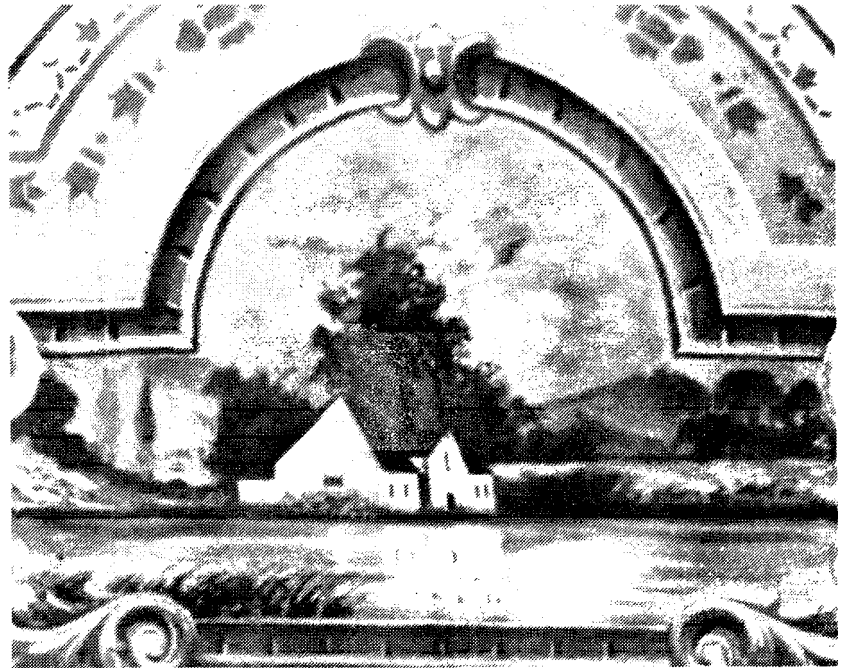
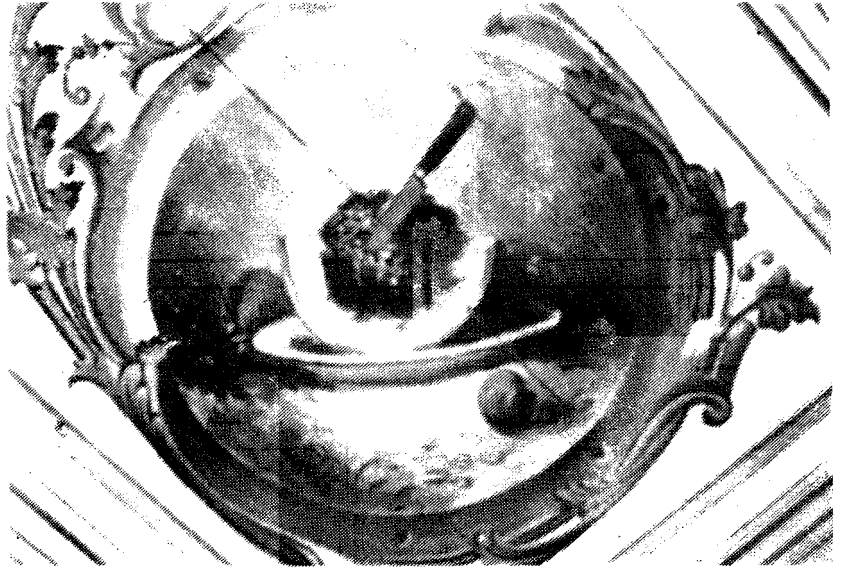

ÖNEMLİ BİR SÜSLEME TÜRÜ: Osmanlı süsleme sanatında kalemîşi nakışın önemli bir yeri vardır. Kuru siva veya ahşap üzerine kıl fırça ve kök boyalarla yapılan kalemîşi nakışlarda 18. yy'a kadar bitkisel ve geometrik motifler işlenmiş, bu tarihten sonra Osmanlı Devleti'nde gerçekleşen bazı değişimlere paralel olarak manzara resimleri, natüramorfların yer aldığı kompozisyonlar öne çıkmaya başlamıştır. Böylece kalemîşi nakış bir tür duvar resmine dönüşmüştür. Topkapı Sarayı Harem Dairesi'nde Valide Sultan Odası'nda "Deniz Kıyısında Bahçeli Ev" (III. Selim Dönemi).

maride uygulanan yeni bezeme programında geometrik ve bitkisel motifli geleneksel kalem işinin yerini barok ve rokoko türü boyalı nakışlar almıştır. Barok kartuşlar, C ve S kıvrımlarından oluşan ve akant yaprağı veya deniz kabuğu motifliyle taçlanan boyama kemerler ve İyon veya korent türü başlıklı sütunlar, birbirine dolanmış bahar dalları, çiçek buketleri, püsküllü perde motiflerinin arasına çoğu kez manzara ve natürmort kompozisyonları yerleştirilir. Böylelikle bu dönemde kalemîşi nakışlar bir tür duvar resmine dönüşmüştür. Bunlar her yapıda belirli bir programı izleyerek, tavan veya kubbe içleri, tavan eteğini dolayan şeritler veya duvarların üst kısımlarında panolar içinde yer alırlar. 18. yy'ın ikinci yarısında gerek İstanbul'da gerekse Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli yörelerinde yeni türde duvar bezemelerinin yaygınlaştığı görülür. Bunlar, ister başkentte Osmanlı padişahlarının yaşadığı Topkapı Sarayı'nda olsun, ister saray dışı çevrelerde özel yalı ve konaklarda veya taşradaki eşraf yapılarında olsun, aynı programı izler. Manzara rının çoğu İstanbul'dan Boğaziçi ve Haliç görünüşleri, veya kimi taşra örneklerindeki gibi çevredeki ırmaklar, köşkler, köprüler çeşmelerden oluşan doğa kesitleridir. Bunlarda insan figürüne yer verilmemiştir. Bu resimlerdeki belgeleyici nitelik, fazla çeşitlilik göstermeyen doğal toprak renkler ve hemen hepsinde denen perspektif ortak özelliklerdir. Renkler aşağı yukarı aynıdır. Ağaçlarda açık koyulu yeşiller, yapılarda beyaz ve kırmızılar, gökyüzünde pembe ve mavi tonları kullanılmıştır. Daha doğrusu geçmiş yüzyılların kalemîşi duvar nakışlarında kullanılan kök boyaların dışına pek çıkmamıştır. Fakat renklerin açık koyu dereceleri titizlikle kullanılmış, ışık-gölge denemelerine girilmiştir. 18. yy'da ilkel de olsa Batı anlamında perspektifin ve ışık-gölgenin kullanıldığı duvar resimlerine dönüşen kalemîşi nakışların resim sanatımız açısından da önemi büyüktür. Bunlar, 18. yy'a kadar örneklerini minyatür dalında vermiş ve kökünü Türk-İslâm geleneğine dayamış kitap ressamlığından Batı anlamında resme geçiş evresini yansıtır.

19. yy'la Gelen

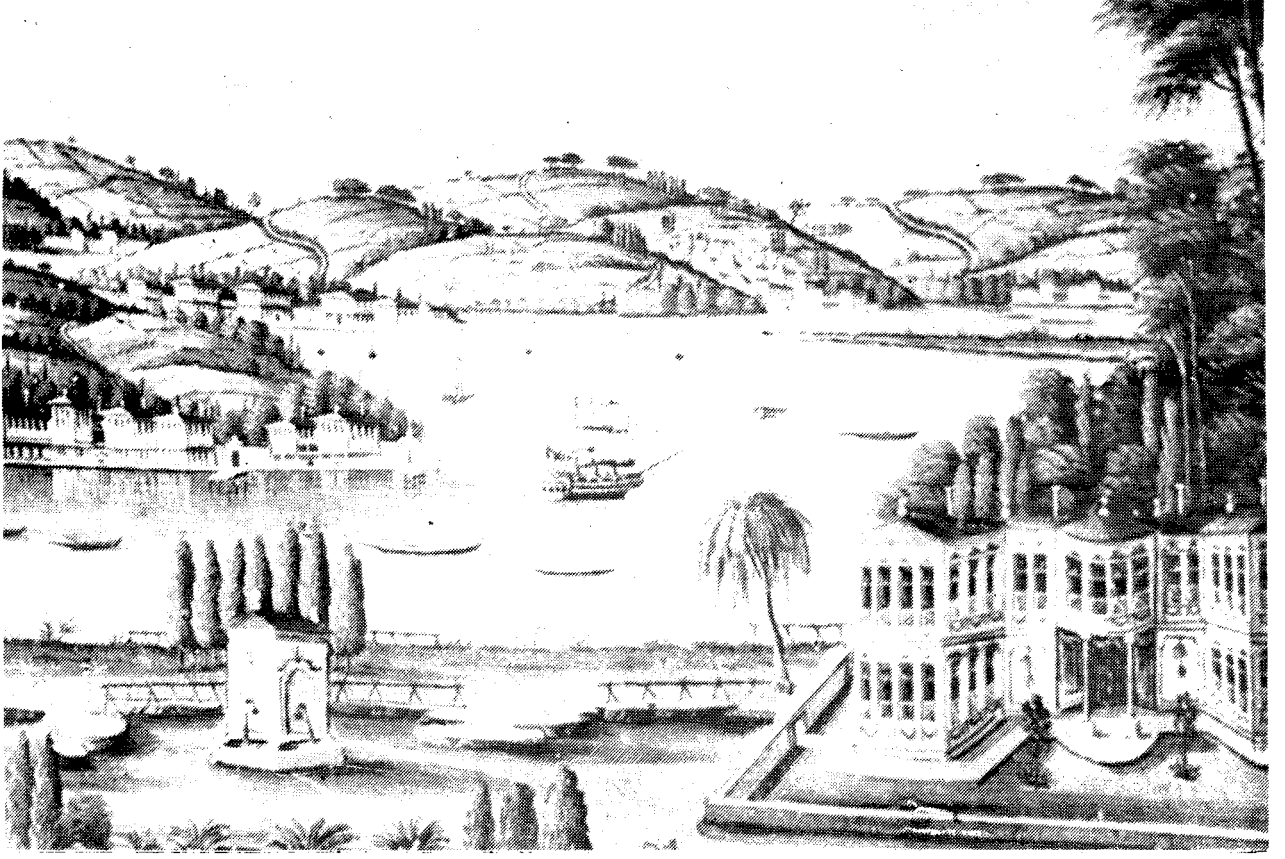
18. yy'ın sonlarında bütün imparatorluğa yayılan bu yeni mimari bezeme programı 19. yy'ın sonlarına kadar ge-

RESME AĞIRLIK: 18. yy'ın ikinci yarısından sonra duvar bezemelerinde resmin ağırlık kazandığı görülür. Geleneksel kalemîşi nakışların yerini barok ve rokoko süslemeler almış, motiflerin de arasına manzara ve değişik natürmortlar konmaya başlanmıştır. İnsan figürünün yer almadığı bu resimlerde renklerin tonları iyi kullanılmış ve ışık-gölge denemeleri yapılmıştır. Beşiktaş Baş Mabeyinci Konağı'nda natürmort (üstte), Emirgan Şerifler Yalısı Yemek Odası'nda "Kıyı Köşkü" (altta).

rek İstanbul'da gerekse imparatorluğun bugünkü Mısır, Suriye, Yunanistan veya Bulgaristan'ı da içine alan çeşitli yörelerinde izlenmiştir. Fakat bu yüzyılda kimi değişiklikler dikkati çeker. 18. yy'da daha çok barok ve rokoko çizgi-

ler taşıyan bezeme motifleri yerini çoğu kez gölgeli boyalı bereket boynuzu, dolmadallar, kenger yaprakları, fiyong, girland veya antik vazolar gibi ampir motiflere bırakır. Bu tür motiflerin çerçevelendiği manzara ve natürmortlar ise

TEKNİKTE YENİLİK: 19. yy'ın ikinci yarısında duvar resimlerinde yağlıboyanın kullanılması, resimlerin deri veya keten bezi gerilerek bir çeşit tuval üzerine yapılması gibi teknikler yaygınlaştı. Bu dönemde Avrupa'daki seçmeci anlayışa uygun bir mimari tarzda inşa edilen saraylarda duvar resimleri oldukça önemlidir. Ahşap ya da sıva üzerine yapılan boyalı nakışlarda barok, rokoko, ampir ve neogotik karışımı bir tarz egemendir. Manzaralarda ise Kız Kulesi, Gökusu Çeşmesi, Kalamış Koyu ve bazı hayali görünümlemlerle, natürmortlara rastlanır. Çengelköy'de Sadullah Paşa Yalısı'nda, "Boğaziçi'nden Görünüm" (18. yy sonları).

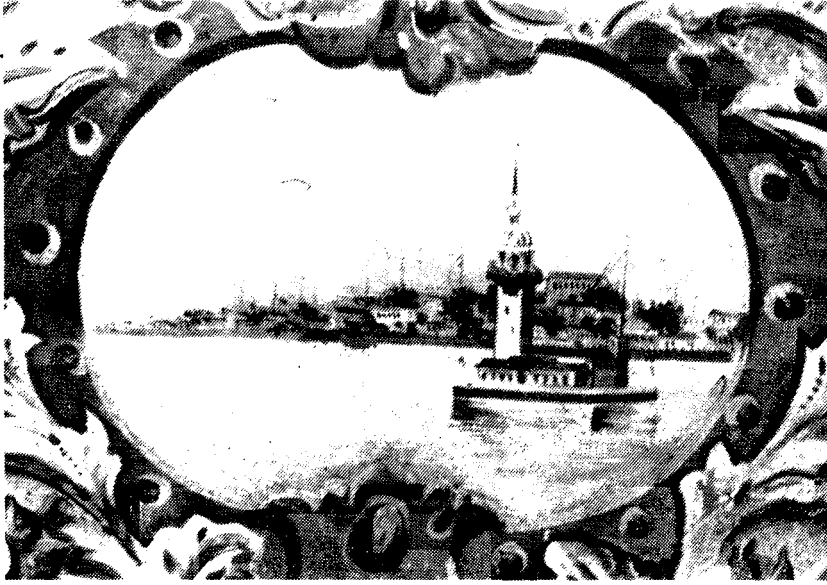
pek değişmemiştir. Hayali başkent manzaraları veya çevre görüntüleri kimi örneklerde daha ustaca, kimilerinde ise daha naif bir yorumla aynı belgeleyiciliği, aynı ayrıntı titizliğini ve aynı renk düzenini yansıtır. Kıyılara yakın kentlerdeki resimlerde deniz manzaraları ve gemiresimleri yaygındır. Kimi örneklerde 19. yy'ın başlarında Türkiye'ye gelen ve bu nedenle de büyük ilgi çeken buharlı gemi tasvirlerine rastlanır. Zaman zaman günlük yaşama yeni giren başka şeyler, örneğin, trenler, makineler, çalar saatler, pusulalar, Avrupa tipi sandalye, sehpa hatta çatal, bıçak gibi eşyalar bu tür duvar bezemeleri arasında yer alır. Fakat en yaygın olan konu yine İstanbul manzaralarıdır. Taşra ustalarının hayali de olsa İstanbul görünümüne yer vermeleri, başkentten gelen akımlara ayak uydurma çabasında olduklarını gösterir. Bütün bunlar, kalemîşi ustalarının, du-

var nakkaşlarının kullandıkları belli motifler, kalıplar haline gelmiş ve kuşkusuz, başkentten gelen sanatçıların yerel ustalara tanıttığı bu yeni konu ve motifler, usta-çırak usulü ile yayılmıştır.

Yeni Teknikler

19. yy'ın ikinci yarısında boyalı nakışlarda yeni teknikler kullanılmıştır. Özellikle yağlıboyanın kullanılması önemli bir yeniliktir. Doğrudan sıva veya ahşap üzerine boyananların yanısıra çoğu kez ahşap tavan veya duvarların kaplama tahtaları üzerine deri veya keten bezi gerilerek bir tür tuval oluşturulmuş ve bunun üzerine yağlıboya bezemeler yapılmıştır. Artık yalnızca duvarlarda değil, tavanlarda da geometrik bölmeler veya madalyonlar içerisinde yerleştirilmiş manzara kompozisyonları veya natürmortlar çeşitlilik kazanmıştır. Başta Balyanlar olmak üze-

re 19. yy Avrupa'sındaki seçmeci mimari anlayışa ayak uydurmaya çalışan mimarların İstanbul'da birbiri ardına yaptığı Dolmabahçe, Beylerbeyi, Gökusu, Çırağan ve Yıldız gibi büyük ölçekli aşırı bezemeli saraylar dizisi boyalı nakışları veya duvar resimleri açısından büyük önem taşır. Ahşap veya sıva üzerine yapılan boyalı nakışlar, aynı dönem Avrupası'nın barok, rokoko, ampir ve neogotik karışımı seçmeci yaklaşımını korur. Bu seçmeciliğe yer yer yaldızlı mukarnaslar, rumiler, stilize çiçek ya da ağaç motifleri, yıldızlı geometrik motifler gibi geleneksel bezeme kalıpları da girmiştir. Bu tür bezemelerin arasına yerleştirilmiş manzaralar yine çoğunluktadır. Kız Kulesi, Kalamış Koyu, Gökusu Çeşmesi gibi görünümünün yanısıra Avrupa kartpostal- larını andıran ve içlerinde Avrupa veya Hint-Arap üslubunda yapı türlerinin de bulunduğu kompozisyonlara rastla-

ANADOLU'DA DUVAR RESMİ: Anadolu ve Rumeli'de eşraf ve ayanların yaptırdıkları konaklarda duvar resmi kullanmaları, 18. yy'ın ikinci yarısından itibaren Osmanlı taşra yaşamında görülen değişimlerle ilgilidir. Bu dönemde etkili hale gelmeye başlayan bu kesim, İstanbul'daki örneklerine özenerek evlerini ve konaklarını süslemişlerdir. Bunlar İstanbul'daki süsleme bir kopyası olmakla birlikte, zamanla yöredeki halk sanatçıların işi öğrenmeleri sonucunda yerel üsluplar da ortaya çıkmıştır. Taşradaki duvar resimlerinde İstanbul görünümleri ağır basmakta, bunun yanı sıra yelkenliler, buhar gemileri çeşitli kayık görüntüleri de öne çıkmaktadır.

nabilir. Natürmortlar duvar bezemesinin ayrılmaz bir parçasıdır. Çiçek dolu vazolar, devrilmiş sepetler, meyve çanakları, içine bıçak saplanmış karpuzlar rengarenk tavanları süsler. Av sahneleri, yırtıcı hayvanlar, türlü kuşlar ve deniz savaşları duvar resimlerine konu olmuştur. 19. yy'ın sonlarında çok ufak boyutlarda da olsa, insan figürünün duvar resimlerine girdiği görülür.

19. yy'ın ikinci yarısında önce başkent duvar resimlerine yerleşen yeni teknik ve konular imparatorluğun başka yörelerinde de benimsenmiştir. Örneğin, İstanbul'da birçok yapının duvarlarında yer alan Kız Kulesi görünümü benzer bir üslupta Gaziantep'te bir evin tavanını süsleyebilmekte, ya da Yıldız Sarayı'ndan bir gece manzarasının çok benzeri Safranbolu'daki bir konakta yer alabilmektedir.

19. yy'ın ikinci yarısında çok sayıda örneğini bulduğumuz bu resimler genellikle mimari bezeme olarak değerlendirilmiş ve daha çok yabancı ustalara atfedilmiştir. Gerçi, bu dönemde Türkiye'de çok sayıda yabancı ressamın çalıştığı bir gerçektir. Nitekim Abdülaziz döneminde saray emrinde çalışan Ayvazovski veya Chlebowski gibi birçok ressamın tablosu saraylarımızda ve müzelerimizde bulunmaktadır. 19. yy'da kimi yabancı mimar ve dekoratörlerin de saray emrinde çalıştığı bilinir. Örneğin, Paris operası dekoratörü Sechan'ın Dolmabahçe Sarayında görevlendirildiğini belirten arşiv belgeleri vardır. Nitekim 19. yy sarayları içinde en Batılı bezeme programına sahip olanı da Dolmabahçe'dir. Özellikle muayede salonunda yer alan ve başka yapılarda görülmeyen illüzyonist yapı içi görüntüleri yabancı ustalar tarafından programlanmış olabilir. Fakat bu dönem yapılarındaki duvar bezemelerinde yalnızca yabancıların çalıştığını düşünmek yanlış olur. Nitekim, Dolmabahçe Sarayı duvar resimlerinde yer alan birkaç imza yabancı değil yerli azınlık ustalarına aittir.

Konu ve Üslupta Benzerlik

19. yy'ın ikinci yarısında yapılmış duvar resimlerine toplu bir bakış, bunlardaki konu ve üslup benzerliğine dikkati çeker. Belki de önceleri yabancı ressamların yaptığı resimleri yerli ustalar kopya yoluyla denemişler ve ustadan çırağa geçen bir alışkanlıkla tekrarlamışlardır. Nitekim İstanbul'da çalışmış Al-lom, Bartlett, Melling ve Preziosi gibi

birçok Avrupalı ressamın konu dünyasına giren Gökşu Çeşmesi, Kız Kulesi, Fenerbahçe veya Kalamış Koyu gibi görüntülerin saraylarda ve birçok İstanbul konağında yer alan duvar resimlerinde tekrarlanması ancak böyle açıklanabilir. Kimi resimlerde Avrupa tipi yapıların veya oryantalist ressamların tablolarında rastlanan Hint-Arap motiflerinin yer alması da aynı yaklaşımı yansıtır. Daha da önemlisi bu dönem Türk ressamlarının benzer içerikte yağlıboya tuval resimleri yapmış olmasıdır. Örneğin, Yıldız'daki Çukur Saray'da yer alan ve İhlamur Kasrı'nı gösteren duvar resmiyle İstanbul Resim Heykel Müzesi'nde bulunan İbrahim imzalı İhlamur Kasrı tablosunun benzerliği şaşırtıcıdır. Bu dönemde gerek askeri okul çıkışlı gerekse Darüşşafaka gibi resim dersi okutulan okulları bitirmiş ressamlarımızın fotoğraftan kopya yoluyla resim yaptığı bilinen bir gerçektir. Duvar resimlerini yapan ustalar da aynı kopya yöntemlerini kullanmış olmalıdır. Bu dönemin duvar resimlerinde deniz savaşlarının veya gemi resimleri-

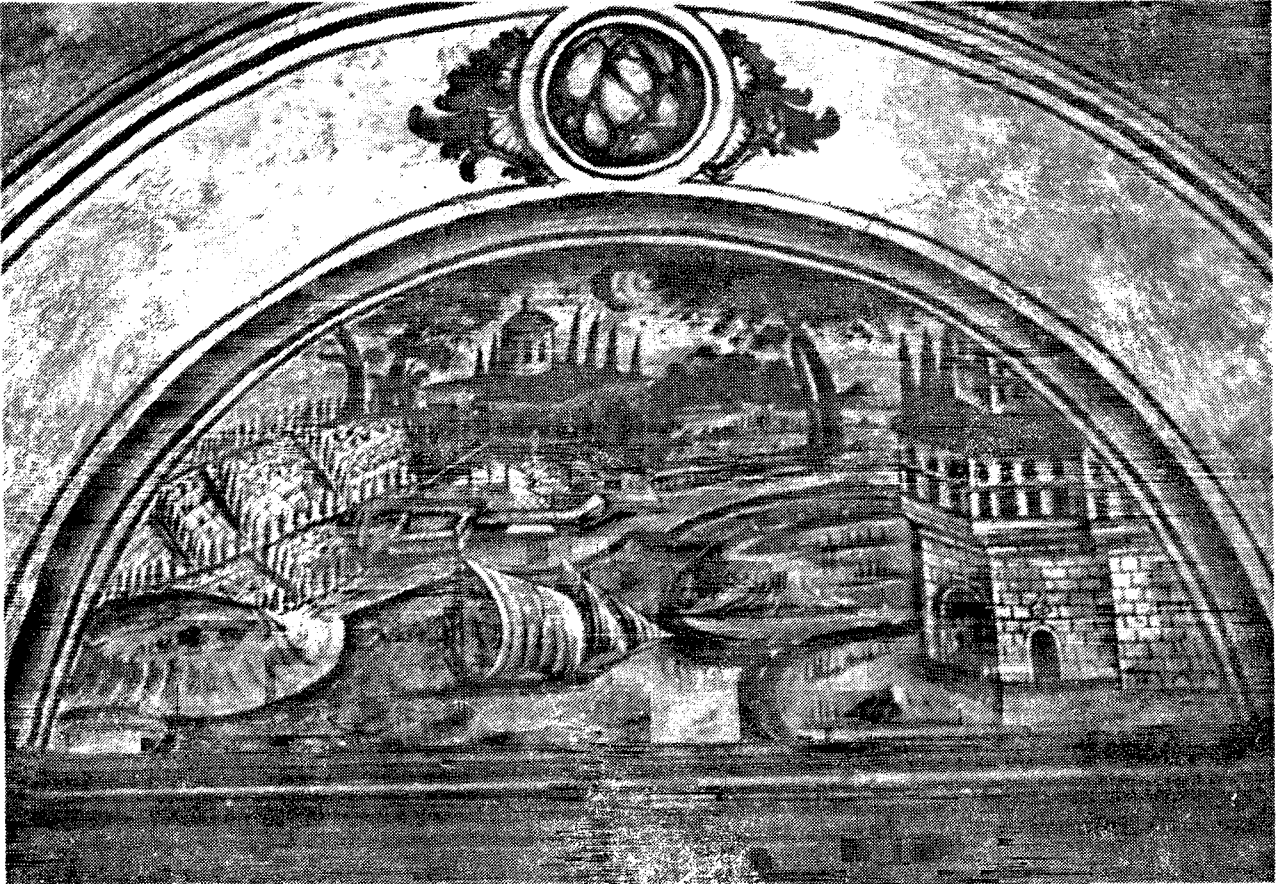
nin yaygınlığı da düşündürücüdür. Askeri okullarda bu konulara ilgi duyulduğu anlaşılmaktadır. Nitekim Mühendishane-i Bahri-i Humayun öğretmen ve öğrencileri tarafından yapılmış birçok gemili resin. İstanbul Deniz Müzesi'nde sergilenmektedir. Örneğin, Osman Nuri Paşa'nın aynı müzede bulunan 1867 tarihli deniz manzarası, Beylerbeyi ve Yıldız Sarayı duvarlarındaki benzer resimleri anımsatır. Aynı dönemde Abdülaziz'in emrinde sarayda çalışan ressam Ayvazovski'nin en çok işlediği konu da deniz savaşları ve gemilerdir. Bütün bunlar belirli konulara karşı bu dönemde gelişen duyarlılığı yansıtır. Nitekim Şeker Ahmed Paşa'nın ünlü meyveli natürmortlarıyla, bu dönem duvar resimlerinde yer alan natürmortlar arasında benzer duyarlılık da buna bir örnektir. İleride, duvar nakkaşlarının ve ressamların kimliğini ve yetişme biçimini belirleyecek araştırmaların yardımıyla bu ilişkiler açığa kavuşacaktır.

Bütün bu örnekler şunu düşündürür. Bu dönem mimari bezemesinde ve özel-

likle yağlıboyanın bir teknik olarak yerleşmesinde kimi yabancı sanatçıların payı yadsınamaz fakat yalnız saraylarda olmayıp gerek İstanbul'da ve gerekse birçok başka kentteki yapılarda yer alan duvar resimlerinin çoğunu, kuşkusuz, yerli ustalar yapmış olmalıdır. Bu nedenle de, teknik ve içerik açısından 19. yy'da büyük değişiklikler gösteren boyalı nakışlar ve duvar resimleri yalnızca mimari bezeme olarak değerlendirilmemelidir. Türk resim sanatı tarihi içinde önemli bir yeri olan bu resimler Batı anlamında resim sanatına geçiş evresinin ürünleridir. □

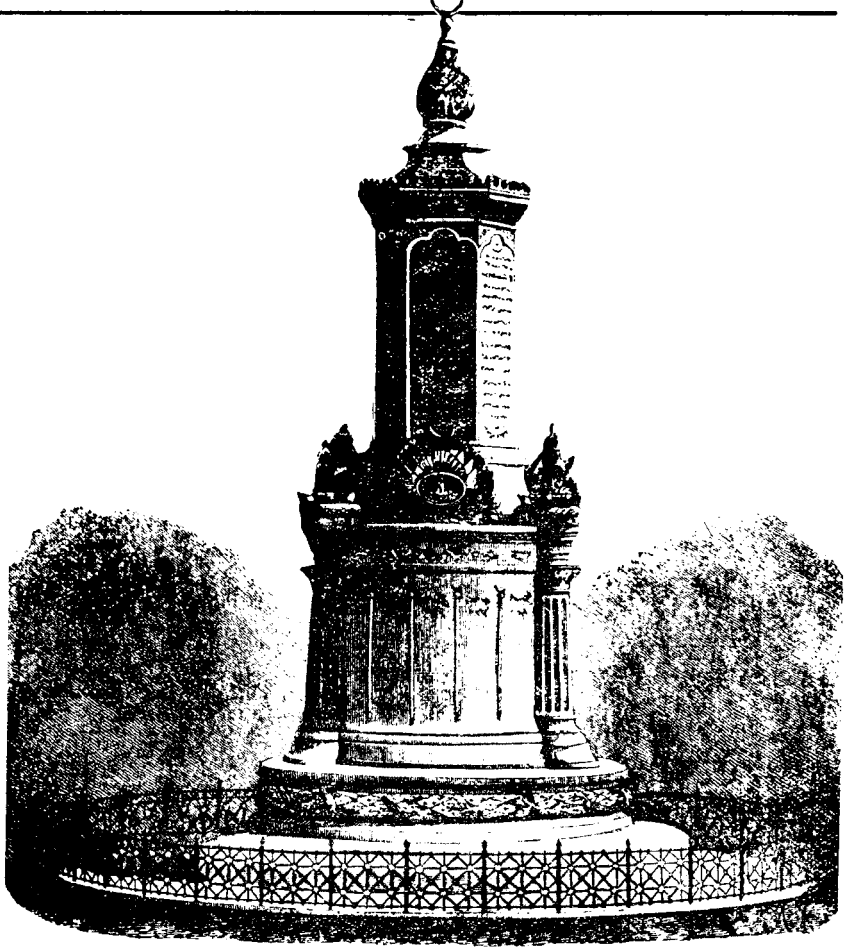
KAYNAKÇA

- ARIK R., *Batılılaşma Dönemi Anadolu Tasvir Sanatı*, Ankara, 1976
- İRTEŞ S., "Kalemîşlerimizin Bugünü ve Yarını", *Türkiye'de Sanatın Bugünü ve Yarını*, Ankara, 1985
- RENDA G., *Batılılaşma Döneminde Türk Resim Sanatı 1700-1850*, Ankara, 1977
- RENDA G.-T.Erol, *Başlangıcından Bugüne Çağdaş Türk Resim Sanatı*, İstanbul, 1980
- RENDA G., "Restorasyon Çalışmalarında Kalem İşleri ve Duvar Resimlerinin Yeri", *Rölöve ve Restorasyon Dergisi*, 1982

TANZİMAT

Yapımı gerçekleştirilmeyen Tanzimat abidesi projesi.

Tanzimat'ın Uygulanması ve Sosyal Tepkiler

Prof. Dr. Halil İnalcık

Tanzimat

Doç. Dr. İlber Ortaylı

ÇERÇEVE YAZILAR

☐ **Tanzimat'a Dair**

Prof. M. İzzet

☐ **Mustafa Reşid Paşa ve Tanzimat**

Prof. Dr. Cavid Baysun

Bu konuda ayrıca Anayasalar, Devlet Yapısı ve Yönetimi, Hukuk Düzeni, Meşrutiyet ve Milliyetçilik Akımları maddelerine bakınız.

Tanzimat'ın Uygulanması ve Sosyal Tepkiler

Halil İnalçık

Gülhane Hatt-ı Hümayûn'u devletin resmî gazetesi *Takvim-i Vakâyi*'de yayınlandığı gibi, bir hafta sonra her eyâlet vâlisine ve sancak mütesellimine ayrı ayrı bir ferman halinde tebliğ olundu, vergi ve asker maddesi hakkında ileri-de gönderilecek emirlerin beklenmesi, bunun dışında Hat'taki bütün esasların, derhal icrasına girişilmesi bildirildi. Aynı fermana göre, Gülhane Hattı'nın, evvelâ Sancak merkezlerinde şehrin büyük meydanında bütün ileri gelenlerle halk önünde büyük merasimle okunması ve sonra kazâlara ve kasabalara birer birer gönderilip "büyük ve küçük umûm ahâlî ve reayaya güzelce anlatarak" açıklanması istendi. Hükûmet, Hatt'ın ilanıyla birtakım yanlış yorumların ortaya çıkmasından ve kargaşalıklar olmasından kaygı duymakta idi. Onun için, daha evvel cülûs fermanı okunduğu zaman olduğu gibi, halkın "işte artık Padişahımız tekâlif ve sâlyâneyi bütün bütün affetmiş ve yahut şöyle böyle olacak imiş deyü yanlış anlayıp da bir dedikodu etmesi, ihsân-ı hümayûn olan emniyet-i cân ve mâl ve nâmus keyfiyetlerinden dolayı küçük ve büyüktüen tâ en ednâya kadar alelumûm zâbitân ve sâir memurlara zerre kadar itaatsizlik eylemek misillü uygunsuzluklar vuku' bulacak olur ise" bunların şiddetle cezalandırılacağı ayrıca bildirilmişti. Tanzimat'ın "ancak dîn ü devlet ve mülk ü milletin ihyâ ve ma'muriyetine bâ'is ve bâdî olacak âsâyiş-i hâl-i ahâlî ve fukarâ maddesinin istihsalı zımnında lâzım gelen hayırlı ve menfaatlı usûllere" başlamak demek olduğu açıklanmıştır.

Hükûmet, Gülhane Hattı'nın yeni bir devrin başlangıcı olduğunu göstermek için elinden geleni yapıyor, donanmalar tertip olunuyordu.

Hatt'ın İmparatorluğun her tarafında ilanı, halk arasında geniş yankılar uyandırdı. Hükûmetin korktuğu gibi, reformları her zümre kendi bakımından yorumlamaya girişti. Müslüman ahali umumiyetle gayrimüslimlere verilen müsaadelerden hoşlanmadı. Ulemâ ve âyân, hattâ bazı valiler, Müslüman halkı tahrikten geri kalmadılar. Balkanlarda gayrimüslim reaya büyük ümitlere kapılarak her tarafta sabırsızlık ve kaynaşma gösterdiler.

O sırada durumu gözüyle gören C.

Hamlin, intibalarını şöyle anlatmaktadır: "Hatt'ın ilanı memlekette büyük bir hayret ve şaşkınlıkla karşılandı. Eski kafalı Müslümanlar, Hattı lânetle anıyorlardı. Şerî'atin çiğnendiğini, Müslümanların gâvurlarla aynı seviyeye indirildiğini iddia ediyorlardı. Hristiyan tebaa ise Hatt'a yeni bir çağın başlangıcı gözüyle baktılar. Hatt'ın ilanı, İngiliz siyasetinin bir zaferi idi. Hatt'ın gerçek değerini, halk arasında yarattığı etkide aramalıdır... Bu esaslar bütün imparatorluğa yayıldı. Gülhane Hattı, hükûmetin asıl gayesi ve kanuna göre erişilecek maksatlar hakkında halka yapılmış ilk hitap idi... Gülhane Hattı reayaya, hakları için mücadele etmek cesaretini verdi ve kanun önünde insanların eşit olduğu fikrini ortaya koydu... Ulemânın sivil sahada otoritesini azalttı... ve artık geri dönülmesi imkânsız bir cereyan meydana getirdi."

"Reaya arasında tesirine gelince, meselâ Filibe'de servajın kaldırılacağı haberi büyük heyecan doğurdu. Hat ilan olunur olunmaz reaya, önderlerinin teşvikiyle, hürriyetlerini istediler. Fakat toprak sahipleri buna şiddetle karşı koydular... Gülhane Hattı bilhassa Bulgaristan'da ve Makedonya'da Bulgar reaya arasında millî hisleri kamçıladı."

Önemle belirtilmelidir ki; Gülhane Hattı ölü bir vesika olarak kalmamış; imparatorluk içinde geniş hareketlere ve geleneksel sosyal yapıda sarsıntılara yol açmıştır. Burada, Hattaki esasların uygulanmasıyla ilgili olarak derhal alınan idarî, malî tedbirleri özetlemek lâzımdır.

Yönetim Reformu

İdarî teşkilâtta yapılan islâhat valilerin nüfuz ve yetkilerinin azaltılması amacını gütmekte idi. Bu maksatla, valilere yalnız asayiş işleri bırakılmış, malî işler merkezden Padişah tarafından muhassıl-ı emvâl adıyla tayin olunan geniş selahiyetli amirlerin eline verilmiş, diğer taraftan idarenin her kademesinde halkın katıldığı idare meclisleri, taşra meclisleri teşkil edilmiştir.

Tanzimat uygulandığı sırada müşiriyetler ve sancaklar yeni taksimâta tâbi tutulmuştur.

Tanzimat'ın ilanından sonra bazı müşiriyetlere mülhak livâların başına ferikler getirilmiştir.

TANZİMAT

Tanzimat'ın Uygulanması ve Sosyal Tepkiler

Diğer taraftan, her sancağa doğrudan doğruya merkezden Padişah tarafından bir muhassıl-ı emvâl tayin olunmuştur. Muhassıl, malî işlerden sorumludur. Merkez tarafından muhassılın yanına bir mal kâtibi ve bir emlak ve nukûd kâtibi verilmiştir.

Eyalet idarî teşkilâtındaki ıslâhat kadılık teşkilâtı mensuplarını da daha sıkı merkeze bağlamıştır. Kadılar eskisi gibi Şeyhülislâmlığa, Bâb-ı Meşihat'e bağlı kalmakla beraber, nâib'ler, diğer memurlar gibi aylık maaşa bağlanmışlardır. Bunların doğrudan doğruya vazifeleriyle ilgili olarak aldıkları resm-i kısmet, resm-i ilâhî, hüccet, mü-râsele, izinnâme, keşfiyye, seferiyye ve şer'î diğer senetlerden aldıkları resimleri kendi namlarına toplamaları menedilmiştir. Aylıkları muhassıllıktan verilecekti. Bu mahkeme resimleri, hâsılat-ı mahkeme olarak doğrudan doğruya muhassıllık tarafından alınacaktı.

Meclislere gelince, muhassıl gönderilen sancak merkezi ve kazalarda birer büyük meclis teşekkül etmiştir.

Muhassıl olmayan kaza ve kasabalarla köylerde beş kişiden mürekkep küçük meclisler teşkil olunacaktı. Bu emirde küçük meclislerin kimlerden mürekkep olacağı açıklanmamış, sadece "icabına göre tertibi" tavsiye olunmuştur. Sonradan yapılan nizamnâmeye göre o yerin kadısı, zâbit-i memleket, yani mahallî jandarma âmiri, muhassıl vekili ve mahallin ileri gelenlerinden (vücûh) iki kişi bu meclisin üyesi olacaktı. Hristiyan var ise, bu vücûhdan biri Hristiyan kocabaşı olacaktı.

Küçük meclisler gördükleri işleri tasdik edilmek üzere oldukları büyük meclise bildireceklerdir. Büyük meclis, mülkî, adlî ve malî işleri görüşüp karar almaya yetkilidir. Bilhassa Tanzimat esaslarına aykırı olan vergi suiistimallerini ve sair suçları takip etmeye ve şer'î kanunlara göre suçluları yargılayarak karar vermeye yetkilidir. Ancak katil ve hırsızlık olayları merkezî hükûmete bildirilecektir. Bir Meclis-i Ahkâm-ı Adliyye münevverât defterine göre, katil, yaralama, hırsızlık dâvalarıyla pıranga cezasını gerektiren dâvalar bu meclise havale edilmektedir. Kezâ taşra meclisleri bir meselede tereddüde düştüğü zaman dâvayı buraya havale etmektedir. Bazı mühim dâvalar mecliste o yerin "vücûh ve hânedan ve eşhâb-ı alâka muvâcehesinde" cereyan eder, yâni o yerin ileri gelenleri bir ne-

vi jüri teşkil ederdi.

Abdülmecid, Meclis-i Vâlâ'da verdiği sene başı nutkunda bu idarî ıslâhat üzerinde ehemmiyetle durmuştur. Ubicini bu meclisleri Fransız "departement" meclislerine benzetir. Ona göre, bunlar "Gülhane Hatt-ı Şerifi'nin Türkiye'ye getirdiği en liberal müesseselerden biridir. Bu meclis, din ve mezhep farkı olmadan bütün İmparatorluk tebaası arasında hukuk eşitliğini fiilen tesis etmektedir."

Burada ayrıca kaydetmek gerekir ki, evâil-i Rebî'ülevvel 1256/1840 Mayıs başları tarihli fermanla ıslâhat esaslarını tesbit için taşra ileri gelenlerinin fikirlerini öğrenmek üzere Pâyiataht'a çağrılmaları ön görülmektedir. Sonradan, 1845'de İstanbul'da taşra büyüklerinden mürekkep istişarî bir meclis toplanmıştır. Fikrin menşei şüphesiz budur.

Maliye'de Düzenleme

Maliye'de ıslâhat, Tanzimat'ın temelini teşkil etmekte idi ve idarî sahada yapılan ıslâhat daha ziyade malî merkezîyetçilik sistemini uygulamak için bir vasıta olarak kullanılmış görünmektedir. Merkezden geniş yetkilerle muhassılların tâyini, vergi tahsil işlerini valilerin ve âyânın kontrolünden kurtarmak ve böylece onların yaptıkları veya sebep oldukları yolsuzluklara son ver-

mek gayesini güdüyordu.

Modern maliye idaresinin merkezî kontrol prensibi, yani her türlü gelirin doğrudan doğruya merkezî hazine adına toplanması ve her türlü giderin yine buradan ödenmesi esası kabul edildi ve maliye teşkilâtı bu prensibe göre yeni baştan düzenlendi.

Bu prensibin tabii neticesi olarak, Gülhane Hattı'nda vaadedildiği gibi, her şeyden evvel iltizâm usûlünün derhal kaldırılmasına karar verildi. İltizâm âşardan ve her türlü mukâta'alarından kaldırıldı. Daha Gülhane Hattı'nın ilânından önce gümrüklerden iltizâm usûlü kaldırılmıştı. "Ref" ve ilgâ olunan bazı rûsûmât-ı muhdeseye mukabil ahzı lâzım gelen rûsûmât-ı cedîdenin dahi inzibât-ı istihsâlî zımında gümrüklerin 1254 senesi Martından, itibaren hazine-i mezkûr tarafından (Mânsûre hazinesi) zabtıyla emâneten ihâle ve içlerinden cesimce olanlarına müstakil memurlar intihâb ve tâyin" olunmuştu. Bu defa bu rûsûmun merkezî hazine adına tahsili ile görevli muhassıllar tâyin olundu. Adı geçen genelgede, iltizam usûlünde, halkın devlete borçlu olduğu muayyen vergiden çok fazlasını ödemeye mecbur olduğu itiraf olunuyor ve hazineye ait "kâffe-i mukâta'at ve sair iltizâmâtın maktû'iyet veçhile mütezimler uhdelerine ihâlesi hususu fesh ve ilgâ" olunduğu bildiriliyordu.

YENİ BİR DEVRİN

BAŞLANGICI: Gülhane Hatt-ı Humayunu Takvim-i Vakayî'de yayınlanmasından

bir hafta sonra eyalet valilerine ve kaymakamlara ferman halinde tebliğ edildi. İstenen şey; vergi ve askerlik imadelerinin dışında diğer hususların derhal yerine getirilmesiydi. Ancak Ferman'ın ilânı imparatorluk ahalisi içinde farklı yorumlara yolaçtı. Müslüman ahalî, Müslüman olmaları verilen haklardan hoşlanmadı. Bunun yanı sıra bir kısım yöneticiler de Müslüman halkı kışkırtarak, bazı hareketlere neden oldu.

Tanzimat Fermanı'nın yayınlandığı Takvim-i Vakayî.

**MALİ ALANDA
MERKEZİYETÇİLİK:**

*Tanzimat'ın getirmiş
olduğu merkezî kontrol
sistemi her gelirin,
doğrudan doğruya hazine
adına toplanmasını ve her
türlü devlet giderinin de
buradan karşılanmasını
getiriyordu. Bunun için de
iltizam usûlünün
kaldırılmasına karar verildi.
Ancak yeni sistemin
uygulanması zaman
alacaktı. Bu sırada devlet
gelirlerinin kaybolmaması
için peşin para toplanması
gibi bazı önlemler alındı.
Fakat bu da halkın
memurlar tarafından
haksızca soyulması gibi
sonuçlar getirdi. Kısa süre
maliye nazırlığı yapan
Mehmed Sadık Rifat Paşa.*

1838'de ve sonra Gülhane Hattı'nda ilân olunan vergi prensiplerinin uygulanması, yani vergide servet esasına göre istisnasız herkesin bir nispet altında devlete vergi ödemesi için alınacak tedbirler, Meclis-i Vâlâ'da görüşülmüş ve bu müzakereler sonucunda vergilerin ve tahsil usûlünün tespiti için her şeyden evvel emlak ve nüfus tahriri yapılması ve taşradan çağrılan ahalinin ileri gelenlerinden (vücûh-i ahâli) durumun soruşturulması gerekli görülmüştür. Bu iş zaman istediğinden yeni sistemin derhal uygulanması mümkün değildi. Bu arada devlet gelirlerinin kaybolmaması için bu sene geçici olarak her bölgeden durumuna göre bir miktar peşin para toplanacak; bu meblâğın, vergi olarak şahıslar arasında taksimi ve tahsili işini her yerde sancak meclisi düzenleyecek, ileride herkesin vereceği vergi miktarı belli olunca alınmış fazlalar geri verilecekti. İltizam usûlü kaldırılmış bulunduğundan bundan böyle taşradaki voyvoda ve mültezimlerin işleri son bulmuştur. Tahsil işlerini muhassıl ve meclis yapacaklardır. Memur ve görevlilerin türlü adlar altında halktan kendileri için aldıkları her türlü resim ve aidat kaldırılmıştır. Âdet hükmüne girmiş olan bu tekâlif, halkın memurlar tarafından keyfi bir şekilde soyulması neticesini verirdi ve merkezî hükümetin bunları kaldırmak veya bir düzene bağ-

lamak için yaptığı teşebbüsler şimdiye kadar bir netice vermemişti. Üçüncüsü, eski avânız vergilerine bağlı olup merkezî hazine için toplanan verginin kazalarda hane başına taksim ve tahsili sırasında âyân ve diğer görevlilerin hizmet ve masrafları karşılığı aldıkları aidattır. Halkı en çok bezdiren âdetlerden biri de görevlinin bir şehre, kasaba veya köye gittiği zaman kendisinin, maiyetinin ve hayvanlarının yiyeceğini halkın üzerine yüklemesi veya karşılığında bir para istemesidir. Ulaklar (posta) için ayrıca beygir sağlamak mecburiyeti vardı. Eskiden beri yerleşmiş olan bu âdetler, merkezî otorite gevşediği zamanlar bilhassa köy halkı için bir felâket halini almıştır. Abdülmecid'in cülûs fermanında ve Tanzimat'ın uygulanması ile ilgili adı geçen fermana, bu düzuma son verilmesi "kavas ve tatarın tâ vüzerâ-yi izâma varınca kâffe-i me'külât ve saire parası ve menzil ve kira hayvânâtı ücretle tamamen kendülerinden alınarak bundan dolayı ahâliden bir akçe ve bir habbe çıkmamak üzere" yeni bir nizam konması emredilmiştir. Reşid Paşa, bu kararların uygulanmasında titizlik göstermiştir. Tanzimat'ın ilânından hemen sonra bu konuda Meclis-i Vâlâ'ya gelen şikâyet ve dâvâları dikkatle incelemiş ve halktan eskisi gibi kanunsuz aidat toplayarak angarya yükleyen, rüş-

vet alan idare adamlarını, vali, muhassıl ve kaza müdürlerini, yeni ceza kanun-nâmesine göre azletmek, para cezasına çarptırmak veya hapsedtirmekte tereddüt etmemiştir. Azil cezasına çarptırılanlar arasında yeni tâyin olunan muhassılların çokluğu da dikkati çeker. Bunların ekseriya eski alışkanlıklarından vazgeçmeyen eski memurlar olduğu unutulmamalıdır. Reşid Paşa'nın başarısızlığının başlıca sebeplerinden biri, bu reformların ruhuna uygun hareket edecek bir personelden mahrum olması idi.

Angaryanın Yasaklanması

Tanzimat'ın derhal uygulanan esaslarından biri angaryanın ve servajın kesin olarak kaldırılmasıdır. Daha 1838 Ağustosunda Rumeli valilerine gönderilen bir fermana reayayı isyana sürükleyen bu angarya maddesi üzerinde durulmuştu. Bu vesikada, Rumeli taraftaki yerlerin çoğu ileri gelenlerinin bölgelerindeki reayayı kendi satın almış köleleri sayıp çiftlik hizmetlerinde ve diğer başka işlerde ücretsiz kullanmakta, reayadan birisi o çiftlikten ayrılıp başka bir çiftliğe gitmek veya başka bir işe girmek istediğinde salıvermemekte, evlenme işlerine karışmakta, bunun gibi türlü mezâlime kalkışmakta oldukları bildirilmiştir. Sultan, bunları kesin olarak yasak ettiğini ve aykırı hareket edenlerin yayınlanacak ceza kanun-nâmesine göre cezalandırılacağını tebliğ etti.

Reayayı ilgilendiren çok mühim bir konu da cizyedir. Şeriata göre yalnız gayrimüslimlerden alınan bu baş vergisinin tahsiinde de önemli ıslahat karına varıldı; fakat şer'î bir mesele olduğundan bu hususta evvelâ Şeyhülislâm'dan bir fetva alındı.

Cizye, cizyedâr denilen tahsildarlar veya mültezimler tarafından toplandığı zaman çeşitli suiistimallere konu olmağa idi. Cizyedârlar, kendileri için maişet, resm-i kitâbet, zahire, sarrafiye, kolcu akçesi gibi çeşitli adlar altında âidât alırlar ve bunların tümü resmen cizyenin yirmi beşte birine yükseldi.

Hükümet daha önceki asırlarda da, özel durumu olan bazı bölgelerde, cizyeyi kesimle, yani maktû' olarak reaya üzerine bırakmış ve onların kocabazıları tarafından toplanmasına ve toptan hazineye teslimine müsaade etmişti. Reaya bazan hükümete resmî miktardan fazlasını teklif ederek cizyede

maktû' usûlünün uygulanmasını sağladı. Bazı yerlerde bu tahsil işlerinde Müslüman âyân gibi şahsi çıkarları olan kocabaşılar, reayayı tahrik ederek bunu sağlamaya çalışırlardı. Tanzimat'ın ilanıyla beraber, maktû' usûlü bütün imparatorluğa teşmil edildi. Buna göre her kaza ve sancağın ödeyeceği cizye miktarını gösteren defterler muhassıllara verilecek ve muhassıl her kaza ve köyün eskiden beri verdikleri hisseleri ayıracak ve reaya kocabaşılarını çağırıp kendilerine bildirecektir. Kocabaşılar, buna göre kendi bölgelerinde reayadan zengin, orta halli ve fakir (a'lâ, evsat, ednâ) olduklarına göre üç nisbet altında cizyeyi toplayıp muhassıla teslim edeceklerdi. Cizye, yalnız gayrimüslimlerden toplanan bir vergi olduğu için, bu verginin alınmasını reaya, ilan olunan vergide eşitlik prensibine aykırı bulmakta idi. Avrupa basınında da Tanzimat'ı tenkit edenler, bilhassa bu nokta üzerinde durmakta, eşitliğin kuru bir vайдen ibaret kaldığını ileri sürmekte idiler. Halbuki Osmanlı devleti

bir İslâm devleti olarak cizyeden vazgeçemezdi. Bununla beraber Bâbîâlî, 1851 tarihine doğru cizyenin kaldırılması ve herkesten eşit olarak alınan bir baş vergisi haline getirilmesini düşündü ve nihayet 1856 Islâhat Fermanı'nda bu esas ilan olundu ve cizye, bedel-i askerî'ye çevrildi.

Doğan Tepkiler

Umumiyetle vergi sisteminde yapılan değişikliklerin ve angaryanın kaldırılması kararının meydana çıkardığı ağır problemleri ve kargaşalıkları, Niş ve Vîdin isyanlarında görmek mümkündür. Reşid'in iktidardan düşmesinde bilhassa malî sahada başarısızlığı etken olmuştur. Meclis-i Vâlâ'nın yaptığı en mühim ve radikal reform, iltizâmın kaldırılmasıydı. Devrimci bir kararla kaldırılan bu asırlık müessese yerine konan yeni teşkilât, vasıta ve eleman yokluğu yüzünden maliyeyi bir anarşi içine atmıştır. Diğer taraftan geniş bir zümre, bilhassa mültezimler, voyvoda

ve sarrâflar ve onlara bağlı bir sürü kimseler bir anda kazanç ve istismar kapılarının kapandığını görmüşlerdir. Bunların arasında taşrada küçük iltizâmları üzerine alan ve bu yolla zenginleşen birçok ayanın ve ağaların bulunduğunu unutmamak lâzımdır. Birtakım ağalar, servete göre vergi ödeme prensibinin uygulanması yüzünden ödeyecekleri vergi miktarının birdenbire arttığını, yahut eskiden olduğu gibi, angarya yoluyla ve yerleşmiş âdetler ve çeşitli suiistimallerle halktan sızdırdıkları menfaatlere son verildiğini görmüşlerdir. Vergi ödemekte herkesin eşit olması, imtiyazların ve muafiyetlerin kaldırılması, eskiden az vergi veren ayan ve çorbacıların ve vergiden muâf bulunan din adamlarının şiddetli muhalefeti ile karşılaşmıştır. Hristiyan vakıfların vergiye tâbi tutulması ve bu maksatla bu gelir kaynaklarının sınırlandırılması, halk üzerinde büyük nüfuzu olan ruhbân sınıfını ıslahat aleyhine çevirmiştir.

Bütün bu idarî ve malî islâhatın uy-

Tanzimat'a Dair

MEHMED İZZET

3 Kasım 1919 tarihinde Tanzimat'ın sekseninci yılını idrak eyledik. Bu seksen yıl içinde Osmanlı Türkleri'nin siyasi ve ictimai akıbeti sorunu uzun süren bir keşmekeşten sonra bugün büsbütün yeni, akıbeti henüz belirle-nemeyen bir evreye girmiş oluyor. Bu iki tarih karşılaştırılırken, bugünkü vicdanımızı anlamak ve eğilimlerimizi belirlemek en tabii bir ihtiyaçtır.

Tanzimat hareketini üç fikir etrafında toplamak kabildir. Bunlardan birincisini 1839, 1856 hattlarıyla kurulan hürriyet temellerinde, ikincisini Danıştay, Mahkemeler ve vilayet örgütleriyle göze çarpan hukuki bir devlet biçimlenmesinde, üçüncüsünü de okullar ve hastaneler açılması, bayındırlık işlerine dair raporlar yazılmasıyla beliren ilerleme eğilimlerinde bulabiliriz. Tanzimat'tan önceki devletin durumuyla Tanzimat'ın kurduğu binayı karşılaştırsak hürriyet düzeni ve ilerleme fikirlerine karşılık, keyif, esaret ve durgunluğa tanık olmamak kabil değildir.

Gerçi anarşiye düşmüş toplum içinde Tanzimat'tan önce kesin ve sonsuz bir hürriyetin varlığını ifade eylemek garip gözükürse de mümkündür. Fa-

Yusuf Akçura.

kat düşüncede olan bu mutlak hürriyet her mutlak gibi fiilen mevcut değildir. Mutlak ve sonsuz olan şeyler birer meçhul olduklarından bilinmeleri mümkün değildir. Kanunun ifade eylediği düzenliliği kabul edemezler, onların hikmeti mahdud kişilerin üstünde ya (da) altındadır. Diğer taraftan kanunun önceden tahmini mümkün kılan uygunluk ifadesi ne mutlak ne de

var olmayan bir hürriyetle uzlaşırılması kabil değildir. Olsa olsa toplum düzeninin aşağısından yukarısına giden yol üzerinde, var olmayanla mutlak arasında sınırlı kalan alanda bir faaliyeti düzenleyebilir. Hürriyetin kapsadığı kanunun mümkün kıldığı ilerlemenin amaç edildiği bu düzenli faaliyet Tanzimat'tan önceki toplumda yoktu. Anarşi, bütün uygunsuzluklarıyla her uygunluğu imkânsız kılan bir durgunluk hali kurmuştu. Kendi başına salıverilmiş bir bulut, bir nebûloz durumundaki bu dünya acaba dış etkiler olmasaydı, keşmekeşten kanunun, durgunluktan ilerlemeyi mutlak ve görelî olmayan bir hürriyeti yaratabilecek miydi? Herhalde bunu zannettirebilecek bir iz ve bir belirti ortada gözüküyor, ne padişahların haremünde buna eğilim gösteren bir gönül vardı, ne yeniçeri ocağında böyle bir ülkü ateşi yanıyordu, ne de medreselerde böyle bir ilerleme felsefesi okunuyordu. Bunun içindir ki, Tanzimat'ın ortaya koyduğu hareket, bütün takımıyla yabancı, Avrupa'dan alınmış, taklidin ürünü gözüküyor. Onu Türkiye'ye seksen yıl içinde aşlayan endişe, esasında ve bazı saygıdeğer kişilerden uzak, hürriyet fikrinden, ilerleme isteğinden, kanun bağınazlığından esinlenmiş değildir. Tek düşünülen nokta bu çalkalanıp giden, içten içe bir karışıklık içinde yuvarlanan nebûlozu,

gulanmasında Reşid Paşa aşılmaz güçlüklerle ve başarısızlıkla karşılaşmıştır. Kâğıt üzerinde yapılan ıslâhat, yeni adlar altında eskinin devamından, yahut en çok eski ile yeniye uzlaştıran bir tedbirden ibaret kalmıştır.

İlkin idarî teşkilâta bakalım: Tanzimat'a kadar kadî'nin başkanlığı altında mahallî âyân ve eşrâfın katıldığı meclisler, verginin taksimi ve toplanması ve mahallî idarenin harcama ve giderlerinin tâyini hususunda yetki sahi-

bi idi. İdarî-malî dâvalar kadılar vasıtasıyla görüldü. Bazı dâvalarda âyân başkanlığındaki mahallî divânların karar verdiği anlaşılmaktadır. Tanzimat'ın getirdiği meclislerin eskisinden farkı, başkanlığı kadılardan, yâni ulemâdan alınıp valiye, muhassıla veya kaza müdürüne, yâni idare adamlarına verilmesi ve gayrimüslim tebaanın, dinî reisleri ve kocabaşları vasıtasıyla idarede söz sahibi olmasıdır. Bu son tedbir de, büsbütün yeni bir şey değildir.

Zira 18. yy'da kocabaşların vergi işleminde hükümetle reaya arasında bir dereceye kadar resmî bir rol oynadığını biliyoruz. Bununla beraber kocabaşların Müslümanlar yanında geniş idarî yetkilere sahip bu meclislere resmen üye olarak kabulünü, Tanzimat'ın devlet içinde müslim-gayrimüslim arasında eşitlik politikasının getirdiği bir yenilik olarak kabul etmek lâzımdır. İdare adamlarının meclis başkanlığı ise, taşra idaresinin ulemânın ve âyânın nüfu-

bulutu, feleği bir rastlantıyla dağılmaktan, bin bir gezegen âlemini parçalamaktan kurtarmaktır. Her şeyden önce önemi olan devleti ve gücünü ayakta tutmaktır. Yusuf Akçora beyin genel biçimde bize kabul ettirmek istediği bir kanuni menfaat burada herhalde uygulama alanı buluyor.

Tanzimat'ı yapanların her şeyden önce devletin gücünü ve menfaatini göz önünde bulundurdıkları kesin olsa bile bunu sağlayabildikleri birçok yönden kuşkuludur. Doğrudan doğruya Tanzimat'ın eseri olup olmadığını tayin edemediğimiz, fakat herhalde ona yönelttiğimiz birçok ızdıraplar bizi bu kuşkuyla yöneltmektedir. Artık Âli ve Reşid paşaların siyasetine olan eski güven ve inancımızı terk ederek Tanzimat'ın yanlış-doğru listesini düzenlemek istiyoruz.

Hangi kabahatlar yükleniyor? Her şeyden önce Tanzimat'ın geleneğe layık olduğu yeri vermesini bir kusur buluyorlar. Devlet içinde yeni kurulan düzen, yararlı olmak için, eski güçlere dayanmalıydı; yeni hükümet binasını sağlam kurmak için kerpiç gibi katılmış tefsir kitapları kullanılmıyordu diyorlar. Bize fenagözükün, Avrupa'nın taklit edilmesi, Batı kurumlarının kopya olunması, Frenk zihniyetinin eleştirisiz kabulüne çalışılmasıdır. Yüz yıllarla biriken deneylerin bize öğrettiği gerçekler, sevdirdiği değerler neden yabana atılın? İşte Tanzimatçıları suçlayanların ilk itirazı: Tanzimat yoktan var etmek istedi; sonuçta varı yok etti!

Fakat bize şimdi bu kadar büyülüş, çekici gelen gelenek o zaman neydi? Anarşiden başka bir gelenek var mıydı? Tarih kitaplarına başvurursak, Tanzimat'tan önceki geleneği padişahın ya da Karaosmanoğulları'nın keyfinde, Cabbarzâde'nin ya da Kalyoncucu Mustafa'nın yenileriyle ya da hocaların menfaatinde toplanmış bulmak kabil değil! Öyle gözüküyor ki, geleneği Tanzimatçıların ellerinden

kaçmış bir hazine sayanlar tarihe bizim anlayamadığımız esrarengiz bir değer veriyorlar. Halbuki tarihe geçmemek arzusu, geçmişten ayrılmak emeli hayatın tabii şartı değil midir? Bütün insanları kapsayan bir tek gelenek düşünülebilir; o da ölümdür. Fakat bütün insanların da, Tanzimatçıları kadar, tek isteği bu uğursuz geleneğe olabildiğince geç bağlanmaktır.

Dirileri ölümlere tabi tutmak isteyen gelenekçi isteklerin kaynağını biliyoruz; Avrupa kitapları insanların, isteklerine ters bile olsa yine geçmişe bağlı kaldıklarını bize öğretiyor. Yerleşmiş alışkanlık, kendinden bağımsız olmak iddiasında bulunan hayatı boğmaya çalışır. Yaşamak isteyen ona bağlanmaya, hatta ondan yararlanmaya mecburdur. İsteyerek ya da istemeyerek! Örnekler boldur: İşte sancısız büyüyen İngiltere, işte ihtilale rağmen geçmişini unutmayan Fransa. Bu devletleri ve diğerlerini bugünkü büyümeyle ulaştıran gelenek evriminin hakkını teslim etmek, unutulmuş olsa bile iade eylemek şartıyla meydana gelmiştir. Sonuç olarak iddia olunuyor ki, Tanzimat hareketi de buna benzer olmalıydı, Tanzimat da böyle gelenek

üzerine kurulan bir yenilik yaratmalıydı.

Bu fikirde bulunanlar şüphesizdir ki, taklitçilerin en ileride olanlarıdır. Onlar görünüşte kanunların aynen alınmış olmasını protesto ederler. Gerçekte takliti zihinlerin kabul etmediği nokta, evrimin bütününü taklit edilememiş olmasıdır. Geleneği bize makbul gösteren yine bilinçsiz bir taklit eğilimidir.

Avrupa toplumları özellikle maddi ve iktisadi şartların altında ve içten içe bir yayılma ya da karşılıklı ve ortak ayrıcalıklar (compensation) sonucunda göze çarpan bir evrim dönemi geçirmiş ve geçirmekte olsunar, bu açıktır. Fakat Osmanlı Devleti'nin de bazı değişimleri dış baskılar sonucu olarak kabul eylediği de açıktır. Tanzimat itirazcılarının arzu eyledikleri şartların bu karşıtlığına rağmen yenileşmenin aynı tavırları kazanmasıdır. Osmanlı Devleti Araplardan dini kurumları, Acemden bedii zevki almakla kurulan bir tür ödünç alma ve benzeşme işleminin üçüncü bir evresi olarak Batı'nın yönetim biçimlerini kabul etti. Fakat bu, Tanzimat'ı beğenmeyenlerce bir kusurdur. Bu eğilimlere bakılırsa İbrahim Müteferrika'nın Avrupa'dan matbaacılığı getirmesi, Türklere kopya ettirmesi hatadır, gerekli olan Gutenberg'in Türkiye'de doğmasıydı! Fakat kim görmüyor ki bu tarih itibarıyla bir anlamsızlıktır, kim görmüyor ki Gutenberg Türkiye'de doğsaydı bile, matbaayı icat etmeyecekti!

Tarihi "muhakeme" edenler, onda hata aramak hatasına düşenler çokcası geçmiş hakkında hüküm vermek için içinde bulunulan günden esinlenirler. Tanzimat'ın taklidini kusurlu görenlerse, Doğu'nun yenileşmesi için Batı'nın büyümesinden kural çıkarmaya çalışıyorlar. Bundan dolayıdır ki, birbirinden başka olan ve içteki açılıma karşılık dış baskıyla kendini gösteren karşıt şartlara rağmen Batı'daki bir olayın Doğu'da yinelenmesi-

Hamdullah Suphi.

zundan kurtarılacak merkezi idarenin daha sıkı kontrolü altına sokulması neticesini doğuracaktı. Bu meclislerin, halkın idareye iştirakini sağladığı iddiası da aynen kabul edilemez. Meclis üyelerinin çoğunluğu valiye tâbi idare adamlarından mürekkeptir. Diğer taraftan halkı temsil etmesi gereken bu meclislerde, Hristiyanların çoğunlukta bulunduğu yerlerde dahi Müslüman üyeler gayrimüslimlere karşı ekseriyette idiler. Üyeler ise, o mahallin vücû-

hu, yani ileri gelenleri, eski âyanı ve Hristiyanlardan ise kocabaşı ve çorbacıları arasından seçilmekte idi (âyan kelimesi II. Mahmud devrindeki te'dib hareketinden sonra gittikçe az kullanılmaya başlanmış, onun yerine vücûh, müteayyinân, erbâb-ı iktidâr gibi kelimeler tercih olunmuştur). Üyelerin seçimi şu karışık usûle göre yapılmakta idi: Evvelâ adayların, o yerin namus ve diyeti ile tanınmış hemşehrileri arasından olup mahkemeye gidip adlarını

kaydettirmeleri gerekirdi. Seçim heyeti ise, şöyle meydana gelmekteydi: Her köyde toplanan halk arasından beş kişi kur'a ile seçilip kaza merkezine gelir. Orada köylerden toplanan bu adamlar mahallin "eshâb-ı emlak ve erbâb-ı iktidâr addolunanları" ile bir araya gelirler. Bunların arasından mahallin büyüklüğüne göre 20, 30 veya 50 kişi seçilir. Bunlar seçici heyeti teşkil ederler. Adaylar, kur'a çekilerek sıraya göre bu seçici heyet huzuruna çıkar-

ni isteyen bu eleştiricilerin fikirleri kapalı olmayan bir biçimde taklit esasının meşruluğuna dayanmaya mecburdur. Tanzimat'ı yapanlar zaruretin taklitçileriydi, onun "ilmi" tenkitçileriyse prensip taklitçileridir.

Fakat Tanzimat başarılı olamadı, deniyor ve bunu kanıtlamak için delil olarak Osmanlı Devleti'nin yarım yüzyıllık felaketli savaşları hatırlatılıyor.

"Başımıza gelenler" hep Tanzimat hulyasına aldandığımızdandır. Bu fikir bir taraftan bizde her ıslahat davasının devlet müdaafası ve devlet kuvveti esasından muhakeme edilmesinden vazgeçilemediğini, diğer taraftan her ıslahatın da ancak düşmana karşı başarı kazanmak isteğiyle yapıldığını gösterir. İç yenileşmenin ölçüsünü dış bir güç karşılaşmasında arayanların bu fikirlerini benimsemeye hacet olmaksızın tartışma başlangıcı saymak mümkündür. Gerçekten Tanzimat devleti güç gösteremiyordu. Gülhane Hattı'nın ilanından önce kargaşalı durumundan dolayı birinciden sayılabilen nebuleuse (nebûloz), bu devlet bulutu, Tanzimat yüzünden, devleti muhafaza ve müdafaadan ibaret olan Tanzimat gayesinin aleyhine doğru evriliyordu. Spencer'in herkesçe bilinen bir kuralını uygulamak için diyelim ki, Tanzimat unsurları birinciden olmayana yöneltiliyordu. Birbirinden ayrılmaya hazır bu parçaları bir arada tutmaya yarayacak merkezi bir sıklet lazımdı. Bir cazibe lazımdı ki, bağımsız birer dünya kuracak olan bölümleri birbirine bağlayabilsin. Bir fikir ya da bir his lazımdı ki bütün muhtelif ve karşıt eğilimlere tekabül etsin, onları belirli bir gaye etrafında toplasın. İşte son yarım yüzyılın olayları bu fikrin, bu cazibeli hissin, mevcut olmadığı ya da gereken güce sahip bulunmadığını kanıtıyor.

Tanzimat başarılı olmak için bir millet eksikti, ya da daha doğrusu Tanzimat'ın başarısı bir milletin eksik olduğunu bize öğretmesidir. Tanzimat

çılar henüz yok olan bir şeyi (kanun hürriyeti ve ilerleme fikirleriyle kardeşliklerini hisseden insanları) var farzediyorlardı.

Var olan bir şey de thâlâ esir, hâlâ keşif oyuncuğu hâlâ ve belki de gitgide gerileyen insanların düşmanlıklarını yok sayıyorlardı. Gerek Yusuf Akçora Bey'in, gerek Ziya Gökalp Bey'in bu konuda düşünceleri kesindir. Belki nispeten pek yeni olan Ziya Bey'in eleştirileri bir dereceye kadar olayların ilhamından etkilenmiştir. Fakat sabit olan bir nokta, birinciden olmayan unsurların biçimlenmesini kolaylaştıran Tanzimat siyasetinin bugün ortada yalnız bir duyguya, milliyet duygusuna gezinti yeri olacak bir alan bırakmış olmasıdır. Bugün hepimiz, Tanzimat ölüsü üzerine eğilerek, onun bıraktığı çocuğu yaşatmanın çarelerini, bu henüz yeni hissedilen milliyeti büyütmenin yollarını araştırıyoruz.

Anatole France'in bir sözü var: "Bir millet varlığını duymakla var olabilir. Üç yüz elli milyon Çinli var, fakat Çinliler bunu bilmiyorlar. Çinliler kendilerini saymadıkça milletler arasında sayılmayacaklardır." diyor. Öyle gözüküyor ki biz de henüz bir geçiş dönemindeyiz. Tanzimat döneminin çırpıplak ortaya bıraktığı millet, gücünü anlamak için sayısını bilmek istiyor. Fakat bu konuda henüz fikirler bir değildir. Kimleri millete mal edeceğiz? Henüz iki büyük eğilim arasında fikirler kesin olarak canlanmamıştır. Bir taraftan yurtçuluk yanlısı olan Ahmed Emin Bey, diğer taraftan Türkçüler münakaşadadırlar. Ahmed Emin Bey milliyetin sınırını gerçekleştiren toplum çıkarına göre çiziyor, karşıtarihsa mevcut olan duygulara bağlılık yanlılarıdır. Önceki fikre göre yararlı gerçeklerin değer kazanması, ikinciye göre duygusal değerlerin tercihi lazımdır.

Fakat bu münakaşanın olayların belagatıyla çözümleneceği varsayılrsa sorun ortadan kalkmış olacak mıdır?

Şimdiki ihtilaflara bakılırsa milliyet duygusunun henüz embriyon halinde bulunduğu gayet kolay anlaşılır. Fakat temel bazı eğilimler vardır ki, onların şimdiden belirdiği sanılabilir. Eğer Yusuf Akçora ve Hamdullah Suphi beyler bir "mahz-ı millet" (saf millet) fikrine yaklaşıyorlarsa ihtimal ki içi doldurulması gereken boş bir çerçeve halinde olmasına rağmen milliyetin onlar tarafından temel amaç sayıldığındandır. Eğer Ahmed Emin Bey milliyet sınırlarını daha geniş tutmak istiyorsa, belki, bu dar sınırları siyasi ve iktisadi hayatta aşmak isteyen bir eğilimden kaynaklanıyor. Gerçekten bilinmesi gereken nokta milliyet duygusunun bizim için bir son kerteyi gösteren bir sınır olup olmadığıdır. Burada da bilinçsiz bir taklit rol oynuyor. Burada da gereğinden fazla bir önemle "tarih bir tekrardır" yasasını, kurallını kabul etmek, Avrupa'daki ulusların sermaye üzerine dayanan karşıtlığı diğer bir çevrede de yaşatılmak isteniyor. Fakat arada büyük bir fark var ki, bunu "mahz-ı millet" yanlısı olanlar ihmal ediyorlar: Ortada öyle bir mevcut ki eli boş, fakirdir, onu zenginler karşıtlığından uzaklaşıp fakirler dayanışmasına girmekten kim engelleyecek? □

[Büyük Mecmua sayı 15'ten (1919) sadeleştirilmiştir.]

KAYNAKÇA

- [1] AKÇORA Yusu, Ali Kemal, Anmed Ferid. *Üç Tarz-ı Siyaset*. İstanbul. 1327
- [2] FRANCE Anatole, *Sur la Bierre Blanche*
- [3] Vakıf, İtham, *Türk Dünyası* gazeteleri Ekim, 1919
- [4] Ziya Gökalp, *Türkleşmek, İslamlaşmak, Muasırlaşmak*

Tanzimat'ın ilanından sonra âyân, yalnız meclislerde değil, idarenin aşağı kademelerinde de hâkim olmakta devam ettiler. Yeni teşkilâtta kaza müdürleri, eski mütesellimler gibi vali tarafından o memleketin ileri gelen nüfuzlu ağaları arasından seçilir ve memuriyetleri merkezî hükümetin tasdiğiyle kesinleşirdi.

Tanzimat siyasetine karşı olan ulemâ da bu meclislerde muhafazakâr ağalar yanında yer almakta, bazı yerlerde halkı açıkça isyâna teşvike kadar gitmekte idiler.

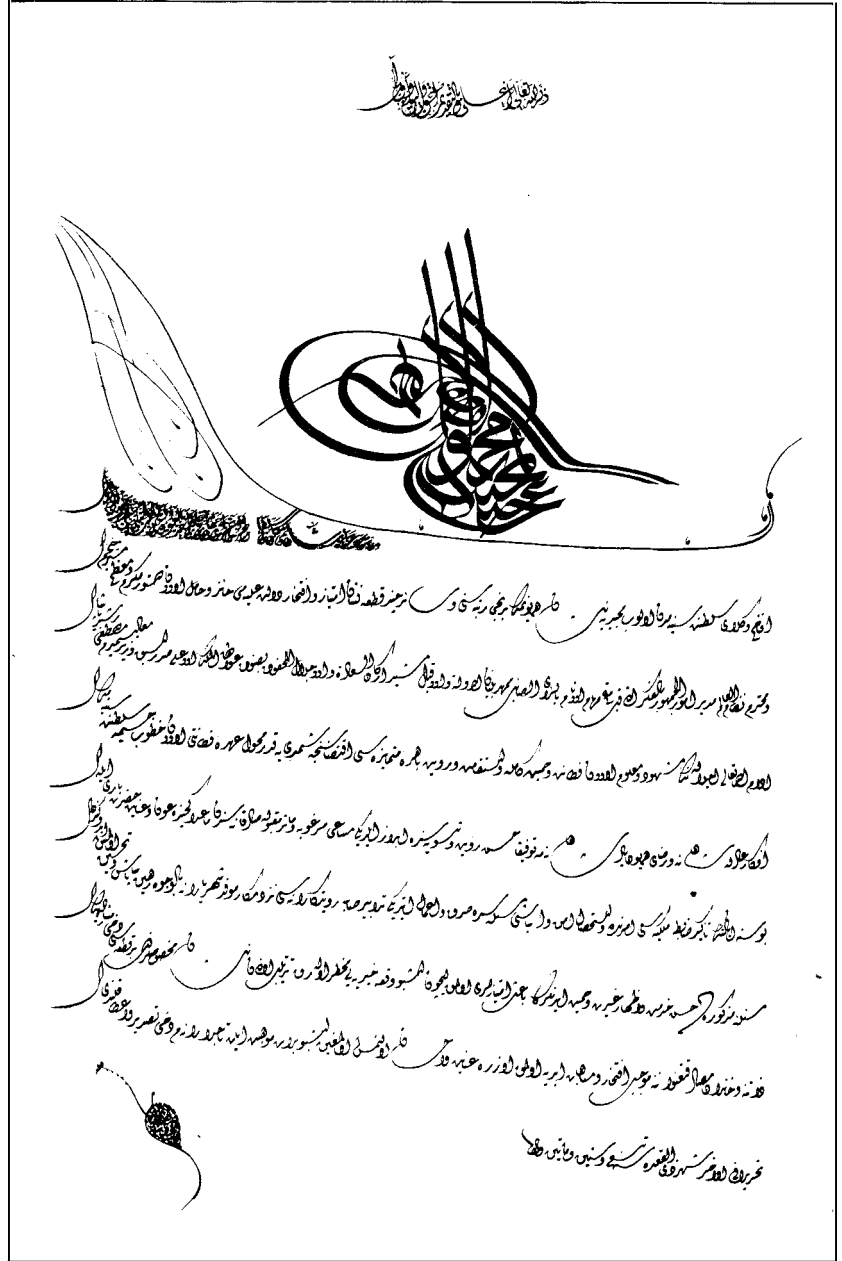
Bu yolda fazla ileri giden ulemâyâ karşı Meclis-i Vâlâ'nın harekete geçtiğine dair bu devre ait arşiv kayıtları bulunmaktadır. Meselâ Adapazarı meclisinde üye bulunan müftünün kahvehanelerde vergi aleyhine halkı tahrik etmesi üzerine kendisi azledilmiştir.

Reayaya karşı eski keyfî hareketlerinde devam etmek isteyen ve böylece Tanzimat esaslarını çiğneyen bazı ağaların eyalet büyük meclislerinde veya İstanbul'da Meclis-i Vâlâ'da muhakeme edildiklerini ve yeni çıkarılan ceza kanunnâmesine göre hüküm giydiklerini görmekteyiz. Bazı elebaşlar verginin ağırlaştığını öne sürerek halkı tahrik etmekte idiler.

Sonuç

Sonuç olarak, bu zümreler, tabîî Resid Paşa ve islâhâtı aleyhine her vasıtayı kullanarak mücadeleye girişeceklerdi. Islâhattan sonra geçici devrede, bilhassa âşarın toplanmasında meydana çıkan kargaşalıklar ve eski mültezimlerle mahallî âyânın baltalama hareketleri yüzünden 1839-1840 yılı devlet gelirinin mühim bir kısmı toplanamamıştır. Mehmed Ali'ye karşı yapılan felâketli savaş neticesinde hazine zaten büyük bir sıkıntı içindeydi. Resid Paşa iktidara gelince istikraz teşebbüsünde bulunmuş ve devlet masraflarının ve maaşların bir kısmını eshâm kavâ'imini denilen bonolarla ödemek mecburiyetinde kalmıştı. Resid Paşa'nın Pâyı-taht'taki düşmanları onu düşürmek için bilhassa bu durumdan yararlanmışlardır. Sarayda damatlar, Rıza, Mehmed Ali Paşalar Sultanı, Resid aleyhine tahrik etmekte idiler.

Nihayet 7 Safer 1257/31 Mart 1841'de Resid Paşa'nın azli ile muhafazakârlar iktidara geldi. Şimdi Rıza Paşa duruma hâkimdi. O, askerî islâhata öncelik verdi.

TEPKİLERİN BAŞLANGICI: İltizam usulünün kaldırılması büyük bir değişimin başlangıcıydı. O güne kadar bu usulün işlemesiyle çıkar sağlamış gruplar kazanç kapılarının kapanacağını görünce tepki göstermiş, vergi ödemede getirilen eşitlik vergi konusunda imtiyazı olan ya da muaf olan zümrelerin hoşuna gitmemişti. Bunun yanı sıra Hristiyan vakıfların vergiye tabi tutulması ve gelir kaynaklarının sınırlandırılması gibi birçok etken de halkı, yapılan reformların aleyhine çevirmiş ve sonuçta Mustafa Resid Paşa'nın iktidardan düşmesine kadar giden bir süreç başlamıştı. Mustafa Resid Paşa'ya verilen nişan berati.

Yeni idare işbaşına geçerek geçmez bütün valiliklere gönderdiği bir fermanla muhafazakâr Müslümanları tatmin ve hükümetin muhafazakâr politikasını teyit etmeye çalıştı. Bu fermanda Halife-

Sultan "Ahkâm-ı dîniyyenin icrâsına dikkat farz-ı 'ayn' olduğunu belirtiyor ve mazeretsiz beş vakit namazı terk edenlerin cezalandırılacağını ihtar ediyordu. Muhassıllıklar derhal kaldırıldı,

MUHALİFLER

SAHNEDE: Tanzimat'ın uygulanması sırasında doğan tepkiler varolan yapının direnmesine ve reformlara karşı kesin tavır takınmasına yol açtı. Birçok yerde âyânlar yöredeki memurları da etki altına alarak kurulmak istenen merkezî otoritenin karşısına dikildi. Devlet gelirlerinin toplanamaması, savaş sırasında ortaya çıkan güçlükler ve daha birçok etken Reşid Paşa'nın karşısında olan kesimin işine yaradı. Sonuçta bunların da etkisiyle Padişah Mustafa Reşid Paşa'yı azletti. Mustafa Reşid Paşa'nın muhalifi Serasker Rıza Paşa.

valiler eyâletin veya sancağın yalnız âsâ-yiş işlerinde değil, maliye işlerinde de eskisi gibi yetki sahibi oldular. Bu yerlerin "umûr-ı mâliyyeleri umûr-ı zab-tiyyeleriyle birleştirilerek müşirlerine emâneten ihale edilmiştir." Vergi defterleri gönderilmiş ve kendilerinden bu defterlerde tâyin edilen vergiyi tam olarak vaktinde göndereceklerine dair mü-hürlü taahhütnâme istenmiştir. Buna göre, ihmal yüzünden noksan gönderen valiler bu noksanı kendi ceplerinden ödemeye mecbur olacaktı. Maliye işlerini yürütmek üzere gönderilen müdür ve kâtip, valilerin emri altına konmuştur. Rumeli'ye gönderilecek sabık Hariciye Nazırı Mehmed Sadık Rifat Paşa'ya ve taşradaki idarecilere hitâb eden ikinci bir ferman (evâil-i Receb 1258/1842 Ağustos ortaları) Tanzimat esaslarını teyit etmekle beraber, Reşid Paşa'nın en radikal görünen bazı reformlarını, devlet ve halk için doğurduğu güçlükler yüzünden kaldırmakta ve eski müesseseleri geri getirmekteydi. Bu fermanla Padişah, memleketi ve milleti kalkındırmak ve tebaanın emniyet ve huzurunu sağlamak maksadıyla "Tanzîmât-ı Hayriyye usûlü"nü koyduğu, fakat bazı güçlükler meydana çıktığını açıkladıktan sonra bu güçlük-

leri gidermek üzere bu esaslarda vükelânın oybirliği ile değişiklik yapıldığını bildirmektedir. Bu güçlükler ve alınan yeni tedbirler fermanla şöyle belirtilmektedir:

1- Tâyin olunan vergilerin tahsilinde ahaliden bazı kimseler yalnız "kendü merâm ve maksûdlarını istihşâl ümniyesiyle" engel çıkarmaktadırlar. Bu gibiler hem halkı kıskırtmakta, hem de vergi toplanmasının gecikmesine sebep olmaktadır. Valiler bu gibi müfsidlerini araştırarak hak ettikleri cezaları vereceklerdir.

2- Emânet usûlüyle, yâni devlet memurları vasıtasıyla âşar vergisinin tahsilinde kayıplara uğranılmıştır. Bu kayıpları önlemek ve aynı zamanda taşrada ileri gelenlerin ve halkın ticaret ve kazancını sağlamak üzere âşarın mahallinde nüdürlere ve ileri gelenlere "mak-tû'an" ihalesine karar verilmiştir.

Diğer vergilerin de eskisi gibi iltizama verilmesi düşünülmektedir. Diğer taraftan daha 1841 yılı başlarından itibaren önemli bölgelerde muhassıllıklar birleştirilerek eyâletlere defterdar adı altında daha geniş yetkili mâliye âmirleri tâyin edilmeye başlanmıştı. Reşid Paşa düşünce her yerde muhassılların yerini bu defterdarlar almıştır.

3- Memurların suiistimalleri ve halka kötü muameleleri önlenecek ve vergi meseleleri dolayısıyla halkı tahrik edenler cezalandırılacaktır. Yeni tedbirlerin uygulanması eyâletlerde, şimdi tekrar geniş yetkilerine ve otoritelerine kavuşmuş olan müşirlerin, yâni valilerin eline bırakıldı ve genel müfettiş olarak Rifat Paşa Rumeli ve eski Meclis-i Valâ reisi Mahmud Hasib Paşa Anadolu'ya gönderildi. Yapılan değişikliklerden biri de ilmiye sınıfını tatmin ediyordu: 1 Şâban 1257/18 Eylül 1841'den itibaren nâiblerin, maaşlarını muhassıllıktan alan aylıklı memur sıfatına son verildi ve eskisi gibi şer'î resimleri doğrudan doğruya almalarına müsaade edildi.

Rumeli'de Niş ve Vidin isyanlarında görüldüğü gibi, Hristiyan tebanın ayaklanmaları ile Anadolu'daki muhalefet ve kaynaşmanın esas konusu daima yeni vergi rejiminin getirdiği değişikliklerdir. Tahriklere önyak olanlar da, imtiyazlı zümreler, Hristiyan çorbacılar, Müslüman ağalar ve ulemâdır. Fakat Hristiyanlarla Müslüman zümrelerin muhalefeti arasında şu mühim fark vardır: Rumeli'de Gülhane Hattı'nın doğurduğu kaynaşma derhal millî-siyasî bir ayaklanma ve milletlerarası siyasetin ilgilendiği bir konu olma istidadını göstermiştir. Rumeli'de reaya, çorbacıların idaresinde esaslı içtimai reformlar için harekete geçmekte, Anadolu'da ise eski Osmanlı İmparatorluğu'nun geleneksel müesseselerini temsil edenler bu gibi reformlara mukavemet etmekte ve halkı peşlerinden sürüklemektedirler. Bu tarihten sonra Balkanlarda millî uyanış ve modernleşme hareketleri gelişirken Türk politika hayatına, uzun zaman taşraya hâkim âyân-ağaların gelenekçiliği ile merkezdeki bürokratların modernleşme çabaları arasındaki çatışma hâkim olacaktır. □

KAYNAKÇA

- A. Vefik, *Tekâlif Kavâidi*, II. İstanbul, 1330
- Cevdet Paşa, *Tezâkir*, 1-12, Ankara, 1953
- EASTHOPE Lady, *Letters of Turkey*, London, 1856
- KAYNAR Reşat, *Mustafa Reşid Paşa ve Tanzimat*, Ankara, 1954
- LEWIS Bernard, *The Emergence Modern Turkey*, London
- PERROT G., *Souvenirs dun Voyage en Asie Mineure*, Paris, 1867
- ULUÇAY M.Ç., *Saruhan'da Eşkıyalık ve Halk Hareketleri*, İstanbul, 1944
- Ziya Paşa, *Arzîhâl*, İstanbul, 1372

Tanzimat

İlber Ortaylı

Tanzimat insanının, yaşadığı dönemin bilincine sahip olduğunu biliyoruz. Bu bilinci bugünkü gözle nasıl değerlendireceğimiz ayrı bir konu; ama Tanzimat adamında bir tarih bilinci vardı. Yaşanan devre, gerçekleştirilmesi istenen projelerin başında belirtildiği üzere, “Tanzimat-ı Hayriye” deniyordu. “Tanzimat-ı hayriye iktizasınca...” ilan edilen fermanın içinde 150 yıldır süren bir gerilemeden söz ediliyordu. 19. yy’ın aydın-bürokrati artık bir restorator değildi; değişikliğin gereğine inanmıştı. Bu değişiklik, frenk deyimleriyle *reform* mu, yoksa *revolüsyon* müydü? Osmanlı insanı bu hareketler için *inkılâp* sözünü kullanmıyordu; daha doğrusu, inkılâp sözü bu dönem için bazı kimseler tarafından çok sonraları kullanılmıştır. Kullanılan söz *islahat*’tır, ama bu da pek sevilmmez. “Tanzimat” sözcüğü *reorganizasyon*’u karşılamak için kullanılmıştır. Burada Tanzimat’la idarî ve hukukî yapının ıslahı, kanun ve düzen getirilmesi kastediliyor. Gerçekten de bu Tanzimat adı o derecede benimsenmiş ve benimsetilmiştir ki, Osmanlı İmparatorluğu’nun bu dönemini gözleyen yabancılar bile *Tanzimat* karşılığı olarak *legislative* terimini yeğlemişlerdir. (Örneğin George Young.)

Tanzimat ve Balkan Ulusçuluğu

Bürokrasi devlet örgütünü düzenlemeyi tarihî misyonu olarak görüyordu, ama toplum hayatının tümünü kapsayacak bir değişim çoğunun havsahasını aşmaktaydı. Nihayet Tanzimat bürokrasisi, *kaide-i tedric*’e (sırlılık kuralına) sadık kalarak kanun ve düzen devleti getirmek amacındaydı. Yaşadığı dönemi bir çığır olarak görüp adlandıran Tanzimat adamı, buna rağmen, hiç de radikal değildi.

Tanzimat dönemi ve Tanzimat reformları alevlenen Balkan ulusçuluğuyla başlayan toprak kaybını durdurmayı amaçlıyordu. Yıkımın ölçüsü toprak kaybıydı, başlangıcının tarihi de konmuştu: II. Viyana Kuşatması... Şimdi Balkan uluslarının ayaklanması; Sırbistan’ın muhtariyeti ve Yunan bağımsızlığı dikkatleri iç soruna çevirdi. Bu gelişmelerin durdurulmasının maliyede,

idarede ve yargıda reformla sağlanabileceği düşünüldü. İmparatorlukta ulusçuluktan başka birtakım yerel hanedanların yönetimi ele geçirdiği görüldü. 1809 Sened-i İttifak’ı bu yerelciliğin belgelenmiş biçimiydi. Üstelik Mehmed Ali olayı Tanzimat hareketinin de başlıca nedenlerindendi; ulusçu bir hareket değil, yerel bir hanedanın egemenliği ele geçirmesiydi. Tanzimat hareketi, merkezîyetçilik ve yeni bir yurtseverlikle, yani Osmanlıcılıkla İmparatorluğun kurtulacağını düşünenlerin eseri idi.

3 Kasım 1839 günü bütün elçilerin, ulemânın, devlet erkânının, gayrimüslim cemaatlerin ruhanî ve dünyevî temsilcilerinin ve halkın önünde okunan ferman, bizim tarihçiliğimizde, daha doğrusu hukuk edebiyatımızda bir haklar beyannamesi olarak değerlendirilir. Modern anayasaların içeriği açısından tahlil edilen bu fermana aktif statü hakları, negatif statü hakları gibi hukukî kurumlar aranmıştır. 1839 fermanı, kuşkusuz, imparatorluğun hayatında bir yeniliktir. Sultan adına çıkan bu fermanı aslında Bâbiâli bürokratları hazırlamıştır. Kanun devleti statüsü geliyor ve hükümdarın mutlak hakları kısıtlanıyordu. Uyrukların mal ve can güvenliği, vergilerin kanuniliği, angaryanın yasaklanması, iltizamın kaldırılması ve her din mensubunun kanun önünde eşitliği gibi yeni kurumlar geliyordu. İmparatorlukta kurumlaşan bir can ve mal güvenliğinden söz edilebilir. Özellikle Sultan Mecid döneminin, hükümdar ve bürokratların yönetim tarzının da payı olan bu gelişme kalıcı olmuştur. İmparatorlukta klasik despotizm II. Mahmud’la son bulmuştur denebilir. Bundan sonra modern otokratik bir yönetim söz konusu olmuştur. 19. yy’ın ilk yarısında demokrasilerin değil, otoriter-kanunî yönetimlerin yaygınlığından söz edilmesi mümkündür. Osmanlı İmparatorluğu da böyle bir dünyaya ayak uyduruyordu.

Tanzimat insanlarının insan hakları gibi bir kuruma yabancı olmadığı biliniyor. En azından uyrukların refah ve güvenliğine yönelik modern yasal bir yönetim konusunda herkes birleşmekteydi. Ama bütün bunlara rağmen Tanzimat Fermanı’nı bir yerde de klasik

TANZİMAT VE İNSAN HAKLARI:

Tanzimat Fermanı bir yerde klasik Osmanlı "adaletname" geleneğinin devamı olarak görülebilir. Gerçekte Tanzimat'a öncülük edenlerin insan haklarına, bunların getirdiği kurumlara yabancı olduğu bilinmektedir. Bu nedenle fermanla getirilen şeyin uyrukların refah ve güvenliğine yönelik, ama kökü biraz da geleneğe bağlı yasal bir yönetim olduğu konusunda tüm Tanzimatçılar birleşmekteydi. 1850'de çıkarılan Tanzimat Madalyası.

Osmanlı *adaletname* geleneğinin devamı olarak görmek gerekir. Hükümdarlar tahta çıktıklarında teb'a'ya adalet vaadeden böyle fermanlar çıkarılırdı. Bu sefer bu eski biçimin kısmen yeni bir içerik kazandığı görülür. Aynı geleneğin sonra da devam ettiği, ama fermanların içeriğinin gittikçe değiştiğini görürüz. Sultan Abdülâziz'in çıkardığı "Ferman-ı Adalet" gibi...

Tanzimat Fermanı'ndan en çok rahatsız olan, Rum Patriği'ydi. Gayrimüslim milletlerin (yani dinî cemaatlerin) eşitliği, Tanzimat Fermanı'yla gelmişti. Oysa Rum cemaati ve Patrikhane o güne kadar diğer gayrimüslimlerin üstünde bir statüye sahipti. Bütün Ortodoks kavimlerini Fener Patrikhanesi kontrol ediyordu. Fenerli aristokrasi yönetimde imtiyazlı bir yere sahipti. Aslında Balkan ulusçuluğu Slavlar arasında geliştikçe, kin duyulan hedef, Bâbüâlî'den çok, Fener Patrikhanesi olmuştu. Gerçekten de, yeni dönemde Ortodoks kilisesi parçalanacak ve Fener'in durumu sarsılacaktı. Bâbüâlî'yi Tanzimat'ın ilanını iten ana nedenlerden biri, Balkan-ulusçuluğu Yunan ayaklanması ve bağımsızlığı felaketle bitmişti. Üstelik bu olay devamlı ordu sayılan kapıkulu askerinin imhasını gerektirdi. Askerî reformun malî-idarî hukukî alana da yansması gerekiyordu. Daha öncesi Sırbistan özerkliği, Tanzimat'tan hemen önce de Vidin Ayaklanması Bulgaristan için de aynı tehlikeyi işaret ediyordu. Fermanla göze çarpan prensiplerin yorumunu tek kelimeyle özetlemek gerekirse, yeni bir Osmanlılık, Osmanlı yurtseverliği, yeni politikaya esas olarak alınmıştı. Çöküntüyü ve ulusçuluğun şiddetini bu yeni ideolojiyle önleyebileceklerini düşünüyorlardı. Bu politikanın tutarlılığını tartışmaksızın şunu belirtmek gerekir:

Bu, devlet hayatında yeni bir gelişmeydi. O vakte kadar "Osmanlı" olan devletin adıydı, hanedandan dolayı tabii... Şimdi ise *Osmanlı* uyrukları ve *Osmanlılık* gibi yeni bir kavram, yeni bir politika ortaya çıkıyordu. Bu, çağdaş Avrupa kalıplarına uygun bir ideolojiydi; (Avusturya'nın *Kaiserreich nationalismus'u* gibi) çok budunlu bir imparatorluğa uygun yeni bir siyaset ve kültür arayışıydı. Tarihin geniş perspektifi içinde başarı gösteremedi, ama tamamen etkisiz kalmadı ve tarihte bir iz bıraktı.

Tanzimat ve Mısır Sorunu

Tanzimat Fermanı'nın ilanını kolaylaştıran ve zahiri bir sebep sayamaya çağımız olay da Mehmed Ali Paşa Ayaklanması'dır. Bâbüâlî ordusuzdu; daha doğrusu, çocuk yaştaki modern ordu eğitim ve talim aşamasındaydı; komutanları ise eski ordunun kalıntısıydı. II. Mahmud döneminde geleceğin Tanzimat'ının ana hatları Mehmed Ali ve Bâbüâlî arasındaki polemikten anlaşılacak gibiydi. 19. yy'a kadar Avrupalılaştan tek örnek, Çarlık Rusyası'ydı. Rusya reformlarına duyulan ilginin sandığımızdan daha yoğun olduğu anlaşılıyor. Ancak Kütahya kapılarına dayanan Mısır örneği reform işinin tartışmasını durdurdu; acele pratiğe geçilmesi gerekiyordu. Mısır buhranı Tanzimat'ın beynelmilel alanda da gereğini hazırladı. 1833 Hünkâr İskelesi Antlaşması'nı Osmanlı Devleti, Boğazlar üzerindeki statüyü değiştiren 13 Temmuz 1841 tarihli Boğazlar Sözleşmesi'yle değiştirdi. Rusya bu durumda kazandığı hakları kaybetti. Onun azınlıklar üzerinde ileri süreceği protektora hakları ise Fermanın getirdiği eşitlikçi-yasacı prensiplerle önlenecekti. Çokça

tekrarlanan, 1839 fermanının 1838 tarihli "Osmanlı-İngiliz Ticaret Sözleşmesi"yle ilişkili bulunduğu savı, pek geçerli bir sav değildir. Önce fermanla ticaret sözleşmesi hükümleri aranmamalı, çünkü yok. Ne Tanzimat Fermanı'yla ne de Ticaret Sözleşmesi'yle düşük gümrüklü dış ticaret gelmiş değildir. 17-18. yy'lardan beri Fransa ve onu izleyen diğer devletler yüzde 3.5 gümrükle (1838'de yüzde 5) ve iç gümrük ödemeksizin, kabotaj hakkını da elde ederek ticaret yapmaktaydılar. Tanzimat, olanı değiştirmiş değildir; öte yandan, iktisadî dışa açılmanın başı da değildir. Tanzimat yöneticileri iktisadî ve teknolojik geriliğin farkındaydılar, aradıkları çözüm de 1840'ların ideolojisi (liberalizm) içindeydi. Bilindiği kadarıyla Osmanlılarda modern iktisadî düşünce de ancak Tanzimat kadar eskidir. Bununla beraber ordunun tüketimine yönelik dallarda Tanzimat öncesi ve sonrasında kurulan bazı sanayi yaşamış, Türkiye'de teknolojinin temelini ve devletçi bir sanayi geleneğinin başlangıcını oluşturmuştur.

Tanzimat'ta Sivilleşmenin Getirdikleri

Tanzimat dönemi, yönetimin sivilleştiği bir aşama oluşturmaz. Sivilleşmenin en önemli sonucu, bürokrasinin yeni grubunun egemenliği idi. Bu, aynı zamanda yönetimde lâik eğitimin kaynaklık etmesine ve ilmiye sınıfının statüsünü hızla kaybetmeye başlamasına neden oldu. Tanzimat'ın bürokrati; ister A. Cevdet Paşa gibi medreseden, ister Keçecizade Fuad gibi Tıbbiyeden (lâik eğitim), ister kalemde yetişen çırak-memurlardan olsun, ortak özellikleri olan, daha doğrusu oluşan bir tipti. Muhalefet ve iktidar yoktu. Birbiriyle çatışan-

lar herhangi bir projeyi ve sorunu gereğinde ortakça omuzlardı. Ama bir kuşak sonra Genç Osmanlılarla, muhalefet siyasal bir nitelik kazanmaya başladı.

Tanzimat devrinin en önemli bir gelişmesi, yeni bir insanın, yani *Osmanlı'nın* ortaya çıkmasıdır. Bu Osmanlı, bütün İmparatorluk halkının her sınıfının girdiği bir kategori olamadı kuşkusuz. Ama 18. yy'a kadar her din ve etnik grup üyeleri kompartımanlar halinde yaşarken ve Osmanlı sadece devletin adyken, reformlarla birlikte her din ve etnik gruptan bazı aydınların ortak bir grup oluşturduğunu görüyoruz. Bu gruba Osmanlı aydını demek mümkündür. Daha 18. yy'da Dimitri Cantimir, Nefioğlu, Hezarfen Hüseyin, Mavrokordato gibi simaların dahil olduğu bu grup, doğu dillerinden birini ve Avrupa dillerinden bazılarını bilen, dünya tarih ve coğrafyasına ilgi duyan lâik görüşlü bir gruptu. Tanzimat'ta bu grup yaygınlaştı; eğitim kurumlarıyla da Osmanlı tipi aydının doğuş ve yaşayışı kurumlaştı. Özellikle Tıbbiye, Mülkiye, Hukuk mektepleri, Mekteb-i Sultani'nin (Galatasaray) kuruluşu bu grubun gelişmesini hızlandırdı. Rum-Ortodoks Sava Paşa, halen başvurulanan *İslâm Hukuku* kitabını kaleme alırken, İmparatorluğun ressamı her sınıftan Müslümanlardan da çıktı. Polonez asıllı Mustafa Celâleddin Paşa (Borzecski) Türk tarihini kaleme alırken Arnavut Şemseddin Sami Türk ve Arnavut dilleri tetkiklerine aynı derecede hizmet etti. Suriyeli Hristiyan Arap Butrus el-Bustanî "Osmanlı Cemiyet-i İlmiyesi"

TANZİMAT'I KOLAYLAŞTIRAN
ETKEN: Kavalalı Mehmed Ali Paşa ayaklanması Tanzimat'ın ilanını kolaylaştıran önemli bir olaydır. Gerçekten Mısır Buhranı Tanzimat'ın uluslararası platformda gerekçesini de hazırlamış, ardından fermanın getirdiği eşitlikçi-yasacı ilkeler Rusya gibi ülkelerin azınlıklar konusunda daha önce kazanmış olduğu hakların Osmanlı Devleti'ne yeniden iadesi sağlanmıştı.

ile işbirliği içinde Suriye'de aynı şeyi yapıyordu. Ortadoğu ve Balkanlarda, ayrılıkçılık yanında, kültürel bir bütünleşmeye giden bir Osmanlı aydın grubu da doğmuştu. Kuşkusuz, öte yandan geleneksel cemaat kompartımanları da uluslaşmaya doğru gidiyordu.

Tanzimat, çöküşü durduran bir dönemdir. Toprak kayıpları durmadı, iktisadî bağımsızlık söz konusu değildi. Ama devletin bağımsızlığı devam edebildi ve bu da gelişen Türk ulusçuluğuna ayrı bir atmosfer, ayrı bir temel ha-

zırladı. Bu nedenle, Tanzimat'ın ülke bağımsızlığının ve kültürel mirasın temelindeki rolünü ayrı bir önemle değerlendirmek gerekir. □

KAYNAKÇA

- İNALCIK Halil, "Gülhane Hatt-ı Hümayunu" *Belleten*, 112
- ORTAYLI İ., *İmparatorluğun En Uzun Yüzyılı*, İstanbul, 1983
- *Tanzimat*, 1, İstanbul, 1940
- YOUNG G., *Corps de Droit Ottoman*, Oxford at the Clarendon Press, 1905

Mustafa Reşid Paşa ve Tanzimat

M. CAVİD BAYSUN

Türk milletinin yetiştirdiği büyük devlet adamları içinde adı unutulmayacak ve hürmetle anılacak kişilerden biri hiç şüphesiz Mustafa Reşid Paşa'dır. 19. yy'ın en çalkantılı dönemlerinde elçilik, hariciye nazırlığı, sadrazamlık gibi devletin pek mühim mevkilerini işgal etmiş olan paşa siyasî sahalarda yaptığı büyük hizmetlerden başka Tanzimat denilen inkılâp hareketinin de kurucusu olmak itibarıyla şöhretini ebedileştirmiştir.

Reşid Paşa, II. Mahmud ile Abdül-

mecid'in saltanatlarında vukuagelen bütün hadiselerin içinde yaşayarak yetişti. Bunların bir kısmıyla yakından ilgilendi ve birinci derecede bir görev üstlendi. Birçok kez Avrupa'da sefaletlerde bulunup umumî siyasetin inceliklerini öğrendi. Tecrübelerinden devlet ve milleti yararlandırdı. Avrupa'nın en kudretli diplomatları ayanında bir devlet adamı olduktan başka memleketi yenileştirmek hususunda çok gayretli bir inkılâpçıydı. Bu itibarla tarihimizde kendisine şerefli bir mevki

temin eylemiştir. Onun siyasî hayatı tetkik edilirken geniş düşüncesi, azmi, iktidarı ve siyasî mahareti kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Reşid Paşa'nın İlk Yılları

Mustafa Reşid Paşa, 13 Mart 1800'de İstanbul'da dünyaya geldi. Babası II. Bayezid evkafının ruzmançesi Mustafa Efendi'dir. Oğluna okuyup yazmayı öğretilmiştir. Mustafa Efendi'nin 1810'da vefatı üzerine yetim kalan genç Mustafa Reşid çok mütevazî bir hayat geçiriyor. camî derslerine devam ederek bilgisini tamamlamaya çalışıyordu. Maamafih medrese tahsilini tamamlayamadı. Arap ve fars dillerinde bilgisi eksik kal-

diysa da, ilim ve irfana değer veren biri olduğundan hayatının her devresinde okumak ve öğrenmekten uzak kalmamış, daha sonraları fransızca'yı mükemmel surette elde etmiştir. Gençlik çağlarında kendisini himaye eden eniştesi Ispartalı Seyid Ali Paşa oldu. Ali Paşa valiliklerde ve sadarette bulunurken Reşid Bey'i de mühürdar olarak çalıştırdı. Sadarettten azlini müteakip Mora seraskerliğine tayin olunduğu vakit de yine kaynakını beraber götürmüştü. O zamanlar Mora'da Rum isyanı vardı. Ordunun son derece perişan bir halde bulunması, seraskeri çok güç bir duruma düşürmüştü. Bilhassa parasızlık ve askersizlik yüzünden çekilen zorluğu Reşid Bey gözleriyle gördü. Eniştesi tarafından İstanbul'a gönderildiği zaman -bilinen tatlı diliyle gerekenleri ikna edip- askerın ulufesi için 2.000 kese para kopardı, ordugâha getirdi.

Ispartalı Seyid Ali Paşa'nın Mora seraskerliğinden azlinden sonra evinde pek sade, pek sıkıntılı bir hayat geçirmeye başlayan Reşid Bey az zaman geçince Köse Akif Efendi'nin aracılığıyla Sadaret Mektubi Kalemine memur oldu.

Reşid Bey'in nazarı dikkati çekip ilerlemeye başlaması Mora vak'asını izleyen Rus Savaşı'nda görüldü. Orduda yazıcılık görevi yapanlar arasında bulunuyordu. Telhisatı kaleme alan Nafi Efendi'nin hastalanarak İstanbul'a iadesi üzerine bunları Reşid Bey yazmaya başladı. II. Mahmud Reşid Bey'in yazdığı telhisleri pek beğendi, kimin yazdığını merak etti. Meşhur Pertev Efendi (Paşa), Reşid Bey'i tarıf edince padişah biraz sonra maaşının artırılmasını emreyledi.

Reşid Bey'in maaşı 1.500 kuruşa çıkarıldığı gibi aynı zamanda Amedi Odası Hulefalığına tayin edildi.

Savaşı izleyen barış girişimlerinde de Reşid Bey'in adı geçmeye başladığını görüyoruz. Nuri Efendi'yle beraber Rus ordugâhına gönderildikten başka Edirne Antlaşması müzakerelelerinde murahhas heyetine kâtip sıfatıyla katılmış bulunuyordu. Savaş sonrası İstanbul'a dönüşünde Sultan Mahmud, Reşid Bey'i çağırılmış, iltıfatta bulunduktan sonra fransızca'yı lâyıkıyla öğrenmesini tavsiye etmiştir.

Bu asırda Reşid Bey'in meziyetini takdir edip ileri gitmesine Pertev Efendi çalışıyordu. 1830 yazında Pertev Efendi bir mesele hakkında Mısır Valisi Mehmed Ali Paşa nezdine gönderildiği vakit refakatinde Reşid Bey'i ikinci kâtip olarak bulundurdu. Mehmed Ali Paşa kendisini Mısır'da alkoyamak istediye de Pertev Efendi'yle be-

M. Reşid Paşa elçiyken.

raber İstanbul'a dönmeyi tercih etti. 1831'de Amedi Ahmed Akif Efendi Rumeli'de bulunan sadrazam Mehmed Reşid Paşa'ya gönderdiği zaman Reşid Bey amedi vekâletine, 1832 haziranının başında da asaleten amediliğe tayin edildi.

Reşid Bey'in amedi olması iktidar ve kabiliyetini tanıtmaya mükemmel bir vesileydi. Memuriyetine ait görevlerden başka yabancı elçilerle Bâbü'lî'nin ilişkisini kuruyor, bazan taşrada bulunan sadrazama padişahın şifahi emirlerini tebliğe memur ediliyordu.

Elçilikleri ve Hariciye Nazırlığı

Mustafa Reşid Bey amedilik uhdesinde olmak üzere 1834 haziranında Paris ortaelçiliğine tayin edilmekle artık doğrudan doğruya diplomasi mes-

leğine girmiş oluyordu. Beraberine sirkâtibi olarak hemşirezadesi Nuri Efendi'yle tercüman Ruhüddin Efendi'yi alıp hemen Paris'e hareket etti. Yolda Viyana'ya uğradı. Metternich ile görüştü. Avusturya Başvekili Türk elçisine çok ikramlarda bulundu. Baden sayfiyesinde şerefine ziyafet verdi. Aynı zamanda aralarında siyasi meseleler hakkında uzunboyu müzakereler de icra edildi. Metternich, gerek kendi devletin gerek Rusya'nın Osmanlı imparatorluğu lehindeki dostane niyetlerini gösteriyor, İngiltere ile Fransa'yı biraz tereddütle karşılıyordu. Fakat neticede bütün devletlerin Mısır işlerinde ortak hareket edeceklerine kanaat gösteriyordu. İkisi de bu görüşmeden pek memnun olmuşlardı. Birbirlerini takdir ettikleri anlaşılıyordu.

Reşid Bey, Fransızca'yı hakkıyla bil-

meden elçilik görevi yapılamayacağı- nı anladığından Paris'te dil öğrenimi- ni iletmeye başladı. Ciddin büyük gayret gösterip bu dili mükemmel su- rette elde etti.

Fransız başkentinde Türk elçisinin görevi hayli ağırdı. Aleyhimizde Mısır valisiyle Yunanlılar tarafından yapılan propagandaya karşı girişimlerde bu- lunacak, mukabil yayın yapacak, bi- zim de artık Avrupa metodlarını kabule başladığımızı Frenklere anlatacağı. Mısır meselesini Osmanlı devleti lehi- ne halletmek için kamuoyunu kazan- mak lâzımdı.

O sırada Fransızlar Cezayir'i istilâ etmekteydiler. Gerçi kendine bundan Paris'te söz etmemesi tavsiye olun- muşsa da "Fransızlar Cezayir hare- kâtını ilân edip dururken sükût nasıl olur?" diyor ve hariciye nazırla görüşmesinde bu vilâyetin tahliyesini ta- lep ediyordu. Reşid Bey her mesele- nin İngiltere'de hallolunacağına kani- di. Binaenaleyh daima Londra elçisi- le temas etmekle beraber müttefikimiz olduğundan Rusya'yı gücendirmeme- ye, Fransa'yı da kuşkulandırmamaya dikkat ederdi. Reşid Bey'in birinci Pa- ris elçiliği on, on bir ay kadar sürdü- ken sonra 1835 yılı içinde izinle İstan- bul'a döndü ve pek çok iltifatını gö- rüdüğü II. Mahmud'a mühim bir lâyiha takdim etti.

Bana bu lâyiha'yı bulmak nasip ol- madı. Fakat bundan bahseden bir Tezkere-i Samiye ve Hatt-ı Humayun gördüm ki tetkikinden bazı hakikatler ortaya çıkıyor. Tezkerede, Reşid Bey'in o günü ve geleceği ilgilendiren pek mühim meselelerden bahsettiği söy- lenmekte ve bu ince ve nazik davaların uzunboyu incelenmeye muhtaç ol- duğu kabul olunmakla beraber Reşid Bey'in derhal Paris'e gönderilmek is- tenmesi anlaşıldı.

Reşid Bey, İstanbul'a gelişinden üç ay kadar sonra yola çıktı. Viyana'da biraz rahatsızlanıp birkaç gün fazla ka- larak Paris'e hareket etti. Metternich Viyana'da bulunmadığından bu defa görüşememişlerdi.

Bu yıllarda Osmanlı İmparatorluğu' nu ilgilendiren siyasi meselelerde bir değişiklik olmuş değildi. Binaenaleyh elçi yine başlıca dava olmakta devam eden Mısır işleriyle uğraşıyor, yine Ce- zayir hakkında resmi taleplerde bulun- mamakla beraber Fransız vükelâsını eleştirmekten uzak kalmıyordu.

1836 sonbaharına doğru zâhiren Londra'nın havasıyla uyuşamayan Beylikçi Nuri Efendi'yle değiştirilerek Londra elçisi oldu, İngiltere'ye gitti. Kendisi daha önce bu ülkede seyahat ederek Portsmouth gibi yerleri gör-

müştü.

Reşid Bey'in İngiliz devleti hakkın- da takdiri büyüktü. Bütün siyasi me- selelerin hal merkezinin Londra oldu- ğuna inanmıştı. Hattâ Fransızlarla ara- mızdaki ihtilâfların da İngiltere vasıta- sıyla düzeleceğine kanaat getirmişti. O halde devleti ilgilendiren bütün si- yasi işlerle burada meşgul olacağı ta- biiydi.

Londra'ya amedilikle gelmiş olan Reşid Bey, 1836 sonbaharında hari- ciye müsteşarlığına, 1837 haziranın- da vefat eden Hulûsi Paşa'nın yerine müşir rütbesiyle ve paşa unvanını kul- lanmamak şartıyla, hariciye nazırlığı- na tayin olundu.

Bu tayin üzerine hemen İstanbul'a gelmesi icap etmiş ve rütbesine ait ni- şan, kılıç vesaireyi getirmekte olan Mi- ralay Tefvîk Bey Marsilya'da karanti- na beklediğinden o gelinceye kadar kendisi İngiltere'de seyahat ederek İr- landa adasını ve sanayi fabrikalarını görmek istemişti. İstanbul'a geldiğin- de II. Mahmud ona müstesna bir ilti- fat ve teveccüh göstermiş, konağın- da memuriyetine ait fermanın okun- ması için pek parlak merasim yapılma- sını emreylemişti.

Hükümdar üzerinde gittikçe bariz bir nüfuz kazanan Reşid Bey'den di- ğer vükelânın kuşkulandığı ve İstan- bul'dan uzaklaşması için çare arandığı muhakkaktı. Bir müddet sonra kendi- sine paşalık unvanıyla beraber vezir- lik veriliyor ve Fethi Paşa ile "pek zi- yade gayret etmiş, Fransız lisanını ve Avrupa usullerini tahsil etmiş iseler de bir müddetlik daha Avrupa'da bulun- maları takdirinde her yönden bilgile- rini tamamlayacakları ve geçmiş bil- meleri nederiyle elçilik işlerini daha lâ- yıkıyla idare edecekleri" bahane edi- lerek Reşid Paşa Paris, Fethi Paşa Londra elçiliklerine tayin olunuyordu.

Aradan az bir zaman geçti. Ne ol- duysa oldu. Reşid Paşa'nın İstanbul'da kalmasına irade çıktı. Merkezde mühim devlet işleriyle meşgul olması elçilikten daha faydalı görülmüştü.

Mustafa Peşid Paşa devletin kurtul- ması için ıslahat ve inkılâp lüzumuna inanmıştı. Kanaatince, eğer eski tarz ve şeklide kalırsa çöküş muhakkak- tı. Avrupa'yı görüp dünya kamuoyu- nu anladıktan sonra bu düşünceler daha ziyade kuvvetlenmiş, her fırsat- ta II. Mahmud'u kendi fikrine yönlendirmeye çalışmıştı. Esasen ıslahat yanlısı bir adam olan padişaha, Reşid Paşa'nın fikirleri çok doğru görünüyordu. Düşünülen ıslahat uygulanırsa devletin vaziyetini kurtarmak için pek elzem olan Avrupa desteğinin de tem- in edileceği anlaşılmıştı.

Reşid Paşa hariciye nazırlığını bil- fiil idare ettiği aylarda birkaç mühim icraat yaptı. Ewvelâ, ziraat, ticaret, sa- nayi gibi şeylerin büyümesini temin için bir meclis teşkil ettirdi ki kararla- rı padişaha kendi vasıtasıyla arz olu- nacaktı. Bundan başka 17 Ağustos 1838'de İngiltere'yle bir ticaret antlaş- ması imzalandı. Bununla bütün mem- lekette "Yedi-vahit" usulü kalkıyor, ti- caret serbest oluyor, İngilizler geniş müsaadeler kazanıyordu. Bu müsa- adeler İngiltere'nin Mısır meselesinde gösterdiği yardıma karşılıktı.

Bundan sonra Reşid Paşa asıl mü- him işe, Tanzimat teşebbüsüne giriş- ti. 1838'de çıkan 169 numaralı *Tak- vim-i Vakayi*'de bu hususa dair uzun bir bent mevcuttur ki burada ortaya atılan ilk Tanzimat teşebbüsünü görü- yoruz.

Anlaşıldığına göre, Bâbîlâ'i'de vüke- lâ toplanıp uzun müzakerelerden, şer'i ve mülki noktaları tetkikten sonra ba- zı ıslahat lüzumuna karar vermişler, birtakım esaslar kabul etmişlerdi. Son- ra bu esaslar meclis-i vâlâca dahi be- nimsenip iradeye sunulmuştu.

İlk Tanzimat teşebbüsünde bilhas- sa "mal emniyeti" temin olunmak is- tenmiş, vergilerin ıslahı ve âdilâne bir surette tevzi, rüşvetle angaryanın ya- saklanması, musaderinin kaldırılması kabul olunarak mezkûr esasların tat- bikinde vezirler, rical, âyan, tüccarlar, reaya müsavi tutulmuştu. Biraz son- ra kararın hemen tatbikine geçilmiş, örnek olarak ilk önce yalnız Bursa ile Gelibolu sancaklarına memurlar gön- derilerek emlak tahririne başlatılmış- tı. Ne yazık ki bu hareket sadece bir teşebbüs mahiyetinde kaldı, arkası gelmedi. Reşid Paşa yine elçilikle İstan- bul'dan uzaklaştırılırken ıslahatın o yıl yapılamayacağı mecalis-i âliyyede kararlaştırılarak her iki sancağın sim- dilik eskisi gibi idaresi emrolunmuş- tu.

Reşid Paşa ikinci defa olarak 1838 ağustosunda Londra elçiliğine tayin olduğu sırada Mısır meselesi yeni- den alevlenmek eğilimini gösteriyor- du. Gerek devlet, gerek Mehmed Ali Paşa askerî hazırlıklarda bulunuyor- lar ve iki taraf arasında bir vak'anın zu- huru pek muhtemel görünüyordu. Hari- ciye nazırlığı uhdesinde kalarak İn- giltere'ye memur edilmiş olan Reşid Paşa, o devletin ittifakını temine gide- cekti. Beraberinde müsteşar olarak divan-ı humayun tercümanı Âli Efen- di'yi (paşa) götürüyordu. II. Mahmud bu elçiliğe özel bir önem veriyor. on- dan pek mühim neticeler bekliyordu.

Viyana ve Berlin'e uğrayıp siyasi te- masalarda bulunarak Londra'ya giden

TANZİMAT

M. Reşid Paşa ve Tanzimat

Reşid Paşa, istenilen şartlarla ittifak yapamadı. İngilizler yardım vadetmekle beraber öyle yedi sekiz yıllık bir anlaşmaya yanaşmadılar. Elçinin gönderdiği antlaşma müsvedesinden ne Saray ne de Bâbîâli memnun oldu. Ve artık Avrupa'da kalmasına da lüzum görülmeyerek İstanbul'a dönmesi gerektiği bildirildi. O da Lord Palmerston'la görüşüp kraliçeyle vedalaştıktan sonra Paris'e geldi. Louis Philippe ve Mareşal Soult ile temaslarda bulundu. Fransız ricalinin savaştan çekindiğini anladı. Reşid Paşa gönderdiği tahriratlardan birinde Avrupalıların Türkiye'deki ıslahata önem verdiklerini açıklıyor, Fransa kralının "memalik-i saltanat-ı seniyede dahi, Avrupa nizamlarına teşebbüs olunmakta olduğundan badezin Devlet-i Aliye'nin hukuku Avrupa'ya ithaliyle erbabi tamâm nazarlarına bir seddi sedit çekilmek" görüşünde bulunduğunu söylüyordu.

Devletler Mısır meselesinde henüz anlaşmış olmamakla beraber Reşid Paşa Paris'teki İngiltere Elçisi Lord Granville ile yaptığı görüşmede Avusturya ve Fransa'nın tereddüdüne rağmen İngiltere'nin aracılığıyla mesele- nin lehte hallolunacağına kani olmuştu.

Reşid Paşa oğullarını İstanbul'a göndermek için Marsilya'ya gelip fırsattan istifadeyle Toulon tersanelerini gezdikten sonra tekrar Paris'e döndü. Durumların karışması dolayısıyla ihtimal bir kere daha İngiliz devlet adamlarıyla görüşmek için Londra'ya gitti. Nihayet Paris ve Marsilya yoluyla Abdülmecid'in cülüsünü tebrik etmek üzere İstanbul'a geldi. Müsteşarı Âli Efendi'yi de beraber getirdi. Elçilik uhdesinde olduğu halde İstanbul'daki işlerin fevkalâde önemlerinden dolayı merkezde kalması uygun görülerek doğrudan doğruya hariciye nazırlığı vazifesini ifaya başladı.

Genç hükümdar, Reşid Paşa'ya karşı çok mütefit davranıyor, fikirlerine değer veriyordu. Paşanın uzun müddet Avrupa'da bulunmuş olması, siyasi vaziyete herkesten ziyade vâkıf bulunması diğer vükelâyla aralarındaki farkı derhal meydana çıkarmış, nüfuzunu ve kıymetini artırmıştı. Cülusu müteakip sadrazamlığı ele geçiren Hüsrev Paşa, hariciye nazırına riyakârane davranıyor ve mahvına çalışmaktan geri durmuyordu. Hattâ Reşid Paşa'yı öldürtmek için plân hazırladığı dahi söylenir.

Abdülmecid, Reşid Paşa'nın ikna edici sözlerinin ve doğru görüşlerinin tesiri altında kaldığından, Tanzimat, fikirlerine uygun bulunmuştu. Bunda belki padişahın genç ve tecrübesiz

olup babası kadar mutlak hükümdarlığın bütün zevklerini tamamen kavramamış olması da etkendi. Her neyse Hüsrev Paşa gibilerin muhalif çoğunluğu karşısında Reşid Paşa kendisiyle hemfikir bulunan Âli Efendi, Sadık Rifat Bey gibi bir iki kişiyle büyük ve çetin bir teşebbüse girişiyordu.

Tanzimat'ın İlânı

İstanbul'a gelişinden Tanzimat'ın ilânına kadar geçen 4 aylık zaman bir hazırlık devresi mahiyetinde oldu. Reşid Paşa padişahın huzuruna çıktıkça siyasi vaziyeti, ıslahat lüzumunu anlatıyor, Fransa'da Thiers kabinesinin Mısırlılara gösterdiği taraftarlığı, İngiliz kamuoyunun bu husustaki kanaatini izah ediyordu. Nihayet Abdülmecid, Tanzimat'ın ilânına muvafakat etmiş, mesele uzun uzadıya tetkik edildikten sonra fermanın Reşid Paşa tarafından okunmasına karar verilmişti.

3 teşrinisani 1839'da Gülhane'de büyük bir halk kütlesinden başka vükelâ, rical, memurlar, sefirler toplanmış, Abdülmecid de o civardaki köşke gelmişti. Hariciye Nazırı Mustafa Reşid Paşa, meydanın bir tarafına konmuş olan yüksek kürsüye çıkarak

herkesin işitebileceği bir sesle ve belîğ bir ifadeyle Tanzimat-ı Hayriye fermanını okumuş, bütün cihana Türk idaresi altında bulunan insanların mal, can, ırz ve namus emniyetini ilân etmişti. Okadar kuvvetli bir muhalif cereyanın mevcudiyetine rağmen paşanın bu hareketi cidden büyük bir medenî cesaret örneği idi. Tanzimat'ın ilânı mühim bir inkılâbın başlangıcı olmakla beraber tatbiki pek kolay değildi. Hiçbir güçlükten yılmayan ve Tanzimata söz söylenmesine tahammülü olmayan Reşid Paşa işbaşına geldikçe fermanın esaslarına önem verilir, fakat herhangi bir vesileyle uzaklaştırılınca gevşeklik görülürdü. Maamafih Reşid Paşa ve yetiştirdiği devlet adamları hayli uzun süren bir zaman içinde yeni kanunlar, nizamlar, teşkilâtlar yaparak fermanın adıyla anılacak bir devir açacaklardı.

Tanzimat ilânının nedenlerinden biri de Mısır meselesinin halliydi. Fransızların Mehmed Ali'ye şiddetli taraftarlığı yüzünden sürüncemede kalmış olan bu meseleyi Reşid Paşa bir an önce bitirmek için elinden gelen gayreti sarf ediyor, lâzım gelen her teşebbüsü yaparak devlet lehine bir Avru-

M. Reşid Paşa sadrazamken.

pa ittifakı vücuda getiriyordu. İstanbul'daki ecnebi elçilerle sık sık temas ediyor, Fransız entrikalarına aldanmıyordu. Bir defa elçi M. de Pontois "bazı hafif müsaadelerle" ihtilâfı, harbe sebebiyet vermeden bitirmek istemiş, Reşid Paşa bu hafif müsaadelerin birtakım eyaletleri Mehmed Ali'ye vermek demek olduğunu anlavarak asla kabul etmemişti.

Nihayet Fransa dışta bırakılmak üzere Londra'da yapılan anlaşmadan sonra Mehmed Ali devletlerin teklifini reddetmiş, doğrudan doğruya Bâbî-âli'ye müracaat etmişti. Reşid Paşa konagındaki sefirler toplantısının birinde Avusturya ve Prusya elçilerinin: "Madem ki Mehmed Ali mektup gönderdi, bu bir itaat mükaddimesidir, dikkate almak muvafıktır", demelerine karşılık Reşid Paşa: "*Padîşah, cûlûsu müteakip Mısır'ı veraset tarihiyle kendisine bırakmıştı, Londra antlaşmasıyla da aynı şey teyit olunduğu halde Mehmed Ali Paşa tarafından reddedildi. Artık bugün onun hukukundan bahsetmeye imkân yoktur. Gönderdiği mektuba gelince, o şimdiye kadar böyle nice mektuplar yazmıştır*" demişti. İngiltere sefiri ise: "*Bu işin hal ve tesviyesi ancak irade-i şahaneye mütevakkıftır. Hukukuna müdahale edemeyiz. Ancak yol gösterebiliriz*", müteakibinde bulunmuştu. Bundan sonra, malûm olduğu üzere İngilizlerin hareketini takip eden, devletlerin yardımıyla Mısır kuvvetleri perişan edilip Mehmed Ali'ye Mısır'dan başka yer bırakılmamıştı.

Reşid Paşa bu suretle siyasi hayatının en parlak başarılarından birini kazanmış oluyor ve yaptığı hizmet her tarafta sevinçle karşılanıyordu. Abdülmecid pırlantalı imtiyaz nişanını kendi eliyle göğsüne takmış, 1.000 kese atıye ihсан eylemişti.

Durumun nisbeten tabii bir şekle girmesi üzerine Tanzimat esaslarının tatbikine kuvvet vermek sırası gelmişken Reşid Paşa uzun müddet yerini koruyamadı. Tanzimat'ı bir frenk icadı telâkki edip taassup gösterenler çoktu. Kendisi ise bu mesele hakkında en ufak bir eleştiriyi tahammül edemezdi. Bu esnada Mehmed Ali Paşa Mısır veraset fermanının bazı maddelerine itiraz etmiş, Reşid Paşa da aynen kabulünde ısrar göstermişti. İhtilâfın genişlemesinden korkan Avusturya elçisinin teşebbüsleri üzerine Abdülmecid liyakatli hariciye nazırını azlederek evinde oturmasını emreyledi. Maamafih Reşid Paşa'nın çekilmesiyle Tanzimat ortadan kalkacak zehabı hâsıl olmasın diye de birkaç gün sonra Bâbî-âli'ye gelen bir Hatt-ı Hu-

mayun'da fermanın esasları teyit olunuyordu. Reşid Paşa bir zaman memuriyetsiz yaşadı. 1841 temmuzunda Paris büyükelçiliğine tayin edildi.

Dördüncü ve Beşinci Paris Elçilikleri: Reşid Paşa Paris'e doğru yola çıkmaya hazırlanırken Metternich, paşanın Viyana'ya uğramasını rica etmiş, kendisi de önce uygun görmüşken sonra nedense bir bahane bularak Marsilya yolunu tercih etmişti.

Paris'te Reşid Paşa'nın sıhhati düzgün gitmedi. Ekseriya hastalıktan ve hava değişimi ihtiyacından bahsediyordu. Bir defa da Piza'ya gitmek için müsaade ricasında bulunmuştu. Önceleri İstanbul'a dönmek arzusu yerine getirilmiyor, o aralık görev başında kalması münasip görülüyordu. Fakat sonraları "illetlerin def'ine teneffüs-i hava-yı vatandan müessir ve nafi ilâc olamayacağını hekimler dahi bildirmiş olduğundan" İstanbul'a dönmesine müsaade olundu. Viyana yoluyla dönmek Metternich'le görüştü, Avusturya imparatoru, Reşid Paşa'ya (yadigâr olarak) bir kutu hediye etti.

Paris'ten İstanbul'a dönüşünden bir zaman sonra kendisine Edirne valiliği verildiyse de kabul edip gitmedi.

1843 sonlarına doğru beşinci defa olarak Paris elçiliğine tayin olundu. Epey vakit memuriyetsiz kalmış, borçlanmıştı. Memnunen gitsin diye bol harcırah ve atıye de verdiler. 1844 başında oğullarından Mehmed Cemil ve Ahmed Celâl beyleri kâtip sıfatıyla alıp Viyana'dan geçerek Paris'e gitti.

Osmanlı İmparatorluğu'nun her işine Avrupalıların karşıtığı bir dönemde Paris'te liyakatli bir elçinin bulunması faydasız değildi. Devlet o zaman bilhassa Yunanistan'dan dolayı endişeliydi. Yunanistan'ın, Avrupa himayesinde genişletilmesinden korkuyordu. Reşid Paşa bu meseleyi tetkik ederek kamuoyunun Yunanlılara müsait olduğunu söylemekle beraber şimdi bu devletler kendi işleriyle meşgul olduklarından faaliyetlerini durduracak bir hâdiseye sebebiyet veremeyeceklerini bildiriyordu. Fakat eğer adalarda bir ihtilâl çıkarsa kamuoyu karşısında hükümetin yardımı mecbur olmasından çekiniyordu.

Lübnan meselesine gelince Maruni ve Dürziler arasındaki çarpışmaların şiddetlenmesi Fransa hükümetini heyecana getirmiş, hele bir papazın öldürülmesi yüzünden hâdisе çıkmasına az bir şey kalmıştı. Bu meseleler yatışınca kadar Reşid Paşa hayli zor durumda kalmıştı.

Siyasi meseleler bir tarafa bırakılacak olursa Reşid Paşa'nın Paris muhitinde kazandığı itibar çok büyüktü.

Kral Louis-Philippe her fırsatta Türk elçisini davet ediyor, kabul merasimlerinde en şerefli mevkilerde bulunduyordu. Kendisi de sık sık ziyafet verir ve Paris'in en mümtaz şahsiyetleri bu ziyafetlere davet edilirdi.

İkinci Hariciye Nazırlığı: Reşid Paşa Paris sefiriymen 1845 sonlarında ikinci defa olarak hariciye nazırlığına tayin olundu. Fransa hükümeti kendisine bir vapur tahsis etti ve bahriye nazırını elçiliğe yollayıp habır verdirdi. Reşid Paşa hariciyeye tayin edildiğini Guizot'ya, Palmerston'a, Aberdeen'e birer mektupla bildirdikten sonra İstanbul'a döndü.

Görülüyor ki bu büyük insan bazan entrika yüzünden çekilmeye ve uzaklaşmaya mecbur olmakla beraber ihtiyaç onu aratıp bulduruyor, en yüksek makamlara kadar çıkarıyordu.

Reşid Paşa'nın Sadrazamlıkları

Mustafa Reşid Paşa ilk defa 28 Eylül 1846'da (7 şevval, 1262), Rauf Paşa'nın yerine sadrazam olmuştur.

Reşid Paşa ilk sadaretinde faydalı teşebbüslere girişmiş, her sınıf devlet memurları için vazifelerine ilişkin bir talimatname yaptırdığı gibi mücrimlere işkence ve eziyetin men'i, esir pazarının kaldırılması kabilinden faaliyetler göstermişti. Ayasofya karşısında Darülfünun binasının inşasına başlamak, maarif-i umumiye idaresi ihdas etmek, hazine-i evrak yapmak da bu devrin mahsullerini teşkil ediyordu.

Siyasi olaylara gelince, Atina'da bulunan Osmanlı elçisinin uğradığı hakareten dolayı azimkârane davranmış, Yunanistan'la münasebeti kesmiş, Fransa'da 1848 ihtilâlinin zuhuru nazarı dikkatini celbettirdiğinden siyâsi, askerî, malî tedbirler almak lüzumunu hissetmişti. Reşid Paşa bu ihtilâlin önemini idrak etmekle dirayetin yüksekliğini de ispat etmiş oluyordu.

Reşid Paşa'yı en fazla üzen şey içteki aleyhtarların faaliyetiydi. Mutaassıplar ve müstebit ruhlular kendisini frenkmeşreplikle suçlarlar, halkın gözünden düşürmeye çalışırlardı. Aynı zamanda Abdülmecid'e saltanatı için bir tehlike gibi gösterirlerdi. Reşid Paşa'ya cumhuriyet taraftarlığı bile atfedilmisti.

Karşıtlardan Serasker Damad Said Paşa, bir gün mabeyne gidip huzura çıkarak, padişaha: "*Bu adam cumhuriyet ilân edecek, saltanatın elden gidiyor, daha ne duruyorsun*", demiş, bu sözlerden ürken Abdülmecid Bâbî-âli'de vazifesiyle meşgul bulunan Reşid Paşa'dan mührünü aldirtmişti. 28 nisan 1848'de Reşid Paşa'nın ye-

TANZİMAT

M. Reşid Paşa ve Tanzimat

rine Sârim Paşa sadrazam olmuş ve ertesi gün kendisine Reşid ve Âli paşalar dahil olmak üzere dokuz zatın sürgün edilmesi için bir liste verilmişse de ılımlı bir adam olan Sârim Paşa bu fenalığa alet olmak istememiş, Reşid Paşa biraz sonra mecalis-i âliye-ye memur edilmiştir.

İkinci Sadareti: Reşid Paşa'nın uzaklaştırılması üç buçuk ay kadar sürdükten sonra aynı yılın ramazanında taltifkâr kelimeleri ihtiva eden bir Hatt-ı Humayun'la ikinci defa ansızın sadrazam oldu. Sârim Paşa'nın azline Harbiye mektebindeki bir diploma töreninde yapılan bir hürmetsiz muameleye Abdülmecid'in gücenmesiyle İngiliz Sefiri Sir Stratford'ın padişah üzerindeki baskısı sebep gösterilmektedir.

Reşid Paşa'nın en uzun süren ikbal devresi bu ikinci sadareti olmuştur. Üç buçuk yıl süren bu dönemde en ziyade dikkate değer siyasi hâdise mülteciler meselesidir. 1848 ihtilâlinin tesiri altında Macaristan'da Avusturya aleyhine çıkan isyanı ancak Rus orduları bastırarak, birçok Macar ve Leh milliyetçisi Osmanlı ülkesine iltica etmişti. Devlet Macarlara istedikleri yardımı göndermemekle beraber hudutları açarak mültecileri muhafaza ediyordu. Bu yüzden de Avusturya ve Rusya devletleriyle Bâbîâlî arasında gerginlik husule gelmiş, her iki devletin mültecileri şiddetle talep etmelerine Reşid Paşa merdane mukavemet göstermişti. Rus sefaretine gönderdiği takrirde antlaşmalara ve devletler hukukuna dayanarak mültecileri iade edemeyeceğini söylüyor, bunun üzerine Avusturya ile Rusya Bâbîâlî'yle ilişkilerini kesiyordu. Hükümet, Macarlarla Lehliğin "mücerret namus-ı âliye iltica etmiş olmalarını" nazara alarak "bu maddenin ne mertebe muazzez ve ehem bir şey" olduğunu takdir etmiş, mesele vükelâ meclisinde tetkik olunduktan sonra "her türlü suver-i muhtemele" göze aldırılmıştı. Aynı zamanda Fransız ve İngiliz sefirlerinin de fikirleri sorularak "devletin mültecileri iadeye mecbur olmadığı ve icabında Bâbîâlî'ye yardım edeceği" cevabını almıştı. Lord Palmerston bu defa da Osmanlı devletine yardıma karar vermişti. Maamafih bir taraftan da Eflâk'ta bulunan Fuad Efendi (paşa), Petersburg'a gönderilmiş, çar nihayet iade talebinde ısrardan vazgeçince devlet davadan şerefiyle kurtulmuştu. Reşid Paşa'nın bu azimkârlığı İngiliz, Fransız kamuoyunu Türkler lehine yöneltmişti.

Encümen-i Daniş'in oluşumu da yine bu sadareti zamanına rastlıyor.

Memleketin maarif hayatına ilgi gösteren sadrazam, darülfünunda okunacak kitapları yazmak üzere bir ilmi heyet teşkilini düşünmüş ve darülfünunun açılmasını beklemeden bu heyetin toplanmasına karar vermişti. Akademi mahiyetinde olmak üzere vücutta getirilen bu teşekküle "Encümen-i Daniş" adı veriliyordu. Kendisi başta olarak devrin ekseri büyük ricali üye seçilmişti. Encümen, 1851 temmuzunda açılmış, törende Reşid Paşa düzgün bir ifadeyle irticalen bir nutuk söylemişti. Encümen-i Daniş, ülke için mühim bir yenilik olmakla beraber beklenen neticeyi verememiş, ondan yalnız Cevdet ve Hayrullah tarihleri ya digâr kalmıştır.

Reşid Paşa'nın bu uzun sadarette kazandığı ikbal de nihayet son buldu. Abdülmecid'in çok teveccühünü kazanmış bir sadrazam olduğu halde nedense 27 ikincikânun 1852'de azlonularak yerine Rauf Paşa geçti. Kendisi de "mesalih-i Devlet-i Âliye'ye vukufu ve zaten ehliyet ve liyakatı cihetiyle" meclis-i vâla riyasetine tayin edildi.

Üçüncü Sadareti: Reşid Paşa'nın uzaklaştırılması ancak kırk gün sürdü. Tekrar "dirayet ve istikameti, ikdam ve gayreti" takdir olunarak makamına iade edildi. Beş ay kadar daha sadrazamlık etti.

Üçüncü defa azline sebebiyet veren hâdise Damad Fethi Paşa ile aralarındaki ihtilâftır. Fethi Paşa saraya mensup bir zat olduğundan Abdülmecid'in itimatını kazanıyordu. Reşid Paşa sadrazam oldukça o da Tophane Müşirliğinde bulundu. Tanzimat'ın uygulanmasında hizmeti görüldü. Fakat Encümen-i Daniş kurulduktan sonra ecnebi dili bilenler üye seçildiği halde Fethi Paşa alınmamış, bundan dolayı sadrazamları araları açılmıştı.

Lord Palmerston.

Abdülmecid, bunların devlet işlerine kadar sirayet eden anlaşmazlığından usanarak ikisini birden azille ilk defa olarak Âli Paşa'yı sadrazam yaptı. Tanzimat devrinin bu iki büyük adamı arasında bundan sonra samimiyet kalktı. Ortada peyda olan birtakım münafıklar da ikisi arasındaki nifakı artırdılar. Reşid Paşa kendi yetiştirdiği bir zatın bu derece yükselmesine bir türlü tahammül edemez, Âli Paşa'nın bütün icraatına karşı bir tavır takındı. Vükelâyla büyük memurlar iki gruba ayrılmıştı. Bir kısmı Reşid Paşa'ya bağlılıkta devam eder, diğeri Âli Paşa'ya kaplıydı.

Reşid Paşa'nın Üçüncü Hariciye Nazırlığı: Çar I. Nikola Makamat-ı Mübareke'de (Kutsal Yerler) Lâtinlere eski imtiyazların iadesini ileri sürüp Ortodoks hukukunu koruma bahanesiyle İstanbul'a fevkalâde elçi olarak Mençikof'u göndermişti. Rus elçisi Hariciye Nazırı Fuad Efendi'nin yerinden edilmesine sebep olduktan sonra yeni nazır Rifat Paşa ile müzakereye başlamış, asıl maksadını da ortaya atmıştı. Mençikof, Osmanlı Ortodoksları üzerinde Rus himayesi kabul olunmasını istiyordu. Reşid Paşa ve Âli paşalar işbaşından uzaklardı. Sadrazam Damad Mehmed Ali Paşa siyasetten ayrılamaz, Rifat Paşa ise yabancı dil bilmezdi.

Reşid Paşa Rusya'nın isteklerini onaylayacak adam değildi. Müzakere-leri maharetle idare ediyor, zaman kazanarak öte taraftan İngiliz ve Fransız elçileriyle anlaşmaya uğraşıyordu. Nihayet Mençikof'un taleplerini reddetmiş, Rus murahhası memleketine dönmüştü. Biraz sonra Rusların hududu tecavüzü üzerine Bâbîâlî'de fevkalâde toplantılar yapılmış ve Rusya'ya savaş ilân olunmuştu. Rusların bu hareketleri Avrupa'da pek büyük bir tesir husule getiriyor, Reşid Paşa bundan istifadeyle 12 mart 1854'te İngiltere ve Fransa ile ittifak imzalıyordu. Bilâhare buna Sardunya devleti de katılacaktı.

Sadareten ayrıldığına pek gücenik olan Mehmed Ali Paşa savaş taraftarı talebe-i ulümü yanlış haberler çıkarmak suretiyle Hariciye Nazırı Reşid Paşa aleyhine kıskırtmıştı. Talebe derslerini tatil ederek nûmayişler yapıyordu. Olayın sorumlusunun Mehmed Ali Paşa olduğunu öğrenen Reşid Paşa, onun seraskerlikten azlini istemiş, padişahın uygun cevap alamayınca kendisi istifaya kalkışmıştı. Hattâ üç gün kadar da İstanbul'daki konağına gidemeyerek oğlu Cemil Bey'in Beşiktaş'ta bulunan evinde kalmıştı. İşe Fransa sefirinin de müdahalesi üze-

rine Mehmed Ali Paşa seraskerlikten azledilmiş, Reşid Paşa'nın istifası kabul olunmamıştı.

Reşid Paşa hariciye nazırı bulunmakla beraber devletin bütün idaresi aşağı yukarı elinde gibiydi. Geçinemediği bir sadrazamı devirecek iktidara malikti.

O esnada sadarette bulunan Giritli Mustafa Paşa, Avrupa'dan yapılacak istikraza oğlu Paris Sefiri Veli Paşa'yı memur etmek istemiş, Reşid Paşa bir uzman göndermek fikrinde ısrar etmişti. Hiddete gelen Mustafa Paşa karşısını gücendirecek sözler sarfettiğinden ertesi günü azledilerek yerine Kıbrıslı Mehmed Paşa sadrazam olmuştu.

Dördüncü Sadareti: Reşid Paşa'nın dördüncü defa sadareti vükelâ arasındaki ihtilâfa İngiliz Sefiri Lord Stratford'un karıştırılması neticesi oldu. Reşid Paşa ile Mehmed Ali Paşa arasındaki husumeti duyan Kıbrıslı Mehmed Paşa, "Eğer ben sadrazam olsam, bir gün bile Mehmed Ali Paşa'yı İstanbul'da tutmam" demişti. Reşid Paşa da bu söz üzerine Mehmed Paşa'yı sadarete sevk etmişti. Fakat sadrazam olduktan sonra vaadini tutmadığı gibi Mehmed Ali Paşa'yı meclis-i vükelâyâ memur etmek istemesi Reşid Paşa ile aralarını açmıştı. Sadrazam, Hariciye Nazırı Reşid Paşa'dan kurtulmak için İngiliz sefirine müracaat etmiş ve bu duyulmuştu. Bu karışık vak'alar üzerine 1854 sonlarında Mustafa Paşa'nın yerine Reşid Paşa dördüncü defa olarak sadarete geçtiği gibi Âli Paşa da hariciye-ye tayin edildi.

Kırım harbi devam ederken bu kabîl entrikalar hoş şeyler değildi. Reşid Paşa devlet işleri kadar rakipleriyle de uğraşıyor, iktidar mevkii yüzünden kendisine lââyık olmayacak hareketlere bile teşebbüs ediyordu. Bundan sonra Reşid Paşa'nın azil ve tayinlerinde İngiliz ve Fransız sefirleri büyük rol oynadılar. Mısır Valisi Said Paşa Süveyş kanalının açılması için F. de Lesseps'e imtiyaz verilmesini istemişti. Reşid Paşa bu kanalın açılmasını uygun görmüyordu. Men'i için Meclis-i Vâlâ Reisi Yusuf Kâmil Paşa'ya, Said Paşa'ya hitaben, bir mektup yazdırdı. Bu mektubun Reşid Paşa tarafından tashih edilmiş müsveddesi Fransız Maslahatgüzârı Benedetti'nin eline geçti. Benedetti gidip sadrazamla görüştü. Aralarında yapılan görüşmeden Reşid Paşa fena halde sıkılarak sonunda "çaresine bakarım", dedi. İş mabeyne aksedip sadrazamla meclis-i vâlâ reisinin azileri kararlaştırılınca, Reşid Paşa azledilmeyip istifasının ka-

bul olunmasını, aynı zamanda büsbütün işten uzak kalmamak için o zaman Viyana Konferansı'nda bulunan Âli Paşa'nın yerine gönderilmesini rica etti. 4 Mayıs 1855'te çıkarılan Hatt-ı Humayun Reşid Paşa'nın istediği şekilde yazıldı. Fakat Viyana Konferansı'nın dağılması üzerine gitmesine hacet kalmadı. Sadarete yine Âli Paşa geçmişti.

Bu sadaretinde Reşid Paşa'yı sefirlerle uğraşmak son derece usandırılmıştı. Lord Stratford'un tahakkümü, müttefik orduların işesi, İngiliz, Fransız elçilerinin daima ihtilâf halinde olması yüzünden sadrazam cidden zorluk çekmişti.

Sadarettten ayrılan Reşid Paşa bir süre yalisında oturdu. Kendi muvaffakiyetiyle başlayan bir harbin ve onu takip eden konferansın sonuna kadar seyirci vaziyetinde kalmakla çok muzdaripti. Hırsını yenemedi. Halefi Âli Paşa'yı tenkitten kendini alamadı. Paris antlaşmasında Hristiyanlara verilen imtiyaz fermanını devletin istiklâline uygun görmeyerek mabeyne uzun bir lâyiha verdi. Kendisi gibi "emelsiz" bir insanın bu itirazı sırf sadakat dolayısıyla yaptığını söylemekle beraber Âli Paşa'ya olan kırgınlık ve hasedini

bir türlü gizleyemedi.

Bir süre sonra Reşid Paşa'nın Mısır'a seyahate çıktığını görüyoruz. Vali Said Paşa, oğlunun sünnet toplantısına Reşid Paşa'yı davet etmiş, o da kabul ederek Yusuf Kâmil Paşa ve zevcezi Zeynep Hanımefendi de beraber Feyzicihat vapuruyla İskenderiye'ye gitmişti. Bir süre Mısır'da kaldıktan sonra yine aynı vapurla İstanbul'a dönmüştü.

Âli Paşa Paris antlaşmasını imzalayıp Londra'da balolar verdikten sonra Viyana ve Trieste yoluyla dönerken Reşid Paşa Mısır'da bulunduğundan rakibinin bu muzaferiyetine, bu ikbale şahit olmak bedbahtlığına uğramamıştı.

Son İki Sadareti: Reşid Paşa son zamanlarında iki kere daha sadrazam oldu. Anlaşılan kendisine Abdülmecid'in teveccühü kaybolmamış ve İngiliz politikası ağır bastıkça Reşid Paşa iktidar mevkine geçirilmişti. Buna mukabil Fransız sefirinin baskısı da sukutuna sebep olmakta devam etmiştir.

1856 ikinciteşrinde Hatt-ı Humayun'la beşinci defa sadarete geçmesini İngiliz sefirinin padişah nezdinde teşebbüsü temin etti. Aynı gün sefir

İbrahim Paşa, M. Ali Paşa, Süleyman Paşa.

tarafından Abdülmecid'e büyük mera-simle Dizbağı nişanı takdim edildi. Bu iki hâdise İstanbul'da İngiliz siyaseti-nin ağır basması anlamına geldiğinden Fransızlarca hoş görülmemiştir.

Kırım Savaşı'ndan sonra Eflâk ve Buğdan'ın idaresini düzenlemek için bu memleketlerde "Divan-ı Mahsus"-lar seçilirken Fransız Elçisi Thouvenel, seçimlerin eyaletler ittifadına muhalif tesirler altında yapıldığını iddia etti. Sadrazam, bu iddianın varit olmayıp seçimlerin usulü daîresinde yapılmış olduğu hususunda ısrar edince Fransız sefiri Bâbüâlî ile münasebeti kesti. Rusya, Prusya, Sardunya devletleri de katıldı. İngiltere ve Fransa hariciyelerinin birbiriyle temas ederek seçimin feshini kararlaştırmaları üzerine Abdülmecid telâş gösterdi. Sadrazamı azlederek işin önünü almak istedi. Reşid Paşa'nın beşinci sadareti dokuz aydan biraz fazla devam etmişti. Kendisi meclis-i Tanzimat riyasetine naklolunmuşsa da bir ay içinde oradan da alınarak bir müddet mazul kalmıştır.

Mustafa Reşid Paşa'nın altıncı ve son sadrazamlığı şu şekilde vukubuldu: Azledildikten sonra yalisında otururken Serkarın Osman Bey, vaktiyle ettiği vaadi tutarak Sultan Mecid'i Emirgân üstündeki köşkte paşayla görüşmeye teşvik etti. Padişah karadan gelip eski sadrazamıyla uzun uzun görüştüktan sonra akşam yemeğini de orada yedi. Reşid Paşa'nın zekâ ve di-rayeti, Abdülmecid'in zihnini işgal eden meselelerde bulduğu hal çareleri fevkalâde hoşuna gitti. Tekrar sadarete getirilmesi kararlaştırılarak 1857 ikinci teşrininde Hatt-ı Humayun'la son defa mühr-ü humayuna nail oldu.

Fransa sefaretine de bu tayinden kuşkulanasın diye gereken teminat verildi. Hariciye Nazırı Âli Paşa'nın ziyaretinde sadrazam da sefir de bulunarak iki taraf uzlaştırdı. Bundan başka Sultan Mecid, Reşid, Âli ve Fuad paşalara birbirleriyle iyi geçinmelerini tenbih etmişti.

Mustafa Reşid Paşa'nın son sadareti esnasında ortada kendini üzecek, uğraştıracak bir mesele görülüyordu. O kadar sevdiği iktidar makamına gelişinden yaklaşık iki ay kadar sonra hastalandı. Bir müddet Bâbüâlî'ye gidemedi. Hastalığına rağmen, yalısına gelenleri kabulden geri durmuyordu. Nihayet iyileşince sefirlerin ziyaretini iadeye gitti. Bu ziyaretten yalaya avdetinden biraz sonra 7 ikincikânun 1858 perşembe günü kalp sektesinden hayata gözlerini kapadı.

Mühr-ü Humayun, vefatı günü yalı-

da bulunan Yusuf Kâmil Paşa aracılığıyla saraya iade edildi.

Mustafa Reşid Paşa Beyazıt'ta Okçular caddesindeki türbesinde mefundur.

Siyasi hayatını izaha çalıştığımız Reşid Paşa Türk milletinin yetiştirdiği en büyük devlet adamlarından biriydi. Hele 19. yy ricali arasında ondan mühim bir şahsiyet yoktur denilebilir. İda-rede ve siyasette büyük bir kudreti olduğu gibi inkılâp sahasında da derin bir azim ve irade sahibiydi. Her işte gayet tedbirli davranır, fakat verdiği kararı tatbikte metanet gösterirdi. Uzun süre Avrupa'da yaşamış olması ihata kabiliyetini artırmıştı. Bu memleketin kurtulması için Batı terakkiyatını takipten başka çıkar yol olmadığına kanaat getirmişti. Tanzimat-ı Hayriye'nin ilânında gösterdiği isabet, tatbikinde sarf ettiği gayret bu kanaatin mahsulüydü. Yoksa bunu sırf ecnebi-lerin gözünü boyayıp devrin siyasi müşküllerini çözmede bir vasıta telâki etmiş değildi. Reşid Paşa Avrupa devletleri içinde en ziyade İngiltere'nin tesiri altında kalmıştı. O zamanki İngiliz ricalinin Türk devletine samimi surette yardım etmek istediklerini anlamış olduğundan daima İngiliz politikasına yaslanmıştı. Maamafih diğer devletleri de kırmak istemez, dost geçinmek arzusunda bulunurdu. Meselâ mülteciler meselesinde Bâbüâlî ile Rusya arasında ilişkiler kesildiği halde Fuad Efendi'yi Petersburg'a yollaması buna misaldir.

Mustafa Reşid Paşa cömertlik, vekar, kibarlık ve efendilikle şöhrat bulmuş bir zattı. En parasız zamanlarında bile kendisine müracaat edenleri boş döndürmez, kendine sığınan düşmanlarına bile iyilik etmekten geri durmazdı. Zamanındaki bütün devlet

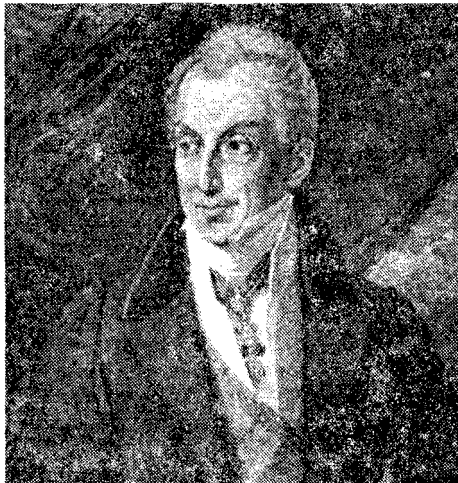
adamları hatırına son derece hürmet ederler, görevden alındığı zamanlarında bile ondan çekinirlerdi.

Reşid Paşa kadirşinaslık, adam yetiştirmek ve himaye etmek hususlarında da pek ileri gitmişti. Pertev Paşa'yı ölünceye kadar saygıyla anmış, Âli ve Fuad paşaları o yükseltmişti. Fakat iktidar mevkiine karşı duyduğu hırs yüzünden Âli Paşa'nın sadrazamlığını çekememiş, hasedini göstermekten kendini kurtaramamıştı. Bundan başka lütuf ve atıfetin yalnız kendisinden beklenmesini ister, başkalarına hulûs arzedenleri affedemezdi. Reşid Paşa da nihayet bir insandı. Onu her türlü noksanlıktan uzak bir varlık telâki etmek insanıyeti anlamamak olurdu. Araştırdıkça onun da türlü kusurlarını bulmak mümkündür. Fakat bunlara bakarak bu büyük adamı küçültme-yek kalkışmak insafa uygun değildir.

Reşid Paşa şiir ve inşada da iktidar sahibi ricaldendi. Resmî kitabette açık ve sade bir ifade kullanmayı tercih ederdi. Hele ametçiliği zamanında buna daha ziyade dikkat etmiş, sonraları ise bağlı cümlelerle yazı yazmaya başlamıştı. Manzum eserleri de varsa da pek nadirdir ve az şiir söylediği tahmin olunabilir.

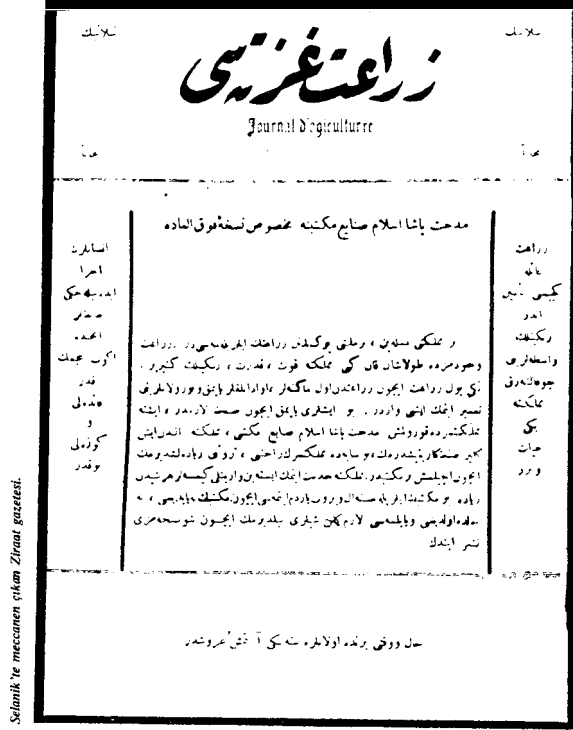
Söze nihayet verirken bir daha tekrar edelim: Reşid Paşa bu memleket-te esaslı bir inkılâp hamlesi yapmış bir devlet adamıdır. Zamanı müsait bulsaydı belki dahabüyüklerini düşünebilirdi. O devri, o devrin güçlüklerini gözönünde tutarsak yaptığı işin önemini o zaman iyi anlarız. Velhasıl bu büyük adam Türk tarihinde unutulmayacak bir şahsiyettir. Adını hürmetle anmak hepimiz için vazifedir. □

(Tanzimat l'den (1940) kısmen kısaltılıp sadeleştirilerek alınmıştır.)

Kont Metternick.

TARIM, KIRSAL YAPI VE ORMANCILIK

Osmanlı İmparatorluğu'nda Tarımsal Gelişme Prof. Dr. Donald Quataert

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ormancılık ve Gelişimi Yücel Çağlar

ÇERÇEVE YAZI

☐ Tanzimat'tan Sonra Orman Yıkımı ve Çevre Tahribi M. Tevfik Pehlivanoglu

Osmanlı İmparatorluğu'nda Tarımsal Gelişme

Donald Quataert

Giriş

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu çok büyük ölçüde tarıma bağımlıydı ve yüzyıl sonuna dek de öyle kaldı. Osmanlı devleti bir tarım imparatorluğuydu -Mısırlılar da dahil olmak üzere, on bir milyon tebasının çoğu geçimini tarımdan sağlıyordu; vergi gelirlerinin çoğu tarımsal kaynaklardan alınıyordu ve ihracatının çoğu tarım ürünleriydi. 19. yy'ın başlarında, Osmanlı çiftçilerinin çoğunluğu kendi tüketimleri için, Osmanlı kent ve kasabalarında satmak için ve ihracatçı tüccara satmak için üretim yapıyordu. İmparatorluk içinde çok çeşitli ürünler yetiştiriyordu, ürün türleri bölgeden bölgeye de farklılıklar gösteriyordu. Anadolu'nun kıyı bölgelerinde pamuk, incir, üzüm ve tütün yerel ve yabancı alıcılar için, çok çeşitli öbür ürünler ise yakın çevredeki tüketiciler için üretiliyordu. Suriye kıyıları da tahıldan tütüne, narenciyeden pamuk ve sebzeye, aynı bollukta ürünler yetiştiriyordu. Hem Anadolu'nun hem Suriye'nin iç bölgelerinde, bazı Suriye vahalarında ve İç Anadolu'nun bazı kesimlerinde sulama, üretilen ürün tür ve miktarını önemli ölçüde genişletse de, kuru tarım egemendi. Irak tarımı ise buğday, arpa ve pirinç üretimi için Fırat ve Dicle nehirlerine bağımlıydı; iki nehrin birleşerek İran Körfezi'ne döküldüğü Şattü'l-Arab bölgesinde de bol miktarda hurma yetiştirirdi. Irak'ta ve Anadolu ile Suriye'nin iç bölgelerinde ulaşım güçlükleri ürünlerin ihraç edilebilirliklerini şiddetle sınırlıyordu. Daha güneyde, çiftçiliğin Nil nehrinin iki yanındaki dar bir toprak şeridiyle sınırlandığı Mısır'da buğday ve az miktarda pirinç, tütün, afyon ve keten yetiştirirdi. Mısır'da güvenilir bir nehir ulaşımının bulunması binlerce yıldır tarımın ihracata dönük olmasını kolaylaştırmıştı.

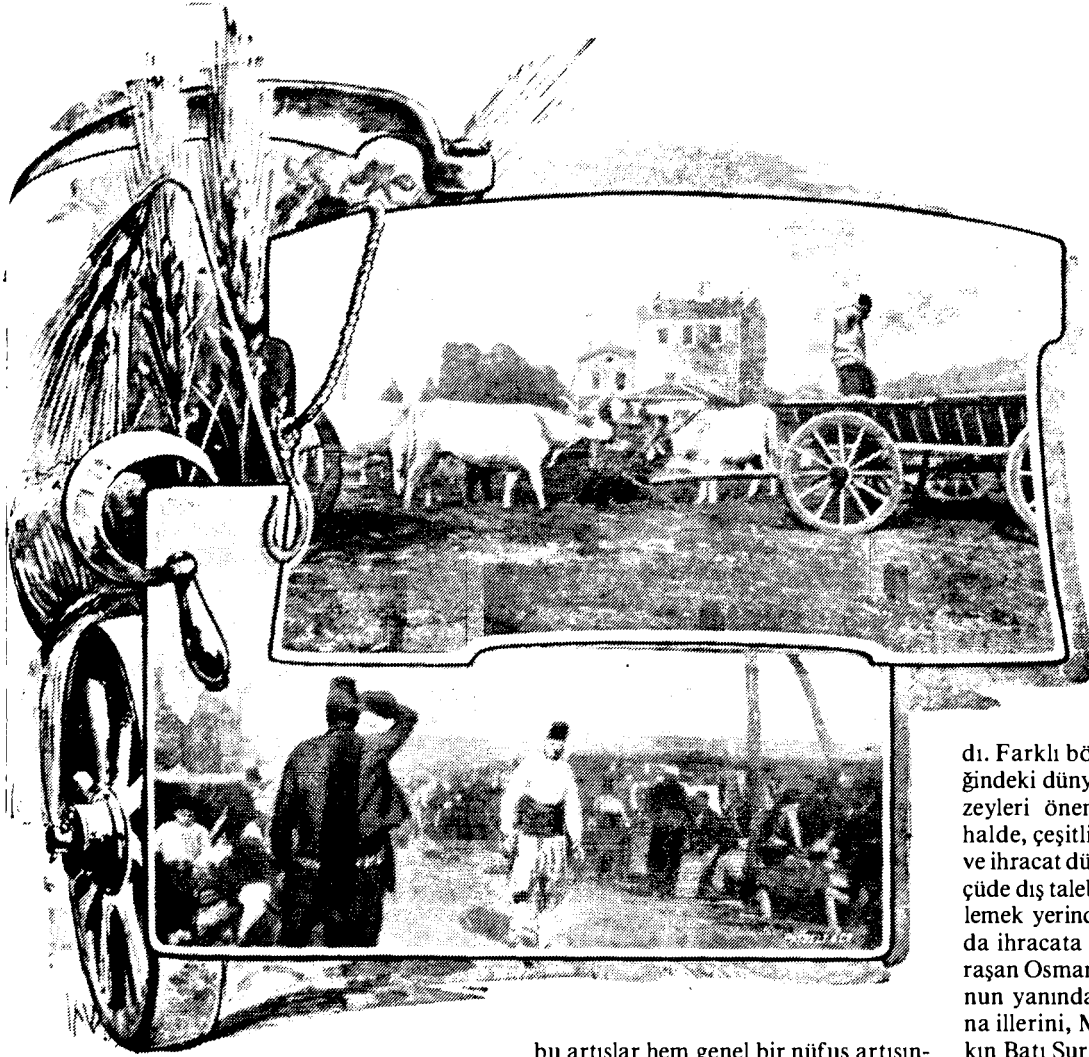
Osmanlı Ekonomisinde Tarımın Önemi

Osmanlı ekonomisinde tarımın önemini doğrudan ölçmek çok güçtür çünkü güvenilir ekonomik istatistikler ancak 19. yy'ın sonuna doğru, 1870'lerde yayınlanmaya başlamıştır. Osmanlı nüfusunun büyük çoğunluğu, % 75-80'i, kırsal alanda yaşıyordu. 1913'te

tüm Osmanlı İmparatorluğu gayrisafi milli hasılanın % 48'ini, Anadolu bölümünün gayrisafi milli hasılasınınsa % 55'ini tarımın oluşturduğunu biliyoruz. Osmanlı Devleti, çok büyük ölçüde tarımsal nüfustan toplanan dolaysız ve dolaylı vergilere yaslanıyordu. Kırsal nüfustan toplanan dolaysız vergilerin başında brüt bitkisel üretimin yüzde onu - on üçü arasında değişen *öşür* ve beslenen her hayvan başına salınan hayvan vergisi *ağnam resmi* geliyordu. Bu iki vergi, Osmanlı devletinin toplam vergi gelirlerinin % 34-44'ünü oluştuyordu. Büyük bölümünü çiftçilerin ödediği öbür vergilerle birlikte tarım, Osmanlı vergi gelirlerinin çoğunluğunu sağlıyordu. Tarımın Osmanlı ekonomisindeki önemini ölçmenin bir başka yolu, ihracatının yapısını incelemektir. Yine, yüzyıl başlarına ait elverişli istatistikler bulunmamakla birlikte, 1860'ların başında yalnızca pamuğun, Osmanlı Devleti dış ticaretinde en ön sırayı alan İngiltere'ye ihracatın yarısını oluşturduğunu biliyoruz. I. Dünya Savaşı'nın başladığı günlerde tüm Osmanlı ihracatının 0.9'u besin ürünleri ve hammadeler iken, Anadolu ihracatının % 80-85'i tarım ürünleriydi.

Osmanlı Tarımsal Gelişimini Özendiren Etkenler

19. yy boyunca Osmanlı tarımının gelişmesini yerli nüfus artışı, Osmanlı devletinin ve ilgili yabancıların özendirme çabaları ve hepsinden çok da hızla artan talebin aralarında bulunduğu bir takım etkenler uyarmıştır. Her şeyden önce, Osmanlı İmparatorluğu'nun nüfusu yüzyıl boyunca üç katına -belki otuz üç milyona ulaşmıştı. Bu artışın bir bölümü, çok sayıda - üç milyondan fazla Müslüman göçmenin Rusya ve Balkanlardan daralan Osmanlı İmparatorluğu'nun Anadolu ve Suriye'de kalan topraklarına göç etmesindendi. Nüfus artışının büyük bölümü, sağlık ve tıp alanındaki gelişmeler gibi başka nedenlerdendi. Birkaç kent merkezi, İzmir, Beyrut ve İskenderiye, Avrupa'yla ticaretin merkezi olmaları nedeniyle çok hızlı gelişti. Örneğin Beyrut'un nüfusu 1800'de 6.000 iken 1914'te 150.000'e ulaştı; İzmir'inki ise 100.000'den 300.000'e çıktı. Benzer biçimde, İskenderiye'nin nüfusu 1800'de 10.000 iken 1914'te 150.000'e ulaştı.

OSMANLI EKONOMİSİNDE TARIM:
Osmanlı Devleti'nde ekonomik istatistikler 19. yy'ın sonlarına doğru kullanıldığı için, tarımsal yapı hakkında bilgi edinmek bir hayli güçtür. Ancak 1913'te tüm imparatorlukta gayrisafi milli hasılanın % 48'ini tarımın oluşturduğunu söylemek mümkündür. Tarım gelirlerinin büyük bir bölümü dolaylı ve dolaysız vergilerden sağlanmaktaydı. Tarımın yapısı genellikle ihracatın yapısına bağlı olduğu için Osmanlı dış ticaretindeki gelişimi incelemek de bu konuda gerekli bilgiyi verebilir. 1900'lerde Silivri'de tarım ürünlerinin panayırda sergilenmesi.

di. Farklı bölgelerin Avrupa egemenliğindeki dünya ekonomisine katılma düzeyleri önemli farklılıklar gösterdiği halde, çeşitli tarımsal ürünlerin üretim ve ihracat düzeylerinin giderek artan ölçüde dış talebin etkisinde olduğunu söylemek yerinde olacaktır. 19. yy sonunda ihracata dönük tarımla en çok uğraşan Osmanlı bölgeleri Batı Anadolu'nun yanında Ankara, Konya ve Adana illerini, Mısır'ı ve Akdeniz'e en yakın Batı Suriye bölgelerini kapsıyordu. Bu bölgelerde deniz ulaşımı mümkündü, 1850'den sonra ürünü ihracat için kıyılara getirecek demiryollarının yapımı da başladı. Yüzyıl süresince Osmanlı çiftçileri, özellikle sözü edilen bölgelerdekiler, Avrupa ve Amerika'daki ekonomik eğilimlerden giderek daha fazla etkilenir oldular. Dış ekonomik güçlerin bu artan etkisi Osmanlı ekonomik yaşamına yeni bir istikrarsızlık getirdi. Osmanlı üreticileri, giderek artan bir biçimde, üzerinde en küçük bir etkileri bulunmayan ekonomik güçlere tabi oldular. Bir ürünün talebi aniden fırlayabileceği gibi, aniden durabilirdi de. Yüzyıl sonuna doğru, örneğin, İzmirli üreticiler tütün veya pamuk üretmekten daha az kâr getiren zeytin ağaçlarını kestiler. Osmanlı toprak ürünlerinden bazılarının talep akşamdan sabaha ortadan kalkabiliyordu. Örneğin, yüzyıl ortalarına dek, doğal -bitkisel-

deriye nüfusu da 1798'de 8.000'den 1907'de 370.000 dolayına fırladı. Dönem boyunca yine de nüfusun büyük bölümü kırsal alanda kaldı. Kasaba ve kentlerde yaşayan Mısır nüfusu 1800'de % 10 düzeyinden 1914'te ancak % 16'ya çıkarken, Anadolu'da nüfusun % 75'i hâlâ köylerde ve on binden az nüfuslu kasabalarda yaşıyordu. Bu nedenle, tarım, kısmen hem kentlerde hem köylerde yaşayan ve besinin yanı sıra imparatorluk topraklarının sağladığı hammaddelere gereksinim duyan Osmanlı nüfusunun artışına bağlı olarak gelişti.

Ama yüzyıl ilerledikçe, yabancı pazarlarda satılacak tarımsal malların üretimi Osmanlı İmparatorluğu'nun ekonomik yaşamında giderek artan önemde bir rol oynar oldu. Dünya ticareti 1800'den 1914'e elli kattan fazla arttı,

bu artışlar hem genel bir nüfus artışından, hem de bazı bölgelerin, özellikle Avrupa ve Kuzey Amerika'nın refah artışından doğdu. Avrupa talebi dünya ekonomisine egemen oldu, her yerdeki -Ortadoğu'nun yanı sıra Latin Amerika ve Rusya'daki- üreticiler Batı ekonomisinin etkisi altına girdi. Osmanlı İmparatorluğunda Avrupa etkisini ilk hissedenler Balkan eyaletleri oldu, buraları Anadolu'nun Ege kıyı bölgeleri ve Suriye ile Lübnan'ın batı kıyı bölgeleri izledi. Mısır'ın dış ticareti elli yıl içinde 19. yy ortasındakinin on beş katına ulaşarak müthiş bir artış gösterirken, İzmir'in dış ticareti de 1800'den 1914'e yaklaşık on kat arttı. Arap yarımadası ve Irak gibi bazı bölgelerde dünya pazarının etkisi yüzyıl içinde nisbeten daha geç geldi. Irak ticareti, örneğin, 1850'den 1914'e on kat arttı ama, yine de öbür Osmanlı bölgelerinin dış ticareti yanında çok küçük kal-

DIŞ ETKENLERİN SONUCU: 19. yy'ın sonuna doğru Osmanlı tarımı Avrupa ve Amerika'daki ekonomik gelişmelerden etkilenmeye başladı. Osmanlı üreticileri ürünlere olan talebin değişkenliği karşısında yeni tarımsal yapılara uymaya başladılar. Sözelimi uluslararası piyasada rağbet gören tarımsal ürünler daha az talebe sahip ürünlerin yerini aldı. İzmir'de üreticiler zeytin ağaçlarını keserek bunlardan boşalan alanlarda tütün ve pamuk yetiştirmeye başladılar. İzmir'de incir toplayanlar (üstte) ve kutulayanlar (altta).

boya maddeleri -rezede, kökboyası- ihracatı birçok kırsal ailenin önemli bir işi olmuştur. Ama, Avrupalı kimyacılar 1850'lerden başlayarak laboratuvarlarda yapay boyalar geliştirdiler ve doğal ürün ihracatı böylece ortadan kalktı. Doğal boya kökleri ve taneleri toplayan Osmanlı tebası geleneksel bir gelir kaynağını yitirdiler ve başka iş olanakları aramaya zorlandılar.

Çeşitli Tarımsal Malların Değişen Üretim ve İhracatı

Giderek daha çok sayıda Osmanlı çiftçisi, pek ender olarak tahmin edilebilir veya istikrarlı gelişme gösteren dış ekonomik güçlerin yıkıcı etkisine açık hale geliyordu. 19. yy'da çoğu ürünün üretim ve ihracı doğrusal bir gelişme göstermiyordu. Bunun yerine, zaman

inde dramatik dalgalanmalar, Osmanlı ürünlerine olan dış talebin sık ve çoğu kez radikal değişimlerine tepkiler gözleniyordu. İhracat değerleri açısından en önemli Osmanlı tarım malları tütün, buğday, arpa, kuru üzüm, incir ham ipek, afyon ve pamuktu. Yalnızca iki Osmanlı bölgesinde -Mısır ve Lübnan- tarım ekonomisi büyük ölçüde tek ürüne dayalıydı. Lübnan'da ipekçilik ve Mısır'da pamukçuluk öylesine yaygın ekonomik faaliyetler olmuştur ki her iki bölge de besin maddeleri bakımından ithalata bağımlıydı. Bu durum, özellikle Mısır'da, binlerce yıl imparatorlukların tahıl ambarlığını yapmış olan bu ülkede, çok çarpıcıydı. Ama bu ikisi dışında Osmanlı ihraç tarımı dikkat çekici çeşitliliğini sürdürmüştür; çiftçiler uluslararası pazar talebindeki kaymalara göre önceliği düşük ürünlere kaydırarak çeşitli ürünler üretmişlerdir.

Tahıl üretimi, birçok bölgede -örneğin Anadolu ve Suriye'de- kırsal alanda egemenliğini sürdürüyordu. Anadolu'da tahıl üretimi, kazalarda olsun, vilayetlerde olsun, işlenen tüm toprakların % 75'ini, zaman zaman % 90'ını kapsıyordu. Anadolu buğdayının iki katı arpa üretilirken mısır daha çok Karadeniz kıyılarında görülmüyordu. Buğday ve arpa ihracat sektörünün başlıca maddeleri arasında yerlerini korurken önemleri 19. yy sonunda azaldı. Büyük ölçüde makineleşmiş tarımın üretim mükemmeli ulaşım ağının dünya pazarına akıttığı ucuz ve bol Amerikan tahılı, çoğu Osmanlı tahıl üreticisini fiyat rekabetiyle devredışı bıraktı. Anadolu'da, buna karşı, buğday üretimi, öncelikle İstanbul'u Ankara ve Konya'ya bağlayan demiryolları sayesinde, 1850 ile I. Dünya Savaşı arasında üçte bir arttı. 1890'dan sonra bu demiryolu bağlantılarının kurulmasıyla, Anadolu platosundaki tahıl üretim merkezleri İstanbul'u besleme rekabetinde öne geçti. Ayrıca dünya pazarına da girmeye başladı. Anadolu arpa üretimi de en az buğday kadar arttı; bunda ise en büyük etken Avrupa bira üreticilerinin artan talepleriydi. 19. yy sonunda toplam Osmanlı tahıl ihracatı azalma gösterirken, Anadolu'dan demiryollarıyla taşınan tahıl ihracatı beş kat arttı.

Anadolu ve Suriye gibi bazı bölgelerde yetişen pamuk, Avrupa talebinin etkisiyle 18. yy sonunda yüksek üretim düzeylerine erişmişti. Ama 19. yy'ın ilk yarısında Osmanlı pamuk üretimi, ucuz

köle emeği kullanan Amerikan Güne-
yi'nin şiddetli rekabeti sonucu, düştü.
1850'ye varıldığında, İzmir gibi bir za-
manların önemli merkezlerinden pazu-
muk ihracatı bir önceki yüzyılınkinin
yarısının altında kalıyordu. Oysa Mı-
sır'da pamuk, Osmanlı denetiminden
uzaklaşıp ülkeyi bağımsız bir yola ko-
yan Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın uy-
guladığı politikalar sonucu, başlıca
ürün haline geliyordu. Avrupalı tekstil
imalatçıları ABD'deki İç Savaş döne-
minde Amerikan pamuğundan yoksun
kalınca Osmanlı ve Mısır pamuk üreti-
mi büyük bir patlama gösterdi. İzmir
üretim ve ihracatı 19. yy doruklarına
ulaşırken Adana'da yeni bir pamuk
merkezi kuruluyordu. 1882'de İngiliz
işgaline giren Mısır'da uzun lifli pamuk
türü yüzyılın kalan yıllarında yabancı
müşterilerin ilgisini çekmeyi sürdürdü.
Ama 1865'te Amerikan İç Savaşı'nın
bitmesiyle Anadolu pamuğunun pazarı
çöktü ve Osmanlı pamuk üretim böl-
gelerinin çoğunda üretim keskin bir dü-
şüş gösterdi. Suriye'de, örneğin, 1890'-
larda pamuk fiyatlarının şiddetli düşüşü
sonucunda pamuk üretimi neredeyse
sona erdi. Sonraları, Avrupalı imalat-
çıların ham pamuk talebi 1900 sonra-
sında karşılanamaz olunca pamuk fi-
yatları ve Osmanlı pamuk üretimi ye-
niden yükseldi. Suriye'de üretim iki ka-
tına çıkarken Adana'da on yılda üç ka-
tına ulaştı. I. Dünya Savaşı'ndan önce
de yarı yarıya arttı. Böylece, yarım yüz-
yıl süresince, Dünya talebindeki dalga-
lanmalar Osmanlı çiftçilerini pamuğa
yöneltilmiş, sonra vazgeçirmiş, sonra ye-
niden pamuk tarımına çekmiş oldu.

Üzüm, genellikle kurutulmuş olarak,
yüzyılın ikinci yarısında önemli bir ih-
raç maddesi oldu. Üzüm üretimi en çok
Anadolu'da ve Lübnan dağı bölgesin-
de önem kazandı, 1870'lerde de İzmir
kentinin en önemli ihraç ürünü oldu.
I. Dünya Savaşı'ndan hemen önce,
üzüm üretimi Aydın vilayetindeki tarım
alanlarının yaklaşık beşte birini kapsı-
yordu. Aydın, Bursa (Hüdavendigâr),
Ankara ve Konya vilayetleri, impara-
torluk bağlarının % 20'sine sahipti.
Üretim ve ihracat yüzyılın son yılların-
da, bir bağ hastalığı olan *filoksera*'nın
milyonlarca bitkiyi mahvetmesi sonu-
cu önemli bir azalma gösterdi. Hemen
hemen aynı dönemde, Osmanlı üzümü-
nün en büyük alıcısı Fransa'nın elveriş-
siz gümrük politikaları ihracatı daha da
aşağı itti. Yine de 20. yy başlarında hü-
kümet ve Düyun-ı Umumiye İdaresi'-

nin saldırgan politikaları güçlü bir ta-
leple birleşerek üzüm üretim ve ihraca-
tını eski düzeyine yükseltti.

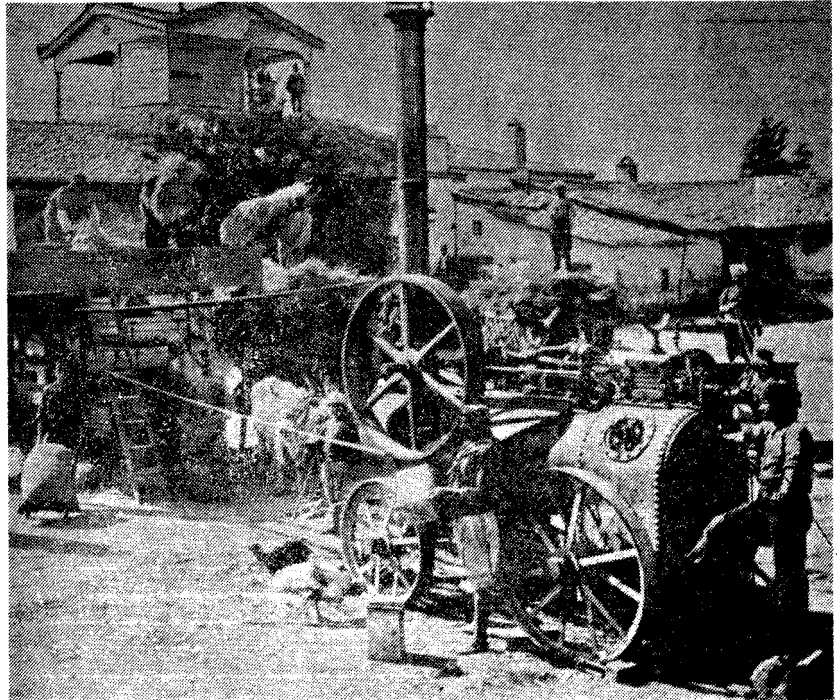
İncir de imparatorluğun Anadolu
bölgesinin, özellikle İzmir ve hinterlan-
dının, bir başka önemli ihraç ürünü-
dü. 1860'larla 1914 arasında incir ihra-
catı dört katına çıktı; incir paketleme,
İzmir bölgesinde başlıca mevsimlik iş
alanı haline geldi. Afyon üretim ve ih-
racatı da yüzyılın ilk üçte ikisinde kes-
kin bir yükseliş göstererek altı kattan
fazla arttı. Yüzyılın kalan üçte birinde
ise ihracat ve büyük olasılıkla üretim,
geriledi. İncirde olduğu gibi Osmanlı
afyon üretiminin de çoğu Batı Anado-
lu'da gerçekleştiriliyordu.

İmparatorluğun Asya vilayetlerinin,
Samsun, Bafra, İzmir ve Lazkiye'nin
tütün, sigaranın bulunuşuyla dünya
çapında ün kazandı ve Amerikan tütü-
nüyle çok iyi bir harman oluşturduğu
için her yerde aranır oldu. 1880'lerden
başlayarak Osmanlı tütün üreticileri
Avrupa denetimindeki Regie Cointeres-
sée des Tabacs yönetimi altına sokul-
maktan büyük sıkıntı çektiler. Ama

1914'e ulaşıldığında, Amerikalı alıcıla-
rın talebindeki hızlı artış nedeniyle,
"Türk" tütününü Osmanlı ihraç malları-
nın en değerlisi haline geldi. Tüm impa-
ratorlukta üretim, 1880-1914 arasında
iki, belki de üç katına çıktı.

Üretim Yöntemleri

Üretim yöntemleri, ürüne, bölgeye ve
devre göre büyük farklılıklar gösteri-
yordu. İmparatorluk içinde yabancıla-
rın toprak kullanımı pek görülüyordu;
bunun nedeni, kısmen, merkezî Os-
manlı hükümetinin karşı çıkmasıydı.
Ama bazı bölgelerde, örneğin İzmir'-
de, yabancılar toprak edinip önemli
toprak sahipleri haline gelebildiler. Çok
sayıda ücretli işçinin çalıştığı büyük
çiftliklerse imparatorluğun hemen her
bölgesinde bulunmalarına karşın çok
seyrek görülüyordu. Yalnız, tarımın
çok büyük ölçüde ihracata dönük ol-
duğu Mısır bu kuralın dikkat çekici bir
istisnasıydı, 1900'e varıldığında ülkenin
tarıma açık topraklarının % 44'ü top-
rak sahiplerinin % 8'inin elindeydi. Mı-
sır dışında imparatorluk tarım alanla-

TARIMDA ÜRETİM YÖNTEMLERİ: Osmanlı tarımında üretim teknikleri ürüne ve bölgeye göre farklılıklar göstermekteydi. Tarımın ihracata dayalı bir yapı kazandığı Mısır hariç, imparatorluk topraklarının büyük bir bölümü küçük birimler halindeydi. Ticari üretime yönelik büyük çiftliklerin kurulması ise ulaşım ağının oluşması ve dış ekonomik bağların kurulmasıyla birlikte gelişti. Manisa'da bir büyük çiftlikte harman makinesi (1895).

TARIM EĞİTİMİ: Osmanlı ekonomisinin dünya ekonomisiyle ilişkileri sonucu tarımsal gelişme programı içinde eğitim de önem kazandı. Avrupa tarım okullarında okuyan genç memurlar, belirli bir eğitim gördükten sonra devlet hizmetinde çalıştılar. Bu arada Ziraat Heyet-i Fenniyesi kuruldu. Daha sonra da Halkalı, Bursa ve Selânik'te Devlet Tarım Mektepleri kuruldu. Ticaret ve Ziraat nazırı Aristidi Paşa.

rının büyük bölümü küçük birimler halinde işleniyordu; işleyenlerse ya küçük toprak sahipleri ya da büyük toprak sahiplerinin toprağını işleyen küçük üreticiler-ortakçılardı. Ticari üretime yönelik büyük çiftliklerin kurulmasını emek kıtlığı ve ürünü kârlı kılacak iyi bir ulaşım ağının yokluğu geciktirmiştir. Büyük toprak sahiplerinin çoğu toprak kiralama, ortaklık ve kendi çiftliklerini işletmek için sürekli ve geçici ücretli emek kullanımını bir arada uyguluyordu. Küçük toprak sahipleriye, büyük toprak sahiplerinin, başka türlü işlenemeyecek topraklarını kiralyorlardı, kendilerinininkine ek olarak.

Ücretli emek kullanan büyük çiftlikler, 19. yy'da tarıma açılan bölgelerde daha yaygındı. Mısır dışında en iyi bilinen örneklerden biri, ancak 1850'den sonra tarıma açılan Adana bölgesidir. Bu bölgede büyük ticari çiftlikler kurulmasının bir dizi nedeni vardır, bunların başında da daha önce toprak üzerinde hak sahibi olan herhangi bir çiftçi sınıfının bulunmadığı bu bölgenin yeni geliştirilmiş olmasıdır. Bu yüzden de girişimciler toprakları daha özgürce iş-

leyebildiler. Daha önce tarıma açılmış olan bölgelerde girişimciler, çiftçilerin emek kıtlığı ve merkezi hükümetin varolan ekonomik sistemce yaratılan vergi gereksinimi tarafından korunduğu, mevcut sosyal yapıların direnişiyle karşılaşılıyordu. Adana bölgesi, aynı zamanda, hem çok düz ve verimli, hem de kolay ve ucuz ulaşım sağlayan denize çok yakındı. Denize yakın düz topraklar, emek kıtlığını bertaraf edecek büyük tarım makinelerinin taşınmasının da daha kolay olması anlamına geliyordu. Epeyce benzer biçimde, Suriye'de de tarıma yeni açılan topraklarda büyük çiftlikler kurulmaya başladı. Burada aralarında Sultan II. Abdülhamid de olmak üzere, büyük toprak sahipleri çiftliklerini işletmek için yeni gelmiş ya da daha önce bu bölgeye yerleşmiş *muhacirun*'u istihdam ediyordu. Ama, İzmit, Konya ve Ankara'yı bağlayan Anadolu Demiryolu çevresindekiler gibi tarıma yeni açılmış başka bölgelerde küçük mülkiyet egemendi. Buralarda Osmanlı hükümeti, binlerce *muhaciruna* eşit miktarda toprak dağıtmıştı. Bu örnek, toprak dağılım kalıp-

larının belirlenmesinde hükümet politikasının oynadığı önemli rolü göstermektedir.

Modern tarım araç ve makinelerinin kullanımı, hızla artmasına karşın, yine de -Adana ve Mısır dışında- pek ender görülüyordu. Gelişmiş tarım araçlarının kullanılmaya başlaması ancak yüz yılın son otuz yılında önem kazandı. Bazı bölgelerde yeni araçları Anadolu ve Kuzey Suriye'nin eski sakinlerine tanıtmada en büyük rolü *muhacirun* oynadı; başka bazı bölgelerde ise bir kısmı Avrupalı olan büyük toprak sahipleri aynı işlevi gördü. Anadolu ve Bağdat Demiryolu Kumpanyası gibi bazı yabancı firmalar, çiftçilere gelişmiş teknolojileri tanıtmada etkin oldular; bu arada demiryolları da büyük miktarlarda yük taşınmasını oldukça kolaylaştırıyordu. Yeni tarım araçları, orta gelir düzeyindeki çiftçilerin alabileceği gelişkin demir pulluklardan yalnız büyük çiftlik sahiplerinin alabileceği buhar gücüyle çalışan büyük biçer-döverlere kadar uzanıyordu. Yüzyıl sonuna gelindiğinde basit demir pulluklarının yıllık satışı ortalama dört bine ulaşmıştı, yalnız Batı Anadolu'daki demir pulluk sayısı da 60.000'i aşmıştı. Ama buhar gücüyle çalışan makineler, tam tersine, çok küçük sayıda büyük toprak sahibinin dışına yayılamamıştı, bunların büyük kısmı da Adana bölgesindeki büyük çiftliklerde bulunuyordu.

Tarımsal Gelişmede Osmanlı Hükümetinin Rolü

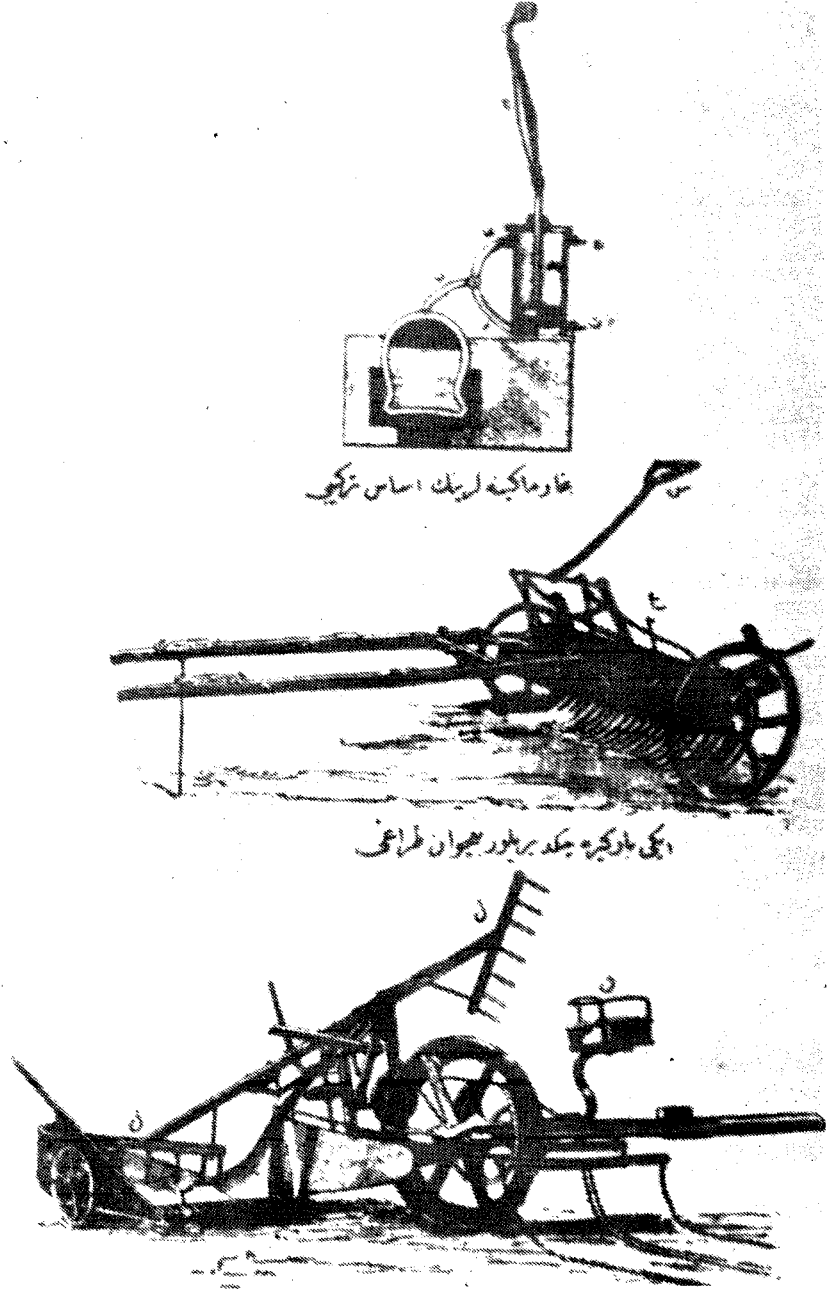
Osmanlı tarımsal gelişmesini etkileyen ana etkenin dış talep olduğu kuşku götürmez. Ama, büyük ölçüde dünya pazarındaki eğilimlere dayanan başka etkenler de rol oynamıştır. Yukarıda sözünü ettiğimiz yabancı firmalar bunların en önemlilerindendi. Osmanlı Düyun-ı Umumiye İdaresi de temel etkenlerdendi. Başlıca, Avrupalı finansörlerden kurulan bu konsorsiyum, büyük tutarlara ulaşan Osmanlı devlet borçlarının geri ödenmesini gözetmek üzere, 1880'lerin başında kurulmuştu. Bu amaçla, Osmanlı devleti, Düyun-ı Umumiye İdaresine damga vergisi, tuz, balık ve kereste vergisi gibi temel gelir kaynaklarının doğrudan denetimini devretti. Tarım ekonomisinin önemli sektörlerindeki gelirlerin denetimi de bu yabancı kreditorler grubuna verilmişti -tütün, ipek ve daha az düzeyde üzüm.

Düyun-ı Umumiye'nin kuruluşu Osmanlı tarihinde bir dönüm noktası, Os-

manlı mali bağımsızlığının hemen tümüyle ortadan kalkmasını belirleyen bir olaydı. Ama Düyun-ı Umumiye, bazı sektörlerin gelişiminde önemli ve olumlu bir rol oynadı. Örneğin bu kuruluşun yapıcı politikaları Osmanlı ipekböcekçiliğinin canlanmasına yardımcı oldu. Batı Anadolu ve Lübnan'da önemli bir tarım faaliyeti olan ipekböcekçiliği, 1860 ve 1870'lerde hastalık ve Uzakdoğu ülkelerinin rekabeti yüzünden büyük bir sarsıntı geçirmişti. Osmanlı İmparatorluğu'nda bu faaliyetin geleceği karanlıkken, Düyun-ı Umumiye ipekböcekçilerini, türlü hastalıkları önleyecek teknikler konusunda, akıllıca ve iyi yürütülen programlarla eğiterek müdahale etti. Ama ipekçiliğin düzelmesinde Düyun-ı Umumiye İdaresi'nin olduğu kadar, büyük bir hızla, neredeyse üstel bir biçimde artan dünya ipek talebinin de büyük rolü olmuştur.

Aynı şekilde, dış talebin kısıtlamaları altında işleyen Osmanlı hükümetinin tarım politikası da, ikincil durumda olsa da, tarımsal gelişmeyi etkileyen önemli bir faktördü. Osmanlı tarımını özendiren hükümet programları, 1930'lara, özellikle tarımsal sorunlarla ilgilenmek üzere birtakım devlet örgütlerinin kurulmasına dek uzanır. Ama onlarca yıl süresince, bunlar, hükümet içinde kurulan kısa ömürlü bürolarca yürütülen çok sınırlı çabalar olarak kaldı. Bu ilk programlardan sorumlu memurların bir kısmı gereken uzmanlığa sahip olmakla birlikte, birçoğunun tarım konusunda pek az bilgisi veya ilgisi vardı.

Yüzyılın sonlarına doğru, Osmanlı'nın dünya ekonomisiyle ilişkileri derinleştikçe yönetimin ilgisi daha somutlaştı. Buna bağlı olarak da tarımsal gelişme programları daha ayrıntılı ve daha başarılı olmaya başladı. 1870'lerde, Fransa'da tarım eğitimi görmüş olan bir Osmanlı Ermenisi, tarımı özendiren Osmanlı devlet programlarının direktörlüğüne atandı. Onun gözetiminde genç Osmanlı memurları Avrupa tarım okullarına, yeni bilimsel teknikleri öğrenmeye gönderildi. Sonuçta, sürekli genişleyen, birkaç düzine tarım uzmanından oluşan bir grup, devlet hizmetinde çalışmaya başladı. 1892'de, yönetimin gelişme programlarından sorumlu Ziraat Heyet-i Fenniyesi kuruldu. Bu kurul, birkaç ay sonra oluşturulan Orman ve Maden ve Ziraat Nezareti emrine verildi. Bundan sonra tarım alanında gereken eğitim ve uzmanlığa sahip

TARIM ARAÇLARININ KULLANILMASI: Osmanlı tarımında modern tarım araçlarının kullanımı 19. yy'ın ortalarından itibaren başlar. Bu araçlar da özellikle Mısır ve Adana bölgesinde geniş bir kullanım alanına sahipti. Modern tarım araçlarının Adana dışında Anadolu'da görülmesi çok sonradır. Bu araçların tanıtımı o dönemlerde yatırım yapan yabancı firma temsilcileri tarafından da yapılmaktaydı. Sultanahmet Sergi-i Umumiyesi'nde sergilenen ziraat aletleri.

görevlilerce yürütülen bir devlet programı, tarımsal değişim sürecini belirlemeye başladı. Sultan II. Abdülhamid'in hükümdarlığı döneminde kurulan yapılar, Osmanlı Devleti'nin I. Dünya Savaşı'na girişine dek yürürlükte kaldı.

Örneğin, tarım teori ve pratiğinde çağdaş eğitime sahip öğrenciler yetiştirmek üzere, İstanbul-Halkalı'da, Bursa'da ve Selanik'te Devlet Tarım mektepleri açıldı. Sonraki yıllarda, üç yüzü aşkın öğrenci, bu okullarda üç-dört yıllık öğre-

TARIMI ETKİLEYEN DIŞ ETKENLER: Tarımsal yapının değişimini etkileyen Düyun-ı Umumiye gibi kuruluşlar bazı sektörlerin gelişiminde olumlu roller oynamışlardır. Özellikle ipekböcekçiliğinin canlanması Düyun-ı Umumiye'nin katkıda bulunduğu programlarla oldu. Düyun-ı Umumiye genel müdürü Kont d'Arnoux (sağda), Düyun-ı Umumiye-i Osmaniye Varidat-ı Muhassasa Idaresi Meclisi reisi Sir Venceat Caillard (ortada), Orman ve Ziraat nazırı Celâl Bey (solda).

timi başarıyla tamamlayarak mezun oldu. Mezunların çoğu, burslu öğretimlerinin karşılığı olarak belirli bir süre devlet hizmetinde çalışıyorlardı, ama bunlardan pek az bir kısmı Osmanlı tarım bürokrasisinde hizmetlerini sürdürdü. Ötekiler, yüksek bir rakam tutan öğretim masraflarını doğrudan ödeyerek zorunlu hizmetten kaçındılar.

Devlet, tarım okullarında tam zamanlı öğretim programlarıyla uzman yetiştirirken, bir yandan da Adana, Ankara, Sivas, Konya, İzmit, Erzurum, Şam, Halep ve Manastır'da örnek çiftlikler ve tarlalar kuruyordu. Örnek tarlalar, pazara gelen çiftçilerin görebilecekleri yerlere kuruluyordu. Bu örnek kuruluşlarda, devlet tarım uzmanları, çoğu kez Avrupa veya Osmanlı tarım okullarında eğitim görmüş Osmanlı memurları, çevredeki çiftçileri kendilerini örnek almaya cesaretlendirmek için, geliştirilmiş tohum türleri, modern araç-gereçler ve yapay gübreler kullanıyorlardı. Uzmanlar çoğu bölgede, yöre üreticilerine yabancı ürünleri, daha verimsiz yöntemlerden onları uzaklaştırıp Avrupa'nın talep ettiği ürünlere yöneltmek amacıyla üretiyorlardı. Tarım okullarında, örnek çiftlikler ve tarlalarda sürdürülen bu çabaların yanında, devlet, üzüm, çay, pamuk, patates, okaliptüs ağacı ve şekerpancarı gibi ürünlerin üretimini özencirmek için de sık sık özel programlar uyguluyordu. Örneğin, 20. yy'ın ilk yıllarında, Anadolu Demiryolu boyunca ve Karadeniz kıyılarında çiftçilere yüksek kaliteli

buğday tohumu dağıtıldı.

Yönetim programlarının en önemlilerinden biri, 1888'de kurulan ve 1863'te Midhat Paşa'nın Tuna vilayetinde gerçekleştirdiği Memleket Sandıkları'nı örnek alan Ziraat Bankası'nın oluşturulmasıydı. Ziraat mektepleri, örnek çiftlikler ve tarlalar, tohum dağıtım programları gibi, Ziraat Bankası da devletin tarımsal gelişmeyi doğrudan uyarma çabalarının bir parçasıydı. Bankanın özel görevi, sermaye birikiminin çok geri olduğu bir ekonomide çiftçilere kredi dağıtmak ve her zaman nakit ihtiyacı çeken hazine için, çeşitli tarımsal gelişme programları için, sürekli bir gelir kaynağı oluşturmaktı. Bu hedeflere ulaşmak için devlet aşar üzerine ek bir vergi saldı; *menafı iane hissesi* denen bu ek vergi toplanarak bankanın kullanımı için ayrı bir fona yatırıldı. Bu paralarla banka, sonraki otuz yılda on milyon liradan fazla kredi dağıttı. Yalnızca Anadolu'da, 750.000'i aşkın çiftçiye dağıtılan kredi tutarı altı milyon lirayı aşıyordu. Buna ek olarak, banka, Ziraat Mekteplerine, örnek çiftliklere ve tarlalara, tohum dağıtım programlarına ve makine deneme programlarına 500.000 liralık katkıda bulundu.

Bankanın ve devlet programlarının yetersizlikleri çoktu. Ziraat Bankası'nın şube komitelerinde yer alan eşraf kredilerin önemli bir kısmını alıyor ve tüketim harcamalarında ya da tarımdışı amaçlar için kullanıyorlardı. Zaman zaman bankanın çiftçilere dağıtmak üze-

re aldığı araç-gereç ve tohumlara el koyuyor, bunların küçük çiftçilere ulaşmasını engelliyordu. Ayrıca banka bürokrasisi ve kredi verileceklerden istenen belgelerin çokluğu kredi ihtiyacı içinde olanların önemli bir bölümü bankaya başvurmaktan caydırıyordu. Bankanın teminat olarak gayrimenkul ipotegi istemesi de birçok yoksul çiftçiye kredilerden yoksun bırakıyordu. Bunun kadar önemli bir başka etken de Sultan ve devlet yöneticilerinin banka fonlarını tarımla ilgisi olmayan amaçlarla kullanmasıydı. Dahası, banka için ayrılan paralar pek azdı ve Osmanlı tarihinde, yönetimin genel tarımsal gelişme programlarına uyan tanımına pek geç kavuşmuştu. Programlar birbiriyle tutarlı ve uyumlu bir biçimde ancak 1880-1890'larda, Düyun-ı Umumiye'nin kuruluşundan ve Osmanlı mali özerkliğinin büyük ölçüde ortadan kalkmasından sonra kavuştu. Bu tarihten sonra Osmanlı ekonomisinin en kazançlı kesimleri doğrudan Avrupa denetimine girmişti. Dahası, ithal ikamesi stratejileri benimsenmemiş, ilgi odağı daha çok Osmanlı tebasının gereksindikleri değil, Avrupalı tüketicilerin gereksindikleri malların üretimi olmuştu. Devletin tarım geliştirme programlarının ilk hedefi Avrupa'ya ihracatın artırılması olarak belirliyor, bu da Osmanlı üreticilerini dış ekonomik güçlere daha çok bağlıyordu. □

(Çeviri: Ahmet Günlük)

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ormancılık ve Gelişimi

Yücel Çağlar

Tanzimat'la birlikte Osmanlı İmparatorluğu'nda gündeme gelen siyasal, ekonomik ve kültürel değişme ve gelişmeler, zaman içinde yaşamın hemen her alanına yansımıştır, doğal olarak. Bu değişme ve gelişmelerin doğru olarak kavranabilmesi, Tanzimat'a yol açan oluşumların nitelik ve kaynaklarına ilişkin yargıların açıklıkla ortaya konulmasını gerektirmektedir: Doğan Avcıoğlu, sözkonusu oluşumlara ilişkin olarak şu saptamayı yapıyor: *"1838 Antlaşması, serbest ticaret şartlarını hazırlamıştı. Tanzimat ise, Batı kapitalizmi yararına kurulan bu açık pazar düzeninin gerekli kıldığı idarî, malî vb. reformları getirecektir. Batı kapitalizminin Türkiye'de yaslanmak istediği Rum ve Ermenilere imtiyazlı bir durum sağlayacaktır."* Stefanos Yerasimos ise, Osmanlı İmparatorluğu'ndaki iyileştirme, yeniden düzenleme çabalarının hemen her aşamada, ülkenin sömürgeleştirilmesine yönelik etkinliklerle koşutluk içinde bulunduğunu öne sürüyor: *"1839 Tanzimat Fermanı nasıl 1838 Ticaret Antlaşması'nın arkasından gelmişse, 1856 yılında kabul edilecek olan Islahat Fermanı, 1854 yılındaki ilk borçlanmanın ve 1878 Berlin Antlaşması'nda kayda geçen reform vaatleri de 1875 yılındaki iflasın ardından gelecektir. Çünkü ekonomik bağımlılığa doğru atılan her adım, Batılı güçlerin reform paravanası altında kendini açığa vuran vesayetinin ağırlığını gitgide daha fazla duyuracaktır. Bu, aynı zamanda, Batılı büyük devletler için, ıslahat hareketlerinin, kendi uyruklarıyla Rum ve Ermeni simsarlarına daha geniş bir hareket serbestisi ve gitgide artan bir müdahale imkânı kazandırmaktan başka bir anlama gelmediğini de gösterir."* Bu iki saptama, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e değin uzanan dönemin ormancılığına ilişkin değişme ve gelişmelerin irdelenmesi sırasında kesinlikle gözden kaçırılmaması gereken ekonomik, siyasal ve kültürel gerçeklikleri açıklıkla ortaya koyuyor. Gerçekten, Tanzimat'a değin, ormanlardan yararlanmaya belirli kurallar getiren kapsamlı bir yasal düzenleme bulunmuyordu. Ormanlardan yararlanma biçimine belirli bir düzen getirilmesine yönelik ilk çabalar Tanzimat'ın ilanını izleyen yıllarda gündeme gelmiştir. Başka bir söyleyişle,

Tanzimat'ın ilanı, ülke ormancılığı yönünden de bir dönüşüm ya da değişim noktası olarak değerlendirilebilir.

Tanzimat'tan Önce Ormanlardan Yararlanma

Bu dönemdeki ormanlardan yararlanma biçimine açıklık getirebilecek yetkinlikte bir kaynak bulunmamaktadır. Derlenebilen çeşitli bilgilere göre ise, ormanlar, bu dönemde, hava ve su gibi, ancak olmadığı zaman varlığı anlaşılabilen ya da aranan türden bir kaynak olarak algılanmış ve "değerlendirilmiştir." Kaynaklardan anlaşılabilirdiği kadarıyla Tanzimat öncesi dönemde ülkedeki ormanlar üzerinde beş mülkiyet biçimi sözkonusuydu: 1) Vakıf, 2) Özel, 3) Cibal-i Mübaha, 4) Köy ve Kasaba Baltalıkları, 5) Tersane ve Tophanelerin gereksinmesine ayrılmış ormanlar. Gerçekte, bu sınıflandırmada, ikinci ve döndüncü kümeye giren ormanlar, çeşitli kaynaklarda "Mirî Korular" ya da "Devlet Ormanları" olarak aynı başlık altında toplanmaktadır. İmparatorluk sınırları içinde kalan ormanların çok büyük kesimini kapsayan bir kümede, "Koru-yu Hümayun" olarak anılan ve üzerinde bulundukları topraklara ilişkin mülkiyet düzenine uygun olarak değerlendirilen ormanlar da bulunmaktadır. Bilindiği gibi, Osmanlı İmparatorluğu'nda toprak, kısaca "Dirlik Düzeni" olarak anılan bir işlerlik içinde değerlendirilmekteydi. Bu işlerlikte ise, toprak, "Timar", "Zeamet" ve "Has" adıyla anılan paylar olarak "Sipahi" ve "Zaim"lerle sultan ve vezirlere verilmekteydi. Bu topraklar üzerindeki ormanların da, öteki varlıklar gibi, dirlik sahiplerinin kullanımına bırakıldığı anlaşıyor. Sözgelimi, 1664'te, dönemin Şeyhülislâmı Yahya Efendi'nin çıkardığı bir fetva ile; Köylülerin, bir sipahinin, tımarı olan topraklar üzerinde kendi kendine yetiştiren ağaçları izinsiz kesmeleri durumunda uygun gördüğü bedeli almasına, gerektiğinde de ağaç kesmelerini engelleyebilmesine olanak tanınmıştır. Kaynaklar, sultanlara ayrılan ormanların sınırlandırıldığını, her üç yılda bir içinde yaşayan insan ve hayvanlarla birlikte sayıldığı, bu alanlar üzerinde halkın avlanmasının, orman ürünü hasat etme-

sinin yasaklandığını da ortaya koymaktadır. Öte yandan, "Dirlik Düzeni" içinde sonradan ortaya çıkan mütezimlerin, gelir kaynaklarına ormanları da kattıkları anlaşılmaktadır. Yine devlet ormanları içinde, mülkiyeti doğrudan doğruya devletin olan, ancak, özel olarak hiçbir kişi ve topluluğun yararlanmasına bırakılmamış ormanlar da bulunmaktadır. Çeşitli tarihlerde çıkarılmış "Telhis", "Hüküm" ya da "İlmühaber"lerden, "Koru-yu Hümayun" ormanlardan ayrı olarak "Mirî Koru" biçiminde anılan bu ormanlardan, ancak devletin çeşitli gereksinmelerinin, sözelimi yakacak odun ve kömür, gemi yapımında kullanılan kereste vb. karşılanması amacıyla yapılacak yararlanmalara izin verildiği anlaşılmaktadır. "Tersane ve Tophane" ormanları ise, adından da çıkarılabileceği gibi gemi ve top yatak ve arabalarının yapımında kullanılan kerestelerle döküm için gerekli yakacak odunun sağlanması amacıyla ayrılmıştır. Bu ormanların nitelikleri ve ağaç türleri yönünden belirli özelliklerin bulunması öngörülmüş ve bu özelliklere sahip ormanlar yöreleriyle belirlenmiş, yönetimleri de Tersane-i Âmireye bırakılmıştır. Devlet ormanları içinde değerlendirilen ve gerek kap-

sadığı alan gerekse yararlanılan biçimi yönünden Tanzimat öncesi dönemdeki ormanlardan yararlanma düzeni içinde, döneme adını verebilecek denli büyük önemi, Cibal-i Mübaha olarak anılan ormanlık alanlar taşımaktaydı: Devletin mülkiyet ve gözetiminde olmasına karşın, bu ormanlardan yararlanma, hiçbir özel ve tüzel kişiye bırakılmamış olup, herkesçe ve serbest olarak yapılabilmekteydi. Kalıntıları, çeşitli biçimlerde günümüze değin ulaşan Cibal-i Mübaha düzeninde ormanlar, her yararlanmak isteyeneye açık bir doğal kaynak olarak değerlendiriliyordu. Örneğin, Kanunî döneminde çıkarılan bir fetvadan, cibal-i mübaha sayılan ormandan yararlanmak isteyen bir köy halkı için, bu ormana daha yakın bir konumda bulunan başka bir köy halkının karşı koymasına, engellenmesine izin verilmediği anlaşılmaktadır. Öte yandan, İslâm hukukunda önemli bir konuma sahip bulunan vakıfların çeşitli kaynaklara ilişkin mülkiyet düzeni ormanları da kapsamaktaydı. Oldukça karmaşık bir biçim ve işlerliğe sahip olan vakıf mülkiyetinin bu karmaşıklığı vakıf ormanlarına da yansımıştır, doğal olarak. Başka bir söyleyişle, vakıf ormanları, vakfedilme amaç ve bi-

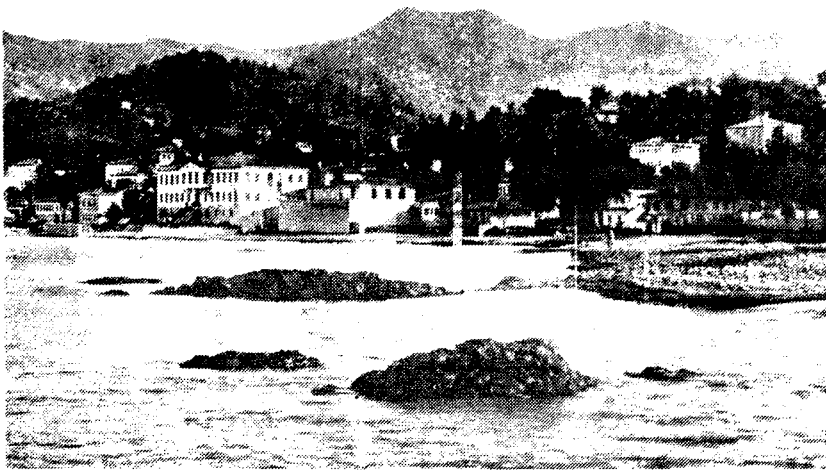
çimine uygun olarak ve vakıf yöneticileri tarafından "değerlendirilmiştir". Özel ormanlar ise, Osmanlı toprak düzeninde, fıkıh yaptırımlarıyla Müslüman olmayan halka bırakılan, savaş vurgunu olarak sahiplerine verilen yahut devlet arazisinden mülkiyetiyle kişilere bırakılan arazilerle, köy ve şehirlerde kişilerin özel mülkiyetinde bulunan araziler üzerindeki ormanlardır. Sonraki yıllarda yürürlüğe konan çeşitli yasal düzenlemelerde de yer verilmeyle birlikte özel mülkiyet altındaki ormanlık alanlar büyük bir genişliğe sahip değildi ve bütünüyle, üzerindeki toprağın sahibi tarafından, hiçbir dışsal yönlendirme ya da kısıtlamayla karşılaşmadan "değerlendirildi."

Mülkiyet düzeni, dolayısıyla da yararlanma biçimine kısaca değindiğimiz Tanzimat öncesi dönemin ormancılığı, ormancı bilimadını Mazhar Diker'in çok yerinde bir nitelemesiyle, *Mutlak Başboş Dönem* olarak değerlendirilebilir. Ancak, başboşluğun, yalnızca, yararlanma isteğinin miktar, yer ve zaman olarak eyleme dönüştürülmesiyle ilgili. Ancak, hangi mülkiyet düzenine girerse girsin, elde edilen orman ürünleri için, çeşitli vilayetlerde, çeşitli zamanlarda çıkarılan kanunnamelerin yaptırımlarıyla belirlenen oranlarda vergi ya da gümrük alınmıştır. Sözgelimi II. Mehmed döneminde, 1487'de yürürlüğe konan Kanunnâme-i Âl-i Osman'da bile, kereste ve yakacak odundan parasal ya da ürün olarak vergi alınmasına ilişkin yaptırımlar bulunmaktadır. Çeşitli belgelerden, merkezden geçici olarak görevlendirilen memurlar tarafından, özellikle kereste ve yakacak odunun yurtiçi ve yurtdışı ticaretinden vergi alınması Tanzimat'a değin sürmüştür.

Özetlenirse, Tanzimat öncesi dönemde ormanların, belirli amaçlarla ayrılanları dışında kalan kesiminden rasgele yararlanılmış, devletin bu ormanlarla ilgisi, yalnızca ticarete konu olan kereste ve yakacak odundan vergi alınmanın ötesine geçmemiştir.

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ormanlar ve Ormancilık

Gerçekte, Tanzimat'tan Cumhuriyet'e değin uzanan dönemin ormancılığı iki alt dönemde incelenmesi yararlı olacaktır: Ormanlara yaklaşım biçimi ve ormancilık çalışmalarıyla gözetilen amaç, dolayısıyla da gündeme gelen ya-

TANZİMAT ÖNCESİ: Tanzimat'tan önce ormanlar üzerinde beş mülkiyet biçimi vardı. Bazı kaynaklarda özel ve köy kasaba baltahıkları devlet ormanları olarak belirtildi. Hem kapsadığı alan hem de yararlanma biçimi açısından büyük alanlar kapsayan ve Cibal-i Mübaha diye adlandırılan ormanlar devletin mülkiyet ve gözetiminde olan, ama herkesin yararlandığı doğal kaynaklardı. Tanzimat öncesi dönem mülkiyet düzeni yönünden tam anlamıyla "Mutlak Başboş Dönem" diye nitelendirilir. Rize kasabası.

sal ve kurumsal düzenlemelerle bu düzenlemelere yol açan ekonomik, siyasal ve kültürel oluşumların farklılığı, sözkonusu dönemin, II. Meşrutiyet Öncesi ve II. Meşrutiyet Sonrası dönem olarak ayrı ayrı değerlendirilmesini zorunlu kılyor.

Tanzimat-II. Meşrutiyet Dönemi

Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgeleştirilmesi çabaları yönünden önemli bir adım sayılan 1838 tarihli Ticaret Sözleşmesi'ni izleyen yılın sonlarında ilan edilen Tanzimat'la birlikte, ormanlardan yararlanma biçimine yeni bir düzen verme çalışmaları da gündeme gelmiştir. Henüz bir yıl bile geçmeden, 1840'ta, merkezi İstanbul'da bulunan ve "Ticaret Nezareti"ne bağlı olan Orman Müdürlüğü kurulmuş ve müdürlüğüne de Ahmet Şükrü Bey atanmıştır. 1841'de çıkarılan bir genelgeden anlaşıldığına göre, taşrada da, çeşitli yörelerde Orman Müdürleri adıyla görevlendirmeler yapılmıştır. Orman Müdürleri, çoğunluk, kereste ya da yakacak odun ticareti ve dışsatımı yapılan kıyı bölgelerinde görevlendirilmiştir. Orman Müdürlerinin çalışmalarını düzenleyen belgelerde, her ne denli ormanların, bir yandan kesilirken bir yandan da iyileştirilmesi ya da yenilerinin yetiştirilmesinin sağlanması görevlerinden söz edilmekteyse de, bu, yönetimin ormanlara yönelik yaklaşımını ortaya koyan bir kanıt olarak değerlendirilebilir. Gerçekten, yönetimin, ormanlardan yararlanma biçimine bir düzen getirmeye yönelmesi, hemen hemen bütünüyle, daha fazla orman geliri sağlama amacından kaynaklanmaktadır. Bu amaç sözkonusu dönem boyunca değişmemiştir. Sonradan, Posta Nazırlığı görevini de üstlenen Ahmet Şükrü Bey'in yaklaşık bir yıl süren görev süresi içinde ülkenin çeşitli yörelerine gönderilen orman müdürlerinin kereste, yakacak odun ve odun kömüründen alınagelen vergilerin yanı sıra, "Dağ Hakkı" ya da "Kum Hakkı" gibi adlarla anılan keyfi vergilere de yönelindikleri saptanmıştır. Bu keyfi vergilerin sözkonusu orman ürünlerinin fiyatlarını artırdığı, bu yüzden halkın yakınmalarına yol açtığı, dahası, öngörüldüğü gibi, bir yandan ormanlar kesilirken bir yandan da yeni ormanların yetiştirilmesini sağlayamadıkları gerekçesiyle 1841 sonlarında çıkarılan bir resmi genelge ve ilmuhaberle orman müdürlükleri kaldırılmıştır. Ye-

ni düzenlemeyle, orman müdürlüklerinin kaldırılmasının yanı sıra, bir yandan yeni kurallar getirilmiş bir yandan da eskiden beri yürürlükte olan ilkelere açıklık kazandırılarak pekiştirilmiştir. Onbeş yıl sonra ülkeye çağrılacak olan Fransız ormancılarının gündeme getirdiği yeni düzenlemelere değin ormanlardan yararlanma biçimini düzenleyen bu iki belgeye göre;

- Tapulu vakıf ya da köy ve kasabalara ayrılmış ormanlardan sahiplerinin yapacağı yararlanmalardan yasadaki belirtilenlerin dışında kimse vergi almayacaktır.

- Devlet ormanlarından sağlanacak büyük çaplı keresteden 2/10, küçük çaplı keresteden ise 1/10 oranında vergi alınacaktır.

- Özel mülkiyet altındaki ormanlardan elde edilecek küçük çaplı kereste için alınagelenlerin dışında 1/10 oranında daha vergi alınacaktır.

- Yakacak odun ve odunkömürü dışsatımından % 15, kerestenin dışsatımından ise % 25 oranında vergi alınması, ancak yakacak odun ve odunkömürünün yurt içinde tüketilmesinden ise vergi alınmaması uygun görülmüştür.

- Tersanelerin gereksinmesine ayrılan ormanlardan dışsatım amacıyla kereste yapılmasına izin verilmemiş, özel durumlarda ise kerestelerin çap, miktar ve cinslerinin Ticaret Nezareti'ne bildirilip gerekli onay alındıktan sonra dışsatımın yapılabilceği ilkesi getirilmiştir.

Sözkonusu iki belgeden anlaşılabilirdiği kadarıyla bu yaptırımların yalnızca bu amaçla etkinliklerde bulunacak

orman müdürleri yerine, vilayetlerdeki öteki kamu görevlileriyle merkezden geçici olarak görevlendirilecek memurlar aracılığıyla uygulanması öngörülmüş, böylece, bir bakıma, yeniden Tanzimat öncesine dönmüştür.

Ormanlardan yararlanma biçiminin yeniden düzenlenmesi çabalarının yeniden gündeme gelmesi için onbeş yılın geçmesi, Islahat Fermanı'nın çıkarılması evresine ulaşılması gerekmiştir. Islahat Fermanı'nın çıkarılmasını izleyen ayın içinde, Fransa ile Osmanlı İmparatorluğu arasında Paris Antlaşması'nın imzalandığı yılın sonlarında ülkeye çağrılan Fransız ormancılarla birlikte ise, ülke ormancılığı yönünden yeni bir döneme girilmiştir. Bilindiği gibi, Islahat Fermanı ile birlikte ülkede, toplumsal yaşamın hemen her alanında yeni düzenlemeler yapılmış ve bu düzenlemeler sırasında da Ferman ve Paris Antlaşması'nda yer alan yaptırımlar uyarınca, Fransız ya da Fransa ile çıkar bağları bulunan Rum ve Ermeni haklarının gözetilmesine özen gösterilmiştir. Bu bağlam içinde değerlendirildiğinde, İmparatorluk ormancılığının yeniden düzenlenmesi için başka ülkelerden değil de, yalnızca Fransa'dan, bugünkü söyleyişle yabancı uzman getirilmesi ve ormancılık örgütlenmesinin etkin birimlerine ülkedeki azınlık halklardan kişilerin görevlendirilmesinin nedenleri kolaylıkla kavranabilir. Tanzimat'tan II. Meşrutiyet'e değin uzanan zaman aralığında, "... ormanların busul-i cedide ve muntazamaya raptı için", kimileri birkaç kez olmak üzere, ülkeye üç grup halinde on Fransız ormancı getirilmiştir. Bu ormancılar-

KURUMLAŞMA DÖNEMİ: Tanzimat'la birlikte ormanlardan yararlanma konusunda yeni düzenlemelere gidilmiştir. 1840'da Orman Müdürlüğü kurulmuş, böylelikle kurumlaşma yolunda önemli bir adım atılmış, ardından orman geliri sağlama amacıyla uygulamalara başlanmıştır. Ancak aynı zamanda Posta Nazırlığı da yapan ve Orman Müdürlüğü'ne atanan Ahmed Şükrü Bey döneminde çeşitli yerlere atanan "orman müdürleri"nin keyfi vergi toplamları nedeniyle bu müdürlükler 1841'de kaldırılmıştır. Ahmed Şükrü Bey.

dan Lois Tassy, gerek ilklği gerekse sürdürdüğü etkinliklerin niteliği ve kalıcılığı yönünden özellikle anılmaya değer önemdedir. 1856 Aralığı'nda ülke-ye gelen Tassy, yönetimini isteği üzerine Ticaret Nezareti binasında bir Orman Mektebi açılması çalışmalarına başlamış, bu arada da İmparatorluğun orman varlığı konusunda bilgi edinmek üzere inceleme gezileri yapmış ve 17 Kasım 1857'de ormancı yetiştirmek üzere ilk Orman Mektebi'ni açmıştır. Bu okulun ilk müdürlük ve öğretmenliğini de üstlenen ve 1860'dan başlayarak Ticaret ve Nafia Nezareti'ne bağlı bir birim olarak etkinlikte bulunan Meclis-i Meabir'de başmühendis olarak görev yapan Tassy, bu birimde 1865'te Reis Vekili, 1866-1867'de İkinci Reis ve 1868 Nisanı'na değin de birinci Reis olmuştur.

Yasal Düzenlemeler: Fransız orman-cı Lois Tassy, İmparatorluk'ta kaldığı süre içinde, "Orman Mektebi"nin açılmasının yanı sıra; 1869'da yürürlüğe konan ve ülkedeki ormanların işletilmesiyle ilgili ilk kapsamlı yasal düzenleme olan Orman Nizamnamesi'nin bir bakıma taslağı sayılan *Devlete Ait Yarı Eşhas Uhdesinde Olan, Kasabat ve Kuraya Mahsus Bulunan Korular ve Baltalıklar ile Ahalinin Muhtaç Olduğu Cibali Mübahadan Maada Olan Mirî Ormanlar Hakkında 68 Maddelik Nizamname Layihası* ile *İltizam veya Taahhüt veya İmtiyaz Hasebile Mirî Ormanlarından Ağaç Kat'ına Mezun Olanların Muamelesi Hakkında Şartname Layihası*'nı da hazırlamış, Meclis-i Vâlay-ı Ahkâm-ı Adliye'nin yasalarla ilgili biriminde savunmasını yapmış, sınırlandırılmış alanlar üzerinde de olsa, 1861'den başlayarak uygulanmasını sağlamıştır. Tassy ve bu arada Osmanlı ormancılarla birlikte orman "keşifleri" yapmak üzere, 1866'da dört orman müfettiş muavini ve dört de Orman Bekçi Başısı Fransız daha ülkeye getirtmiştir.

1861'de yürürlüğe konan '68 Maddelik Nizamname Layihası'nın, Ormanlar İdare-i Umumiyesi örgütleninceye değin, Ticaret Nezareti'ne bağlı bir birim olan Meclis-i Meabir tarafından uygulanması öngörülmüştür. Layiha, 15. maddesiyle; olağanüstü bir neden olmadıkça ya da padişahın özel izni alınmadıkça devlet ormanlarından kimsenin ücretsiz olarak yararlanamayacağı yaptırımı getirilmiştir. Bunun dışında, Mültezim ya da İmtiyaz sahibi olanların dışında herhangi bir kişiden keseceği ağaç

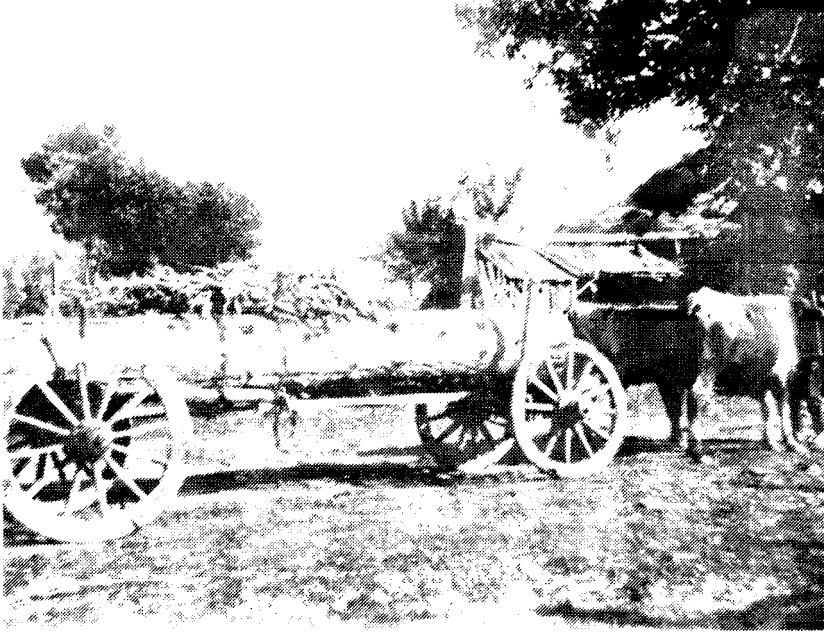
için, bildirilmiş gerçek değerinin yarısı kadar bir ücret alınması öngörülmüştür. Layihaya göre, devlet ormanlarından ağaç kesmek isteyenler, kesmek istedikleri ağaçların cins ve miktarını, ödenmesi gereken bedeli ödeyeceklerini belirten bir dilekçeyi ilgili "Orman Müfettişi"ne iletmek üzere yönenin vali ya da kaymakamına vermesi gerekmektedir. Layiha, ayrıca, çeşitli düzeylerden ilgililerin verebileceği ağaç kesme izninin sınırlarını da belirlemiştir. 26. maddesine göre Orman Müfettişleri 1.000 kuruşa kadar, Sancak Başkanları 1.000-5.000 kuruş, Ticaret Nezareti 5.000-10.000 kuruş değerinde olan satışlara izin verme yetkisine sahip kılınmış, daha büyük değerlere sahip satışların izni ise hükümete bırakılmıştır. Bunlardan başka, Layiha, devlet ormanlarında ağaç kesme iznini alanların, gerektiğinde, kendileri ve çalıştırdıkları işçilerin ormanlara verebileceği zararı karşılanmak üzere Kefalet Akçesi yatırması, her köy muhtarının, köyleri halkının devlet ormanlarında otlatacakları hayvanların cins ve sayısını belirten bir dizelgeyi, her yıl orman müfettişine bildirmesi, ormanların korunması ve orman suçlarını önleyici yaptırımları da içermektedir.

1869'da Orman Nizamnamesi'nin hazırlanmasına değin yürürlükte kalan 68 Maddelik Nizamname ve 38 Maddelik Şartname layihalarının, Tassy'nin tüm çabalarına karşın, Bahriye Reisi'nin; ülkede özellikle gemi yapımında kullanılacak kerestenin sağlanmasını güçleştireceğini öne sürmesi üzerine Kuşadası'ndan İskenderun'a değin uzanan kıyılarda ve Varna vilayetindeki ormanlarda uygulanması, ancak yararı saptandıktan sonra tüm ormanları kapsaması öngörülmüştür.

Bu arada, ormanların mülkiyeti ve ormanlardan yararlanma biçimine ilişkin kimi yaptırımları da içeren 1858 tarihli Arazi kanunnamesi'ne de kısaca değinmekte yarar var. Bilindiği gibi, Arazi kanunnamesi, "17. yy'dan beri beyler, ayanlar ya da güçlü çiftçiler tarafından gaspedilen topraklar üzerindeki mülkiyet haklarını güvence altına alan ve devlet topraklarının özel mülkiyete dönüştürülmesi sürecini de kolaylaştıran" yaptırımları içermektedir. Gerçekte, Arazi Kanunnamesi, 104. maddesiyle, cibali mübaha sayılan, yani özünde mülkiyeti devletin olmakla birlikte herkesin serbestçe yararlanabildiği ormanların özel mülkiyete geçiril-

mesini önlemeyi öngörmüştür. Ancak, 27. maddesiyle, devlet toprakları üzerinde bulunan ve kendiliğinden yetişmiş ağaçları aş vb. yollarla yararlanılabilecek duruma getirenlerin bu ağaçları ve ormanları mülkiyetine geçirebilmesine olanak vermiş, ayrıca 30. maddesiyle de özel mülkiyet altında bulunan ormanların sahiplerinin haklarını pekiştirmiştir. Öte yandan, Arazi Kanunnamesi, köy ve kasabalara ayrılmış ormanlardan yararlanma biçimine ilişkin yaptırımlara da yer vermiş, sözgelimi 92. maddesiyle bu ormanların işletilmek ya da tarla yapılmak üzere kesilmesi ve tapuyla sahiplenilmesini önlemek istemiştir.

Ülkedeki ormanlardan yararlanma biçimine ilişkin ilk kapsamlı yasal düzenleme sayılan Orman Nizamnamesi ise "68 Maddelik Nizamname" ve "38 Maddelik Şartname" layihalarının seviz yıllık uygulanmasıyla kazanılan deneylerle, özellikle de Tassy'nin yoğun çabaları sonunda hazırlanarak 1869'da yürürlüğe konmuştur. Ormanci bilimadamı Ali Kemal Yiğitoğlu Nizamname'yi şöyle değerlendiriyor: "*Orman mevzuatına temel olan 1869 tarihli Orman nizamnamesi'ni telkin edenler Fransızlardı. Bunlar vasıtasıyla mevzuata iktisadi ferdîyetçilik fikri sokulmuştur.*" Kimi değişiklikler geçirerek yaklaşık yarım yüzyıl yürürlükte kalan Orman nizamnamesi için bir başka ormanci bilimadamı da benzer bir değerlendirme yapıyor: "*Saltanat fiili ormancılığı 1869 tarihli Orman Nizamnamesi ile ve münhasıran para tedariki kaygı ve gayretiyle başlamış bulunuyor.*" Gerçekten de, Orman nizamnamesi, sanayi devrimini yapmış, kapitalizmi emperyalist evreye ulaşmış, üstelik alacaklı olan bir ülkeden, Fransa'dan getirilmiş ormancılarının katkı ve yönlendirmeleriyle hazırlanmıştır. Bu kesim: Fransız ormancılar, ekonomik açmazlık içinde kıvranan İmparatorluğun, hazinesine daha fazla gelir sağlamak amacıyla her türden kaynağa yöneldiği bir dönemde ülkeye getirilmiş ve "Ormanlardan daha fazla gelir nasıl sağlanabilir?" sorusuna yanıt bulunması ve bu yanıtın yaşama geçirilmesi için gerekli yasal ve kurumsal düzenlemelerin yapılması çalışmalarında bulunmuşlardır. Bu nedenle, aynı dönemde gündeme gelen kimi oluşumlarla birlikte irdelendiğinde Orman Nizamnamesi'yle gözetilen amaç kolaylıkla kavranabilir. Bir kez, ülkeye gelen Fran-

ORMAN NİZAMNAMESİ: 1869'da çıkarılan Orman Nizamnamesi Fransızların önerileriyle çıkartılmıştı. Gerçekte bu nizamnameyle birlikte ormanlardan gelir sağlama bir esasa sokulmak istenmişti. Yine bu nizamnamenin 5. maddesine göre orman köylüleri için "zati ihtiyaç" ya da "kanuni hak" diye adlandırılan bir yararlanma biçimi de getiriliyordu. Karaköy istasyonuna taşınan çırıl çam keresteleri.

sız ormancılardan -Tassy dışında- tümü, çalışmalarını, ağırlıklı dışsatım konu olabilecek orman varlıklarının belirlenmesi ve yerli ve yabancı girişimcilere ihale edilmesine ilişkin işlemlere yöneltmişlerdir. Örneğin, bunlardan Bricogne; Konya-Karaman ile Edirne vilayetleri ormanlarıyla Osmanlıya Gavrudağı (Nurdağı) ormanlarını, Simon; Bosna-Saray, Chervau; Selanik, Godchaux ise Edremit-Kazdağı ormanlarını incelemiş, açık artırma ile satılması için gerekli teknik ve yönetsel işlemleri yapmıştır. Bricogne, 1870'lerde yayımladığı gezi tutanaklarında şu değerlendirmeyi yapmaktadır: "Sıfırdan hareket ettik ve neye vasil olduk? Üç milyon hektardan fazla bir arazinin keşfine ve orman idaresinin inzibati altına vaz'ına, ileride tezyit edilmek (çoğaltılmak) üzere 3.212.886 kurşuluk (yaklaşık 700.000 frank) bütçe teşkiline, umumi hazineye geçen sene için 12.500.000 kurşundan (yaklaşık 2.500.000 frank) fazla bir gayrisafi gelir teminine. Yeni ihdas olunan rüsumun tamamen ve namuskârane cibayeti halinde bu gelirin hiç olmazsa iki misline baliğ olacağı şüphesizdir. İşte vasil olan netice..."

Kimi örnekleri yukarıya aktarılan çabaların dorukta olduğu bir dönemde

yürürlüğe konan Orman Nizamnamesi, hazırlanışı ve uygulanmaya konulmasını geçiktireceği, eksik yanlarının daha sonra çıkarılacak orman yasasıyla tamamlanabileceği gerekçesiyle özel mülkiyet altındaki koru ve ormanları kapsamına almamıştır. 1. maddesiyle ülkedeki ormanları, ilişkin oldukları mülkiyet biçimine göre; devlet, vakıf, özel ile köy ve kasaba ormanları olmak üzere dört kümede toplayan Orman Nizamnamesi 52 maddeden oluşmuştur. Bu maddelerin pek çoğu, 1861'de yürürlüğe konan "68 Maddelik Nizamname Layihası" ile "38 Maddelik Şartname Layihası"ndan alınmıştır. Farklı olarak, 2. maddesiyle, ülkedeki tüm Mirî (Devlet) ormanlarının belirlenip sınırlandırılmasını; 4. maddesiyle, gerek Mirî gerekse vakıf ve özel mülkiyet altındaki ormanlardan Tersane ve Topخانه yönetimlerinin kereste gereksinmesinin karşılanması için ağaç kesilebilmesi ve taşınabilmesinin bu nizamnamenin içeriği doğrultusunda çıkarılacak başka bir nizamnameyle düzenlenmesini öngörmüştür. Orman Nizamnamesi, ayrıca, 5. maddesiyle, kimi değişikliklerle günümüze değin uygulan gelen ve ormancılık kesiminde, orman köylüleri arasında *Zati İhtiyaç* ya da

Kanuni Hak olarak anılan bir yararlanma biçimini ilk kez gündeme getirmiştir. Bu maddeye göre; köy halkının ambar ve ahırlarının yapım ve onarımıyla tarımsal araç ve gereç yapmak, gereksinimleri ölçüsünde odunkömürü hazırlamak amacıyla Mirî ormanlardan parasız olarak ağaç kesmelerine izin verilmiştir. Ancak, köy halkının ticaret amacıyla hazırlayacakları kereste için, tüccarlar gibi belirli oranlarda vergi ödemeleri gerekmektedir. Doğrudan bir açıklayıcı yaptırıma yer verilmemekle birlikte Orman Nizamnamesi de sürdürülebilen *müteahhit, imtiyaz ve iltizam* yoluyla orman işletme biçiminin sürdürülmesini öngörmüştür.

Kurumsal Düzenlemeler: 1861'de gündeme getirilen "Nizamname" ve "Şartname" layihaları ile 1869 tarihli Orman Nizamnamesi söz konusu dönemin en önemli, ancak tek gelişmesi değildir. Kuruluşundan bir yıl sonra kaldırılan "Orman Müdürlükleri"nden sonra ilk ormancılık örgütü olan Orman Meclisi de 1869'da kurulmuştur. "Orman meclisi", merkezde, değişik adlarla; Maliye (1869-1872), Orman ve Maadin (9.1872-10.1872), Maliye (1873-1877), Orman ve Maadin (1878), Ticaret ve Ziraat (1879-1886), Maliye (1887-1892) ve Orman ve Maadin ve Ziraat (1892-1908) bakanlıklarına bağlı bir birim olarak etkinliklerini sürdürmüştür. Bu dönemde ormancılık örgütünün merkez ve taşradaki birimleri aşağıya çıkarılmıştır:

Tanzimat-II. Meşrutiyet Döneminde Ormancılık Örgütü

Merkez:

a) Orman Heyeti Fenniyesi

- 1 Reis
- 4 Üye
- 1 Başkati

b) Ketebe

c) Heyeti Teftişîye

Taşra

a) Sermüfettişler

b) Müfettişler

- İkinci Sınıf Müfettişler
- Üçüncü Sınıf Müfettişler

b) Müfettiş Muavimleri

c) Süvariler

e) Piyadeler

f) Tezkere Muharriri ve Ondalık Memurları

Merkezdeki birimlerden Orman Heyeti Fenniyesi; vilayetlerden gelen belgeleri incelemek, verilen yanıtları hazırlamak, gerekçeleriyle ilgili bakanlığın

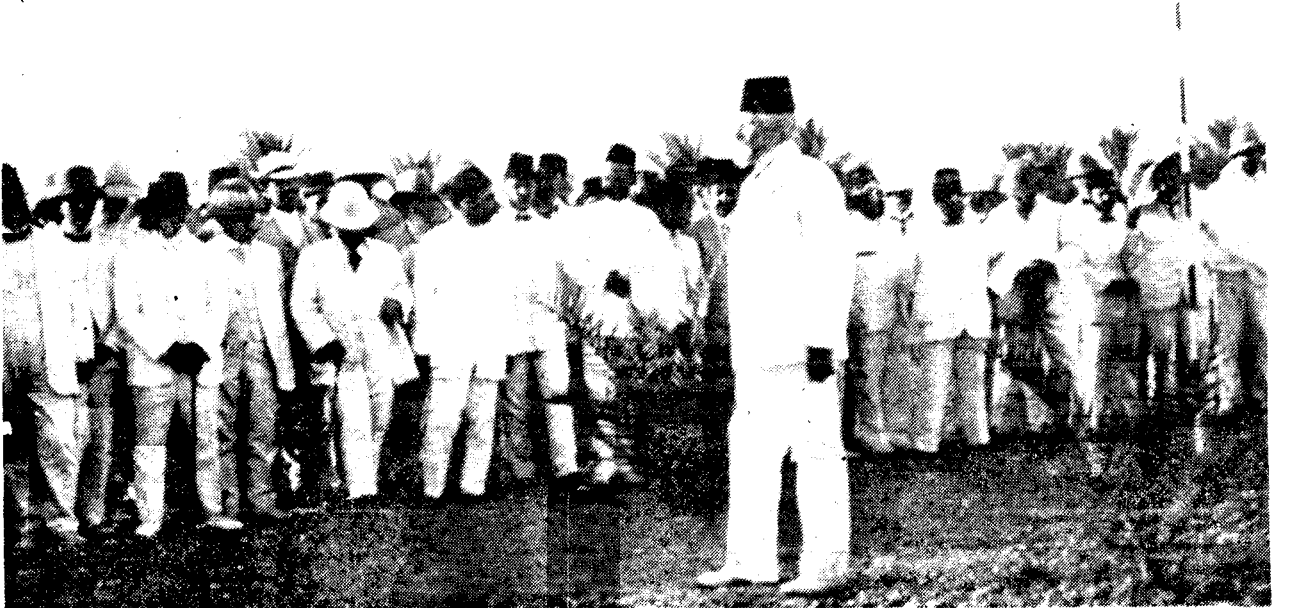
onayına sunmak, satışlara ilişkin teknik raporları incelemek, uygun görülenleri uygulanmak üzere gönderileceği birimlere iletmek vb. görevlerle donatılmıştır. Ketebe ise, çalışmaların muhasebesini yapmakla görevlendirilmiştir. Öte yandan, taşradaki en üst birim olan Sermüfettişler, ormanı çok olan vilayet ve liva merkezlerinde yerleşik olarak; yönetimleri altındaki ikinci ve üçüncü sınıf müfettişlerle birlikte, bulundukları liva ya da vilayetin ormanlarla ilgili tüm teknik ve yönetsel işlemlerini yönetmekteydiler. İkinci Sınıf Müfettişler de liva ya da vilayet merkezlerinde yerleşiktir ve yönetimleri altındaki üçüncü sınıf müfettişler aracılığıyla ya da kendileri gerekli gördükleri durumları doğrudan bakanlığa iletirdi. Üçüncü Sınıf Müfettişler ise, ikinci sınıf müfettişlere bağlı olarak; sözleşmeyle orman satışlarının yapıldığı ve orman geliri görelili olarak daha yüksek olan kazalarda yerleşiktir ve buralardaki ormanları gerektiğinde korumanın yanı sıra, ormanların işletilmesine ilişkin teknik ve yönetsel işlevleri, kesilecek ağaçları işletleyip damgalamak, müteahhitlerle gerekli sözleşmeleri bağlatmak, kendisine bağlı görevlilerinin çalışmalarını denetlemekle görevlendirilmişlerdir. Müfettiş Muavinleri, görevlendirildik-

leri yerlerde üçüncü sınıf müfettişlerin görevlerini üstlenirlerdi. Süvariler ise, üçüncü ya da ikinci sınıf müfettişlere bağlı olarak, bir ya da birkaç kazadaki orman gelirlerinin güvenliğini sağlamak, sözleşme yaptırımlarının uygulanmasını izlemek, işlenmiş orman ürünlerinin damgalanması ve taşıma belgelerinin düzenlenmesi işlemlerini yapmak, müfettiş bulunmayan kazalarda Ondalık Memurlarını denetlemekle görevlendirilmişlerdir. Doğrudan doğruya süvarilere bağlı olan Piyadeler ise, bir ya da birkaçı birlikte, kendilerine ayrılan orman parçalarının güvenliğini sağlamak, damgasız ağaç kesimini önlemekle yükümlüydüler. Tezkere Muarriri, sözleşmeye dayalı olarak hazırlanmış orman ürünlerine belge düzenlemekle görevliydi. Bunlar, doğrudan doğruya süvari ya da müfettişlere bağlı olarak, iskelelerin yakınlara yerleştirilmişlerdir. İzinli olarak satılmak üzere pazar yerleri ya da iskelelere getirilen işlenmiş ürün ve yakacak odundan alınması gerekli vergiler ise Ondalık Memurları aracılığıyla toplanmaktaydı. Merkez ve taşradaki birim ve görevlilerin yanı sıra bir de ondalık memurlarının hazırladığı belgelerin geçerliliğini araştırmak üzere, İstanbul'a, doğrudan doğruya ilgili bakanlığa bağlı

olarak etkinliklerde bulunan ve bir "kontrol müdürü" ile ona bağlı bir "müfettiş" ve yeterli sayıda memur ile muhasebeciden, İzmir'de ise, bir "sermemur" ile onun yönetimindeki yeterli sayıda memurdan oluşan "Kontrol İdaresi" örgütlenmiştir. Öte yandan, orman yangını mevsimlerinde geçici olarak yangın korucuları da işlendirilmiştir. Saptamalara göre, bu dönemde teknik ormancılık çalışmalarının 69, orman koruma çalışmalarının ise 689 kişiyi bulan bir personel kadrosuyla yürütülmesine çaba gösterilmiştir.

Sözkonusu dönemde, ormancılık örgütünün çeşitli düzeylerinde görevlendirilmiş kişilerin, özellikle etnik nitelikleri, dönemin ormancılık çalışmalarına ilişkin gelişmeleri temellerini açıklıkla ortaya koymaktadır. Tablo 1'de, çeşitli yıllarda, ormancılık örgütündeki yöneticiler, görevleriyle birlikte verilmiştir.

Öte yandan, 1878'de taşrada, çeşitli vilayetlerde bulunan 36 müfettişten 21'i şunlardır: Artin, Andon Tingiryan, Manok Çilingiryan, Mihran Ambarcıyan, Arslan Gül, İrsarsom, Artin, Razi, Mois, Karabet, Kegork, Simon, Mihran, Agop, Zaharyadis, Haçatur, Kaliloz, Mihran, Agop Çakıryan, Agop Serkis Anglidis.

ORMANLARDAN YARARLANMA: 19. yy'da Osmanlı Devleti'nin demiryolları ile ilgili yapmış olduğu sözleşmelerin birçoğu sömürgeleştirme çabalarının uzantılarıydı. İlginç olan şey bu demiryollarının yapımı sırasında ormanlardan da yararlanma izninin verilmesiydi. Rumeli Demiryolu Şirketi'ne verilen Silistre, Dobruca, Köstence ormanlarının işletme imtiyazı, bundan da önemlisi Bağdat Demiryolu sözleşmesinde ormanlardan yararlanmaya ilişkin ağır koşullar bu tür sömürgeleştirme çabalarının örnekleridir. Bağdat demiryolunun başlamasında kampanya başmühendisi Meister Paşa'nın konuşması.

Ormanlardan Yararlanma Biçimi: Orman Nizamnamesi'nin yürürlüğe konduğu yıllarda gündeme gelen gelişmeler, II. Meşrutiyet'e değin uzanan dönemdeki ormancılık çalışmalarının ayırdedici özelliklerini de açıklıkla ortaya koymaktadır. Sözgelimi, çeşitli büyüklüklerde orman parçalarının işletilmek üzere yerli ve yabancı özel girişimcilere Mukavele ile satılması işlemleri, en fazla 18. yy'ın son otuz yılında yapılmıştır. Yine bu zaman kesitinde, imparatorluğu sömürgeleştirme çabalarının bir uzantısı olan demiryolu yapımı sözleşmelerine ormanların işletilmesine ilişkin yaptırımlara da yer verilmiştir. Örneğin, 1864'te Rusçuk-Varna demiryolunu yapacak şirkete Rusçuk'un doğusu ile Balkan'ın kuzeyinde bulunan Miri ormanlardan yol yapımı sırasında gerek duyulacak keresteyi sağlamaları için izin verilmiştir. 1870'lerde ise, Silistre, Dobruca- Köstence ve Baneıhas ormanları işletilmek üzere sözleşmeyle Rumeli Demiryolu Şirketine verilmiştir. Öyle ki, yöredeki köy halkının bu ormanlık alanlar içindeki köy baltalıklarından ticaret amacıyla yararlanabilmesi için Şirket'e gerekli bedeli ödemesi de öngörülmüştür. Demiryolu şirketlerine çevredeki ormanların işletilmesi hakkının satılması uygulamalarına en çarpıcı örnek, ünlü Bağdat Demiryolu sözleşmesidir. 1902 tarihli sözleşmenin 22. maddesine göre; “*Şirket, demiryolu güzergâhının 20 km. çevresindeki, imtiyazı alınmamış bütün maden ocaklarının işletme hakkına sahip olacaktır. Şirket, hattın civarındaki ormanları ister odun kesmek, isterse kömür elde etmek amacıyla olsun, kullanabilecektir.*” Ormancı bilimadamları Ali Kemal Yiğitoğlu, bu türden sözleşmelerin yol açtığı gelişmeleri şöyle değerlendirmektedir: “*Demiryolları ve şoseler boyunca çıplak sahalarından başka bir şey görülmemesi, bu suretle işletmeye açılan ormanların kısa yıllar içinde tamamı ile istismar edildiğine, kayıtsız şartsız hususi menfaatlerin bu işte her türlü devamlılığı nazarı itibare almadıklarına bir delildir.*” Öte yandan, yerli ve yabancı tüccarların, herhangi bir yolla işletmek, daha doğru bir söyleyişle kesmek üzere satın aldıkları orman parçalarını nasıl değerlendirdiğini Fransız ormancı Bricogne, anılan raporunda açıklıkla ortaya koymaktadır: “*Tüccarlar bir mıntıkâ sakinleriyle, meselâ bir dere havzasının halkıyla pazarlık eder ve halk da nehir kenarında*

veya iskelede, muayyen bir müddet zarfında, kararlaştırılan şartlara tevfikân kerestenin teslimini taahhüd eder. Ve buna mukabil, kısmen aynen ve kısmen nakden kendilerine bir pay verilir ve hatta bedeli bilahare tesviye olunmak üzere nakliyatla istihdam olunacak hayvanlar da tüccar tarafından tedarik olunur. Bu avansların temettü nisbeti ekseriya murabaha derecesine varır. Emvalin iskeleye muvasalatında tüccar, malın fiyatından bizzat kendisinin verdiği hisse-i öşrü, verdiği avansları ve % 2, 2.5'u bulan faizleri tenzil eder. Bir yandan alıcıların kötü niyeti, diğer taraftan köylülerin para ihtiyacı, köylünün daima borçlu kalmasından gayri bir netice vermeyecek surette vaziyeti müşkülleştirir. Ve işte bu suretledir ki, faizcilik zincirleriyle bağlanan halk kütleleri en koyu sefaletlere mahkûm bir halde tüccarların esiri vaziyetinde kalırlar.”

Öte yandan, bu dönemde, hazırlık çalışmaları, çoğunluk Fransız ormancılar tarafından yapılan sözleşmelerle pek çok verimli orman parçası, kısa ve uzun dönemli sözleşmelerle yerli ve yabancı girişimcilere satıldığına daha önce de değinilmişti. Gerçekten de, Bricogne'nin 3.5 milyon hektar olduğunu söylediği orman varlığından bu yolla sağlanan gelirin yıllara göre dökümü yapılan çalışmaların niteliğini açıklıkla ortaya koymaktadır. Tablo 2'de bu döküm verilmiştir.

Gelirlerin sağlanmasında başvurulacak yollar, dönemin ormancılık çalışmalarının yalnızca daha fazla gelir sağlama amacına yönelik olduğuna ilişkin yargıları pekiştirecek niteliktedir. Sözgelimi, 1895'te vilayetlere gönderilen bir genelgeyle, her altı ayda bir yapılacak saptarmalara göre en fazla gelir toplayan üç “Orman Memuru”na başarı belgesi verilmesi ve üstüste başarı belgesi alabilenlerin de görevlerinde yükseltilmeleri uygulaması getirilmiştir.

Söz konusu dönemde, ormanlarda ağaç kesmeye ilişkin satış ve izinleri dört kümede toplayabilmek olanaklı. “Sözleşmeli orman satışları” olarak anılan uygulamada, ağaç kesimi yapılacak orman parçası belirlenip damgalandıktan sonra ya açık artırma ya da sözleşmeyle alıcılara satılmaktaydı. Satışlar için, alıcının orman müfettişine başvurması, bir gün içinde gerekli incelemenin yapılması, hazırlanacak raporun merkezdeki Fen Heyeti tarafından uygun bulunması üzerine gerekli iş-

TABLO 1
Kimi Yıllarda Ormancılık Örgütünün Çeşitli Düzeylerindeki Yöneticiler

1865-1867 Meclis-i Meabir

Reis-i Evvel	: Aziz Paşa
Reis Vekili	: Tassy
Üyeler	: Riter Gordon Rüstem Bey Hayri Bey Hasan Efendi
Kâtip	: Cemil Bey

1868 Meclis-i Meabir

Reis-i Evvel	: Tassy
Reis-i Sani	: Riter
Üyeler	: Rüstem Bey Hasan Rıza Efendi
Kâtip-i Evvel	: Kostantin Efendi

1869 Orman Meclisi

Reis	: Aristidi Bey
Devamlı Üye	: Arif Efendi
Geçici Üye	: Simon Bricogne Goço Shervaux Karabet Efendi

1870 Orman İdaresi

Reis	: Bedros Kuyumcuyan
Reis-i Sani	: Arif Efendi
Geçici Üyeler	: Bricogne Simon Shervaux Karabet Efendi

1873 Orman ve Maadin Meclisi

Reis	: Arif Efendi
Üye	: Rasih Efendi Cemil Bey Karabet Efendi

1878 Orman ve Maadin İdare-i Umumiyesi

Reis	: Münir Bey
Başmüfettiş	: Nazif Bey
Muhasebeci	: Cemil Bey Karabet Efendi
Sermühendis	: Bricogne
Mühendis	: Goço Montrichard
Seyyar müfettiş	: Artin Efendi

lemlerin yapılması yeterli görülmüştür. 2. uygulama, çevre halkına, Orman Hakkı, Pul resmi adıyla anılan vergiler alındıktan sonra, pazarda satmak amacıyla, ağaç kesme, palamut örneği ikincil orman ürünü toplamaya izin verilmesine ilişkindir. Bunun dışında, tek tek ve hiçbir işleme tutulmadan pazar

yerleri ve iskelelere getirilen işlenmiş ya da işlenmemiş orman ürünlerine yönelik olarak, Ondalık Memurları tarafından yapılagelen Perakende Kesim uygulaması sözkonusudur. 4. satış ya da izin biçimini de, köylülerin, kendi gereksinmelerini karşılamaları için hiçbir vergi vb. bedel alınmadan aldıkları yararlanma izinleri oluşturmıştır.

Öte yandan, gerek 1861 tarihli Nizamname ve Şartname layihaları, gerekse 1869 tarihli Orman Nizamnamesi ve çeşitli tarihlerde çıkarılan Tebliğ, Talimatname ve Tenbihname vb. ile ormanların korunması, hatta yeni ormanların yetiştirilmesine yönelik çabalara girildiği de söylenebilir. Sözgelimi, Nizamname layihasının 10 ve özellikle de 19-68. maddeleri, şartname layihasının 19-29. maddelerinde, Orman Nizamnamesi'nin 27-52. maddelerinde, otlatma başta olmak üzere, izinsiz orman ürünü toplamak, orman ağaçlarına zarar vermek, orman yangını çıkarmak vb. sakıncalı eylemler sayılmış, cezaları sıralanmıştır. Ayrıca, örneğin Şartname layihasının 25. maddesinde olduğu gibi, ağaç kesme sözleşmelerinde, yeniden ağaç yetiştirilmesi zorunluluğunu getiren yaptırımlara yer verilmiştir. Bu dönemde, orman ya da ağaç yetiştirilmesine yönelik bireysel çabalara da rastlanmaktadır. Sivas Valisi Halil Rifat Paşa'nın çabaları, bu bağlamda özellikle anılmaya değer: Halil Rifat Paşa, 1880'lerde, vilayet halkına yayımladığı tembihnamelerle, her köyde her köylünün, kaç parça tarlası varsa hepsinin de dört köşesine ve kenarlarına, kendi arazisinin bir dönümlük parçasına tohum ekme ya da fidan dikme yoluyla ağaç ve orman yetiştirmesini sağlamaya çalışmıştır. Orman yetiştirme bağlamında sayılabilecek bir başka tekil olgu da, 1894'te, Orman Mektebi öğrencilerinin fidan dikme ve tohum ekme yoluyla orman yetiştirme amacıyla yapılacak uygulamalı eğitim çalışmalarında kullanmak üzere, İstanbul Halkalı'da, bir orman fidanlığı ile bir ormanın yetiştirilmesine ilişkin "Sâdaret Tezkeresi"dir. Ne var ki, etkin bir örgütlenmeye geçilmemesi, bu türden çabaların, çoğunluğu deyiş yerinde ise, kâğıt üzerinde kalmıştır.

II. Meşratiyet-Cumhuriyet Dönemi

Ormancı bilimadamı Mazhar Diker, 1908-1920 dönemini, özetle, şöyle değerlendiriyor: "İmparatorluk ormancılığındaki ilk ilmi ve teknik adımların atıldığı devredir. Teknik eleman yetiştirilmesi maksadıyla ormancılık tahsil durumunun ıslahı, Avrupa'ya talebe gönderilmesi ve ormanların fennî şekilde işletilmesi hakkında kanun çıkarılması bu devrenin karakteristik çalışmalarını teşkil eder." Gerçekten, Cumhuriyet öncesi dönemin ormancılığına ilişkin gelişmeler, özellikle de, yasal düzenleme çabaları görevli olarak en yoğun bir biçimde bu on yıllık dönemde gelmiştir. Öte yandan, doğal olarak, bu gelişmelerin gündeme gelmesiyle, yaşamın öteki alanlarında gözlenen gelişmeler arasında da çarpıcı bir koşutluk bulunmaktadı.

Sözgelimi, 1908-1920 döneminin ikinci yarısında, bu kez, önce Avusturyalı, sonra da Alman ormancıları ülkeye çağırılmış, ormancılığa ilişkin yasal ve kurumsal düzenlemeler arasında belirleyici ya da yönlendirici olmuşlardır.

Yasal Düzenlemeler: Cumhuriyet öncesi dönemde yasa niteliğindeki ilk düzenleme Hoca Ali Rıza Efendi tarafından hazırlanan Orman ve Mer'a Kanun Tasarısı olarak, 1910'da gündeme gelmiştir. Orman ve Maadin Okulu'nda öğretmenlik ve yöneticilik, Orman Heyet-i Fenniyesi başkanlığı görevlerini üstlenmiş olan Hoca Ali Rıza Efendi,

İLK YÖNETİCİ: "Orman ve Maadin", "Halkalı Ziraat", "Halkalı Ziraat ve Ormancilık Mekteb-i Âlisi" ile "Orman Mektebi"nde kırk yılı aşkın bir süre öğretmenlik, Orman Fen Heyeti Reisliği ve Orman Genel Müdürlüğü yapan, ilk ulusal orman yasa taslağını hazırlayan, İttihat ve Terakki yanlısı olarak bilinen Hoca Ali Rıza Efendi, 1908 Devrimi ile birlikte, "Orman Genel Müdürlüğü"ne dönüştürülen ormancılık örgütünün ilk yöneticisidir. Hacı Ali Rıza.

daha önce, bu tasarı kesinleşinceye değin uygulanmak üzere, 1910 Temmuz'unda, *Orman ve Mer'a Kanunu'nun Neşir ve İlanına Kadar Ormanlarda Tatbik Edilmek Üzere 14 Maddelik Talimat'ı* yürürlüğe koymuştur. Talimat ile, devletin sınırları içindeki ormanlarda yapılagelen yararlanmalardan, olanaklar elverdiğince daha fazla pay alınması hedeflenmiştir. Talimat, Orman Rantı olarak da tanımlanabilecek bir uygulamaya ilişkin 3. maddesiyle, Cumhuriyet dönemi ormancılığında orman ürünleri fiyatlarının belirlenmesine Tarife Bedeli adıyla katılan bir payın belirlenme biçimine açıklık getirmiştir. Öte yandan, 1869 tarihli Orman Nizamnamesi'nin 1895'te değiştirilen 6. maddesini yeniden gündeme getirmesi, Talimatın, dolayısıyla da dönemin ormancılığı yönünden önem taşıyan bir gelişmedir. Söz konusu maddeye göre, ormanlardan her yıl satılacak ağaçların, ancak, önceden orman fen memurları tarafından saptanması, işaretlenmesi, özelliklerinin tutanaklara geçirilmesi, satış bedellerinin ilan yoluyla duyurulması, satışı yapılanların da devlet damgasıyla damgalandıktan sonra kesilmesi koşulu yeniden yürürlüğe konmuştur.

Talimat, köylülerin, ormanlardan yapacağı yararlanmaların üst sınırları ve koşullarını da belirlemiştir. Bu yanı sıra, Talimat, köylülerin, serbestçe yapageldikleri her türlü yararlanmayı, en azından nicelikleri yönünden önemli ölçülerde kısıtlayan ilk düzenleme olarak değerlendirilebilir. Aynı yıl, *Ormanların Muhafazası ve İnzibatına Dair Kura ve Kasabat Ahalisine Tembihname* adıyla çıkarılan bir uyarı ile birlikte ele alındığında, Talimat'ın, Hoca Ali Rıza Efendi'nin ülke ormanlarının korunması ve tekniğine uygun olarak işletilmesi çabalarının boyutları daha kolay kavranabilecektir. Tembihname, devlet ormanlarıyla köy baltalıklarının tümünde, özel ormanların ise, tarım yapılacak kesimi dışındaki yerlerinde tarla ve otlak yapmak amacıyla ağaç kesilmesi, yakacak odun elde etmek üzere ağaç dallarının kesilmesi yasaklanmıştır. Ayrıca, köylülerin kendi gereksinimlerini karşılamak ya da satmak amacıyla ağaç kesmeleri de, ancak, belirlenen süre içinde bitirilmek koşuluyla orman fen memurlarının iznine bağlanmıştır. 1911 Eylülünde yürürlüğe konan *Köy Baltalıklarının İdaresine Dair Nizamname Layihası* ise, köylülerin, köyleri için ayrılmış ormanlardan ya-

rarlanma koşulları, bu kez, tüm ayrıntılarıyla belirlenmiştir. Dahası, bu Layiha, köy baltalıklarından, geliri, köylerinin çeşme, okul ve camiler ile mezarlığının yapım, onarım ve bakımı amacıyla kullanılmak üzere yararlanma olanağı da getirmiştir.

Dönemin ormancılığına, ormanların korunması ve ormancilik çalışmalarının tekniğine uygun olarak yapılmasına yönelik yeni boyutlar kazandıran Hoca Ali Rıza Efendi'nin yasa niteliğinde ilk düzenlemeyi, *Orman ve Mer'a Kanunu Esbabı Mucibe Layihası* olarak 1910'ların başında gündeme getirdiğine daha önce değinilmişti. Ormancilık yazınına, Hoca Ali Rıza'nın yaşamöyküsü ve çalışmalarını içeren yapıtı kazandıran Halil Kutluk ve Kerim Yund'a göre, tasarı, daha önce çıkarılan nizamname ve talimatnamelerle karşılaştırıldığında, çok yetkindir: Tasarının en önemli yanı ise, başka ülkelerdeki orman yasalarının bir çevirisi olmaması, halkın gelenek ve göreneklerine uygun bir içeriğe sahip olmasıdır. Ne var ki, sürdürülen yoğun çabalara karşın bu ulusal tasarı, Bakanlar Kurulu'ndan geçirilerek Meclis'e sunulmasına karşın yasalasamıştır.

Hoca Ali Rıza'nın emekli olarak örgütten ayrılmasını izleyen yıllarda, dönemin ormancılığında köktenci sayılabilecek nitelikte yeni yönlendirmeler gündeme gelmiştir: Siyasal alandaki değişme ve gelişmelerin doğal bir uzantısı olarak, ülkenin ormancilık çalışmalarının, bu kez, Avusturya-Macaristan ve Almanya'dan gelen ormancılar tarafından yönlendirildiği gözlenmektedir. 1914'te, Tefvik Ortaç'ın Orman Genel Müdürlüğü döneminde, ilk olarak Avusturyalı Hofrat Veith'in getirilmesini izleyen bir yıl içinde, Almanya, Avusturya-Macaristan'dan sekiz ormancı "uzman" getirilmiştir. Bu uzmanların da katılımıyla yapılan çalışmalar sonunda, ülkede ilk orman amenaajman heyetleri oluşturulmuş, özellik-

le de Veith'in çabalarıyla; 1917'de *Ormanların Usulü İdare-i Fenniyeleri Hakkında 9 Maddelik Kanun*, sonra da *Ormanların Muvakkat İşletme Planlarının Suret-i Tanzimine Dair 10 Maddelik Tarifname* hazırlanarak yürürlüğe konmuş, 1919'da da *Devlet Ormanlarına Ait Amanaajman Talimatnamesi* çıkarılmıştır. Ayrıca, yine bu dönemde, Avusturya-Macaristan, Bulgaristan ve Fransa'daki orman yasalarından esinlenerek, bir de Orman Kanunu adıyla yeni bir yasa tasarısı hazırlanmış ve 1918'de Meclis'e sunulmuştur.

H. Veith'in hazırlanmasında katkısı olduğu Orman Kanunu da yasalastırılmamıştır. Ancak, öteki yasal düzenlemeler, özellikle de 9 Maddelik Kanun, Cumhuriyet döneminde, ancak 1937'de çıkarılabilen Orman Kanunu'na değin tüm ormancilık çalışmalarının tekniğine uygun olarak yapılabilmesinin yasal dayanakları olarak yürürlükte kalmıştır. 9 Maddelik Kanun, özel kişilerin mülkiyetindekilerle köylere ayrılmışların dışında kalan tüm ormanlarda yapılacak çalışmaları kapsayacak biçimde hazırlanmıştır. Önceki düzenlemelerden farklı olarak, Kuru ve Baltalık olarak teknik yönden iki ayrı kümede topladığı ormanlardan yararlanma çalışmalarının işletme planlarına dayandırılması koşulunu getirmiştir. Ticaret ve Tarım Nezareti'nin imzasıyla 1917 Mayıs'ında yayımlanan bir genelgede yasanın amacı; "...Osmanlı ülkesinde ormanların yönetiminde geçerli olan düzensiz kesime son verilerek, ormanlardan her yıl eşit ve belirli miktarda, devamlı gelir almak" biçiminde belirtilmiştir. 9 Maddelik Kanun'un 3. maddesi uyarınca, Ticaret ve Ziraat Nezareti tarafından hazırlanacak olan Amanaajman Talimatnamesi ise, 1. maddesinde belirtilen amacına uygun olarak, gerçekten, çalışmaların, ormanların devamlılığını sağlama yönünden öncelikle yerine getirilmesi koşulları içerektir.

Önceki dönemde oldu gibi, ülkenin

TABLO 2
Çeşitli Yıllarda Orman Gelirleri

Yıllar	Miktar (Kese)	Yıllar	Miktar (Kuruş)
1868-1869	1.200	1888	9.962.840
1869-1870	1.800	1889	18.161.448
1871-1872	2.000	—	—
1872-1873	2.600	1900	22.610.618
		1906	32.203.960

içinde bulunduğu ekonomik, siyasal, özellikle de savaş koşulları içinde, bu düzenlemeler ülkenin her yanında yerince yaşama geçirememiştir.

Kurumsal Düzenlemeler; Dönemin en önemli düzenlemelerinden biri olarak, Merkezde, Orman ve Maadin ve Ziraat Nezareti'ne bağlı olarak etkinlikte bulunan Orman Heyet-i Fenniyesi'nin, 1908 devrimini izleyen ay içinde Orman Müdüriyet-i Umumiyesi'ne dönüştürülmesi ve yöneticiliğine de İttihat ve Terakki yanlısı olarak tanınan Hoca Ali Rıza Efendi'nin getirilmesi sayılabilir. Yeni düzenlemeyle birlikte ormancilık örgütlenmesi, açık adıyla da Orman Müdüriyet-i Umumiyesi'nin yeni yapısı aşağıya çıkarılmıştır:

Merkez

- a) Orman Heyet-i Fenniyesi
 - Orman Genel Müdürü
 - 4 Genel Müfettiş
 - 4 Genel Müfettiş Yardımcısı
- b) Muhasebe Kalemi
- c) Tahrirat Kalemi

Taşra

- a) Orman Müdürleri
- b) Orman Müfettişleri
- c) Ketebe
- d) Orman Fen Memurları
- e) Mesaha-i Eşcar (Ağaç Ölçme) Memurları
- f) Cibayet Memurları
- g) Serbekçiler
- h) Bekçiler
- i) Harita Memurları

1913 sonlarında merkezdeki örgütlenme; orman genel müdürü ile yönetimindeki Memurin, Amenajman, Bütçe ve Teftiş şubelerinden oluşacak biçimde değiştirilmiştir. Merkez örgüt, 1908 öncesi dönemdeki işlevini, Cumhuriyet'e değin sürdürmüştür. Farklı olarak taşrada, her vilayette, tüm işlemlerden sorumlu Orman Müdürleri görevlendirilmiştir. Orman Müfettişleri ise, orman müdürlerinin gerekli gördüğü denetleme çalışmalarını üstlenmişti. Ketebeler ise, her orman müdürlüğünde görevlendirilmiştir. Kaza merkezle-

rinde yerleşik olan Orman Fen Memurları ise ağaç kesimine ilişkin işlerin ormancilık tekniğine uygun olarak yapılmasını sağlamak, sorumluluk alanı içindeki Muamelat ve Cibayet memurlarının çalışmalarını denetlemekle görevlendirilmiştir. Bunların dışında, Mesaha-i Eşcar Memurları, Orman Fen Memurları'nın bulunmadığı yerlerde, onların görevini; Muamelat Memurları, çalışmalara ilişkin kayıt, hesaplama, açık artırma duyurusu ve satışlarının yapılması; Cibayet Memurları, orman ürünleri için gerekli taşıma belgelerinin düzenlenmesi, vergilerin alınması ve alındı belgelerinin hazırlanması; Serbekçiler ise, kendilerine bağlı bekçileri denetlemek, gerektiğinde ormanların korunması çalışmalarına katılmak, köylülerin gereksinimleri için kesebileceği ağaçları belirlemek, izin belgelerini düzenlemek; Bekçiler, ormanları korumak ve Harita Memurları da, görevli oldukları vilayet sınırları içindeki devlet ormanlarının ayrılma ve sınırlandırma çalışmalarını yapmak, yönetsel ve teknik haritalarını düzenlemekle görevlendirilmişlerdir.

1914'te, ormanların korunmasını sağlamak üzere yeni bir örgütlenmeye gidilmiş, Fransız askeri ataşe Saro'nun yönlendirmesiyle ordunun bir parçası olarak Orman Jandarma örgütü kurulmuş, İstanbul Kâğıthane'de bir de Orman Jandarma Mektebi açılmıştır. Orman Jandarması'nın, her orman müdürlüğünde, orman varlığının önemine göre, bölük-takım-karakol düzeni içinde örgütlenmesi öngörülmüştür. Orman Jandarma Mektebi, kısa bir süre sonra kapatılmış yerine, Veith'in önerisiyle, 1915'te Orman Ameliyat Mektebi kurulmuştur.

Ormanlardan Yararlanma Biçimi: Dönem boyunca, üstyapıya ilişkin düzenlemelerin yanı sıra, ormanlardan sağlanan gelirin artırılmasına da çaba gösterilmiş, 1916-1917 yıllarında Avusturya'dan getirilen beş orman amenajman mühendisiyle yedi yerli orman mühendisinden ilk amenajman heyeti oluşturulmuş ve Adapazarı'nın Hendek nahiyesinde 7.147 hektarlık bir ormanlık alan için Mustafa Şeref Ormanı Amenajman Planı adıyla ilk amenajman planı hazırlanmıştır. Bu arada, yine ilk kapsamlı Orman İstatistiği, 1910'da yayımlanmıştır. 1906-1907 yıllarında yapılan hazırlık çalışmalarının sonuçlarını içeren Orman İstatistiği'ne göre ülkedeki ormanların çeşitli mülkiyet biçim-

**YABANCI
ORMANCILAR:**
1910'larda ülkedeki
ormancılık çalışmaları,
Almanya ve Avusturya-
Macaristan
imparatorluklarından gelen
ormancıların da
yönlendirmeleriyle
gerçekleştirilmiştir. Bu
ormancıların biri de Dr.
Bauer'dir. Dr. Bauer,
1917'de "Orman Mektebi
Âlisi"nde öğreticilik
yapmıştır.

YURTDIŞINDA ÖĞRENİM: II.

Meşrutiyet'ten sonra yetiştirilmek üzere yurtdışına da öğrenci gönderilmiştir. Yurt dışına gönderilen ilk ormancılardan Asaf Cemal Efendi, ülkeye dönüşünde "Orman Mektebi"nde öğretmenlik yapmış, genç yaşta ölümü üzerine, o yıllarda yayımlanan "Toprak" dergisi, özel bir sayı hazırlamıştır. Derginin ilgili 8. sayısı.

verimli ormanların bir kesimi de imparatorluğun Tersane ve Tophanelerinin gereksinmesini karşılamak üzere ayrılmıştı. Bunların dışında, köy ve kasabaların kullanımlarına bırakılmış olanlarla vakıflara ve özel kişilerin mülkiyetinde bulunan ormanlar da vardı. Bu başıboş yararlanmaya bir çekidüzen verilmesi, daha çok da devlet hazinesine daha fazla gelir sağlama sorunu ilk kez Tanzimat'la birlikte gündeme gelmiştir. Tanzimat'tan Cumhuriyete değin uzanan dönemin ormancılığı, II. Meşrutiyet öncesi ve sonrası dönemlerde farklılıklar göstermektedir: Tanzimat'tan II. Meşrutiyet'e değin geçen yaklaşık yarım yüzyıllık zaman kesitinde, ormancilık çalışmaları, yalnızca, ormanlardan daha fazla gelir sağlanabilmesine yönelik olmuştur. Bu devrede, ormancilık çalışmaları, 1850'lerde ülkeye gelen Fransız ormancılarca yönlendirilmişti. II. Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e değin geçen on yıllık zaman kesitinde ise, gelir sağlama amacının yanı sıra, ağırlık, ormancilık çalışmalarının tekniğine uygun olarak yapılması, bu yolla ormanların devamlılığının sağlanmasına verilmiştir. Yine bu devrede, özellikle Hoca Ali Rıza'nın başlattığı yasal düzenlemeler, ağırlıkla, çalışmaların tekniğine uygun olarak yapılmasını amaçlanmıştır. Devrenin ikinci yarısında ise, çalışmaların yönlendirilme-

lerine dağılımları Tablo 3'te verilmiştir.

II. Meşrutiyet'ten Cumhuriyet'e değin uzanan yaklaşık on yıllık arada da ormanlar, yerli ve yabancı özel girişimciler tarafından ihalede satın alınarak işletilmiştir. Sözelimi, 1908-1911 Temmuz aralığında 1.343 Milyon m³ kerestenin yapıldığı 27.800 bin kantar odunun elde edildiği 15 satışın yapıldığı saptanmıştır. I. Dünya Savaşı nedeniyle, bu yolla yapılan satışlarda azalmalar olduğu gibi, 1908-1920 orman ürünü hasadı ve orman gelirlerine ilişkin ayrıntılı bilgiler de bulunamamıştır. Öte yandan, bu arada, orman yetiştirme çalışmalarına da devam edilmiştir. 1911'de, Kayseri'nin Kızılıpınarı yöresinde 7.500 dönümlük bir alanda fidan dikme yoluyla orman yetiştirilmesi için bir Talimatname çıkarılmıştır. Yine 1911'de çıkarılan *Köy Baltalıklarının İdaresine Dair Nizamname Layihası* da, sözelimi 6. maddesinde olduğu gibi, köylülerin; baltalıklarının iyileştirilmesi, verimli ağaç yetiştirilmesi amacıyla

seyrek ağaçlı ya da ağaçsız yerlere fidan dikmek ya da tohum ekmekle yükümlü tutulmuşlardır 1912'de tüm vilayetlere gönderilen bir Tahrirat-ı Umumiye'de ise; önemli servetlerden biri olan ormanların pek çok vilayette çeşitli nedenlerle yok edildiği ya da verimsizleştirildiği belirtilerek, 4-5 dönümlük bir tarlanın geçici olarak kiralanan orman fidanlığına dönüştürülmesi, fidanlık için bir bekağının görevlendirilmesi istenmiştir.

Sonuç

Türkiye'de ormanlardan yararlanma biçimine belirli bir düzen getirilmesine yönelik çalışmalar, Tanzimat'la birlikte başlatılmıştır. Daha önceleri, ülkedeki ormanların çok büyük bir kesimini kapsayan Cibal-i Mübaha ormanlardan, hemen herkesin hiçbir kısıtlamayla karşılaşmadan, dileğince yararlanabiliyordu. Ancak, saptanabildiğinde, ticaret amacıyla yapılan her etkinlik için olduğu gibi, ormanlardan yararlanmadan da vergi alınabilmekteydi. Öte yandan,

TABLO 3

1910 Tarihli Orman İstatistiği'ne Göre Osmanlı İmparatorluğu'nda Orman Varlığı

Mülkiyeti	Ormanlık Alan Hektar	%
Devlet	7.750.132	88.03
Vakıflar	107.295	1.22
Kasaba ve köyler	146.423	1.66
Özel kişiler	539.473	6.13
Mülkiyeti tartışmalı	260.442	2.96
TOPLAM	8.803.765	100.00

Kaynak: Asmaz, Hasan; "Orman İstatistiklerinin Tarihçesi", *Türk Ormancılığı Yüzüncü Teditis Yılına Giderken, 1857-1957*, Türkiye Ormancılar Cemiyeti, Ankara, 1957, s. 116.

sinde, bu kez, Almanya ve Avusturya-Macaristan'dan getirilen ormancılar etken olmuştur.

Tüm çabalara karşın Tanzimat'tan Cumhuriyet'e değin geçen yaklaşık bir yüzyıl boyunca, ülkedeki ormanların önemli bir kesiminin yok edilmesinin önüne geçilememiştir. Ormancı bilim adamı Ali Kemal Yiğitoğlu'nun anlamıyla söylenirse; *"Türkiye'de ormancılığın oluş tarihi yazılmak istenirse, onun, bir orman yıkım tarihinden başka bir şey olmadığı görülür. Önce, bu tarih şöyle nitelendirilebilir: Türkiye'de ormancılık, ulus iktisadının bağımsız bir parçası olarak ele alınmadığından, ormanlar da bir doğa olarak gelişigüzel kullanılmıştır"* denilebilir. □

KAYNAKÇA

- ASMAZ Hasan, "Orman İstatistiklerinin Tarihçesi", *Türk Ormancılığı Yüzyüncü Tedris Yılına Girerken, 1857-1957*, Ankara
- BRİCOGNE A., *Türkiye'de Ormancılık Heyeti* (Çeviren Fahri Bük), İstanbul, 1940
- ÇAĞLAR Yücel, *Türkiye'de Ormancılık Politikası* (Dün), Ankara, 1979
- DİKER Mazhar, *Türkiye'de Ormancılık Dün-Bugün-Yarın*, Ankara, 1947
- KUTLUK Halil, *Türkiye Ormancılığı İle İlgili Tarihi Vesikalar, 893-1339 (1487-1923)* Ankara, 1967
- KUTLUK Halil, *Türkiye Ormancılığı İle İlgili Tarihi Vesikalar, 1202-1341 (1787-1925)*, Ankara, 1967
- KUTLUK Halil, "Fransız Ormanlıklar Nasıl Getirildi, Orman Mektebi Kimlerin İsteğiyle ve Ne Suretle Açıldı?" *Türk Ormancılığı Yüzyüncü*

cü Tedris Yılına Girerken, 1857-1957, Ankara, 1957

- KUTLUK Halil, "Türkiye'de Yabancı Ormanlıklar"
- TOYGAR Sürevya, *Eski ve Yeni Hükümlerine Göre Orman Anlamı ve Ormanların Mülkiyet Bakımından Bölünüşü*, İstanbul, 1964
- TUNÇSİPER M.Nedim, *Türk Hukuk Tarihi, İdare Hukuku ve Medeni Hukuk Muvacehesinde Orman Mevzuatımız ile İlgili Araştırmalar*, İstanbul, 1964
- YİĞİTOĞLU Ali Kemal, *Türkiye'de Ormancılığın Temelleri, Şartları ve Kuruluşu*, Ankara, 1936
- YİĞİTOĞLU Ali Kemal, *Türkiye İktisadiyatında Ormancılığın Yeri ve Ehemmiyeti*, Ankara, 1941
- YUND Kerim, "Ormancılığımızın Kuruluşunda Beri Bağlılığı Nezaretler ve Bunun Başındakiler", *Türk Ormancılığı Yüzyüncü Tedris Yılına Girerken, 1857-1957*, Ankara, 1957

Tanzimat'tan Sonra Orman Yıkımı ve Çevre Tahribi

M.TEVFİK PEHLİVANOĞLU

Yakın tarihimizde Tanzimat'tan Cumhuriyet'e kadar uzanan dönemdeki orman yıkımları, kökü çok eskilere giden uzun bir sürecin belirli ve oldukça duyarlı bir kesitini kapsar. Eldeki verilere göre tarihöncesi dönemlerden Osmanlıların son zamanlarına kadar birbiri ardısıra gelen birçok kültürün, yaklaşık üçbin yıllık yıkımının ürünü olarak Tanzimat'ın devraldığı bu olgu; aynı dönemdesorunlarla örülerek, doruğa tımandırılan "olumsuz bir miras" olma özelliğini daima canlı tutmuştur. Özellikle öncekilerle karşılaştırılacak olursa, etkin bir orman yıkımını sergileyen Tanzimat dönemi, ülke ormancılığında gerçek ormansızlaşmanın yeni açılımlara sürüklendiği bir aşama olarak da ayrı bir önem taşır. Kuşkusuz Tanzimat'ı hazırlayan değişik etkenlere paralel olarak, aynı dönemde ormanların içinde bulunduğu koşulları ve orman yıkımlarını da hazırlayan ve imparatorluğun, siyasal, sosyal, ekonomik ve coğrafi yapısından kaynaklanan çeşitli nedenler vardır. Bu nedenlerin kavranmasında, özellikle Osmanlı imparatorluğu'nun İslâm dünya görüşüne dayalı "Teokratik Devlet Modelinin" ortaya koyduğu ve her yönüyle kendine özgü nitelikler gösteren "Osmanlı Dirlik Düzeni" ve bu düzen içinde biçimlenen ormancılığın yapısı ve işleyişi ana çıkış noktasını oluşturmaktadır.

Bilindiği gibi, "Osmanlı Dirlik Düzeni" 16. yy sonlarıyla 17. yy başların-

dan itibaren yavaş yavaş çözülmeye ve giderek üretim ilişkilerinde bazı değişimler ortaya çıkmaya başlamıştır. Tanzimat'la birlikte bu olgu daha da keskinleşmiş, gelişen olayların da ağır baskısıyla birtakım reformlar kaçınılmaz hale gelmiştir. Dolayısıyla bu dönem yönetimleri çöküşün dikte ettiği perişan durumu, çetışli gerekçelere bağlanan kimi ıslahat önlemleriyle bir bakıma onarmak zorunda kalmışlardır. Tanzimat Dönemi orman yıkımları ve ormancılığını da, imparatorluğun gösterdiği bu zorunlu değişim sürecinden soyutlama olanağı yoktur. Bu bakımdan konunun bir bütün içinde kaynağına inilerek açıklanabilmesi amacıyla, Tanzimat Dönemi yıkımlarına girmeden önce, eski duruma göz atmakta yarar vardır.

Tanzimat'tan Önceki Durum

Eski dönem ana hatlarıyla incelenecek olursa, Ortaçağ İslâm Dünyası'nın temel felsefesi ve eğilimleriyle bütünleşen "dinsel devlet anlayışı" çerçevesinde, Osmanlı için ormanların ancak Tanrının insanoğluna bahşettiği bir nimet ya da herhangi bir doğal kaynak olmaktan öte bir anlamı bulunmadığını görmekteyiz. Aynen madenler, su ve hava gibi ormanlar da; yalnızca çeşitli amaçlar için kullanılmak ve ürünlerinden yararlanılmak üzere var olan Tanrı vergisi bir bitki topluluğu ya da dağ taş kaplayan bitmek tükenmek bilmez bir ağaç denizinden baş-

ka bir şey değildir. Ormanların tek işlevi devletin ve halkın (padişahın ve kullarının) gereksinmelerini karşılamaktan ibarettir. Bunu aksatmadan yürütebilmek içinse, onları gerekli kural ve statülere bağlamak yeterlidir. Özellikle ormanların yok olup olmaması ya da tükenip tükenmemesinden çok, mevcut düzenin işlerliğine uygun bir yapı içinde sözkonusu işleve dönük orman kullanımlarını gerçekleştirerek önemlidir. Bu bakımdan çeşitli durum ve amaçlar için değişik kural ve kısıtlamaların getirilmesi, ayrıca ormanların mülkiyet açısından belirli statülere bağlanarak, Osmanlı Ormancılığı'nın da varlık alanı bulması; aslında bu düşünce sistemi ve yaklaşımların doğal sonucu olarak biçimlenmektedir. Ne var ki, böylesi bir oluşumda ormanları düzenli işletilen yenilenir bir kaynak olarak görmek ve kesilenlerin yerine doğal ya da yapay yollarla yenilerini yetiştirerek, onların sürekliliğini sağlamak gibi ilkelerin yeri yoktur. Yani Osmanlıda ormanların sürekliliğini değil, padişah ve kullarına ilişkin imparatorluk etkinliklerinin sürekliliğini hedefleyen ve tekyanlı yararlanmayla belirli durumlarda ancak yararlanmayı güvence altına alabilmek amacıyla koruma bilincinden ileriye gitmeyen bir ormancılık sözkonusudur. Bir başka anlatımla eski dönemde imparatorluğun mevcut tüm ormanlarını kapsamayan, devlette örgütlenmiş sınırlı ve resmi nitelikte bir

ormancılıkla ayrıca ülke genelinde çok geniş alanları içeren örgütsüz ve serbest bir orman kullanımı geçerlidir.

O günkü "Osmanlı Dirlik Düzeninin" kuruluş ve işleyişine göre ortaya çıkan bu yapılaşma içinde, birçok kaynağın belirttiği gibi ormanları tümüyle denetimden uzak tutan "mutlak başboş" bir ormancılık etkinliğinin geçerli olduğunu ileri sürmek, yine de pek mümkün değildir. Çünkü imparatorlukta toprağın temel üretim aracı olması ve üretim ilişkilerinin bu üretim aracı üzerindeki mülkiyetin niteliğine göre biçimlenmesi, ormancılık etkinliklerinin de mutlaka uygun statü ve kurallara bağlanmasını zorunlu kılmaktadır. Nitekim başlangıçtan beri ormanlarla ilgili çeşitli "Fetva", "Vilayet Kanunu", "Telhis", "Hüküm" ve "Hatt-ı Hümayun"ların varlığıyla değişik orman mülkiyet şekillerinin biçimlenmesi de bunu yeterince kanıtlamaktadır. Aslında bu görüşler, Batı'da kapitalizmin gelişmesine fırsat veren koşulların Osmanlı'da ortaya çıkma olanakları bulamaması ya da başka deyişle kapitalizme doğru yol alan o dönem Avrupası'nda sürekli yenilenerek, düzenli ekonomik yararlar sağlama amacına yönelik ormancılık gelişirken, Osmanlı'da mevcut düzenin gereği olarak böylesi bir gelişmenin görülmemiş olması ve yalnızca var olanı tüketmeye dönük sağlıksız bir yapının gerçekleşmiş bulunmasından kaynaklanmaktadır.

Kısaca özetlenen bu yapı içinde Tanzimat öncesi İmparatorluk Ormancılığı'nın ilk kez etkinliğini duyurmaya başlaması, Yıldırım Bayezid zamanına kadar uzanır. Bu süreç, Sarıca Paşa'nın Gelibolu'ya gönderilerek 1402'de tersane kurması ve ormanlardan kereste sağlanması için belirli koşulların saptanmasıyla başlar. Tersanelerin kereste, katran ve zift gereksinimlerinin karşılanması amacıyla bir kısım ormanların ayrılması ve buralarda kesimlerin kısıtlanması da aynı eyreye rastlamaktadır. Bu konuda asıl ciddi önlemler daha sonraları, yani 1494 ve 1552 yıllarında alınmıştır. O tarihlerde Kırklareli, Pınarhisar ve Ak-yol kadıllıklarına gönderilen hüküm ve buyruklarla, yöre sınırları içindeki ormanlardan ağaç kesimleri yasaklanmıştır. Daha sonra Bolu ve Sinop sancakları ile Somdöğen, Ahıdağı ve Kazdağı ormanları da denetim altına alınmıştır. Ülkenin birçok yerinde donanma ve tophane gereksinimleri için ayrılan bu tür ormanların yönetimleri ise, "Tersane Emni" denilen saraya bağlı yöneticilere verilmiş ve bunların gözetiminde iradeli "Koru Ağaları" tara-

findan da koruma ve üretim işleri yürütülmeye başlanmıştır. Böylece, daha önce de değindiği gibi sınırlı ve kısmi bir nitelik taşımakla birlikte, imparatorlukta ormancılıkla ilgili bilinen örgütlenme de gerçekleştirilmiş olmaktadır.

Bundan sonraki gelişmeler imparatorluğun gösterdiği değişim sürecine paralel bir çizgi izler. Burada esas olan başlangıçtan Tanzimat'a kadar kendi koşulları içinde sistemle uyumlu bir gelişme gösteren eski ormancılığın; gerçekte orman yıkımları açısından ne getirip, ne götürdüğünün doğru bir biçimde yerli yerine oturtulabilmesidir. Çünkü Tanzimat'taki yıkımlara kaynaklık eden asıl oluşumlar bu dönemde büyüüp, serpilmiş ve belirli olgunluğa ulaşmıştır. Bu hususların aydınlatılması ise, öncelikle orman mülkiyet şekilleriyle bunların kullanım ilişkilerine bağlıdır.

Tanzimat'tan önceki dönemde ormanlar, mülkiyet şekillerine göre: Miri Ormanlar (Devlet Ormanları), Cibal-i Mübaha Ormanları (Serbest Dağlardaki Ormanlar), Ahali-i Kur'aya Ait Ormanlar (Köy Tüzelkişiliğine Ait Ormanlar), Eşhas Uhdesindeki Ormanlar (Özel Ormanlar) ve Evkaf Ormanları (Vakıf Ormanları) adı altında başlıca beş ayrı grupta toplanmaktadır. Bunlardan ilk sırada yer alan ve dönemin gerçek anlamda örgütlü ormancılık etkinliklerini de sergileyen Miri ormanlar ayrıca; en seçme orman yüzeylerini örtüleyen Koru-yu Hümayunlar, Miri Korular ile Tersane ve Tophane Ormanları olmak üzere üç altgruba ayrılmaktadır. Genelde bu beş "ana mülkiyet grubunu" oluşturan ormanlardan ilk üçü; büyüklükleri, nitelikleri ve statüleri bakımından önemlidir. Ancak bunlar içinde imparatorluğun asıl orman varlığını temsil eden ve yıkımının boy hedefi olan Cibal-i Mübaha Ormanları, çok daha ayrı ve özel bir yer tutar. Özellikle bunların, "Dirlik Düzeni" gibi devlet denetimini en uç noktaya kadar götürden bir yapılaşmaya karşın, görünürde "herkesin" yararlanmasına açık serbest bir işleyiş öngören "muhatibi" ya da daha doğru bir ifadeyle "maliki" belirsiz bir mülkiyet şeklini kapsamları oldukça ilginçtir.

Aslında mevcut düzenin mantığıyla uyumlu "çok somut bir olgunun" ürünü olan bu durum, ilginçliğinin yanı sıra yine de pek şaşırtıcı değildir. Çünkü Cibal-i Mübaha Ormanları devlet için ancak örgütlediği resmi ormancılık etkinliklerini sürdürebilmek amacıyla, tükenen ya da eskilen Miri Ormanların yerine konulmak üzere gerekti-

ğinde el atılacak sıradan bir "rezerv alan" olmaktan başka bir anlam taşımamakta ve bunun dışında herhangi bir değeri bulunmamaktadır. Dolayısıyla bu ormanların daima devlet yararlanmalarına da açık tutulacak şekilde "reayanın" kullanımına bırakılması ve bunu gerçekleştirecek *esnek ve belirsiz* bir statünün biçimlendirilmesi en uygun çözüm olarak ortaya çıkmaktadır. Nitekim gelişme ve ilerleme dönemlerinde bu statü kendi mantıksal tutarlılığı içinde fazlaca pürüz yaratmadan yürümüştür. Ancak gerileme döneminden itibaren düzenle birlikte işleyiş tersine dönmeye ve söz konusu ormanlar üzerinde *elde kalanı tüketmekten başka çaresi olmayan* bir devletin sergileyebileceği sınırlı kalıplaşarak, Tanzimat'taki açmazlara kadar uzanan sorunlar yumağı da yavaş yavaş örülmeye başlamıştır. Bu bakımdan Tanzimat öncesinde -sonrasında da olduğu gibi- asıl yıkımlar Cibal-i mübaha kapsamı içine giren ormanlarda görülmektedir. Kuşkusuz farklı statülerde bulunan diğer ormanlar da, şu ya da bu şekillerde yıkımlardan etkilenmiştir. Ancak bunların gördüğü yıkımlar daha çok yerel boyutlar ve küçük yüzeylerle sınırlı kaldığından, ülke ölçeğinde etkileri pek sarsıcı olmamıştır. Sadece bunlardan özellikle Miri Ormanlar içinde yer alan Tersane ve Tophane Ormanlarının durumu dikkat çekicidir. Başlangıçta çok iyi korunan bu ormanlar, sürekli artan donanma gereksinimleri karşısında, dönemin sonlarına doğru iyi korunur olmaktan çıkmış; verim güçleri hesaba katılmadan yapılan aşırı kesimler yüzünden, tükenmekten ya da niteliklerini yitirmekten kurtulamamışlardır. Hatta bu nedenle Cibal-i Mübaha Ormanlarından sık sık yenileri ayrılarak, donanma gereksinimlerinin karşılanması yönüne gitmek zorunda kalmıştır.

Tanzimat öncesinde devletçe yapılan bu yıkımlar dışında, özellikle halk tarafından gerçekleştirilen diğer yıkımların çok eskilerden beri süregelen eylemlerden kaynaklandığı bilinmektedir. Örneğin aşırı ve düzensiz kesimler, tarla açmak amacıyla orman alanlarının değişik biçimlerde aralıksız köylenmesi (geleneksel gezici tarım olayı), yerleşim yerleri çevresi halkının ve özellikle göçerlerin sürdürdüğü çok yaygın hayvancılık gibi önemli eylemler ilk akla gelenler arasındadır. Ayrıca konut inşaatlarının ana girişinin büyük ölçüde ahşaba bağlı olması, yakacak odun gereksinimleri ve hiç eksilmeyen korkunç orman yangınları da diğer önemli eylemleri oluş-

turmaktadır. Aslında tüm bunlara rağmen imparatorluğun güçlü olduğu zamanlarda, orman kullanımları yine de oldukça iyi disipline edilebilmiş ve eldekiler biraz da zamanın teknolojik olanaklarıyla gereksinmelerin azlığı nedeniyle kısmen korunabilmişlerdir.

Tanzimat'ın Devraldığı Orman Varlığı

Osmanlı İmparatorluğu önceleri büyüklüğüyle orantılı olarak oldukça zengin bir orman varlığına sahipti. Ancak gerileme döneminden itibaren sürekli yitirilen topraklarla birlikte bunlar hızla azalmaya yüz tutmuş ve Tanzimat'a gelindiğinde, diğer konularda olduğu gibi orman ve benzeri doğal kaynak değerleri bakımından da alabildiğine sıkıntılı bir süreçte girilmiştir. Üstelik aynı dönemde Balkanlar, Kırım ve Kafkasya'daki toprakların tümüyle elden çıkması da, imparatorluğun yaklaşık 25 milyon hektarlık bir orman alanından yoksun kalmasını sonuçlamıştır. Özellikle 1913'den sonra hemen yalnızca Anadolu'dakilerle yetinmek zorunluluğunun ortaya çıkması "Anadolu Ormanları" için ister istemez durumu daha da kötüleştirmiştir.

İklimsel, jeolojik, morfolojik ve edafik koşulları bakımından doğal olarak orman yetişmesine çokça elverişli olmayan ya da oldukça sınırlı orman yetişme ortamları sunan bir coğrafi kuşak üzerinde yer alan Anadolu Yarımadası, o zamanki durumuyla bugünkü kadar olmasada ormanca zaten yeterince yoksullaşmıştı. Ormanlar ancak yine bugünkü gibi kuzey ve güneydeki kıyı dağlarıyla batı kesimleri ve Marmara çevresindeki alanlarda toplanmıştı. Bunlara ek olarak yüzyıllar boyu süregelen insan müdahaleleri, ormanları hem nicelik ve hem de nitelik yönünden iyice tahallüslü; tarım alanları, otlakları ve iskânlar lehine sürekli geriletti. Kısası Tanzimat Dönemi bölük pörçük bir orman varlığıyla tamamen durma noktasına gelmiş çağdaş bir ormancılığı devralmak ve zorlayıcı etkenler gereği bundan azami yararı sağlamak gibi bir çıkmazı aşmak durumundadır. Bunu, dönemin başlarındaki mevcut ormanların içinde bulunduğu koşullar ve yayılışları-na ilişkin tarihi veriler tüm çarpıcılığıyla sergiler.

Tanzimat'tan hemen önce 1830 yılları dolayında, Anadolu Yarımadası'nın kuzeyindeki Karadeniz Kıyı Dağları yer yer oldukça zengin sayılabilecek orman alanlarıyla örtülüdür. Bunlardan doğuda Giresun, Rize ve Artvin yörelerindeki ormanlar dağların sarp yerlerine çekilmiştir. Ancak Doğu Karadeniz Ormanları yine de tam

anlamıyla niceliklerini yitirmiş değildir. O zamanlar birçok hızarın çalıştığı Ladik Gölü'nün güney kesimleri, Niksar ve Ünye arasındaki dağlık bölgeyle daha doğuda Aşkale ve Çoruh Vadisi üzerindeki mıntikalarda büyük ormanlar görülür. Karadeniz'in batı kıyılarındaysa, ülke geneline göre önemli bir odak oluşturan geniş ormanlar vardır. Bu odakta Sinop, Kastamonu, Zonguldak ve Bolu mıntıkları ormanca en zengin yöreler olarak dikkati çeker. Özellikle bunlar içinde sözkonusu odağın doğusuna rastlayan Gökirmak Havzası'nda bulunan iğneyapraklı ormanlarla, yine Taşköprü'nün güneyindeki Elekdagi'nı örten çam ormanları; yüzyıllar boyu varlıklarını koruyarak Tanzimat'a kadar gelebilmiş ünlü ormanlar olarak anılmaktadır. Hatta bazı kaynaklar, gerek bunların ve gerekse Karadeniz'in batı kıyıları boyunca uzanan sıradağların kuzeyindeki diğer ormanların "içinde yürünemeyecek kadar sık ve vasıflı" olduğunu bildirmektedir. Ayrıca aynı kaynaklardan Bolu ormanlarının da iyi durumda olduğunu, ancak Tanzimat'tan sonra özellikle Düzce-Adapazarı çizgisinde yer alan kesimlerinin hızla yok edildiğini öğrenmekteyiz.

Tanzimat'ın başlarında Marmara Denizi'ni çevreleyen orman alanları ise, İstanbul dolayları bir yana bırakılacak olursa, "payitahta" yakın olmanın getirdiği yıkımlarla oldukça fakirleşmiştir. Tanzimat'la birlikte bu durum biraz daha ağırlaşarak, ormansızlaşma hızlanır. Özellikle bölgenin doğusunda geniş bir yüzeyi kaplayan Bolu-İzmit-Bursa hattı, filo yapımı için 19. yy'ın ortalarına kadar en çok yüklenilen yöre olmuş ve geniş yıkımlar görmüştür. Diğer kesimler buralara göre nisbeten iyi durumdadır. Örneğin bölgenin güneybatısında Çanak-kale ve Kazdağı yöreleriyle Balıkesir'in doğu kısımlarında hâlâ geniş ormanlar vardır. Yine kuzeyde Akçakoca ile Şile arasında kalan kıyı şeridiyle Trakya'nın kuzeyindekiler de kısmen niteliklerini koruyabilmiş ormanlar olarak göze çarpmaktadır. Ancak bu sonuncu orman alanları, 1830'lardan itibaren baltakılara dönüşme yolunda hızla bozulmaya uğramıştır.

Batıdaki ormanlar da, aynı yıllarda Marmara Bölgesi'nden farklı bir durumda değildir. Eskidenberi bölge ormanları geniş yıkımlara sahne olduğundan, elde pek fazla kaliteli orman alanı kalmamıştır. Bazıları yüzey olarak geniş alanları kapsasa da; gerek bölge ikliminin zorlayıcı etkileri, gerek üzerinde yetişen ağaç türlerinin özellikleri ve gerekse yoğun iskânların do-

ğurduğu aşırı yararlanmalar nedeniyle büyük ölçüde kötüleşmişler, ayrıca pek sık görülen yangınlar da bunları iyice bitik düşürmüştür. Mevcutlar içinde Edremit-Sındırgı hattıyla Balıkesir-Isparta hattı üzerinde yayılanlar, o dönem için bölgenin en önemli orman alanları olarak belirtilebilir. Yine Kuşadası-Aydın-Denizli hattı üzerinde de çeşitli ormanlar mevcuttur. Öte yandan bölgenin güneybatı kıyılarındaysa Muğla dolayları, özellikle Fethiye ve Datca arasındaki kuşak her bakımdan homojen ve zengin ormanlarla örtülüdür.

O dönemde Anadolu'daki bir başka önemli orman odağını ise, güneyde Toros Dağları üzerinde yer alan yaygın orman örtüsü biçimlendirmektedir. Bu kuşakta en zengin ormanlar, Gülek Boğazı, Pozanti, Feke, Andırın ve Osmanlıye dolaylarıyla batıda, özellikle Antalya yöresinde yoğunlaşmıştır. Örneğin Tarsus Çayı'nın üst kısımlarında 19. yy'ın ortalarına doğru bir gezi yapan Kolschy, Gülek ve Nemrut'un yukarılarındaki dağlık arazide "çok güzel meşe ve sedir ormanları" gördüğünü ve bunların "tahtacılar tarafından" önemli oranlarda yıkıma uğratılmakta olduğunu söyler. Aynı ormanlar 1832 dolaylarında, en iyi nitelikte 10.000 tomruğun her yıl İskenderiye'deki gemi tezgâhlarına gönderilmesi nedeniyle de büyük yıkımlara uğramıştır. Yine bir diğer kaynak bu durumu daha da dramatik biçimde tanımlayarak, 1838'de Ulukışla'nın güneyinde Toros Dağları dizisini bölen ve Adana Ovası ile bağlantıyı sağlayan Gülek Boğazı'nda, "Odun kesicilerinin balta sesleri ile yaşlı iğneyapraklı ağaçların devrilmeleri sırasındaki gürültülerin, Çiftahan civarındaki dağlarda yankılar yaptığını..." belirtmektedir. Ancak bütün bunlara rağmen bölgede 19. yy'ın ortalarına doğru yine de değerli orman alanları mevcuttur. Özellikle Adana çevresi ormanları hâlâ ağırlık ve yaygınlığını korumaktadır. Öte yandan batıda Antalya yöresi ve Tahtalıdağ üzerindeki ormanlar önemlerinden hiçbir şey yitirmemişlerdir. Ne var ki, bunlar üzerinde gerçekleş-tirilen yıkımlar korkunçtur. Buralarda ağaçlar yapı kerestesi olarak kesilip, akarsularla büyük sallar haline getirilmek suretiyle deniz kıyılarına aktarılmaktadır. Aynı işler Antalya Beydağları yöresinde de yoğun bir şekilde sürdürülür. Bu konuda bölgede gezi ve araştırmalar yapan İngiliz araştırmacı Spatt'ın ilginç gözlemleri vardır: Spatt, anılan yıllarda Alakır Çayı çevresinde, yüzdürülerek deniz kıyısına taşınmak üzere "en iyi ağaçların

hepsi kesilmiş'' çok büyük bir orman soykırımından söz ederek, bir bakıma dönemin başlangıcındaki koşulları da tüm açıklığıyla ortaya koymaktadır.

Anadolu'da değinilen bu belli başlı alanlar dışında kalan diğer bölgelerde ise 1830'lu yıllarda üzerinde durulacak kadar önemli hemen hiçbir orman varlığı kalmamıştır. İç Anadolu'daki çok küçük bazı *"step ormanı"* kalıntıları bir yana bırakılacak olursa, yalnızca doğu ve güneydoğu bölgelerinde Tunceli-Bitlis-Bingöl hattı üzerinde ve daha güneylerde eski orman artıkları ve çeşitli baltalıklardan başka bir şey yoktur. Mevcutlar da zaten hayvan yemi ve yakacak olarak kazınıp durmaktadır. Ancak, dönemin başlarında ülkenin tüm orman varlığının Anadolu'dakilerden ibaret olmadığını da unutmamak gerekir. Özellikle Balkanlarda henüz elde kalan topraklar üzerinde hâlâ hatırı sayılır ormanlar bulunmaktadır. Siyasal gelişmeler yüzünden dönem içinde fazlaca yüklenilemeyen bu alanlardan, Balkan Yarımadası'nın kuzeybatısındaki Bosna ve Hersek yöresiyle Makedonya'nın kuzeyinde, özellikle Selanik çevresindekiler; ayrıca bugünkü Arnavutluk'un doğusundaki dağlarla, daha güneyde Pindos mıntıkları önemlidir.

Tanzimat Dönemi Ormancılığı ve Yıkımlar

Görüldüğü gibi bu dönem ormancılığı, ülke toprakları üzerinde hiç de iç açıcı veriler taşımayan perişan bir orman varlığı devralmıştır. Üstelik bu dönemde atılan her adım, yapılan her girişim ve gerçekleştirilen her değişim; eldeki ormanların güncel durumunu olduğu kadar, gelecekteki durumunu da derinden etkilemiştir. Ayrıca imparatorluk ormancılığında yeni bir sürecin de başlaması demek olan bu yönetimlerin, özde Osmanlının geçmişteki temel yaklaşımları ve eğilimlerinden farklı bir tutum içinde bulunduğu söylemek de pek mümkün değildir. Sadece dönemin zorlayıcı koşullarının belirlediği kaçınılmaz bazı biçimsel düzenlemeler söz konusudur ve bunu başlıca iki önemli olgu yönlendirmektedir. Bunlardan ilki eskiden ancak ürünleri bakımından önem taşıyan ormanların, bu dönemde ürünlerinin yanısıra vergi ya da benzeri yollarla gelirinden de yararlanılacak bir kaynak olarak ortaya çıkması; ikincisi ise, bu kaynaklar içinde Cibali Mübaha Ormanları'nın önem kazanarak, Miri Ormanlara katılması ve Tanzimat Ormancılığının esas etkinlik alanını oluşturmasıdır.

Daha 19. yy'ın başlarından itibaren

netleşmeye başlayan bu olgular, aynı zamanda Tanzimat sonrası değişimleri yaratan ana etkenleri de her yönüyle açıklığa kavuşturmaktadır. Özellikle ekonomik açıdan iflasın eşğine gelmiş ve devreye sokulabilecek her türlü kaynağı değerlendirmekten başka çaresi kalmayan bir devlet için, vergi gelirleri ve dolayısıyla bunu sağlamada iyi bir seçenek olarak el altında duran Cibali Mübaha Ormanları'nın ne kadar önem kazanacağı düşünüldüğünde, söz konusu etkenlerin kavranması daha da kolaylaşmaktadır. Bu durum ayrıca aynı ormanların dönem içinde ön plana çıkma nedenlerini de ortaya koyması bakımından dikkat çekicidir. Çünkü öncelikle değerlendirilmek durumunda olan eldeki Miri Ormanlar, değil vergi geliri sağlamak, donanma gereksinimlerini bile doğru dürüst karşılama olanaklarından yoksundur. Köylere, vakıflara ya da özel kişilere ait ormanlardan yararlanmak ise, düzene ters müdahaleleri gerektirdiğinden pek mümkün değildir. Ayrıca bunlar çok büyük alanları kaplamadıkları gibi, denetlenmesi çok güç sakıncalı ormanlar olarak da önem taşımaktadır. Geriye, devlete karşı güçsüz durumda olan halkın genelde sert tepkilerine yolaçsa da, mevcut düzen

içinde hem statü ve hem de ülkenin esas kaynaklarını oluşturması açısından bir tek orman varlığı, yani Cibali Mübaha Ormanları kalmakta ve Bâbî-âli'nin bunlara yönelmesi kaçınılmazlaşmaktadır. Aslında bu dönem yönetimleri için koşullar elverse, büyük küçük demeden tüm ormanlardan topluca yararlanmak kuşkusuz çok doğal bir davranış olurdu. Ancak eski işleyişi bir çırpıda değiştirmek ve ormanların hepsine birden yönelmek olanaksızdır. Zira İmparatorluk her şeyden önce bir din devletidir ve temelde İslâm Hukukunun yaptırımları dışına çıkmak, bir bakıma devletin varlığının da yadsınması anlamına geleceğinden; yapılan her şeyin kitabına uydurulması zorunluluğu vardır. Kaldı ki bu mümkün olsa bile, tüm dönem boyunca İmparatorluğun ne elindeki kadroların durumu, ne örgütsel olanaklar, ne mevcut ormancılığın geleneksel çatısı, ne halkın yüzyıllardır kökleşmiş tutum ve alışkanlıkları, ne de iç ve dış dinamiklere bağlı siyasal ve ekonomik veriler, böylesi değişimleri yaratacak altyapıyı oluşturmaktan çok uzaktır. Bu nedenle güncel düzenin işleyişi içinde ancak mümkün olabilenle yetinmek ve koşullar zorladıkça birtakım değişimlere yönelmek, dönemin yöne-

Hofrat Veith (turan), Kreibich, Micklitz ve Stumfahl.

timlerine daima en tutarlı yol olarak görünmüştür. Nitekim Tanzimat'tan Cumhuriyet'e kadar sürdürülen tüm çabalar hep bu doğrultuda gerçeklik kazanmış ve Cibal-i Mübaha Ormanlarının barındırdığı ağaç servetlerini ne bahasına olursa olsun paraya dönüştürme yolları aranmıştır. Özellikle devletin gırtlacağı kadar gömüldüğü büyük borç batağı ve buna bağlı ekonomik darboğazların, Bâbîâli'yi her geçen gün biraz daha köşeye sıkıştırmış, bu ormanlardan yararlanma eğilimlerini daha da güçlendirmiştir. Bunların gerçekleşmesi ise, ancak mevcut ormancılığın yeni bazı düzenlemeler aracılığıyla, amaca uygun duruma getirilmesiyle mümkündür.

İşte doksan küsur yıllık Tanzimat Ormancılığı hep bu *çarpık fakat kaçınılmaz hedefe* ulaşmak için uğraşmıştır. Ancak ortaya konulan birçok değişim ve oluşuma rağmen, hiçbir zaman beklenen sonuçlara varmak olanakları yakalanamamıştır. Bu yüzden sözkonusu değişimler, yapısal yönde biçimlendirilen "*büyük bir yenilik hareketi*" ya da "*ileri bir atılım*" olma özelliğini de kazanamamıştır. Zira bu dönem ormancılığının esas işlevi köktenci değişimler yaparak yeniyi kurtarmak çok, mevcut yapı içinde birtakım düzenlemelere giderek daima kaçınılmazı gerçekleştirmekle sınırlı kalmıştır. Yani yapılan "*yenilikler*" aslında köktenci atımları değil, ancak günü kurtarmayı amaçlayan zorunlu ilk adımları tanımlamaktadır. Bunun en güzel kanıtı, dönem içinde görülen birçok değişikliklere ve örgütlenme çabalarıyla bütünleşen düzenlemelere rağmen, eldeki orman varlığının hoyratca harcanmasının önüne geçilememesi, tersine bunları daha da artıran gelişmelerin zemin hazırlanarak büyük yakımların yaşanmış olmasıdır. Oysa daha o dönemde *çağdaş ormancılık* belirli bir düzeye ulaşarak, çok sağlam temellere oturmuş ve orman yıkımlarını önleyici sağlıklı bir işleyişe çoktan geliştirmiştir. Tanzimat Ormancılığı ise, karakteri gereği ister istemez bunun tam tersini yapmak gibi bir amaçla karşı karşıya kalmaktan kurtulamamıştır. Hiç kuşkusuz, Tanzimat sonrasında biçimsel de olsa birçok girişim uygulamaya aktarılmış ve yadsınamayacak çeşitli uğraşlara tanık olunmuştur. Yapılan hemen her şey aslında yenidir, hatta birçok yönde olumlu özellikler taşıyor izlenimi bile vermektedir. Ne var ki, yeni olduğu kadar bilinçsiz ve büyük ölçüde palyatif nitelikler taşıyan bu girişimlerin, orman yıkımlarını aşmada herhangi bir yarar sağlayabileceğini düşünmek bile

güçtür. Her şeyden önce biçimlenen hedefler ve ormancılığın yüklendiği işlevler bunu engellemektedir. Bir başka deyişle dönemin özgün karakteri, yapılanların biçimden öze indirgenerek yıkımları önleyici sağlıklı yapısal değişimlerin ortaya çıkmasına fırsat vermemektedir. Kısası buraya değin söylenmeye çalışılan tüm bu hususlardan da anlaşılacağı üzere, Tanzimat Ormancılığının genel özellikleri özetle budur. O bakımdan Tanzimat sonrası "*yeni ormancılık olayını*" öncelikle bu genel özelliklerin çizdiği çerçevede içinde ortaya çıkan somut gerçeklere göre değerlendirerek, orman yıkımlarına ilişkin dönem içindeki belli başlı üç ana evreyi ayrı ayrı incelemek gerekmektedir.

Birinci Yıkım Evresi (1839-1869)

İncelenmesi gereken ilk yıkım evresi 1839'da Tanzimat'ın ilanından, 1869'da Orman Nizamnamesi'nin yürürlüğe girmesine kadar geçen otuz yıllık süreyi kapsar. Bu evreyi başlatan Tanzimat Hareketi sırasında, ülke ormancılığını sahiplenecek doğru dürist bir ormancılık örgütü henüz ortalarda yoktur. Orman yıkımları ise, yüzyılın ilk çeyreğindeki özellikleri ve hızıyla sürüp gitmektedir. Öte yandan artık İmparatorlukta ekonomik bunalımın ve ormanlardan gelir sağlama eğilimlerinin giderek önem kazandığı çetin bir süreç de başlamıştır. Ancak bu sorunların çözümlenebilmesi için elde; devletin tek orman geliri olan ve "*kereste resmi*" adı verilen verginin, aynen tarımdaki gibi açık artırıma konularak bir *mültezime* ihale edilmesi ve bu mültezinin de daha sonra iskele ve pazar yerlerini tutarak, orman ürünlerinden vergi toplamaya esasına dayanan "*Aşar ihale uygulamaları*" ya da yaygın deyişle "*İltizam Uygulamaları*" şeklinde sürdürülen ormancılık etkinliklerinden başka bir olanak da yok gibidir. Bu yüzden mevcut işleyiş hemen benimsenmiştir.

Üstlenilen bu dikenli mirasın içerdiği tehlikelerin ağına böylesine gözü kapalı bir şekilde ilk ağızda kolayca düşülebilmesi, aslında oldukça doğal bir sonuçtur. Çünkü yeni yönetim de, eskileri gibi ormancılığa tümüyle yabancı ve karşısında seçim şansını yaratacak başka hiçbir uygulama örneği yoktur. Üstelik dış dünyadan da habersizdir. O nedenle önüne çıkan ilk uygulamaya sarılmış ve hatta başlangıçta bu durum Bâbîâli'ye çekici bile gelmiştir. Ancak kısa bir süre sonra, hazineye sağladığı gelirin azlığı ve yolaçtığı yıkımların fazlalığı karşısında, ilk günlerdeki çekiciliğini büyük ölçü-

de yitirerek yeni arayışlara gitmek gereği duyulmuştur. Ayrıca bu uygulamalara konu olan Cibal-i Mübaha Ormanlarının statüsü de, bu yönde önemli engeller içeren farklı bir işleyiş öngörmektedir. Çünkü mültezimlerin eylem alanlarını olduğu kadar, devletin de en büyük potansiyel orman varlığını oluşturan bu ormanlarla ilgili ürünlerden, Mecelle'nin yaptırımlarına göre vergi alınması oldukça güçtür. Sözkonusu uygulamayı sürdürmekle, yönetim bir bakıma yürürlükteki şer'i hukukun yaptırımlarına da ters düşmek gibi bir durumla karşı karşıya kalmaktadır. Bunun yanı sıra aynı ormanlardan tek kuruş vergi ödemeden serbestçe yararlanma alışkanlıkları iyice kökleşmiş olan halkın, vergi alınmasına karşı gösterdiği büyük tepkiler de eklenince, orman gelirleri sorunu tam bir çıkmaza girmektedir. Sonuçta bu durumu çözümlenebilmek ve dolayısıyla mültezimler aracılığıyla sağlanamayan "*kereste ve mahrukat*" gelirlerini daha düzenli bir şekilde toplayarak artırabilmek düşüncesiyle, 1840'ta ülkenin çeşitli yerlerinde "*Orman Müdürlükleri*"nin kurulmasına karar verilmiştir. Ancak Bâbîâli'nin büyük umutlarla gerçekleştirdiği bu ilk girişim, konunun özüne dokunan hiçbir değişiklik içermediğinden çok kısa ömürlü olmuş ve bunlar 1841'de kaldırılarak, tekrar eskiye dönmüştür.

Başarısızlıkla sonuçlanan bu ilk denemeden sonra, bir süre ormancılıkta herhangi bir etkinlik göze çarpmaz. Yapılan tek iş, yine İltizam Uygulamalarıyla yetinmekten ibarettir. Bu arada 1853'de çıkan ve 1856'ya kadar süren Kırım Savaşı ormancılıkta birtakım kıpırdanmalara neden olur ve savaş izleyen yıllarda özellikle Kuzey Anadolu kıyı ormanları üzerinde önemli yıkımlar yaratacak olan ilk göç dalgası başlar. Ayrıca savaş dolayısıyla İmparatorluk, Avrupa ülkeleriyle daha sıkı bir ilişkiye girmiş; savaşın getirdiği ağır harcamalar, daha önceki borçlarla birleşince, orman gelirleri konusuna artık daha ciddi biçimde eğilmek ve bu yönde bazı düzenlemeler yapmak gereği ortaya çıkmıştır. Ancak bunu o günkü kadrolarla gerçekleştirmek olanaksızdır. Bu nedenle ilk kez 1856'da biri İngiliz olmak üzere, diğerleri Fransız uzmanlardan oluşan bir yabancı kurul getirilmiş ve böylece geniş orman talanını başlatacak olan Tanzimat Dönemi devlet yıkımlarının da temelleri atılmıştır.

Ülkede yirmi yıl kadar kalan bu uzmanlar, daha çok eldeki orman varlığının incelenmesi, belirli yerlerde or-

man ihale ve satış denemeleri için yerel orman dökümlerinin yapılmasıyla eğitim ve örgütlenme konularıyla uğraşmışlar, ayrıca İltizam Uygulamalarının pürüzlerinin giderilmesini hedefleyen yasal çerçevenin oluşturulmasına ağırlık vermişlerdir. Ancak diğer konularda belirli sonuçlar almalarına rağmen, yasal dayanakların oluşturulması için ülke ormancılığının tarihsel handikaplarını aşma zorluğu karşısında uzun çabalar harcamaları gerekmiş ve evre içinde bu konudaki ilk olumlu adımlar 1858'de "Arazi Kanunnamesi"nin çıkarılmasını izleyen yıllarda, yani 1861'de atılabilmiştir. Ciddi nitelikte ilk hukuki metinleri biçimlendirmekten başka bir işe yaramayan bu girişimler sonucunda, ormanların yönetimlerine ilişkin bir "Nizamname Layihası"yla yapılacak kesimleri düzenlemeyi amaçlayan bir "Şartname Layihası" hazırlanarak, aynı yıl içinde yürürlüğe konulmuştur. Bunların dışında evrenin sonlarına kadar başkaca bir uğraş yoktur ve ormancılık yine eskisi gibi sessiz sedasız varlığını ya da daha doğru deyişle İltizam Uygulamalarını sürdürüp durur. Hatta bu yüzden Tanzimat Ormancılığının bu ilk etabını aslında "Örgütsüz İltizam Ormancılığı" evresi şeklinde de tanımlamak mümkündür.

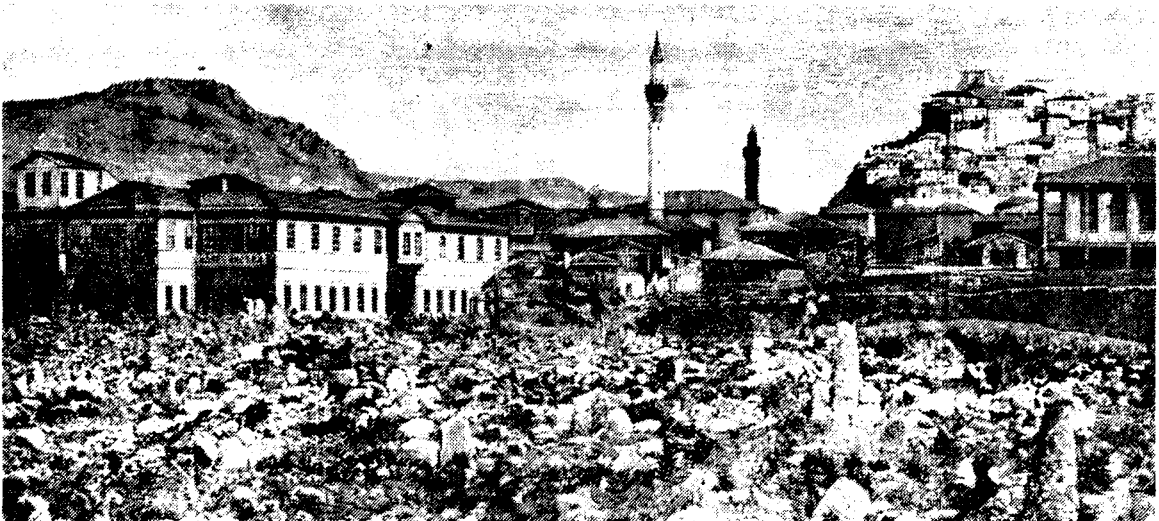
İkinci Yıkım Evresi (1869-1908)

Yaklaşık kırk yıl kadar süren ikinci yıkım evresi ise, 1869'da Orman Nizamnamesi'nin yürürlüğe girmesinden, 1908'de II. meşrutiyet'in ilanına kadar uzanır. Tanzimat Ormancılığının esas niteliklerini belirleyen ve ona gerçek anlamda damgasını vuran gelişmeler, özellikle bu evreden itibaren su

yüzüne çıkmakta ve yine bu evre içinde açıklık ve kesinlik kazanmaktadır. Kuşkusuz bunda ilk önemli değişimleri yaratması bakımından Orman Nizamnamesi'nin çok büyük bir rolü vardır. Zaten Nizamname'nin yeni bir evreyi başlatacak kadar ön plana çıkmasının nedeni de budur. Çünkü Tanzimat'ın ilanından bu yana çözümlenemeyen Cibal-i Mübaha Ormanları sorunu ilk kez bu sayede aşılarak, vergi gelirlerine ilişkin amaçlanan işleyişin kurulması ve bu dönem ormancılığını esas temellerine oturtan ilk ciddi girişimlerin gerçekleştirilmesi mümkün olabilmıştır. Anımsanacağı üzere ülkeye Fransız uzmanların getirildiği 1856'dan beri giderek önem kazanan bu konular, harcanan birçok çabaya ve hatta 1861'de çıkarılan layihalara rağmen, cibal-i mübaha statüsünü tanımlayan ilgili Mecelle yaptırımlarının dokunulmazlığı karşısında bir türlü istenilen uygun çözümlere ulaştırılamamıştı. Bu durum ancak daha sonraları yine Mecelle'nin boşluklarından yararlanılarak, yani Mecelle'nin "Zarar-ı âmî için zarar-ı has ihtiyar olunur" kuralını getiren 27. maddesiyle "mubah ile herkes intifa edebilir, fakat saire zarar vermemek meşruttur" diyen 1254. maddesinin arkasına sığınarak, oldukça çarpıtılmış bir yorumla, ormanların zarardan korunması için devlet denetimine alınması gerektiği ileri sürülmek suretiyle çözümlenebilmiştir. Böylece önemli bir engelin aşılmasının yanı sıra, Fransız uzmanların yıllardır önerdikleri yasa tasarılarının içerikleriyle donatılmış olan Orman Nizamnamesi'nin de yürürlüğe girmesi sağlanabilmiş ve dolayısıyla 1858 tarihli Arazi kanunnamesi'nin

çizdiği sınırlar içinde orman mülkiyet şekilleri, Mir'i Ormanlar (Devlet Ormanları), Evkaf Ormanları (Vakıf Ormanları), Kasabat ve Kur'aya Mahsus Baltıklar (Kasaba ve Köy Baltıkları) ile Eşhas Koruları (Özel Korular) olmak üzere dört ayrı grupta toplanarak, nihayet amaca uygun hale getirilmiştir.

Osmanlı İmparatorluğu'nun "teokratik" akteri dikkate alındığında, Cibal-i Mübaha Ormanlarının bu şekilde Mir'i Ormanlara katılmasının ne kadar güç ve hatta tehlikeli olduğu kolaylıkla anlaşılabilir. Nitekim bu güçlükler yüzünden Nizamname'de yönetimleri hayli uğraştıran orman gelirleri konusu açıkça "vergi" olarak değil, yukarıda değinilen maddeler çerçevesinde sadece "orman hakkı" yani devlet tarafından ormanların korunması hakkı şeklinde tanımlanarak, küçük bir hile-i şer'iyeye başvurmak gereği duyulmuştur. Ne var ki, bu küçük hile ters teperek hazineye sağlanacak sınırlı bir gelire karşılık, zararları günümüze kadar sürecek çok sakıncalı bir uygulamaya yolaçan yeni bir ödünün verilmesini de zorunlu kılmıştır. Çünkü Nizamname'nin halk tarafından benimsenebilmesi ve tepkilerin azaltılabilmesi amacıyla hazırlanan ünlü 5. maddeyle, köylülere çeşitli gereksinimlerini giderebilmek için Mir'i Ormanlardan kısmi yararlanma hakkı tanımak suretiyle, oluşturulan yeni statüde önemli bir delik açılmış ve beklenen sonuçların bir kısmından daha başlangıçta vazgeçilmek gibi tipik bir çelişki yaratılmıştır. Bu maddenin dayandığı mantığa göre, böyle bir ödünün verilmesiyle cibal-i mübahanın kaldırılarak, orman hakkının getirilme-

1893/94'lerde Ankara'nın demiryolu cihetinden görünüşü.

sinin bedeli olan "Zekat-ı Kûfuv" ödenmiş ve şeriat kurallarının da dışına çıkılmamış olmaktadır. Ne yazık ki, ormanlarımızı habis bir kanser tümörü gibi yüz kûsur yıldır kemirmek olan bu düzenleme, kapsamı daraltılmakla birlikte en azından orman köylülerine verilmiş bir hak olarak "zat-ı ihtiyaç" adı altında hâlâ sürüp gitmektedir.

Bunların dışında Nizamname'nin biçimlendirdiği bir başka önemli değişim de, ormanların "taahhüt" ya da "imtiyaz" yoluyla işletilmesi yöntemini benimsemesi, yani belirli alanlardaki orman servetlerinin dikili ağaç olarak satılmasını öngören "Orman Satış Sisteminin" getirilmiş olmasıdır. Daha sonraları "Sözleşmeli Orman Satış Sistemi" de denilen bu uygulamayla devlet koruma işlerini kendi örgütüyle yürütme yolunu tutarken, işletilmesini ise özel kişi ya da kuruluşlara bırakmaktadır. Orman koruma açısından çok büyük boşluklar içeren ve tamamıyla azami gelir eldesi hedefine göre düzenlenen bu sistem; özellikle uygulamada yükleniciye geniş hareket serbestisi tanınması, kurulan ormancılık örgütünün büyük ölçüde denetim ve gözetim olanaklarından yoksun bulunması, gerçek ormancılık etkinliklerine ters düşmesi ve sağlanan orman gelirlerinin eskisinden pek farklı miktarlara ulaşamaması gibi nedenlerle, tam tersi sonuçlar doğurmuştur. Gerçi Nizamname'de kâğıt üzerinde de olsa korumayla ilgili birçok önlem getirilmiş ve hatta bunlar mümkün mertebe ayrıntılı biçimde tanımlanarak, çeşitli yasaklar ve cezalarla pekiştirilmeye çalışılmıştır. Ancak söz konusu önlemler yüklenicilerin eylemlerini sınırlamaktan çok, genelde ormanlardan yararlanmak durumunda olan halkın davranışlarına set çekmeyi amaçlayan yasakları kapsadığından, sistemin işleyişi içinde yüklenicilerin ormanları diledikleri şekilde talan etmelerini önlemede hemen hiçbir yarar sağlayamamıştır. Bu bakımdan getirilen yeni sistemin, eski İltizam Uygulamalarından fazlası bir farkı yoktur. Sadece uygulamanın boyutlarıyla alan olarak kapsamı ulaşılabilen her orman parçasına kadar genişletilmiş, yani Cibali Mübaha Ormanlarına daha kolay el atılarak yararlanabilme olanakları hayli artırılmış ve ayrıca ormancılığa ilk kez kapitalist üretim ilişkilerinin girmesine önyak olunmuştur. Dolayısıyla ikinci evreye ilişkin orman yıkımlarını karakterize eden ve devlet eliyle örgütlü talan ormancılığını başlatan en sarıncı düzenleme, gerçekte bu uygulamayla ortaya çıkmış-

tır. Çünkü eskiden küçük noktalar ya da benekler halinde olan orman yıkımları, bu uygulamadan sonra geniş lekeler haline dönüşmüş ve büyük orman alanları hızla yokolarak, eriyip gitmeye başlamıştır.

Buraya kadar ana hatlarıyla irdeleyen Orman Nizamnamesi'nin ardından yine aynı tarihte evre içinde yapılan ilk iş, biçimlendirilen yenilikleri uygulamaya aktaracak ve sisteme işlerlik kazandıracak olan uygun bir ormancılık örgütünün kurulması girişimidir. Kuşkusuz dönemin koşullarına göre bu, kolayca gerçekleştirilebilecek bir konu değildir. Çünkü gerekli elemanları yetiştirmek üzere kurulmuş olan Orman Mektebi henüz oldukça yenisidir ve ormancılık eğitimi hem nicel ve hem de nitel açıdan ancak emekleme döneminindedir. Öte yandan Nizamname'nin uygulanabilmesi bakımından kesin bir örgütlenme gereksinimi vardır. Sonuçta fazla ince ele-yip sık dokumadan eldeki kadrolar azami ölçüde değerlendirilerek, 1869'da "Maliye Nezareti"ne bağlı merkezde "Orman Meclisi" adını alan, taşrada ise "Sermüfettişlik" denilen çeşitli birimlerden oluşan ilk çekirdek ormancılık örgütü kurulmuş ve hemen göreve başlamıştır. Ne var ki, her konuda "yoklar ülkesi" olan İmparatorlukta yirmi yıl kadar bu örgüt yerli yerine oturamamış, çeşitli bakanlıklar arasında ve değişik adlar altında daima şüpheli bir dolaşımda kalmış, bir an önce gelişip serpilme olanaklarından yoksun kalmıştır. Bu durum Tanzimat yönetimlerinin konuya olan yabancılıkları kadar, aynı zamanda ormancılığa bakış açıları ve yaklaşımlarıyla "zoraki ilgilerini" de tüm yalnlığıyla sergilemesi bakımından özellikle ilgi çekicidir.

İkinci evrenin ilk yılında başlayan bu gelişmelerden sonra, bir süre Orman Nizamnamesi'ne ilişkin diğer düzenlemelerin yoluna koyalması çalışmalarına ağırlık verilmiştir. Bu arada 1877'de çıkan Osmanlı Rus Savaşı 1878'de sona ermiş ve savaşın getirildiği olaylar 1879'da "Kanun-ı Esasi"-nin ve I. Meşrutiyet'in ilanı ile noktalanmıştır. Aynı yıl içinde ormancılık konularında da yeni bazı girişimlerin fiilenize edildiği görülmüştür. Ancak siyasal yönden yeni bir sürece girilmiş olmasına rağmen, savaşın doğurduğu ağır sorunların altında bu girişimler varlığını bile duyurmaktan eriyip gitmiştir. Çünkü bu savaştan sonra ortaya çıkan ve Anadolu'nun kuzeybatıyla kısmen kuzey kesimlerini etkisi altına alarak büyük yıkımlara neden olan ikinci önemli göç dalgası, 1880'den

itibaren ve özellikle 1891-1908 yılları arasında örgütü hayli uğraştırmış ve ormancılık etkinliklerinin içinde bulunduğu çıkmazları daha da körüklemiştir.

En çok Marmara Bölgesi'nin güney ve doğu kısımlarında yaygınlık gösteren bu olaylar ve yıkımlar sürerken, 1892'de ormancılık örgütü yeni koşullara ayak uydurabilmek ve altında ezilmeye başladığı sorunları daha rahat göğüsleyebilmek için kabuk değiştirmek zorunda kalır. Artık daha etkin ve daha istikrarlı bir örgüte gereksinim vardır. Önceleri iki kez, birer yıl bile sürmeyen çok kısa devrelerde kurulmuş ve kapatılmış olan "Orman ve Maadin Nezareti"; orman, maden ve tarım işleriyle bunlara ilişkin gelirleri daha düzenli bir şekilde ele alabilmek amacıyla "Orman ve Maadin ve Ziraat Nezareti" şeklinde tekrar kurulmuş ve örgüt "Orman ve Maadin İdare-i Umumiyesi" adıyla bu bakanlığa bağlanmıştır. Böylece örgüt bakanlıklar arası git-gelden kurtularak, Cumhuriyet dönemine kadar aynı bakanlıkta gelişerek varlığını sürdürmüştür. Yalnız daha önceki girişimler gibi bu olayda, ne ormancılığa ve ne de orman yıkımlarının azaltılmasına önemli bir etki yapabilmiştir. Gerçi bazı konularda, özellikle köylülerce gerçekleştirilen orman soykırımlarının önlenmesi için örgüt, gücüyle orantılı olarak elinden geleni yapmaya çalışmış ve daha çok yazışmalar düzeyinde de kalsa, oldukça yoğun çabalara girişmiştir. Fakat ormancılığın dayandığı sistemde hiçbir değişiklik olmaması yüzünden, herhangi bir başarı sağlanması da haliyle mümkün olamamış; aksine bu çabalar örgütsel büyümeye paralel olarak orman yıkımlarını azaltıcı değil, artırıcı sonuçlar doğurmuştur.

Kuşkusuz bu ters durumun biçimlenmesinde hazinenin içinde bulunduğu büyük parasızlık sorunun dev boyutlara ulaştırdığı "Tezyid-i varidat" yarışının da önemli bir rolü vardır. Üstelik uygulanan Orman Satış Sisteminin özündeki çarpıklık, yönetimlerin bu yöndeki iştahını daha da kabartmaktadır. Hatta bu nedenle çok kesen ve çok gelir elde eden ormancının çeşitli şekillerde ödüllendirilerek, devletin kendi örgütünü açıktan açığa orman yıkımlarına özendirilmesi gibi korkunç bir tuzağa girilmiş olması dahi hiç kimseyi rahatsız etmemektedir. Örneğin 1889'dan 1921'e kadar hizmet vermiş olan dönemin ormancılarından Hüseyin Fehmi (İmer) anılarında, Konya ve Adana Orman Müfettişliklerinde bulunduğu 1894-1901 yılları arasında orman gelirlerinin artırılma-

TARIM, KIRSAL YAPI VE ORMANCILIK
Tanzimat'tan Sonra Orman Yıkımı ve Çevre Tahribi

si ve diğer mesleki başarılarından dolayı "...altı kıt'a takdir ve tahsinname ile taltif edildim. Bunlar sicil cüzdanımda kayıtlıdır" diyerek aldığı ödüllerden söz etmekte ve bunların dökümünü vererek değinilen durumu bütün acılığıyla ortaya koymaktadır. Ayrıca bunlara ek olarak bir de bu evrenin sonlarına doğru 1902'de "*Bağdat Demiryolu Sözleşmesi*"nin yapılması ise, yaraya iyiden iyiye tuz biber ekmiştir. Çünkü bu sözleşmeden sonra demiryolunun yapımı sırasında, özellikle Anadolu'da 20 km'lik bir kuşak halinde devam eden demiryolu güzergâhı üzerinde tüm orman varlığı kazanıp, yok edilmiştir.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı üzere gerek Orman Satış Sistemi uygulamaları, gerek iskânlar ve gerekse diğer nedenler yüzünden tüm evre boyunca Anadolu'da özellikle Sınop, Bolu, Zonguldak ve Adapazarı yöreleriyle Marmara Denizi'nin doğu ve güneyindeki İzmit, Bursa, kısmen Balıkesir ve Çanakkale çevresi ormanları ve yine güneyde Adana ve Antalya dolaylarında çok büyük ve değerli orman alanları yitirilmiş ve hatırı sayılır orman soykırımları yaşanmıştır. Bu nedenle ikinci evreyi tam bir "*Örgütlü Talan Ormancılığı*" devri olarak adlandırmak pek abartma olmayacaktır.

Üçüncü Yıkım Evresi (1908-1920)

Hem devletin ve hem de halkın büyük katkılarıyla ormansızlaşmayı alevlendiren bu süreçten sonra girilen üçüncü ve sonuncu yıkım evresi ise, 1908'de II. Meşrutiyet'in ilanından 1920'de BMM Hükümeti'nin kurulmasına kadar geçen oniki yıllık kısa fakat oldukça etkili bir süreyi kapsar. Artık ormancılıkta daha önce yapılanların ve özellikle de Orman Nizamnamesi'yle biçimlendirilen yeni düzenlemelerin sonuçları görülmeye ve bunların doğurduğu yıkımların boyutları kavranarak, yapısal yönde birtakım değişimlere doğru yol alma gereği yavaş yavaş hissedilmeye başlanmıştır. Ancak her zamanki gibi köklü değişimler için koşullar ve eldeki olanaklar alabildiğine kısıtlıdır. Üstelik "Kanun-ı Esasi"nin ikinci kez ilanından sonra yeni bir güç olarak iktidarda söz sahibi olan İttihat ve Terakki Fırkası'nın çabalarına rağmen, çeşitli nedenlerle ülkede giderek artan otorite boşluğu, ormanlar üzerinde onarılması olanaksız yaralar açmaktadır. Kısası sorunlar eskiye göre daha ağır, daha karmaşıktır ve ivedi çözümlerin kaçınılmazlaştığı yeni bir süreç sözkonusudur.

Bu çerçevede üçüncü evreye ilişkin ilk gelişme, II. Meşrutiyet'in ilanını izleyen aylarda "Orman ve Maadin ve Ziraat Nezareti"ne bağlı "Orman Müdüriyet-i Umumiyesi", yani güncel deyişle "Orman Genel Müdürlüğü"nin kurulmasıyla örgütün daha etkin bir yapıya kavuşturulması ve başına da ormancılık eğitim ve öğretiminin ünlü isimlerinden Hoca Ali Rıza Efendi'nin getirilmesiyle başlar. Çağdaş ormancılığa yönelişte temele ilk harcı koyan kişilerden biri olan Hoca Ali Rıza Efendi, göreve geldikten sonra çalışmalarını daha çok orman kanununun çıkarılması ve mevcut mevzuatın geliştirilmesiyle ilgili konular üzerinde yoğunlaştırmıştır. Bu amaçla ülke ormancılığının o günkü gerçeklerini çok iyi tahvil eden "*Esbab-ı Mucibe Layihası*" ile birlikte 1910'da döneme göre oldukça tutarlı bir "*Orman ve Mer'a Kanunu*" tasarısı hazırlamış ve bunun yasallaşması için büyük bir uğraşa girişmiştir. Ayrıca zamanın ağır aksak işleyişi yüzünden konuyu sürüncemede bırakmamak düşüncesiyle, hiç vakit yitirmeden yine aynı yıl içinde, tasarısı kesinleşinceye kadar geçerli olmak üzere bir "*Talimat*" ile onu bütünleyen bir "*Tembihname*"yi kaleme alarak, hemen uygulamaya sokmuştur. Söz konusu talimat, özellikle devletin kendi ormanlarından daha fazla pay alması, yapılacak kesimlerin düzenli ve tekniğine uygun olması ve yararlanmaların kesin kurallara bağlanması gibi önemli bazı yenilikler içermektedir. Tembihname ise, Köy Baltıkları ve Özel Ormanlarla ilgili kullanım koşullarını belirlemekte ve korumaya dönük önlemler getirmektedir. Bu doğrultuda yine aynı kişi tarafından gerçekleştirilen bir diğer çalışma da, Köy Baltıklarının yönetimlerine ilişkin 1911 tarihli "*Layihâ*"dır. Ancak tüm bu olumlu çabalara rağmen, Hoca Ali Rıza Efendi'nin asıl amacı olan yasa tasarısı çeşitli engellemeler nedeniyle kesinleşememiştir.

Bu arada ülke genelinde önemli olaylar yaşanmaktadır. Zira imparatorluk 1912-1913 Balkan Savaşı'na girmiş ve çok sarsıcı etkiler yapan üçüncü büyük göç dalgası başlamıştır. Ayrıca Almanlarla olan ilişkiler de giderek artmakta ve ülkenin kaderini belirleyecek gelişmelere doğru yönelmektedir. Bunlara paralel olarak 1913 yılının bitmesine yakın, örgütte son bazı değişiklikler ortaya çıkar. Merkezde Genel Müdürlük bünyesinde "Memurin", "Amenejman", "Bütçe" ve "Teftiş" şubeleriyle taşrada önceki birimlerin yerini her ilde "Orman Müdürlükleri" kurulur. Daha sonra bu

Müdürlüklerdeki orman koruma işlerini yürütmek üzere 1914'de "Orman Jandarma Teşkilatı" adı verilen özel bir düzenlemeye gidilir. Hatta bu amaçla bir de okul açılır. Fakat kısa bir süre sonra bu okul kaldırılarak, "Orman Ameliyat Mektebi"ne dönüştürülür. Bu değişimler sürerken artık I. Dünya Savaşı da imparatorluğun kaplarına dayanmıştır. Nitekim aynı yılın Kasım ayında ülke Almanya'nın müttefiki olarak kendisini resmen savaşına katılır. Böylece 1856'da getirilen Fransızlardan sonra bu kez de, imparatorluk ormancılığında "Alman Uzmanlar Dönemi" başlar ve ilk olarak Avusturyalı Hofrad Veith payitahta çağrılır. Ardından 1915 yılı içinde de diğer Alman uzmanlar gelecek, çalışmaya koyulurlar.

Aradan bir süre geçtikten sonra bu uzmanların ve özellikle Veith'in katkılarıyla ormanların teknik yönetim yöntemlerine ilişkin 9 maddeden ibaret bir "Orman Kanunu" tasarısı hazırlanır ve 1917'de yasallaşması sağlanır. Bu girişimle nihayet yıllardır tam bir yılan hikâyesine dönen yasa konusu birkaç maddelik dar sınırlar içinde kalsa da, iyi kötü çözümlenmiş ve dolayısıyla ormancılık ilk kez bir yasaya kavuşmuştur. Ancak 1937'ye kadar geçerliliğini koruyarak Cumhuriyet Dönemi'ni etkileyecek olan bu yasa, özellikle mevcut Orman Satış Sistemi'nin işleyişine dokunmaması bakımından, esasta orman yıkımları için olumlu bir değişim yaratmaktan oldukça uzaktır. Buna rağmen getirdiği bazı yenilikler de gözardı edilecek gibi değildir. Örneğin Devlet Ormanlarının belirli "Amenejman Planları", yani "Uzun Dönemli Yönetim Planları"na göre işletilmesine ilişkin o dönem için çok ileri düzeyde bir anlayışı ormancılığa kazandırmış olması ve bu şekilde mevcut sistemi olabildiğince teknik bir çerçevede içinde denetlemeye yönelmesi son derece önemli bir gelişmedir. Gerçi savaş nedeniyle Hendek çevresi ormanlarının Alman uzmanlarca örnek olarak "Amenejman Planlarının" yapılması dışında, bunun kalıcı uygulamalara dönüştürülerek ülke geneline yaygınlaştırılması mümkün olamamıştır. Ama teknik ormancılığa dönük ciddi bir yapılaşma için gerekli yasal dayanakların şekillendirilmesi ve özellikle Cumhuriyet Dönemi için örnek oluşturması açısından söz konusu yaptırımın uzun vadede hedefine ulaştığını da unutmamak gerekir.

Görüldüğü gibi sonuncu evre, yaşanan olayların akışı içinde öncekilere göre kuşkusuz daha gelişmiş bir "*Örgütlü Arayış Ormancılığı*" şeklin-

de gerçeklik kazanmaktadır. Ancak belirli bir bilinçlenme düzeyinin göstergesi sayılabilecek olan bu olguya rağmen, ormancılığın dayandığı sağlıklı hedef ve uygulamalar imparatorluğun yıkılışına kadar sürdüğünden, sonuncu evre içinde ormansızlaşma konusunda iyiye giden bir değişim göze çarpmamaktadır. Üstelik I. Dünya Savaşı sırasında Zonguldak kömür havzasıyla genelde tüm Karadeniz'i Rus donanması denetim altına aldığından bu yöre ormanları değerlendirilemez hale gelince, ülkenin diğer bölgelerindeki ormanlara iyice yüklenilmesi nedeniyle, yıkımların olağan seyri bir bakıma daha da hızlandırılmıştır. Buna bir de Balkan Savaşıyla başlayan ve I. Dünya Savaşı'ndan sonra kitlesel nüfus hareketi şekline dönüşerek, bir milyondan fazla özellikle Marmara dolayları ve Batı Anadolu'da yerleşmesiyle sonuçlanan üçüncü göç dalgasının doğurduğu aşırı yıkımlar da eklenince, durum çok daha sarsıcı ve ürkütücü olmuştur.

I. Dünya Savaşı'nı izleyen yıllarda ise bu yıkımlar dışında fazla bir gelişme yoktur. Sadece 1918'de Veith tarafından daha geniş kapsamlı yeni bir yasa tasarısı hazırlanmış, fakat sonuç alınamamıştır. Ardından 1919'da da "Amenejman Talimatnamesi" yürürlüğe konmuştur. Böylece Osmanlı Ormancılığı da tarihi misyonunu tamamlamış olmaktadır. Artık bundan sonra çağdaş ormancılık etkinlikleri için Cumhuriyet'in kurulmasını ve 20-25 yıl daha bir deneme-sınama-yanılma sürecinden geçmesini beklemek gerekecektir.

Sonuç

Başlangıçtan beri ormancılığın gerektirdiği ana çıkış noktalarından yoksun olan Osmanlı Ormancılığı, doğal olarak Tanzimat'la başlayan yeni süreçte de, bu donatımsızlığın yarattığı handikapların pençesinden kendisini kurtaramamış ve daima akıntıya kürek çekmek durumunda kalmıştır. Aslında Tanzimat sonrasına ilişkin buraya kadar işlenen üç önemli yıkım evresinin incelenmesinden de anlaşılacağı üzere, bu dönemde ormancılık açısından daha başka gelişmeler beklemek hemen tümüyle olanaksız gibidir. Bu her şeyden önce, o günkü ülke gerçeklerine ters düşmektedir. Çünkü imparatorluğun İslâm felsefesinden yola çıkan "teokratik" yapısı, cıbalı mübaha anlayışının yüzyıllara dayanan kökleşmiş yönelimleri, ormancılık ekonomisi-politikalarının yanlış ve alabildiğine çarpık biçimlenmesi, hızlı çöküşün getirdiği borçlanma ve ivedi

gelir elde etme sorunu, savaşlardan kaynaklanan üç büyük göç dalgasına bağlı iskânların özellikle ormanlık yerlerde yoğunlaşması, siyasal istikrarsızlık ve devletin içine düştüğü büyük otorite boşluğu, teknik bilgi ve beceriye sahip yerli kadroların bulunmaması, yine çağlarboyu süregelen geleneksel yıkım faktörlerinin ortadan kalkmaması ve hatta daha da artması vb. gibi nedenler, bu dönem ormancılığında olumlu gelişmelerin ortaya çıkmasını büyük ölçüde engellemektedir.

Nitekim Tanzimat Ormancılığı topluca değerlendirildiğinde, elde edilen kesin sonucun; çağın gerektirdiği ormancılığın kurulup geliştirilmesinden çok, yalnızca orman yıkımlarındaki büyük başarıyla sınırlı kalması da bunu açıkça göstermektedir. Bu yüzden söz konusu dönem, Türkiye ormancılığında halen yaşanan birçok sorunun kaynaklarını da aydınlatan, karakteristik gelişmelerin biçimlendirildiği çok önemli bir süreç olarak da dikkati çekmektedir. Hiç kuşkusuz Osmanlı Toplumunu, "ormancılık" denen vazgeçilmez uğraş alanını, tarih boyunca yeterince ciddiye almanın bedelini; özellikle Tanzimat Dönemi'nde her girişimin ardından orman yıkımları ve ormansızlaşmaya neden olarak kendi ölçülerinde ödemiş bulunmaktadır. Ancak konunun günümüze uzanan yanı ilginçtir. Çünkü Türk Toplumunu, bu bedeli hâlâ ödemektedir ve öyle sanıyoruz ki, gelecek kuşaklar da bundan paylarına düşeni almakta gecikmeyeceklerdir. □

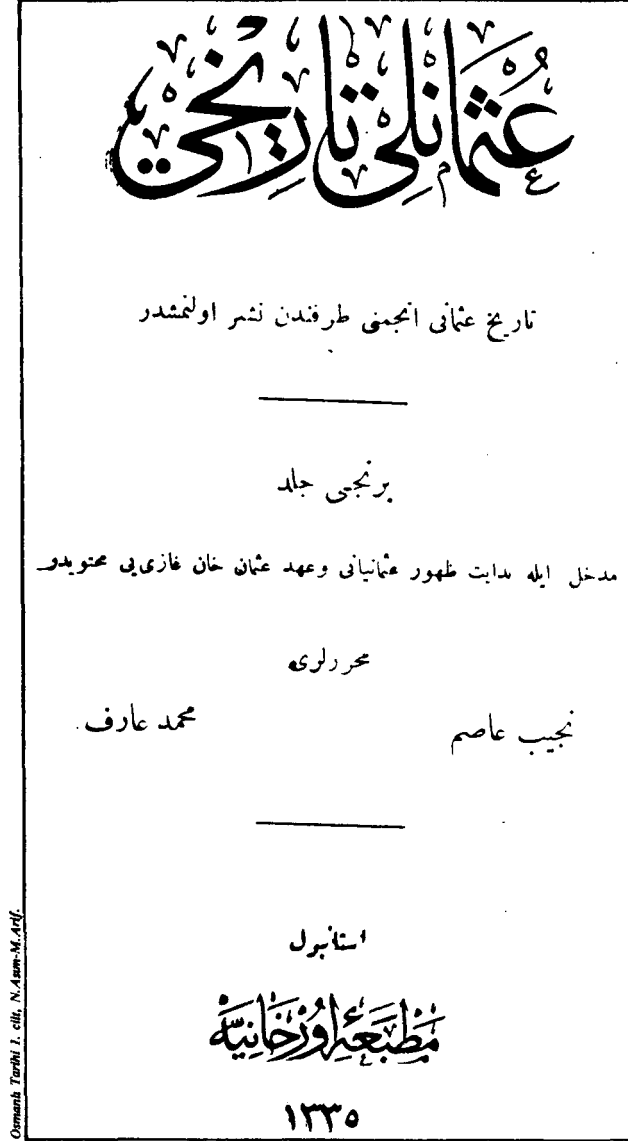
KAYNAKÇA

- BARKAN Ömer Lütfi, *Türk Toprak Hukuku Tarihinde Tanzimat ve 1274 (1858) tarihli Arazi Kanunnamesi*, İstanbul, 1940
- ÇAĞLAR Yücel, *Türkiye'de Ormancılık Politikası*, Ankara, 1979
- DİKER Mazhar, *Türkiye'de Ormancılık: Dün-Bugün-Yarın*, Ankara, 1979
- ERGÜVEN Nedim, "Anadolu Toplumlarının Tarihsel Evriminde Orman Köylüsünün kökeni", *Orman Mühendisliği*, Sayı 14(4) 1975
- HAFNER Franz, "Son Beşbin Yıl İçerisinde Anadolu'da Orman Durumu", (Çev. Refik Baş), *İ.Ü. Orman Fakültesi dergisi-Seri B*, Sayı 18(2), 1968
- HESKE Franz, *Türkiye'de Orman ve Ormancılık*, İstanbul, 1952
- KURDOĞLU Faik, *Türk Ziraat Tarihine Bir Bakış*, İstanbul, 1938
- KUTLUK Halil, *Türkiye Ormancılığı ile İlgili Tarihi Vesikalar 893-1339 (1487-1923)*, Cilt I, Özel Sayı No.56, İstanbul, 1948
- KUTLUK Halil, *Türkiye Ormancılığı ile İlgili Tarihi Vesikalar 1202-1341 (1787-1925)*, Cilt II, Ankara, 1967
- ÖZDÖNMEZ Metin-Turhan İstanbullu, *Ormancılık Politikası*, İstanbul, 1981
- TCZV, *Türkiye Ormancılığının Vazifeleri ve Gayeleri*, Ankara, 1938
- USLU Mehmet, *Türkiye'de Orman Tahrip Faktörleri*, Ankara, 1951
- YERASIMOS Stefanos, *Az gelişmişlik Sürecinde Türkiye Cilt I-II*, İstanbul, 1977
- (YİĞİTOĞLU) Ali Kemal, *Türkiye'de Ormancılığın Temelleri, Şartları ve Kuruluşu*, Ankara, 1936
- YUND Kerim, *Seçkin Türk Ormancısı Hüseyin Fehmi İmer'in Hayatı-Hatıraları*, İstanbul, 1973

1895/96 Adapazarı sel baskını.

TARİHÇİLİK VE TARİH ANLAYIŞI

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Tarihçilik
Doç. Dr. Zeki Arıkan

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Tarihçilik

Zeki Arıkan

Lâle Devri'nden itibaren çeşitli alanlarda görülen Batılılaşma çabaları, Osmanlı tarih yazıcılığını da önemi ölçüde etkilemiştir. Bu bakımdan yer yer vak'anüvis tarihçiliği geleneğinin dışına çıkıldığı, Avrupa tarihi üzerine de çeviri ve uyarlama yoluyla birtakım bağımsız eserler ortaya konmaya başlandığı görülmektedir. 1819'da vak'anüvisliğe atanan Şanizade Ataullah Efendi, Batı dillerini oldukça iyi biliyordu. Kendisi aynı zamanda doktor olduğu için yeni tıbbın esaslarının kurulmasında ve tıp terimlerine Türkçe karşılıklar bulunmasında büyük bir çaba göstermiştir. Bu bakımdan Şanizade, Batı kaynaklarından geniş ölçüde yararlanan bir kimse olarak karşımıza çıkmaktadır.

Tanzimat dönemi, Osmanlı tarihçiliğinde önemli bir dönüm noktasıdır. Çünkü Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan Tanzimat'a kadar geçen sürede egemen olan dinsel tarih anlayışı yerini yavaş yavaş hanedan tarihi anlayışına bırakmaya başlamıştı. Başka bir deyimle o zamana kadar olayların açıklanmasında ve yorumlanmasında İslâm tarihi temel olarak alındığı halde bu dönemde Osmanlı hanedanı çevresinde biçimlenen bir tarih görüşü ortaya çıkmaya başladı. Bu tarih anlayışının başlıca amacı, Enver Ziya Karal'ın da belirttiği gibi, Osmanlı hanedanı etrafında, cins ve mezhep ayrıntısı göstermeksizin, çeşitli halkları birleştirmek ve böylece Osmanlı İmparatorluğu'nun bütünlüğünü sağlayarak yıkılışını önlemektir. Bu bakımdan Osmanlı örgütlerinin bütününde görülen modernleşme hareketleri tarih anlayışında da yeni bir değişmeye ortam hazırlamıştır.

Öte yandan daha Tanzimat'tan önce başlayan dilde sadeleşme hareketi bu dönem tarihçiliğini önemli ölçüde etkilemiştir. Bu hareket, 1832'de *Takvim-i Vekayi*'nin yayınlanmaya başlamasından sonra biraz daha genişledi. Tanzimat döneminde de halkı önemli olaylar konusunda aydınlatmak görüşü ağır basmaya başlamış ve özel gazetelerin yayınlanmaya başlaması da bu sadeleşme akımını güçlendirmiştir. Bunun yanında Avrupa dillerini bilen tarihçiler yetişmiş, bundan sonra yazılan genel tarihlerde gerek eski kavimler gerekse Avrupa tarihi üzerinde durulmuş ve hatta

kendi tarihimizle ilgili eserlerde bile çağdaş Avrupa tarihinden söz edilmiş, olayları eşzaman kılmaya (synchronisation) özen gösterilmiştir. Kaldı ki, Batı dillerini bilmeyen tarihçiler bile bilene çeviriler yaptırarak eksik yanlarını kapatmaya çalışmışlardır. Sahak Ebru'nun 1271'de (1854) basılan *Bazı Avrupa Ministrolarının Tercüme-i Hali* başlıklı kitabında olduğu gibi Avrupa'nın ünlü siyaset adamlarını tanıtan ve Avrupa'nın siyasal yapısını inceleyen eserler de yayınlanmaya başlanmıştır.

Ahmed Cevdet Paşa

Tanzimat dönemi tarihçiliğinden söz edilince hiç şüphesiz ilk akla gelen tarihçi Ahmed Cevdet Paşa'dır. Lofça'da doğan, İstanbul'da medrese eğitimi gören, özel derslerle ufkunu genişleten ve Reşid Paşa konağında yetişen Ahmed Cevdet Paşa, 19. yy'da çok önemli görevlerde bulunmuş, ıslahat heyetlerine katılmış, valilik, nazırlık yapmış Tanzimat'ın önde gelen devlet adamlarından biridir. Cevdet Paşa, dilimizin kendi kuralları içinde incelenmesinin ilk örneğini veren bir dil bilgini olarak da görülmektedir. *Düstur* ve *Mecelle* gibi hukuk tarihimizi ilgilendiren kavramların da onun adıyla özdeş bir duruma geldiğini belirtmek gerekir. Bir tarihçi olarak Cevdet Paşa; *Tarih-i Cevdet*, *Tezâkir*, *Mâruzât* ve *Kıyas-ı Enbiya*'nın yazarı olarak karşımıza çıkmaktadır. Burada kısaca onun tarihçiliği üzerinde durulacaktır.

Encümen-i Daniş bir Osmanlı tarihi yazılmasını kararlaştırdığı zaman 1774'ten yani ünlü Osmanlı tarihçisi Joseph von Hammer'in bıraktığı yerden 1825'e kadar geçen dönemin tarihini yazmak görevini de Ahmed Cevdet Efendi'ye vermiş ve "Herkesin anlayacağı tabirat ile yazılması tenbih" olunmuştu. İşte bunun üzerine *Vekayi-i Devlet-i Aliyye-i Osmaniyye*'nin "Kaba Türkçe ile tahririni iltizam" eylemiştir.

Otuz yıllık bir çalışmanın ürünü olan ve 12 cilt tutan *Tarih-i Cevdet*'in ilk üç cildi Kırım Savaşı sırasında tamamlanarak padişaha sunuldu. Cevdet Efendi'nin *rüus* derecesi Süleymaniye'ye yükseltildi. Hammer, ilk iki cildi takdir eden bir yazı yazdı. 3. cildin çıkışını da yine Hammer'in büyük bir takdirle karşıladığı görülmektedir. Ham-

mer, Cevdet Paşa'nın medrese çıkışı olmasına karşın, kendisinden önceki tarihçilerin yaptığı gibi gayrimüslimler hakkında *kâfir*, *gâvur* gibi aşağılayıcı deyimler kullanmamasını hayranlıkla karşılamaktadır. Cevdet Efendi, bir süre sonra vak'anüvisliğe atanmış (1855) ve bu görevde bulunduğu sırada bir yandan *Tarih-i Cevdet*'in ciltlerini tamamlamaya çalışırken diğer taraftan da kendi zamanının olaylarını yazarak *Tezâkir-i Cevdet*'i düzenlemeye koyulmuştur. *Tarih-i Cevdet*'in son cildi 1302'de (1884) basıldı. Bir süre sonra yeniden gözden geçirilerek esere kesin biçimi verildi. 1309'da (1891) *tertib-i cedid* adı altında 12 cilt halinde yeniden basıldı.

Cevdet Tarihi, Osmanlı tarihçiliğinin en büyük başarılarından biridir. Cevdet Paşa, bu büyük eserini ortaya koymak için geniş bir kaynak taramasına girişmiş, vak'anüvis tarihleri, mecmua, layiha, sefaretname ve arşiv begelerini dikkatle incelemiş, olaylara tanık olanların görüşlerine başvurmuş ve bütün bunları sağlam bir eleştiri süzgecinden geçirdikten sonra kullanmıştır. Resmi belgeler, fermanlar, antlaşma metinleri sözün kısası konuya ilişkin belgeleri her cildin sonuna eklemiştir. *Cevdet Tarihi* biçim yönünden vak'anüvis tarihlerinden farklı görülmemekle birlikte birçok yönlerden onlardan ayrılmaktadır. Zaman zaman belirli konuların bir bütünlük içinde ele alınıp işlendiği de gözden kaçmamaktadır. Siyasal olaylar yanında imparatorluğun dayandığı kurumların da tam bir çözümlemesi (analiz) yapmaktadır. Ahmed Hamdi Tanpınar'ın belirttiği gibi Cevdet Paşa, "İmparatorluğun tarihini âdeta müesseselerin tarihinde mütalaa" etmektedir. Bu bakımdan imparatorluğun yükselmesinin değil çöküş döneminin tarihi olan bu eserde, Osmanlı devletini Batılılaşmaya götüren yapısal değişimlerin de derin bir açıklaması yer almaktadır.

Öte yandan *Tarih-i Cevdet* yalnız Osmanlı tarihiyle sınırlı kalmamıştır. Çünkü yalnız bizim tarihimizi değil bütün insanlık tarihini ilgilendiren konuların bu kitaba ustaca serpiştirildiğini görmekteyiz. Feodal dönemden başlamak üzere 19. yy'ın başlarına kadar daha doğrusu 1821 Laibach kongresine kadar Avrupa'nın siyasal, sosyal, ekonomik ve teknik gelişmeleri incelenmiş, ABD'nin bağımsızlığını kazanması, Fransız ihtilâli ve ihtilâlden sonraki ge-

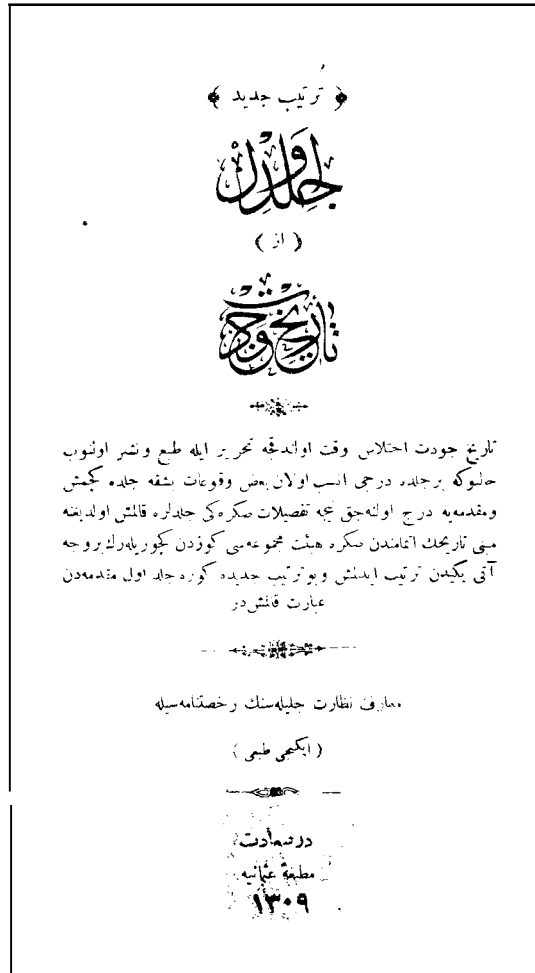
lişmelere oldukça geniş yer verilmiştir. Osmanlı tarihi dışındaki gelişmelerin bu denli geniş tutulmasının yanında Cevdet Paşa'nın çağdaş tarihçiliğin üzerinde önemle durduğu konulara ağırlık vermiştir. Salgın hastalıklar, moda akımları, yangınlar, Haçlı seferlerinin sonuçları, barut ve ateşli silahların yayılması, savaş taktikindeki değişimler, baskı makinesinin bulunması ve yayılması, denizcilik tarihi, Amerika'nın keşfi ve Amerikan gümüşünün Akdeniz dünyasına ulaşması, tütünün yayılması, zenci (köle) ticareti vb. konuların *Cevdet Tarihi*'nde ele alınıp işlendiği görülmektedir. Doğu ve Batı dünyasındaki her türlü gelişmelerin de karşılaştırmalı bir biçimde ele alınması dikkati çekmektedir. *Cevdet Tarihi* üzerinde duran bütün araştırmacılar, onun diğer Osmanlı tarihlerinin hepsinden üstün olduğu sonucuna varmışlardır.

Cevdet Paşa, tarihinin ilk cildinde ve yeri geldikçe diğer ciltlerinde toplum ve

tarih anlayışını açıklamaya çalışmıştır. Bu konularda en çok İbn Haldun'dan etkilendiğini biliyoruz. Hatta Cevdet Paşa, Pirizade Sâhip Molla'nın eksik bıraktığı *Mukaddime* çevirisini tamamlayarak bastırmıştır. İbn Haldun'un yanında Taine ile Michelet'den etkilendiği söylenmektedir. Dahası Alman doğubilimcisi Hammer, İngiliz tarihçisi Buckle ile Macaulay, Fransız filozof Montesquieu'den de çok yararlandığını söylediği rivayet edilmektedir. Gerçekten Âli Ölmazoğlu'nun da belirttiği gibi, Cevdet Paşa'nın tarihin lüzum ve faydası üzerindeki düşüncelerinde bu söylentileri doğrulayacak görüşler vardır.

Cevdet Tarihi'ne yöneltilen en büyük eleştiri, onun büyük ölçüde Doğu kaynaklarına dayanmış bulunması ve Batı kaynaklarına başvurmamış olması noktasında toplanmaktadır. Buna neden olarak da Cevdet Paşa'nın bir Batı dilini yeterince bilmemesi gösterilmekte-

BİR DÖNÜM NOKTASI:
Tanzimat dönemi, Osmanlı Devleti'nin kurulduğu günden beri egemen olan tarih anlayışının değişmeye başladığı bir dönemdir. Bu dönemin en önde gelen isimlerinden olan Ahmed Cevdet Paşa, ünlü eseri Cevdet Tarihi'ni hazırlarken kaynak taramasına girişmiş, belgeleri, olayları irdelerikten sonra kullanmıştır. Tarih-i Cevdet'te Osmanlı tarihi "kurumların tarihiyle birlikte" ele alınmış, bunun yanı sıra diğer ülkelerin tarihlerine de yer verilmiştir. Cevdet Tarihi'nin 1. cildinin 1891'de yapılan 2. baskısı.

"BİR HATIRA MUHARRİRİ": Ahmed Cevdet Paşa'nın Tezâkir ve Mâruzat'ı vak'anüvisliğe getirildikten sonra kaleme aldığı eserlerdir. Bunlardan Tezâkir'i Ahmed Lütfi Efendi'ye yazdığı mektuplardan oluşur. Mâruzat ise II. Abdülhamid'in isteği üzerine yazılmıştır. Bir çeşit anı niteliği taşıyan bu eserlerdeki üslubu için Tanpınar "lezzetli bir tarih muharriri" nitelemesini kullanmıştır. Ahmed Cevdet Paşa'nın Mâruzat'ından bir sayfa (sağda), son vak'anüvis Abdurrahman Şeref Bey (solda).

dir. Ancak bütün kaynaklar, Cevdet Paşa'nın Fransızca yazılmış "tarih ve kavanin" kitaplarını anlayacak düzeyde bu dili bildiğini doğrulamaktadır. Öte yandan hukukçu Ali Şahbaz Efendi'nin Batı kaynaklarını sürekli tarayarak Cevdet Paşa'ya düzenli notlar hazırladığını biliyoruz. Batı kaynakları konusunda kendisine yardım eden bir başka bilgin de Hoca Sahak idi. Encümen-i Daniş'in de Batı kaynaklarından yaptırdığı çevirileri unutmamak gerekir. Bütün bunlar göz önüne alınırsa *Cevdet Tarihi*'nin Batı kaynakları yönünden pek de zayıf kalmadığı sonucuna varılabilir. Cevdet Paşa'nın Avrupa tarihi ile ilgili olarak verdiği bilgiler, onun Batı dünyasını ve Batı dünyasındaki gelişmeleri oldukça derin bir biçimde kavradığını ortaya koymaktadır. Avrupa tarihini işlerken Feodalite, Sınıf, Parlamento vb. terimleri yerli yerine oturtması, bu büyük tarihinin Batı tarihçiliğinin kavramlarına yabancı olmadığını kanıtlamaktadır.

Cevdet Tarihi'ne yöneltilen diğer bir eleştiri de onun "kinayeli, tarizkâr fikirlerle dolu" olması doğrultusundadır. Özellikle kendisinden önceki vak'anüvisleri çok ağır bir biçimde eleştirmesi de gözden kaçmamaktadır. Bunda herhalde Tanzimat dönemi tarihçiliğinin imparatorluğun çöküş dönemine bakış açısının önemli bir payı bulunmaktadır.

Cevdet Paşa'nın *Tarih-i Cevdet*'le birlikte ele alınması gereken ve 19. yy olaylarıyla birlikte birçok sorunlarına

ışık tutan iki önemli eserinden de kısaca söz etmek gerekir. Bunlar *Tezâkir* ve *Mâruzat* adlarını taşımaktadır. *Tezâkir*, Cevdet Paşa'nın vak'anüvisliğe getirilmesinden (1855) sonra görüp işittiği ya da doğrudan doğruya karıştığı olaylara, iç yüzünü bildiği konulara ve dönemin devlet adamlarına ilişkin aldığı, kendisinden sonra bu göreve getirilen Ahmed Lütfi Efendi'ye gönderdiği yazılardan oluşmaktadır. Bu tezkerelerin hepsi 40 tanedir ve 40. tezkere paşanın özgeçmişine ayrılmıştır. Koca bir cildi dolduracak oylumda olan bu 40. tezkere kimisi eklerinin Lütfi Efendi'ye gönderilmediği anlaşılmaktadır (*Tezâkir* 4 cilt halinde M.Cavid Baysun tarafından yayınlanmıştır, Ankara, 1953-1967). *Mâruzat* ise II. Abdülhamid'in buyruğu üzerine, Abdülmecid ve Abdülaziz dönemleri olayları hakkında kaleme aldığı 5 defterden oluşan "tarih kılık" bir eserdir. *Mâruzat*, geniş ölçüde *Tezâkir*'e dayanmaktadır. Her iki eserde de anı niteliğini taşıyan özellikler bulunmaktadır. Ahmed Hamdi Tanpınar, bu eserleriyle Cevdet Paşa'nın "*lezzetli bir hatıra muharriri*" olduğunu belirtmektedir.

Cevdet Paşa'nın yerine vak'anüvisliğe getirilen Ahmed Lütfi Efendi, *Cevdet Tarihi*'nin kaldığı yerden (1825-26) başlayarak olayları yazmaya başladı. İlk ciltte Hazine-i evrak (arşiv) ile Divan-ı Hümayun ve Sadaret Mektubî Kalemi belgelerine, olaylara tanık olanların görüşlerine başvurmakla birlikte

مرسوم
تاریخ اید قریبه ایدخل اولغندیر ایلی. قره اصلاح ایلی آتی آرمسدنایک
بووقه کرد طائفه اید کیمسه وکیس پولت آچلمسه بادی اولغندر .
شویه که بووقه نواسی ساره خلفه دهشت ورمش ایدلندن دلی خیل
ارقی کردطائفه طوره یوب کورطائفه جانبشر قیسمه واقع کرکوننننایک
ایغرونده اولاشیل طائفی ارمسه موملشن فوقالاده مناعت اید معروف اولان
قیاباتی قریسته کیمدر .
یوبک اوزرینه ذاتللی خلیفک اوصاع ایجا اطوار خودسرامسندن دلگیر
اولان کرد طای انازی اردوکه کوب کیمسه باشلایر بوضویره کرد طای اید
کیمه کیمس اوزرندن حلیه کیمبول کدور اولدی .
رجایه انطوری خط وجیشتری محافظه ایدرک اسکندرون ایکنسندن هرکون
لوازماکر کیمه اولدی حله بوجله کیمس طریق دخی آچیلجه حلدن هرنی
حلف ایدیلور اولدی . و کرد طای آنازی ویرکو عنائینه محسوب اونق اوزره
بیانی فرقه ملاحیه ذبیره و حیوانات کنورسکه وصف وعتاب وکیس بخاری
کوب کیمسه باشلایر . الحاصل صاع مارفر آجلدی . مشولشیر کور طائفه
منحصیر لادی .
کرد طاعده عرب نایبه بر قضا تشکیل اولدی واوراده اصلا خرستان
اولدیلندن مجلس اصصاری حب کرد افازندن اغاب قیلدی .
کرد طای انازی بر عشرت کیمه انازی اولوب مجلس اصصاری کو بر
مأمورینه قائلنه سطرین خوشنود اولوق دلی خلیفک حکم خودسرامی
الندن جوقوب احکار هاونویه نایم رفعا مدیریتت معیت وردهفته کیمکه
اولوب دوله حسن خدمت ایدلشکری سیاق حلقه دن آکلاشیلیدی .
حاجیر ویت واکار ناجیاری تکبریه کیمه بوئر اوندیرو بر دردی
اولوب ناجیاریده حکمدار مستقل کی خودسرامه حکومت و واردات مجلسی
دیدلاری کی قس و برده آلفشدر ایدی . شویه که ناجیاریت و تکراری
تحصیل ایدوب اوده بری صانکه دوله مطبع اولغندیر ایات ایچون مرغن
مل سندونه ارسال اید بقسی امور ذابغینه صرف ایدیلدی . وادج حاجیر
سنوی ایکور ای غوش دلی عشر و برزری . حالوکه کیمسه محمد ملک مرغن

daha sonraki ciltlerde geniş ölçüde *Takvim-i Vakayi* ve *Ceride-i Havadis*'i kaynak olarak kullandı. Onun bu vazeteleri kaynak olarak kullanması, oldukça ağır bir biçimde eleştirilmiş ve hattâ Mükrimin Halil Yananç'a göre Lütfi Efendi: "Hiçbir vak'anüvisimizin yapamadığı ve yapamayacağı bir ehliyet-sizlik ve kabiliyetsizliği göstererek yazmış olduğu 53 senelik Osmanlı İmparatorluğu vakayinî âdeta bir boşluk içinde bırakmıştır". Onun bıraktığı bu boşluk *Sicill-i Osmani* yazarı Mehmed Süreyya Bey tarafından doldurulmak istenmiş ve bu bilginin 1824-1876 tarihleri arasındaki olayları kapsayan 9 ciltlik büyük eseri ne yazık ki bir İstanbul yangınında kül olmuştur.

Osmanlı Tarihçiliği ve Namık Kemal

19. yy ortaları yani *Cevdet Tarihi*'nin ilk ciltlerinin yayınlandığı yıllar, Osmanlı tarihçiliğinin gelişmesi açısından ilgi çekici örneklerle doludur. Matbaacılık belirli bir gelişme göstermiştir. Daha önceki yüzyıllarda yazılmış olan tarihlerin basılıp yayınlanması yolunda önemli adımlar atılmış, eskiden basılmış olanlar da yeniden basılmıştır. Böylece vak'anüvis tarihleriyle birtakım vak'ayinameler gün ışığına çıkmıştır. Öte yandan Sahak Ebru'nun derleyip 1271'de (1855) yayınladığı *Bazı Avrupa Ministrolarının Tercüme-i Hali* başlıklı bir eserde, o günün ünlü devlet adamları tanıtılmış, Avrupa'nın siyasal

yapısı üzerine bilgi verilmiş ve Batı'da gelişen önemli olaylara da değinilmiştir. Bu arada Batı tarihçiliğinin etkilerinin de gün geçtikçe artmakta olduğu görülmekte, Osmanlı tarihçiliğinin de kimi tarihçilerin kişiliğinde giderek çağdaş bir nitelik kazandığı anlaşılmaktadır. Bunlardan biri olan Hayrullah Efendi, geleneksel tarihçiyle çağdaş tarihçi arasında bir köprü ödevi görmektedir. Hayrullah Efendi, *Tarih-i Devlet-i Aliyye-i Osmaniye* adını verdiği tarihinde, her Osmanlı sultanına bir cilt ayırmış, Osmanlı padişahlarının çağdaş olan diğer İslâm ve Hristiyan hükümdarlar hakkında da bilgi vermeye çalışmıştır. Bu tarih ancak 1617'ye kadar gelebilmiş ve son cildi 1875'te basılmıştır.

Hayrullah Efendi başta Hammer ve De la Croix'nın eserleri olmak üzere birçok önemli Batı kaynaklarına da başvurmuştur. Hammer, *Hayrullah Efendi Tarihinden* "çok dikkate değer bir eser" diye söz etmiştir. Franz Babinger, *Hayrullah Efendi Tarihi*'ni, "Dünya tarihini toplu olarak görüş denemesi" olarak nitelemek ve bu eserin Osmanlı tarihinin genel dünya tarihinin akışı içinde ele alınıp incelenmesi yolunda önemli bir adım olduğunu vurgulamaktadır.

Osmanlı uyrukları arasında cins ve mezhep ayrımı gözetilmeksizin Osmanlı halklarını hak ve ödevler bakımından eşit duruma getirmek ve yeni anlamda bir Osmanlı milleti oluşturmak ülküsü, bu dönem tarihçiliğini önemli ölçüde etkilemiştir. Osmanlılık olarak adlandırılan bu akımın amacı, ortak bir vatan kavramına ulaşmak, imparatorluğa parçalanmaktan kurtarmak ve var olan sınırları korumaktır. Namık Kemal'in tarihle ilgili eserlerini bu açıdan değerlendirmek gerekir. Nitekim çökmeye yüz tutmuş bir imparatorluğa yeni bir ruh vermeyi, toplumu çağdaş bir düşünce yapısına kavuşturmayı amaçlayan Namık Kemal için tarih, bir çıkış noktası olmuştur. Bu bakımdan imparatorluğun çöküş dönemini değil fakat yükselme dönemini (devr-i istila) konu olarak seçen Namık Kemal'in eserlerinde daha çok "milliyetperverlik ve vatanseverlik" duyguları egemendir ve bu eserler "ilmî olmaktan ziyade pedagojik bir kıymeti haizdir". İmparatorluğun yayılma çağının eski parlak günlerini kendi zamanındakilere anımsatmak isteyen bir görüşün ağır bastığı sezilmektedir.

Namık Kemal'in tarihe dönük çalışmaları, küçük denemelerle başlamış ve bütünlüğe varan bir gelişme göstermiştir. *Evrak-ı Perişan* ve *Emir Nevruz*'da seçmiş olduğu kahramanların yaşamöykülerini anlatmakla yetinmemiş, olayları sıkı bir eleştiri süzgecinden geçirmiş ve işlediği konulara yepyeni yorumlar getirmekten geri kalmamıştır. Bütün bu çalışmalarda "Avrupa'ı bir zihniyet" in egemen olduğu anlaşılmaktadır. Seçmiş olduğu kahramanların (Selahaddin Eyyubi, Fatih, Yavuz, Emir Nevruz) kişiliğinde İslâm'ın büyük dönemlerine ışık tutmaya çalışmış ve onları kendi ahlâk anlayışının birer simgesi olarak ele almıştır.

Namık Kemal, Rodos'ta bulunduğu sırada *Osmanlı Tarihi*'ni yazmaya başladı. Bu kitabın önsözünde "*Tarih yalnız erbab-ı hükümet için değil, efrad-ı millet için elzemdir*" diyen Namık Kemal, Avrupa'da birkaç yüzyıldan beri her bilim gibi tarihin de "*deryalar kadar*" genişlediğini, her dilde yalnız kendi ulusunun değil, bütün dünyanın olaylarına ilişkin pek çok tarihlerin bulunduğunu belirtmekte; buna karşılık "*bizim lisanı ise... devletimizin umum vakayii cami bir tarih mevcut değildir*" diye y. kınmaktadır. Bu bakımdan yazdığı *Osmanlı Tarihi* ile böyle bir boşluğun doldurulmasına çalıştığını belirtmektedir. Ancak, Yavuz'un ölümüne kadar gelen bu tarihin Fatih döneminin sonlarına kadar gelen kısmı çok sonra (1908-1910) basılabilmiş, bu yüzden Namık Kemal'in *Osmanlı Tarihi* kendi zamanında gereken yankıyı yapmaktan uzak kalmıştır. Başta Hammer olmak üzere bir kısım Bizans kaynaklarına da başvurularak yazılan bu eserde Namık Kemal, yabancı tarihçilerin düştükleri yanlışlıkları düzeltmeye çalışmış, zaman zaman da karşılaştırmalar yaparak kaynaklardaki bilgileri eleştirmek yoluna gitmiştir. Namık Kemal, Tanpınar'ın deyiimiyle, kişileri ve dönemleri belirli bir ahlâkın katkısız simgesi görmek arzusundan kurtulamamıştır. Bu nedenle o, olayları ve sorunları işlerken çoğu kez belge yerine mantığa başvurmuştur. Cevdet Paşa'nın çürütülmesi olanaksız belgelerin yerini Namık Kemal'de mantık almıştır. Bununla birlikte Namık Kemal'in bu eseri, Osmanlı tarihiyle ilgili birçok yanlışlıkları düzeltmeye çalışan, oldukça akıcı ve sade dille yazılmış ve ayırtılı Osmanlı tarihlerinden biri olarak kabul edilmektedir. Öte yandan İslâm-

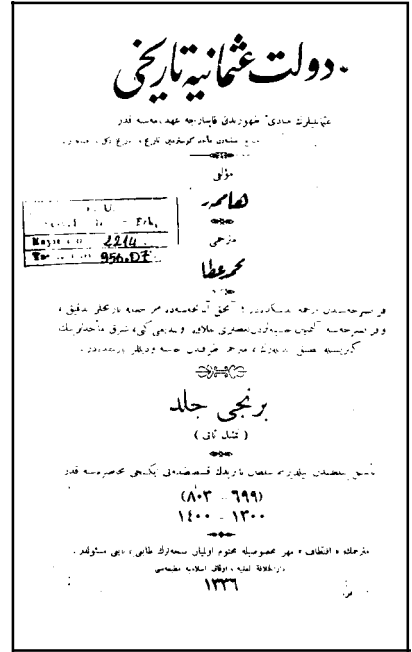
lığın ilerlemeye engel olduğu yolundaki Ernest Renan'ın iddialarına karşı kaleme aldığı ancak II. Meşrutiyet'ten sonra basılan *Renan Müda faanamesi*, Namık Kemal'in İslâm tarihine bir uygarlık sorunu olarak eğilmesinin önemli bir kanıtıdır.

Namık Kemal'in Osmanlılık ülküsüne dayanan bir tarih anlayışı yanında Türkçülüğe dönük tarih çalışmalarının da yavaş yavaş gündeme gelmeye başladığını görüyoruz. Avrupa'daki Türkoloji araştırmaları, Türklerin İslâmlıktan önceki tarihine önemli ölçüde ışık tutmuştu. Avrupa'daki Türkoloji araştırmalarının sonuçları, oraya gönderilen öğrenciler aracılığıyla ya da değişik kanallarla imparatorluğa ulaşmaya başladı. Batı Türkolojisinin Türk aydınlarını en çok etkileyen eserleri arasında J. Deguignes'in *Histoire générale des Huns, des Turcs, des Mongols, etc* (Paris, 1756-58), Arthur L. Davids'in *A Grammar of the Turkish Language* (Londra, 1832, Fransızcası Paris, 1836) ve Leon Cahun'un *Introduction à l'histoire de l'Asie* (Paris, 1896) gibi kitapları başta gelmektedir. Asıl adı Constantine Borzecki olan Mustafa Celaleddin Paşa, 1869'da İstanbul'da yayınlanan *Les Turcs Anciens et Modernes* (Eski ve Çağdaş Türkler) başlıklı eserinde, Türklerin etnik bakımından Avrupa halklarıyla akraba olduklarını ve "Touro-Aryan" dediği bir ırka -Âri ırkı- Turan kolu- mensup olduklarını ileri sürüyordu. Bu kitapta Atatürkçü tarih tezinin esasları vardır: Türk dili dünya dillerinin en eskisidir; Yunanca ya etki yapmıştır, Latinceye etki yapmıştır. Yunan ve Roma dinsel tanrılarının, tanrıçalarının çoğunun adı Türk çıkışıdır vb. Kitap, insanlık tarihinde Türk budunlarının büyük bir rol oynadığını da önemle belirtmektedir. Aynı tarihlerde Ali Suavi, Paris'te yayınladığı *Ulûm* gazetesinde Türklerin eski bir uygarlığın temsilcileri olduklarını ve İslâm uygarlığının gelişmesine büyük bir katkıda bulunduklarını kanıtlamaya çalışıyordu Ali Suavi bu makalesinde en çok Arthur L. Davids'in anılan eserinin girişinde verilen tarih bilgisine başvurmuştu.

Ahmed Vefik Paşa, Süleyman Paşa ve Şemseddin Sami

Öte yandan katalogu koca bir cilt tutacak kadar (az sayıda basılan bu ka-

İLK ADIMLAR: Ahmed Cevdet Paşa'nın *Tarih-i Cevdet*'inin yayımlanmasından sonra tarihçilik açısından önemli gelişmeler oldu. Daha önce yazılmış olan tarih kitapları ve Batı tarihçilerinin eserlerinin etkisiyle yeni tarih kitapları basıldı. Bunları yazan tarihçiler arasında geleneksel tarihçilik ile çağdaş tarihçilik arasında bir çeşit köprü ödevi gören Hayrullah Efendi, Osmanlı tarihini dünya tarihinin akışı içinde incelediği için önemli sayılır. Hayrullah Efendi'nin *Tarih-i* (solda), Mehmed Ata Bey'in *Hammer* çevirisi (sağda).

taloğun bir nüshası Doç. Dr. Mahmut H.Şakiroğlu'nda görüldü) zengin bir kütüphaneye sahip olan büyük bilgin, devlet adamı ve Molière'in dilimize uyarlayıcısı Ahmed Vefik Paşa, hem Osmanlı tarihine yeni bir yaklaşımla eğilmiş hem de bilimsel Türkçülüğün kurucularından biri olmuştur. Nitekim Ahmed Vefik Paşa, yalnız okullarda okutmak üzere yazdığı *Fezleke-i Tarih-i Osmanî*'de (İstanbul, 1286) Osmanlı tarihini her biri imparatorluğun kuruluş, yükselme, çöküş vb. evrelerini kapsayan altı bölümde incelemiştir. Onun bu sınıflandırması, son Osmanlı vak'anüvisi, seçkin tarihçi ve devlet adamı Abdurrahman Şeref Bey tarafından da benimsenmiş ve *Tarih-i Devlet-i Osmanîye* (İstanbul, 1892-1895, 2 cilt) başlıklı eseri böyle bir yöntemle yazılmıştır.

Ahmed Vefik Paşa, Türklerin ve dillerinin Osmanlıdan ibaret olmadığını, Pasifik'e kadar bütün Asya'da uzanan büyük ve eski bir ailenin Batı kolu olduğunu önemle belirten ilk kimselerden biri olmuştur. Ahmed Vefik Paşa, Ebulgazi Bahadır Han'ın Çağatayca yazdığı *Şecere-i Türkî* adlı eserini de Türkiye Türkçesine çevirdi. *Lehçe-i Osmanî* adını taşıyan sözlüğüyle de yazı diline unutulmaz hizmette bulundu.

Ahmed Vefik Paşa'nın çağdaşı olan Süleyman Paşa, başlıca Davids'e ve diğer Avrupalı yazarlara dayanarak İslamlık öncesi Türklere ait bir bölümü de içeren *Tarih-i Âlem*'i yayınladı. Sü-

leyman Paşa'nın Türk tarihine bu yeni yaklaşımı *Sarf-i Türkî* adını verdiği gramerinde de ortaya konulmuştur. Çünkü kendisinden önce Cevdet Paşa'nın bu konuda yazdığı kitap *Kavaid-i Osmaniye* başlığını taşıyordu. Süleyman Paşa, Recaizade Ekrem'e yazdığı bir mektupta, Osmanlı'nın sadece bir ülke ismi olduğunu ve Türklerin dil ve edebiyatlarının Türk dili ve edebiyatı şeklinde nitelendirilmesinin daha doğru olacağını belirtiyordu.

Tarihçiden çok bir dilci olan Şemseddin Sami Bey, sözlük ve ansiklopedi çalışmalarıyla Türk benliği duygusunun gelişmesine önemli bir katkıda bulundu. 1899'da yayınlanan *Kamus-ı Türkî* başlıklı sözlüğünde Şemseddin Sami, Türkçe sözcüklere büyük bir önem ve ağırlık vermiştir. Sözlükteki Türkçe sözcüklerin sayısı 9.917'yi bulmakta ve %34 oranında bir yer tutmaktadır. *Kamusu'l-Âlâm* (İstanbul, 1889-1898), Doğu ve Batı kaynaklarına dayanılarak Avrupa örneğinde yazılmış 6 ciltlik büyük bir ansiklopedik sözlüktür. Bu büyük eser bugün bile değerini korumaktadır. Öte yandan Cahun'un yukarıda andığımız eserini temel alan Necib Âsım da ilk kez derli toplu bir *Türk Tarihi* (İstanbul, 1899) yazmayı başarmıştır.

Bu kültürel Türkçülüğün yanında siyasal içerikli bir Türkçülüğün de yükselmeye başladığı görülmektedir. 1860'dan sonra Rusların Ortaasya'da yayıl-

maya başlamaları, İngilizlerin Hindistan'ı işgal etmeleri, diğer İslâm ülkelerinin Avrupalıların egemenliği altına girmesi Osmanlı İmparatorluğu'nda birtakım tepkiler doğurmakta gecikmedi. Bu durum, bir kısım Osmanlı aydınlarının gözlerini Ortaasya'ya ya da İslâm dünyasına çevirmelerine yol açmış ve Ortaasya Türklerinin tarihine de yakın bir ilginin doğmasına ortam hazırlamıştır. Türkistan ve Hive Seyahatnamelerinin Türkçeye çevrilmelerini ve Ali Suavi'nin bazı çalışmalarını bu bağlamda değerlendirmek gerekir. Bu yoldaki çalışmalar Pan-Türkçü ülkülerin gelişmesine olanak vermiş ve bu akım özellikle II. Meşrutiyet'ten sonra daha büyük bir ivme kazanmıştır. Özellikle yüksek düzeyde eğitim görmüş, Rus *intelligentsiası* arasındaki düşünce akımlarına yabancı olmayan Rusya Türklerinden bir kısım aydınların Türkiye'ye gelip yerleşmesi de bu akımın gelişmesine önemli ölçüde katkıda bulundu. Bunlardan biri olan Akçuraoğlu Yusuf, gerek II. Meşrutiyet gerekse Cumhuriyet dönemi tarihçiliğinde seçkin bir yer tutmaktadır. Yusuf Akçura, Paris'te öğrenimde bulunduğu sırada Ahmed Rıza'nın çıkardığı *Meşveret* gazetesine tarih konularıyla ilgili yazılar yazdı. Fransız tarihçilerinden A.Malet ile Debidur'un Osmanlı tarihi üzerindeki olumsuz görüşlerini eleştirdi. 1903'te Paris'te sunmuş olduğu tez *Osmanlı Devleti Örgütleri Tarihi Üzerine Bir De-*

neme başlığını taşımaktadır. Enver Ziya Karal'a göre bu tezin önemi şu noktalarda toplanmaktadır: "Bir Türk yazarı, ilk kez Fransızca olarak, bu konuda, olayları örgütlerle açıklamaya çalışmıştır, açıklamasında sıkı bir eleştiri yöntemi kullanmıştır. Tezin sonunda pratik bir sonuca varmıştır. Genç Türklerin uğrunda çalıştıkları Osmanlı milleti oluşturma hareketi boş bir girişimdir. Tek çıkar yol ulusçuluktur". Öte yandan Yusuf, daha ilk yazılarından itibaren "Osmanlı milleti" deyimini kullanmaktan kaçınmış, Osmanlı devletinin kalkınması için yönetim biçiminin değişmesini yeterli görmemiş, Osmanlı toplumu için geniş çapta bir devrime gerekli olduğunu kanıtlamaya çalışmıştır. Yusuf Akçura, 1904'te Mısır'da yayınlanan *Üç Tarz-ı Siyaset* başlıklı incelemesinde Osmanlılık ülküsünün öldüğünü, bir İslâm birliği meydana getirmenin sakıncalı olduğunu belirtiyor, Asya kıtasıyla Doğu Avrupa'da yayılmış olan Türklerin birleştirilmesini tek kurtuluş yolu olarak görüyordu.

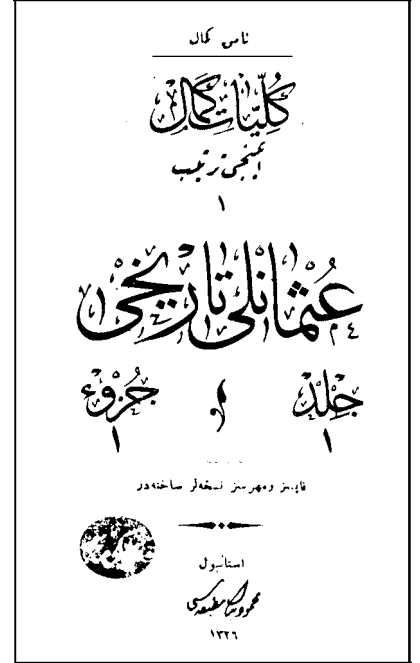
Yöntemsiz Tarihçilik

Yeniden Osmanlı tarihçiliğindeki gelişmelere dönersek diyebiliriz ki bir yandan uzun bir araştırma ürünü olan ve sağlam bir yöntemle kaleme alınmış tarihlerin yanında "alelacele, tenkitsiz ve tahkiksiz, usulsüz ve tasnifsiz yazılmış birer kırkambar" olan eserlerin de yayımlandığı görülmektedir. Bununla birlikte şunu da belirtmek gerekir ki, bilimsel çalışmalar için ortam pek elverişli değildi. Sistemli bir arşiv düşüncesine henüz ulaşılmış değildi. Birer vakıf kuruluşu olan İstanbul kütüphaneleri hem dağıntıya uğramış ve bunların düzenli katalogları yapılmamıştı. Ancak, 19. yy sonlarına doğru İstanbul'da bir komisyon oluşturularak "*Dersaadet ile Bilad-ı Selase*'de [Üsküdar, Galata, Eyüp] *bilcümle kütüphaneler teftiş ve muayene ettirilerek*" bunların kataloglarının hazırlanmasına ve basılmasına girişilmiştir. "*Defter-i Kütüphane-i*" başlıkları altında ayrı ayrı basılmış olan bu kataloglarda birçok yanlışlıklar bulunmakla birlikte yine de bu yolda atılmış önemli bir adım sayılmalıdır. Bu koşullarda tarihe yönelik araştırma yapanlar ya uzun süre kitap toplamak zorunda kalıyor ya da büyük bir kitaplığı olan birine başvuruyordu. Cevdet Paşa, tarihini yazmak için sık sık Şeyhülislâm Arif Hikmet Bey'in özel kitaplığından yararlandığını belirt-

mektedir. Önemli bir belge koleksiyonu olan *Feridun Bey Münşeâtı* (*Münşeâtü's-Selâtin*) ilk kez basılmıştı. Ancak bunun dışında yüzünl sonlarına doğru yayınlanan *Muahedat Mecmuası* dışta tutulursa önemli sayılabilecek resmi belge yayınlarına da pek rastlanmamaktadır. *Takvim-i Vakâyi* ve *Salnameler* ise herhalde tarih araştırmaları için yeterli değildi.

Yukarda belirttiğimiz gibi çarçabuk derlenen tarihlerin yanında özlü, bireşim (sentez) niteliği ağır basan eserlerin de ortaya çıktığı görülmektedir. Evkaf ve Maarif Nazırlıklarında bulunmuş olan Mansurizade Mustafa Nuri Paşa'nın *Netayicü'l-Vukuat* (İstanbul, 1878-1911) eserini bu açıdan değerlendirmek gerekir. Bu kitap Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan 1841'e kadar gelmekte ancak o zamana kadar yazılan tarihlerden oldukça farklı bir yöntemle kaleme alındığı anlaşılmaktadır. Mustafa Nuri Paşa, Osmanlı Devleti'nin kuruluşundan beri "*idare-i siyasiye ve nizamat-ı mevzuat ve örfiyesi biddefaat tebeddül eylemiş olmağla bun-*

ların hakayık-ı esbab ve netayic-i vakıalarını mübeyyin olmak ve ahlafe acizane bir yadigâr birağulmak üzere" bu kitabı yazmaya giriştiğini belirtmekte; asıl amacının ise "*her asırda cari olan nizamat-ı mülkiyye ve kavanin-i askeriyeye ve idare-i maliye ve tefferruat-ı sairiyeyi meydana çıkarmak*" olduğunu vurgulamaktadır. İbn Haldun'un insan ömrüyle devletlerin kuruluş, gelişme ve çöküş evreleri arasında bir benzerlik kuran tavrılar kuramından yola çıkan Mustafa Nuri Paşa, işlediği dönemi altı bölüm halinde incelemekte; her bölümün siyasal gelişmelerini özetledikten sonra, imparatorluğun sosyal, ekonomik, askerî yapısından ve yönetim alanlarında görülen değişiklikleri ortaya koymaktadır. Mustafa Nuri Paşa, olayların nedenlerini araştırmak suretiyle sonuca varan çağdaş anlamda bir tarihçi olarak karşımıza çıkmaktadır. Hiçbir Avrupa ülkesinde bulunmayan ve herhangi bir Batı dilini de bilmeyen Mustafa Nuri Paşa'nın nasıl böyle bir yöntemle ulaştığı da araştırılması gereken bir konudur.

NAMIK KEMAL VE TARİH: Namık Kemal için tarih çalışmaları bir anlamda pedagojik bir değere sahiptir. Rodos'ta bulunduğu sırada yazdığı *Osmanlı Tarihi*'nde yabancı tarihçilerin yanlışlarını düzeltir. Ama olayları anlatırken belgesel olmaktan öte mantıksal olmaya çalışır ve bu noktada Ahmed Cevdet Paşa'nın tarih anlayışından uzaklaşır. *Cevdet Paşa*'da yüklü ve çürütülmüş olan belgesellik Namık Kemal'de mantıksal bir örgü içinde sunulur. Namık Kemal'in *Osmanlı Tarihi* (sağda), *Tanzimat döneminde* basılan 17. yy tarihçilerinden Mehmed bin Mehmed'in *Nuhbetü't-tevarih ve'l-Ahbar* adlı eseri (solda).

Mükrimin Halil Yinanç, Tanzimat dönemi tarihçiliği üzerine yazmış olduğu çok değerli makelesinde, Tanzimat'tan II. Meşrutiyet'e kadar yapılan bütün tarih çalışmalarını ayrıntılı olarak ortaya koymuş, genel ve özel tarihlerle şehir ve bölge tarihleri, monografiler, tarihî diksiyoneler, hal tercümelerini yazarlarıyla birlikte tanıtmış, dilimize yapılan belli başlı çevirilere de işaret etmiştir. Yinanç, bu ayrıntılı incelemesinin sonunda şöyle demektedir: "Bizde bütün sosyal ve kültürel ilimlerde olduğu gibi, tarihe dair bilimsel eserlerin telif ve tercümesi çalışmaları hürriyetin ilanından yani 1908'den sonra başlamıştır". Birçok tarihçilerimizin Osmanlı tarihinin sorunlarına yeni bir yorum getirdikleri de görülmüştür. Bunlardan biri II. Meşrutiyet'ten bir süre sonra yayımlanmaya başlayan ve zamanında büyük yankılar uyandıran *Tarih-i Ebu'l-faruk*'ün yazarı Murad Bey'dir. Murad Bey, kamuoyunda ünlü gazetesinin adıyla anılmakta ve Mizancı Murad olarak bilinmektedir. "En problematik şahsiyetlerden biri" olan Murad Bey'in tıpkı Namık Kemal gibi "gazeteci, romancı, tenkitçi, piyes yazarı, hatırat muharriri, siyasî eser müellifi ve tarihçi gibi hepsi birbirini tamamlayan çeşitli cepheleri vardır". Uzun süre Mekteb-i Mülkiye'de tarih öğretmenliği yapan Murad Bey, bu bilimi Avrupa yöntemlerine göre işlemeye çalışmış, Fransız ve Rus kaynaklarına dayanarak *Tarih-i Umumi* başlığını taşıyan 6 ciltlik bir dünya tarihi yazmıştır. Buna ayrıca *Tarih-i Osmani* adlı bir cilt de ek (zeyl) yazmıştır. Murad Bey, II. Meşrutiyet'ten sonra Rodos'ta sürgün bulunduğu sırada: "*Tarih-i Osmani'de siyaset ve medeniyet itibariyle hikmet-i asliyenin taharrisine teşebbüs*" etmiş ve *Tarih-i Ebu'l-faruk* (İstanbul, 1909-1916) böylece ortaya çıkmıştır.

Murad Bey, *Tarih-i Ebu'l-faruk*'ta Osmanlı tarihinin olaylarından kültürel ve siyasal düsturlar çıkarmayı denemiş ve bir bakıma Osmanlı tarihinin felsefesini yapmaya çalışmış, yaşadığı dönemle ilgili eleştirilerini geçmiş yüzyıllara doğru kaydırmaya çaba göstermiştir. *Tarih-i Ebu'l-faruk*, Mükrimin Halil Yinanç tarafından oldukça ağır bir saldırıya uğramış, Murad Bey cahillikle, megalomanlıkla, "millî tarihimizi hicv" etmekle, "dedelerimizi tezyif ve tahkir eylemek"le suçlanmış; "cahilane bir kitap vücuda getiren ve pek çok şöhret kazanan, siyasî ve fikrî hayatı-

mızda en fazla müessir olan kimselerden biri bulunan bu zatın" eserinin "bugün tarih nokta-i nazarından ilmî hiçbir kıymeti" bulunmadığı yargısına varılmıştır. Ancak son yıllarda Mizancı Murad Bey üzerinde oldukça kapsamlı bir eser ortaya koymuş olan Bülent Emîr, Mükrimin Halil Yinanç'ın bu düşüncelerinde "izaha muhtaç noktalar" bulunduğunu belirtmiş ve Yinanç'ın bu ağır eleştirmelerinde pek de haklı olmadığını örneklerle kanıtlamıştır.

II. Meşrutiyet döneminin ünlü isimlerinden Ali Kemal, *Rasid Müverrihi mi? Şair mi?* başlığıyla yayımladığı küçük fakat özlü kitabında tarihçiliğimizin dününü eleştiri süzgecinden geçirmiş, o günkü durumuna yeni bir yaklaşımla eğilmiş ve bu arada Murad Bey'in eseri üzerinde de durmuştur. Nitekim gazetelerinin ölümünü bile (1917) "haber vermeye cesaret edemedikleri Murad Bey" için Ali Kemal, şunları yazıyordu: "Tarihe ve müverrihliğe dair bizde bu kesif yokluk içinde yegâne varlık Murad Bey hocamızdır. Murad Bey ilk Türk müverrihidir ki, hiç değilse bir dereceye kadar yukarıdan beri arz ettiğimiz şartlara tevfikân bir *Tarih-i Osmani*'yi tedvin eylemiş olsun. *Tarih-i Ebu'l-faruk* bu nokta-i nazardan bizde henüz yazılmamış bir harikadır. Bir harika ki, bütün Osmanlılarca ibretle mütalaa olunmağa değer, olunursa fikren de, ahlaken de tehzib ve terakkimize hizmet eyler".

Ali Kemal, Murad Bey'in tarihinde "fenne, mantıka, akl-ı selime mugayir bir mütalaa, bir fikir" bulunmadığını söylüyor ve onun "kavmî, dinî her türlü hissiyatına galip geldiği için" şimdiye kadar tarihçilerimizin düştükleri "ta-rafgirane mütalaaalara" düşmediğini de eklemekten geri kalmıyor. Vedat Günyol, bu konuda kaleme aldığı bir denemesinde "Osmanlı yönetiminin saray çevrelerini, namuslu bir tarihçi, her şeyden önce namuslu bir yurttaş açısından, eleştirel bir yaklaşımla ele alan bu güzelim eser, bize uzak geçmişimizi, bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir" yargısına varmaktadır.

II. Meşrutiyet gazete ve dergi yayınına büyük bir atılım getirmiştir. Taşra basınında da büyük bir gelişme göze çarpmaktadır. İstibdat devrinde baskı altına alınan fikir özgürlüğüne yeni bir canlılık gelmiştir. Okullardaki tarih derslerinin programlarında önemli değişiklikler göze çarpmaktadır. İstibdat dönemine eleştirel bir yaklaşımla eğilen

yayımlar büyük ölçüde artmaktadır. Tek tük örneklerine ancak Tanzimat döneminde rastladığımız hatıra türünden eserlerin sayısında önemli bir artış göze çarpmaktadır. Midhat Paşa'nın (oğlu tarafından), Said ve Kâmil paşaların hatıraları bu türün ilk akla gelen eserleridir.

Türkçülük ve Tarih Anlayışı

Öte yandan II. Meşrutiyet siyasal ve kültürel Türkçülük hareketinin gelişmesine de ortam hazırladı. Kaşgarlı Mahmut'un *Divanü Lügati't-Türk* adlı ünlü ansals eserinin II. Meşrutiyet döneminde bulunup yayınlanması, Türko-loji araştırmalarına geniş ufuklar açtı. İstanbul'da 24 Aralık 1908'de kurulan Türk Derneği'nin amacı: "Türk diye anılan bütün Türk kavimlerinin mazi ve haldeki âsar, ef'al, ahal ve muhitini öğrenmeğe ve öğretmeğe çalışmak"tı. Dernek 1911'de ancak 7 sayısı çıkmış olan bir dergi de yayınlamaya başladı. Bunu *Türk Yurdu* adlı bir dergi izledi. Kurucuları arasında Mehmed Emin (Yurdakul), Ağaoğlu Ahmed, Hüseyinzade Ali (Turan) ve Akçuraoglu Yusuf da bulunuyordu. Ziya Gökalp'in de *Türk Yurdu*'nda yerini almasıyla bu dergi, kültürel ve siyasal Türkçülüğün bütün sorunlarının tartışıldığı, işlendiği önemli ve etkili bir organ durumuna geldi. 1912'de Türklerin ulusal eğitimini ve ekonomik düzeyini yükseltmek amacıyla Türk Ocağı derneği kuruldu. Türk Ocağı'nın amaçları: "İslâm kavimlerinin başlıca mühimi olan Türklerin millî terbiye ve ilmî, içtimâî, iktisadî seviyelerinin terfi ve ilasıyla Türk ırk ve dilinin kemaline çalışmak"tı. *Türk Yurdu*, bu derneğin başlıca organı haline geldi.

Türk Ocakları çok geçmeden bütün yurt çapında örgütlenmeye başladı. Dönemin ünlü adları da bu hareket ve örgütlenme içinde yer aldılar. Türk Ocakları merkezleri, kadın-erkek dinleyicileri de bir araya getiren toplumsal gelişmenin önemli odakları durumuna gelmekte gecikmedi. Türkçü hareketin Gökalp, Ömer Seyfeddin, Ahmet Hikmet gibi etkin üyeleri Selanik'te *Genç Kalemler*'i yayınlamaya başladılar. Türk dilinin sadeleşmesi açısından bu derginin önemli bir aşama olduğunu unutmamak gerekir. Halide Edip, siyasal bir roman olan *Yeni Turan*'ı yayınladı. Büyük bir bibliyografyacı olan Bursalı Mehmed Tahir ise genellikle Türklerin "ulûm ve fûnuna" hizmet-

leri doğrultusunda araştırmalar yapıyor, geçmişte yetişen büyük Türkleri genç kuşaklara tanıtmaya çalışıyor özellikle kütüphane kütüphane dolaşarak *Osmanlı Müellifleri*'ni hazırlıyordu. Öte yandan yayın politikası Ziya Gökalp tarafından belirlenen *Yeni Mecmua* da 1917'de yayına girdi.

1915 (1331)'te kurulan, kurucuları arasında Hüseyinzade Ali, Ağaoğlu Ahmed, Köprülüzade Mehmed Fuad, Şemseddin (Günaltay) gibi kimselerin bulunduğu Âsar-ı İslamiye ve Milliye Tetkik Encümeni *Millî Tettebular Mecmuası*'nı (İstanbul, 1915, 5 sayı çıkmıştır) yayınlamaya başladı. Yönetmeliğinde "Encümen Türklere ait müessesatıyla mukayese ederek Türk milletinin hangi enmuzec-i içtimaiye mensub ve tekâmülün hangi safhasında bulunduğunu arayacaktır" deniliyordu. Bu dernek ve yayımladığı dergi içinde Köprülüzade Fuad Bey'in seçkin bir yer tuttuğunu belirtmek gerekir. Köprülüzade, *Millî Tettebular Mecmuası*'nda (sayı 5) "Selçuklular zamanında Anadolu'da Türk Medeniyeti" başlıklı altında yayınladığı bir incelemesinde, Osmanlı saltanatının kurulmasından önce Anadolu Türklerinin geçirdiği evrelerin yalnız siyasal ve askerî yönden ele alınmasından yakınıyor; bunda asıl sorumluluğun "tarih medlûlünü" anla-

mayan bugünkü tarihçilere ait olduğunu belirtiyordu: "Osmanlı tarihini kendisine takaddüm eden safhalardan tamamıyla ayırarak mevhum ve mücerred bir surette tetkike çalışan o gibi müdekkikler için 8. asırdan evvelki zamanın hiçbir kıymeti yoktur; lisanın, edebiyatın, tarz-ı maişetin, ahlak ve âdatın Osmanlılardaki tecellilerini anlamaya çalışırken yalnız 'Söğüt' ve havalisinden bahsederler ve yalnız 'Kayı' aşireti nazar-ı dikkatlerini celp eder. Ortaasya'dan gelen ufak bir aşiret halkının az müddette müesses ve kavi bir hükümet teşkil edebilmesini ancak harikulade rüyalarla tefsir eden eski müverrihler gibi, bugünkü müdekkikler de, Anadolu'daki Türk lisan ve edebiyatını dört yüz çadır halkında aramaktan fariğ olmuyorlar".

Bu son derece sağlam ve tutarlı görüşlerden yola çıkan Köprülüzade, gerek sözkonusu dergide gerek *Bilgi Mecmuası*'nda yazdığı yazılarda bütün Türk tarihinin ve Türk kültür tarihinin başlangıçtan zamanımıza kadar "zaman ve mekân içinde bir bütün olarak tetkiki" gerektiğini ortaya koymuştur. 1919'da yayımladığı ve Batı bilim adamlarının da büyük ölçüde dikkatini çeken *Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar* adlı eserinde Selçuklular dönemindeki Anadolu'daki kültürel yaşayışın Or-

taasya kültürel yaşayışıyla birbirine bağlı olduğunu kanıtlamıştır. 1922'de *Edebiyat Fakültesi Mecmuası*'nda çıkan "Anadolu'da İslâmiyet" başlıklı incelemesinde de Anadolu'daki Türklerin din tarihinin Anadolu'yu çevreleyen coğrafi alanlar ve Ortadoğu İslâm dünyasındaki dinsel akımlarla birlikte ele alınmadan anlaşılamayacağını savundu. Halil Berktaş'ın ortaya koyduğu gibi Köprülü, Cumhuriyet dönemi tarihçiliğinde de oldukça seçkin bir yer tutmaktadır.

Öte yandan Ziya Gökalp, bilindiği gibi, Fransız toplumbilimcisi Durkheim'in sosyolojisinden yola çıkarak toplum sorunlarına yeni kavramlar, yeni açıklamalar getirmiş, imparatorlukta ki çeşitli akımları *Türkleşmek, İslâmlaşmak, Çağdaşlaşmak* formülüyle uzlaştırmaya çalışmış, dil ve kültür sorunlarına birinci derecede önem vermiştir. Ziya Gökalp'in çalışmalarında sosyoloji yanında tarihin de özel bir yer tuttuğunu belirtmek gerekir. Türkçülük akımının önde gelen adlarından Ziya Gökalp, Türk tarihinin nereden başlaması gerektiğini soruyor ve sorunun karşılığını araştırıyordu (*Yeni Mecmua*, sayı 33): "Bazı muharrirlerimiz Türk tarihini Sümerlerden, İskitlerden, Medyalılardan, Sakalardan başlatmak istiyorlar. Bize göre, henüz lisan ve kav-

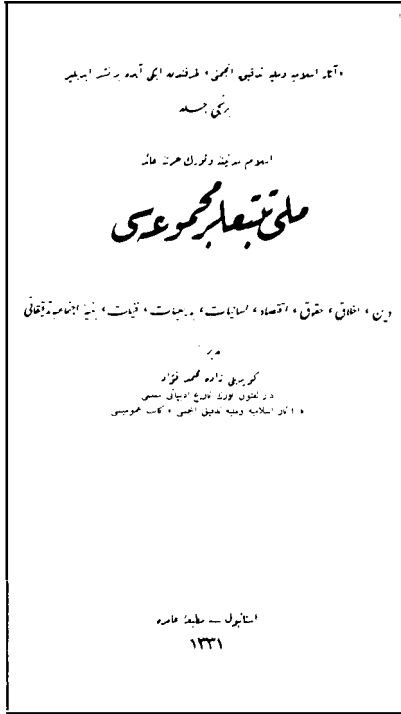

Introduction à l'histoire de l'Asie, les Turcs et les Mongols
آدی اثرگزیندر .

۸۵۳ تاریخ هجریسنه قدر مأخذ کوسترمکسزین نقل ایله بکمز وقایعک اکثرینو بوکتابدن یاعیناً ویاخود جزئی تحریفله آلمشدر . حقیقه تورک تاریخنه وقوفی وتورکره محبتی ایله مشهوراولان موسیولتون قاهون جنابلری ذاتاً اثرینک ترجمه سنه وایتلندیکی شکله قولسنه مساعده ایتدیلر . بناء علیه کندیلرینه حیات صمیمه مزری عرض ایتهدن ختم مقال ایده مدک .

یحیی عاصم

BATI TÜRKÖLOGLARI: 19. yy'ın sonlarına doğru Batı'da da Türkçülük üzerine araştırmalar başladı. Bu araştırmaların sonuçları oraya gönderilen öğrenciler aracılığıyla Osmanlı Devleti'ne ulaştı ve bir süre sonra da etkisini gösterdi. Bunlar arasında J. Deguignes, Arthur, L. Davids ve Leon Cahun'un eserleri özellikle başta gelmektedir. L. Cahun'un *Asya Tarihi'ne Giriş* adlı eseri o dönemde bu konuda çalışan Necip Asım'ı da etkilemiş ve *Türk Tarihi* adlı eserini buna dayanarak yazmıştır. Leon Cahun (solda), Necip Asım'ın kitabını Cahun'un kitabına dayandırdığı sayfası (sağda).

TÜRKÇÜLÜK VE TARİH ANLAYIŞI:
II. Meşrutiyet'te birlikte gelişmeye başlayan siyasal ve kültürel Türkçülük hareketinin yanı sıra Türk tarihi üzerine araştırmalar da önem kazandı. 1915'te kurulan Âsar-ı İslâmiye ve Millîye Tetkik Encümeni'nin çıkardığı Milli Tettebular Mecmuası'nın yönetmeliğinde "Encümen.. Türk milletinin hangi enmuzec-i içtimaiye mensub ve tekâmülün hangi safhasında bulunduğunu arayacaktır" denmekteydi. Milli Tettebular Mecmuası'nın birinci cildi.

miyetleri meçhul olan bu eski cemiyetleri Türk tarihine mebdâ tanımak doğru değildir. Bundan başka bilfarz, bunların Türklerle akrabalıkları olsa bile, bunlar vasıtasıyla Türk tarihini aydınlatamayız". Gökalp, "Türk kavimlerinin asıllarını ararken meçhulden başlayarak maluma doğru" gelmeyi değil, "malumdan başlayarak meçhule doğru gitmeyi muvafık" buluyordu. Böyle bir yöntemle yola çıkan Ziya Gökalp, önce karşımıza Çinlilerin *Tukyu*" adını verdikleri Orhon Türkleri devletinin çıktığını belirtiyor; bunların asıllarının ise "Huyong-Nu"lara dayandığını ileri sürüyordu. Ortaya çıkacak yeni kaynaklar, daha eski bir Türk devleti gösterinceye kadar Türk tarihine Huyong-Nu devletinin kuruluşundan itibaren başlanması gerektiğini savunuyordu. Böyle olmakla birlikte Ziya Gökalp, za-

man zaman Sümerleri ve Hititleri de Türk kavimleri arasında saymaktadır.

Üzerinde durulması gereken bir noktada Ziya Gökalp'in Türkiye'de tarih yöntemi sorununa ilk eğilenlerden biri olmasıdır. *Küçük Mecmua*'da (sayı 11) yazdığı "Tarih ilim mi, yoksa sanat mı?" başlıklı bir makalesinde Durkheim'a uyarak biri şey'i (nesnel) diğeri de millî olmak üzere iki tarihin bulunduğunu belirtmektedir: "Şey'i tarih, vakıaları olduğu gibi görmeğe çalışır. Bunda muvaffak olmak için, vesikaları inceden inceye tespit eder, vesikaları âbidelerle kontrol eder. Tarihi usulün bütün kaidelerine riayet ederek, geçmiş zamandaki vakıaları yeniden diriltmeye, yeniden canlandırmaya çalışır..." Gökalp'e göre nesnel tarih tamamen bilim niteliğindedir. Bu bilim, geçmiş olayların bağımsız bir bilimi görünüşünde başladığı halde, sonuçta toplumbilimle birleşmektedir. Gökalp, buna karşılık "millî tarih" in amacının tamamıyla pedagojik olduğunu vurgulamaktadır: "Millî tarihe gelince: bunun gayesi sırf pedagojiktir. Çocuklara kendi vatanlarını sevdirmek, milletlerini en muhterem bir millet tanıtmak için en iyi vasıta onlara atalarının faziletlerini, kahramanlıklarını, milletin şanlı ve şerefli sergüzeşlerini öğretmektir. Çocuklara istikbal için verilecek mefkûre tarih vasıtasıyla daha iyi telkin edilebilir. Mefkûre ağacının kökleri, mazinin ne kadar derin noktalarına inebilirse, istikbaldeki çiçekleri ve meyşeleri de o derece taravetli ve feyizli olur..."

Gökalp'in şiiirleri başta olmak üzere birçok eserini bu ölçüler içinde, bu "mefkûre"yi verebilmek için kaleme aldığını belirtmek gerekir. Gökalp, İslâmlıktan önceki Türk devletlerini, Attila, Cengiz Han, Timur, Babür gibi büyük Türk kahramanlarının başarılarını coşkunlukla anlatır. Bunlara zaman zaman, Heyd'in deyimiyle biraz tereddütle de olsa, Osmanlı padişahlarını da eklemekten geri kalmaz. Gökalp'in *Küçük Mecmua*'da yayınlanan "Tarihte Usul" (sayı 12), "Tarih Usulünde Şahitler" (sayı 13), "Tarih Usulünde Ananeler" (sayı 14), "Vesikalar" (sayı 16) başlığını taşıyan incelemeleri, onun, tarih biliminin 19. yy başlarında ulaştığı düzeyi temelinden kavradığını ortaya koymaktadır. Bu yöntemin oluşmasında büyük katkıları bulunan Batılı tarihçilerin hiçbirisi (Michelet, Fustel de Coulanges vb.) Gökalp'e yabancı değildir.

Çağdaş Tarihçiliğe Doğru

1910'da Tarih-i Osmanî Encümeni adını taşıyan bir derneğin kurulması, Türkiye'de çağdaş anlamda tarih araştırmalarının başlaması açısından oldukça önemli bir adımdır. Encümenin çıkardığı derginin (*Tarih-i Osmanî Encümeni Mecmuası/TOEM*) ilk sayısında: "Usul-i Meşrutiyeti istihlal eden Osmanlılar tevhid-i anasır, telif-i menafi, telfik-i âmal ile vatan-ı müstereke aynı kuvvetle sarılmak azmini izhar edince tarih-i milliyi öğrenmek lüzumu tezahür ediyordu." denilmektedir. Bundan anlaşıldığına göre TOE tarihi, *ittihad-ı anâsır* için bir basamak olarak kabul ediyordu. Osmanlı padişahı da derneğin çalışmalarına mali katkıda bulunuyordu. "Encümenin vazifesi Devlet-i Osmaniye'nin mükemmel bir tarihini vücuda getirmek ve Tarih-i Osmaniye ait resail ve evrak ve kuyudatı tab ve neşr etmektir. İşbu vazife şimdilik Tarih-i Osmaniye münhasır ise de ileride tevsî olunabilir". Bundan anlaşıldığına göre derneğin asıl amacı, "mufasssal ve mükemmel" bir Osmanlı Tarihi yazmaktı. Derneğin sürekli üyeleri arasında Abdurrahman Şeref, Ahmed Tevhid, Ahmed Refik, Mehmed Arif, Necip Asım gibi o dönemin ünlü tarihçileri bulunuyordu.

Tarih-i Osmanî Encümeni, çağdaş anlamda tarih malzemesinin nasıl değerlendirileceği, kaynakların nasıl kullanılacağı, belgelerin ne şekilde ele alınıp işleneceği gibi sorunlara bilimsel yöntemlerle yaklaşılmasının ilk örneklerini verdi. Encümen bir yandan çeşitli monografiler yayımlarken öte yandan da en eski Osmanlı kaynaklarının (*Âşıkpaşazade Tarihi* başta olmak üzere) eleştirili basımlarının yapılmasına da ağırlık verdi. Kaynakların var olan yazmalarının birbiriyle karşılaştırılması suretiyle en eski metne yakın bir nüshanın ortaya çıkmasını sağlayan bu yöntemin (édition critique) ilk kez bu tarihlerde bizde uygulanmaya başladığını belirtmek gerekir. Osmanlı kanunnameleri (Fatih, Sultan Süleyman) başta olmak üzere Dursun Bey'in *Tarih-i Ebu'l-feth*, Kritovoulos'un *Tarih-i Sultan Mehmed Han-ı Sani* gibi kaynak eserler de TOEM'in sayılarına ek olarak veriliyordu. Bu "ilaveler" in değerli bir koleksiyon oluşturduğunu belirtmek gerekir. Öte yandan Türkiye'nin çeşitli yerlerinde Selçuklu, Beylikler ve Osmanlı dönemlerine ait kitabelerin der-

lenip yayınlanması yolunda da çok ileri adımlar atıldı. Halil Edhem'in *Kayseriye Şehri* (İstanbul, 1918) bunun en seçkin örneklerinden biridir. *TOEM*'in hemen hemen her sayısında kitabe-lerle ilgili önemli yazılar yer almıştır.

Encümenin üyelerinden biri olan "piyade yüzbaşı" Ahmed Refik Bey, hem Osman Nuri'nin eksik bıraktığı *Abdülhamid-i Sani ve Devr-i Saltanatı*'nin 3. cildini tamamlıyor, hem *Büyük Tarih-i Umumi*'yi forma forma yayınlıyor, hem de *TOEM*'de çoğu arşiv malzemesine dayalı çok değerli incelemeler kaleme alıyordu. Bütün bunların ötesinde bu son derece çalışkan ve üretken tarihçimiz, birer halk kitabı sayılabilecek eserleriyle Türkiye'de tarih sevgisinin uyanmasına, tarih bilgisinin geniş ölçüde artmasına ve tarih bilincinin yerleşmesine önemli bir katkıda bulundu. Gerçekten "Müverrih Ahmed Refik", Türkiye'de *Tarihi Sevdiren Adam* oldu. Hasan-Âli Yücel, forma forma yayınlanıp sınıfa ulaşan *Tarih-i Umumi*'nin, kendi kuşağını nasıl olumlu bir yönde etkilediğini bütün canlılığıyla bize anlatmaktadır.

Yukarda belirttiğimiz gibi, Encümenin temel amaçlarından biri büyük bir Osmanlı Tarihi ortaya koymaktı. Tasarlanan *Osmanlı Tarihi*'nin I. cildi Necib Âsım ve Mehmed Arif tarafından yazıldı: "*İşbu birinci ciltte Osmanlıların aslı olan Türklere ve Osmanlıların yed-i fethine geçen memalikte kablel istila hükümet eden ümem ve akvamın ahvaline mütedair bir hulasa tertip ve derc kılınmış, badehu devlet-i ebed müddet-i Osmaniye'nin bidayet-i zuhuru ve birinci padişah-ı âlicah Osman Han Gazi'nin ahd-i hükümeti nakl ve beyan olunmuştur*". Böylece bu ciltte Osmanlı tarihinin, genel Türk tarihinin bir halkası olarak ele alındığını, Osmanlı Devletinin kuruluşundan önce Anadolu'nun, Rumeli'nin ve Bizans'ın durumunun incelenerek tarihsel koşulların ortaya konulduğunu görüyoruz. Osmanlı devletinin kuruluşu ve Osman Gazi dönemi için o zamana kadar tarihçilerin pek dikkatini çekmeyen önemli kaynakların (*Kemalpaşazade Tarihi* gibi) kullanıldığını ve bu kaynaklardaki bilgilerin birbiriyle karşılaştırılarak eleştiriçi süzgecinden geçirildiği anlaşılmaktadır. Kitabın diğer ciltlerinin yayınlanamaması bu önemli girişimin yarıda kalmasına neden olmuştur. Cumhuriyetin ilanından sonra

Tarih-i Osmanî Encümeni, Türk Tarih Encümeni adını aldı ve *TOEM* de *Türk Tarih Encümeni Mecmuası* (TTEM) adıyla yayınına sürdürdü.

Siyasal ve ideolojik bir akım olarak *İslâmcılık*, II. Meşrutiyet'te oldukça önemli bir rol oynamıştır. İslâm'ın asli prensiplerine dönüş, bu akımın ana tezidir. Geçmiş, uygarlığı ve düşüncesi bakımlarından, İslâmın zengin tarihi istenilen ve aranılan kanıtları ve örnekleri sağlamaktadır. Bu akımın yayın etkinlikleri öteki akımları temsil edenlerin yayınlarıyla karşılaştırılamayacak kadar çoktur. *Sırat-ı Müstakim*, *Sebilü'r-Reşad*, *Mekâtîp ve Medaris*, *Beyanü'l-Hak*, *Livâ-yı İslâm*, *Mahfel* gibi dergiler bu akımı temsil eden çeşitli derneklerin belli başlı yayın organlarıydı. *İslâm Mecmuası* ise dinin ulusal bir kimliğe büründürülmesinden yana olan Türkçülerin yayın organı olarak kalmıştır. Bütün bu dergilerdeki yazılarda İslâm tarihine ve İslâm uygarlığına ilişkin araştırmalara da yer verilmele birlikte daha çok *ideolojik* konu ve sorunlar ağır basmaktaydı. Bu

yüzden Tanzimat döneminde olduğu gibi II. Meşrutiyet döneminde de derli toplu bir İslâm tarihi yazılamadı. Cevdet Paşa'nın *Kıyas-ı Enbiya ve Tevarih-i Hulefa*'sı bu alanda yapılan en iyi derlemelerden bir olmak özelliğini koruyordu.

Belki böyle bir boşluğu doldurmak ya da "kendi dinlerinin bilimsel tarihini Batıdan öğrenmek durumuna düşmüş" bulunan Müslümanlara bu tarihin nasıl yazılacağını göstermek amacıyla Dr. Abdullah Cevdet, Hollandalı Doğubilimci R. Dozy'nin *Tarih-i İslâmiyet*'ini çevirip yayınladı (Mısır, 1908-1909). Olay, İslâmcılar arasında büyük bir tepki yarattı. Şeyhülislam'ın önerisi üzerine hükümetin kitabı toplaması zorunlu oldu. *Sırat-ı Müstakim* ve *Sebilü'r-Reşad* dergileri hem *Tarih-i İslâmiyet*'in yazarına hem de çevirenine ateş püskürmeye başladılar. "Böyle bir sahte unvanla diyanet-i celile-i İslâmiye aleyhinde neşr olunan" bu eseri âyandan Manastırlı İsmail Hakkı, yerin dibine batırıyor hem de Türkçe, Arapça ve Farsçada yazılmış derli top-

تاریخ عثمانی انجمنی حقیقہ تعلیمات سودق تشکلات

برنجی ماده — از باب اختصاصدن اون ایکی اعضادن مرکب اواق اوزره بر تاریخ عثمانی انجمنی تشکیل ایدیلجکدر. اعضادن بری انجمنه ریاست ایدمچک و رئیس بولغدی زمان اعضالک اک قدم لیدی رئیس وکالتی ایضا ایدیلجکدر.

ایکینجی ماده — رئیس واعضا بدایه طرف حکومتدن انتخاب اولوب بعده منحل وقوع بولدیجه انتخاب کیفیتی اعضای موجوده ک اکثریت آراسته مودوعدر.

اوچنجی ماده — اشبو اون ایکی اعضای دائمه دن ماعدا خاندان سلطنتیه احوال کرامندن اعضای فاخره و از باب اختصاصدن اعضای معاونه و اعضای مخارجه دخی قید اولنه جکدر.

دردننجی ماده — اعضای دائمه دن خدمت دولتمده بونانلره انجمنک ایا انتقادیه سند انجمنده حاضر بولغق اوزره منسوب اولغقاری دوازدن مساعده اولنه جکدر و بونلرک ممکن مرتبه استانبولده استخدام اولغقاری دوازه عاده سنجه نظر دفته آله جکدر.

بشنجی ماده — انجمن اعضای لاجل انتفع دوازه اوراق مخزنلرینه مراجعت مأذندر.

آلتینجی ماده — اعضای دائمه دن بشقه دوازه حکومتده مستخدم اولان اعضای معاونه ک وسایر بعض از باب اختصاصک لدی الحاجه انجمنه دعوتنده دوازه عاده لرنجه مساعده اولنه جکدر.

یدنجی ماده — انجمن هفته دم بر وعده لازوم ایکی دفعه طوبلانه جکدر.

اجتماع آتیک کونی رئیس طرفندن اعضایه بیان ایدیلجکدر.

ÇAĞDAŞ TARİHÇİLİĞE DOĞRU: *Tarih-i Osmanî Encümeni* çağdaş anlamda tarih araştırmaları açısından önem taşıyan bir kuruluştur. 1910'da kurulan Encümen'in yayımladığı *Tarih-i Osmanî Encümeni Mecmuası*'nda tarih araştırmalarında amacın "Devlet-i Osmaniye'nin mükemmel bir tarihini vücuda getirmek ve Tarih-i Osmaniye ait resail ve evrak ve kuyudatı tab ve neşr etmektir" denmektedir.

lu bir İslâm tarihi bulunmadığını teslim ediyordu (*Sırat-ı Müstakim*, 72 (1325) ve sonraki sayılar). Eleştiriler Dr. Dozy'yi olduğu kadar Dr. Abdullah Cevdet'i de hedef alıyordu. Özellikle Abdullah Cevdet'in kitaba yazdığı ön-söz ve eklediği notlar, bu eleştirilerin başlıca kaynağıydı. Dr. Abdullah Cevdet, bu tepkiler karşısında biraz gerilemekle birlikte Şeyhülislâmlığa, İtalyan Doğubilimcisi Leone Caetani'nin *An-nali del'İslâm* adlı Katolik gözüyle yazılmış büyük eserinin Türkçeye çevrilmesini önerdi (bu kitap Hüseyin Cahid tarafından çevrilmiş 1924-27 yılları arasında 10 cilt olarak yayınlanmış fakat tamamlanmamıştır).

Batı dillerinden yapılan çeviriler, II. Meşrutiyet tarihçiliğinde önemli bir yer tutmaktadır. Ünlü Fransız tarihçisi Charles Seignobos'un *Tarih-i Medeniyet* (çev. A. Refik, İstanbul, 1328, 3 cilt) ve *Tarih-i Siyasî 1814-1896* (çev. Ali Reşad, İstanbul, 1324-1326) gibi eserleri ilk akla gelen çevirilerdir. Engelhardt'ın *Türkiye ve Tanzimat* başlığını taşıyan eseri de Ali Reşad tarafından dilimize çevrilip yayımlanmıştır (İstanbul, 1328). Mehmed Atâ Bey, Hammer'in ünlü *Osmanlı Tarihi*'nin Fransızca çevirisini esas alarak Türkçeye çevirmeye başlamış ve bu tarihin bütün Doğu kaynaklarını kontrol etmek suretiyle eksiklerini gidermeye, yanlışları düzeltmeye çalışmıştı. Böylece ortaya büyük bir emek ürünü olan bir çeviri çıkmaya başladı. *Devlet-i Osmaniye Tarihi*

başlığını taşıyan bu çevirinin ancak 10 cildi yayınlanabilmiştir (İstanbul, 1329-1337, 11. cilt yeni harflerle, İstanbul, 1947).

Meşrutiyetten sonra tarihçiliğimiz, yeni Türkiye devletinin kurulmasıyla ulusal ve çağdaş bir aşamaya geldi. □

KAYNAKÇA

- AKÜN Ömer Faruk, "Namık Kemal", *İslâm Ansiklopedisi* (IA), VII
- Ali Kemal, *Raşid Müverrih mi? Şair mi?*, İstanbul, 1334
- BABİNGER Franz, *Osmanlı Tarih Yazarları ve Eserleri* (çev. Coşkun Üçok), Ankara, 1982
- BAYSUN M. Cavid, "Cevdet Paşa. Şahsiyetine ve ilim sahasındaki faaliyetine dair", *Türkiyat mecmuası*, XI, 1954
- BERKES Niyazi, *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, Ankara, 1973
- BERKTAY Halil, *Cumhuriyet İdeolojisi ve Fırat Köprüsü*, Ankara, 1983
- Bursalı Tahir, *Osmanlı Müellifleri*, İstanbul, 1334-1342
- EMİL Birol, *Mizancı Murad Bey Hayatı ve Eserleri*, İstanbul, 1979
- Fatma Aliye Hanım, *Cevdet Paşa ve Zamanı*, İstanbul, 1332
- *Felsefe Kurumu Seminerleri*, Ankara, 1977, (3. bölümde Türkiye'de Tarih Eğitimi Seminerine sunulan bildiriler ve tartışmalar)
- GEORGEON François, *Aux origines du nationalisme turc: Yusuf Akçura (1876-1935)*, Paris, 1980
- GÖKMAN Muzaffer, *Tarihi Sevdiren Adam. Ahmet Refik Altınay*, İstanbul, 1978
- GÜNYOL Vedat, *Yeni Türkiye Ardında*, İstanbul, 1976
- Halil Ethem, *Fihrist-i Umumi*, İstanbul, 1928
- HANOĞLU M. Şükrü, *Bir Siyasal Düşünür Olarak Doktor Abdullah Cevdet ve Dönemi*, İstanbul, 1981
- HEYD Uriel, *Türk Ulusçuluğunun Temelleri* (çev. K. Günay), Ankara, 1979

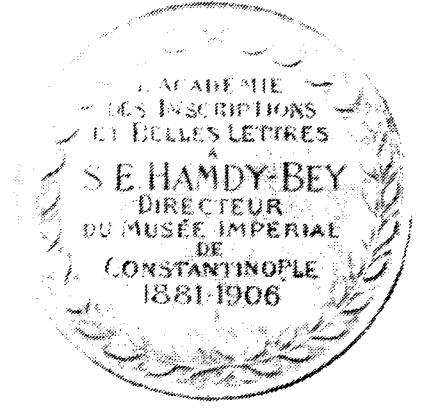
- İSKİT Server, *Türkiye'de Nesriyat Hareketleri Tarihine Bir Bakış*, İstanbul, 1939
- İstanbul Kütüphaneleri *Türkçe Tarih Yazmaları Kataloğu*, İstanbul, 1943
- KARAL Enver Ziya, "Osmanlı Tarihinde Türk Dili Sorunu", *Bilim Kültür ve Öğretim Dili olarak Türkçe*, Ankara, 1978
- KORAY Enver, *Türkiye Tarih Yayınları Bibliyografyası, 1729-1955*, İstanbul, 1959
- Köprülüzade Mehmet Fuat, *Millî Edebiyat Cereyanının İlk Mübeşşirleri*, İstanbul, 1928
- KURAN Ercümen, "Ottoman historiography of the Tanzimat period", *Historians of the Middle East* (yay. B. Lewis, P.M. Holt), London, 1962
- KÜTÜKOĞLU Bekir, "Vekayinüvis", *IA*, cüz. 128-129
- LEVEND Ağah Sırrı, *Türk Edebiyatı Tarihi*, I, Ankara, 1973
- LEWIS Bernard, "History writing and national revival in Turkey", *Middle Eastern Affairs*, IV, 1953
- LEWIS Bernard, *Modern Türkiye'nin Doğuşu* (çev. Metin Kırıatlı), Ankara, 1970
- MANTRAN Robert, "Les études historiques en Turquie depuis 1923", *Anadolu*, XII, 1952
- MANTRAN Robert, "L'orientation des études historiques en Turquie", *Revue historique*, 234, 1965
- MERİÇ Ümit, *Cevdet Paşanın Cemiyet ve Devlet Görüşü*, İstanbul, 1979
- ÖLMEZOĞLU Ali, "Cevdet Paşa", *IA*, III
- TANPINAR Ahmet Hamdi, "Ahmet Vefik Paşa", *IA*, I
- TANPINAR A.H., *XIX. Asır Türk Edebiyatı Tarihi*, İstanbul, 1956
- TEKİNDAG M.C. Şehabeddin, "Osmanlı Tarih Yazıcılığı", *Belleten*, XXXV/140, 1971
- TUNAYA Tark Zafer, *İstısmıcılık Cereyanı*, İstanbul, 1962
- YINANÇ Mukrimin Halil, "Tanzimattan Meşrutiyete kadar bizde tarihçilik", *Tanzimat I*, İstanbul, 1940
- Yusuf Akçuraoğlu, "Türkçülük", *Türk Yılı*, I, 1928
- Yusuf Akçura, *Üç Tarz-ı Siyaset* (yay. Enver Ziya Karal) Ankara, 1976

ULUSLARARASI PLANDA: Türk tarihi üzerine araştırmaların yaygınlaşması Batı'da da değişik örgütlenmelere yolaçtı. Bu arada araştırma yapan, kitap yayımlayan birçok Batılı yazar dönem dönem düşüncelerini tartışmak için bir araya gelerek kongreler düzenlediler. Bu kongrelere Osmanlı aydınları da katıldı. 5 Eylül 1898'de Paris'te toplanan müsteşrikler kongresinde doğu dilleri ve İslâmî eserler şubesi üyeleri.

TARİHİ ESERLER VE MÜZECİLİK

Osman Hamdi Bey'e verilen madalya.

Arkeoloji Müzesi ve Kuruluşu

Prof. Dr. Semavi Eyice

Askeri Müze

Tahir Nejat Eralp

ÇERÇEVE YAZI

- ☐ **Tanzimat'ta Vilayetlerde Eski Eser Taraması**
Doç. Dr. İlber Ortaylı

Arkeoloji Müzesi ve Kuruluşu

Semavi Eyice

Eski çağlardan kalmış, programlı ve tesadüfen yapılan kazılarda elde edilmiş eski eserlerin toplanıp muhafaza edildiği, eski adıyla Âsar-ı Atika, Batı dillerinden alınan adıyla ise Arkeoloji müzelerinin Avrupa'da oldukça erken bir dönemde kurulmasına karşılık, bizde benzerleri çok yakın tarihlerde doğmuştur. Konya'nın ortasında yükselen ve bir höyük olan yığma tepenin etrafını surlarla çevreleyen Selçuklular, belki Türk tarihinde ilk müze denemesini yapmışlar ve ellerine geçen her döneme ait her çeşit işlenmiş taşı bu sur duvarlarının dış yüzlerine yapıştırarak sergilemek suretiyle bir bakıma bir müzeci anlayışıyla davranmışlardır. Ne yazık ki, Konya surlarından bugün hiçbir iz kalmamıştır. Fransız seyyahı Léon de Laborde (1807-1869), 1837'de yayımlanan büyük *Voyages en Asie Mineure et en Syrie* başlıklı eserindeki gravürlerde bu sur duvarlarını ve kapıları, onları süsleyen kabartmalar ve heykellerle tasvir etmiştir. Bunlar arasında, duvara saplanmış bir konsol üzerine yerleştirilmiş başsız çıplak bir erkek heykelinin varlığı bilhassa dikkat çekicidir. Böylece Türk müzeciliğinin çok uzak geçmişini ve öncülüğünü Selçuklular dönemine, 13. yy'a kadar indirmek mümkündür.

Osmanlı döneminde ise çeşitli eski eserlerin, korunmaları gayesiyle depolandıkları ve böylece saklandıkları görülür. Bu tutum her ne kadar çağımızın müzeciliğine ters düşmekte ise de, pek çok eserin böylece yok olmaktan

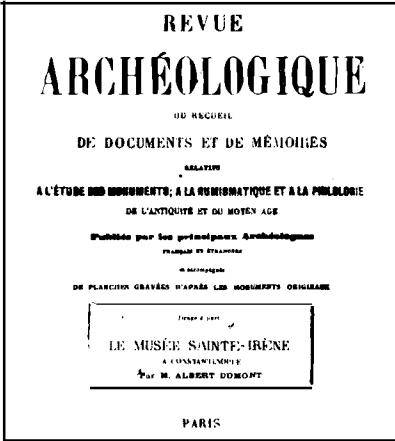
kurtarıldığı ve bugünkü müzelerimize geçtiği de bir gerçektir. Topkapı sarayı denilen Saray-ı Cedid'in birinci avlusunda bulunan, Bizans'dan kalma Hagia Eirene kilisesi, İç Cebehane şekline sokularak, bütün Osmanlı tarihi boyunca bilhassa savaş ganimetleri olarak ele geçirilen çeşitli silâh ve savaş âletleri burada depolanmış, böylece bugünkü Askerî Müze'mizin özü meydana getirilmiştir. Ayrıca çeşitli mimarî eserler de geçmiş çağların ve medeniyetlerin kalıntıları olan taş organların devşirme malzeme olarak ikinci defa kullanıldıkları görülür. Devşirme malzemenin böylece değerlendirilmesi, yabancılara da olsa güzel bir parçanın hem korunmasını hem de onun yeni bir mimarî düzeninin içinde sergilenmesini sağlıyordu. Bu davranış da bir bakıma müzeci tutumunun belirtisi sayılabilir. Fakat bu saydığımız birkaç örnek tam anlamıyla bir müze kuruluşu da sayılmaz.

Türk Müzeciliği

Türk müzeciliğinin temeli, Tanzimat'ın ilânından sonra 19. yy'ın ortalarında, Sultan Abdülmecid (1839-1861) yıllarında Tophane-i Âmirî Müşiri Fethi Ahmed Paşa'nın (1801-1858) gayretiyle atılmıştır. Rodosluzâde lâkabıyla tanınan Fethi Ahmed Paşa çok iyi bir asker, büyük kahramanlıkları olan bir komutan, dirayetli bir devlet adamıydı. Sultan Abdülmecid'in ablası Atiye Sultan ile evlendiğinde Saray'a damat olmuş, birkaç defa çeşitli neza-

MÜZECİLİĞİN GEÇMİŞİ: Türk müzeciliğinin kökenleri Selçuklular dönemine kadar uzanır. Osmanlı döneminde ise eski eserlerin korunması amacıyla depolandıkları görülmüşse de, tüm bu çabaları gerçek anlamda müzecilik sayamayız. Ahmed Fethi Paşa'nın temelini attığı Türk müzeciliği Tanzimat'tan sonra gelişmiştir. Ahmed Fethi Paşa, Batı kültürüne açık, elçiliklerde bulunmuş, Tophane Müşirliği yapmış bir kişidir. Osmanlı Devleti'nde ilk müzeyi İstanbul'da St. Irene Kilisesinde kuran Ahmed Fethi Paşa.

BİR KATALOG: Hagia Eirene'de (St. Irene) kurulan müzenin katalogunu hazırlayıp, *Revue Archéologique*'in 1866'daki cildinde yayımlayan Fransız arkeolog A. Dumont, bu katalogta müzede ki heykelleri, toprak ve madeni eserleri tarif etmektedir. Eski Osmanlı kıyafetleri müzesinde bulunan bazı eserlerin de yer aldığı katalog bu konuda ilk olması bakımından önemlidir. A.Dumont'un katalogu.

retlerde bulunmuş, elçilik yapmış, ikinci defa atandığı Tophane Müşirliği'nde 1843'den 1858'e kadar on dört yıl kalmış ve bu görevdeyken 56 yaşında bu dünyadan göçmüştür. Fethi Ahmed Paşa, Batı kültürüne açık, uyumlu tabiatlı bir kişi olarak tanınmıştı. Kuzguncuk'taki yalısı (şimdi Şevket Mocan yalısı olarak bilinen) değerli eşya ile döşenmişti. Ünlü Fransız yazar, şair ve hükümet adamı Alphonse de Lamartine (1790-1869), 1833'de İstanbul'a geldiğinde tanıdığı Ahmed Paşa'yı, "...her bakımdan bir Avrupalı'ya benzeyen genç ve zarif bir Osmanlı diplomatı..." olarak tarif eder. Sultan Abdülmecid (1839-1861) döneminde 1850'de ikinci gelişinde ise, Fethi Ahmed Paşa'nın Boğaziçi'ndeki güzel yalısını kısaca anar. Paşa'nın ilk müzeyi kurma deneyi, Hagia Eirene (St. Irene) kilisesinde, çeşitli eski silahları toplaması suretiyle oldu. Bu işe tam olarak hangi tarihte başlandığı kesin olarak bilinmez. Fakat 1846 veya 1847'de yapıldığı sanılır. Nitekim Müzeler İdaresi bunlardan 1846 tarihini esas kabul ederek 100. yıldönümü olan 1946'da bir anma töreni düzenlemiş, bu vesileyle Türk müzecilik tarihi hakkında o yılların müze müdürleri tarafından yayınlar yapıldığı gibi, bir tarafında Fethi Ahmed Paşa'nın, diğer yüzünde Eirene kilisesi olan yapının resimleriyle-

le bir de hatıra madalyası bastırılmıştır. Osmanlı dönemi boyunca İç Cebrane olarak adlandırılan Hagia Eirene kilisesi, artık Harbiye Anbarı olmuş, avluyu saran revakların araları ceme-kânlarla kapatılarak bu revaklar koleksiyonlara ayrılmıştır. Bu iki galerinin avluya açılan mermer söveli kapılarının üstünde, bir tarafta Mecma-ı esliha-ı âtika, diğer tarafta Mecma-ı âsar-ı âtika yazıları bugün hâlâ durmaktadır. Böylece bu galeri şeklindeki uzun mekânlardan biri eski silâhlar koleksiyonuna, diğeri ise eski yâni arkeolojik eserler koleksiyonuna tahsis edilmiş oluyordu. Fransız yazarı Maxime du Camp, 1850 Kasım'ında Aydın'da hükümet konağı yapılarık bulunan Roma çağına ait bir tiyatro artistini sembolize eden bir heykeli satın almak istemiş, fakat bu alışveriş başarıya ulaşmamış, az sonra da aynı parçaya İstanbul'daki küçük müzede rastlamıştır. Böylece Devlet'in çeşitli köşelerinden buraya arkeolojik parçalar gönderildiği ve bu hususta bazı memurların hayli hassas davrandıkları anlaşılır. 1850 sonlarında İstanbul'a gelen tanınmış Fransız yazarı Gustave Flaubert (1821-1880) de 18 Kasım günü Saray'daki müzeyi ziyaretini yol günlüğünde kısaca anlatır: burada maskeli bir komedyen heykeli, birkaç büst, birçok çömlek, Mısır resimleri ve yazısıyla süslü iki taş görmüştür.

Bu pek küçük "ilk müze"yi görenlerden biri de tanınmış Fransız yazarı ve sanat eleştiricisi Théophile Gautier'dir (1811-1872). 1852'ye doğru, yâni müzenin kuruluşundan sadece 4-5 yıl kadar sonra İstanbul'a gelen Gautier, bu ilk koleksiyonu şu surette anlatır: "Bir ilerleme gösteren, dikkate değer bir özellik de, Harbiye Anbarı yapılan ve Saray'ın müştemilatından olan eski Hagia Eirene kilisesinin önündeki avluda çeşitli antik eşyanın toplanmış olmasıdır: bunlar heykel başları, gövdeleri, kabartmalar, kitabeler, lâhitler olup, bir Bizans müzesinin nüvesini teşkil ederler. Her günkü yeni buluntuların katılmasıyla bu koleksiyon hayli ilgi çekici olabilir. Kilisenin yanında, Yunan haçlarıyla bezenmiş porfir taşından iki veya üç lâhit herhalde evvelde imparator ve imparatoriçelerin cesetlerini muhafaza ediyordu. Kırılmış kapaklarından yoksun bu lâhitlere biriken göğün yağmur sularını, kuslar sevinçli ötüşleriyle içmeye geliyorlardı. Hagia Eirene'nin içinde, bizim Askerî Müze'-

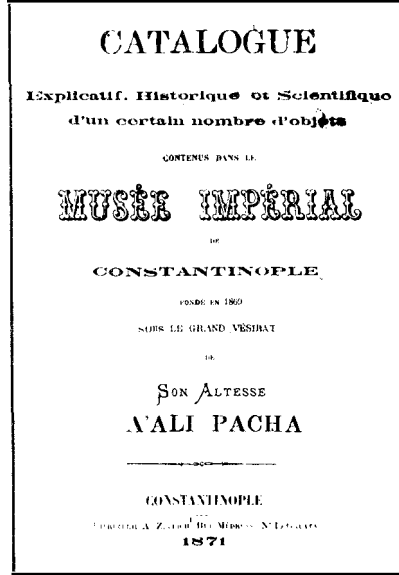
mizi inkâr etmeyecek biçimde, bütün duvar yüzleri tüfekler, kılıçlar, çeşitli modellerden tabancalar, bizim Askerî Müze'mize de ters düşmeyecek biçimde askerî bir simetriyle düzenlenerek kaplanmıştır. Fakat Türkler'de büyük hayranlık uyandıran ve onları gururlandıran bu şatafatlı süslemenin, Avrupalı bir seyyahı şaşırtacak bir tarafı yoktur. Fakat esas ilgi uyandıran apsisin dibinde, galeriye dönüştürülmüş bir mahfelde muhafaza olunan tarihî silâhlar koleksiyonudur".

İlk Müze Kataloğu

Kuruluşundan yirmi yıl kadar sonra bu küçük müzenin ilk defa olarak basit bir katalogu A. Dumont tarafından 1867'de hazırlanıp yayınlanmıştır. *Revue Archéologique*'in 1868 yılındaki cildinde (s. 237-263) basılan bu makale *Le Musée Sainte-Irène à Constantinople, Antiquités grecques, gréco-romaines et byzantines* başlığıyla çıkmıştır. Dumont daha ilk satırlarda bu koleksiyonu pek çok arkeoloğun farkına bile varmadığını, görmek isteyenlerin ise özel bir izin almak gerektiğinden bu formalitelerden bezdiklerini belirtir. "Hagia Eirene'nin galerilerinde heykeller, kitabeler, kabartmalar intizamsız biçimde sergilenmiştir. Birçok eser önlerine konulan arkeolojiyle ilgisiz eşya yüzünden yeter-
siz olarak incelenmekte, başkaları ise bakımsızlıktan, hatta rütubetten her gün biraz daha fazla zarar görmektedir. En üzücü nokta, her eserin geldiği yerin güvenilir bir notla bildirilmiş olmayışdır. Boşlukta oldukları için kolayca yer değiştirebilen etiketler, genellikle çok sıradan sözlerle eşyanın menşei İstanbul dışında bulunmuştur cümlesi ile bildirir." Dumont bu önsözünü, Osmanlı Devleti'nin bütün bu eski eserleri tasnif edecek Batılı bir arkeologu bu görevde davetini temenni ettiği cümlesiyle bitirir. Bu Fransız arkeologu ayrıca Hagia Eirene'yi bir Bizans mimarî anıtı olarak övdükten sonra, yeni ve muhteşem büyük bir greko-bizant müzenin, yapılırsa bile onun bu binaya erişemeyeceğine de işaret eder. Dumont'un bildirdiğine göre, burada Yunan, Roma, Erken Hristiyan ve Bizans eseri bulunmakta olup, bunlar ceme-kânlı dolapları olan kapalı büyük bir salonda, bu salonun önündeki açık avluda ve Harbiye Anbarı'nın girişinin sonunda bulunan açık avluda sergilenmektedir.

A. Dumont'un küçük katalogunda, buradaki heykeller, toprak ve madeni

ÖNEMLİ BİR GELİŞME: Maarif Nazırlığı sırasında değerli hizmetleri olan Safvet Paşa müzecilik konusunda da yararlı çalışmalarda bulunmuştur. Vilayetlere genelgeler göndererek, arkeolojik eserlerin toplanmasını ve İstanbul'a gönderilmesini izleyen Safvet Paşa'nın bu çabaları sonunda birçok değerli eser korunabilmiştir. Safvet Paşa'nın müze müdürlüğüne atadığı Edward Goold envanter tutarak Fransızca bir katalog bastırmıştır. Âli Paşa'ya ithaf olunan bu katalogta birçok eserin tarifleriyle resimler yer almıştır. Âli Paşa'ya sunulan katalog (solda), arkeolojik eserlerin su yüzüne çıkmasında emeği geçen Suriye valisi Abdülatif Suphi Paşa (sağda).

eserler tarif edilmekle beraber, aralarından Sultanahmet meydanı kenarında İbrahim Paşa sarayında Elbise-i Âtika adıyla kurulmuş olan eski Osmanlı kıyafetleri müzesinde bulunan bazı arkeolojik eserler de yer almaktadır. Yeniçeriler Müzesi (Musée des Janissaires) de denilen bu koleksiyon da sonraları Hagia Eirene'ye taşınmış ve galerilere yerleştirilmişti. Bunlardan sağlam kalabilen mankenler şimdi Askerî Müze'dedir. 1850'li yıllarda hâlâ bazı grekoben parçaların Elbise-i Âtika'da muhafaza olunduklarının sebebi anlaşılmaz. Toplanmış eserlere ilk defa müze adı Âli Paşa'nın (1815-1871) sadrâzamlığı ve Safvet Paşa'nın (1814-1883) Maarif nâzırlığı (Millî Eğitim bakanlığı) sırasında verildi. Koleksiyon Müze-i Humayûn adını alırken, başına da 8 Temmuz 1869'da Galatasaray Sultanisi öğretmenlerinden Edward Goold adında bir İngiliz atanıyordu. Müze-i Humayûn'un başına getirilen E. Goold hakkında pek az şey bilinir. O çağın İstanbul'da yaşayan yabancıları arasında da onun hakkında görüşler birbirine tamamen terstir. Uzun yıllardır Türkler arasında yaşayan A.D. Mordtmann'a (1811-1879) göre, "Sadrâzam Âli Paşa tarafından 1869'da, İngiliz elçiliğinin tavsiyesi ettiği ve İstanbul'da çok karanlık bir şöhreti olan Mr. Goold adında Katolik İrlandalı biri" müzenin başına getirilmiştir. Mordtmann, üzerine adını koymadığı, sadece "Bir Osmanlı" imzasıyla 1877-1878'de iki cilt halinde basılan bu kitabında (*Stambul und das Moderne Türkenthum*), müzeyi de kü-

çümseyerek tarif eder: "Sultan Abdülmecid döneminde, tesadüflerin İstanbul'a sürüklediği arkeoloji eserleri, Hagia Eirene'nin müzeden çok bir at ahırına benzeyen bir ek binasına konulmuştur. Esas bina bir Silâhane (Zeughaus-Armorium) olduğundan bu müzeyi, yığılmış eserleri görmek isteyenler ancak Tophane müşirinin izniyle içeri girebilirler." Osmanlı Devleti, Anadolu ve Türkler'i çok iyi tanımakla beraber yazılarında daima Türkler'i küçümseyen, fakat buna rağmen 1811'den beri Türk toprağında yatan Mordtmann'ın bu görüşlerine karşılık, İstanbul'da Fransızca bir dergi yayınlayan Alfred de Caston ise 1868'de Paris'de basılan *Constantinople en 1869 (!) - Histoire des hommes et des choses* başlıklı kitabında, "Galatasaray Sultanisi'nin ders nâzır M. Goold'un İstanbul'da yaşayan Avrupalıların en ilgi çekicilerinden" olduğunu yazdıktan sonra, onun "İngiltere'nin en eski ve en yüksek soylularından ve Büyük Britanya'nın en büyük adlarıyla akraba bir aileden geldiğini, Avusturya ordusunda yüksek rütbeyle subaylık yaptığını ve bu saygıdeğer (honorable) kişininengin bilgisiyle sarsılmaz hoşgörülü olduğunu, geleceğin vatandaşlarını yetiştirmeye ve onlara yol göstermeye harcamaktadır" diyerek tarif eder. A. de Caston'a göre Goold, 1867 veya 1868'de, Doğu'da öğretim hakkında çok dikkat çeken ve mükemmel bir de kitap yayınlamıştır. Bu satırların sonunda yazar, yer azlığı yüzünden, okuyucuyu çok ilgilendireceğinden emin olmakla beraber Sir E. Goold'un

hayatını anlatmak zevkinden mahrum kaldığını da bildirir. Böylece hemen hemen aynı yıllarda Beyoğlu muhitinde E. Goold'u tanımış olan bir Alman ile bir Fransız birbirine zıt görüşler ortaya koyarlar.

İrlandalı Müze Müdürü

Müze müdürü olarak Edward Goold'un oldukça önemli çalışmaları olduğu anlaşılmaktadır. Bu bakımdan Mordtmann'ın hücumları bizce aşırı ve hatta haksızdır. Birçok yayınlarda Goold'un, Safvet Paşa'nın (1814-1883) Maarif nâzırlığı sırasında bu göreve atandığı bildirilmektedir. Gerçekten de değerli bir devlet adamı olan Safvet Paşa, 11 Zilkade 1284 (Ocak/Şubat 1868) ve 20 Receb 1288 (Ağustos/Eylül 1871) tarihleri arasında Maarif nezaretinin başında bulunmuş, bu sırada Müze-i Humayûn'un yeniden düzenlenmesi için çalışırken, Galatasaray Sultanisi'ni (1868), yeni binasında ikinci defa Darülfünun'u (1876); ve öğretmen yetiştirmek üzere Darülmualimât'ı kurmuştur. Aynı zamanda çok meraklı bir koleksiyoncu olan Safvet Paşa'nın Goold'u çok büyük ölçüde desteklediği anlaşılar.

Safvet Paşa vilayetlere genelgeler yollayarak, arkeolojik eserler toplanmalarını ve bunları iyice paketlenip sandıklanarak İstanbul'a gönderilmelerini ısrarla istiyordu. Kuzey Afrika'da Trablus (-u Garbî) vâlisi Ali Rıza Paşa ile müsteşarı Karabella Efendi, Selânik vâlisi Sabri Paşa, Girit'te Lasiti mutasarrıfı Kostaki Paşa Adossides, Konya vâ-

lisi Abdurrahman Paşa, eser göndermek hususunda en gayretli çıkan idareciler olmuştur. Goold bir taraftan da bizzat araştırmalar yaparak eser toplamaya çabalamıştır. 1869 Temmuz'unda yâni müdürlüğe atanmasının hemen arkasından Kapıdağ yarımadasında Kyzikos harabelerine giderek oradan bir hayli eski eserle döndüğü bilinir. Arkeoloji müzesinin mükemmel bir kataloğunu yapmış olan G. Mendel, bu kuruluşun tarihçesini verirken, elinden geçen Goold ile ilgili bir dosyanın (*dossier Goold*) varlığından bahseder. Bütün araştırmalarınıza rağmen bugüne kadar ne yazık ki, bu dosya bulunamamıştır.

Edward Goold'un eski eser sağlayan araçlarından Titus Karabella (veya Carabella) her türlü eski şeye meraklı olan garip bir kişiydi. Trablus'un her tarafında kazılar yaparak eski eserler bul-

mak istiyor, bu arada arkeolojik olmayan şeyleri de (bir balina iskeleti gibi) gönderiyordu. Ali Rıza Paşa'nın Hüdavendigâr vilâyetine atanması üzerine Bursa'ya onunla giden Karabella Efendi, aynı gayreti burada da göstermiştir. Onun bütün isteği Goold'un yanında, Müze-i Humayûn'a, vilâyetlerde dolaşmaya ve eser toplamaya selâhiyetli müdür muavini olmaktı. 1870'de böyle bir görevin verileceği söz verilmiş gibiyse de, bu atama hiçbir vakit gerçekleşmemiştir. Ancak 1874'de Fransız arkeoloğu G. Perrot ile birlikte Kyzikos'da bir kazı yapmıştır. Fakat bu pek meraklı amatör arkeoloğun bazı çok değerli parçaları kendisine sakladığı da anlaşılr. Goold'un müzede 288 sayfalık bir envanter defteri tuttuktan başka, ilk kataloğu da Fransızca olarak yazıp bastırıldığı biliniyor. Son derece nâdir olan bu kataloğa sadece seçme eserler alın-

mıştır. Bu 58 sayfalık kitap Âli Paşa'ya ithaf olunmuş ve 1871 yılının ilk aylarında baskıdan çıkmıştır. *Calatogue explicatif, historique et scientifique d'un certain nombre d'objets contenus dans le Musée Impérial de Constantinople fondé en 1869 sous le Grand Vizir de Son Altesse Aali Pacha* başlığıyla yayınlanan kitapta 147 parça eserin tarifiyle Limonciyan adında bir ressamın çizerek litografya olarak basılan 10 resim yer almıştır. Müze'nin içinde padişahın burayı ziyaretinde kısa bir süre dinlenmesi için bir kısım bölünerek burası minyatür bir saray odası biçiminde bezenmişti. Herhalde ilk yapıldığında içinde süslemesine uygun Batı üslûbunda mobilyalar da olan bu renkli nakışlı, altın yaldızlı küçücük oda, eski kilisenin ana mekânıyla eski avlusu arasındaki kısımda bugün hâlâ görülebilir.

Tanzimat'ta Vilayetlerde Eski Eser Taraması

İLBER ORTAYLI

Tanzimat döneminde Osmanlı İmparatorluğu'nun dört bir yanındaki eski eserlerin tespiti ve toplanması gibi bir faaliyete de girişilmiştir. Dönem içinde İstanbul'da kurulan ilk müze dışında; vilayetlerde de yerini, şeklini ve kapasitesini henüz bilemediğimiz bazı depoların düzenlendiği vazîşmalarından anlaşılmaktadır. Bundan başka daha sonraki yıllarda eski eserlerle ilgili olarak çıkarılacak nizamnamelerin kuralları da gene bu dönem içindeki uygulamalar sayesinde biçimlenmiştir.

Öneğin Bâbîâli'nin 1840'larda vilayetlere: bulunan eski eserlerin tespit ve değerlendirilmesi ve kıymetli olanlarının merkeze gönderilmesi konusunda bir genelge gönderdiği, vilayetlerden gelen cevabi rapor ve yapılan arama faaliyetlerinden anlaşılmaktadır. Aralık 1847'de (8 Muharrem 1264) Kudûs mutasarrıfı Gazze sancağındaki Askalan(?) denen mevkideki kabartmalardan söz etmektedir. Mutasarrıf "antika mermer üzerindeki kabartmalar"ın eskizini de çizdirerek göndermiştir. Bir Eros grubu ve sfensten oluşan bu kabartma için verdiği izahat ve tarihlendirme pek doğru olmamakla beraber (o bunu 3 bin yıllık diyor, oysa Helenistik bir eser olarak

görünüyor) raporda, bulunan taşların "saye-i şevketvaye-i cenab-ı şehriyaride tanzim kılınmış olan müzeye va'z olunmak üzere hiçbir taraflarına hâle getirilmeden nakli için" talimat bekleniyor. Mutasarrıf daha önce Kasım 1847'de (27 Şevval 1263) bu tarafa tayin edildiğinden beri memurlar görevlendirip, devamlı asar-ı atika taharri ettiğini bildirmektedir. Bu bulunan

Meskukat idaresi müdürü Hakkı Bey.

eserlerin sancak merkezinde bir depoda saklandığı da açıktır. Bu depoya her ne kadar müze demek mümkün değilse de, idarecilerin böyle eski eser toplayıp depoladığı ve merkeze bildirdikleri görülmektedir. Gene aynı tarihlerde Haleb eyaletinden yazılan bir tezkîrede, Haleb malûdûrû bulduklarının bir listesini bildirmekte ve müzeye va'z olunmak üzere devletli Fethi Paşa hazretlerine teslim ve takdiminden söz etmektedir. Bulunan çanak çömlek, heykel ve meskukatın listesi ekte yer almaktadır (Başb. Arş. İrade Dahiliye tasnifi-Nr: 8520 8 Muharrem 1264 ve aynı tasnif Nr: 8060 4 Şevval 1263 ve No: 8207, 27 Şevval 1263).

Bundan başka: vilayetlerde bulunan eski eser ve paralar merkeze bildirilmekte ve işlemler bürokrasinin ölçülerinde içinde süratle sonuçlandırılmaktaydı. Genellikle halktan meskûkât ve değerli bir parça bulana üçte biri veriliyor ve bedeli süratle ödeniyordu ki, bu uygulama sonraki Asar-ı atika nizamnamelerine temel olmuştur. Örneğin Mart 1852'de (14 ca 1268) Sam-sad kazasında (ki bugün su altında kalacak olan ünlü bir kazı merkezimizdir) Göşoğlu Mehmed'in hanesinde kazılan kuyudan çıkan 65 adet altın

MÜZE-İ HÜMAYUN MÜDÜRLÜĞÜ: Ahmed Vefik Paşa'nın Maarif Nazırı olmasıyla birlikte Müze-i Hümayun Müdürlüğü'ne Dr. Philipp Anton Dethier getirildi. İstanbul'da Sultanahmet Meydanı'ndaki Yılanlı Sütunun çıkarılmasında ve yazılarının okunmasında bulunan Dethier, İstanbul'un eski eserleri ve topoğrafyası hakkında yazılar yazmış, İstanbul'un fethi ile ilgili büyük bir eser hazırlamıştır. Truva'da yaptığı kazılar sırasında çıkarmış olduğu eserleri dışarıya kaçıran Schliemann'la ihtilafa düşüp, mahkemelik olan Dethier 1881'de ölmüştür. Dr. P.A. Dethier.

Fakat E. Goold, Âli Paşa'nın adamıydı. Bu o dönemde, bilhassa Tanzimat devlet adamları arasındaki çekişme yüzünden tehlikeli bir durumdu. Üstelik İngiliz dostu olarak bilinen Âli Paşa'nın atadığı bir İngilizdi. Âli Paşa'nın 8 Ağustos 1871'de ölümü üzerine Mahmud Nedim Paşa (1818-1885) Sadrazam olduğunda, Âli Paşa'nın kullandığı bütün idareciler sebebsiz azle-

dildiklerinde, Goold da görevinden alınmış, müdürlük kaldırılmış, hangi unvanla getirildiği bilinmeyen Avusturya Lloyd acentesinin oğlu Terenzio adında bir ressam, koleksiyonun başına geçirilmiş, veya koleksiyonun idaresinde bırakılmıştır. Schliemann bir mektubunda Goold'dan şikâyet ederek, Terenzio'ya "...siz de o kişiden çok çektiniz..." dediğine göre, bu Avustur-

yalı'nın evvelce de müze idaresinde görevli olduğu sanılır; fakat bu husus kesin değildir. Ayrıca Goold'un kitabına resimler yapan Ermeni ressam Limonciyan'ın 1880'de müzedeki görevinden istifa ettiği bilindiğine göre onun da Goold döneminden itibaren müzede çalıştığı anlaşılmaktadır. Kısacası Müze-i Hümayun'da bu ilk yıllarda bir kadro vardır. *Sanatkarlar Ansiklopedisi*'nde adı geçmediğine göre Terenzio'nun ressamlığının pek makbul olmadığı tahmin edilir. Terenzio, Avusturya elçisi Freiherr von Prokesch-Osten'in tavsiyesi üzerine atandığına göre, yabancı devletlerin doğmakta olan Türk müzesine aşırı bir ilgi gösterdikleri anlaşılır. Goold'un müzeden ayrıldıktan sonra ne olduğunu şimdilik bilmiyoruz. Siraselvi sokağı no.122'de oturan Goold, 1873 yılı sonlarında doğrudan doğruya İngiliz Dışişleri'ne (Foreign Office) bir mektup yazarak Osmanlı Devleti'nden şikâyetçi olmaktadır. Ricamız üzerine Foreign Office'de dosyayı bizim için inceleyerek, buradaki yazışmaların kopyalarını sağlayan Miss Caroline Finkel'in yolladığı yazılardan anlaşıldığı kadarıyla Goold birdenbire görevinden alınması ve Müze-i Hümayun müdürü olarak maaşlarının ödenmeyişinden şikâyetçidir. Yazışmalar 29 Aralık 1873'de başlamakta, 1874 Şubatı'nda sona ermektedir. Bu yazılardan ayrıca öğrenilen bir husus, Goold bilhassa adını verdiği bir kişiden yakınmaktadır.

sikkeden, Mehmed'in hissesine düşen sikkelerin karşılığı olan 1.175 kuruş Emval sandığından kendisine ödenmiştir (*İrade Meclis-i Vâlâ*, No: 8023 Gur. CA 1268-Harpüt valisinden). Bu gibi işlemler bir hayli çoktur. Bulunan sikke ve arkeolojik eşyanın üçte biri karşılığı derhal bulana ödenmekteydi. Vilayetlerden, gerek resmi görevlilerin bulunduğu, gerekse halkın bulunduğu bu gibi eşya ve eserlerin talimat gereği derhal merkeze bildirildiği ve kayda değer parçaların İstanbul'a gönderildiği anlaşılmaktadır.

Bu dönemde ecnebinlerin kazı yapması veya bazı asar-ı atıkayı götürmesi izne bağlıdır. Uygulamada yani eski eser nakline verilen müsaadelerdeki kesin kural ve prensipler belli değildir. Ama kazıda bulunan para ve kıymetli madenin gene aynı şekilde üçte biri kazıyı yapanı yani hafire ait olmaktadır. Tabii kazı masrafları hafire aittir. Mesela Rusya uyruklu İspandoni(?)

Halil Edhem Bey'in bulunduğu bir eser.

eski eser kazmak için müsaade istemiştir. Eski eserde daha değişik bir uygulama görülüyor. İspandoni kazı masrafları kendine ait olmak üzere bulduklarının yarısını devlete yarısını da kendine alacaktır (*İrade Meclis-i Vâlâ* No: 5255). Gene Musul'da kazı yapacak olan İngiliz asilzadegânından Mr. Kastos da aynı koşullarda kazı müsaadesi alıyor (*İrade Meclis-i Vâlâ* No: 12400 19 Şaban 1270). Demek ki define arayıcılarıyla, antikacı veya arkeologlar arasında böyle bir tefrik sözkonusudur. Mamafih bu izin belgelerinin etrafı ve ayrıntılı sözleşmeler olmadığını ekleyelim.

Bu uygulamalarla; Tanzimat bürokrasisinin eski eserlerin değerlendirilmesi ve söz konusu alanda belirli bir görüş sahibi olduğu, müzeciliğe önem verildiği anlaşılmaktadır. Tanzimat dönemi bizde bütün eksikliklere rağmen, müzeciliğin kurumlaştırıldığı bir devirdir. □

İngiliz elçiliği sekreteri Locock'un 6 Şubat 1874'te Foreign Office'de Earl Granville'e yolladığı yazıda, Goold'un İstanbul'daki bir gazetenin idaresinde çalıştığı ve kaybettiği yerin o sırada bir Avusturyalı tarafından işgal edildiği bildirilmekte, 28 Şubat 1874 tarihli yazıyla da ilgiliye, şikâyet konusu olan sürtüşmenin Büyük Britanya hükümetinin araya girmesini gerektirecek bir durum göstermediği haber verilmektedir.

Terenzio'nun bu görevde sadece bir yıl kadar kaldığı bilinir. Tanınmış Alman amatör arkeoloğu Heinrich Schliemann'la (1822-1890) hayli kabarık bir yazışması olan bu ressam-müzecinin sadece muhafız (*conservateur*) olarak başına geçtiği müessesede fazla faydalı bir hizmeti olmadığı veya hizmete vakit bulamadığı tahmin olunabilir. Aşırı derecede Rus politikası taraftarı olduğu için halkın Nedimoff olarak adlandırdığı Mahmud Nedim Paşa'nın sadareti fazla sürmemiştir, on ay yirmidört gün sonra 1872 Temmuzu sonunda Mahmud Nedim Paşa azledildi. Fakat 8 Rebiyülevvel 1289'da (Mayıs 1872) o sıralarda Sadaret Müsteşarı olan Ahmed Vefik Efendi, Maarif Nezareti'ne atanmıştı. Sonraları (1877) Paşa olan A. Vefik Efendi, tam bir Tanzimat devlet adamıydı. Osmanlılığından hiçbir şey feda etmeksizin Avrupa, bilhassa Fransız kültürünü mükemmel tanıyor, o yıllarda İstanbul'a gelen Batılılarla görüşüyor, onlar üzerinde zekâsı, nüktedanlığı ve bilgisiyle olumlu tesir bırakıyordu. Ayrıca Beyoğlu Frenkleriyle de yakın ilişkileri vardı. Bunlardan ilim adamlarıyla yakın dostluklar kurmuş, Rumelihisarı sırtlarındaki köşkünde Türkçe ve Fransızca kitaplardan şaşılacak zenginlikte bir kütüphane meydana getirmişti.

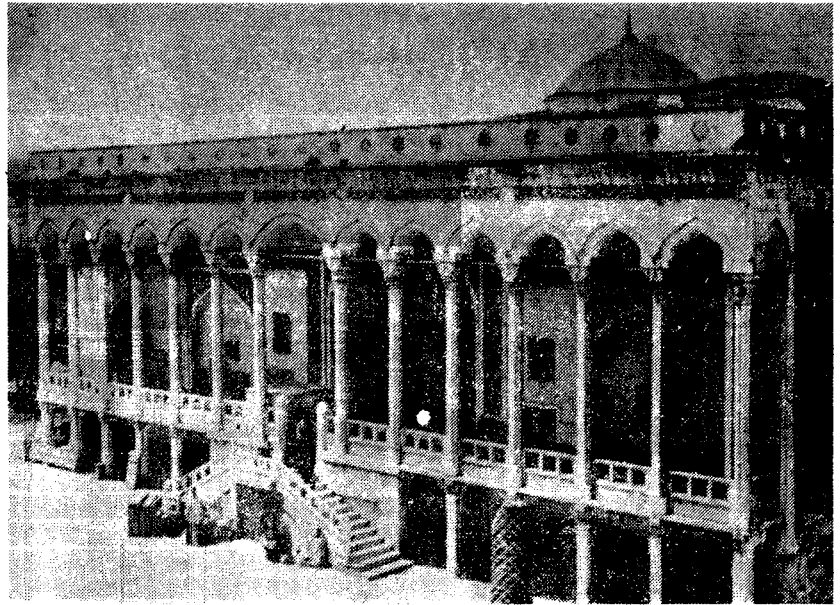
Müze-i Humayûn'un Kuruluşu

Maarif Nâzırı (Millî Eğitim Bakanı) olan Ahmed Vefik Efendi'nin, bu göreve geçince ilk işlerinden biri de Müze-i Humayûn müdürlüğünü yeniden kurması ve bunun başına da Dr. Philipp Anton Dethier adında bir Almanı getirmesi olmuştur. Dr. Dethier (1803-1881), bazı yerlerde yazıldığı gibi Avusturyalı değil, Almandı. İstanbul'daki elçilik sekreteri (veya müsteşarı) Locock'un, 1873'te müzenin başında bulunduğunu yazdığı kişi de Dr. Dethier olmalıdır. Fakat o da onu Avusturyalı sanıyordu. Köln yakınında Kerpen kasabasında doğmuş, Berlin Üniversitesi'nde

1823-1827 yılları arasında tarih, klasik filoloji, arkeoloji, sanat tarihi öğrenimi görmüş, Bonn'da öğretmen olarak hayata atılmıştır. İlk eserini 1832'de veren Dethier, Berlin'e göçerek, orada Ortaçağ tarihiyle ilgili araştırmalar yapmış ve nihayet 1841'de Polonya kraları hakkındaki tezi ile doktorasını vermiştir. 1844'te Dethier, *Der Dampfer* (Buhar Makinesi) adında bir teknik dergi çıkarmaya başlamış ve bunu 31 Mart 1847'ye kadar yayınlamıştır. O yıl İstanbul'daki arkeoloji çalışmaları ise, Atmeydanı'ndaki Yılanlı Tunç sütununun meydana çıkarılıp temizlenmesi ve böylece gövdesindeki yazıların okunması, eski Sergios ve Bakchos (Küçük Ayasofya Camii) kilisesindeki uzun sunuş yazısının kopya edilerek yayınlanması, Girit'te Dreros'dan gelen bir kitabenin tanıtılmasıdır. A.D. Mordtmann (1811-1879) ile birlikte İstanbul'daki Antik ve Bizans çağları kitabeleri *corpus*'unu yayınlamış (1864), İstanbul'un eski eserleri, tarihî topoğrafyası ve numismatik hakkında makaleler yazmış ve hayatının en büyük eseri olarak da aralarında Kritoboulos'un Fatih'in hayatı hakkındaki eseri de olan İstanbul Fethi'nin her dildeki kaynaklarını toplu surette, bazılarının Fransızca tercümeleriyle Budapeşte'de Macar

İlimler Akademisi yayınları arasında bastırmaya girişmiş ise de dört kalın cildi biten bu büyük eserin pek anlaşılmayan bir sebepten baskısı durdurulmuş ve hazır olan dört cilt, hiçbir vakit satışa çıkmamıştır. Dethier 1873'te Uluslararası Viyana sergisinde Edhem Paşa'nın başkanlığında hazırlanan Türk pavyonu için de Fransızca ve Almanca, İstanbul ve Boğaziçi'ne dair ince bir kitap hazırlamış, bu eser 1873'te Viyana'da basılmıştır. Dethier'nin ressamlığı da olduğu bir sergide yer alan birkaç resminden ve bir tanesi günümüze kadar gelen akuarel bir desenden anlaşıyor. Dethier 1872'de müzenin başına getirildiğinde 68 yaşındaydı. Herhalde oldukça güç tabiatlı bir kişi olduğundan bazı sürtüşmeleri de oluyordu. Nitekim 1876'da uzun süren rahatsızlığı ileri sürülerek Maarif Nezareti'nce yerine bir vekil atanmış, uzun hastalığı sırasında kendisine devamlı Devletçe maddi yardımda bulunulmuş, bir ara Dethier'nin sadece uzman olarak çalışması, idarenin ise Evkaf-ı Humayûn Tamirat Müdürü Kadri Bey'e bırakılması nezaretçe istenmiştir. Halbuki aynı yıl içinde yine Maarif Nezareti, eski para koleksiyonundan 850 parçayı satışa çıkarmıştı.

Dethier'nin müdürlüğü sırasında

YENİ BİNAYA TAŞINMA: İmparatorluğun dört bir yanından gelen eski eserlerin çoğaltması üzerine yeni bir binaya gerek duyulmuş ve bunun için Çinili Köşk uygun görülmüştür. Ancak buranın düzenlenmesi sırasında bazı çiniler tahrip edilmiş ve bina değişikliklere uğramıştır. Yeni müze binası ise 1880 Ağustosunda törenle açılmıştır. Çinili Köşk'un o dönemdeki görünümü.

TÜRK MÜZECİLİĞİNDE YENİ DÖNEM: Dethier'in ölümünden sonra Müze-i Hümayun müdürlüğüne getirilen Sadrazam Edhem Paşa'nın oğlu Osman Hamdi Bey gerek yaptığı kazılarla gerekse müzecilik alanında yapmış olduğu çalışmalarla önemli hizmetlerde bulunmuş bir kişidir. Müze müdürlüğü yaptığı dönemde Asar-ı Atika Nizamnamesi çıkartılmış, mimarlığını Vallaury'nin yaptığı yeni müze binası, kütüphane ve katalog çalışmaları yapılmıştır. Yeni müze binası (sağda) ve giriş kısmı (üstte).

önemli bir olay, arkeoloji tarihinde başlıbaşına bir yer alan tanınmış amatör arkeolog H. Schliemann'ın (1822-1890) 1873'de Trova'da bularak Yunanistan'a götürdüğü eserler meselesidir. Bu eserlerin geri alınması için Dethier hayli uğraşmış, hatta Schliemann mahkemeye verilmiş, Dethier bu arada Atina'ya da gitmiştir. Fakat sonunda Osmanlı Devleti, yeni bir müzenin kurulmasında harcanmak üzere yüklüce bir tazminat karşılığında bu eserlerdeki hakkından vazgeçtiğinden, Schliemann'ın bu parayı ödemesiyle mesele kapanmıştır. Schliemann'ın son yıllarda yayınlanan mektupları arasında Dethier ile olan birkaç yazışması da bulunmaktadır. Ancak bu olayın hemen arkasından, önceleri yabancılar istedikleri gibi eski eserleri dışarı götürürlerken, 20 Safer 1291 (1874) tarihli ilk Asar-ı Atika Nizamnamesi'nin yayınlanması düşündürücüdür. Bu yönetmelik, bulunan eski

eserlerin sadece üçte birinin bulan tarafından yurt dışına götürülmesini öngörüyordu. Önceki duruma nisbetle Devletin menfaatini daha fazla koruyan bu yönetmelik bile yabancılar tarafından tepkiyle karşılanmış, fakat sonraki daha kısıtlayıcı yönetmeliğe zemin hazırlamıştır.

Dethier, 1871'den itibaren Selânik'de Yuvanaki, 1869-1878 yılları arasında Bandırma'da Takvor Ağa, 1874'den itibaren İstanbul'da Davud Paşa iskelesi, Kasap İlyas sokağında no.25'de oturan Derviş Hüseyin adlarındaki ajanlarının aracılığıyla eser toplatarak müzeyi zenginleştiriyordu. Sekreterliğini ise Ch. Volders adında biri yapıyordu. Evvelce Goold'un kataloğuna resimler çizen Limonciyan, 1880'de istifasına kadar müzede müdür muavini olarak kalmış, sonra yerine sefaret kâtiplerinden Nikolaki Ohani Efendi getirilmiştir.

Müze-i Hümayûn'un yeni bir binaya taşınması fikri de bu sıralarda doğmuştur. Sağlam bir dayanağı olmayan bir görüşe göre, bu düşünce 1867 ve 1878'de iki defa Maarif nâzırı olan Suphi Paşa'nındır (1818-1886). Bazı belgelerden anlaşıldığına göre Cevdet Paşa'nın (1822-1895) Maarif nâzırlığı sırasında bu iş gerçekleşmiştir. Dethier'nin kendi ifadesine göre, Kıbrıs'dan 88 sandık eski eserle dönmesi üzerine başka bir binaya gerek duyulmuş, kendisi önce yeni bir bina inşa ettirilmesi üzerinde durmuş, fakat bu isteğin yerine getirilmesindeki bazı zorluklar üzerine, Çiniliköşk'ün müzeye tahsisi uygun görülmüştür. Çiniliköşk'ün müzeye verilmesi için Maarif nezaretinden Hazine-i Hassa nezaretine ilk yazı 1873 yılı son günlerinde yazılmıştır. Müze olmak üzere 1875 yılı Martı'nda teslim edilen Çiniliköşk, maalesef esas bünyesinde ve çinilerinde büyük tahriplere yol açacak biçimde değişikliklere uğrayarak bu yeni göreve uygun bir biçime sokulmuştur. Bu arada en belirli değişiklik cephedeki merdivende olmuştur. Buradaki orijinal merdiven hem dar, hem de bir müze binası için gösterişli olmadığından bozularak, cephenin ortasına 1950 yıllarına kadar duran, dıştan çifte çıkışlı merdiven yapılmıştır. İçeride ise vitrin raflarının konulması için çinili duvarlara çivi çakılmasından kaçınılmamıştır.

Yeni müze binasına eserlerin taşınması, değişiklikler, yeniden düzenleme hayli uzun sürerek, ancak 1297 Ramazanı'nda (Ağustos 1880) müzenin açılış töreni yapılabiliştir. Sadrazam Mehmed Said Paşa'nın da (1838/39-1914) hazır bulunduğu bu törende Maarif nâzırı Münif Paşa (1828-1910), Dr. Dethier ile yardımcısı Aristokli Efendi (1831-1893) birer konuşma yapmışlardır. Dethier'nin Türk müzesini geliştirmek için geniş bir program tasarladığı anlaşıyor. Nitekim 1880 Martı'nda düzenlediğine göre, herhalde müzenin açılışında basılı olmak üzere küçük bir katalog hazırlamış, fakat bu kitap hiçbir vakit yayınlanmamıştır. Ayrıca müzeye personel yetiştirmek üzere, müze yanında İzzeddiniye adında bir de okul açmayı düşünmüştü. Yılda doksanbin kuruş ödenek istenen bu okul da gerçekleşmemiştir. Dethier'nin müzeyle ilgili yazışma ve olayların kaydedildiği ayrı ayrı dosyalar da düzenlediği biliniyorsa da bugün bunlar bulunamamaktadır.

ÇOK YÖNLÜ BİR ÖNCÜ:

Türk resminde figürü kullanan, ilk resim eğitimi başlatan ve arkeoloji müzesinin kurucusu olan Osman Hamdi Bey (1842-1910), arkeolog olarak önemli çalışmalar yapmıştır. En önemli kazısı olan Sayda kazısında halen Arkeoloji Müzesi'nde sergilenen ünlü İskender Lahdi ve Ağlayan Kadınlar Lahdi gibi eserleri bulan Osman Hamdi Bey, kendi yapmış olduğu kazıların yanı sıra Müze-i Hümayun adına da birçok kazı yaptırmış, Asar-ı Atika Nizamnamesi'ni değiştirerek, eski eserlerin yurt dışına kaçırılmasını engelleyen hükümler getirmiştir.

Dethier kendisini tanıyanlarca değişik biçimlerde anlatılır. Bazılarına göre, o çok bilgili, derin bir ilim adamı, bazılarına göre ise "ihtiyar bir orijinal" veya "yarı deli" bir kişidir. Müzenin yeni binasında açılışından pek az sonra 3 Mart 1881'de Dethier, Beyoğlu'nda Galatasaray'ın arkasında Çukurcuma caddesi no.8'deki evinde hayata gözlerini yumduğunda yetmişsekiz yaşındaydı. Cenazesi evinden alınarak 5 Mart günü Feriköy'de Katolik mezarlığında Carré Saint Laurent'da gömülmüş, kabri üstüne de ufak bir anıt biçiminde mermerden bir taş dikilmiştir. Cenazesinde S. Aristarkhis Efendi Fransızca bir konuşma yapmış ve bunun metni *Beyoğlu Rum Edebiyat Kurumu Dergisi*'nde yayınlanmıştır. Bu yazıda Dethier olağanüstü bir değer olarak anlatılmıştır. Oğulları, Oscar (1854-1929) ve Charles (1845-1932) tarafından dikilen bu taşın Almanca kitabesinde Dethier, Asar-ı Atika Müze-i Hümayun'u müdür (Director des Kaiserlichen Ottomanischen Museums der Alttertümer) olarak anılmaktadır. Aynı mezarda iki oğlundan başka herhalde gelini, kızlık soyadı Mill olan Marie Dethier (1866-1943) de yatmaktadır. Dethier'nin ölümünden sonra kitapları, notları, eski eserler ve kurşun mü-

hürler koleksiyonlarının ne olduğu bilinmez. 1945'te Yüksekaldırım kitapçılarının birinde Dethier'nin bazı kitap ve broşürleriyle ilk kitabının nüshalarına rastlanması, bunların uzun süre âilede kaldığı ve Marie Dethier'nin de ölümüyle dağıldığı tahmin edilebilir.

Dethier'nin 1881'de ölümü üzerine müdürlüğe yine bir yabancınn getirilmesi için Berlin'deki elçiliğe başvurulmuş ve bu iş için Berlin müzelerinde görevli Dr. Millhofer aday gösterilmişse de, bu girişim öylece kalarak, 1881 yazı sonlarına doğru, Sadrazam Edhem Paşa'nın oğlu ressam Osman Hamdi Bey (1842-1910) Müze-i Hümayun müdürlüğüne atanmıştır. Hamdi Bey'in bu işin başına geçmesiyle Türk müzeciliği yepyeni bir döneme girmiş oluyordu. Bizzat Hamdi Bey tarafından yapılan kazı ve araştırmalarla bulunan çok değerli eski eserler buraya getirilirken, 1882'de yeni bir Asar-ı Atika Nizamnamesi yayınlanıyor, Çiniliköşk yanında, bugünkü Mimar Sinan Üniversitesi'nin özünü teşkil eden Sanayi-i Nefise Mektebi (Güzel Sanatlar Akademisi) yapılarak, ilk yıl yirmi öğrenciyle öğretime başlıyordu. Hamdi Bey müzenin düzenleme ve katalog işlerini yürütme-ye tanınmış Fransız arkeoloji uzmanı

Salomon Reinach'ı görevlendirmiş ve nihayet Vallauray adındaki mimar tarafından yeni müze binasının ilk bölümü yapılmıştır. 13 Haziran 1891'de açılışı yapılan bu neo-klasik üslûpdaki yapı, 1902 ve 1908'de genişletilerek şimdiki biçimini almıştır. Önce 1893'den itibaren A. Joubin adında bir Fransız tarafından küçük kataloglar yazılarak Türkçe ve Fransızca olarak basılmış, arkasından da yine Fransa'dan gelen G Mendel (1873-1938) eliyle, eşsiz mükemmeliğe yine Fransız dilinde üç cilt halinde büyük ilmi katalog hazırlanmış ve 1912-1914 yılları arasında yayınlanmıştır. Bunların dışında müzedeki çeşitli koleksiyonlara dair birçok katalog, iki dilde olmak üzere 1890-1918 yılları arasında basılmıştır.

Müze'nin ilk kurulduğundan itibaren gelişen, çok zengin bir de kütüphanesi vardı. Batı dillerindeki en değerli kitap ve dergi koleksiyonlarının toplandığı bu kütüphane ilk yıllarda Almanya'da tarih doktorası yapmış Mystakides Efendi tarafından idare ediliyordu.

Osman Hamdi Bey tarafından Batı müzeleri seviyesine çıkarılan İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin 1881'den sonraki tarihçesi ise ayrı bir konudur. □

KAYNAKÇA

- CEZAR Mustafa, *Sanatta Batı'ya Açılış ve Osman Hamdi*, İstanbul, 1971
- DETHIER Ph. A., *Der Bosphor und Constantinopel*, Kernen 1981'de, 1873'de basılan kitabın tıpkıbasımında B. Höhner - B. Paffgen ile S. Eyice tarafından yazılan iki önsöz, VI-IX ve X-XIII.
- ELDEM Halil Edhem, "Müzeler", *Birinci Türk Tarih Kongresi Bildirileri*, Ankara, 1932
- EYİCE Semavi, "Arkeoloji Müzeleri mad", *İstanbul Ansiklopedisi*, II, İstanbul, 1959
- EYİCE Semavi, "İstanbul Arkeoloji Müzeleri'nin ilk müdürlerinden Dr. Ph. Anton Dethier hakkında notlar", *İstanbul Arkeoloji Müzeleri* HİSAR Abdülhak Şinasi, "Bizde müzeciliğin başlangıçları", *Ülkü-Halkevleri Dergisi*, II. sayı 8, 1933
- HİSAR Abdülhak Şinasi, "Müzelerimiz ve Hamdi Bey" *Ülkü - Halkevleri Dergisi*, III. sayı 14 ve 16, 1934
- MENDEL G., *Catalogue des sculptures grecques, romaines et byzantines*, I, İstanbul, 1912
- OĞAN Aziz, "Türk müzeciliğinin yüzüncü yıldönümü", *T. Tarih ve Oto. K. Belleteni*, sayı 61, 1947; ayrıca kitap olarak da yayınlandı.
- ÖNDER Mehmed, *Türkiye Müzeleri ve Müzelerdeki Şaheserlerden Örnekler*, Ankara, 1977
- ÖZ Tahsin, "Ahmet Fethi Paşa ve müzeler", *T. Tarih, Arkeologiya ve Etnografya Dergisi*, V, 1949
- SU Kâmil, *Osman Hamdi Bey'e kadar Türk Müzesi*, İstanbul, 1965
- ŞAPOLYO E. Behnan, *Müzeler Tarihi*, İstanbul, 1932
- Vahid, "Osmanlı Müzesi", *Servet-i Fünun*, 984, İstanbul, 1326

Askeri Müze

Tahir Nejat Eralp

Başlangıçtan 1908'e Kadar

Günümüzde sergilediği her malzemeyle engin tarihimizin bir bölümünü yansıtan Askeri Müzemizin tarihi çok eskilere uzanmaktadır. Osmanlılar devrinde Yenişehir, Bursa ve Edirne'de "Hazine" diye adlandırılan kuruluşları, devirlerinin yapısına uygun Müzeler olarak nitelendirebiliriz.

Dünya müzecilik literatüründe adı "Türkiye Askeri Müzesi" olarak geçen Askeri Müzemizin ilk oluşumu Fatih Sultan Mehmed devrine kadar uzanır. Değerli harp silah, araç ve gereçlerinin toplandığı ve hazine adı verilen Türk devlet geleneği Fatih tarafından da benimsenmiş, İstanbul'un fethinden sonra Aya İrini Kilisesi "Cebehane" adı verilerek fetih ve fethedilen kılınca kadar ele geçirilen kıymetli silah, araç ve gereç burada muhafaza altına alınmıştır. Bu gelenek Fatih'den sonra da devam etmiş hatta günümüz anlayışına uygun bir ilk Askeri Müze de bu yapıda düzenlenmiştir.

Modern anlamda olmamakla beraber, malzeme toplanması açısından Fatih devrinde başlayan Askeri Müzemizin tarihi 18. yy'a kadar Cebehane olarak devam eder. 18. yy'ın ilk yarısı, Osmanlı İmparatorluğu'nun Batı'ya dönük yenileşme hareketleriyle göze çarpar. III. Ahmed zamanında gerçekleştirilmek istenen yenilik hareketlerinden birisi de bir Askeri Müze kurulması düşüncesidir. Bu düşünce; 1726'da bazı değişiklikler yapılarak, Cebehane'deki silah ve gereçlere düzen verilmek suretiyle Dârü'l-Eslihâ adında yeni bir kuruluşla gerçekleşir. 1716 tarihi bu nedenle müzemizin, müze anlamına uygun bir şekilde kuruluş tarihi olmuştur. I. Abdülhamid zamanında Osmanlı ordusunda topçuluğu kaldırmak gereğiyle bulunan Fransız Baron de Tott'un hatıralarında bu ilk Askeri Müze'ye ve burada bulunan eserlere ait bilgileri bulmak mümkündür.

Dârü'l-Eslihâ'nın ömrü uzun olmamış, III. Selim ve II. Mahmud devirlerindeki yeniçeri ayaklanmaları sonucunda kısmen yağma ve saldırıya uğradığından kapanmıştır. Özellikle 1826'da yeniçeriliğin kaldırılması esnasında buradaki malzemelerin yeniçerilere ait olduğu düşüncesinden hareketle kıymetli birçok malzeme tahrip edilmiştir.

Abdülmecid döneminde "Harbiye Ambarı" adı verilen harp silah ve gereçlerini kapsayan bölüm, diğeri Arkeolojik eserleri kapsayan "Mecmâ-ı Âsâr-ı Âtika" adı verilen bölümdür. Mecmâ-ı Âsâr-ı Âtika daha sonraları Osman Hamdi Bey tarafından Çinili Köşk'e taşınarak günümüz Arkeoloji Müzesi'nin temelini oluşturmuştur. Ahmed Fethi Paşa, Aya İrini'yi Müze haline getirdikten sonra burada padişah için XVI. Lui stili görkemli bir hücre de yaptırmıştır. Müzeyi ziyaret eden padişah özellikle eski devlet adamlarının ve yeniçerilere ait kıyafetlerin sergilenmesinden memnunkluk duymuştur. Sultan Abdülaziz döneminde Aya İrini önemini kaybetmeye başlamış ve yine, yeni alınan silahların depolandığı "Harbiye Ambarı" şeklini almaya başlamıştır. Hatta o dönemde "Kıyafethane" adı verilen kıyafet seksiyonu Sultanahmet'de elbise ambarı denilen yere götürülerek "Yeniçeri Müzesi" adı altında sergilenmeye başlamıştır.

1908 Yılı ve Askeri Müzenin Reorganizasyonu

10 Temmuz 1908'de II. Meşrutiyet ilan edildiği zaman Tophane Müşirliği makamında, daha sonraları Meclise girerek Âyan Azası olan Topçu Birinci ferik'i (Orgeneral) Ali Rıza Paşa bulunmaktadır. Ali Rıza Paşa, elimizde kesin bir kanıt olmamakla beraber, bundan önce Askeri Müze için verdiği çabalar dolayısıyla ve kuvvetli bir ihtimalle Mühendishane-i Berri-i Hümayun Nazırı Ahmed Muhtar Paşa'nın da etkisiyle saraydan bir Esliha-i Askeriye Müzesi'nin kurulması için ferman almıştır. Aslında bu II. Abdülhamid'in askeri Müze adına vermiş olduğu ikinci fermanıdır, birincisi 1908'den önce alınmış, Alman Grombekov Paşa ve Alman Mühendis Yasmund bir askeri Müze kurmak için Ahmed Muhtar Paşa ile birlikte bir komisyon kurarak gerekli projeleri hazırlamışlar ve hükümdara vermişlerdir. Fakat Abdülhamid'in yersiz kuşku ve şüpheleri bu girişimi bir süre sonra kapatacak olan Yıldız Esliha Müzesi'nin açılmasıyla sonuçlandırmıştır.

İkinci fermanın alınışıyla birlikte harekete geçen Ali Rıza Paşa, Ahmed Muhtar Paşa'nın başkanlığında üst dü-

zeydeki askeri yetkililer ve subaylardan oluşan bir komisyon kurarak çalışmaların başlatılmasını sağlamıştır. Elbette ki, koskoca bir Türk Tarihi'nin askeri kültür varlıkları için Aya İrini yeterli olamazdı. Bunun için önce bir müze binası aranmaya başlanmış, arkasından İstanbul'da, adalarda, boğazda ve hatta İstanbul dışında bulunan müze-lik silahlarla toplanan bir araya getirilmesine çalışılmıştır. Bugün Askerî Müzemizin dünyanın en seçkin top koleksiyonuna sahip olması o günlerin çalışmalarının bir sonucudur. Ne var ki, bu çalışmalar sonuçta bir Müze binasının seçilemeyişi, o günlerdeki ekonomik durum içerisinde yeni bir bina yapılamayışı nedeniyle yalnızca tarihi malzeme-leri bir araya getirmekten daha ileriye gidemedi. Bu nedenle ilk aşamada yeni bir bina bulununcaya, veya yapı-lıncaya kadar malzemenin Aya İrini Kilisesi'nde depo edilmesine ve ilerde Ba-tılı anlamda bir Askerî Müze kurulma-sına karar verildi. Bu yıllarda ülke sü-rekli bir değişim tablosu içerisindeydi. Olaylar birbirini izlemekteydi. Meşru-tiyetin İlanı, 31 Mart Vak'ası, Hareket Ordusu'nun İstanbul'a gelişi, Abdülhamid'in tahttan indirilişi ve daha bura-da sayamadığımız birçokları. Bütün bunlar nedeniyle Askerî Müze'nin kurulması olayı neredeyse unutulacak du-ruma gelir ve bu arada kurucu komis-yon da dağılır. Konunun yeniden gün-deme gelmesi için Harbiye Nazırlığına getirilen Mahmud Şevket Paşa'nın da-ha önce uzun süre kaldığı Almanya'ya bu kez Harbiye Nazırı olarak gitmesi-

ni beklemek gerekecektir. Aydın ve ye-nilikçi bir görüşe sahip bulunan Mah-mud Şevket Paşa, Almanya seyahatin-de Alman Müzeleri dışında Fransa ve Avusturya müzelerini de gezerek, mü-zelerin toplumun kültür hayatına etki-sini ve toplumun tarih ve sanat bilinci üzerindeki önemini bizzat görmüştür.

Yurda döndüğünde, Mahmud Şevket Paşa kendisiyle Türk Müzeciliği konu-sunda aynı görüşleri paylaşan, Mühen-dishane-i Berri-i Hümayun'daki öğret-menliğinden beri Türkiye'de bir Aske-rî Müze kurulması yolunda örnek bir mücadele veren Ahmed Muhtar Paşa'nın Eslîha Müfettiş-i Umumiliği'ne atandırılmak üzere olduğunu görür. Aralarında ne gibi bir konuşma geçmiştir, nasıl bir anlaşmaya varılmıştır, bu-nu bugün belgesel olarak kanıtlayama-makla beraber, Ahmed Muhtar Paşa'nın müfettişlik atanmasının durdurul-duğunu, bundan sonraki çalışmalarına bakarak da tam yetkiyle Eslîha-i Aske-riye Müzesi Müdürlüğüne atandırıldı-ğını görmekteyiz.

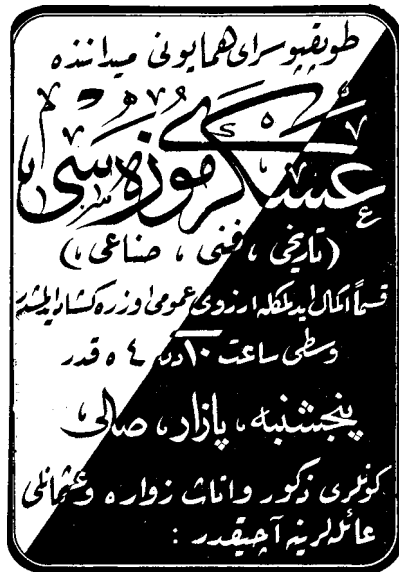
Ahmed Muhtar Paşa, Askerî Müze-mizin tarihinde ve hatta Türk Müzeci-lik tarihinde adı hayırla yadedilecek ve minnet ve şükranla anılacak sayıları çok az birkaç kişiden biridir. Bilgili, dü-rüst ve vatanına, milletine bağlı mert bir askerdir. Türk Tarihine olan düşkün-lüğü ve bilgisiyse mesleğindeki uzman-lığı onu bir yandan bu konular üzerin-de eser vermeye zorlarken, diğer yan-dan da Askerî Tarih belgelerinin toplanması, sergilenmesi ve korunması yo-

lunda mücadeleye zorlamıştır. Yapı ve karakteri gereği her şeyin en ince nok-tasına kadar tertipli, düzenli ve özen gösterilerek, ayrıntılara inilerek yapıl-masını ister. Hatta o kadar ki, orgene-ral Asım Gündüz hatıralarında Harp Akademisi son sınıf öğrencisi Mustafa Kemal'in, Akademi'den beşinci olarak mezun olmasını, birinciliği elden kaçı-rmasını Ahmed Muhtar Paşa'nın bu ti-tizliğiyle yorumlar.

Sultan Abdülaziz döneminde, Har-biye Ambarı şekline yeniden dönüşen Aya İrini Kilisesi artık Müze-i Askerî-i Hümayun olarak Ahmed Muhtar Pa-şa'nın yönetiminde karşımızdadır. Mü-ze Müdürü Ahmed Muhtar Paşa, alay-dan yetişme bir binbaşı, bir yüzbaşı, bir sanayi Mülazımı (Teğmen) ve iki sivil hademeden oluşan bu kadro ile başla-yan devreye biz Askerî Müze tarihinde Ahmed Muhtar Paşa dönemi de diye-biliriz. Bu dönemde önceden toplanmış malzemelerin dışında kalan ve toplanıl-masına imkân bulunmayan birçok mal-zeme daha toplandı. Çok önceleri ka-patılan ve Maçka Kışlasına konulan Yıldız Müzesine ait malzemeler de bu-raya alındı. Bunlar dışında gerek o dö-neme ait ve gerekse daha eski dönem-lere ait asker kişilerin hatıraları, şehit-lerin malzemeleri bazen ilanla, bazen de şahsen başvurularak müzeye kazandı-rıldı. Bunların Müzeye verilisi anları fo-tograflarla tesbit edilerek zamanın ga-zete ve dergilerinde yayınlandı ki, bu durum Askerî Müze'ye her an yeni mal-zemenin kazandırılmasında en etkili faktörlerden birisi olmuştur. Bu belge-leri *Servet-i Fünun*, *Resimli Kitab* koleksiyonlarında bulmak mümkündür.

Bu arada, Askerî Müzeye nakledile-meyen dört bir yana dağılmış toplardan büyük bir bölümünün devlet tarafından hurda demir adı altında bir Alman Yahudisine hazineye gelir temin etmek amacıyla satıldığı görülür. Yurt dışın-da paha biçilemeyecek değerlere eriş-ceği kesin olan bu ata yadigarlarının satışının önlenmesi de yine Ahmed Muhtar Paşa'nın çabalarıyla mümkün ola-bilmiştir.

Müşir Ahmed Fethi Paşa zamanın-da kurulan ve mankenleri Avusturya'da yaptırılmış olan, İstanbul içerisinde bir hayli dolaştırıldıktan sonra Sulta-nahmet İktisadi Ticarî İlimler Akade-misi salonlarına yerleştirilen Yeniçeri Kıyafethanesi yeniden düzenlenerek gösteriye açılması, Yeniçeri Mehterha-nesi temsili ve aslına uygun olarak As-

MÜZENİN TANITIMI: Askerî Müze kurulduktan sonra bir süre tam anlamıyla faaliyete geçemedi. Bu biraz da Osmanlı Devleti'nin içinde bulunduğu koşullarla ilgiliydi. 1916-17 yıllarında yerleşme ve sergileme çalışmaları bittikten sonra toplumun ilgisini çekmek için kartpostal dizileri basıldı, ilanlar bastırıldı. 1918'de basılan duvar ilanı.

keri Müzede kurulması, 1908-1923 döneminde Askerî Müzenin Batılı anlamda yeniden kurulmasında daha sayamadığımız birçok müzecilik faaliyetlerinin en başta gelenleridir.

Askerî Müze; askeri kültür varlıkları, hatıra malzemesi, kütüphanesi, sineması, atış poligonu, yayınları, kıyafethanesi ve mehterhanesiyle kurulmuş ve bugün dahi birçok müzeyi kıskanacak nitelikte faaliyete geçmiştir.

Askerî Müze ve Osmanlı Kültür Hayatı

Tanıtım ve propaganda şurası muhakkak ki, bir oluş ve hareketin halkoyuna duyurulması, toplumun merak ve ilgisinin konu üzerinde yoğunlaştırılması, imkânların elverdiği sınır içerisinde yapılacak tanıtım ve propaganda doğru orantılıdır. Yani, yapılacak tanıtım ve propaganda ne kadar etkin ise, konu halkoyu üzerinde o kadar etkin işlenmiş olur. Tanıtım ve propagandanın en etkili türü ise hepimizin bildiği gibi yayın yoluyla yapılanıdır.

Askerî Müze 1908'de kuruluş dönemine geçtikten sonra, tam anlamıyla faaliyete geçebilmek için sekiz, dokuz yıl kadar beklemek zorunda kalmıştır. Nedeni de yukarıda belirttiğimiz çok kısıtlı kadrosu ve ülkenin içerisinde bulunduğu durumla ilgili imkânlarıdır. 1916-1917 yıllarında yerleşme ve sergileme çalışmaları bitirildikten sonra, ortaya çıkan konu bu kadar meşakatkli ve fedakârlıklarla gerçekleştirilen müzenin tanıtımının yapılması, toplumun ilgisinin çekilmesidir. Günümüzdeki kitle iletişim araçlarının birçoğunun henüz bulunmadığı bu dönemde mevcut imkânlardan yararlanılır. İlanlar bastırılır, zamana göre çok ucuz bir seri kıyafet kartpostalı hazırlanır, dönemin basın organlarından her fırsatta yararlanır.

Bugün elimizde Askerî Müze adına yapılmış olan üç özel ilan ile bir de devrin özel yayın organı olan *Harb Mecmuası*'nda bulunan bir ilan mevcuttur. Bunlardan ilk ikisi doğrudan Askerî Müze için hazırlanmıştır. Osmanlıca ve Fransızca basılan bu ilanlar 70x100 ölçüsünde olup birinci hamur kâğıda yaldızlı olarak basılmıştır. Üçüncü ilan Askerî Müze sinemasında verilen bir konserle ilgilidir. Rus Muhacirin-i Hastagân ve Eytamı yararına verilen bu konseri takiben, danslar ve güldürülerle sinema gösterisi yapılacağı ilan edilmek-

tedir. Evkaf matbaasında bastırılan ilan 70x100 ölçüsünde olup siyah-beyaz basılıdır. Dördüncü ilan ise *Harb Mecmuası*'nın arka kapağında tam kapak olarak müzeyi tanıtıcı niteliktedir.

Kartpostal serisi ise 9x14 ölçülerinde 24 adet olarak Osmanlıca ve Fransızca tanıtımlarıyla koyu eflatun renkte basılmışlardır. İlk kartpostal zırhlı bir yeniçeri neferini, son kartpostal Mehterân'ı göstermektedir.

Bunların dışında yayın organlarında her vesileyle müzeden bahsedilen haberler çıkması sağlanmış, müzenin kapsamı, müzede meydana gelen olaylar fotoğraflı olarak halkoyuna duyurulmak istenilmiştir. Burada kısa süren araştırmalar sonucu bulunan üç yayından bahsetmek yerinde olur. Bunlardan birincisi o dönemde yedi cilt olarak çıkan *Resimli Kitab Mecmuası*'nın 29. sayıdadır. Bu sayının 403. sayfasında Ahmet Muhtar Paşa'yı bir grupla gösteren resmin alt yazısı aynen şöyledir: “*Şehid-i Hürriyet Binbaşı Merhum Muhtar Bey'in esna-yı şehadetinde lâbis bulunduğu elbise-i askeriyesi, geçenlerde aile-i muhteremesi tarafından askeri müzesine ihda ve isâl kılunduğu sırada merasimde hazır bulunan zevatın müze dahilinde alınan fotoğrafları. - Üsküdar İttihad ve Terakki Kulübü tarafından ihda olunmuştur.*” Muhtar Bey tarihimize 31 Mart Vak'a'sı diye geçen 13 Nisan 1909 hareketinde Taşkılla çarpışmasında şehit düşen Erkân-ı Harb Binbaşısıdır. Elbiseleri halen müzede teşhirde bulunmaktadır. Malzemenin bir müzede korunması ve kişinin küçük de olsa bir törenle tarihe male edilmesi. Şehit ve büyük tarihi kişilerin soyundan gelenlerin ellerinde mevcut malzemeyi kazanmak için daha güzel bir propaganda elbette ki düşünülemez.

I. Dünya Savaşı sırasında Almanya, İngiltere ve Fransa'daki örneklerle benzer ve toplumu bu konuda kanallı eder mahiyette bizde *Harb Mecmuası* adı altında 27 sayı süren bir dergi çıkarılmıştır. Bu derginin Mayıs-1334 (1918) tarihli 25/26. sayısının 389. sayfa ortasında yine müzeyle ilgili bir resim bulunmaktadır. Resim yazısında “*İmparator ve İmparatoriçe hazeratı Müze ziyaretinde. Müze-i Hümayun bağçesinde teşrifat memurlarını takiben ve Müze-i Askerî'de Mehter-i Hakani Muzikasını dinleyerek geçerlerken*” denilmektedir. Ziyareti yapan imparator ve imparatoriçe Avusturya-Macaristan İmparatoru Şarl ve İmparatoriçe Zita'dır.

Üç gün İstanbul'da kalmışlar ve imparatora Osmanlı Hükümdarı tarafından Müşirlik rütbesi verilmiştir.

Üçüncü olarak da yine İstanbul'da Mehmed Safa tarafından çıkarılmakta olan *el-Adl* gazetesinden bir makale. Gazetenin 4 Şubat 1918 tarihli 618. sayısının 3. sayfasında Ahmed Muhtar Paşa'nın bir resmi ve altında “*Sahibü'l Atufete Muhtar Paşa-Müdürü'l-Muthaf el-Askeri- Askerî Müze Müdürü Atıfelli Muhtar Paşa*” yazısı yer alır. Resmi izleyen çok geniş bir bölüm ise “fi el Muthaf el-Askerî” adı altında Askerî Müze'nin tanıtımına ayrılmıştır.

Yayın Faaliyetleri

Askerî Müzenin bu dönemin kültür hayatına olan en büyük etkinliklerinden birisi de yayın hayatına girmiş olmasıdır. 1918'den itibaren *Mehterhane-i Hakani Notaları* adı altında bir müzik ve nota külliyesi çıkarılmaya başlanılmıştır. Bunların kesin olarak kaç sayı çıkarıldığını bulmak mümkün olmamıştır. Dört sayfa olarak çıkarılan bu yayının bazılarında Güfte ve Notanın az yer tutması halinde Askerî Müze de son sayfada tanıtılmıştır. Geliri Askerî Müzeye ait olan bu yayın beş kuruş fiyatla satışa sunulmuştur.

Ahmed Muhtar Paşa'nın oğlu Rahmetli “Tarih” ve “İstanbul Hayatı” yazarlarımızdan Sermet Muhtar Alus'un bu dönemde “Askerî Müze Umuru Fenniyye ve Tarihiyye Kâtibi” olarak müzede görev aldığını görüyoruz. Galatasaray ve Hukuk Fakültesi mezunu olan Sermet Muhtar Bey 1920-1922 yılları arasında Askerî Müzenin üç ciltlik *Rehber*'ini hazırlar. Aya İrini Kilisesi'nin tarihçesinden başlayarak Osmanlı Ordu Teşkilatı'nı ve Müzede sergilenen bütün malzemeleri tanıtan bu eser, yazarın mükemmel Fransızcası ile aynı zamanda yine üç ciltlik Fransızca olarak da yayınlanır. Eserler Necm-i İstikbal Matbaasında basılmıştır. Bunların dışında Ahmed Muhtar Paşa'nın bizzat yazdığı ve gelirini Askerî Müze'ye bağışladığı birçok eser mevcuttur ki, bunlardan birisi de *Silistre Müdafaa-i Kahramananesi* adlı eseridir.

Askerî Müze'nin Yayın hayatındaki bu etkinlikleri hiç şüphesiz toplum için olduğu kadar Türk Müzeciliğinin yayın hayatı içinde büyük bir önem taşımaktadır. 1918'den itibaren günümüze gelinceye kadar tespit edilen yayınlar bir katalog halinde hazırlanmış fakat henüz yayınlanmamıştır. □

TİYATRO

Tanzimat ve Meşrutiyet Tiyatrosu

Prof. Dr. Metin And

ÇERÇEVE YAZI

☐ **Tanzimat ve Meşrutiyet'te Tiyatro Yazarlığı**

Prof. Dr. Metin And

Metin And

Geleneksel tiyatrodan ayrı olarak Batı tiyatrosu üç döneme ayrılıyor: 1839'dan 1908'e kadar olan dönem Tanzimat Tiyatrosu, 1908'den 1923'e kadar olan dönem Meşrutiyet Tiyatrosu ve 1923'ten günümüze kadar olan dönem ise Cumhuriyet Tiyatrosu başlıklarını alıyor. Her dönemin başlangıç ve bitim yılları önemli bir siyasal ve anayasal değişikliği belirtmektedir. Ancak bu tarihler aynı zamanda tiyatro bakımından da geçerlidir. Şöyle ki, 1839 Gülhane Hatt-ı Hümayunu'nun okunduğu yıl olduğu gibi İstanbul'da dört tiyatrunun açıldığı yıldır. Önce tiyatro binalarının yapılması Batı tiyatrosunun kökleşmesi için en önemli adımdı. 1908 II. Meşrutiyet'in kabulü olduğu kadar tiyatro bakımından da önemli bir yıldır. Çünkü 1884'ten başlayarak 1908'e kadar II.

Abdülhamid'in sıkı denetimi altında tiyatro etkinliği ve gelişimi durmuş, oyun yazarları oyun yazamaz olmuşlardır. 1908'de Hürriyet'in ilanının daha ilk haftalarında tiyatro etkinliği başlamış, yazarlar başdöndürücü bir çabuklukla oyunlar yazmaya başlamışlardır. 1923 hem yeni döneme anayasal bakımdan Cumhuriyet adının konması bakımından geçerli bir başlangıç tarihi olduğu gibi gene 1923 tiyatro bakımından da bir dönüm noktasıdır. Tiyatromuzun en önemli sorunu olan kadın sanatçının sahneye çıkması Atatürk'ün yüreklendirmesi ve verdiği güvenceyle gerçekleşmiş olup, ilk kadın sanatçılar 1923'te sahneye çıkabildiği gibi, ayrıca gene 1923'te Ankara hükümeti tiyatroyu desteklemek konusunda ilk adımı atmıştır.

BATI ANLAYIŞIYLA TİYATROLAR: Batı'nın tiyatro anlayışının yerleşmesi birçok değişik etkenlerle olmuştur. Bunlar arasında Saray ve çevresinin tutumu, yabancı elçilikler, yüksek devlet görevlilerinin tiyatroya olan eğilimleri yabancı tiyatro kumpanyalarının gelip gitmesi vb. sayılabilir. Padişahlardan özellikle II. Mahmud bu tür etkinliklere önem vermiş, Muzika-ı Hümayun'un kurulmasını sağlamıştır. Daha sonra Dolmabahçe ve Yıldız Sarayı'nda birer tiyatro binası yapılması bu ilginin sürdüğünü göstermektedir. Dolmabahçe Sarayı Tiyatrosu.

Batı'dan ödünç alınan yeni ve değişik tiyatro anlayışının Türkiye'de benimsenmesi, yerleşmesi ve gelişimi için birtakım kolaylaştırıcı etkenlerden söz edilebilir. Bunların belli başlılarını şöyle sıralayabiliriz:

1. *Saray ve Çevresi*: Batılılaşmada girişim padişahlardan gelmiştir. Türkiye'de Batı Tiyatrosu için de bu böyle olmuştur. Ayrıca tiyatroya karşı dinden ve gerici çevrelerden gelecek tepki de gene Padişah-Halife'nin tiyatroya gösterdiği yakın ilgiyle sönmüştür. II. Mahmud çağında tiyatroya ilginin daha da çoğaldığını görüyoruz. Özellikle bu çağda ünlü besteci Gaetano Donizetti'nin kardeşinin bir bando kurmak üzere 1828'de İstanbul'a gelişi, bir bando ve bir de Muzika-ı Hümayun kurulması tiyatro bakımından önemlidir. II. Mahmud'un kitaplığındaki tiyatro eserlerinin çokluğu, onun tiyatroya yakın ilgisini gösterir. 1859'da Dolmabahçe Sarayı'na bir tiyatro yapıldığı gibi daha sonra Yıldız Sarayı'na da bir tiyatro yapıldı. Bu iki tiyatroya pek çok önemli sanatçı gelerek gösterimler vermişlerdir. Asıl önemlisi sarayın kendi sanatçılarıyla düzenlediği Türkçe gösterimlerdir. Unutmayalım, ilk Türk oyunu olarak benimsediğimiz İbrahim Şinasi Efendi'nin *Şair Evlenmesi* komedyası Dolmabahçe Saray Tiyatrosu'nda oynamak üzere yazarına ısmarlanmıştı.

2. *Yüksek Devlet Görevlileri-Türk Elçileri-Basin*: Batı tiyatrosuyla tanışıklığımızda ve bu tiyatronun ülkemizde gelişmesinde saray ve çevresi ölçüsünde, belki daha da önemli bir etken olarak devlet görevlilerinin, dışarıya giden Türk elçilerinin ve yeni gelişmekte olan basının da önemli katkısı vardır. Saraya koşut olarak devlet adamları da konaklarında Batı tiyatro ve müziğine önem veriyorlardı. Yüksek devlet görevlileri gösterimlerin çoğunda hazır bulunuyorlardı. Kimi gösterimler onların koruyuculuğunda veriliyor, bu konuda İstanbul'daki yabancı elçiliklerle de işbirliği yapılıyordu. Bu dönemin en önemli tiyatro adamı, özellikle Molière çevirilerinden ve uyarlamalarından ve Bursa'da kurduğu tiyatrodan bilinen ve sadrazamlık gibi çeşitli görevlerde bulunan Ahmed Vefik Paşa, bu çevrenin yetiştirdiği bir aydındır. Molière'in bir eserini Türkçeye kazandıran, ayrıca Adana Valiliği sırasında bu ilde bir tiyatro açıp gösterimleri destekleyen Ziya Paşa'yı da anmak gerekir. Bulundu-

ESKİNİN YERİNE: İlk tiyatro gösterimleri İstanbul'un Beyoğlu yakasında başlamıştır. Daha sonra tiyatro gösterimlerine sahne olan İstanbul yakasında seyircinin bu alışılmadık gösterimleri izleyebilmeleri için düzene girmeleri istendi. Bunun için hazırlanan tüzükle seyircinin oyun sırasında uyması gerekenler sıralandı. 1870'te Gedikpaşa Tiyatrosu'nda Güllü Agop'a verilen imtiyazda da buna benzer maddeler, güvenliğe ilişkin ayrıntılar vardır. Güllü Agop (altta), Osmanlı Tiyatrosu amblemi (üstte).

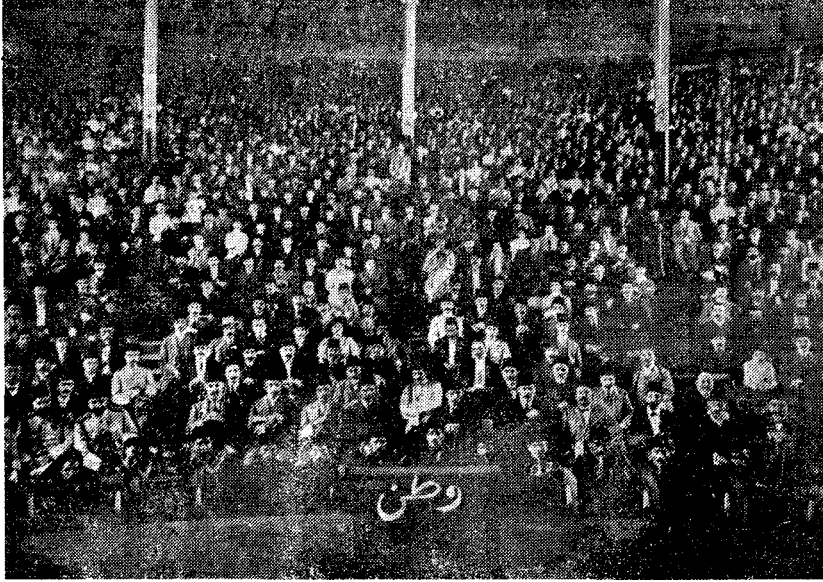
ğu yerlerde tiyatronun gelişmesine hizmet etmiş, ayrıca yazar olarak da bu dönemin tiyatrosuna büyük katkısı olmuş Âli Bey'i, İstanbul Şehremini Mazhar Paşa ile 6. Daire-i Belediye Başkanı Black Bey'i de bu arada sayabiliriz.

Avrupa'ya elçilik yoluyla, ya da başka nedenlerle gidenler bu ülkelerde tiyatro üzerine görgü ve bilgilerini artırmışlardı. Bu elçilerin yalnız okuyanlara verdikleri bilgi bakımından değil, Türkiye'ye döndüklerinde, tiyatro çalışmalarında onların bu bilgilerinden de yararlanmış olması olanağı düşünülünce Batı tiyatrosuyla tanışıklığımızda Türk elçilerinin de önemli bir etken olduğu benimsenebilir. Tiyatronun tanınmasında basının da büyük katkısı olmuştur. Basın. Türkiye'deki tiyatro çalışmalarını eleştirme, olayları duyurma ve değerlendirmenin yanı sıra sık sık Avrupa'daki tiyatrolar üzerine bilgi vererek, ayrıca oyun metinlerine de yer ve-

rerek, Türkiye'de seyircinin yetişmesinde yol gösterici olmuşlardır. Kısaca gerek Türkçe, gerek yabancı dildeki Türkiye basını tiyatroya geniş yer veriyor ve kamuoyunun ilgisini sürekli olarak tiyatroya çekiyor, tiyatronun tanınmasında, anlaşılmasında, yerleşmesinde yardımcı oluyordu.

3. *Yabancı Elçilikler*: Batı tiyatrosuyla tanışıklığımızda Türkiye'deki yabancı elçiliklerin de payı olmuştur. Kimi elçiler elçilikleri içinde tiyatro yaptırıp, burada gösterimler verdimişlerdir, bunlara Türkler seyirci olarak gelmiş, Türk oyuncular da kendi gösterimleriyle katılmışlardır. Elçiler ayrıca dışardaki, özellikle kendi ülkelerini ilgilendiren gösterimleri çeşitli yollardan desteklemişlerdir.

4. *Azınlıklar*: Azınlıklar denilince ilk akla gelen Yahudiler, Rumlar ve Ermenilerdir. Ancak özellikle Avrupa'dan çeşitli nedenlerle Türkiye'ye yerleşmiş

SIYASAL ETKİ: Tiyatronun yaygınlaşması, Namık Kemal gibi ünlü kişilerin oyunlarının oynanması halkta belirli bir değişim de yaratmaya başlamıştı. Özellikle 1873'te Gedikpaşa'da Vatan yahut Silistre oyunu sırasında seyircinin oyunda yer alan "Yaşasın Vatan" seslerine katılması üzerine Namık Kemal sahneye çıkmış, ama ertesi gün oyun yasaklanarak başta Namık Kemal olmak üzere birçok yazar sürgüne gönderilmişti. Bu olay tiyatronun siyasal alandaki etkisini göstermesi açısından önemlidir. "Vatan" piyesinin 1908'deki bir temsilinde seyirciler.

Levanten ya da Türkçe deyimıyla tatlısu frenklerini de anlamak gerekecektir. Bunlar arasında özellikle İtalyan, Fransız ve Almanları düşünmemiz gerekir. Yahudiler, Rumlar ve Ermenilerden önce bu tatlısu azınlığın da Batı tiyatrosunun tanınmasında büyük katkısı olmuştur. Yabancı tiyatro, bale, opera topluluklarının Türkiye'ye gelip oynamaları bu azınlığın gereksinmesi içindi. Bu topluluklar için tiyatro binaları yapılmış, düzenli gösterimler verilmesi sağlanmıştı. Burada sözkonusu katkı daha çok bu Türkiye'ye yerleşik azınlığın kendi olanaklarıyla ve kendi aralarında sürdürdükleri tiyatro yaşamıdır.

5. **Yabancı Topluluklar:** Batı tiyatrosuyla tanışıklığımızı kolaylaştıran etkenleri incelerken bunlar içinde en önemlisi kuşkusuz Türkiye'ye sık sık dışardan gelip İstanbul ve İzmir'de gösterimler veren yabancı sahne sanatçıları ve toplulukları olmuştur. Bunların yalnız seyircinin yetişmesi ve sahne sanatlarının tanınması bakımından değil, fakat ilerde ilgili bölümlerde de göreceğimiz gibi yerli sahne sanatçıları ve tiyatro adamlarının görgü ve bilgi kazanmaları, yerli topluluklarının oyun dağarları, yerli yazarların Avrupa tiyatrosunu tanımaları bakımından önemli

katkıları olmuştur. Bu topluluklarda ki Noci, Asti, Merlo, Meydanier gibi sahne adamları Türk topluluklarına yol göstermişlerdir.

6. **İlk Türkçe Oyunlar:** Batı tiyatrosuyla tanışmamızda yazılı Türkçe oyun metinlerinin de payı olmuştur. Geleneksel tiyatromuz doğmaca olduğundan bir yazılı metin sözkonusu değildi. Batı tiyatrosuyla geleneksel tiyatromuz arasında görülen en önemli iki ayırmadan biri tiyatro binası ve sahne ise, öteki de bir yazılı metindi. Bir başka deyişle, ilk başlarda ilk göze çarpan ayrımlar bunlardı. İlk Türkçe oyunu sarayın, ısmarlaması üzerine 1859'da yazılan Şinasi'nin *Şair Evlenmesi* olduğunu belirtmiştik. 1859'dan önceki yıllarda birtakım Türkçe oyun metinlerine rastlanıyor. Gerek özgün, gerek çeviri olan bu metinlerin çoğu ya Türklerin değildir, ya da kesin olarak kimin elinden çıktığı bilinmiyor. Türkçe oyun yazılmasında ve ya Türkçeye yabancı oyunların çevrilmesinde katkısı olan bir kurum Doğu Dilleri Okulu'dur. Bu okulda Fransız ve başka ülkelerden gelen gençlere Türkiye'deki elçiliklerde görevlendirilmek üzere Arapça, Farsça ve Türkçe öğretiliyordu. Yabancı elçiliklerde çevirmen olarak kullanılan Ermeni, Ya-

hudi ve Rumların çeşitli nedenlerden işe yaramadıkları görülerek, *Jeunes de Langues* diye bilinen bu gençlerin yetiştirilmesi zorunlu olmuştu.

Bizi burda asıl ilgilendiren Viyana'daki Académie Impériale et Royale des Langues Orientales'in tiyatro çalışmalarıdır. Bu okulun ilişkilerinden Thomas Chabert'in Türkçeyazdığı ve Fransızca özeti de bulunan *Hikâyet-i İbda-i Yeniçeriyân Ba Bereket-i Pir-i Bektaşîyân Şeyh Hacı Bektaş Veli-i Müslümân* üç perdelik dramdır. Gene Viyana Doğu Dilleri Okulu'nun çalışmaları arasında yer alan Türkçe bir oyun 1761'de Viyana'da yayınlanmıştır. Bundan sonra verilen örneklerdeki Türkçe oyunların adını gizleyen bir Türk elinden çıkmış olabileceği olasılığı uzak değildir. Bu örneklerin ilki 1956 yazında Profesör Fahir İz'in Viyana Ulusal Kitaplığı'nda bulduğu yazma oyundur, *Vakaayi-i Acibe ve Havadis-i Garibe-i Kefşger Ahmed* adını taşımaktadır, aynı yazınada oyunun Almanca, Fransızca ve İtalyan çevirileri vardır. Viyana Doğu Dilleri Okulu gibi Türkçe oyunların yazılmasında ve Türkçeye çevrilmesinde katkısı olan bir kesim de Ermeniler ve özellikle Venedik'teki St. Lazare manastırında Katolik, Ermeni Mihitaryonlarının Ermeni harfleriyle Türkçe yayınlarının büyük katkısı vardır. Bu yayınlar arasında oyun metinleri de bulunmaktadır. Oyunların dili Türkçe sözdizimi kurallarına aykırılıkları, kimi sözcüklerin yanlış kullanılmasına karşın çok duru, arı bir Türkçe kullanılmış olması çok ilginçtir. Örneğin oyunun kişileri "söyleşenler" başlığı taşımaktadır. Abdülmecid'in sarayında oynanmış olan Safvet Bey'in Molière çevirilerini de ilk Türkçe oyunlar arasında sayabiliriz.

1858'de Sirabyan Hekimyan'ın İtalyanca'dan çevirdiği *Riyakâr ve Müseyyib* adlı oyunun Naum tiyatrosunda oynandığını ve rol dağıtımını çağdaş bir gazeteden öğreniyoruz. Bu oyun 1863'te yeniden oynandığında adı *Mürâi Filozof ile Hayırhâh Müseyyib* olmuştur. 1859'da Mimar Balyan'ın önyak olduğu Ortaköy'deki tiyatrodan Hekimyan ve arkadaşları Sultan Abdülmecid'in saray tiyatrosunda şu oyunları Türkçe oynamışlardır: *Don Gregorio, Tiltizmeşreb Keremkâr, Mahcubiyetin Mükâfi, Don Cesar de Bazan*. Abdülhak Hamid'in babası Hayrullah Efendi'nin, Şinasi'nin *Şair Evlenmesi*'nden önce ilk Türk oyununu yazmış olduğu ileri sü-

rülmüştür. Bu oyunun adı *Hikâye-i İbrahim Paşa Be İbrahim-i Gülşeni*'dir. Ancak bu görüşe katılmak kolay değildir. Çağında yayınlanmamış olan, üstelik bir tıp öğrencisinin notları arasında bir taslak, bir karalama niteliği gösteren bu oyun denemesini Şinasi'nin *Şair Evlenmesi* gibi başarılı bir oyunun önüne almak düşünülemez.

Seyirci ve Tiyatro Anlayışı

Her şey sıfırdan başlamıştı. Oyuncusu, yöneticisi, oyun yazarı nasıl yepyeni bir dünyaya pencereyi aralıyorlarsa, seyirci de onlarla birlikte bu yeni yaşantıyla tanışmak, onu sevmek için bir başlangıç yapmak zorundaydı. Bunun ne bilinmedik bir dünya olduğunu, Sefaretnamelelerdeki, gördükleri tiyatroları ve gösterimleri anlatırken Türk elçilik ilişkilerinin çocuksu tanıklamalarından anlayabiliriz. Karagöz, Meddah, Ortayunuyla koşullanmış Türk seyircisi için bu yepyeni seyir türünü birden anlayıp değerlendirmesi beklenemezdi. İlk tiyatrolar ve tiyatro gösterimleri asıl Türklerin yoğun oldukları İstanbul yakasında değil de Beyoğlu'nda başlamıştı. Güllü Agop yönetiminde gösterimler İstanbul yakasında kalıcı ve sürekli olarak başlayınca bu kez Beyoğlu yakasında bulunanların buraya gelmesi güçleşti. Ayrıca İstanbul yakasının Türk tiyatro toplulukları Beyoğlu ve İstanbul'un başka yörelerinde de gösterimler veriyorlardı. Seyircinin bir düzene girmesi için kamu çevreleri büyük çaba gösteriyordu.

1895'da eski Gedikpaşa Tiyatrosu'nun yerinde, Tatlıkuyu yakınında kurulan tiyatro için Meclis-i Vâlâ-yı Ahkâm-ı Adliye beş bölümlük, 31 ve bir ek maddelik bir tüzük hazırlamıştır. İşte bu tüzüğün IV. bölümü ve 25, 26, 27 ve 28. maddeleri seyirciyle ilgilidir. Bunlara göre seyirciler salona silâh, değnek, şemsiyeyle ve sarhoş olarak giremeyecekler, seyirciler sigara içilmeyeceği yerlerin dışında sigara içmeyecekler, tiyatroya küçük çocuklar getirenler çocukların aykırı davranışlarından sorumlu tutulacaklar, ısıkl çalmak, bağırıp gürültü etmek, düzen bağına ve görgüye aykırı davranışlarla oyunların gerektiği gibi oynanmasına engel olanlar tiyatrodan atılacaklar, aynı şeyleri yaparlarsa kolluk kuvveti gönderilecek. Perde aralarında ve tiyatronun çıkışında, localara giden yollarda, geçitlerde eğlenmek de yasaklar arasındadır.

1870'te gene Gedikpaşa tiyatrosundaki Güllü Agop'a verilen tekelde de bu kadar ayrıntılı olmasa da güvenlikle ilgili maddeler vardır. İlk başlarda tiyatrolar seyircilik kurallarını öğretmek için el ilânlarında uyarılarda bulunuyorlardı. Tiyatrolar, seyircinin güvenliği bakımından da kötü koşulluydu. Çıkış yerlerinin yeterli olmaması, yangın veya herhangi bir olayda halk için tehlikeli durumlar yaratıyordu. Tiyatroların seyirci çekmek için başvurdukları bir yol devlet adamlarının, yabancı elçilerin ve önemli yabancı konukların hazır bulunduğu gösteriler vermek ve bunu basına duyurmaktır. Naum Tiyatrosu'na padişah ve yabancı hükümdarlar gidiyordu. Güllü Agop da tiyatrosunda buna pek önem veriyordu. Bununla ilgili olarak yarara verilen gösterimler vardı. Deprem, açlık, yangın gibi olaylarda veya bir okulun, bir hayır kurumunun yararına gösterimler veriliyordu. Tiyatro da bunu basında duyurarak halkın duygudaşlığını kazanıyordu. Seyirciye değin bir sorun da kadınlar ve çocuklarla ilgilidir. Kadınlar kaç-göç nedeniyle ya kadınlara özgü gösterimlere gidiyorlar, ya da tiyatrodaki kafesli bölmeler varsa buralarda oturuyorlardı. Bununla birlikte, kadının nasıl olursa olsun hiç tiyatroya gitmemesi isteniyordu. 1859'da İstanbul Tiyatrosu yönetmeliğine ek 4 Ramazan 1276 tarihli belgede kadınların içeriye alınması yasaklanıyordu. Güllü Agop'un da tiyatrosuna 1879'da kadınlar için kafesli localar yaptırdığını, ancak tiyatronun yöresinde bunun bile hoş karşı-

lanmadığını öğreniyoruz.

Bu dönemde gerek siyasal gerek edebiyat ve tiyatro tarihimiz bakımından seyirci tepkisiyle ilgili en önemli olay 1873'te *Vatan yahut Silistre*'nin Gedikpaşa'da oynanışından çıkmıştır. Önce *İbret* gazetesi kapatılmıştı. Halk *Vatan* oyununun gösteriminden sonra *İbret* gazetesi basımevinde vatanseverce coşkunluğu dile getiren ve "Var olsun Kemal-i Millet" diye başlayan bir yazı bırakmışlardı. Eser ilk kez 1 Nisan 1873'te gösterildi. O gece tiyatroya çok kalabalıktı. Oyunda sık sık geçen "Yaşasın Vatan" seslerine seyirciler de katılmış, Namık Kemal alkışlar arasında sahneye çıkarılmıştı. Olay üzerinde Gedikpaşa Tiyatrosu ile ilgili olan yazarlar tutuklanmış, Ahmed Midhat Efendi ile Ebuzziya Tevfik Rodos'a, Nuri ve Hakkı beyler Akkâ'ya, Namık Kemal de Kıbrıs'a sürgün gönderildiler. Ayrıca iki Ermeni, *İbret*'in yöneticisi Sarrafyan ile tiyatronun yöneticisi Güllü Agop da kısa bir süre tutuklanmışlar, sonra da salıverilmişlerdir. Olay gerçekten de gerek siyasal tarihimiz, gerek konumuz olan tiyatro tarihimiz bakımından çok önemlidir; İstibdat dönemine bir başlangıçtır. Gerçi Abdülhamid'in ilk yıllarında *Vatan yahut Silistre* pek çok kez oynanmıştır. Ancak bu olaydan sonra tiyatroya kısıtlamaların ve skidenetimin baskısının yoğunluğunu kerte kerte artırdığını göreceğiz. Seyircinin bu dönemdeki görünümünü çizerken bunun yanısıra tiyatronun nasıl anlaşıldığını da belirtmek gerekir. Dönemin tiyatro anlayışı üzerine eli-

OYUNCULAR: Osmanlı Devleti'nde ilk başlayan tiyatro etkinlikleri için oyuncu bulmak oldukça güçtü. Kadın oyuncu bulmak zaten sözkonusu değildi. Bu nedenle ilk dönemlerde Ermeni oyuncular çoğunlukta idi. İstefan Eşkiyan, Mardiros Minakyan gibi Ermenilerin yanısıra ilk Türk profesyonel oyuncu olarak bilinen Ahmed Necip ve oyunculuğuyla birlikte yönetmen olan Ahmed Fehim de dönemin ünlü isimlerindendir. Soldan sağa Ahmed Fehim, Minakyan Efendi ve Kınar Hanım.

TULÜATIN ÜNLÜ İSİMLERİ: Ortaoyununu geliştiren ve Büyük İsmail diye bilinen İsmail Hakkı Efendi'nin yanısıra yine ortaoyunun en ünlü isimlerinden biri de Küçük İsmail'dir. Çeşitli tiyatro topluluklarının kuruluşunda bulunmuş, müzikli tiyatro ile de ilgilenmiş Küçük İsmail'le birlikte Abdürrezzak (veya Abdil) ve Kel Hasan dönemin tanınmış ortaoyuncuları arasında sayılırlar. Bunlardan Kel Hasan kendi kurduğu toplulukla uzun yıllar gösterimlerde bulunmuştur. Küçük İsmail (solda), Kel Hasan (ortada), Abdî Efendi (sağda).

mizde üç kesin kaynak bulunmaktadır: Önce basılı oyun metnlerinin öndeyiş veya sondeyişlerinde yazarların tiyatroyu nasıl anladıklarını belirten düşünceleri; sonra süreli yayınlarda eleştiri veya tiyatro üzerine yazılan yazılarda da bu yolda birtakım düşüncelere yer verilmektedir. Yerli oyun yazarları özellikle geleneksel aile düzeni bakımından büyük kısıtlamalar içindedir.

Bunu yenmek için yazarlar ya yerli çevre ve kişileri çok sınırlı davranış ve durumlar içinde ele alıyorlar, ya da konuyu Avrupa veya Türkiye'deki Müslüman olmayanların yaşantılarına uyduruyorlardı. (Ahmed Midhat Efendi'nin Avrupa'da Avrupalı kişilerle geçen *Ahî-i Şâr*, *Hükûm-i Dil* gibi oyunları, veya Ermeni Osman Hamdi'nin *İki Karpuz Bir Koltuğa Sığmaz*'ı vb.) Daha çok siyasal bir bildirisi olan konular ise ya yapıntı ülkelere veya Hindistan, Afganistan, Arabistan gibi ülkelere aktarılıyordu. Ancak bu yerine getirilmeyince basında veya sansürde hemen yankısı görülüyordu. Tiyatro anlayışında önce tiyatronun gerekliliği üzerinde duruluyordu. Tiyatronun işlevinin eğlen-dirmek mi yoksa eğitmek, yararlılık mı olduğu kökeni çok eskilere giden bir tartışmadır. Yalnızca bir eğlence olduğu bu dönemde kimse tarafından ileri sürülmemiştir. Eğlence ve yarar işlevi-

ni birleştiren bu konuda en doyurucu yazıları yazmış olan Namık Kemal'dir. *Diyojen*'de imzasız beş yazısı, *Hadika*'da bir, *İbret*'te bir, *Şark*'ta bir ve ayrıca ünlü *Celâl Mukaddemesi*'nde ve başkaca yazı ve mektuplarında hep bu görüşleri yükümlü olarak savunmuştur.

Meşrutiyet döneminin de kendisinden önceki ve sonraki dönemlere göre birtakım ayırıcı, ilgi çekici özellikleri bulunmaktadır. İstibdat çağının sona ermesiyle tiyatrolar da açılmış, halk hürriyetin ilânı karşısında coşkunluğunu, sevincini bir belirtme alanını tiyatrodada bulmuştur. Hürriyetin ilânından iki gün sonra Tepebaşı Amfi Tiyatrosu kiralatılmış, Gedikpaşa Tiyatrosu'ndan beri yasaklanmış olan oyunların oynanmasına başlanmıştır. İlk oyunlar *Besa* ile *Vatan yahut Silistre*'ydi. Seçilen oyunların eski çağın yasaklanmış oyunları, yeni yazılmış günün havasına uygun oyunlar olmasından başka, gösterimler birtakım güzellikleri de halkı tiyatroya çekiyordu. Bu gösterimlerin ulusun yararına harcanacağı (yeni bir savaş gemisi alınması vb.) gibisinden "menfaat-i milliye" için düzenlenmesi, gösterimlerle birlikte ateşli söylevler verilmesi, hürriyet konulu şarkılar okunması, halkın o günlerdeki mi-zacına uygun düşüyordu. Meşrutiyetin, hürriyetin ilânıyla, Anayasanın kabu-

lûyle her şeyin düzeleceğini sanan halk kısa sürede büyük bir düş kırıklığına uğradı. Her şeyin bir anda düzelmesini isteyen sabırsızlık, toplumun yönetimde söz sahibi olma eğiliminin yanlış kavranmasının yarattığı düzensizlik ve kargaşalık büyük bir aşağılık duygusu ve umut kırıklığı doğurdu. 31 Mart olayının yarattığı sarsıntı, iç ve dış olayların yarattığı kötümserlikle gene tiyatroya bir görev düşüyordu. Bu kez tiyatro bir yanda Osmanlı tarihinden seçilmiş konuları oyunlaştırarak, eski günlerin parlaklığında avunma fırsatı ararken, bir yanda tıpkı belgesel ve siyasal tiyatro gibi günlük olayları sıcaklığına sahneye çıkarıyordu. Bu arada gericiler de tiyatroya karşı saldırılarını azaltmamışlardı. Tiyatronun bir "ibret" yeri olmadığı, olsa bile tiyatronun bir, iki saatte verebileceği eğitici gücün, din kürsüsünden beş dakikada verilebileceği ileri sürülüyordu. Savaşlar sırasında halkın moralini kaldırmak için bu savaşlarla ilgili oyunlar gösteriliyordu. Donanmaya veya orduya, yangın, deprem, sel gibi afetlerde yardım parası toplamak için vatansever geceler düzenleniyordu. Aydınlar çeşitli konularda bu arada günün önemini belirten konuşmalar yapıyorlar, marşlar çalınıyor, şiirler, bu arada Tevfik Fikret'in "Sis", "Hayat" gibi şiirleri, ve-

ya Midhat Paşa'nın savunmasının metni, Sultan Selim'in konuşması okunuyordu. Çağın tiyatro anlayışını yansıtan yazılar da yazılıyordu. Bu yazılar ya süreli yayınlarda yayınlanıyor, ya oyun kitaplarının başında veya sonunda yer alıyordu, ya da tiyatro programlarında görülmüyordu. Geçen yüzyılda olduğu gibi, bu dönemde de yazarlar oybirliğiyle tiyatroyu topluma gerekli ve halkın eğitimi için zorunlu bir araç gibi görüyorlardı.

Oyuncular ve Oyunculuk

Türkiye'de yeni başlayan Batı tiyatrosu için her şeyden önce oyuncu bulmak güçtü. Türkiye'deki Ermeni azınlığı bu işe önce başlamıştı. Seyirci çekmek için giderek Türkçe de oynamaya başladılar. Ancak, yetişkin, Türkçeyi iyi konuşan, profesyonel yetkinlikte oyuncu bulmak sıkıntısı dönem boyunca çekildi. Özellikle Müslüman oyuncu gerekliydi. Burada Müslüman kadın oyuncu zaten sözkonusu değildir. Öte yandan Türklerde eskiye uzanan bir oyunculuk geleneği vardı. Ortaoyunu sanatçıları oyunculuk sanatı bakımından çok yetkindiler. İlk Ulusa Tiyatromuz sayılacak Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu özellikle Türk oyuncularına ve Türk yazarlarına kapılarını açmaya önem verdi. Çağrılar etkisini gös-

termiş, oran bakımından az olmakla birlikte gerek Osmanlı Tiyatrosu'nda, gerek başka topluluklarda Müslüman oyunculara rastlanmıştır. Okuma yazma bilen herkes hemen devlet kapısına koşuyordu. Kadın oyuncu bulmak zaten güçtü. Eser bulmak da güçtü. Çeviriler üstünkörü oluyor, kimse işini gününde yapmıyordu. Sorunlar arasında en önemlisi dil sorunuordu. Oyuncuların çoğu Ermeni, bunların Türkçesi de bozuk olduğundan tiyatromuzun bu dönemde en çok üzerinde durulan konusu buydu. Özellikle Ermeni oyuncuların metatez ve çeşitli telâffuz bozukluklarından örnekler veriliyordu. Örneğin "maşrapa" yerine "marşapa", bayram yerine "baryam" vb.

Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu tiyatroyla oyuncular arasında bir sözleşme taslağı hazırlamıştır. Bu sözleşme metni yayınlanmıştır. Her bir oyuncu için ayrı ayrı hazırlanan bu 9 maddelik basılı sözleşmede bir yanda oyuncu öte yanda yönetmen Güllü Agop vardır.

Oyunculukla ilgili önemli bir konuda, yetiştirme olanağı yoktu. Sarayda Muzika-yı Hümayun bir çeşit okul gibiydi. Ancak sarayın dışında oyuncular usta-cıracı ilişkisi içinde yetiştiriyorlardı. İlk Ermeni oyuncuların yetiştirilmesinde, öğrenimlerini İtalya'da ve Avrupa'nın başka yerlerinde yapmış Erme-

nilerin büyük yararı olmuştu. Bunlar arasında Bedros Magakyan'ın (1826-1891) sahneyekor ve öğretmen olarak büyük sanatçıların yetişmesinde katkısı olmuştur. Magakyan'ı Nestor Noci yetiştirmişti. Yetiştirmede Nestor Noci gibi, Türkiye'de kalan başka yabancıların da büyük katkısı olmuştu. Eugene Meydanier, hem orkestra yönetmeni hem sahneyekor Solié, dekor sanatçıları Merlo ve Fornari vb. Bu yabancıların çoğu dışardan bir toplulukla gelmişler, sonra Türkiye'de kalmışlardır. Yerli öğretmenler arasında İstezan Ekşiyân'ı (1834-1901) da saymak gerekir. Oyuncu sahneyekor, yönetmen Mardiros Minakyan'ın (1873-1920) da sanatçıların yetişmesinde büyük katkısı olmuştur.

Bu dönemin bellibaşlı oyuncuları arasında önce Müslüman oyunculara görelim. Müslüman oyuncuların sahneye çıkması 1847'lerde Saray çevresinde olmuştu. Bunlar arasında Kolağası Halil Bey, Vasıf Bey, Garip İhsan Bey, Halim Bey, Hilmi, Hakkı vb. bulunuyordu. Türk tiyatrosunun II. Meşrutiyet ve Cumhuriyet dönemlerinin başlangıç yıllarında en önemli sahne sanatçılarımızdan biri olan Naşit de burada yetişmişti. Batılı anlamda ilk Müslüman profesyonel tiyatro oyuncusu Ahmed Necip Efendi (?-1898) Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu'nda oynamıştır. Ahmed Necip'in ilk Türk profesyonel oyuncusu olarak benimsenmesine karşın Ahmed Fehim'in (1857-1930) oyuncu, yönetici, yetiştirici, sahneyekor ve dekorcu olarak ilk Türk tiyatro adamı olduğunu ileri sürebiliriz. Buraya kadar verilen Müslüman oyuncular arasında Hamdi Efendi ve İsmail Hakkı Efendi iki önemli sanatçının adlarıdır. Bunlardan Hamdi Efendi (1841-1911) Ortaoyununu en ileri götüren üstün bir sanatçıydı. İsmail Hakkı Efendi'ye gelince, bir adı da Büyük İsmail'dir. Aşağıda sözünü edeceğimiz Küçük İsmail'den ayırdetmek için Büyük İsmail adını almıştır. Bu oyuncuların yanında Tuluat tiyatrosunun önemli üç kişisi üzerine bilgi verelim. Bunların başında Küçük İsmail (1854?-1931) gelmektedir. En başta Ortaoyununun en önemli sanatçılarındandı. Ortaoyununun yanı sıra, Bursa'ya giderek Ahmed Vefik Paşa'nın koruyuculuğunda tiyatro çalışmalarına katılmış, çeşitli tiyatro toplulukları kurmuş, bu arada müzikli tiyatroyla ilgilenmiştir. Bu dönemin oyuncuları içinde en etkin, en

KADIN OYUNCULAR: Tiyatronun kadın oyuncu boşluğunun doldurulmasında Ermeni oyuncuların büyük katkısı olmuştur. En seçkin kadın oyuncularından olan Siranuş'un yanısıra Karakaşyan kardeşler, Mari Nivart, Karakan Riştuni, Manuk Sisak gibi isimler o dönemde ünlenmişlerdir. II. Meşrutiyet'te ise en tanınmış kadın oyuncular arasında Kınar Sıvacıyan geliyordu. Yeranuhi Karakaşyan (solda), Benliyan Operet Kumpanyası'ndan Arşalois Hanım (sağda).

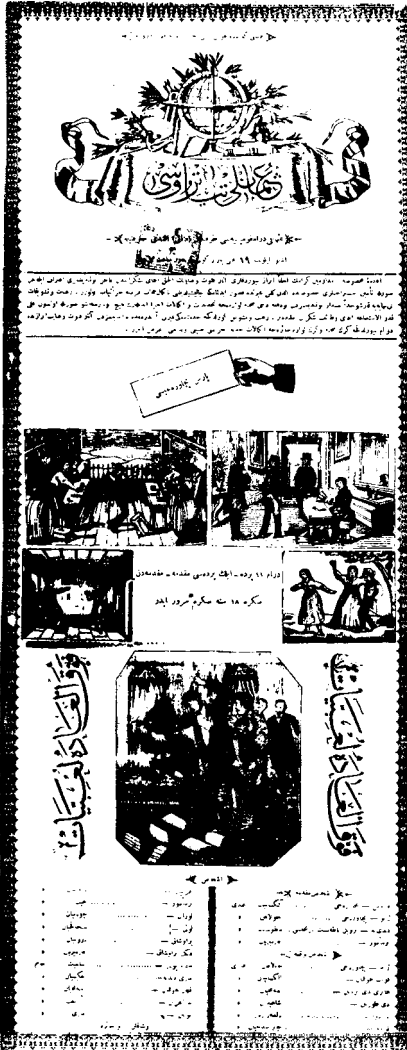
İLK TOPLULUKLAR: İlk Türk tiyatro topluluğu olan Osmanlı Tiyatrosu'ndan önce Ermenilerin tam bir tiyatro topluluğu olmayan ve programında canbazlık ve ortaoyunu gibi gösterilere de yer veren gruplar vardı. Bunların arasında Kasparyan'ın kurduğu Aramyan topluluğu ve Hekimyan'ın kurduğu topluluklar bu dönemde de henüz başlangıç aşamasında olan tiyatronun gelişiminin ilk adımlarını oluşturur. Cambazbaşı Rıza Bey'in dişle top atması (solda) ve karnında taş kırması (sağda).

manlı Tiyatrosu yöneticileri ve sanatçıları bu dönemlerde yetişmişlerdir. Tam bir tiyatro topluluğu olmayıp, canbazlık, Ortaoyunu benzeri gösterilerde Ohannes Kasparyan'ın kurduğu Aramyan Topluluğu, profesyonel toplulukların ilkidir. Kasparyan 1863'te Gedikpaşa'da bir tahta tiyatro kurdu. Bu tiyatronun Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu'nun gösterimler verdiği Gedikpaşa Tiyatrosu olduğunu kesinlikle söyleyebiliriz. Topluluğun çalışmaları 1866'ya dek sürdü. Kasparyan da 1867'de öldü. Türkçe gösterimleri veren ilk topluluğu Silü Hekimyan kurmuştur. Hekimyan ilk önce İtalyanca ve Türkçe gösteriler veriyordu, sonra izin alıp Naum Tiyatrosu'nda Ermenice gösteriler de verdi. Hekimyan ve Ekşiyan'ın Türkçe gösteriler vermesi Türk tiyatrosunun gelişmesinde önemli bir evre sayılmalıdır. Altınduryan kardeşler, Beyoğlu'nda daha sonra Tokatlıyan otelinin bulunduğu yerde Café Oriental'i tuttular, 1859'da yapılan binayı Şark (Aravelyon) Tiyatrosu olarak adlandırdılar.

İşte uzun ömürlü olan Şark Tiyatrosu böyle kurulmuştu. 1862 döneminin başında Güllü Agop'ta çalışmalara katıldı. 1862-63 dönemi parlak geçti. 1862-64 yıllarındaki bir girişim Türkçe gösterileri bakımından önemlidir. Bu girişimin bir başka önemi de Güllü Agop'un bu çalışmalarda ilerisi için büyük görgü ve bilgi kazanmasıdır.

Şark Tiyatrosu'nun kapanmasıyla üç topluluk kuruldu. Bunlardan biri Şark Tiyatrosu'ndan ayrılanlar, ikincisi Güllü Agop'un kurduğu Asya Kumpanyası, üçüncüsü ise Acemyan ve başkalarının kurduğu bir dernek. Bunlardan bizi en çok Güllü Agop'un kurduğu Asya Kumpanyası ilgilendirmektedir. 1869'da Asya Kumpanyası adı silindi, yerine yalnız Osmanlı Tiyatrosu duyuldu. Osmanlı Tiyatrosu'na asıl gücünü veren 1870'te 10 yıllık Türkçe gösteri verme tekelinin tanınması olabilir. Gedikpaşa Tiyatrosu, önceleri tiyatroya da yer verilen bir canbazhane gibi kurulmuş, işte 1859'da hükümet burayı İstanbul Tiyatrosu adıyla tanıyarak bir de

onbeş yıllık bir tekel vermişti. 1870 bu dönem için önemli bir yıldır. 1869 sonlarında ve 1870 başlarında devlet tiyatrosu niteliğinde bir Osmanlı tiyatrosu kurulması için girişim suya düşüncü, Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu'na on yıl için İstanbul'da Türkçe tiyatro oynatmak tekelini verdi. Ayrıca aynı yıl Beyoğlu'nu, bu arada Naum Tiyatrosu'nu yerle bir eden yangınla, Gedikpaşa Tiyatrosu rakipsiz kaldı. Osmanlı Tiyatrosu Türkçe oynatma tekeline karşın, Ermenice gösterimler de veriyordu. Basın genellikle bu Osmanlı Tiyatrosu'nu destekliyordu. 1872-73 dönemi Osmanlı Tiyatrosu'nun parlak yıllarıdır. Seyircilerin çoğunlukla Harbiye ve Tıbbiye öğrencileriyle subaylardan oluşması basında hoşnutsuluk yaratmıştır. Telif oyunlarda büyük gelişme görülmüştür. Tiyatroda Türk yazarlarının oluşturduğu, dil ve dramaturgluk çalışmaları yapan Tiyatro Komitesi bu dönemde kurulmuştu. 1874'te *Görenek*, *Besa yahut Ahde Vefa*, *İşte Alafranga* gibi oyunlar gösterilmiştir. 1874 Güllü Agop'un

OSMANLI TIYATROSU: Osmanlı Tiyatrosu 1868'de Güllü Agop'un Asya Kumpanyası'nın silinmesiyle kendini duyurmaya başladı. 1870'te Sadrazam Âli Paşa'nın desteği ve aldığı tekel imtiyazı sayesinde rakipsiz bir tiyatro olmuş, bir çeşit Devlet Tiyatrosu niteliği kazanmıştır. Osmanlı Tiyatrosu'nun Paris Paçavrası oyununun ilanı.

topluluğu içinde iki tehlikeli rakibin belirdiği yıldır. Güllü Agop Türkçe komedya, dram, tragedya ve vodvil oynatmak tekelini elinde tutuyordu. İşte bir yandan bu tekelin müzikli oyunları kapsamadığı, bu bakımdan opera, operet oynatacak bir topluluk, öte yandan bu tekelin yalnız metne dayanan oyunları içerdiği savıyla tulûat tiyatrosu ortaya çıktı. Dikran Çuhacıyan'ın Opera Tiyatrosu topluluğunun yerli ve yabancı eserlerle gösterimleri Ramazan'da

Bayazıt'ta askeri misafirhanede yeni yapılan tiyatrodaki gösterimlerine başlayacağını haber veriyor. Gerçekten, bir ayda bitirilen ve 800 kişi alan söz konusu tiyatro Ramazan'da açıldı. Güllü Agop sonunda rakibine onun silâhıyla, yani müzikli oyunlara başlayarak cevap vermeyi uygun buldu. 1875'te her iki topluluk da müzikli oyunlara yer veriyordu. 1875'te Güllü Agop'un tekeline karşı çıkan ikinci rakibin Tulûat Tiyatrosu olduğunu söylemiştik.

1875'te Hamdi Efendi yönetiminde Zuhurî Kolu, Molière'e öykünen gösterimlere başlamış, Aksaray'da bir sıra locası olan 300 kişilik yeni bir tiyatrodaki, bir İtalyan orkestrasıyla temsiller veriyordu. Erkekler kadın rollerini de oynamaktadırlar. Nitekim gazetelerde bundan sonra "Hamdi Efendi İdaresinde Hayalhane-i Osmanî" başlığı altında duyurulara sık sık rastlıyoruz. 1876'da Güllü Agop'un Osmanlı tiyatrosu bozulmaya, gerilemeye yüz tutmuştur. Bir ara Gedikpaşa'daki topluluğun Güllü Agop yerine başka bir yönetim altına girdiğini görüyoruz.

Kimi duyuruların başında bu gösterimlerin Güllü Agop'un izniyle olduğu belirtilmektedir. 1877 Türk-Rus savaşının patlak verdiği yıllar, Güllü Agop topluluğu bir yanda müzikli gösterimleri yürüttürken, bir yandan da savaşta uygun düşecek vatanseverlik oyunları ve şarkıları sahneliyordu. Bu arada *Vatan yahut Silistre* de günün havasına uyduğu için bol bol oynanıyordu.

1878-79 döneminde Güllü Agop gösterimleri sürmektedir. Türk-Rus savaşına sona ermiş, barış görüşmeleri sırasında Rus askerleri bir süre Edirne'de kalmıştır. İşte bu sürede Güllü Agop oyuncularının hemen hepsi Edirne'ye gitmişlerdi. 1879'da Fasulyeciyan, Hiranuş, Koharik Şirinyan Bursa'ya gitmişler, Melekzat Bahçesi'nde temsil verirken, Ahmed Vefik Paşa onlara bir tiyatro yaptıracağını, orada oynamalarını söylemiştir. Toplulukta Fasulyeciyan, Triyants, Binemeciyan, Holas, Viktoria vb. vardı. Daha sonra Satenik de gelmişti. 1882'de Ahmed Vefik Paşa'nın Bursa valiliğinden azledilmesiyle Türk Tiyatro tarihi için bu önemli dönem kapanmıştır. Böylece 1879'dan 1882'ye dek 3 yıl kadar sürmüştür. Paşanın azli üzerine Bursa'dan ayrılan topluluk Filibe'de gösterimler vermiştir. 1880 Güllü Agop için hem on yıllık tekelinin, hem de Gedikpaşa Tiyatrosu'yla kira sözleşmesinin sona erdiği yıldır. Tiyat-

ro, Minakyan yönetimindedir. 1881'de beklenmeyen bir olay, belki de Güllü Agop'un tekelinin sona erişile ilgili olabilir. 1882'de Minakyan, Güllü Agop ile birleşti. Tiyatro yaşamı Şehzadebaşı'na kaymıştır. Aynı yıl Güllü Agop'un saraya girmesiyle öngörülen gelişmeyi gerçekleştirmek, Minakyan'a düşmüştü. Minakyan, Osmanlı Tiyatrosu'nu kimi bu adla, kimi Osmanlı Dram Kumpanyası adıyla dönem sonuna dek sürdürdü. Fasulyeciyan ve arkadaşları Filibe yolculuğundan yeni dönmüşlerdi. Elimizde 1883 yılı üzerine bir el ilanı var. 5 Nisan 1883 tarihli bu el ilanı Şehzadebaşı'ndan Vezneciler Caddesindeki Osmanlı Tiyatrosu'nun Abdürrezzak ile Minakyan yönetiminde olduğunu, böylece Osmanlı Tiyatrosu adının daha çok bina için kullanıldığını anlıyoruz.

1884 birçok bakımlardan önemli bir yıldır. Önce Fasulyeciyan'ın yeni bir topluluk kurarak Gedikpaşa Tiyatrosu'nu kiraladığını, ancak Gedikpaşa Tiyatrosu'nu başka toplulukların da kullandığını öğreniyoruz. Öte yandan Şehzadebaşı da Minakyan da topluluğunu "Asıl Osmanlı Tiyatrosu" olarak duyuruyordu. Gedikpaşa'da Fasulyeciyan'ın yönetimindeki Osmanlı Tiyatrosu da müzikli oyunlar oynuyordu. Böylece tarih yineleniyor, tıpkı on yıl önce Gedikpaşa'da Güllü Agop ile Opera Tiyatrosu'nun müzikli oyunlar rekabetine benzer bir durum ortaya çıkmıştı. Bu arada Küçük İsmail ve Hamdi, ikisi birlikte Şehzadebaşı'nda Temeşahane-i Osmanî topluluğunu yürütmektedirler. Ahmed Midhat Efendi'nin *Çerkez Özdenleri* ve *Çengi* oyunları Beyoğlu'ndaki başarılı gösterimlerinin yanı sıra Gedikpaşa'da oynandı. *Çengi* ve *Çerkes Özdenleri* yüzünden Gedikpaşa Tiyatrosu yıkıldı. Fasulyeciyan, Hiranuş, Sofi, Kör Mari ve Binemeciyan Selânik'ten Edirne'ye geçmişlerdir. Ahmed Fehim'i çağırırlar. Gedikpaşa Tiyatrosu'nun yıkılışından sonra, 1885'te tiyatro hareketli canlılığını yitirdi. Minakyan, Bengliyan ile müzikli oyunlar oynamak üzere Kahire'ye gitmişlerdi. 1890'da Bengliyan ile Küçük İsmail bir müzikli tiyatro topluluğu kuruyorlar. Adı Osmanlı Opera kumpanyası'dır. Bir de elimizde Temeşahane-i Osmanî Kumpanyası Osmanlı Opera Kumpanyası başlığı altında topluluğun kadrosunu ve oyun dağıtımını veren ayrıntılı bir göstermelik bulunuyor. Minakyan'la Küçük İsmail'in birlikte çalıştıkları dö-

nem üzerine elimizde bir Güzel Elen el ilânı bulunmaktadır. Topluluğun adı Osmanlı Tiyatrosu Osmanlı Dram ve Opera Kumpanyası'dır. 1892'nin önemli bir olayı Şahinyan'ın kurduğu operet topluluğudur. Bu geçici girişimlerin yanı sıra Minakyan topluluğu kendi oyun dağarı ve oyuncu kadrosuyla gösterimlerini sürdürüyordu. 1894'te bir ara Kel Hasan'ın, topluluğunu Osmanlı Tiyatrosu olarak adlandırdığını görüyoruz. 1895'te Kambur Mehmet ve Mehdi Efendilerin Eğlencehane-i Osmanî Kumpanyası'nı kurduklarını görüyoruz. Aynı yıl Samatya'da Nezaret Efendi yönetiminde bir Güllünçhane Tiyatrosu'nun varlığına rastlıyoruz, 1901'de çok adına rastlanan topluluk Şevki Efendi'nin Eğlencehane-i Osmanî Kumpanyası'dır. 1903'te önemli bir topluluk kuruluyor. Yönetmeni ve sahneyekoru bir Fransız olan Georges Gonnet-Lévy'dir. Topluluğun adı kimi Osmanlı Komedi kumpanyası, kimi kez Mesire (Komedi-Vodvil)'dir. Kadıköy, Bakırköy, Üsküdar, Pangaltı vb. tiyatronlarda gösterimler veren tiyatronun oyun dağarı daha çok Beyoğlu'nda Fransız vodvilleri oynayan Fransız topluluklarına büyük benzerlik gösterir. Ali Rıza Efendi'nin Komedi Kumpanyası Concordia tiyatrosunda temsiller veriyordu. Bundan başka Abraham Efendi yönetiminde bir Varyete Kumpanyası'na rastlıyoruz.

1908'de II. Meşrutiyet'in ilânından 1923'te Cumhuriyet'in ilânına kadar olan dönemde pek çok tiyatro topluluğu kurulmuştur. İsdibdat döneminde çeşitli kısıtlamalar tiyatrodâ da kendini göstermiş, Tanzimat'ın tiyatro çalışmalarını durdurmuştu. 1908'de göze çarpan tiyatro topluluklarının bazıları şunlardı: Osmanlı Komedi Kumpanyası, gene Benliyan'ın Hüseyin Kâmi Bey ve Mısır-Türk amatörler kurucusu Ömer Sadi Bey ile kurdukları Vatan Tiyatrosu Kumpanyası, Ahmed Fehim'in de katıldığı Mürebbi-i Hissiyat Cemiyeti, gene Fehim'in katıldığı Millî Osmanlı Dram Kumpanyası vb.

Meşrutiyet'in ilk yılında faaliyet gösteren Millî Osmanlı Tiyatrosu sanatçıları arasında Afif, Muvahhid, Hakkı Necib, Simon, Fikret, Tahir, Sukutî, Recep, Ali, Mari vb. buluyoruz. Ortayunu gönüllülerinden ressam Muazzez ve Sahne-i Heves'i kurmuştu. 1909'da şu toplulukları buluyoruz: Yeni Varyete Kumpanyası, vb. Osmanlı Millî Zevk-i Selim Kumpanyası, Tasfiye-i Ahlâk

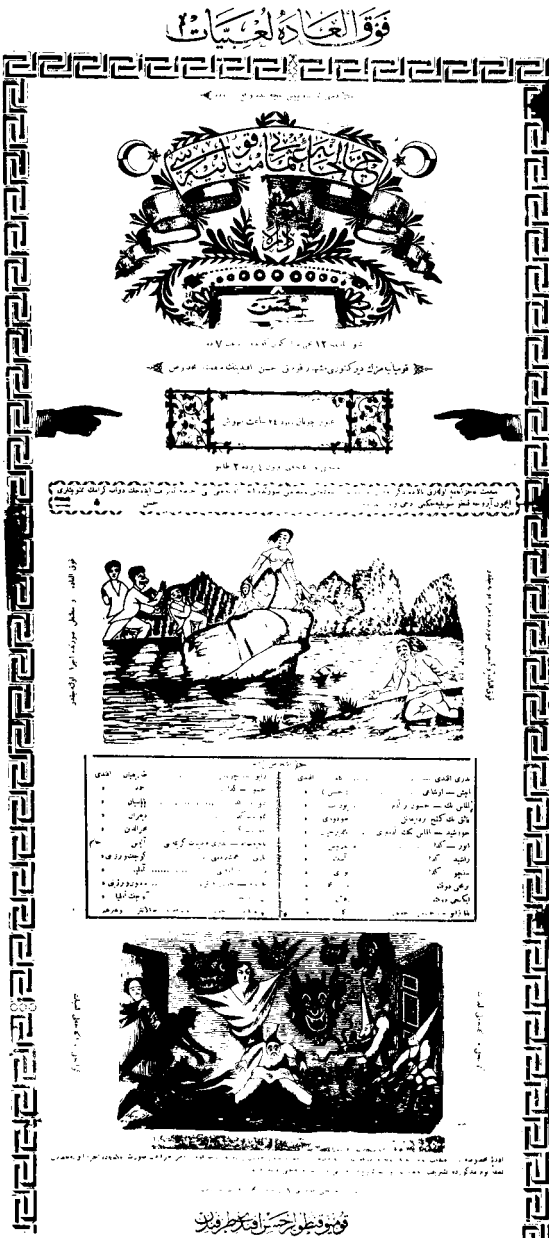
[illegible]

MINAKYAN'IN YÖNETİMİNDE: 1880, Osmanlı Tiyatrosu'nun imtiyazının sona erdiği ve tiyatronun Minakyan'ın yönetimine girdiği bir yıl oldu. Bu yıllarda tiyatro yaşamı Şehzadebaşı'na kaydı. Minakyan Efendi de tiyatroyu bazen Osmanlı Tiyatrosu, bazen de Osmanlı Dram Tiyatrosu adı altında yönetti. Minakyan ve yönetimindeki Osmanlı Dram Kumpanyası'nın Bîçare Minyon oyununun ilanı.

Kumpanyası vb. 1909'da toplulukların başıboşluğu görülerek Comedie Française örnek alınarak ulusal bir tiyatro kurulması düşünüldü. Müze-i Hümayun müdürü Hamdi Bey ile âyanlar Recaizade Ekrem'in başkanlıklarında bir topluluk kuruldu. 1910'da şu toplulukları buluyoruz: Osmanlı Trajedi Kumpanyası, Todori Efendi Kumpanyası, Tenvir-i Hissiyat Kumpanyası, Darüttemsil-i Osmanî Kumpanyası, Agopyan yönetiminde Osmanlı Şark Dram Kumpanyası vb. 1911'de şu toplulukları buluyoruz: Burhanettin Bey yönetiminde Sahne-i Milliye-i Osmaniye Topluluğu, Sahne-i Milliye-i Şarkîye Topluluğu, Sanayi-i Nefise ve Mürebbi-i Hissiyat Kumpanyası vb. Bu arada önemli sayılabilecek topluluklara rastlıyoruz: Sahne-i Osmaniye gibi. Bu sırada Yeni Tiyatro Cemiyeti adlı bir de tiyatro derneği bulunuyordu. Burhanettin, Gavros Tolayan ile kurduğu yeni topluluğa Sahne-i Tecdid adını verdi. Ahmed Fehim ve Hekimyan Hanım Yeni Osmanlı Tiyatrosu'nda birleştiler. Daha sonra Hekimyan çıkarıldı. Burhanettin Bey rejisör oldu. Burhanettin Bey ve Kumpanyası ile Reşat

Bey'in Millî Osmanlı Tiyatrosu birleştirilerek kurulan Sahne-i Milliye-i Osmaniyye 1912'de Ahmed Fehim, Burhanettin Bey'le birleşti. Millî Osmanlı Tiyatrosu Minakyan ve Benliyan toplulukları birleşerek 80 kişilik bir topluluk kurdular. Kınar Hanım da bir topluluk kurdu. Gene 1912'de Hüsn-i Şems-i Hürriyet Kumpanyası, Şark Varyete Kumpanyası, İstanbul Kumpanyası sayılabilir. 1913'te Minakyan, Felekyan kızkardeşlerle birleşti. Ayrıca Madam Binemeciyan ile Kınar Hanım bir araya gelerek Yeni Osmanlı Tiyatrosu'nu kurdular. Benliyan ve Minakyan topluluklarının birbirinden ayrılması da 1912'de oluyor. 1913'de Muhsin Ertuğrul'un katıldığı bir topluluk kurulmuştur. 1914'te Şark Dram Kumpanyası süregelmekte, Reşat Rıdvan Sahne-i Milliye-i Osmaniyye topluluğunu yeniden canlandırmıştı. Osmanlı Tiyatrosu Fehim yönetimindedir. Minakyan ile Nurettin Şefkatî birleşti.

Bunun yanı sıra önemli bir topluluk da Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi'ydi. Paris'ten dönen Muhsin Ertuğrul da bir topluluk kurdu. Bunlardan başka Recep Bey'in Osmanlı İtti-

hat Dram Kumpanyası, Sahne-i Bedai Millî Heveskârân Heyeti, Dram-Komedi Kumpanyası vb. sayılabilir. Bu sayılanlar arasında en ciddi topluluk Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi'ydî. Topluluk gösterimlerini 1905'e kadar sürdürmüştür. 1914'te tiyatroyu bir düzene sokmak, sağlam temellere oturtulmuş ulusal bir tiyatro kurma çalışmaları sürerken, İstanbul Belediye Başkanı Cemil (Topuzlu) Paşa, İstanbul'da bir konservatuvar kurulması için ünlü Fransız tiyatro adamı André Antoine'ı Türkiye'ye çağırdı. 1914'ün en önemli olayı Darülbedayi-i Osmanî'nin

kurulmuş olmasıdır. Ancak bir okul olarak kurulmuş olan bu kurumun gösterimleri için 1915-1916 yıllarını beklemek gerekecektir. Nitekim Darülbedayi-i Osmanî 13 Ocak 1915'te Tatbikat Salonu'nda ilk gösterimini vermiştir.

1915'te Burhaneddin Bey topluluğu Nurettin Şefkatî, Muvahhit, Kınar, Ahmed Fehim, Zabel ile birleşti. 1915'te ayrıca Yeni Komedi Sahnesi, Osmanlı Dram ve Komedi Kumpanyaları'nı saymak gerekir. 1916'da en önemli olay Darülbedayi-i Osmanî'nin *Çürük Temel* ile gösterimlerine başlamasıdır. Kâmil Bey'in katılmasıyla kurulan Türk

Temaşa Derneği Heyet-i Temsiliyesi Mınakyan, Ahmed Fehim, Aleksanyan, Şahinyan, Felekyan, Aznif birleştiler. Hasan Efendi Millî Dram Kumpanyası'nı yönetti. 1918'de kurulan topluluklardan biri de Muhsin Ertuğrul'un Edebî Tiyatro Heyeti'dir. Bundan sonraki yıllarda da çeşitli topluluklar buluyoruz. Bunlar arasında Genç Türk Birliği, Ertuğrul Saadetin Topluluğu, Ziya Bey Heyet-i Temsiliyesi vb. sayılabilir. Darülbedayi yer yer sarsıntılar geçirerek gösterimlerini veriyordu. Darülbedayi içinde parasızlık, başıbozukluk, yönetim kuruluyla sanatçılar arasında geçimsizlikler sanatçıları Darülbedayi dışında bir topluluk kurmaya itti. 15 Ağustos 1336 (2 Ağustos 1920)'da Beyazıt'ta Hizmet-i Umumiye müessesesi sahibi İsmail Faik Bey adında birinin yardımıyla Yeni Sahne kuruldu. Topluluk gösterimlerini haftanın belirli günlerinde Tepebaşı Tiyatrosuyla, Şehzadebaşı'nda Yeni Ferah Tiyatrosu'nda veriyordu. Ancak Hizmet-i Umumiye Müessesesi tiyatro dışında ticarî işlere girişmişti, bu işlerden iflâs edince Yeni Sahne de dağıldı.

Açıkta kalan oyuncuların kimi yeniden Darülbedayi'ye döndüler. 1922'nin ilk aylarında Darülbedayi'de sanatçılar yönetim ve edebî kurulla tiyatronun yürümeyeceğini anlamışlar, kendileri bir topluluk kurmak istiyorlardı. Muhsin Ertuğrul Avrupa'dan dönmüştü. 6 Temmuz 1337/1921'de Türk Tiyatrosu kuruldu. Türk Tiyatrosu, Yeni Sahne'den değişik olarak kendi yağıyla kavrulan bir tiyatroydu. Türk Tiyatrosu'na paralel olarak aynı yıllarda Darülbedayi'den çıkarılan kimi sanatçılar Yeni Tiyatro Temsil Heyeti adında bir topluluk kurdular. Bu dönemde operet toplulukları da kuruldu. 1922 yıllarında da çeşitli topluluklar kurulduğunu görüyoruz. Bunlardan biri de Osmanlı Yeni Şafak Heyet-i Temsiliyesi'dir. 1923'te de Komik-i Şehir Fahri Bey İstanbul'da Temaşa Heyeti Temsil Heyeti, İstanbul Temaşa Heyeti gibi topluluklara rastlanıyor. Bu arada daha sonra Millî Sahne adını alarak Cumhuriyet'in ilk yıllarında önemli topluluklardan biri olan Sadi Fikret ve Arkadaşları adlı topluluk, İzmir'den sonra çeşitli yerleri dolaştıktan sonra Cumhuriyet'in ilânından az önce Eylül 1923'te Ankara'ya gitmiş, Türk Ocağı'nda gösterimler vermişti, bu gösterimlerin sonuncusu İsmet İnönü koruyuculuğundaydı. Bu arada müzikli oyunlar, operetler oyna-

یهلر ، یکن تیاریو جیت ادیمنک کت نظرتند پرووا
بولوغندن سکره وضع حنه اهلکده مد .

ملک تیاریوسی
شهراده بلتی - تلفون نومروسى ۹۷۰
تبل نومروسى - موی ۶۸ - خصوصى

رمضان شریف ۲۰ بازار ابرتسى اقشام آلاقراتیه ۱۰
(فوق المده نریات)

مهم

قونفسیر انیسون

دوتما جیتی دینی واستبول مبعوث عفری
شقیق کت اقمی طرفندن

رسم کشاد پروغرای

۱ - در محرمه موسیق هیتی طرفندن : محلف بارچالر
۲ - سنل قنایى
۳ - صدومه خوش آندى : تمثیل طلبه سندن برهان الدین جعفر بک طرفندن
۴ - نئی ، کتیه ابله
قسم ، طنپور ابله معلم طنپوری جیل بک طرفندن
۵ - ا. لئونغا والونک بالیاچوسندن بر بارچیه
ب. شامینادک سان زاموری معلم موسیقو ژان اونسیت طرفندن
۶ - زیکو پروا برن سولو کان مطلى ذک بک طرفندن
۷ - ا. تودور دوپوانک قصابیه اوپراسندن رؤیا پارچیه
ب. روپنشت بک کتیه سی : معلم سلوه لینگ طلبه سی مادموازل قازاره نتو طرفندن
۸ - شومان کنهت :
پانو موسیوراده لیا
کان آ. براون
کان س. براون
آلنو مونسه نه
وولولسل جیل بک

II. MEŞRUTİYET VE DARÜLBEDAYİ: II. Meşrutiyet'le birlikte başta Milli Osmanlı Tiyatrosu olmak üzere Sahne-i Heves, Osmanlı Trajedi Kumpanyası, Osmanlı Şark Dram Tiyatrosu gibi birçok topluluk kuruldu. Bu arada bazı ünlü oyuncular da kendi adlarına topluluklar kurdular. Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi gibi kuruluşlar da yine o dönemin sayısız topluluklarındı. Ama bunların içinde en önemlisi 1914'te kurulan Darülbedayi-i Osmani'dir. Önce bir okul olarak kurulan bu tiyatronun gösterimleri ise 1915'te başlayacaktı. Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi ilanı (solda) ve Darülbedayi'nin açılışına ilişkin ilanı (sağda).

yan toplulukları da unutmayalım. Küçük Benliyan'ın (Arşak Hacaduryan) kurduğu Millî Osmanlı Opera Kumpanyası çeşitli adlar altında veya çeşitli topluluklarla birleşerek bu dönemin başından sonuna kadar çalışmalarını sürdürmüştür. İkinci önemli topluluk İstanbul Operet Heyeti'dir. Bunu izleyen daha başka topluluklara da rastlanıyor: Hale Opereti, Jale Opereti vb.

Tiyatro Binaları

İzmir'de 1830'da bir tiyatronun olduğunu biliyoruz. İstanbul ve İstanbul'un Beyoğlu yakasında gerek eskilikleri, gerek süreklilikleri bakımından iki önemli tiyatro vardır: Fransız Tiyatrosu ile Naum Tiyatrosu. Naum Tiyatrosu'nun 1840'ta kurulduğunu biliyo-

ruz; ancak Fransız Tiyatrosu üzerine kesin bir bilğimiz yok. Fransız tiyatrosu daha çok yabancı özellikle Fransız dramatik ve lirik topluluklarının gösterim verdiği bir tiyatro olmakla birlikte burayı geçici olarak Türk toplulukları da kullanıyordu. Naum Tiyatrosu'nda Bosco adında ünlü bir İtalyan gözbağcısı Galatasaray'ın tam karşısında gösterimler vermek üzere bir tiyatro için bir ferman almıştı. Bosco'dan sonra tiyatronun yönetimini ele alan Naum'un tiyatrosu 1847'de yanmış, Naum eski tahta bina yerine yeni bir bina yaptırmıştır. Tiyatroda her yıl bir tiyatro süreini boyunca dışardan İtalyan lirik topluluklarınca opera gösterimleri veriliyor, bunun yanı sıra dramatik, bale ve gözbağcılık gibi gösteriler geçici ola-

rak yer alıyordu. Naum saraydan çok yardım ve destek görmüş, kurduğu tiyatro bir çeşit İmparatorluk Tiyatrosu olmuştur. Naum Tiyatrosu 1870 Hazi-ran'ında bütün Beyoğlu'nu yerle bir eden korkunç yangında yok oldu. Beyoğlu'nun önemli tiyatrolarından birisi de Fransız Tiyatrosu karşısında bugün Saint-Antoine kilisesinin bulunduğu yerdedi. Adı Concordia'ydı. 1896'da Concordia yıktırıldı, yerine bugünkü St. Antoine kilisesi yaptırıldı. Beyoğlu'nda önemli olan iki tiyatro da Tepebaşı'ndaydı. Bunlar, yakın yıllara kadar ayakta durmuştu. Biri İstanbul Şehir Tiyatrosu'nun Dram Bölümü olarak kullanılan ve tamamen yanan tiyatro, öteki de Komedi Bölümü olarak kullanılıp sonradan yıktırılan tiyatro-

dur. Beyoğlu'nda Concordia ve Tepebaşı yazlık tiyatrolarından başka iki yazlık tiyatro daha vardı. Bunlardan biri Tünel'de Tekke'deki yazlık tiyatro, öteki Taksim Talimhane'deki Croissant Tiyatrosu. Yakın yıllara kadar Odeon Tiyatrosu veya Eclair Sineması adıyla bilinen, bugün de Lüks Sineması adıyla ayakta duran tiyatrosudur.

Halep Çarşısı'ndaki tiyatroya gelince bu geçidin sonundaki yerde Sirk Tiyatrosu vardı. Günümüzde Ses Tiyatrosu ve Dormen Tiyatrosu olarak adlandırılan bu tiyatro daha önce Fransız Tiyatrosu, ondan önce de Varyete Tiyatrosu adını taşıyordu. Önemli bir tiyatro merkezi de Galata'daydı. Galata'daki oyun yerlerinin çoğu salaş denebilececek yapılarıydı. Bunlardan çoğu baloz adı verilen şarkılı, danslı eğlence yerleriydi. Örneğin Apolo, Amerikan Alkazarı, Avrupa Tiyatrosu vb.

İstanbul yakasına geçerse, burada en önemli tiyatro Gedikpaşa Tiyatrosudur. Gedikpaşa'da önce sirk binası olarak kurulan Gedikpaşa Tiyatrosu Türkiye'ye çok sık gelmiş olan Souillier cambazhanesi için kurulmuştu. 1886'da burayı alan Razi adında biri, pandomima, bale, opera parçaları gösteriyordu. Gedikpaşa Tiyatrosu'nun adı Osmanlı Tiyatrosu oluyor ve sonra da Güllü Agop'un Osmanlı Tiyatrosu'na geçiyor. Güllü Agop yönetimindeki Gedikpaşa'da da düzeltimler, onarımlar yapılmıştır. Tiyatro binası dışardan ahşaptı, üç katlı locası vardı. Yerde sıra kanepeler, koltuklar bulunuyordu. Gedikpaşa Tiyatrosu'nun sona erişi ise 1884'te olmuştur. Ahmed Midhat Efendi'nin bu tiyatrodaki oynanan *Çengi ve Çerkez Özdenleri* saraya jurnal edilmiş ve yerleşmiş bir kaniya göre tiyatro bir gecede yıktırılmıştır. İstanbul yakasında Aksaray'da, Hamdi Efendi'nin 300 kişilik tiyatrosu, Beyazıt'ta Misafirhane'de Çuhacıyan'ın 800 kişilik tiyatrosu, Şehzadebaşı, Vezneciler'de çoğu kiraathaneden bozma çeşitli tiyatrolar ve Sultanahmet'in 1880'de kurulan açık hava tiyatrosu vardı.

Üsküdar'daki Aziziye Tiyatrosu İstanbul'un eski tiyatrolarındandır. Kadıköy ve Üsküdar yakasında bu dönemde çeşitli tiyatrolar vardı: Üsküdar Bulgurlu Libade caddesindeki tiyatro, Kadıköy Söğütöçeşme caddesinde Zamboglu Tiyatrosu, Üsküdar Bağlarbaşı Çiftlik Gazinosu Tiyatrosu vb. İstanbul'daki tiyatrolar üzerine bu toplu bakıştan sonra İstanbul dışındaki tiyatroları görelim.

OYUNCULARIN KURDUĞU TİYATROLAR: II. Meşrutiyet döneminde birçok ünlü oyuncu da kendi adına grup kurdu. Burhanettin Bey (Tepsi), Ahmed Fehim, Reşad Bey, Muhsin Ertuğrul, Minakyan, Şefkati, Kâmil Bey gibi isimler zaman zaman ayrılarak, kimi zaman da biraraya gelerek, değişik isimler altında çeşitli tiyatro toplulukları oluşturdu. Bunların bir bölümü Cumhuriyet döneminde ünlenen oyuncuların adıyla kurulmuştu. Burhanettin Bey Neron rolünde ve Ahmed Fehim (karşı sayfada).

ları görelim.

İzmir İstanbul'dan sonra ikinci merkezdirdi. İzmir, 1830'da bir tiyatro kuruldu. Bundan sonra, 1841'de Eutepene adlı küçük bir tiyatro kuruldu. İzmir'de başka tiyatrolar da vardı, örneğin Elhamra gibi. Bunlardan başka Mona-

co ve Palais de Cristal adında iki de Café-concert bulunmaktadır. Ayrıca Rumların girişimiyle yapılan Eksaristeron Tiyatrosu, Nea Skene ve Sporting Kulüp tiyatroları çeşitli tarihlerde yapılmıştı. Tanzimat'ın iki seçkin aydın yöneticisi Ahmed Vefik Paşa'yla Ziya

Paşa'nın Bursa'yla Adana'da kurdukları tiyatrolar üzerine ne yazık ki bilgimiz çok azdır. İzmir, Bursa ve Adana dışında başka yerlerde de tiyatlara rastlanmaktadır. Taşrayı gösterimler vererek taramış, tiyatrosu olmayan yerlere tiyatro yapmış, onları onarmış olan Ahmed Fehim, anılarında kısa kısa da olsa o yerler üzerine bilgi verir. Bu bilgilere göre, Edirne'de gösterimler bahçe ortasında Eski Mahkeme adı verilen eski bir mahkeme konağında, Kırkkilise'deki (Kırklareli) gösterimler ise bir Rum okulunun salonlarında, Trabzon'da Ali Bey'in valiliği sırasında gösterimler Meydan-ı Şarkî'de yazlık tiyatrodan vb. verilmiştir.

Saray tiyatrolarına gelince, özellikle Çırağan Sarayı ve Dolmabahçe Sarayı'ndaki geçici tiyatroların en önemlileri Abdülmecid'in Dolmabahçe Sarayı için yaptırdığı tiyatro ile II. Abdülhamid'in Yıldız Sarayı'ndaki tiyatrolarıdır. 1910'da Taksim'de Reşadiye Tiyatrosu'nda daha çok Pathe sinemasının gösterileri oluyordu. Bu dönemde sinemanın gelişmesi sonucu pek çok sinema açılmıştı. Bu arada geçen yüzyılda Eski Fransız Tiyatrosu, St. Antoine Kilisesi'nin karşısında İstiklâl Caddesi 320 numaradaydı. 1920 Kasını'nda gene aynı yerde Elhamra adıyla bir müzikhol açılmış, daha sonra Elhamra sineması diye bilinen bu tiyatrodan bugün de tiyatro oynanmaktadır.

Bu sayılanlardan başka bu dönemde şu tiyatroları sayabiliriz: Paşabahçe Sultanîye çayırındaki tiyatro, Vezneci-

ler'de Meşrutiyet Tiyatrosu, Şehzadebaşı Kâgır Tiyatro, Bağlarbaşı Posta yolundaki tiyatro, Halep Çarşısı Şevk-i Hürriyet Tiyatrosu, Nefise Mektebi Tiyatrosu vb. Abdülhamid'in Yıldız Sarayı'ndaki tiyatrosu da Meşrutiyet'in ilk yıllarında halka açılmış, burada özellikle Burhanettin Bey topluluğu gösterimler vermiştir.

Tiyatro Yönetimi - Sahne Düzeni

Tiyatro yapmak, açmak ve işletmek Sultan'ın bir fermanıyla oluyordu. Tiyatro açıldıktan sonra da burada belirli türde ve belirli dilde gösterim vermek için bir tekel imtiyazı sağlandığı oluyordu. Başta padişah olmak üzere saray ve hükümet çevreleri tiyatronun ilerleme, Batılılaşmada önemli bir etken olduğu görünüşünü içtenlikle benimsemişlerdi. Tiyatrolara ödenekler verme, ayrıca reklamlendirme, isteklendirmenin yanı sıra, dönemin başlarında bir Ulusal Tiyatro kurulması fikri vardı. Bu fikrin girişimcisi Ali Paşa'ydı. Kamu kesimiyle tiyatroların ilişkisi üzerine özellikle bu dönem için çok önemli bir konu da sansür veya sıkıdenetimdir. Dönemin ilk yarısında sıkıdenetim vardı, ancak bunun, isdibdat dönemine girildiğinde, yapılan bütün olumlu işlerin üzerinden silgi çekercesine yıkıcı etkisi olmuştur. Sıkıdenetim tiyatroları bile yıktırabiliyordu. Sıkıdenetimci bir oyunun adı bile bu oyunu sakıncalı kılmaya yetiyordu. Tehlikeli çağrışımlar yaptığı için birtakım sözcükler bile yasak edilmişti: Yıldız, Kıbrıs, dinamit, kırat, hürriyet, grev vb. Sıkıdenetimin etkisi yerli tiyatrocular üzerinde olduğu kadar yabancı sanatçı ve topluluklar üzerinde de görülmüyordu. Sıkıdenetim yönetimi ve yetkisi çeşitli bakanlıklar arasında el değiştirmiştir. Sıkıdenetim işlemlerinde bir tiyatro oyunu ya yasaklanır, ya koşullara bağlı olarak oynanmasına veya basılmasına izin verilir, ya da oynanmış, basılmış bir eserde sonradan görülen sakıncalar veya gözden kaçma nedeniyle hemen kovuşturma yapılması için Zaptiye, veya Bâbîâlî'ye jurnal edildir. Sıkıdenetim ve baskı altında tiyatro yaşamı üzerine pek çok tuhaf olaylara rastlanmaktadır. Bir oyunda Ahmed Fehim kadının gözlerinin "yıldız" gibi parladığını söylediği için jurnal edilmiş, Çaprast Üsküdar'da bir dans okulu açmış, ayak oyunları için izin istemiş, sıkıdenetimci bu oyun için ona-

yı olup olmadığını sormuş, Çaprast da sıkıdenetimciye dans etmek zorunda kalınca, görevli de bunu alay sanmış. Gerçi bu dönemde birkaç oyun yazıldı, ancak bunlar Türkiye dışında basıldı. Bu oyunlar Fikripaşazade Ömer Lütfi'nin (Lutfi Fikri) Kahire'de basılan *Erkekler Arasında* adlı töre komediyasıyla gene aynı yazarın *Şimdiki İzdivaçlar* adlı evcil dramı, Silistreli Mustafa Hamdi'nin *Af ile Mahkûm* yahut *Şeref Kurbanları*'dır.

Bu dönemin sahne düzeni üzerine bilgilerimiz pek azdır. Yabancı tiyatro topluluklarının gösterimleri sahne düzeni ve tekniği üzerine yerli topluluklara yol gösterici oluyordu. Ayrıca bu toplulukların sahneyekor ve teknik adamları Türkiye'de kalıyorlar, yerli topluluklar için çalışıyorlardı. Noci, Asti, George Gonnet-lévy gibi sahneyekorlar, Fornani, Merlo gibi dekorcular yerli topluluklara çok yardımcı olmuşlardı.

Güllü Agop'un göstermeliklerinde sahneyekorluk manzara nezaretiyle karşılanıyordu. Dekorcu için ise manzara müzeyyini kullanılıyordu. Hemen her tiyatronun demirbaş dekorları vardı. Gelen topluluk bu dekorları oyuna uygun bir biçimde kullanırdı. Ahmed Fehim, Gedikpaşa'da sahenin sofitasına çekilmiş böyle 95 perde olduğunu, bunların mağara, salon, divanhane, hapishane, kilise, yoksul oda, deniz, orman vs. olduğunu belirtir. Bunları çoğunlukla Naum'un dekorcusu Merlo yapmıştı.

Meşrutiyet'te tiyatro yönetimi ve sahne düzeni de her bakımdan ilkel, çağın koşullarına uygun olarak bozuktur. Tiyatro toplulukları bir iki gösterim için bir araya geliyor, sonra dağılıyorlardı. İyi sanatçıların az oluşu, bunların da çeşitli topluluklara dağılmasıyla ortaya dermeçatma topluluklar çıkmıştır. Çağın çeşitli güçlükleri, koşulları ve başkaca nedenlerle tiyatro topluluklarının çoğu amatör niteliğindeydi. Çoğu kamu yararına gösterim veriyor, halk, toplulukların bu yararlı hizmetlerine saygı duymakla birlikte tiyatro sanatının gelişmesi ve tiyatronun profesyonel bir nitelik kazanması böyle engellenmiş oluyordu.

Eleştirmen ve tiyatro tarihçisi Selim Nüzhet (Gerçek) temaşa vergisi, Dârülaceze, Düyun-ı Umumiye ödentisiyle gelirlerinin %25'ini almanın altın yumurta yumurtlayan tavuğu kesmek olacağını belirtiyor. Kamu ödenekli bir ti-

yatro olan Darülbedayi'den bile kazanç vergi istenmişti. Yönetim sistemi bakımından Fransa, özellikle Comédie Française örnek alınmıştı. Nitekim 1909'da kurulması düşünülen Millî Tiyatronun da Comédie Française örgütüne uygun olmasına çalışılmıştı.

Oyun seçimi ve tiyatro yönetiminin yazarlarla ilişkisine gelince, bu da pek düzenli değildi. Edebi Heyet adı altında birçok tiyatronun bir okuma kurulu bulunuyordu. Topluluklar daha çok önemli yazar ve fikir adamlarını bu kurula toplayıp bunların adlarını duyurarak daha çok tiyatro için bir saygınlık sağlamak, yazarlar da böylece adlarını işittirmek ve kendi oyunlarını oynatabilmek olanaklarını kazanıyordu. Darülbedayi'nin bir önemli sıkıntısı da kendi tiyatro binası olmamasıydı. Nitekim 1919 yılı da bu sıkıntının çekildiği yıllardan birisidir.

Tepebaşı Tiyatrosu dokuz yıl için bir yabancının işletmesine bırakılmış, Kâni Bey'in başarısıyla Ramazan ve kimi günlerde Darülbedayi'ye verilmiştir. Oysa 1919'da tiyatro başka kumpanyalara kiralanmış, Beyoğlu'nda Skating, Odeon, Varyete tiyatroları çeşitli Rum, Ermeni, Fransız topluluklarına kiralandığı için Darülbedayi için Şehzadebaşı'na geçmek zorunluluğu doğmuştur.

Tiyatro çalışmaları İstanbul'da toplaşmıştı. Ancak zaman zaman tiyatroların çeşitli nedenlerle İstanbul dışına çıktığını görüyoruz. Meşrutiyet'in ilânının ilk aylarında Ahmed Fehim topluluğu Selânik, Üsküp, Manastır gibi yerlerde dolaşıp gösterimler vermişti. Bu turnelerin en önemlisi olarak 1923'te Darülbedayi sanatçılarının İzmir'e gidişleri, İzmir'de Atatürk'ün önünde oynamaları, bu arada Şâdi Fikret'in de "Şâdi Bey'in Riyaseti Altındaki Darülbedayi Grubu" başlıklı ayrı bir toplulukla Anadolu'nun çeşitli yerlerini dolaşması, Cumhuriyet'in ilânından az önce Ankara'da gösterimler verişini gösterebiliriz. Nitekim bu topluluk daha sonra Cumhuriyet'in ilk yıllarında önemli çalışmaları görülen Milli Sahne'nin temelidir.

Sahneye koyanın adı kimi tiyatrolarda görülmekle birlikte görevinin tam anlaşıldığı söylenemez. Zaten bu çağın koşullarıyla sürekli tiyatroların kalıcı etkinlik görülmediği gibi, bir gösteri üzerinde yeterince durmaya, prova yapmaya da vakitleri yoktu. Öyle ki, oyuncularla ilgili bölümde de belirtildiği gibi, değil prova yapmak, rollerini ezberlememiş oyunculara sık sık rastlanıyordu.

Dekor, giysi, ışık, donatım gibi sah-

ne düzeninin önemli öğelerine gelince, bunların da parasızlık, bilgisizlik ve çağın çeşitli koşulları yüzünden yerine getirilemediği anlaşıyor. Yeni bir dekor yapılması, hele bu dekor bir kapalı oda dekoru (decorfermé) olursa sanki önemli bir olay gibi duyuruluyordu. Bu çağın gösterimlerini gösteren fotoğrafların hiç denecek kadar az olması yüzünden dekorlar üzerine bir fikir edinemiyoruz. El ilânlarında, eleştirmelerde de temsilin sahne düzeni, dekorları, giysileri, bunları kimlerin yaptığı üzerine pek bilgi bulamıyoruz. Kimi tiyatro toplulukları bunlara önem vereceklerini duyuruyorlardı. Sehne-i Milliye-i Osmani topluluğu 1911'de Raif (Ogan) Bey'in *Bizans'ın Sukutu yahut Fatih Sultan Mehmet* adlı 5 perdelik bir oyununu sahneye koyacağı zaman dekorların Milano'da Maison Rovasvalli'ye, giysilerin de bir yabancıya yaptırıldığını duyurmaktadır. Yabancıların çeşitli gösterimlerde sahne düzeninde görev aldıklarını biliyoruz. Nitekim Mme. Binemeciyan topluluğunda dekorları Ertuğrul Muhsin ve Behzat (Butak) yapmış olmakla birlikte, bunun dışındaki işleri yabancılar üzerine almışlardır. Bunun gibi Darülbedayi'de *Çürük Temel* ile *Hisse-i Şayia* dekorlarını Bernard Rosenthal yapmıştı. □

Tanzimat ve Meşrutiyet'te Tiyatro Yazarlığı

METİN AND

Tanzimat dönemi oyun yazarlarının başında ilk Türk oyununu yazan İbrahim Şinasi (1826-1871) gelmektedir. Gazeteci, şair, denemeci İbrahim Şinasi'nin tek oyunu daha önce Dolmabahçe Saray Tiyatrosu'nda oynamak üzere ismarlanmış *Şair Evlenmesi*'dir. İbrahim Şinasi, ilk Türk tiyatro eserini verdiğisi, bu döneme güçlü kişiliğiyle her bakımdan damgasını vuran **Namık Kemal** (1840-1888) de çağında cıdır açan *Vatan yahut Silistre*, *Zavallı Çocuk*, *Akif Bey*, *Gülnihal*, *Celâled-din Harzemşah* ve *Kara Belâ* oyunlarını yazmıştır: Bu eserler öteki yazarları bunlara öykünerek oyun yazmaya isteklendirdiği gibi, Namık Kemal bunlardan başka, tiyatro üzerine yazdığı yazılar ve *Celâl Mukaddimesi*'yle tiyatro konusunda görüşlerini belirtmiş, yazarlarla mektuplaşmalarında onlara yol göstermiş, onların eserlerini eleştirerek, düzelterek çağında

Feraizcizade Mehmed Şakir.

"yazarlar yazarı" gibisinden çok önemli bir yer almıştır.

Bu dönemin bir başka tiyatro yazarı **Ahmed Midhat**'dır (1844-1912). Çağında birçok oyun sahnelemiştir: *Eyvah*, *Açık Baş*, *Ahz-ı Şâr* yahut *Avrupa'nın Eski Medeniyeti*, *Hük-m-i Dil*, *Çengi* yahut *Danış Çelebi*, *Fürs-i Kadimde Bir Facia* yahut *Siyavuş*, *Çerkes Özdenleri*, *Zeybekler*'den başka şu oyunları yazdığı ileri sürülmüştür: *Çavuş*, *Kürt Kızı*, *Ziba*, *Arnavutlar*, *İntikam*, *Yürek Pazarlığı*, *Zuhur-i Osmanîyan* ve romanlarından uyarılma *Kafkas* ve *Merdut Kız*. Tiyatro üzerine yazılar yazmış, Türkçeye çevirdiği romanlar oyunlaştırıldığı gibi, tiyatro eseri de çevirmiştir.

Semseddin Sami'nin (1850-1904) üçü de yayınlanmış ve oynanmış üç başarılı oyunu vardır: *Besa* yahut *Ahde Vefa*, *Gâve*, *Seydi Yahya*. Ayrıca Dumanoir ve Denneri'nin *Le vieux*

TİYATRO

Tanzimat ve Meşrutiyet'te Tiyatro Yazarlığı

Caporal'ini *İhtiyar Onbaşı* (kimi kez *Müsin Onbaşı* adıyla oynanmıştır) adıyla çevirmiştir.

Recaizade Mahmud Ekrem (1847-1913) dört oyun yazmıştır: *Afife Anjelik*, *Atala* yahut *Amerika Vahşileri*, *Vuslat* yahut *Süreksiz Sevinç*, *Çok Bil-en Çok Yanılır*.

Ebüzziya Tevfik (1849-1913), biri Victor Hugo'nun *Angelo*'sundan uyar-lama *Habibe* yahut *Semahat-i Aşk*, öteki *Ecel-i Kaza* olmak üzere iki oyun yazmıştır.

Samipaşazade Sezai'nin (1858-1936) biri basılmamış (*Bir Düşmüş Kadın*), öteki yayınlanmış (*Şir*) iki oyunu vardır.

Muallim Naci (1852-1887) bir tek oyun yazmıştır: *Hazım Bey* yahut *Heder*. 1891'de yayınlanmış bu eserden tek bir sayı bile kalmamış, Meşrutiyet'te *Heder* adıyla yeniden yayınlanmış-tır. Muallim Naci ayrıca, Ahmed Midhat'ın *Çengi* adlı müzikli oyununun şarkılarının sözlerini yazmıştır.

Hiçbir döneme sığmayan Abdülhak Hamid (1852-1937) hem Tanzimat, hem Meşrutiyet, hem de Cumhuriyet'te eser vermiştir. Bu dönemde yayımlanmış veya yazılmış eserleri arasında şunları sayabiliriz: *İçli Kız*, *Macera-yı Aşk*, *Sabr ü Sebat*, *Duhter-i Hindu*, *Nazife*, *Eşber*, *Tarik* yahut *Endülüs Fethi*, *İbn-i Musa* yahut *Zatü'l-Cemal*, *Finten*, *Zeyneb* yahut *Tecrübe-i Kader*, *Sardanapal*, *Liberte*. Âli Bey'in (1844-1899) *Misafiri İstiskal*, *Geveze Berber* adlı komedyaları, *Letâfet* adlı müzikli oyunundan başka: Molière'in *Les Fourberies de Scapin*'inden uyar-ladığı *Ayyar Hamza*, *George Dandin*'den uyarlama *Tosun Ağa*, *Edmond*

Gondinet'in *Gavaut*, *Minad* ve *Şüre-kâsı* çevirisi, Eugene Grangé ile Victor Bernard'ın *Madame est couchée* adlı komedyasından uyarladığı *Koka-na Yatıyor* (ya da *Madame Uykuda*) ve bir de gene bir yabancı oyundan uyarlandığını sandığımız *Çingirak* adlı güldürüsü vardır.

Bu dönemin verimli ve çoğu kez birlikte çalışan yazarları Manastırlı Mehmet Rifat (1851-1907) ile Hasan Bedrettin Paşa'dır (1850-1911). Birlikte *Temaşa* adında, içinde telif ve çeviri 20 kadar oyun bulunan bir dizi yayınlamışlardır. Mehmet Rifat'ın kendi başına yazdığı eserler şunlardır: *Bir Günlük İktal*, *Ahmet Yetim* yahut *Netice-i Sadakat*, *Delile* yahut *Kanlı İntikamı*, *Ebûlfeda*, *Ebal'ulâ* yahut *Mürüvvet*, *Fakire* yahut *Mükâfat'ı İffet*, *Kölemenler*, *Nedamet*, müzikli oyunlardan *Fortunio*, *Orpée*, *Grioflé-Griof-la*, Emin Eşref ile Mehmet Rifat'ın Michel-Jean Sedaine'den çevirdikleri *Karı İntikamı*, Michel Carré ve A. Lvfe'nin *Lall Roukh*'undan çevirdikleri *Lâleruh*, Joan François Ducis'den çevirdikleri *Othello*, Alexandre Dumas'nın *La Conscience*'inden çevirdikleri *Vicdan*, Emile de Gineardin'in *Cléopâtre*'nden çevirdikleri *Kleopatra*, Schiller'in *Hud'a* ve *Aşk* (ayrıca Gedikpaşa Tiyatrosu'nda oynanmış olan Schiller'in *Haydutlar*'ının da onların çevirisi olduğunu sanıyoruz); Hakkı Tarık Us Kitaplığı'nda bir yazması bulunan *Serencamlı Vasiyet* yahut *Define* de onların çevirisidir. Bu arada Gedikpaşa Tiyatrosu'nda oynanmış olan *Feth-i Celil-i Konstantiniyye*'nin de Mehmet Rifat'ın eseri olduğu sanılmaktadır.

Bu dönemin en önemli kişilerinden biri Ahmed Vefik Paşa'dır (1823-1891). Tiyatro eserlerinin hepsi çeviri ve uyarlama olmakla birlikte Molière uyarlamalarında gösterdiği başarı ile sanki bunları yeniden yazmışçasına özgün olabilmıştır. Molière çevirisi uyarlamalarından 16'sı elimizdedir. Bunlar sırayla *Savruk*, *İntiâl-i Aşk*, *Dudu Kuşları* (daha önceki adı *Ziyet Furuşlar*), *Kocalar Mektebi*, *Kadınlar Mektebi*, *Zor Nikâh*, *Tartûf*, *Don Civi-ni*, *Tabib-i Aşk*, *Adamcıl*, *Zoraki Tabib*, *Yorgaki Dandini*, *Azarya*, *Dekbazlık*, *Okumuş Kadınlar*, *Meraki* (*Hayali Hasta*), ayrıca *Aşk-ı Musavver*, *Pırpı-rı Kibar* (bu oyunun bir adı da *Köylü Kibar*'dır). Ahmed Fehim anılarında Bursa'da 34 Molière çeviri ve uyarlamasının oynandığını, bir kaynak ise bunlardan 19'unun basıldığını belirtmektedir. Ahmed Vefik Paşa'nın Lambert Thiboust ile E. Lehmann'ın *Le Tueur de lions* adlı eserinden çevirdiği *Arslan Avcılar* yahut *Hak Yerini Bulur* da basılmıştır. Victor Hugo'nun *Hernani*'sini çevirmiştir. Ahmed Fehim'in bildirdiğine göre, Ahmed Vefik Paşa, Alman veliahtı Wilhelm'in Bursa'ya gelmesi üzerine Schiller'in *Haydutlar*'ını manzum olarak çevirmiş ve bu çeviri Bursa'da oynanmıştır. Ayrıca *Oyuncuya Bir Oyun* gibi kısa denemeleri de olduğunu belirtiyor. Ahmed Fehim'e dayanarak bunların *Fasulveciyan*'ın sandığıyla yok olduğunu öğreniyoruz. Ayrıca bir de Shakespeare çevirisi olduğu ileri sürülmüştür.

Ahmed Vefik Paşa'dan söz açınca ister istemez bu dönemin en önemli oyun yazarı Bursalı Feraizcizade Meh-

Musahibzade Celâl.

İ.A.Nuri Sekizinci.

Abdülhak Hamid.

Ali Ekrem Bolayır.

Hüseyin Suad Yalçın.

Mehmed Rauf.

med Şakir'den (1853-1911) söz açmak gerekir. Feraizcizade Mehmed Şakir, Ahmed Vefik Paşa yanında yetmişmiş, Molière'i tanımış ve Molière etkisiyle, özgün yaratı olarak 6 komedya yazmış ve bunları kendi basımevinde yayımlamıştır: *Teahül yahut ilk Gözağrısı*, *İnatçı yahut Çöçatan*, *Evhami*, *İcab-ı Gurur yahut İnkılâb-ı Muhabbet*, *Kırk Yalan Köse* ve bunun arkası, *Yalan Tükendi*.

İlk tragedya denemelerini yapan Ali Haydar Bey'in (1836-1914) üç eseri yayınlanmış, ikisi Gedikpaşa Tiyatrosu'nda oynanmıştır: *Sergüzeşt-i Perviz*, *İkinci Ersas ve Rüya Oyunu*. Bilgi verilmeden, kaynak gösterilmeden yazarın iki eseri daha olduğu ileri sürülmüştür: *Gonce-i Çin yahut Bir Ağlamanın Bir Gülmesi* ve *Hekimlerin Hareketi yahut Tiyatro İçinde Tiyatro*.

Huşenk adında bir tragedya denemesinde bulunan İbnürreşad Ali Feriuh (1865-1904), manzum olan *Bah-tiyar yahut Son Gürlüğü* ile *Tesir-i Aşk yahut Zahmetsiz Ölüm* adlı oyunların yazarı Mustafa Hilmi (1840-1880), Osmanlı Tiyatrosu Tiyatro Komitesi üyesi Mustafa Nuri Bey (1844-1906), *Zamane Şıkları* ve *Biçare* adlı oyunları yazmıştır. Bu dönemin en önemli yazarlarından biri olan Hüseyin Nâzım Paşa'nın (1854-1927) oyunları oynanmış olmakla birlikte ne yazık ki, bunların hiçbirini günümüze ulaşmamıştır. İbnülemîn Mahmud Kemal İnal, yazarın üç tiyatro oyunu olduğunu bildiriyor, adlarını *Aleksinaç*, *Sohum* ve *Hicret* olarak veriyor. Bunlardan ilk ikisi Osmanlı Tiyatrosu'nca Türk-Rus savaşı sırasında oynanmıştı. *Aleksinaç*'in oynanışı üzerine eseri öven bir de yazı yayınlanmıştı. Oyunun tam adı *Aleksinaç yahut Osmanlı Kahraman-*

ları'dır. *Sohum* diye de adlandırdığı oyun Osmanlı Tiyatrosu'na oynandığında tam adı *Sohum Muzafferiyeti*'dir. Oyunun elimizde metni olmamakla birlikte 1877'de 93 Osmanlı-Rus savaşıyla ilgili olmalıdır. Yazarın *Leylâ ve Mecnun* ile Rumeli'deki Türklerin göç edilmesini ele alan *Muhacir* adlı iki oyunu daha olduğu söyleniyor ki, bu sanımcı *Hicret* adıyla da anılıyor. Bir başka yazar Nâzım Paşa'nın *Mecnu-niye* diye bir başka eserinin adını anıyor. Nâzım Paşa'nın *Aleksinaç*'i ile aynı aylarda *Vizental*'in *Asya'da Çernayef* adlı eseri Osmanlı Tiyatrosu'nda oynandı. Ressam, müzeci Osman Hamdi (1842-1910) de iki komedya yazmıştır. Osman Hamdi'nin Türkçe yazdığı *İki Karpuz Bir Koltuğu Sıgmaz* 'Ben' imzasıyla yayınlanmıştır. Yazarın bir de Fransızca yazmış olduğu *'Cerf Volant* (*Uçurtma*) adlı bir komedyası da vardır.

Abdülhalim Memduh (1868-1905) manzum olarak *Bedriye*'yi yazmıştır. *Ümitsiz Mülakat yahut İstifade-i İbret* de onundur. Ayrıca Refik Nevzad ile yazdığı *Abdülhamid* ve *Genç Türk Bir Harem Ağası* adlı bir oyunu vardır. *Nalân* adında manzum olarak yazdığı oyun *Nokta* dergisinde bölüm bölüm yayınlanacakken baştan kesilmiştir.

Bu arada tiyatroculardan da oyun yazarlar çıkmıştır. İlk Türk oyuncusu Ahmed Necip Efendi'nin çeşitli oyunları vardır. Onun elimizde, basılı tek oyunu *İdbar* ve *İkbal*'dir. Osmanlı Tiyatrosu'nun göstermeliğinde *Cenova Muhaberesi* ve Güllü Agop ile birlikte yazdığı *Tayyarzade yahut Binbirdirek* de onun eseri diye gösterilmiştir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, onun basılmış bir *Hüsrev* ve *Şirin* adlı oyunu olduğu ileri sürülmüştür. Elimizde ya-

yın tarihi 1293 olabilecek bir *Hüsrev ile Şirin* varsa da burada yazarın imzası M.R. harfleriyle gösterilmiştir. Mehmed Rifat'ın olduğu sanılmaktadır. Yazarın bir de Osmanlı Tiyatrosu'na oynanmış *Nedamet yahut Hırsız Evlât* adlı dramının bir dergide kısaca özetini verilmiştir.

Karakin Riştuni'nin de birçok oyunu Osmanlı Tiyatrosu'nda, oynanmıştır. Eserleri arasında *Grampiampoli*, *Niks Niks*, *Dörtüz Frank*, *Miras Sandığı* vardır. Riştuni'nin bu sayılanlardan başka eserleri de olduğunu öğreniyoruz: *Sarhoşun Şarkısı*, *Askerin Kaybı*, *Fena Zaman*, *Sahne Şarkıları*, *Kâğıt Yakalıklı Âşık* ve *Köse Kâhya*'nın metni. Onun gibi Mikael Çaprast'ın da bir iki oyunu vardır: 5 perdelik dramı *Nedamet*, *Bir Kadeh Çay* adlı fars ve *Buket* adlı şarkılı ve danslı bir üçlül.

Bu arada müzikli oyunların librettolarının yazarları üzerine açık seçik bilgi edinmek oldukça güçtür. Özellikle *Arif'in Hilesi* için. Eserin ilk baskısında yazar, Osep Yazıcıyan olarak gösterilmektedir. Kimine göre librettoyu Takfor Nalyan yazmış, Osmanlı Tiyatrosu Tiyatro Komitesi üyelerinden İbrahim Halet Bey düzeltmiştir. 1874'te *Arif'in Hilesi* oynandığında librettoyu düzelterler Halid (Halet olacak) Bey ve başkaları olarak gösterilmiştir.

Birçok müzikli oyunun librettolarını Şakir Paşa'nın, Ağâh Efendi'nin ve başkalarının hazırladığı gösterilmiştir. Meşrutiyet dönemine gelince burada Servet-i Fünuncular içinde tiyatro alanında en geniş etkinlik gösteren *Hüseyin Suad* (Yalçın) (1867-1942) olmuştur. Hüseyin Suad'ın Meşrutiyet'in ilk günlerinin eğilimine uyarak ilk yazdığı *İstibdat* döneminin kötülük-

TİYATRO
Tanzimat ve Meşrutiyet'te Tiyatro Yazarlığı

Raif Necdet

Recaizade Mahmud Ekrem.

Şehabeddin Süleyman.

lerini gösteren beş perdelik oyunu *Şehbal* yahut *İstibdadın Son Perdesi* olmuştur. İkinci önemli oyunu basılmamış olmakla birlikte Darülbedayi topluluğunca oynanmış (3 Mart 1919) *Yamalar* adlı üç perdelik oyunudur. Hüseyin Suad bunlardan başka birer perdelik oyunlar yazmıştır. Bunlar *Hülle*, *Çifteli Mikroplar*, *Deva-yı Aşk*'tir. Aynı yazarın bu dönemde oynanmış fakat uyarılama olup olmadığını kesin olarak bilmediğimiz *Sanat Vesikaları*, *Harman Sonu* oyunları da bu arada sayılabilir. Darülbedayi'ye verilip de oynanmamış olan *Çantada Keklik* ile *Ballı Baba*, Salah Cimcoz ile birlikte yazdığı ve Minakyan Topluluğu'nun 1910'da oynadığı *Malûm Meçhul* üzerine bilgimiz yok. Cenap Şehabeddin ile birlikte *Küçük Beyler* adlı komedyası da Darülbedayi'de oynanmıştır. Aynı oyun başka topluluklarca *Derse Devam Edelim* adıyla, daha sonra da müzikli komedya olarak *Züppeler* adıyla oynanmıştır. Hüseyin Suad'ın ayrıca başarılı çevirileri de vardır: Albin Valabrégue ile Maurice Mennequin'in *Caroline et Cie* adlı oyununu *Kirli Çamaşırlar* adıyla, André Sylvan'ın *La Layette* adlı güldürüsünü *Kundak Takımları* adıyla, Fransız Fonson ile Fernand Wicheler'in *Le Mariage de Mille Beulemans* adlı güldürüsünü Münir Nigâr ile birlikte *Kayseri Gülleri* adıyla uyarlamıştır. Emile Fabre'in *La Maison d'Argile* adlı oyunundan *Çürük Temel* adıyla çevirdiği oyun Darülbedayi'nin oynadığı ilk oyun (20 Ocak 1916) olmuştur.

Edebiyat-ı Cedideciler arasında daha çok roman alanında ün yapmış olan Mehmed Rauf da (1875-1931) tiyatroyla çok ilgilenmiştir. Oyunları

arasında *Pençe*, *Cidal*, ilk önce *İki Kuvvet* adıyla oynanmış ve yayınlanmış olan *Sansar*, daha sonra konuşmalı roman olarak *Yara* adıyla yayınlanan *Cerihe* önemli eserleridir. Mehmed Rauf'un *Diken* adlı tek perdelik bir komedyası vardır. Birçok uyarlamalar da yapmıştır. Halid Ziya Uşaklıgil'in aynı adlı romanından oyunlaştırdığı *Ferdi ve Şürekâsı*, Octave Feuillet'in bir perdelik *Charybe et Scylla* komedyasını *Yağmurdan Doluya* adıyla, Victorien Sardou'nun *Fedora* adlı oyununu *Leylâ* adıyla, gene Sardou'nun *Les Patates de Mouche* adlı oyununu *Kargacık Burgacık* adıyla, A. Bisson'un 115. *Rue Pigalle* adlı oyununu *Pembe Köşk* adıyla, Maurica Hennequin ile Georges Duval'in *Le Coup de fouet* oyununu *Kamçı* adıyla, Paul Gavault'un *Mon bon oncle* oyununu karısının adını kullanarak (Bessim Rauf) *Amca Bey* adıyla, Bernstein'in *Le Détour* adlı oyununu *İnhiraf* adıyla uyarlamıştır. Bunlardan başka yazarın *Erkek*, *Evlât Acısı*, *Komşu Kocası* gibi uyarlamaları olduğunu bilmekle birlikte bunlar üzerine bilgi edinilememiştir. Yazarın bir de *Serenad* adlı oyunu olduğu söylenmektedir. Mehmed Rauf oyun yazarlığından başka tiyatrolarda da görev almış, Sahne-i Osmaniye'nin kurulmasında önayak olmuş, Yeni Sahne'nin edebi heyet müdürlüğünü yapmış, bunların yanı sıra çeşitli dergilerde tiyatro eleştirileri, tiyatro üzerine inceleme yazıları yazmıştır.

Servet-i Fünuncuların Cenap Şehabeddin de (1870-1934) tiyatroyla ilgilenmiştir. Tek perdelik iki oyun yazmıştır: *Yalan ve Körebe*. Ayrıca yukarıda belirtildiği gibi, Hüseyin Suad ile *Küçük Beyler*'i yazmıştır. Bir de Os-

manlı Donanma Cemiyeti oyun dağarcığındaki oyunları gösteren bir duyurudan Cenap Şehabeddin'in *Merdud Aile* adında "yeni hissi 3 perdelik bir facia" yazmış olduğunu öğreniyoruz. Ayrıca dergilerde tiyatro eleştirileri, incelemeler yazmıştır. Gazetelerdeki duyurulara göre, Cenap Şehabeddin, Hüseyin Suad'la birlikte *Zehirli Çiçekler* adlı bir oyun yazmış ve bunu Millî Osmanlı Tiyatrosu ve Minakyan Topluluğu oynamıştır. Ancak oyunun bugün olup olmadığını bilmiyoruz.

Halid Ziya da (Uşaklıgil) (1866-1945) *Kâbus* adlı bir dram yazmış, A. Dumas Fils'in *Francillon* adlı oyunundan *Fûruzan*, Edouard Pailleron'un *La Souris* adlı oyunundan *Fare* adlı uyarlamaları olduğu gibi tiyatro üzerine bir yazı yazmış, Sahne-i Osmani edebi heyetinde görev almıştır.

Gene Servet-i Fünuncuların Na-mık Kemal'in oğlu Ali Ekrem de (Bo-layır) (1867-1937) tiyatroyla ilgilenmiştir. Önemli oyunlarından 4 perdelik *Baria* ile üç perdelik *Sukut*'u sayabiliriz. Yazar bir de tek perdelik *Mama Dadım Darılır* adlı bir komedya yazmıştır. Müzikli bir güldürü yazdığını da biliyoruz. Bu, *Köse Daniş* ve *Kumpanyası* adını taşımaktadır. Ali Ekrem *Yavuz Sultan Selim* adında dört perdelik "manzum facia-i tarihiye"ye başlamışsa da, birinci perdesinin ikinci sahnesine kadar yayınlanan bu oyunun bitirilip bitirilmediğini bilmiyoruz. Yazarın bir de *Engel* adında bir oyun yazmış olduğunu öğreniyoruz.

Servet-i Fünuncuların Safveti Ziya (1875-1929) *Haralambos Cankiyadis* adlı bir oyun ve bir iki tiyatro eleştirisi, *Faik Ali* de (Ozansoy) (1875-1950) *Payitahtın Kapisında* ve *Nedim ve Lâle Devri* adlı iki manzum oyun,

Celâî Sahir (Erozan) ise 1918'de Burhanettin Bey'in oynadığı *Darılmaca Yok* adlı komediyayı yazmışlardır.

Servet-i Fünuncularla aynı kuşaktan olup bu çığırın dışında kalmış yazarlar içinde oyun yazmış olanlar vardır. Bunlardan biri Hüseyin Rahmi'dir (Gürpınar) (1864-1944). Cumhuriyet'te de tiyatro yapıtı vermiş olan Hüseyin Rahmi bu dönemde dört perdelik *Hazan Bülbulü*'nü yazmıştır. Bundan başka *Cem* dergisinde yayınlanması tamamlanmış *Devre-i Hürriyette Gazetecilik* adlı bir tek perdelik bir güldürü yazmıştır. Ayrıca Hüseyin Rahmi'nin *Mürebbiye* adlı romanı çeşitli ellerde oyunlaştırılmış, müzikli oyun yapılmış ve çeşitli topluluklarca oynanmıştır. Gene bu kuşaktan Safvet Nezihî (1871-1939) *İzah ve İstizah* ile *Garibeler* dergisinde başladığı tiyatro eleştirmenliğini bu dönemde de *Musavver Malûmat*, *Resimli Kitap* dergilerinde sürdürmüştür. Bu kuşaktan Nigâr Hanım'ın tiyatro yazarlığı üzerine aşağıda kadın oyun yazarları kesiminde bilgi verilecektir.

✱ Fecr-i Âti çığırını ilişkini yazarlardan da tiyatroyla ilgilenenler olmuştur. Bunların başında Şehabeddin Süleyman ile Tahsin Nahid gelir. Şehabeddin Süleyman (1885-1921) *Fırtına*, *Çıkmaz Sokak*, *Kırık Muhafaza* oyunlarını yazmıştır. Tahsin Nahid'le birlikte yazdığı *Kösem Sultan* adlı tarihi oyunu çağında büyük ilgi görmüştür. Tahsin Nahid'le birlikte yazdığı *Ben...Başka* adlı tek perdelik bir güldürüsü, konuşmalı hikâye biçiminde *Kanun*, *Aziz Katil*, *Yeni İzdivaçlarda*, *Burgu* adlı denemelerini bu arada sayabiliriz. Bir de *Siyah Sûs* adlı bir oyunu olduğu söylenmektedir. Şehabeddin Süleyman *Rûbab*, *Servetifünun* dergilerine tiyatro üzerine yazılar, eleştirmeler yazmıştır.

Tahsin Nahid'e (1887-1919) gelince, onun yazdığı oyunlar arasında iki perdelik *Fırar*, bir perdelik *Hicranlar* ile yukarıda adını verdiğimiz Şehabeddin Süleyman'la birlikte yazdığı *Kösem Sultan* ile *Ben...Başka*, Ruhsan Nevvare ile yazdığı *Jön Türk* bildiğimiz oyunlarıdır. Dört oyunu daha olduğu söylenmektedir. Bunlardan Şehabeddin Süleyman ile yazdığı *Osman-ı Sanî*, *Sanatkâr*, *Talâk*, *Bir Mucadele-i Hissiy* adlı oyunlarıdır. Ayrıca uyarlamaları arasında Henry Kistemackers ve Eugène Delard'ın *La Rivale*'ini *Rakibe* adıyla, Robert de Flers, Gaston de Caillavet, Etienne Rene'nin yazdığı *La Belle Aventure*'ü, *Bir Çiçek İki Böcek* adıyla, Marie Thierý'den *L'Accordeur* adlı bir perdelik komediyayı *Akortacı*, *La Tante d'Honf-*

Kâzım Namî Duru.

Müfit Ratip.

leur adlı oyunu *Bursalı Hala* adıyla uyarlamıştır. *Âti* gazetesinde ve *Servet-i Fünun*'da tiyatro üzerine yazılar yazmıştır.

Fecr-i Âti ilişkilerinden Müfid Ratip (1887-1917) tiyatroya oyuncu olarak da çıkmış bir yazardır. Kısa oyunları arasında *Sayfiyede Zincir* sayılabilir. Refik Halid (Karay) ile birlikte *Kanije Mûdafaası* ve *Tiryaki Hasan Paşa*'yı yazmıştır. Uyarlamaları da vardır. Gaston de Gaillavet ile Robert de Flers'in *L'Amour Veille* adlı oyununu *Bir Sukut-i Natamam* adıyla, H. Bernstein'in *La Griffe* adlı oyununu *Kadın Pençesi* adıyla, gene Bernstein'in *L'Assaut* adlı oyununu *Bir Buhran* olarak çevirmiştir. Ayrıca Musavver Muhit, *Servet-i Fünun*, *Resimli Kitap*, *Musavver Tiyatro Mecmuası*, *Aşçıyan*, *Hak* gazetesi haftalık ekinde tiyatro eleştirileri yazmıştır.

Fecr-i Âti ilişkilerinden İzzet Melih (Devrim) (1887-1966) tiyatroyla yakından ilgilenmişse de Türkçe oyun yazmamıştır. Ancak Fransızca yazdığı *Leylâ* adlı oyunu ilgi görmüş, İngilizceye ve Almancaya çevrilmiştir.

Fecr-i Âti'ye bir ara girip sonra ayrılan Yakup Kadri (Karaosmanoğlu) (1889-1974) ile Refik Halid'in de (Karay) bu dönemde tiyatroyla ilişkisi olmuştur. Yakup Kadri önemli iki oyununu Cumhuriyet'ten sonra yazmış olmakla birlikte bu dönemde de *Nirvana* adlı kısa bir söyleşmeyle *Veda* adında bir perdelik oyun yazmıştır. Refik Halid (Karay) (1888-1965) ise yukarıda belirtildiği gibi Müfit Ratip ile *Kanije Mûdafaası* ve *Tiryaki Hasan Paşa*'yı yazmıştır.

✱ Millî Edebiyat çığırının ilişkilerinden de pek çok yazar tiyatroyla il-

lenmişlerdir. Bunlardan Midhat Cemal (Kuntay) (1885-1956) *Fecr-i Âti* kuşağından olmakla birlikte Millî Edebiyat çığırına da katılmıştır. Midhat Cemal *Kemal* ve *Yirmi Sekiz Kânunuevvel* adlı iki oyun yazmıştır. Bunlardan ikincisi manzumdur. Halid Fahri (Ozan-soy) (1891-1971) bu çığırın içinde tiyatroyla yakından ilgilenmiş bir tiyatro yazarımızdır. Manzum olarak yazdığı *Baykuş* ve gene manzum *Ölüm Perileri*, *İlk Şair* ve *İtiraf* bunlar arasındadır. Yazarlığını Cumhuriyet'ten sonra da sürdürmüştür. Ayrıca Paul Hervieu'nun *Connais-toi* adlı oyununu *Kendini Bil*, Hertley Manners'den *Ives Mirande* ve Maurice Vaucaire'in birlikte yazdıkları *Peg de moncoeur* ünden *Baş Tacı*, Mahmud Yesari ile birlikte Alexandre Bisson ile Antony Mars'ın birlikte yazdıkları *Les Surprises du divorce*'unu *Kaynanam* adıyla uyarlamıştır. Ayrıca *Servet-i Fünun*, *Temaşa*, *Hayat*, *Ümid*, *Şair Nedim* adlı dergilerle, *Alemdar*, *Yeni Şark*, *Payitaht* gazetelerinde tiyatro yazıları, eleştirileri yazmıştır.

Yusuf Ziya Ortaç (1895-1967) *Binnaz* adlı manzum bir oyun, *Kördüğüm* adlı üç perdelik bir oyun, önce *Name*, sonra *Mektup* adını verdiği bir tek perdelik manzum bir oyun, *Lâtife*, *Mahkemede*, *Tavla*, *Düğünden Sonra*, *Erkek Evlât*, *Tatlı Ölüm* adlı kısa oyunlarla *Nikâhta Keramet* kitabında yer alan manzum soyışmeli hikâyeler biçiminde çoğu aşk üzerine on dokuz kısa parça yazmıştır. Celâî Sahir ile birlikte Eugene Brieux'ün *Simone* adlı oyununu *Ceza* adıyla uyarlamıştır. Yazar bir de *Fal* adında manzum bir oyun yazmış, bundan bir parça *Temaşa* dergisinde yayınlanmıştır. Bu-

İzzet Melih.

Celâl Sahir.

nun yanısıra *Alemdar*, *Zaman* gazetelerinde, *Temaşa*, *Türk Yurdu* dergilerinde tiyatro yazıları, eleştirileri yazmıştır.

Tiyatro çalışmalarını Cumhuriyet'te de sürdüren Reşad Nuri (Güntekin) (1889-1956) bu dönemde dört oyun yazmıştır. Bunlar *Hacer*, *Eski Rüya*, *Taş Parçası* ve *Gönül*'dür. Daha önce gördüğümüz gibi 1918'de Millî Talim ve Terbiye Cemiyeti'nin oyun yarışmasında *Bir Macera* adlı komedya-sıyla birinci ödülü almıştır, ancak bu oyunu üzerine bilgimiz yoktur. Yazarın bir de söyleşmeli öykü biçiminde *Asker Dönüşü* adlı kısa bir parçası vardır. Reşad Nuri'nin uyarlama ve çevirileri de vardır. Bunlar arasında R. de Flers ile G.A. Gaillavet'in *La Chance du Mari*'sinden *Sevda Politikası* adıyla, George Feydeau'nun *Le Bourgeois*'undan *Bahar Hastalığı*, Paul Lindenau'nun eserinden Henri de George ile Louis Forest'in sahneye uyarladıkları *Le Procureur Hallers*'inden *Karanlık Kuyu*, Mehmed Ferid takma adıyla Alfred Savoir'in *Compartement des Dammes Seules*'ünden *Bir Donanma Gecesi*, Tristan Bernard'ın *Le Petit Cafe*'sinden *Kahraman Kahvesi* adıyla, Pierre Wolf'un *Le Lys* adlı eserini *Sevmek Hakkı*, Hayreddin Rüştü takma adıyla, Tristan Bernard'ın *Le Vrai Courage*'ından *Hakkı Kahramanlık* adıyla uyarlamaları sayılabilir. Reşad Nuri bu dönemde tiyatro üzerine pek çok sayıda inceleme ve eleştiri yazıları yazmıştır. Bu yazılar *Zaman*, *Dersaadet*, *Vakit*, *Haftalık* adlı gazetelerde, *Büyük Mecmua*, *Hayat*, *Ümit*, *Yeni Dünya*, *Türk Yurdu*, *Yeni Mecmua* adlı dergilerde yayınlanmıştır. Yazıları sıra numaralı ol-

duğu için yalnız *Zaman* gazetesine eliyi aşkın yazı yazmış olmakla birlikte, *Zaman* gazetesinin bütün sayıları hiçbir yerde bulunmadığı için ne yazık ki bu değerli yazılarını çoğu görülmemiştir.

Hikâyeci Ömer Seyfeddin (1884-1920), tiyatro alanında pek eser vermemiştir. Elimizde metni olan tek oyunu *Mahçupluk İmtihani* Cumhuriyet'ten sonra basılıp oynanmıştır. Ayrıca bu dönemde Darülbeydi Edebî Heyeti'ne *İhtiyat Olsam da* adlı bir komedya verdiğini, fakat bunun oynanmadığını biliyoruz. Bu oyun da *Mahçupluk İmtihani*'nin değiştirilmiş biçimidir. Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi'nin oyun dağıtıcısını gösteren bir el ilanından Ömer Seyfeddin'in *Şaka* (vatanî facia, 1 perde) adlı bir oyununun oynanacağı duyurulmuştur. Ayrıca Nasreddin Hoca adında çağın ünlü kişilerini taşıyan komedyasının bir kez oynandığını, *Canlar ve Patlıcanlar* ile *Telgraf* adında iki oyun yazmış olduğunu öğreniyoruz. Raif Necdet (Kestelli) ile M. Raif Tira-je adında üç perdelik duygusal bir dram yazmışlardır. Ziya Gökalp'in ise *Alparslan-Malzgirt Muharebesi* adlı iki perdelik bir manzum oyunu vardır. Aka Gündüz (1885-1958) Cumhuriyet'te oyun yazarlığını sürdürdüğü gibi bu dönemde sahneye bile çıkmıştır. Bu dönemdeki eserleri *Aşk ve İstibdat*, *Yarım Türkler*, *Muhterem Katil*'dir. Ayrıca bir perdelik *İsrafil'in Borusu* adlı bir oyunu olduğunu biliyoruz.

Bu çağın en verimli ve oyun yazarlığını başlı başına uğraşarak benimseyen, bu verimliliğini Cumhuriyet'te de sürdüren iki yazar vardır: İbnürrefik Ahmed Nuri (Sekizinci) ve Musa-hipzâde Celâl. İbnürrefik Ahmed Nuri

(1874-1935) tiyatroyla doğrudan doğruya uğraşmış, oyunculuk, yöneticilik yapmış, öyle ki Osmanlı Donanma Cemiyeti'nin oynadığı *Alemdar* adlı oyununda başrole çıkmıştır. Daha çok uyarlama oyunları ve bunları sanki yerli eser gibi yeniden yaratılmışçasına bize uyarlamakta gösterdiği başarıyla ilgiyi çekmiştir. Bu dönemde uyarlama olmayıp kendi yazdığı eserleri arasında şunları sayabiliriz: *Alemdar*, *Sivrisinekler*, *Aşk-ı Atik*, *Cereme*, *Dengi Dengine*, *Teccid-i Nikâh*, *Fırsat Yoksulu*, *Gücü Gücü Yetene*, *Kadın Tertibi*, *Gerdaniye Buselik*, *Harika*, *İki Ateş Arasında*, *İki Bebek*, *İzdivaç Projesi*, *Kuduz*, *Madde-i Asliye*, *Münafıklık*, *Ahlâktan Bir Yaprak*, *Münevverin Basbiğil*, *Türabizadeler*, *Üç Mislî*, *Yeni Dünya* ve *Ferda*.

Buraya kadar sayılanlar yazarın öz-
gün oyunları olduğunu sandıklarımızdır. Ancak, İbnürrefik Ahmed Nuri'nin ününü yapan, geniş sayıda seyircinin tuttuğu oyunlar, daha çok uyarlama eserleridir. Bu dönemde bunlar arasında şunlar sayılabilir: Daniel Riche'nin *Le Pretexste*'inden uyarladığı *Hisse-i Şayia*, Tristan Bernard'ın *Le Poulailier*'sinden uyarladığı *Dört Cıhar*, Guy de Maupasant ile Jacques Normand'nın *Musotte*'undan uyarladığı *Odalık*, H. Bernstein'in *Le Bercail*'inden uyarladığı *Belkis*, Maurice Hennexu ile Pierre Veber'in *Vingt Jours à l'Ombre* indan *Ceza Kanunu*, Albert Carré'nin *Le Docteur Jojo*'sundan *Lokmanzade*, Alfred Savoir'ın *La Huitième Femme de Barbe-Bleu*'sünden uyarladığı *Sekizinci*, Felix Caude-ra'nın *Atout cœur*'ünden *Dokuzuncu*, Francis de Croisset ile M. de Wolff'ün *Le je ne sais quoi*'sinden *Asri Olalım*, Tristan Bernard'ın *Les Gardiens de Phare*'inden *Fener Bekçileri*, Henri Brieux'nün *Adèle est Grosse*'undan *Hoşkadem Gebe*, Tristan Bernard'ın *Le Sœur*'ünden *Kismet Değilmiş*, Leon Xanroff'un *Cher Maître*'inden *Şair*, Alfred Savoir'ın *Julie*'sinden *Yegâne*. George Courteline'nin *Le Commissaire est bon entant*'inden *Yavrum Komiser*. Paul Gavault ile R. Chavary'nin *Mademoiselle Josette et son père*'inden *Zuhal Burcunda* bunlar arasındadır. Bu arada yazarın Meşrutiyet'in ilanı üzerine olduğunu sandığımız *10 Temmuz* adlı bir oyunu bulunduğunu öğreniyoruz. Bu oyunlardan kimi çok tutulmuş, değişik topluluklarda oynanmıştır. İbnürrefik Ahmed Nuri tiyatro üzerine yazılar da yazmıştır. Ayrıca Türk Sahnesi Topluluğu'na 1922 Martı'nda Ankara'da yazarın *Bilâ Fasıla Nakli-i Mekân İlleti* adlı bir oyununun oynandığını *Hâkimiyet-i*

Milliye gazetesinin 24 Mart 1922 sayısını duyuruyor.

Musahipzade Celâl (1870-1959) ise önemli oyunlarının çoğunu Cumhuriyet'ten sonra yazmış olmakla birlikte bu dönemde de yapıtlar vermiştir. Bunlar *Türk Kızı*, *Köprülüler*, *İstanbul Efendisi*, *Lâle Devri*, *macun Hokkası*, *Yedekçi*, *Kaşıkçılar*, *Atlı Ases*, *Demirbaş Şarl*, *Moda Çılgınları*, *İtaat İla'mı*'dır.

Sermet Muhtar (Alus) (1887-1952) bu dönem oyunları arasında incelediğimiz *Kof Ramiz yahut Kuru Siki ile Ev İlacı* adlı oyunları yazmış, *Helâl Mal* adıyla bir kısa oyunu uyarlamıştır. *Zincirleme* adlı bir oyunu bulunduğunu öğreniyoruz. Bunlardan başka oyunları, uyarlamaları olduğunu bilmekle birlikte, tarihe bu döneme rastlayıp rastlamadığını kestiremiyoruz.

Tiyatro oyuncusu, tiyatro adamları içinden de bu dönemde oyun yazarları çıkmıştır. Örneğin Minakyan'ın birçok oyunlar yazdığını, uyarladığını, bu arada *Midyeci Kaspar* adlı bir oyunu olduğunu biliyoruz. Burhanettin Bey de oyun yazmayı denemiştir. Bu oyunlar bugün elde olmamakla birlikte Charles Castellani ile *Nadire yahut Haremde Bir Dram*, ayrıca gazeteci ve *Kandide Burcunda* adlı oyunun yazarı Celâl Nuri ile *Abdülhamid-i Sani* adında bir oyun yazmıştır. Muhsin Ertuğrul da 1911'de Burhanettin Bey topluluğunda oynanmış olan *İntihar* adlı tek perdelik bir oyun yazmış olduğu gibi, Courteline'nin *Monsieur Badin* adlı oyununu *Yasin Efendi* adıyla uyarlamıştır. Ertuğrul Muhsin'in Arif Hikmet Bey'le birlikte *Can Yoldaşı* adında bir facia yazdığı ve bunun *Darülbeydi*'de oynanacağı duyurulmuşsa da bu oyun üzerinde daha çok bir bilgi edinilememiştir. Aktör Ziya Bey de *Kıvılcım* ve *Metres* adında iki oyun yazmış ve bunları kendi topluluğu oynamıştır. Çoğunda oyunculuk da yapmış olan Şahap Rıza'nın *İklimâ*, *Akris Adel*, *Gazab-ı İlahi yahut Jön Türklük*, *Vicdan yahut Talih mi?*, *İkinci İnönü* adlı oyunları vardır.

Yazarların, tiyatro adamlarının yanısıra olaylara katılmış, kendi yaşantılarını oyunlaştırmış Jön Türkler, siyaset adamları, askerler de vardır. Örneğin Jön Türklerden şair Abdülhalim Memduh, gene Jön Türklerden Dr. Refik Nevzad ile *Abdülhamid ve Genç bir Harem Ağası* adlı bir oyun yazmıştır, gene Jön Türklerden Tunalı Hilmi, kahramanı köylü Memiş Çavuş olan beş oyun yazmıştır. Olaylara doğrudan doğruya karışıp oyuna kendisini oyun kahramanı olarak koyan yazarlara da rastlanır. İhsan Adil'in *Hâile-i Mahmut Şevket-Hürriyet Kurbanları*

adlı oyunu gibi. Osmanlı Hürriyet Cemiyeti kurucularından, *Türk Yurdu*, yazarlarından Kâzım Nami de (Duru) *Nasil Oldu?* adlı bir oyun yazmıştır. Jön Türklerden ve fikir adamlarından Abdullah Cevdet oyun yazmamış olmakla birlikte Shakespeare'den *Julius Caesar*, *Hamlet*, *Macbeth*, *Kral Lear*, *Anthony and Cleopatra*'yı dilimize çevirmiştir. Çağın düşünürlerinden Baha Tevfik de tiyatro üzerine yazılar yazdığı gibi bir de tek perdelik *İyi Saatte Olsunlar* adlı bir komedya, ayrıca *Nasreddin Hoca* adlı bir müzikli güldürüyü bir arkadaşıyla yazmıştır.

Ya kadın yazarlar var mıydı? Şair Nigâr Hanım (1867-1918) bir iki oyun yazmıştı, ancak bu oyunlarının hiçbirinin metni bugün elde yoktur. Bunlardan, çokevlilikle ilgili *Girive* adlı oyun Burhanettin Bey topluluğunca 15 Ağustos 1912'de Ferah Tiyatrosu'nda ayrıca, Fındıksuyu'nda oynanmıştı. Çokevlilik üzerine Nigâr Hanım'ın bir oyununun oynanacağı *La Patrie* dergisinin 15 Aralık 1909 tarihli sayısında duyurulduğuna göre, oyunun yazılış tarihi 1912'den çok geriye gitmektedir. 4 Ocak 1910 tarihli *Tercüman-ı Hakikat* gazetesinde ise Burhanettin Bey topluluğunun oyun dağırdığı duyurulurken Nigâr Hanım "Suistimal muharrresi Nigâr bint-i Osman" diye anıldığına göre belki Nigâr Hanım'ın bu adda bir başka oyunu vardır. Bir de *Tasvir-i Aşk* adlı bir oyunu bulunmaktadır. Meşrutiyet'te kadın yazarlar arasında Tahsin Nahit ile birlikte üç perdelik *Jön Türk* adlı bir oyun yazmış olan *Ruhsan Nevvare* de yer alır. Bu oyun 1908'de kitap olarak yayınlandığı gibi ayrıca 1912 yılı Ramazanı'nda Osmanlı Tiyatrosu'nda

oynanmıştır. Ruhsan Nevvare takma bir ad olup, asıl adı Hadiye Ebüzziya'dır. Üçüncü bir kadın yazar da iki oyun yazmış olan Fehime Nüzhet'tir. Yazarın bu oyunları *Adalet Yerini Buldu* ve *Bir Zalimin Encamı* olup her ikisi de kitap olarak yayınlanmıştır. Bunlardan *Adalet Yerini Buldu* yazarın denetiminde 1909'da Osmanlı Millî Zevk-i Selim topluluğuna sahneye konulmuştur. Değerli kadın yazarlarımızdan *Halide Edip de (Adivar) Kenan Çobanlar* adlı bir opera librettosu yazmış, Sahne-i Osmanî Topluluğu'na oynamak üzere Shakespeare'in *Julius Caesar*'ını dilimize çevirmiştir. Ayrıca *Kösem Sultan* adlı tarihi bir oyun yazmış fakat oyunun metni Tanin Matbaası tahrir edildiği zaman yok olmuştur. Haremde bulunmuş bir yabancı kadın, Mme Theo Stefanovitch, Burhanettin Bey topluluğuna oynamak üzere *Çerkez Gülnar* adında bir Türk oyunu yazmıştır. Mes'adet Bedirhan adlı bir kadın yazarın *Hasbihâl* adlı kısa komedyası, ayrıca Fahrünnisa Fahrettin'in oynanmış fakat basılmamış 3 perdelik *Siyah Gölge*ler adlı oyunu, Zeliha Osman'ın (Özen) oynanmamış fakat yayınlanmış 3 perdelik *Edebi Hisler*'i de kadın yazarların eserlerine örnekler arasında yer alabilir.

Gerek Tanzimat tiyatrosunda, gerek Meşrutiyet tiyatrosunda türler daha çok dolantı türüne yatkındı. Geçen yüzyıl Türk tiyatrosunda görülen belli başlı türler altıdır: Komedya (entrika, töre ve karakter komedya), trajedyalar, tarihi dramlar, romantik dramlar, melodramlar, halk dramları. Bunlara yedinci bir tür olarak müzikli oyunları katabiliriz. Bunların hiçbirinin klasik anlayışta tanımlarına uygun arı türler olduğu ileri sürülemez. Özellikle Tanzimat yazarlarının tragedya yazmak istediklerini belirtmiş olmaları ve oyunların manzum olmaları bunları tragedya saymaya yetmeyecektir.

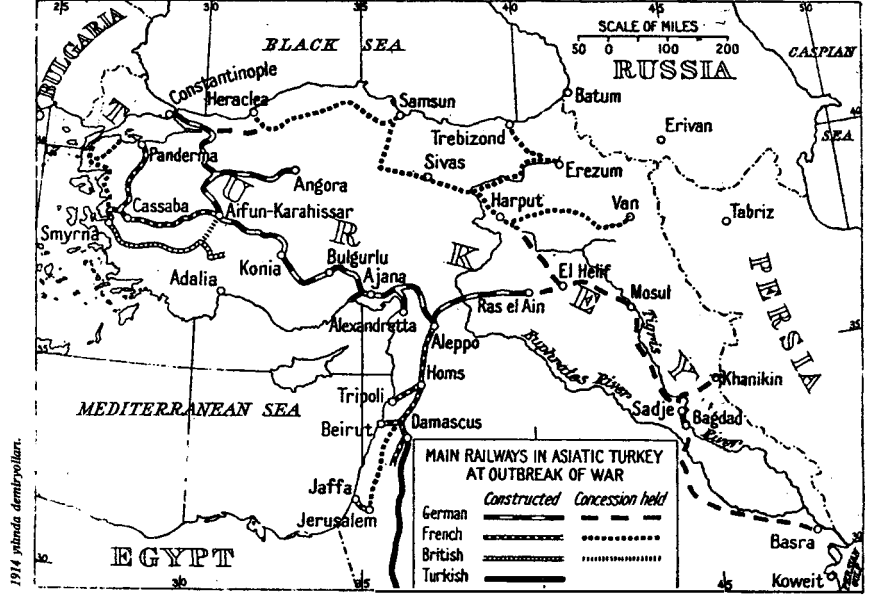
Meşrutiyet'te türlerin belirsizliği, birbirlerine karıştırılmış olması, arı türler yerine dram egemenliğine ve dramın çeşitli alt-türlerine rastlanır.

Hemen belirtelim, belki burada tür sözü yanlıştır. Bunların kimi konularına göre (tarihi dramlar, toplumsal dramlar gibi), kimi yarattıkları duygu ve havaya göre (komedyalar, duygusal dramlar gibi), kimi diline göre (manzum dramlar gibi), kimi de müzikli oluşlarına (müzikli oyunlar gibi) göre ayrılmıştır. Bu türler, izlediğimiz sıraya göre şöyledir: 1) Komedya; 2) Manzum Oyunlar; 3) Siyasal ve Belgesel Oyunlar; 4) Toplumsal ve Evcil Dramlar; 5) Tarihi Dramlar; 6) Savaş Oyunları; 7) Duygusal Dramlar; 8) Müzikli Oyunlar. □

Halit Ziya Uşaklıgil.

ULAŖTIRMA VE HABERLEŖME

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Demiryolları

Prof. Dr. Donald Quataert

Tanzimat Döneminde Osmanlı Posta Örgütü

Dr. Nesimi Yazıcı

ÇERÇEVE YAZI

☐ **Bir Yarı-Sömürge Olma Simgesi:**

Yabancı Posta Örgütleri

M. Bülent Varlık

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Demiryolları

Donald Quataert

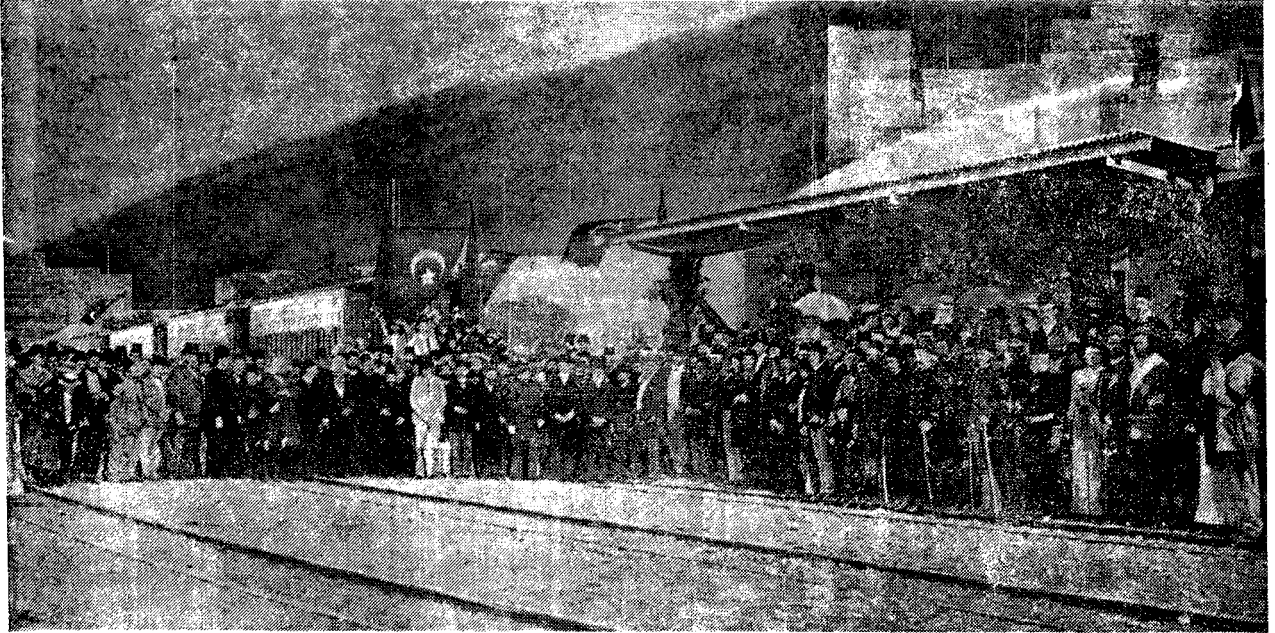
Fabrikalardan sonra, sanayi devrinin en büyük simgesi olan demiryolları Osmanlı İmparatorluğu'na birçok yeniliğe göre daha erken girmiştir. Daha 1830'larda demiryollarının yapımı projelendirilmiş, yapım çalışmaları ise yüz-yıl ortalarında başlatılmıştı. 1914'e varıldığında, imparatorluğun Avrupa, Anadolu ve Mısır dahil Arap topraklarında döşenmiş ve işletmeye sokulmuş olan demiryolları uzunluğu 12 bin km'yi aşmıştı. Bu demiryolları, Osmanlı İmparatorluğu'nu Avrupa'nın ağır bastığı dünya ekonomisine daha sıkı bağlamanın yanı sıra, bir zamanlar uzak ve huzursuz olan vilayetler üzerinde Osmanlı devletinin idari ve askeri denetimini de güçlendirmişti.

Ama yine de, demiryollarının yapımı ve işletilmesi, Osmanlı'nın Avrupa'ya bağımlılığını daha fazla artırmıştı. Demiryollarının büyük bölümü yabancı sermaye tarafından yapılmıştı; Osmanlı demiryollarına yapılan yatırımın %90'ı yabancıydı, yabancı sermaye içindeki en büyük pay ise Fransa'ya aitti. Ayrı-

ca, yapım için gereken teknolojik uzmanlık da -Osmanlı devletinde henüz hiç bulunmadığından- tümüyle Avrupa'dan sağlanmıştı. Dahası, tek dikkate değer istisna olan Hicaz Demiryolu dışında, Osmanlı demiryolları hemen tümüyle yabancılar tarafından işletilip yönetiliyor, denetleniyordu. Bir başka deyişle, Osmanlı ülkesindeki demiryollarında aşağı kademelerde Osmanlı tebası işçiler çalıştırılıyordu, ama sermaye, araç-gereç ve yönetim Avrupalılara aitti.

İlk Demiryolları

Osmanlı demiryollarının üçte birinden fazlası, 19. yy'da fiilen Osmanlı İmparatorluğu'ndan bağımsızlaşmış olan Mısır'da bulunuyordu. Bugünkü Türkiye sınırları içinde Osmanlı demiryollarından yalnız 4 bin km'lik bir bölüm kalmıştır; Türkiye sınırları dışında kalan Rumeli vilayetlerindeki Osmanlı demiryollarının uzunluğu ise bunun üçte ikisine ulaşmaktadır. Suriye vilayetindeki demiryolları 1.600 km'yi

İLK DEMİRYOLLARI: Osmanlı Devleti'nde ilk demiryollarının projelendirme çalışmaları 1830'lara kadar uzanır. Ancak bunların yapım tarihleri çok sonradır. İlk kez 1851'de Mısır'da başlayan yapımlar sonunda Mısır o dönemde çok yoğun bir demiryolu şebekesine sahip olmuştur. Ardından Anadolu'da İngilizlerin yapımını üstlendiği İzmir-Aydın, İzmir-Kasaba ve Haydarpaşa-İzmit hatları kısa olmalarına rağmen, o dönemde önemli yatırımlar oldu. 17 Nisan 1868'de 2 bin km'lik demiryolu yapımı sözleşmesi imzalayan Baron Hirsch ve Bursa-Mudanya Demiryolu'nun açılış töreni.

bulurken, Irak'taki demiryolları 200 bin km'yi aşmıyordu.

İlk demiryolu inşaatı 1851'de Mısır'da başladı. 1869'da Mısır demiryollarının uzunluğu 1.300 km'yi geçmişti. 1905'te 4.400 km'ye ulaşan demiryolları, Mısır'a dünyanın en yoğun demiryolu ağlarından birine sahip olma unvanını kazandırmıştı. Anadolu'daki ilk iki demiryolunu İngilizler kurmuş ve İzmir'i zengin hinterlandına bağlamışlardı. 1866'da tamamlanan İzmir-Aydın ve İzmir-Kasaba demiryollarını kıyılarda yapılan daha kısa bir dizi yeni hat izledi: Örneğin 1873'te Haydarpaşa-İzmit demiryolu açılmış, 1875'te ise Bursa-Mudanya demiryolu yapılmıştı (ama bu sonuncusu yapım hatası nedeniyle hizmete girememişti).

1888'de Viyana'yı İstanbul'a bağlayan demiryolu, Osmanlı demiryolu yapımına yeni bir hız getirdi. Böylece büyük Anadolu-Bağdat demiryolu ve Hicaz demiryolunun yapımı başlatıldı. 1890-1914 yılları arasında Mısır dışındaki Osmanlı demiryollarına 5 bin km'ye yakın yeni hat eklendi. 1888'de Osmanlı yönetimi Deutsche Bank önderliğinde kurulan gruba Anadolu Demiryolları Şirketi'ni kurma ve Haydarpaşa-Ankara hattını inşa etme imtiyazını verdi. 1895'te Anadolu Şirketi, Eskişehir'le Konya'yı bağlayan bir yan yol daha açtı.

1903'te, Bağdat demiryolunun yapımı için yeni bir imtiyaz anlaşması daha yapıldı. Bu hat, o günler Avrupası'ndaki diplomatik rekabet üzerinde

önemli bir rol oynamıştı. 1918'e varıldığında bu hat Konya'dan Basra'ya kadar varmıştı. Anadolu demiryollarının finansman, yapım ve yönetimi üzerindeki Alman egemenliğine karşılık Osmanlı İmparatorluğu'nun Suriye vilayetindeki demiryolları Fransız denetimindeydi. Suriye vilayetindeki demiryollarının büyük çoğunluğu 1889 sonrasında, Osmanlı İmparatorluğu'nda Fransız yatırımlarının 19. yy sonlarına doğru hızla arttığı dönemde yapıldı. 1914'e varıldığında yoğunca sayılabilecek bir demiryolu şebekesi Yafa ve Kudüs'ü, Beyrut ve Şam'ı, Humus ve Trablusşam'a, Halep ve Rayak'ı birbirine bağlıyordu. Bütün bunların en önemlisi, hiç kuşkusuz 1900'de II. Abdülhamid'in tahta çıkış yıldönümünde yapımına başlanan Hicaz demiryoluydu. Arap vilayetleriyle İslâmın kutsal kentlerini başkentine daha sıkı bağlamayı ve böylece İslâm dünyasındaki saygınlığını yükseltmeyi amaçlayan sultanın başlattığı Hicaz demiryolunun yapımı Osmanlı devletinin özel ve kamu kaynaklarınca finanse edilmişti.

Bütün bu demiryolları, Osmanlı İmparatorluğu üzerinde derin askeri, toplumsal ve ekonomik etkiler yarattı. Osmanlı askeri imkân ve kabiliyetini önemli ölçüde yükseltti. Tamamlanan ve hizmete giren demiryolları askeri birliklerin imparatorluk sınırları içinde nakledilmesini iyice hızlandırıp kolaylaştırdı. Böylece, 1897 Yunan Savaşı sırasında Anadolu'daki birlikler çok daha büyük bir hızla cepheye ulaştırılarak zafer kazanılabildi. 1912 ve 1913'te Balkan Savaşları sırasında, I. Dünya Savaşı sırasında yine demiryolları sayesinde Osmanlı askeri direnişi büyük güç kazandı.

Demiryolları ve Osmanlı Ekonomisi

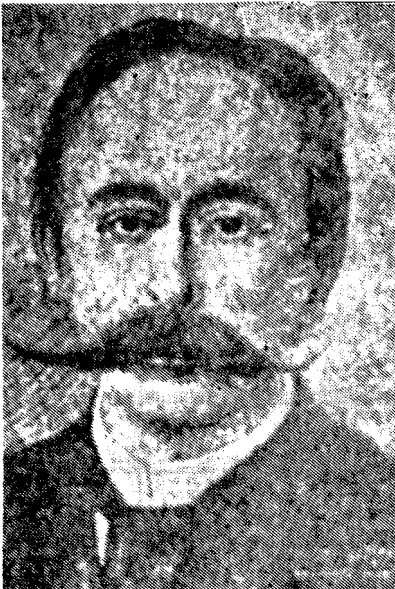
Ekonomik açıdan bakıldığında demiryolları Osmanlının endüstriyel gücünü çökertirken tarımsal ekonomisini birçok yönden geliştirmiştir. Demiryollarının sağladığı ucuz ve kolay taşımacılık Osmanlı devletinde yeni ve geniş alanların tarıma açılmasını sağlamıştır. Bu durumdan özellikle tahıl üretimi etkilenmiştir. Çünkü büyük yer tutmasına karşın fiyatı düşük olan tahılın hayvan sırtında taşınması çok daha pahalıya mal oluyor, bu da tahıl taşımacılığını kısıtlı bir mesafeyle sınırlıyordu. Ama 1890'ların başında Anado-

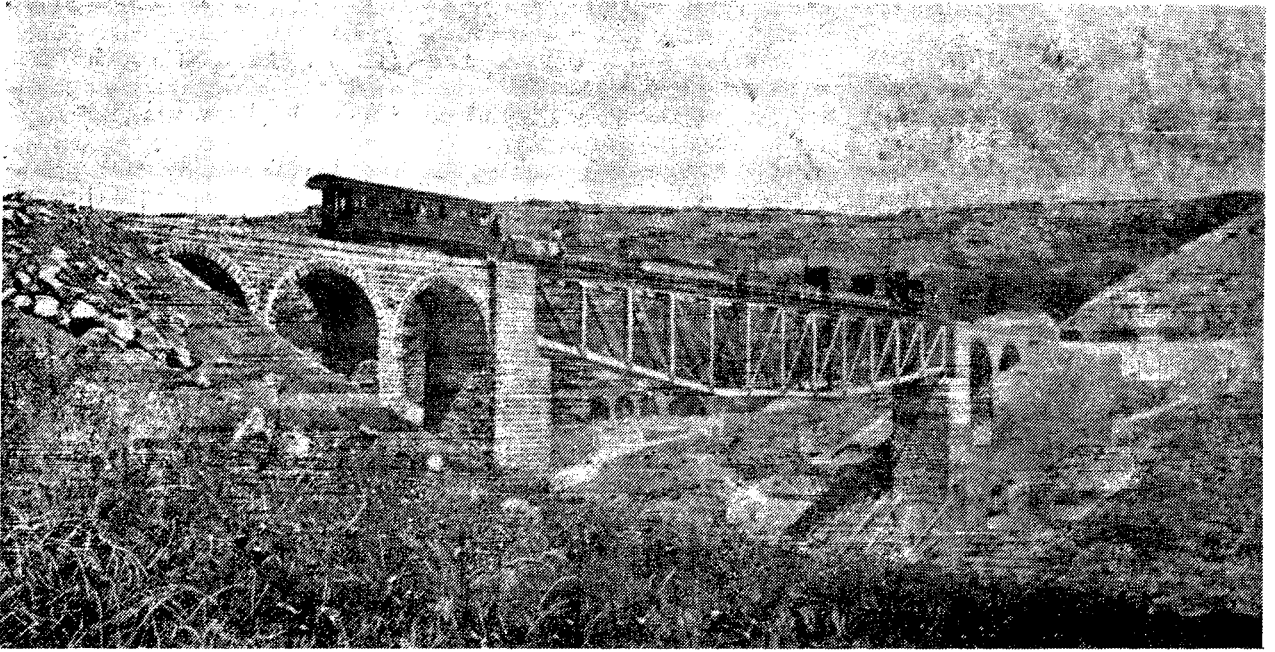
lu Demiryolu'nun yapımına başlanılmasıyla, bir zamanların ücra İç Anadolu-su hem İstanbul'un, hem Avrupa ülkelerinin tahıl ihtiyacını karşılamaya başladı. Anadolu Demiryolu işletmeye açılışının ilk yıllarında tahıl taşımada yılda 50 bin tona ulaşmıyordu. Oysa 1902'ye varıldığında yıllık tahıl taşıması 400 bin tonu aşmıştı. Bu tahılın büyük bölümü tarıma yeni açılan topraklardan elde ediliyordu; bu süreci de demiryollarının varlığı başlatmıştı.

Demiryollarının tarıma etkisi bu kadarla da kalmamış, demiryolunun geçtiği bölgelerdeki mevcut çiftçi ailelere hızla yenileri eklenmişti. Hükümet de bu fırsatı değerlendirerek Balkanlardan gelen Müslüman göçmenleri demiryolu boylarında açılan yeni tarım alanlarında iskân etmişti. Demiryolu boylarına yerleştirilen göçmen sayısı daha demiryollarının ilk on yılı dolmadan 30 bini geçmişti. Hatların geçtiği tarım bölgelerinde gözlenen çarpıcı ekonomik gelişmenin iki temel nedeni vardı: biri ucuz taşımacılık, öbürü ek insan gücü. Örneğin, Anadolu Demiryolu'nun geçtiği sancaklarda -İzmit, Kütahya, Ertuğrul ve Ankara- tarımdan alınan vergiler on yıldan az uzun bir zaman içinde % 174 oranında artmıştı; bu artışın başlıca nedeni de tarımsal üretimdeki hızlı artışı.

Demiryollarının sağladığı başka önemli yararlar da olmuştu. Örneğin, Rumeli ve Anadolu'da yapılan demiryolları sayesinde İstanbul'un Rusya, Romanya ve Bulgaristan buğdayına olan bağımlılığı iyice azalmıştı. Başkentinde ekme gereksiniminin karşılanmasında yabancı kaynakların ağırlığı sürdüğü halde, İstanbul tahıl tüketiminin Anadolu ve Rumeli'de üretilip demiryollarıyla taşınan yerli tahılla karşılanma oranı % 66-% 90 arasına kadar yükselmişti.

Demiryollarının sağladığı taşıma kolaylıkları ihracatın da artmasına yardımcı olmuş, böylece Osmanlı ödemeler dengesindeki açığın kapatılmasına katkıda bulunmuştu. Ayrıca binlerce Osmanlı tebası gişe memurluğu, makasçılık, istasyon şefliği ve koruculuk gibi yeni açılan işlerde istihdam olanağı bulmuştu. Demiryollarının istihdama katkısı bu kadarla da kalmamış, doğrudan sağladığı iş olanaklarının yanı sıra tarlalardan istasyonlara kadar ürünü taşımak için gereken yeni iş alanlarının da doğmasına yol açmıştı.

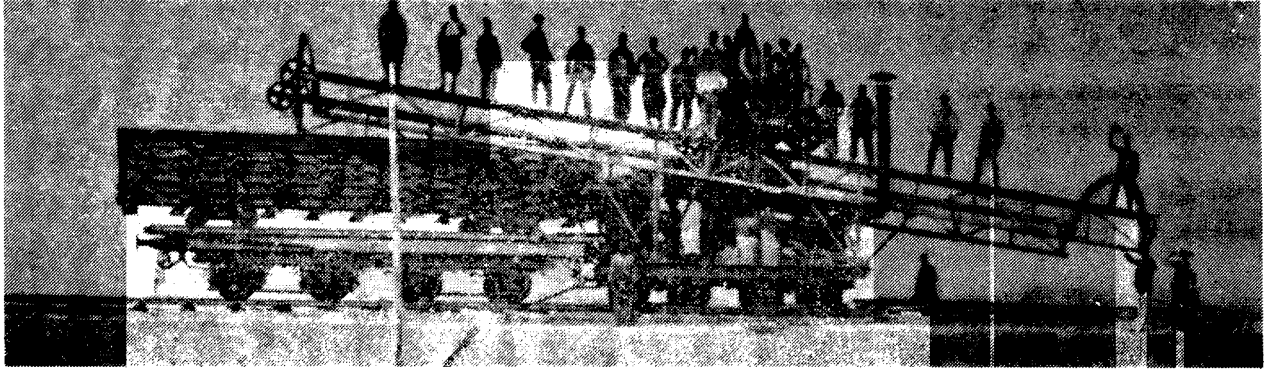
HICAZ DEMİRYOLU: 1900'de II. Abdülhamid'in tahta çıkışının yıldönümünde yapımına başlanan Hicaz Demiryolu'nun değişik bir işlevi vardı. Bu bir anlamda İslâmiyet'in kutsal yerleriyle imparatorluğun başkentini birbirine bağlamak, Hac ziyaretlerini kolaylaştırmak ve belli bir saygınlığı sürdürmek amacını taşıyordu. Hicaz Demiryolu'nun yapımı için gerekli finansman Osmanlı Devleti'nin özel ve kamu kaynaklarınca sağlanmıştı. 141 ve 145 km'sinden görünüm.

Ama demiryollarının Osmanlı ekonomisine sağladığı bu yararlar yanında büyük zararları da olmuştu. Demiryollarının geçtiği yollarda daha önce ulaşımı sağlayan kervancılar işsiz kalmışlar, bunlardan bir bölümü çevre bölgelerle demiryolları arasındaki taşımacılıkta iş bulmakla birlikte birçoğu açıkta kalmışlardı. İç bölgelerdeki Osmanlı esnaf ve zanaatkârı daha da bü-

yük bir yıkımla karşılaşmıştı. El işçiliğine dayanan Osmanlı üretimi zaten yüzyıllardır daha ileri olan Avrupa'nın tehdidi altındaydı. 18. yy sonlarında başlayan Sanayi Devrimi ile ortaya çıkan makine yapısı mamuller hızla küçük atölye yapısı mamullerin yerini almaya başladı. Avrupa'daki Sanayi Devrimi'nden ılık etkilenenler, kıyı kentlerinde oturan Osmanlı zanaatkârları ol-

du; İstanbul, Selanik, İzmir gibi büyük liman kentlerinde esnaf ve zanaatkâr loncaları çöktü. Yine de, kıydan uzak iç kesimlerde çalışan zanaatkârlar mesleklerini daha onlarca yıl sürdürdüler. Görece uzaklıkları ve Avrupa'dan gelebilecek fabrika mamullerinin taşıma maliyetlerindeki yükseklik, el işçiliğinin rekabet gücünü buralarda koruyabilmesini sağlamıştı.

TOPLUMSAL SONUÇLARI: Osmanlı Devleti'nde demiryollarının yapımıyla birlikte toplumsal değişimler de gözlemlendi. Özellikle gündelik yaşamı etkileyen, değiştiren bazı sonuçlar o güne kadar durağan olan güçlerin harekete geçmesini sağladı. Bu da yeni yaşama biçimlerini de beraberinde getirdi. Anadolu Osmanlı Demiryolu şirketi ray döşeme makinesi.

1914 Yılına Kadar Osmanlı Demiryolları

Adı	Uzun- luğu Km.	İmtiyaz tarihi	Yapım tarihi	Kuruluş Ser.Mil.K.	Sermayenin kaynağı
Köstence-Çernavoda (Boğazköy)	66	1856	1859-60	32	İngiltere
Ruşçuk-Varna	224	1861	1863-68	135	İngiltere
Şark demiryolları:					
İstanbul-Edirne	318	1868/69	1869-70	214	Fransa, Belçika, İs- viçre, Avusturya
Şarkî Rumeli	386	1868/69	1872-88	218	(Banque de Partis et de Pays-Bas)
Selânik-Mitroviçe	363	1868/69	1872-72	206	
Edirne-Dedeağaç	149	1868/69	1870-72	92	
Bosna kısmı	102	1868/69	1870-72	65	
Babaeski-Kırkkilise	46	1910	1911-13		
	1364			792	
Üsküp-Sırp hududu vs.	131	1884	1885-88	82	Osmanlı Bank.
Selânik-Manastır	219	1890	1891-94	220	Deutsche Bank.
Dedeağaç-Selânik	508	1892	1892-96	488	Osmanlı Bank.
Aydın Hatları:					
İzmir-Aydın	130	1856	1856-67	147	İngiltere
Aydın Dinar Eğridir	342	1879/1911	1879-1912	308	İngiltere
Tire-Ödemiş-Çivril vs.	137	1882/1911	1883-1911	124	İngiltere
	609			579	
İzmir-Kasaba ve temdidî					
İzmir-Kasaba (Turgutlu)	93	1863	1863-66		
Kasaba-Alaşehir	76	1872	1885-86	249	
Manisa-Soma	92	1888	1888-90		Fransız sermayesiyle
Alaşehir-Afyon	252	1884	1894-96		İngilizlerden satın
Soma-Bandırma	184	1888	1909-1912*	464	alınmıştır
İzmir-Bornova	5		1865		
	702			713	
Mudanya-Bursa	41	1871	1872-92	18	Fransa
Mersin-Adana	67	1883	1884-86	45	İngiltere (bilahare Almanya)
Anadolu Hatları:					
Haydarpaşa-İzmit	93		1872-73	26	İngiltere
İzmit-Ankara	486	1888	1892(1902)*	475	(Doyçe Bank'a satılmıştır.)
Arifiye-Adapazarı	9	1898	1898-99		Deutsche Bank.
Eskişehir-Konya	445	1893	1893-95	445	
	1033			946	
Bağdat Hattı:					
Konya-Ulukışla-Karapınar	291	1899*	1904-12		Deutsche Bank.
Durak-Mamure	115	1899*	1904-12	550	Deutsche Bank.
Toprakale-İskenderun	59	1899*			Deutsche Bank.
İslahiye-Resulayn	453	1899*	1911-14	400	Deutsche Bank.
Bağdat-Samarra	119	1899*	1912-14	50	Deutsche Bank.
	1037			1000	
Suriye Hatları:					
Beyrut-Şam-Müzeyrib	258	1890	1892-94		Fransa, Belçika
Riyak-Halep	332	1893/98	1900-06	444	Fransa
Trablusşam-Humus	102		1909/11	88	Fransa
Yafa-Kudüs	87	1888	1889-92	65	Fransa
	779			597	
Hicaz Demiryolu	1564		1901-06	428	Milli

Kaynak: Eldem (1970), s. 164.

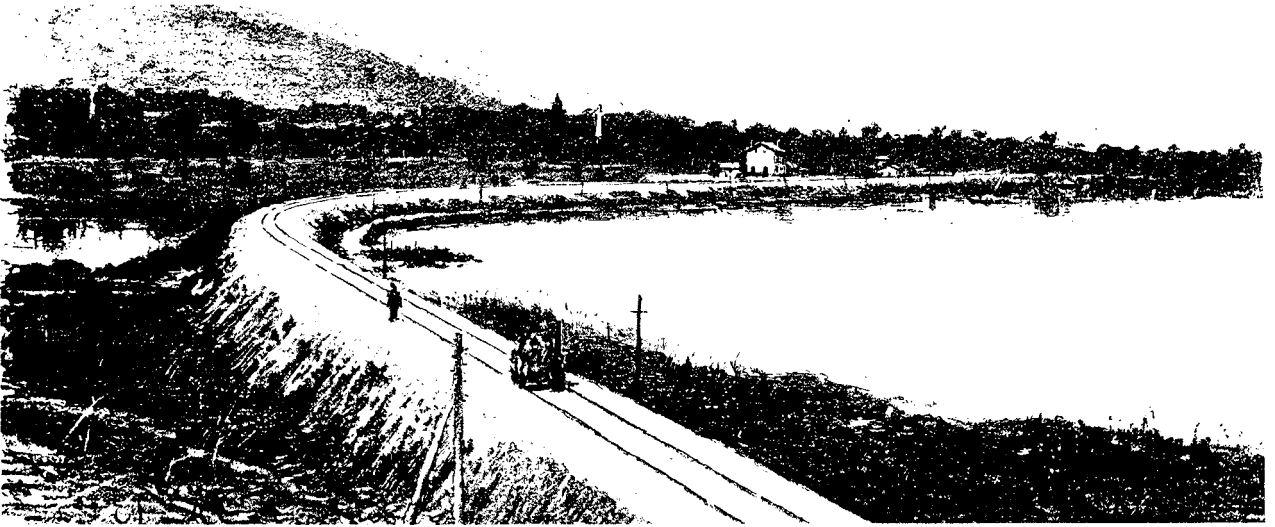
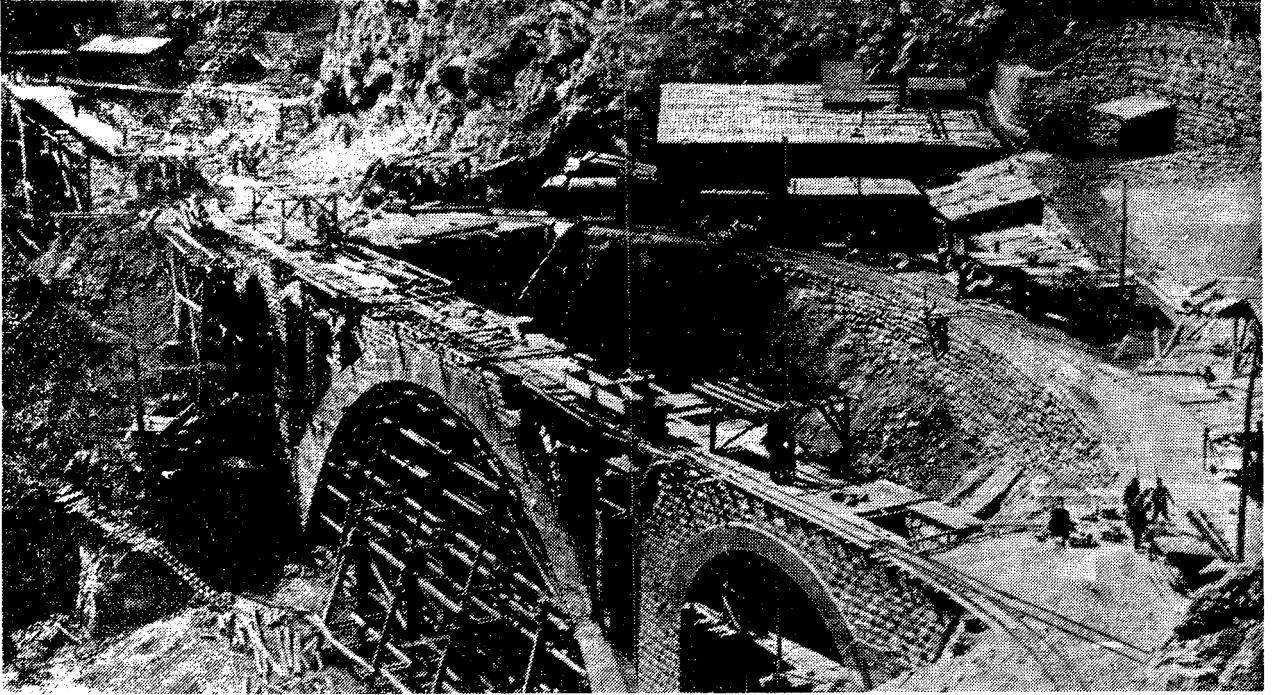
Bu tabloda yer alan * işaretli tarihler Fransız arşivlerine göre düzenlenmiştir.

Ne var ki, Ankara'ya veya Konya'ya örneğin, demiryollarının ulaşmasıyla Avrupa sanayiinin kitle üretimi mamulleri olanca çeşitliliğiyle ve eskisinden çok daha ucuza, iç bölgelerdeki pazarları doldurup taşırdı. İç bölgelerdeki birçok kent ve kasabada el işçisi zanaatkarlar Avrupa endüstri ürünlerinin rekabetiyle ilk kez karşılaşıyorlardı. Sonuçta, demiryolları yüzünden, esnaf ve zanaatkar önce müşterilerinin çoğunu, sonra da işlerini kaybetti.

En genel düzeyde, demiryolları Osmanlı ekonomisini Avrupa ekonomisine daha da sıkı bir biçimde bağladı. Osmanlı tebasının yaşamı günden güne daha fazla Osmanlı İmparatorluğu'nun ve siyasi liderlerinin denetimi dışındaki ekonomik eğilim ve gelişmeler tarafından belirlenir oldu. Giderek daha fazla Osmanlı çiftçisi uzak pazarlarda satılmak üzere üretim yapar oldu; bunlar giderek daha fazla uluslararası piyasanın tahmin edilemeyen belirsizliklerine ve insafına tabi oldular. Aynı zamanda, sattıkları tarım ürünleri karşılığında elde ettikleri geliri giderek daha fazla Avrupa yapısı giyim, kuşam ve hatta yiyeceğe harcar oldular. Örneğin Fransa'dan ve ABD'nin Minneapolis'inden yüklenen un gemilerle Osmanlı limanlarına, oralarından da demiryollarıyla Anadolu'nun iç bölgelerine taşınıyor ve yerli undan daha düşük fiyatla satılıyor.

Demiryollarının Toplumsal Etkileri

Demiryollarının çeşitli toplumsal etkileri de olmuştur. Bunların bir bölümünde uzak dış ekonomik güçlerin gündelik yaşamda giderek artan önem-

ANADOLU-BAĞDAT DEMİRYOLU: Osmanlı Devleti'nde yabancı sermaye yatırımlarından en önemlisi olan Anadolu-Bağdat Demiryolu'nun yapımına önce 1888'de Deutsche Bank'ın önderliğinde kurulan bir gruba imtiyaz verilmesiyle başlandı. 1895'te aynı şirket Konya'ya kadar uzattığı hattı Eskişehir'e de bağladı. Ardından 1903'te yeni bir imtiyaz alarak üzerinde bir hayli tartışma ve siyasal çekişme olan bu demiryolunu Bağdat'a kadar inşa kararı aldı. Bunun yapımı ise 1914'te tamamlanacaktı. Bağdat Demiryolu'ndan bir görünüm (üstte), Ankara hattının Sapanca mevkii (altta).

leri sonucu Osmanlı toplumunda artan huzursuzluk duygusu rol oynuyordu. Öbür toplumsal etkiler, sabah evden işe gitme-akşam işten eve dönme biçiminde yeni bir alt-kültürün oluşmasından Osmanlı toplumundaki etnik gruplar arasında gerilimlerin artmasına kadar geniş bir alana yayılıyordu. Örneğin İs-

tanbul'un zenginleri Marmara Denizi ve İzmit Körfezi kıyılarında villalar alıyor, yeni yaşama üslupları ve tüketim kalıpları ediniyorlardı. Demiryolları aynı zamanda çeşitli bölgeler arasında işçi akımını da hızlandırmış, genel olarak Osmanlı İmparatorluğu'nun çeşitli bölgelerinde oturan ahali arasındaki

ilişkileri daha önceki dönemden daha yakın ve sık hale getirmişti. Bir zamanlar dış dünyadan tecrit olmuş, kendi içine kapanmış olan, artık yanından demiryolu geçen köyler büyük taşra yerleşim merkezleriyle yakın ilişki içine girmişlerdi.

Demiryolu şirketlerinin yöneticilerin-

ULAŞTIRMA VE HABERLEŞME
19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Demiryolları

ce uygulanan istihdam politikaları zaten 19. yy Osmanlı toplumunda mevcut olan gerilimleri daha da artırmıştı. Yabancılar yönetimindeki yabancı sermayeli bu demiryolu şirketlerinin istihdam politikaları genel olarak şöyle

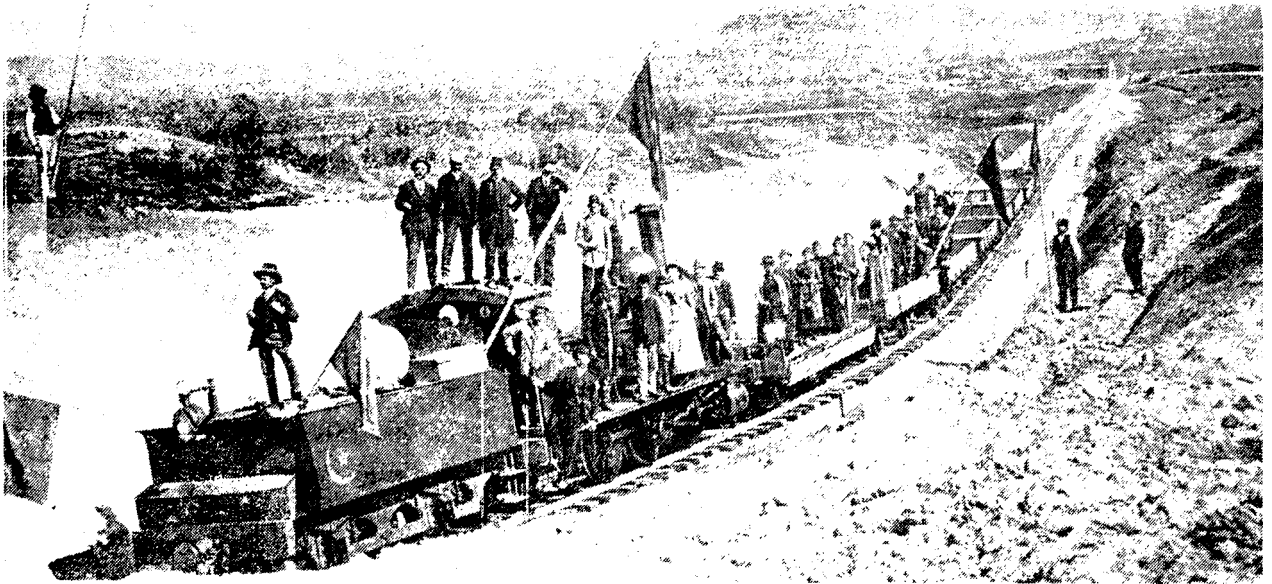
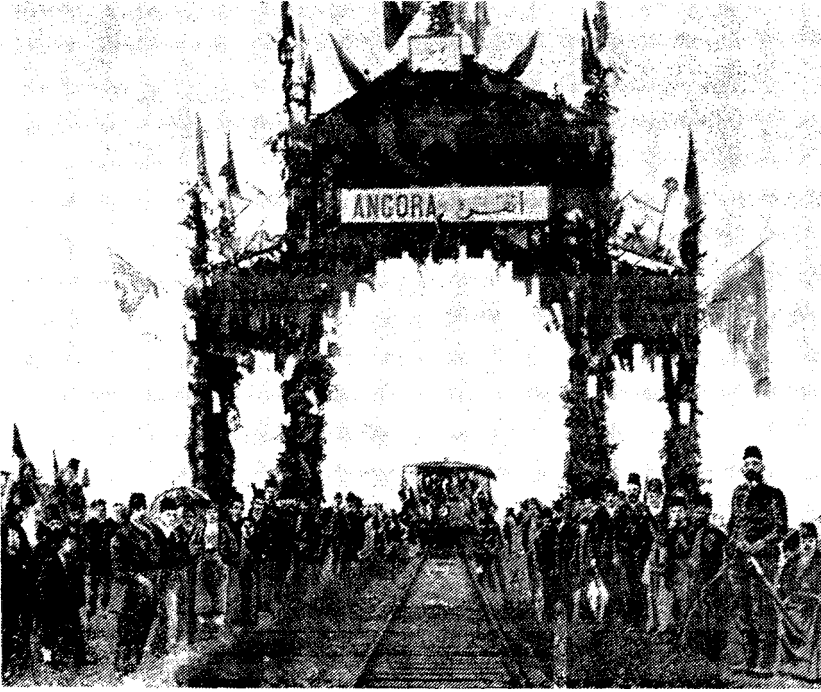
özetlenebilir: Karmaşık ve çoğu kez ekonomik yönden akla yakın nedenlerle üst yönetim makamlarıyla idari kademelerde Avrupalılar çalıştırılırken Osmanlı tebası Rum ve Ermeniler orta kademe konumları yabancılarla birlikte

eşit olarak paylaşıyordu; en aşağı düzeyde ise büyük çoğunlukla Müslüman Türkler yer alıyor, yol yapımı, bakımı, onarımı, atölye hizmetleri ve trenlerdeki işleri onlar yapıyordu. Osmanlı tebası Hristiyanların Müslümanlardan daha yüksek mevkilerde bulunduğu yabancı şirketlerdeki istihdam kalıbı aynı ülke vatandaşlarını birbirine rakip -hatta düşman- iki ayrı gruba bölüyordu. Ve bu durum, Osmanlı Hristiyan tebasını, Osmanlı Müslüman tebasının çıkarlarına karşı, yabancıların sosyal ve ekonomik müttefikleri olarak gösteriyordu. Bu duygular, yersiz bile olsalar, Osmanlı toplum yapısında süregelen etnik düşmanlıkları daha da kızıştırmıştı. Böylece, toplumsal açıdan da, demiryollarının yapımı Osmanlı İmparatorluğu'nun parçalanmasını hızlandırmıştır. □

(Çeviri: Ahmet Günlük)

KAYNAKÇA

- ELDEN Vedat, *Osmanlı İmparatorluğu'nun İktisadi Şartları Hakkında Bir Tetkik*, Ankara, 1970
- HECKER M., "Die Eisenbahnen der Asiatischen Türkei" *Archiv für Eisenbahnwesen*, 1914
- QUATAERT Donald, "Limited Revolution: The Impact of the Anatolian Railway on Turkish Transportation and the Provisioning of Istanbul, 1890-1908." *Business History Review*, Summer, 1977

DEMİRYOLLARININ EKONOMİK ETKİSİ: 19. yy'da yapılmaya başlanan demiryolları, Osmanlı Devleti'nde taşra sayılan vilayet ve bölgelerin ekonomisinde birçok değişimler yarattı. Ucuz ve kolay taşımacılığın sağladığı imkânlar sayesinde tarımsal üretimde ihracatta artışlar görüldü. Ayrıca istihdam imkânlarını da artıran demiryollarının yapımı bazı olumsuz sonuçlar da yarattı. Sözgelimi kervancıların işsiz kalması, Avrupa mallarının iç pazara ulaşması nedeniyle yerli üretimin yokolması gibi. Ankara'ya gelen ilk tren (üstte), Bursa'ya gelen ilk katar (altta).

Tanzimat Döneminde Osmanlı Posta Örgütü

Nesimi Yazıcı

Giriş

Tarih boyunca kurulmuş olan bütün büyük devletler, daimi bir surette iyi düzenlenmiş haberleşme teşkilâtlarına sahip bulunmuşlardır. Nitekim örnek vermek gerekirse, Pers ve Roma imparatorluklarını gösterebiliriz. Bunun yanında küçük küçük devletçiklerden oluşmuş olan Yunanistan'da durum bunun tersidir. Yani burada merkezî otoriteye bağlı güçlü bir devletin yokluğu kuvvetli bir haberleşme teşkilâtının da gelişmemesi sonucunu doğurmuştur. Bizans sınırında küçük bir uç beyliği olarak tarih sahnesine çıkmış bulunan Osmanlı İmparatorluğu da, zaman içinde gelişen ve genişleyen devlet örgütüyle orantılı olarak, üç kıtaya uzanan toprakları üzerinde, damarların vücut içerisinde dağılımına benzeyen yollar yapmış, bu yollar vasıtasıyla ve denizlerden faydalanarak merkezî idarenin gerektirdiği düzenli haberleşmeyi temin etmiştir. 1840'ta Posta Nezareti'nin kuruluşuna kadar devam eden dönemdeki bu haberleşme teşkilâtı "ulak-menzilhâne" ikilisinden oluşmaktaydı. Bu teşkilâtın daha sonra kurulacak olan Posta İdaresi'nden şüphesiz en büyük farkı yalnızca devlet ileri gelenlerinin hizmetinde olmasıdır. Yani genel olarak ulak diye isimlendirilen tatarların menzilhâneler arasında beygirler sırtında gerçekleştirdikleri haber getirip götürme hizmetlerinden öncelikle padişah, sonra da sadrâzam, vezir-

ler, seferdeki ordu kumandanları ve diğer üst düzey görevlileri faydalanmışlardır. Bütün bu uzun dönemde Osmanlı ülkesinde yaşayan halk devletin haberleşme kurumunun çalışmalarından kendi mektuplarının ve diğer posta maddelerinin taşınmasında hiç faydalanamamıştır.

Bu kısa girişi bitirirken kanaatimizce, halkın haberleşmesini de sağlayan, ticaretin gelişmesine katkıda bulunmayı amaç edinen posta örgütünün 1750 veya 1800'de değil de neden Tanzimat döneminde, 1839 Gülhane Hatt-ı Hümayunu'ndan hemen sonra kurulmuş olduğu sorusuna cevap vermek gerekir. İşte burada karşımıza Osmanlı Devleti'nin zaman içinde bozulan devlet teşkilâtını düzenleme ve nihayet Batı kurumlarını örnek alan bir devlet örgütü kurulması çalışmaları çıkar.

Bilindiği gibi Kanunî Süleyman (1520-1566) devrinde kudretinin doruğuna erişmiş olan Osmanlı İmparatorluğu, 16. yy sonlarında artık gerilemeye yüz tutmuştur. Nihayet imparatorluk, 17. yy'da Köprülü ailesinden gelen sadrâzamların yönetiminde son bir kalkınma hamlesi yapmışsa da, 1682'de başlayıp 1699'da Karlofça Barış Antlaşması'yla sonuçlanan harpte Avusturya ve müttefiklerine yenilerek önemli topraklar kaybetmiştir. Bundan sonra devletin, askerlik ve maddî hayat sahalarında Batı karşısında gerilemekte olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. İmparatorluğun içinde bulunduğu bu durum,

TARİHTE HABERLEŞME: Tarih boyunca iyi örgütlenmiş devletler haberleşmeye önem vermişlerdir. Pers ve Roma imparatorlukları geniş topraklar üzerinde egemenlikler kurarken, düzenlemiş oldukları güçlü haberleşme uzun yıllar ayakta kalmalarının bir etkeni olmuştur. Osmanlı Devleti de geniş toprakları üzerinde merkezi yönetimin gerekli kıldığı bir haberleşme sistemi kurarken, bunu "ulak-menzilhane" temeline oturtmuş, bunu yıllarca sürdürmüştür. Eski bir posta tatarı (yanda), menzilhane (karşı sayfada solda), Sirkeci Demiryolu mevkiinde postatelgraf şubesi (karşı sayfada sağda).

ULAŞTIRMA VE HABERLEŞME

Tanzimat Döneminde Osmanlı Posta Örgütü

tecrübeli Osmanlı devlet adamları ve aydınlarını, imparatorluğu çöküntüden kurtarmak için çözüm yolları aramaya sevk etmiştir. Bunlara örnek olarak, I. Ahmed (1603-1617), II. Osman (1618-1622), IV. Murad (1623-1640), III. Selim (1789-1807) ve II. Mahmud (1808-1839) dönemlerinde nizâm-ı devlet hakkında takdim edilen ıslahat lâyhalarını sayabiliriz. Genel olarak amelî ve pratik bir gayeyi içeren bu eserlerin 17. yy ortalarına kadar olanlarının “Kanunî devri şartlarına” dönmeyi teklif ettikleri görülür. Bundan sonraki tarihlerde ise, Türk aydınlarının bir kısmı, devlet müesseselerindeki bozuklukların düzeltilebilmesi için Kanunî devri şartlarına dönmenin yeterli olamayacağını ileri sürerler. Onlara göre, Osmanlı İmparatorluğu Batı karşısında bütünlüğünü koruyabilmesi için, öncelikle askerî sahada, onların usul ve tekniklerini almalıdır.

Osmanlı İmparatorluğu’nun Batı kurumlarını kabule başlaması, 18. yy’ın ilk yarısına rastlar. 21 Temmuz 1718 tarihli Pasarofça Antlaşması’nın görüşmelerinin devam etmekte olduğu bir sırada sadâret makamına getirilen Nevşehirli İbrahim Paşa’nın bu görevde kaldığı süre (1718-1730) tarihimize lâle yetiştirilmeye verilen önemden dolayı Lâle Devri diye isimlendirilir. Bu dönem bir zevk ve safa, dünyadan zevk alma dönemi olduğu gibi, şüphesiz bundan da önemlisi matbaa gibi önemli bir yeniliğin imparatorluğun Müslüman tebaasının hizmetine girdiği, diğer bazı yeniliklerin de yapıldığı bir devredir. Bu sebeple tarihçiler arasında Tanzimat’ın en uzak kaynağının kendisinde

arandığı bir dönem olmuştur. Daha sonra I. Mahmud (1730-1754), III. Mustafa (1757-1774), I. Abdülhamid (1774-1789) ve III. Selim (1789-1808) dönemlerinde genellikle askerlik sahasında devam eden ıslahat çalışmaları, II. Mahmud’un (1808-1839) saltanatı sırasında çok daha genişlemiş ve güçlenmiştir. Bu sırada askerlik alanında olduğu kadar devlet teşkilâtında, sosyal alanda, kültür sahasında, iktisat, sanayi ve sağlık konularında önemli yenilikler yapılmıştır. II. Mahmud haberleşmenin (iletişim) gelişmesinin gereğine de kesin olarak inanmış bulunuyordu. 1 Kasım 1831’de bugünkü Türkiye sınırları içindeki ilk Türkçe gazeteyi, *Takvim-i Vakâyî*’i kurdu. Onun Türkçe yanında Fransızca, Arapça, Farsça, Ermenice, Rumca olarak da çıkarılmasını sağladı. Aradan bir sene geçmeden halkın da faydalanacağı bir haberleşme teşkilâtı kurulması yönünde direktif verdi.

II. Mahmud’un 1832’deki bu hatt-ı Hümayûnu’ndan sonra haberleşme teşkilâtının daha düzenli işlemesi için çalışmaların artarak sürdürüldüğünü tesbit etmekteyiz. Nitekim 1834’te Üsküdar-İzmit arasında bir posta yolu yapılarak, arabalarla “posta taşımacılığına” geçildiğini görürüz. Buradaki başarı İstanbul-Edirne arasında da benzer taşımacılık gayretlerinin gösterilmesine sebep olmuştur. Daha sonra da çeşitli teşebbüsler halinde postanın kuruluş çalışmalarına devam edildiği görülür. Fakat bu arayış ve gayretler ancak II. Mahmud’un ölüp yerine Abdülmecid’in geçmesinden sonra olgunlaşmış ve meyve vermiştir. Kasım 1839’da

Gülhane’de okunan meşhur hatt-ı hümayundan kısa bir zaman sonra konuyla ilgilenecek özel bir komisyonun kurulduğunu tesbit etmekteyiz. Avrupa’da uygulanan postacılık usullerini de bilen Mustafa Sami Efendi 4 Temmuz 1840’ta Posta Müdürü olarak tayin edilmiştir. Kuruluş çalışmalarını yürüten Mustafa Sami Bey 9 Eylül’de bu görevden ayrıldığında yerine Ahmed Şukrû Bey getirilmiştir ki, bu sırada çalışmalar kesin bir sonuca ulaşmış ve 23 Ekim 1840’da Posta Nezareti resmen kurulmuştur. Kuruluşu takip eden ilk ay içerisinde de önce 28 Ekim’de Edirne, sonra 2 Kasım’da da Anadolu taraflarına ilk postalar çıkarılmıştır. Böylece Osmanlı haberleşme teşkilâtı demek olan “ulak-menzilhâne”, ikilisi, Posta Nezareti adı altında yeniden düzenlenmiş ve ülke ahalisine hizmet veren bir organizasyon haline gelmiştir.

Posta Teşkilâtı

Posta Nezareti 23 Ekim 1840’da kuruluşundan 21 Eylül 1871’de Telgraf Müdürlüğü’yle birleştiği 31 yıla yaklaşan bir süre içerisinde nezaret olarak kalmıştır. Bilindiği gibi “nezaret” kelimesinin günümüzdeki karşılığı “bakanlık”tır. Fakat şunu hemen belirtmek gerekir ki, Posta Nezareti bu ismi taşımış olmakla birlikte yine de bir Maliye, Ticaret, Nafia veya Evkaf nezaretleri seviyesinde değildi. Nitekim kuruluş çalışmalarını yürütmekle 4 Temmuz 1840’da görevlendirilen Mustafa Sami Bey’in tayiniyle ilgili belgede Posta İdaresi için; “İrad ve masrafı Maliye Nezaret-i Celilesine ait olmakla ve vükelâ-yı Devlet-i Aliyyeden birinin ne-

POSTA TELGRAF NEZARETİ: II.

Mahmud'un haberleşmenin düzene sokulmasını isteyen girişiminden sonra İstanbul ile yakın şehirler arasında posta taşımacılığı başladı. Mustafa Sami Efendi Posta Müdürlüğü'ne getirildi. Ahmed Şükrü Bey döneminde Posta Nezareti kuruldu. Kuruluş aşamasında özellikle İstanbul'da yoğun bir örgütlenme içinde olmuştur. Bir dönem nazırlık yapan Ağâh Efendi (sağda), bir dönem posta, telgraf ve telefon nazırlığı yapan Talat Paşa (solda).

zâretinde bulunmak üzere müdür ve memurîn marifetiyle idaresi..." denilmiştir. Aynı konuda kesinleşen kararda ise; gelir ve gideri Maliye Hazinesine ait olmak üzere Posta'nın Ticaret Nezareti'ne bağlı olarak çalışması öngörülmüştür. Daha sonra Ahmed Şükrü Bey de Posta İdaresi'ne Ticaret Nazırı Fethi Paşa'nın teklifi üzerine tayin edilmiştir.

Ticaret Nezareti'ne bağlı olan Posta Nezareti'nin kuruluşundan ancak bir sene sonra Kasım 1841'de Teşrifat Defteri'nde Ticaret Muhasebeciliği seviyesinde bulunduğu kabul edilmiş olduğunu görmekteyiz. Posta Nezareti'nin Ticaret Nezareti'ne olan bağımlılığı 13 Haziran 1852-13 Mart 1857 tarihleri arasındaki İltizam Dönemi hariç, Nafia Nezareti'ne bağlandığı 2 Şubat 1870'e kadar devam etmiştir. 21 Eylül 1871'de ise iki ayrı organizasyon olarak düzenlenmiş bulunan Posta Nezareti ve Telgraf Müdürlüğü, Posta ve Telgraf Nezareti adı altında birleşmişlerdir.

Posta Nezaretinin Merkez Teşkilâtı

Posta Nezareti kuruluş aşamasında öncelikle başkentte teşkilâtlanmıştır. Fakat meydana getirilen idare oldukça mütevazı bir nitelik arz etmektedir. Her ne kadar bütünüyle ilk kadroyu ve onun zaman içinde gelişimini tam olarak ortaya koyacak zenginlikte belgelere sahip bulunmamaktaysak da bu konuda bir kanaate sahip olabiliriz. Nitekim Zilkâde 1257/15 Aralık 1841-14 Ocak 1842 ayına ait maaş defterinden

öğrendiğimize göre İstanbul'da Posta Nezareti ve İstanbul Postanesi'nde, Nazır ve Postane Müdürü dahil 9 görevli ve 15 de posta tatarı olmak üzere toplam 24 görevli bulunmaktadır. Bunlara ödenen aylık ücret tutarı ise 17.975 kuruştur. T. evvel 1258/13 Ekim-12 Kasım 1842'de ödenen maaş tutarı ise nazır hariç 26.125 kuruştur (nazır maaşı daha önce 4.000 kuruştur) ve görevlilerin toplamı 47 kişidir. Görüldüğü gibi bu sırada merkez teşkilâtı oldukça hızlı bir gelişme içerisindeydi. Nitekim aradan birkaç ay geçmeden Ocak 1843'te kadro nazır, 18 asil memur, 49 tatar, 3 mülazım olmak üzere 71'e çıkmıştır. Bu sayı Haziran 1845'de 92'ye ulaşmış bulunuyordu. İlk dönemde İstanbul'da yalnız bir postanenin bulunmuş olmasına karşılık 13 Ocak 1863'ten itibaren posta pulunun kullanılmaya başlanması, ayrıca da şehir içinde posta taşımacılığı yapacak "Şehir Postaları'nın" kuruluşuyla Posta Nezareti'nin merkezdeki kadrosu oldukça gelişmiştir.

Taşra Teşkilâtı

Posta Nezareti'nin kuruluş yıllarından başlayarak gelişen ve genişleyen bir taşra örgütü vardır. Fakat Posta Nezareti'nin Anadolu ve Rumeli'nin hangi merkezlerinde müdür görevlendirdiğinin tesbitine geçmeden önce çok önemli bir iki noktanın açıklanması gerekir. Her şeyden önce Ekim 1840'da kuruluşu tamamlanan Posta Nezareti'nin Osmanlı Devleti'nin ilk haberleşme teşkilâtı olmadığını hatırdan çıkarmamak lazımdır. Yüzyıllardan beri yalnız dev-

lete hizmet etmiş, zaman içerisinde bazı değişiklikler geçirmiş olan "ulakmenzilhane" ikilisi, Posta Nezareti'nin kuruluşuna kadar devletin haberleşmesini gerçekleştirmiştir. Bu haberleşme kurumunun, artık uzunca bir süreden beri tatar olarak isimlendirilen görevlileri; bunların yolları boyunca uğradıkları, beygir değiştirip diğer ihtiyaçlarını giderdikleri menzilhaneleri vardı. Kuruluşu sırasında Posta Nezareti, tatarlardan bir kısmını "posta tatarı" olarak kendi kadrosu içine almıştı. Diğer tatarlar da çeşitli görevlere yerleştirildiler. Menzilhaneler için durumun gerektirdiği yeni bazı düzenlemeler getirildi. Fakat menzilhanelerde çalışan, diğer görevleri yanında en önemli vazifeleri posta tatarlarına hizmet olan menzilciler ve öteki menzil vazifelileri fiilen çalıştıkları Posta Nezareti'nin taşra kadrosu içinde yer almadılar. Ayrıca gayr-ı muntazam postanelerin (Posta Nezareti tarafından müdür tayin edilmeden, mahallinden temin edilen görevli ve imkânlarla postacılık yapılan merkez) görevlileri de doğrudan Posta Nezareti'ne bağlı değillerdi ve nezaretin taşra örgütü içerisinde gösterilmemekteydiler. Böyle olunca Posta Nezareti'nden maaş alan ve onun tarafından tayin edilen görevli sayısının çok az olmasına rağmen, bunun birkaç katına ulaşabilecek sayıda kişinin ve postanenin de posta hizmetlerinin yürütülmesinde doğrudan görev yapmakta bulunduklarını unutmamak gerekir. Nitekim kuruluşunun altıncı senesinin sonunda, Posta Nezareti'nin taşraya gönderdiği posta müdürü sayısı yalnızca 37'yd.

Aynı tarihte muntazam olarak 2.062 saatlık bir yolda tatarlarla; en az bu kadar bir mesafe içinde de sürücüler vasıtasıyla hizmet gören postayı taşrada 37 müdürün idare etmesi mümkün değildir. Bir örnek vermek gerekirse, daha ilk kuruluş senesinin dolduğu bir sırada yalnız Beyrut'daki "gayrı muntazam" postanenin bir müdür, bir kâtip ve yedi sürücüsü vardı. Bunlar Posta Nezareti tarafından doğrudan tayin edilmedikleri gibi, maaşlarını da nezaret bütçesinden almamaktaydılar. Bu sebeple de Posta Nezareti'nin taşra kadrosu içerisinde gösterilmemektedirler.

Posta Nezareti'nin kuruluşundan sonra taşrada açtığı ilk merkez Edirne'dedir. Bunu diğerleri takip etmiştir. Özellikle ticaretin geliştiği merkezlere öncelikle müdürler tayin edilmiştir. Bunlar postacılık usullerini İstanbul'da bizzat uygulamalı olarak öğreniyorlardı. Nitekim Haziran 1841'de bu şekilde yetişmiş elemanlardan 7 mülazım Yenişehir, Selanik Serez, Niş, Yanya, Ankara ve Kayseri'ye tayin edilmişlerdi; Ağustos'ta ise Konya, Adana, Halep, Şam ve Akka'ya postane müdürleri tayin edilerek "muntazam postaneler" kuruldu. Bununla birlikte yukarıda değindiğimiz nedenlerden dolayı posta müdürü tayinlerinin oldukça yavaş yürüdüğünü belirtmek gerekir. Haziran 1845'de nezaretin taşradaki kadrosu içerisinde görev yapan müdürlerin sayısı 21'i Anadolu, 13'ü Rumeli olmak üzere 34'tü. Bunlar 300 ilâ 750 kuruş arasında maaş almakta olan Anadolu'da; Şam, Halep, Adana, Beyrut, Bursa, Ankara, Kayseri, Konya, Isparta, Kütahya, İzmir, Aydın, Erzurum, Trabzon, Samsun, Bağdat, Musul, Diyarbakır, Sivas, Eğin, Bolu. Rumeli'de; Edirne, Varna, Kalas, Filibe, Serez, Yenişehir, Niş, Yanya, Sofya, Vidin, Manastır, Şumnu'dur. Aradan iki sene geçtiğinde ise sayı ancak 37'ye çıkmıştı. Bununla birlikte daha önce değindiğimiz muntazam, gayrı muntazam postaneler hatırlandığında, bu 37 posta müdürüyle gerçekleştirilen hizmetin büyüklüğü daha iyi değerlendirilir. Nitekim bu sırada 37 merkez arasında postanın tatarlarla taşındığı 15 büyük yol açılmış bulunuyordu. Böylelikle 2.062 saatlik (saat, iki nokta arasındaki uzaklığı belirtmek için söyleniyor, örnek: İstanbul-Edirne arası 44 saattir) bir mesafeye muntazam posta taşınmıştır. Bu yollar şunlardır:

Rumeli'de:

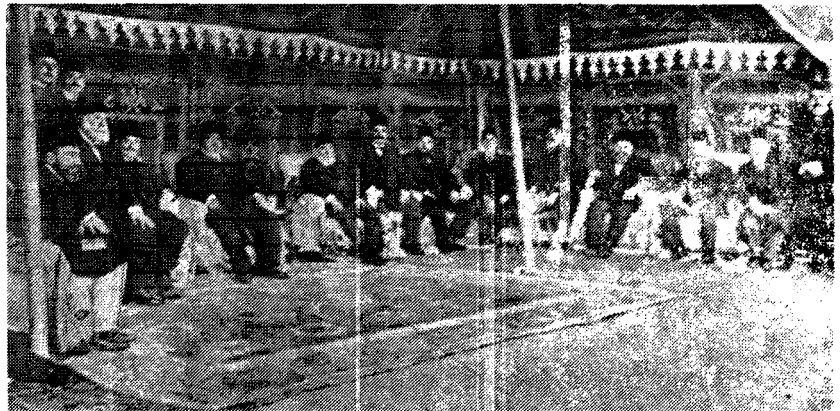
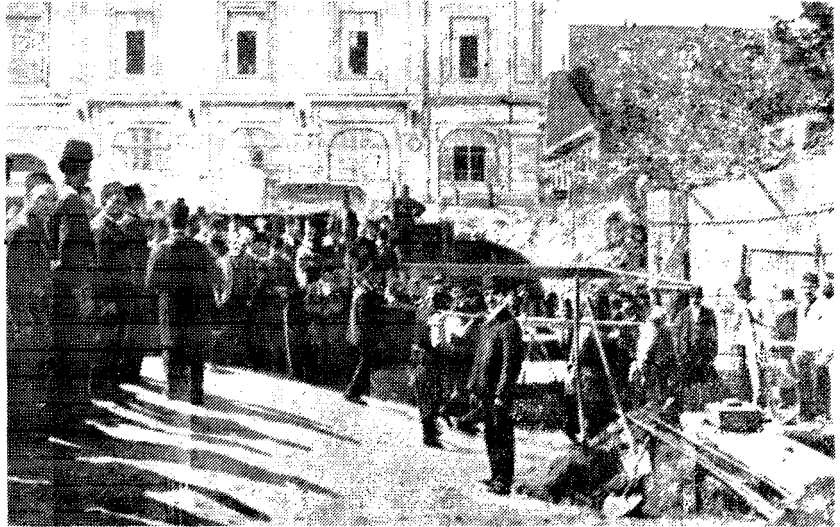
Dersaadet'den Edirne yolu	44 saat
Edirne'den Kalas yolu	130 saat
Edirne'den Vidin yolu	99 saat
Edirne'den Manastır yolu	123 saat
Dersaadet'den Selânik ve Yanya yolu	186 saat
Filibe'den Belgrad yolu	102 saat
Kumanova'dan Bosna yolu	101 saat
Manastır'dan İşkodra yolu	54 saat

Anadolu sahasında:

Dersaadet'den İzmir yolu	87 saat
Dersaadet'den Alaiye (Alanya) yolu	58 saat
Dersaadet'den Şam yolu	319 saat
Dersaadet'den Kayseri yolu	186 saat

Dersaadet'den Diyarbakır yolu	270 saat
Diyarbakır'dan Bağdat yolu	169 saat
Trabzon'dan Erzurum yolu	54 saat
Toplam	2.062 saat

Taşradaki muntazam postanelerin sayısı Mayıs 1849'da 19'u Rumeli ve 25'i Anadolu'da olmak üzere 44'e çıkmıştır. Eylül 1868'de Posta Nezareti yeni bir çalışma düzeni içerisine girdiğinde Rumeli'de tatar caddesi üzerinde 16 merkez bulunuyordu. Bunlardan 36'sında postane müdürü vardı. Anadolu'da ise tatar caddesi üzerinde bulunan merkez sayısı 142'ydi ve bunların 30'unda posta müdürleri görev yapıyordu. Bunların haricindeki merkezlerde

MERKEZDEKİ KURULUŞ: Öncelikle İstanbul'da hızlanan kuruluş çalışmaları içinde Posta Nezareti ve İstanbul Postanesi'nde önceleri 24 görevli varken, bu sayı 1845'te 92'ye ulaştı. Bu tarihten sonra şehir içinde posta taşımacılığı yapan postaların kurulması ve 1863'ten sonra posta pulunun kullanılmaya başlanması merkezdeki kadroyu daha da geliştirdi. Posta Telgraf Nezareti'nin temel atma töreni (üstte) ve törende hazır bulunanlar (altta).

ise gayr-ı muntazam postaneler vardı, yani postayı sürücüler taşımakta ve ancak adi mektup ve bazı evrak postacılığı yapılmaktaydı. Posta Nazırı Yâver Paşa'nın (nezareti 17 Ağustos 1868-21 Eylül 1871) çabaları sonucu gerçekleştirilen yeni çalışma düzeni içerisinde Posta Nezareti'nin merkez ve taşra teşkilâtında da önemli bazı değişiklikler yapıldı. Buna göre: Posta İdaresi'ni ilgilendiren konuları görüşmek üzere Posta Nezareti memurlarının ileri gelenlerinden oluşacak bir meclis kurulmaktaydı. Nezaretin taşradaki teşkilâtı on bir daireye ayrılmıyordu. Her daireye bir merkez müdürü, yanına bir kâtip ve bir mukayyid tayin edilmekteydi. Bu dairelere bağlı postanelerin mü-

dürleri mahalli meclisler tarafından seçilecek, kefalete bağlanan bu müdürler Posta Nezareti'nin tasdiğiyle tayin olunacaklardı. Bir fikir sahibi olabilmek bakımından bu 11 daireyi ve yalnızca bir dairenin bağlı birimlerini göstereyim. Daireler:

Edirne, Varna, Saraybosna, Selânik, Galos, Galata, İzmir, Halep, Diyarbakır, Trabzon, Samsun.

Birinci daire olan Edirne merkezine bağlı birimler ise şunlardır: Maiyet müdürlükleri: Niş, Sofya, Samako, Filibe, Kızanlık, Zağraiatik, Vidin, Pilevne, Lofca, Tırnova, İslimye. Şubeler ise: Enez, Hasköy, Cisrimustafapaşa, Keşan, Tatarpazarcığı, Çırpan, Lüleburgaz, Dobnice, Rahova, Kırklareli, Kös-

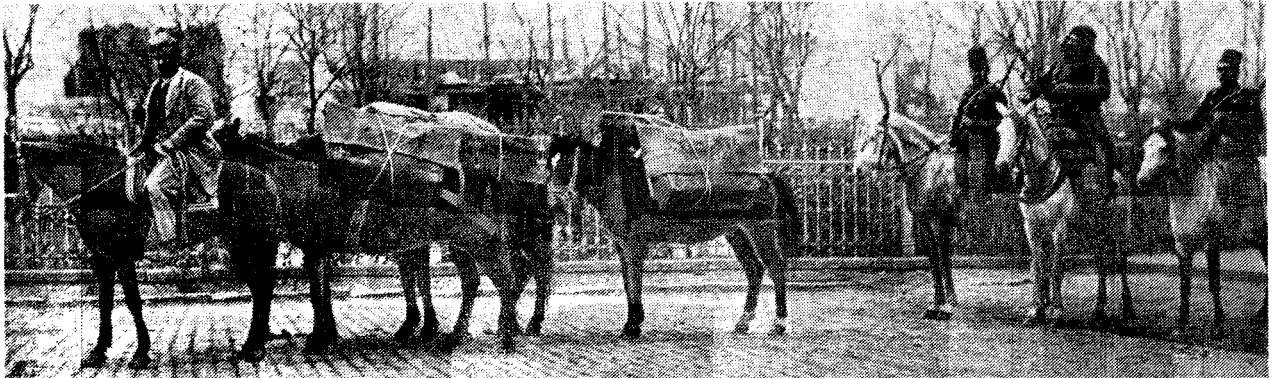
tendil, Karlova, Gabrova, Palanka, Kalfa, Çorlu, İhtiman, Berkofça, Malkara, Şehirköyü, Firecik, Lom, Megri, Silivri, Uzunköprü, Yanbolu, Cisierrigene.

Yeni düzenlemede, daireler dahilindeki postane müdürleri, posta memuru sıfatıyla bulunacak ondalıkçı, zarf ve pul satıcılarını kontrol ve teftiş; merkez müdürleri ve menzilhanelerin çalışmalarına nezaret etmek üzere Rumeli'de iki, Anadolu'da iki ve İstanbul ile Arabistan'da birer olmak üzere altı Posta Müfettişi tayin edilmiştir. Bu kadro küçük bazı değişikliklerle Posta ve Telgraf idarelerinin birleşmesine kadar devam etmiştir.

Posta Hizmetleri

İlk Postaneler: Posta İdaresi'nin kendisinden beklenen hizmetleri yerine getirebilmesi için görevliler kadar olmasa bile, araç-gerece ve bu arada hizmet binalarına, postanelere ihtiyacı olacağı açıktır. Bununla birlikte ilk Osmanlı postaneleri hakkında, başkent hariç fazla bir bilgimiz bulunmamaktadır. İstanbul'da Posta Nezareti ve İstanbul Postanesi, Postane-i Âmiye ismiyle açılmış olan binadaydı. Postane-i Âmiye, Eminönü'nde Yeniciami avlusunda bulunuyordu. Evkaf'a ait olan bu bina daha önce Cizyehane olarak kullanılmıştı. Şehrin ortasında, ticaret merkezine ve sahile yakın olması sebebiyle burası Posta Nezareti'ne verilmişti. Kapısının üzerine Abdülmecid'in bir tuğrası konmuş, celi hatla da Postane-i Âmiye yazılmıştı. Yabancıların anlaması için Posta kelimesi Fransızca "Poste" şeklinde ayrıca eklenmişti. Postane-i Âmiye binası iki katlı, ahşap bir yapıydı. Üst katı Posta Nezareti birimlerine ayrılmış, alt kat ise İstanbul Postanesi olarak düzenlenmişti.

**TAŞRA
ÖRGÜTLENMESİ:** *Posta Nezareti'nin kurulmasından sonra o güne kadar taşrada haberleşme görevini yerine getiren "ulak-menzilhane" ikilisi yerini yeni yapılara bıraktı. Tatarlar "posta tatarı" olarak nezaretin kadrosu içine alındı, tatarlara hizmet eden menzilciler de nezaretin taşra kadrosunu oluşturdular. Bu arada taşraya posta müdürleri de gönderildi. Posta tatarları (altta), resmi elbiseli posta tatarları (sağda).*

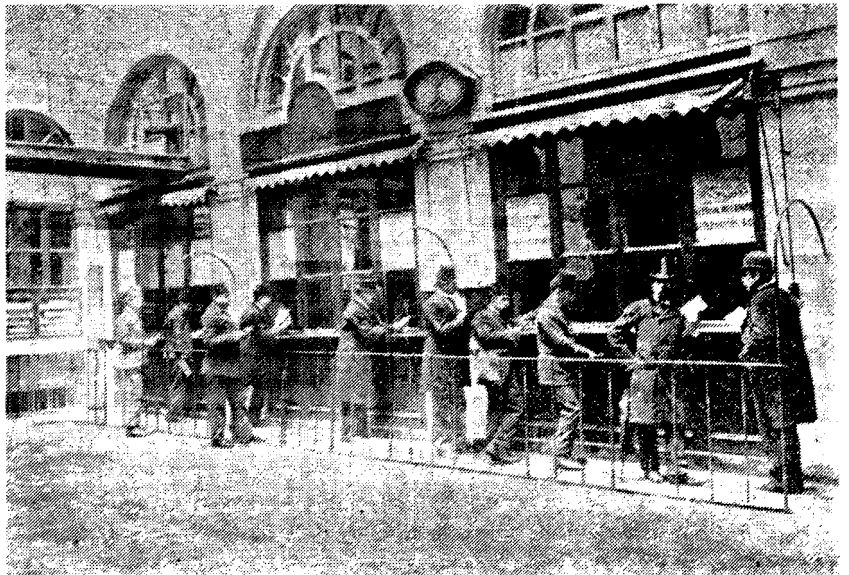
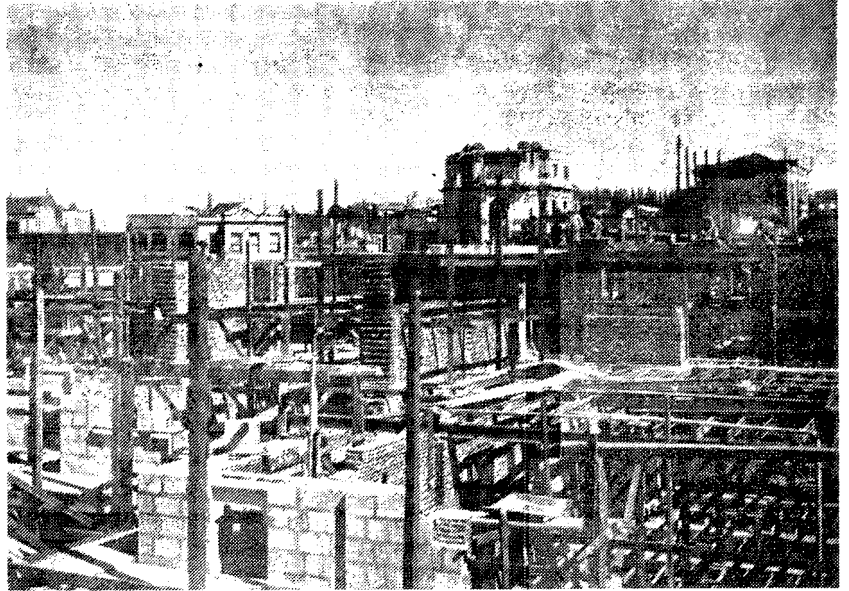

Postanın kuruluş yıllarında taşra postanelerinin durumlarının ne olduğunu 16 Kasım 1840 tarihli Birinci Posta Kanunu'nun getirdiği esaslardan hareketle tahmin etmek mümkün olur. Buna göre; postaneler imkânların elverdiği ölçüde şehrin merkezinde, hücreli veya dolaplı, ayrıca rafları bulunan bir odadan ibaret olacaktı. Bu odada, görevlilerin çalışacağı kısımla postaneye bir iş için gelenlerin arasında bir kapı veya pencere bulunacaktı. Giriş kapısının üzerine buranın postane olduğunu gösterir bir hevhâ konulacaktı. Ayrıca kapı üzerinde postaların çalışma esaslarıyla ücret tarifelerini gösteren yazılar bulundurulacaktı. Tabiatıyla hizmetin gereği olan terazi, sandık, defterler, mühürler, muşambalar ve diğer gerekli eşya da postanelerde bulundurulmaktaydı.

İlk dönem postanelerinden çok azı hakkında elde edilebilen belgeler, bize onların yukarıdaki özellikleri taşıdıklarını doğrulamaktadır. Yani bunlar hizmetin görülebileceği oldukça da basit yapılarıdır. Denebilir ki, bir yerde postane açılacağına bu özelliklere sahip bir oda varsa burası postane yapılır ve yahut da kiralanırdı.

Posta İşleyen Mahaller: Burada 1840'larda hâlâ çok geniş topraklara sahip bulunan Osmanlı İmparatorluğu'nun bütününe işleyen postaları ve onun güzergâhlarını ayrı ayrı gösterme imkânımız bulunmamaktadır. Fakat şu kadarına işaret etmek gerekir ki, eldeki belgeler, daha ilk yıllardan itibaren ülkenin en uzak noktalarına kadar posta hizmetlerinin götürülmeye çalışıldığını göstermektedir. Bunun için önemli bölgeler muntazam postanelere kavuşturulmuş, diğer kısımlarda ise mahallinden sağlanan imkânlarla postacılık gerçekleştirilmiştir.

Postanelerin Kabul Ettikleri Posta Maddeleri: Posta Nezareti kuruluşu sırasındaki mütevazî teşkilâtıyla ancak evrak postacılığı yapmıştır. Fransız Posta Kanunu'ndan faydalanılarak yapılan 16 Kasım 1840 tarihli ilk posta kanununda, postaların yalnızca aslı kâğıt olan posta maddelerini taşımaları öngörülmüştür. Mektuplar, "adi, taahhütlü" ve "tahrirât-ı mühimme (resmî)" olmak üzere üç çeşittir. Bunlara ilave olarak gazete, evrak ve takvim de postalarca taşınmaktadır. Bununla birlikte bu uygulama kısa süre sonra genişletilmiş ve yalnız muntazam bölgeler arasında olmak şartıyla Ocak 1841-

KISA SÜREDE YAYGINLAŞMA: Posta Nezareti kurulduktan sonra taşrada açılan ilk merkez Edirne oldu. Bundan sonra özellikle imparatorluğun ticaret merkezlerinde yeni kuruluşlara gidildi. Selanik, Niş, Yanya, Halep, Şam ve Konya gibi yerlerde "muntazam postaneler" kuruldu. Bu muntazam postanelerin sayısı 1849'da 44'e yükselirken Anadolu ve Rumeli'de tatar caddesi üzerinde görev yapan 258 merkez bulunmaktaydı. İstanbul'da posta, telgraf merkez binasının inşaatı (1905) ve Osmanlı Postanesi mektup teslimi.

den itibaren emanet akça ve numunelik ticaret eşyası taşınmasına başlanmıştır. Bu durum 17 yıl devam etmiştir. Fakat kara postacılığında yük taşıyıcı olarak hemen yalnızca beygirlerden faydalanılmakta olduğundan, numunelik eşya ve akça taşınması güçlükler arzetti. Ayrıca da postaların sürati-

ni düşürüyordu. Bu konular 1857'den itibaren defalarca ele alınmıştır. Fakat ne ticarete direkt katkısı olması arzu-lanan postaların, akça ve icarî eşya örneklerini taşınmasından tamamen vazgeçilebilmiş, ne de bu hizmetleri kolayca gerçekleştirebilecek imkânlar, bir örnek olarak arabalı postacılık gerçekleştiri-

lebilmıştır. Bu arada sınırlı bir uygulama olmak üzere Ekim 1862'den itibaren bazı merkezler arasında posta havalesi muamelesine başlanmıştır. Bugün modern postanın verdiği hizmetlerin benzerlerinin Osmanlı Postası'nda uygulamaya konulması ise daha çok 1876'dan sonraki yıllardadır.

Mektupların Dağıtım-Müvezzilik: Birinci Posta Kanunu'na göre; muntazam (posta müdürü bulunan) bir merkeze gelen mektuplar, Posta Müdürü tarafından önce jurnaline göre kontrol edilir, sonra da alfabetik sıraya konur-

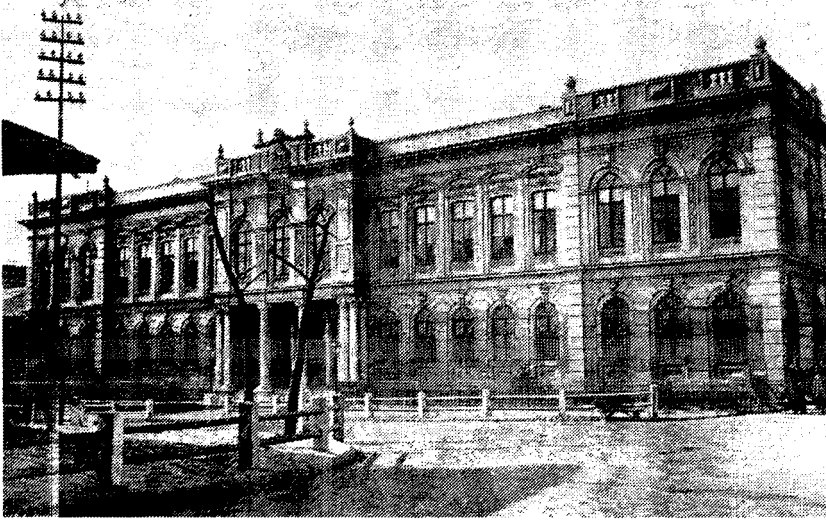
du. Alıcı mektubunu bizzat postaneden alırdı. Mektup taahhütlü ise, alıcıdan bir alındı belgesi alınarak, postanede saklanırdı. Yani bu sırada bir müvezzilik hizmeti yoktu. Ancak Eylül 1861'de çıkarılan bir yönetmelikle, sahibinin postaneden almadığı mektubun mektupçular tarafından adreslerine götürüleceği hükmü yer almıştır. Fakat bu uygulamanın İstanbul'da daha önce başlamış olması gerekir. Burada mektupçubaşılık, artırılmaya bir kişiye verilir, Postaneye belli bir para ödeyen bu kişi, müvezzilik görevi karşılığı olarak al-

cıdan "ücret-i kademiyye" alırdı. 1864'te bunun mektup başına 20 para olduğunu görüyoruz. Bununla birlikte aynı tarihte taşrada bu hizmetin karşılığı olarak ne kadar bir ücret alınmakta olduğunu bilememekteyiz. Bu uygulama bazı değişikliklerle Haziran 1882'ye kadar devam etmiştir. Bu tarihte Üçüncü Posta Kanunu'yla müvezzilik hizmetinin ücretsiz yapılması esası getirilmiştir. Tabiatıyla bu husus yalnızca mektuplar ve bazı evrak için geçerliydi. Diğer posta maddeleri yine postanede alıcısına teslim ediliyordu.

Posta Tekeli

a) Posta Nezareti'nin İltizama Verilmesi: Dünya postalarının gelişim tarihleri incelendiğinde, halkın bu hizmetlerden faydalanmaya başlamasıyla birlikte postacılık faaliyetlerinin arttığı ve devletlerin de zaman zaman posta idarelerini maktu bir bedel karşılığı özel kişi veya kuruluşlara devrettiği görülür. Osmanlı Devleti'nde, iltizam denen bu idare şekli yaygın bir uygulamaydı. Yani bir kişi belli şartlar dahilinde bir hizmeti yapmaya talip olmakta, devletin buradan temin edeceği parayı peşinen veya taksitle vererek, işletmeyi idare etmekte, tabiatıyla daha çok kazanmaya çalışmaktaydı. Posta Nezareti'nin iltizama verilmesi ilk defa Birinci Posta Nazırı Ahmed Şükrü Bey (nezareti Eylül 1840-Nisan 1842) döneminde sözkonusu olmuştur. Bizzat nazır, postanın maktu bir bedelle, üç seneliğine kendisine verilmesini istemişse de, bu sırada görevden ayrıldığından uygulamaya geçilememiştir. Fakat daha sonra İsmail Paşa, şimdiki senelik gelirinden 1.000 kese fazlasını devlete vereceğini taahhüt ederek, Posta Nezareti'ni mültezim sıfatıyla idareye talip olmuştur. Bu istek kabul edilmiş ve 13 Haziran 1852-13 Mart 1857 arasında postalar iltizamla İsmail Paşa tarafından idare edilmiştir. Fakat sonuçta bu tarz idarenin hazineye hiç de yararına olmadığı tesbit edilmiştir. Ayrıca mültezim yetkilerini kötüye kullanmıştır. Bu sebeple kendisi cezalandırılarak Bolu'ya sürtülmüş ve Avrupa postalarında oldukça uzun süreler devam eden iltizamla idareye, Osmanlı Postası'nda beş yıla yaklaşan bir uygulamadan sonra son verilmiş, devletin yıkılışına kadar da bir daha iltizam idaresine dönülmemiştir.

b) Mektup Taşımacılığının Yalnızca Posta İdaresine Verilmesi: Bilindiği üzere Osmanlı İmparatorluğu sınırları için-

İLK POSTANELER: Posta Nezareti kurulduktan sonra ilk postaneler İstanbul'da açıldı. Eminönü'nde Yenicami avlusunda bulunan Postane-i Âmire binası şehrin ticaret merkezine yakın olduğu için posta işlerinin görülmesinde kolaylık sağlıyordu. Nezaretin ilk kurulduğu yıllarda varolan postaneler hakkında çok fazla bilgi olmadığı için diğer semtlerdeki işleyişin nasıl olduğu bilinmemektedir. İstanbul'daki ilk postane binası ve PTT nazırı İstanbulluyan Efendi.

ULAŞTIRMA VE HABERLEŞME Tanzimat Döneminde Osmanlı Posta Örgütü

de yaşayan halk, Posta Nezareti'nin kuruluşundan önce devlet haberleşme teşkilâtı demek olan "ulak-menzilhane" ikilisinin çalışmalarından faydalanamamaktaydı. Bununla birlikte, haberleşmenin bir ihtiyaç olduğu göz önünde bulundurulduğunda, bunun değişik yollardan giderilmiş olacağını düşünmek doğaldır. Nitekim burada karşımıza tüccarın ve halkın haberleşmesini düzensiz bir şekilde de olsa temin etmeye çalışmış olan sâ'î, kiracı, katırcı ve emanetçi gibi unsurlar çıkar. Bunlara bir de daha önce tatarlık görevi yapan, fakat Posta Nezareti'nin kuruluşundan sonra posta tatarı olamayanların bir kısmını ilave etmek gerekir. Çünkü bunlar da eski alışkanlığın bir devamı olarak posta maddelerini kendi hesaplarına taşımaya devam etmişlerdir.

Osmanlı Devleti'nin halkın da faydalanacağı postaları kurarken çeşitli gayeleri vardı. Bunların en önemlilerinden biri, haberleşme maddelerine fesadın karışmasının önlenmesi, bir diğeri de gelir teminiydi. Tabiatıyla bu durumda devlet, postacılık faaliyetlerini tekel altında yürütecekti. Fakat birinci Posta Kanunu'nda bu hususta hiçbir hüküm getirilmemişti. Bu durumda bir yandan sâ'î, kiracı, katırcı ve emanetçiler; öte yandan da eski tatarlar ücreti karşılığında mektup ve benzeri maddeleri taşımaya devam ettiler. Yasadaki bu açıklık kısa zamanda idarenin de dikkatini çekti ve bunlarla mücadele Ocak 1841'de başlatıldı. Uzun süre devam edecek olan bu mücadelenin esası; postayı taşıma hakkının Posta Nezareti'ne ait olduğu, başkalarının bu göreve talip olmalarıyla hem gelir kaybının, hem de haberleşme hizmetlerinde yolsuzlukların olabileceğiydi. Posta Nezareti'nin bu unsurlarla ve ayrıca da yine ücreti karşılığı posta maddeleri taşımaya yeltenen bazı araba şirketleriyle yaptığı mücadelenin oldukça uzun sürmüş olduğunu eldeki belgelerden öğrenmekteyiz.

Postaların Taşınması Problemi

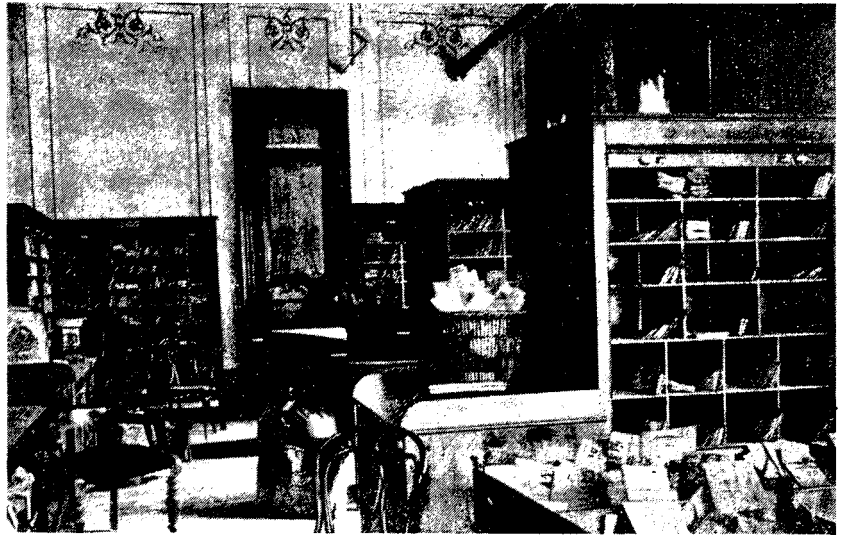
Posta Nezareti ülke içerisinde posta taşımacılığını kendisinden önceki dönemde kullanılan vasıtalarla sağlamıştır. Yani öncelikle menzilhaneler arasında beygirler ve yerine göre diğer yük taşıyıcı hayvanlardan faydalanmıştır. Bu arada bazı merkezlere posta denizden ulaştırılmıştır. Bununla birlikte özellikle ilk 20-25 sene içerisinde, posta taşımacılığının büyük çoğunlukla ka-

radan, beygirler sırtında gerçekleştirildiğini görürüz. Hemen her tarafı denizlerle çevrili olan Osmanlı devletini, kara taşımacılığına iten birçok nedenler bulunmaktaydı. Kanaatimizce en önemli neden ise; devletin elinde o sırada yeterli kadar yük ve yolcu taşıyacak vapurların bulunmamasıdır. Çünkü posta taşımacılığı, ancak limanlar arasında düzenli bir şekilde yük ve yolcu taşıyan vapurlarla gerçekleştirildiğinden iktisadi olabildi. Osmanlı Devleti'ni kara postacılığına iten diğer bir önemli neden ise, şüphesiz sahillerde yabancı posta-

ların kesif rekabetidir.

Karadan posta taşımacılığının birçok güçlükleri vardı. Öncelikle yollar boyunca yer alan menzilhaneler arasında beygirler sırtında nakliyat çok güçlü. Taşınan yük az oluyordu. Alınan bütün tedbirlere rağmen, soyulma tehlikesi vardı. Ayrıca maliyet aşırı yükselmekteydi.

Posta Nezareti'nin bütün imkânsızlıklara rağmen denizyollarından istifadeye çalıştığını vurgulamak gerekir. Nitekim Trabzon ve Erzurum'a postalar baştan itibaren denizden gönderilmiş-

DAĞITIM: Dağıtım hizmetlerinin tam örgütlenmediği dönemlerde merkeze gelen mektuplar jurnaliné göre kontrol edilir ve alıcı mektubunu bizzat postaneden alırdı. 1861'de ise sahibi tarafından alınmayan mektupların mektupçular tarafından götürülmesi öngörüldü. Bu görevi yapan kişi ise alıcıdan "ücret-i kademiyye" alırdı. Sonunda 1882'de çıkarılan Üçüncü Posta Kanunu ile bu hizmetlerin ücretsiz yapılması kuralı getirildi. İstanbul'da postane dağıtım servisi ve "müvezzi"ler.

tir. 1859'da postacılık gagesiyle iki vapur satın alındığını, bunlara Sür'at ve Gemlik isimlerinin verildiğini görmekteyiz. Temmuz 1863'te ise Sahil Postaları kurulmuştur. Ülke içinde demiryolları kurulmaya başladığında, postalar bu yoldan da faydalanmışlardır.

Postada Ücret Tarifeleri-Pul

Tanzimat dönemi postası yaptığı hizmetlere karşılık zaman içerisinde çeşitli değişiklikler gösteren değişik tarifeler uygulamıştır. Burada bu tarifeleri ayrı ayrı göstermek yerine, bunların tesbitinde etkili olan esasları belirtmeye çalışalım. Bu dönem tarifelerinin en dikkat çekici özelliği; mektup ve evrak posta ücretlerinin tesbitinde mesafe ve ağırlığın etkili olmasıdır. Bir örnek vermek gerekirse; İstanbul'dan Ankara'ya gönderilen bir mektupla, Kayseri, Bağdat, Cidde veya Niş'e giden mektupların posta ücretleri değişik olmuştur. Aynı şekilde mektupların ağırlığı da fiyatlara aksettirilmiştir. Nitekim ilk tarifede 3 dirhem ağırlığındaki bir adi mektubun, bir saatlik mesafeye bir paraya, 4 dirhemliğin aynı mesafeye 1,5; 5 dirhemliğin 2 paraya gideceği belirtilmiştir. Günümüz postalarının tarife tesbit esaslarına ters gelen bu uygulama, 1840'da İngiltere'de Rowland Hill'in yapmış olduğu posta reformuna kadar bütün Avrupa için de geçerlidir.

Posta Nezareti'nin fiyat tesbitinde et-

kili olan bu iki hususun haricinde diğer bir etken ise, posta taşımacılığının karadan veya denizden gerçekleştirilmiş olmasıdır. Denizyoluyla taşımacılık daha ucuza mal olduğundan, fiyatlar bu sahada düşük tutulmuştur. Bununla birlikte sahil merkezlerine postanın ucuza taşınmasının diğer bir sebebi daha vardır. Bu da ücretlerin düşürülmesiyle ülke içinde, özellikle sahillerde teşkilatlanmış olan yabancı postalarla rekabet etme düşüncesidir. Fakat buna bir bakıma zıt düşen bir uygulama da, fiyatları yüksek tutarak hazineye gelir temin etme gayretleridir. Nitekim Ağâh Bey (24 Ağustos 1861-21 Mart 1865) zamanındaki fiyat ayarlamalarında bu ilkenin ağır bastığını tesbit etmekteyiz.

Bu vesileyle ülkemizde posta pulunun ilk defa kullanılmaya başlanması üzerinde biraz duralım. Mektup ücretlerinin bir makbuz karşılığında önceden alınması yönündeki çalışmaların 1653 Paris "Petite Poste"una kadar uzanan bir geçmişi varsa da, bugünkü anlamda pul uygulaması dünyada ilk defa 6 Mayıs 1840'da İngiltere'de başlamıştır. Bunu kısa zamanda diğer Avrupa postaları takip etmiştir. Ağâh Bey, beşinci Posta Nazırı olarak göreve başladığında, postalarda bazı yenilikler yapmak istedi. Zaten kendisinden bunun beklendiği, bazı ıslahatlar yaparak, posta gelirlerini artırması gerektiği, tayıy kararnamesindeki "bu misillü işlerde vukuf ve malumatı bulunduğu" ifa-

desiyle de belirtilmişti. Ağâh Bey, postalarda yapmak istediği ıslahat çalışmalarında, Rowland Hill'i kendisine örnek aldı. Onun İngiltere'de 21 sene önce yaptığını Posta Nezareti'nde aynen uygulamak istedi. Bu konuda hazırladığı detaylı lâyiha'yı Maliye Nezareti'ne sundu. Özellikle mektup ücretleriyle ilgili olan bu lâyihanın; ücretlerin düşürülmesi ve mesafeye göre ücret alımından vazgeçilmesi, böylece halkın daha fazla mektuplaşmasının temini yolundaki teklifleri kabul edilmedi. Yalnızca posta pulu kullanılması düşüncesi yerinde bulundu. Böylece yapılan hazırlıklardan sonra 13 Ocak 1863'den itibaren Osmanlı postalarında pul kullanılmaya başlandı. Bu uygulamanın ne demek olduğunu daha iyi anlatabilmek için 1840'dan itibaren 22 sene süreyle, postanelerde bir mektup için yapılan işlemlere kısaca değinmek gerekir.

Birinci Posta Kanunu'na göre; mektup göndermek isteyen kişi önce, "muntazam" bölgede ise, mektubunu postaneye götürür ve memuruna teslim ederdi. Tabiatıyla âdi mi, taahhütlü mü göndereceğini belirtirdi. Bir pencereden bunu alan memur hemen tartar, tarifese uygun olarak ücretini alırdı. Ne kadar ücret aldıysa bunu kırmızı mürekkeple mektubun üzerine yazardı. Zarfın bir kenarına da mektubun cinsine göre siyah boyalı mührü basar ve dolaba koyardı. Sonra da posta çıkarıldıgı gün mektuplar ve diğer posta maddeleri iki saat evvel gidecekleri yerlere göre ayrılır, her birine bir numara verilir. Bu numaralara göre cetvelle (posta jurnali), sırayla her birinin isim ve şöreti, ağırlığı, alınan ücreti kaydedilirdi.

Mektuplar adi, taahhütlü ve mühimme olurdu. Bu nedenle gerek bunlar ve gerekse, diğer posta maddelerinin postaya verilmesi, ücretlerinin ayrı ayrı hesaplanarak alınması, sıraya konulması posta memurları için güç olur, yanlışlıklar meydana gelirdi. Ayrıca bu sistemde alınan ücretin mektuba eksik yazılması da mümkündü. Birinci Posta Kanunu'nda bu konuda gerekli yasal tedbir alınmıştı. Bu yapılan işlemlerin "muntazam" postanelerde yapıldığını tekrar belirtmek gerekir. Çünkü mektup ücretleri ancak muntazam postanelerde alınabilirdi. Gayrı muntazam postanelerden gönderilen mektupların ücretleri ise, yukarıdaki işlemler yapılmak suretiyle mektup alıcısından istenirdi.

POSTALARIN TAŞINMASI: Posta Nezareti'nin kurulmasından sonra yaklaşık 25 yıl boyunca postalar yine eskiden olduğu gibi karadan ve hayvan sırtında taşındı. Denizden taşınma olmayışının nedenlerinden biri de sahillerde faaliyet gösteren yabancı postalardı.

Ancak daha sonra bu amaçla gemiler alındı ve demiryollarının işletmeye geçmesiyle, ulaşılabilen yerlere bu yolla taşınma yapıldı. 1890'larda posta arabasıyla nakliyat (karşı sayfada) ve PTT Nazırı Oskan Efendi.

İşte Ağâh Bey'in çalışmalarıyla ülkemizde posta pulunun kullanılmaya başlandığı Ocak 1863'ten itibaren bu işlemler büyük ölçüde basitleştiği gibi, bazı suistimalleri önlemek de mümkün olmuştur.

Postaların Hareket Günleri

Osmanlı postalarının kuruluş sırasındaki imkân ve ihtiyaçlarına göre kendilerine güzergâhlar tesbit edildiği gibi, çalışma günleri de belirlenmiştir. Bu sırada postaların her gün değil, çoğunluk ancak haftada bir defa çıkarılabildiğini söylemek gerekir. Bir örnek olmak üzere 1847'de İstanbul merkez olmak üzere çıkarılan postaları gösterebiliriz:

İstanbul'dan Rumeli'ye, her pazar-tesi akşamı iki tatar çıkarılır. Bunlardan biri sağ koldan Edirne'ye, diğeri de sol koldan Selanik ve Yanya'ya giderdi. Her iki posta pazar günü dönerlerdi.

Edirne'den, her çarşamba günü sağ koldan Kalas'a, orta koldan Vidin'e, sol koldan da Filibe, Kumanova ve Manastır'a üç tatar çıkarılırdı. Bu postalar Perşembe günü Edirne'ye dönerlerdi.

Rumeli bölgesinde yukarıda belirtilen merkezlerden ileri ayrıca tatarlarla eşya ve mektup gönderilmekteydi. Bunlar Filibe'den Belgrad'a, Kumanova'dan Bosna'ya ve Manastır'dan İskodra'ya belirli günlerde çıkarılan postalar-
dı.

İstanbul'dan Anadolu'ya, her çarşamba akşamı beş tatar çıkarılır. Biri sağ koldan İzmir'e, biri yine sağ koldan Alaiye'ye (Alanya), biri orta koldan Şam'a, biri orta koldan Kayseri'ye ve diğeri de sol koldan Diyarbakır'a giderdi. Buralardan posta pazar günü İstanbul'a dönerdi.

Rumeli kısmında olduğu gibi, imparatorluğun Anadolu kısmında da bu mevkilerden ileri ayrıca tatar postaları çıkarılırdı. Diyarbakır'dan Musul'a ve Bağdad'a ve Trabzon'dan Erzurum'a belirli günlerde postalar gönderilir ve geri dönerlerdi. Musul'dan Bağdat'a olan posta iki haftada bir defa çıkarılırdı.

İlerleyen zaman ve görülen ihtiyaç üzerine posta hareket günleri artırılmıştır. Özellikle deniz postaları, yabancı postalarla rekabet gayesiyle büyük sayılara ulaşmıştır.

Şehir Postaları

Buraya kadar görüldüğü gibi Posta Nezareti geniş ülkedeki çeşitli merkezler arasında postacılık yapmaya çalışmaktadır. Gelen mektupların adreslerine müvezziller tarafından ulaştırılması bile uzun süre düşünülememiştir. Halbuki bazen aynı şehirdeki kişilerin de birbirine mektup göndermesi gerekebilir. Burada karşımıza Şehir Postası çıkar.

a) *Birinci Şehir Postası:* Ülkemizde şehir postası kurulması düşüncesi ilk defa Posta Nezareti'nin tesisinden 24-25 sene sonrasında rastlar. Yapılan araştırmalar neticesinde, gereğine inanılan böyle bir organizasyonun kuruluşu ve memurlarının bir senelik maaşlarının 350.000 kuruşu bulacağı hesaplanır. Bunun üzerine Şehir Postası'nın bir müteahhit tarafından çalıştırılmasına karar verilir. Samancıoğlu Ohannes, Aznavuroğlu Osep ve Yanyalı Lianos efendilerden üçüncüsünün teklifi uygun bulunur. Böylece 9 Ağustos 1865 tarihli padişah onayıyla Birinci Şehir Postası Yanyalı Lianos Efendi'ye verilir. Lianos Efendi bu süre içinde Postane-i Âmir'e 365.000 kuruş ödeyecektir. Bu postanın çalışmalarını düzenleyen 38 maddelik bir nizamnâmesi çıkarılır ve 13 Aralık 1865 çarşamba günü çalışmalarına başlar.

Dönemin gazetelerinden tesbit edildiğine göre Birinci Şehir Postası, İstanbul ve çevresinde kısa zamanda teşki-

lâtını geliştirmiş, ahaliden büyük rağbet görmüştür. Fakat kesin olarak tesbit edemediğimiz sebeplerle bu posta, daha iltizam süresinin bitişine 4,5 sene varken Mart 1867'de çalışmalarına son vermiştir.

b) *Diğer Şehir Postaları:* 13 Aralık 1869'da İkinci Şehir Postası'nın çalışmaya başladığı görülür. Bu teşkilât kendisi için çıkarılan 22 maddelik bir kanunla, doğrudan Posta Nezareti tarafından idare edilmiştir. Bunu müteakip 13 Eylül 1875'de Üçüncü Şehir Postası'nın kurulduğunu görüyoruz.

Tanzimat devrinde İstanbul haricindeki Osmanlı şehirlerinde başka bir şehir postası uygulaması görmüyoruz. Bunun iki istisnası 1866-67'de Köstence ve Çirnova'da birer özel idare şeklinde teşkilâtlanmış olan şehir içi posta işletmeleridir.

Posta Tatarları ve Menzilhaneler

Uzunca bir süreden beri hemen tamamıyla tatar olarak anılan ulaklar Posta Nezareti döneminde de görevlerine Posta Tatarı olarak devam etmişlerdir. Zaten posta tatarları olmaksızın Posta Nezareti'ni ve posta hizmetlerinin var olabileceğini düşünmek bile güçtür. Posta Tatarlarının sayısı artan "muntazam" merkez sayısı ile orantılı olarak çoğalmıştır. Tatarların bu sırada aldıkları maaşlar 5-600 kuruş arasında değişmiştir. Bu maaş, Nezaretin diğer görevlilerine kıyasla hiç de az değildir.

Posta tatarları daha önceki dönemde olduğu gibi bu sırada da içlerinden birinin yönetiminde bulunmuşlardır. Bu yönetici Sertatarân veya Tatarân Müdürü ismini almış, tatarlardan bazen iki misli, bazen da daha fazla aylık almıştır. İlk Sertatarân Hüseyin Ağa'dır. Daha sonra Abdurrahman Ağa ve Ferhat Ağa bu göreve getirilmiştir.

Karadan beygirler sırtında yapılan posta taşımacılığında Posta İdaresi'nin en büyük görevli grubu olan tatarların çalışmalarına 1 Nisan 1918'de son verilmiştir. Çünkü artık postacılık daha ziyade deniz ve demiryolları vasıtasıyla gerçekleştirmeye başlanmıştır.

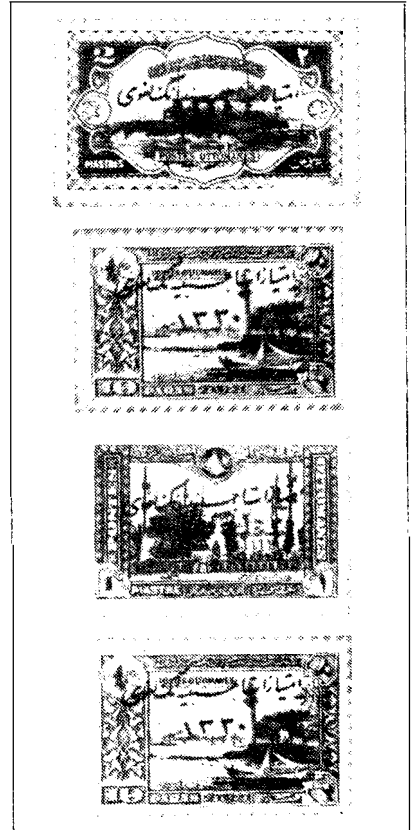
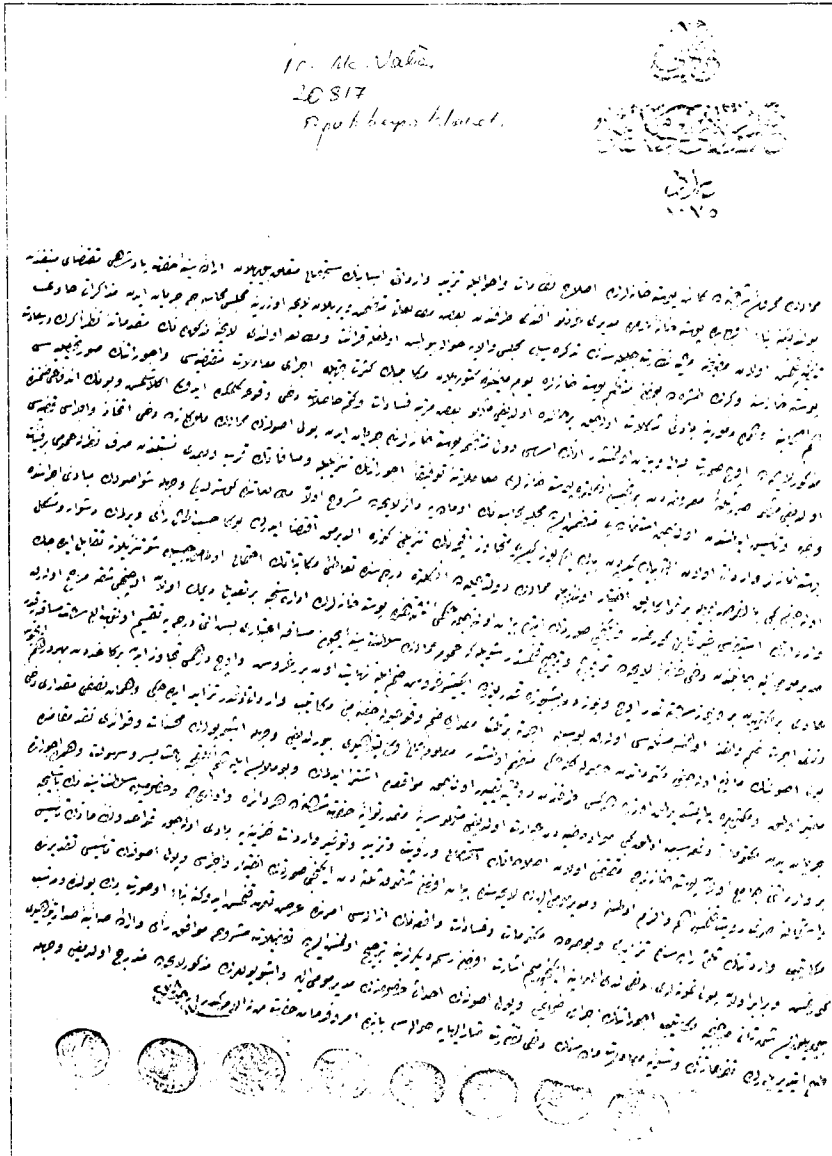
Menzilhaneler de aynen tatarlarda

olduğu gibi, eski dönemde sahip oldukları önemlerini Posta Nezaretî'nin kuruluşundan sonra da korumuşlardır. Menzilhanelerin idareleriyle yakından ilgilenilmiştir. Bu sırada menzilhanelerle ilgili en önemli konu, menzillcilerin görevlerini eksiksiz yapmalarını sağlamak, menzillci-tatar ikilisinin iyi ilişkiler içinde olmalarını temin ve hepsinden önemlisi de menzillerin Posta Nezaretî'ne malî bakımdan yük olmalarının önlenmesidir. Fakat bu sahada tam başarı elde edilememiştir.

Yabancı Postalar

Osmanlı İmparatorluğu'nun postacılık sahasında diğer devletlerle olan en

önemli ilişkisi, hiç şüphesiz 16. yy'ın sonlarında başlayıp 20. yy'ın ilk yarısına kadar devam etmiş olan yabancı postalar ve potaneler dolayısıyladır. Bağımsız bir devletin sınırları içinde, kendi kontrolünde olmayan postanelerin varlığı, başka devletlerde belki de örneği hiç bulunmayan bir durumdur. Osmanlı Devleti'nde, 300 seneyi aşan bir süre, ülke içi ve dışarıyla haberleşmede yabancı postalar etkin bir rol oynamışlardır. Halkın ve tüccarın haberleşmesini temin etmişlerdir. Yabancı postalar, Posta Nezaretî'nin kuruluşundan önce olduğu gibi, 1840'dan sonra da, özellikle artarak faaliyetlerini sürdürmüşlerdir.

POSTA PULLARI: Osmanlı Devleti'nde posta pulu kullanılması Agâh Bey'in Posta Nazırı olduğu dönemde başladı. Kendisine posta pulunu dünyada ilk kez kullanan İngiltere'yi örnek aldı. Agâh Bey'in çabaları sonunda 13 Ocak 1863'ten itibaren Osmanlı postalarında posta pulu uygulamasına geçildi. Böylelikle posta işlemlerinde belirli bir kolaylık sağlanmış oldu. Pul kullanımı ile ilgili Meclis-i Vâlâ kararı ve posta pulları.

POSTA TATARLARI: Eskiden haberleşme düzeni içinde yeralan tatarlar, Posta Nezareti döneminde görevlerine posta tatarı olarak devam ettiler. İçlerinden Sertatarân veya tatarân diye adlandırılan birinin yönetiminde bulunan tatarlar, o yıllarda nezarette bulunan diğer memurlar kadar maaş alırlardı. Posta tatarlığı 1 Nisan 1918'de kaldırılmıştır. Osmanlı Posta tatarları (solda), Osmanlı seyyar posta müvezzii (sağda).

Sınırlarımız içinde en geniş bir biçimde teşkilatlanan yabancı postane Avusturya'ya aittir ve kuruluşu 1746'dır. Daha sonra Rusya 1748, Fransa 1812, İngiltere 1832, Almanya 1870'de postaneler açmışlar ve zamanla teşkilâtlarını genişletmişlerdir. Bunlara İtalya, Yunanistan, Romanya ve Osmanlı Devleti'nin bir eyaleti olan Mısır'ı da eklemek mümkündür.

Osmanlı İmparatorluğu, sınırları içinde görev yapan bu postaların varlığına razı değildi. Özellikle de Posta Nezareti'nin kuruluşundan sonra bunların mücadelesi etti. Fakat desteklerini kapitülasyonlardan alan bu teşkilâtları bir türlü kaldıramadı. Bu sahada kesin başarı Lozan Antlaşması'yla kapitülasyonlara son vermiş olan Türkiye Cumhuriyeti'nin oldu.

Osmanlı Telgraf Teşkilâtı

Osmanlı Devleti'nde Telgrafın Kurulması Çalışmaları

Tarihin ilk devirlerinden itibaren görülen haberleşme çalışmaları, dönemlerin teknik imkânlarıyla orantılı olarak hız kazanmıştır. Telgrafın icadı ve haberleşme sahasında kullanılması da şüphesiz bu sahadaki en büyük atılımlardan biridir. Samuel F.B. Morse'un icadıyla düzenli ilk haberleşme 1843'de Washington-Baltimore arasında gerçekleştirilmiştir. Bunu gerek Amerika ve gerekse Avrupa'da telgrafçılığın hızla yayılması takip etmiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nda ise ilk telgraf hatlarının kurulduğunu görmek için 1855 yılını beklemek gerekmiştir. Fakat he-

men belirtmek yerinde olacaktır ki, bu tarihten önce de Osmanlı Devleti telgrafla ilgilenmiş, hatta bu sahada Avrupa'yı geçmiştir. Abdülmecid, Morse'u icadından dolayı tebrik etmiş, kendisine bir de murassa nişan göndermiştir. Bu konuda Morse; "Abdülmecid, bu nişanı ve tebrikiyle icadının değerini anlayan Avrupalı ilk büyük insan olmuştur" demiştir.

Bu sahadaki olaylar şöyle gelişmiştir: 1839'da Morse'un ortağı Mr. Chamberlain, yeni icat edilmiş telgraf aletinden bir takımı İstanbul'a getirmiştir. Gayesi, o sıralarda hâlâ dünyanın en büyük devletlerinden biri olan Osmanlı Devleti'nden ve Avusturya'dan icadın kabulünü istemektir. Chamberlain önce o sırada Robert Kollej'in müdürü olan Mr. Cyrus Hamlin'in yanı-

na gelmiştir. Oldukça ilkel durumda bulunan takım üzerinde birlikte bazı çalışmalar yapmışlardır. Sonunda aletin Viyana'da iyi bir işçilikle tekrar yapılması ve ancak ondan sonra Osmanlı hükümetine takdim edilmesine karar vermişlerdir. Fakat Tuna Nehri yoluyla Viyana'ya hareket eden Chamberlain'in vapuru yolda batmış, kendisi ve beş arkadaşı boğularak ölmüşlerdir. Böylece, Osmanlı Devleti'nde telgraf kurulması için yapılmak istenen birinci teşebbüs sonuçsuz kalmıştır.

Ülkemizde telgraf kurulması için yapılan ikinci teşebbüs de, yine bir Amerikalı vasıtasıyla olmuştur. 1847'de, Osmanlı Devleti'nde bir maden okulu kurmakla görevli jeolog Prof. J. Lawrence Smith, İstanbul ile yakın şehirlerden birisi arasında bir hat kurmak ümidiyle Amerika'dan bir telgraf takımı getirtti. Smith de alet üzerinde C. Hamlin'le birlikte çalışmalar yaptı. Nihayet izin alınarak 9 Ağustos 1847'de bugünkü Beylerbeyi Sarayı'nın yerinde bulunan büyük ahşap sarayda bizzat Abdülmecid'in huzurunda ilk deneme yapıldı. Alıcı ve vericiler sarayın değişik odalarına yerleştirilmişti. Deneme başarılı geçti. Padişah, telgrafla çok yakından ilgilendi ve ertesi gün aynı denemenin devlet ileri gelenlerinin huzurunda tekrarlanmasını emretti. Aynı şekilde başarılı geçen deneme üzerine, öncelikle İstanbul-Edirne arasında bir hattın çekilmesini emretti. Fakat nedense bu fik-

rin gerçekleşmesi için 8 yılın geçmesi gerekti.

Osmanlı Telgraf Hatları

İstanbul-Varna-Balaklava Hattı: Osmanlı ülkesi içerisinde çekilmesine başlanan ilk hat, Kırım Harbi sırasında, Ruslara karşı Osmanlı Devleti'nin müttefiki olan İngilizlerin askerî amaçla Sivastopol yakınındaki Balaklava'dan Varna'ya, oradan da İstanbul'a uzatıkları deniz hattıdır. Buna ek olarak, Fransızlar Varna'yı Viyana'ya bağlamışlar, böylece Mayıs 1855'ten itibaren ordularıyla başkentleri arasında telgraf haberleşmesini temin etmişlerdir. İstanbul-Varna görüşmesi ise 27 Eylül'de gerçekleşmiştir. Bu hatları daha sonra Osmanlı Devleti satın almıştır.

Varna-Şumnu-Ruşuk-Bükreş Hattı: Bu hat İngiliz hatlarının bir devamı ve tamamlayıcısı olarak düşünülmelidir. Fransızlar tarafından karadan çekilen bu hatların yapımı, Mustafa ve Voliç efendiler gibi bazı Osmanlı vatandaşlarının da telgrafçılığı öğrenmeleri için iyi bir fırsat olmuştur.

İlk Osmanlı Hatları: Kırım Savaşı ve İngiltere ve Fransa'nın bu rada ülkemiz sınırları içerisindeki ilk hatları çekmeleri, Osmanlı Devleti idarecilerinin artık, uzun zamandan beri, genel bir eğilim şeklinde sahip oldukları telgraf tesisleri kurma düşüncelerini tatbik sahasına geçirmelerinde etkili oldu. Zaten İngiltere ve Fransa da ülkemizde

telgraf hatları çekilmesini istiyorlar, ayrıca da bu tesislerin kendilerine kurdurulmasını teklif ediyorlardı. Osmanlı Devleti, ilk hatlarında, içinde bulunan durumun da bir sonucu olarak askerî yöne ağırlık verdi. Fakat devletin genel telgrafçılık siyasetinde askerî haberleşme kadar önem arzeden diğer bazı hususlar da vardı. Buna göre telgraf tesisleri, ülke içi ve Avrupa'yla haberleşme amacıyla kurulacaktı. Halkın ve özellikle de tüccarın haberleşmesi temin edilecekti. Merkezî idare güç kazanacaktı. Gelir temin edilecekti. Avrupa ülkelerinin haberleşmesinde aracı olunacaktı. Viyana'dan İstanbul'a gelen ve oradan da Üsküdar-Bağdad-Basra yoluyla Hindistan hatlarıyla birleşen büyük hat bu gayeyle, Avrupa'nın Hindistan'la haberleşmesini temin gayesiyle kurulmuştu. Aynı şekilde Mısır için el-Ariş hattı çekilmişti.

Osmanlı Devleti'nin kendi hesabına kurdurmaya karar verdiği ilk hatlar İstanbul'dan Edirne'ye gidecek, oradan da birinci kolu Şumnu'ya, ikinci kolu Filibe-Sofya-Niş üzerinden Aleksinaç'a, buradan da Avrupa bağlantısı için Belgrad'a bağlanacaktı.

Bir telgraf komisyonu kuruldu. İngiliz Cook bir arkadaşıyla, Fransız De La Rue de Osmanlı tebaasından Blacque ile birlikte iki ayrı teklif verdiler. Bu iki teklif arasında fazla bir fark bulunmamaktaysa da daha çabuk yapacağına inanıldığından De La Rue ve

İLK TELGRAF: Osmanlı Devleti'nde telgraf için birçok girişimde bulunulmuş, ancak 9 Ağustos 1847'de Padişah Abdülmecid'in huzurunda yapılan denemeden sonra telgraf hatlarının kurulması gündeme gelmiştir. Buna rağmen ilk hat olan İstanbul-Edirne hattı bu olaydan 8 yıl sonra gerçekleştirilmiştir. Bunun yanında Kırım Savaşı sırasında İngilizler Balaklava'dan Varna'ya, oradan da İstanbul'a çekilen bir deniz hattı gerçekleştirmiş, bu hat daha sonra Osmanlı Devleti tarafından satın alınmıştır. Osmanlı ordusunda yaygınlaşan ilk telgraf bölüklerinden biri (üstte), Bağdat'ta 13. Kolordu telgraf bölüğü (karşı sayfada).

Blacque'ın teklifleri kabul edildi. Buna göre devlet müteahhitlere 8.009 ke-se 458.5 kuruş (728.143 frank) ödeyecekti. Müteahhitler, çalışmalar sırasında Osmanlı memurlarından telgrafçı yetiştirmeyi kabul ettikleri gibi, ilk dönemde çalışacak görevlileri de Fransa'dan getirmeyi kabul ettiler. Bu 16 Fransız için 114.143 franklık ayrı bir antlaşma yapıldı.

İlk Osmanlı telgraf tesislerinin yapımına 1855 başlarında geçildi. Öncelikle Bâbiâli yakınında, bugünkü Gülhane Parkı girişinin sol tarafında kale burcuna bitişik İstanbul Telgraf Merkezi'nin yapımına girişildi. Telgraf Müdürlüğü'nü de içinde barındıracak olan bu binanın mimarlığını Fossati yapmıştır. Hat çalışmaları da hızla yürütülmüş, 19 Ağustos'ta İstanbul-Edirne arası bitmiş, 15 Eylül'de ise İstanbul-Edirne-Şumnu hattının resmî açılışı yapılmıştır. Bu arada De La Rue ile yapılan kontrat iptal edilmiş, Edirne'den çıkacak diğer hattın doğrudan devlet tarafından yapılmasına karar verilmiştir.

İlk Osmanlı hatlarının açılmasıyla birlikte Fransız hatları vasıtasıyla İstanbul'un Avrupa'yla görüşmeleri gerçekleşmiştir. Bunu kara ve denizden diğer devletlerin hatlarıyla birçok birleşmeler takip etmiştir. Kısa zamanda Osmanlı ülkesi, gerek karası ve gerekse denizleriyle zengin bir telgraf ağına sahip olmuştur. Bunlar vasıtasıyla Yemen'-

den Mısır'a, Basra-Bağdad'dan Rume-li'nin en uç noktalarına kadar telgraf haberleşmesi gerçekleştirilmiştir. Yeri gelmişken şu hususu önemle belirtmek gerekir. Osmanlı idarecileri telgrafı kurmaya karar vermiş, ama onu Osmanlı tebaası elbirliğiyle kurmuştur. Bizi bu kesin düşünceye ulaştıran sayısız arşiv belgesi bulunmaktadır. Nitekim bütün telgraf hatlarında ahalinin hükümete müracaat ederek; hat direklerinin dağlardan kesilmesi, yerlerine dikilmesi, teller için gerekli paranın karşılanması, telgrafhanelerin inşası, amele ücretlerinin verilmesi gibi birçok hususta büyük çapta katkıda bulundukları görülür. Osmanlı idarecilerine düşen planlamayı yapmak, alıcı-verici makinelerle, diğer araç-gereci Avrupa'dan getirmek olmuştur.

Telgraf Teşkilâtı

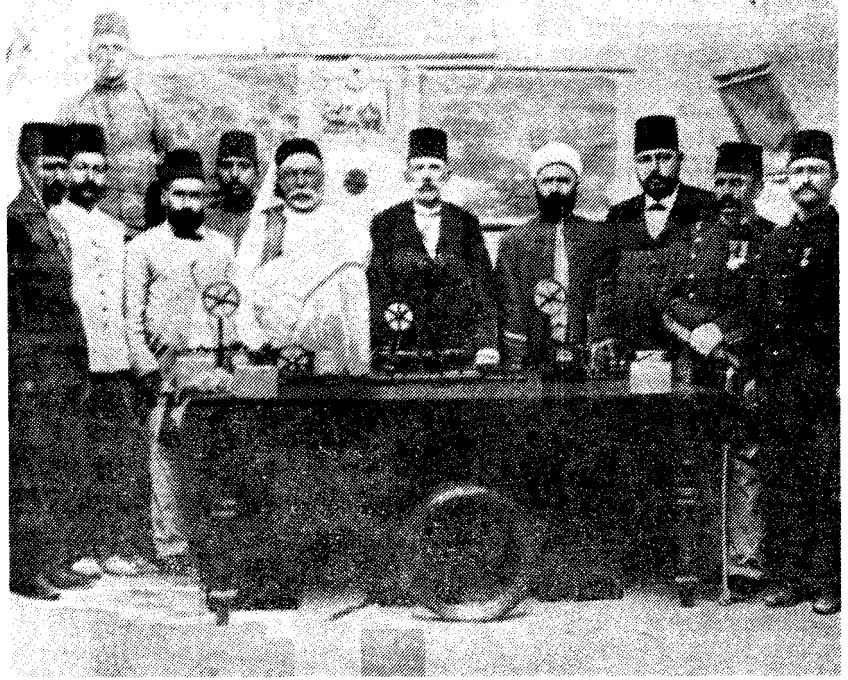
Osmanlı ülkesinde telgrafın, posta gibi bir geçmişi bulunmadığından tamamen yeni bir teşkilât kurmak gerekmiştir. 21 Eylül 1871'de Posta Nezareti'yle birleşinceye kadar Telgraf İdaresi, Müdürlük olarak kalmıştır. İlk Telgraf Müdürü de 29 Mart 1855'te tayin edilen Billurizâde Mehmed Bey'dir. Önceleri Sadaret'e bağlı olan Müdürlük 2 Şubat 1870'de Posta Nezareti'yle birleşmiş ve Posta ve Telgraf Nezareti adı altında Dahiliye Nezareti'ne bağlanmıştır.

Telgraf Müdürlüğü'nün, zaman için-

de gelişen, merkez ve taşra örgütü vardır. 1861 Ocağında İstanbul Telgrafhanesi'yle Beyoğlu ve Üsküdar merkezlerindeki çeşitli servislerde 82 görevli bulunmaktadır. Taşrada ise, merkezlerin büyüklüğüne göre; müdür, Türkçe ve Fransızca haberleşme elemanları, müsîl-i muharrerât (müvezzi), makineci, çavuş, stajyer görevliler ve gerektiğinde odacı, kapıcı gibi vazifeliler bulunurdu. Telgraf merkezleri sayısının bilinmesi bize teşkilât hakkında fikir verecektir. Aralık 1860'da 44, 1862'de 49, 1863'te 63, 1864'te 77, 1865'te 51'i Rumeli, 42'si Anadolu'da olmak üzere 93 telgraf merkezi vardır. Aradan geçen zamanla birlikte bu sayı hızla artar. 1870'de 143'ü Rumeli bölgesinde olmak üzere 301 telgrafhane görülmektedir.

Telgraf Okulları: İlk dönemde hemen tamamı ülke dışından getirilen telgrafçılar yerine, yerli görevliler yetiştirilmesi çalışmalarına vakit geçirilmeden başlanmıştır. Hatta bu konu daha ilk tesisler kurulmadan planlanmıştır. Dışarıdan getirilen görevlilerin yerli memurları eğitmeleri ön görülmüştür. Bu şekilde pratik olarak telgrafçı yetiştirilmesine bir süre devam edilmiştir. Nihayet 2 Ocak 1861 tarihli kanunla İstanbul'da Soğukçeşme'de Gülhane Parkı karşısında, yakın geçmişe kadar Adlî Tıp olarak kullanılan binanın yerinde daha önce var olan bir binada ilk telgraf okulu, Fünûn-ı Telgrafiye Mektebi adı altında açılmıştır. Okulda cu-

TELGRAF ÖRGÜTÜ: *Telgraf İdaresi Posta Nezaretiyle birleşinceye kadar müdürlük olarak kalmış, sonra Posta Nezareti'yle Nafia Nezareti'ne ardından da Dahiliye Nezareti'ne bağlanmıştır. Kısa süre içinde hızlı bir gelişme gösteren Telgraf Müdürlüğü 1860'ta 44 telgraf merkezine sahipken, bu sayı 1870'de 301 telgrafhaneye yükselmiştir. Sart-Bingazi telgraf hattı muhaberesi (yanda), Kaş-Bingazi telsiz telgraf hattının Kaş'taki makine dairesi (karşı sayfada).*

ma ve pazar hariç haftada beş gün, sabahları 1,5 saat, öğleden sonra da 2 saat olmak üzere teorik ve uygulamalı eğitim yapılmıştır.

Birinci telgraf okulunun pek de uzun süreli olamayıp, muhtemelen 1864'de kapanmasından sonra Mekteb-i Fünûn-ı Makineciyân açıldı. 4 Ocak 1872 tarihli irade üzerine ise Posta ve Telgraf Mektebi adlı bir okulun açıldığını görüyoruz. Buradan mezun olanların bir kısmı idarenin ileri düzeydeki mühendis ihtiyacını sağlamak gayesiyle Avrupa'ya gönderilmiştir. Bunlar sonra elektrik mühendisi olarak önemli hizmetler yapmışlardır.

Ülkemizde telgrafçılık eğitiminde Darüşşafaka Lisesi'nin de önemli bir yeri bulunmaktadır. Posta ve Telgraf Mektebi'nin Nisan 1880'de kapanmasından sonra ancak Ocak 1910'da yeni bir okul, Posta ve Telgraf Mekteb-i Âlisi açılabilmiştir. Bu aradaki boşluk tamamıyla Darüşşafaka programına konan ek derslerle ve buranın mezunlarının doldurulmuştur.

Telgraf Fabrikası: Osmanlı Devleti, sınırları içinde ilk telgraf tesislerini kurmaya başladığında, buna ülke içinde çok az katkıda bulunabilmiştir. Telgrafhane binasını yapmak, dağlardan direk kesmek gibi. Diğer bütün araç-gereç ise Avrupa'dan getirtilmiştir. Tabiiyle bunun için büyük çapta ödemeler yapılmaktaydı. Bu sahada da bazı tedbir-

ler alınmakta gecikilmedi. Öncelikle makinelerin iyi kullanılması, bakım ve bazı gerekli tamirlerinin yapılabilmesi çalışmaları ele alındı. Kadrolara tamirciler, makineciler tayin edildi. Nihayet Feyzi Bey'in Telgraf Müdürlüğü döneminde Mayıs 1869'da üretime geçiş aşamasına ulaşıldı. Bu sırada ülke dışından getirtilen bir telgraf makinesi bazı yardımcı parçalarıyla 400 franka mal oluyordu. Ayrıca bunlar çabuk bozuluyor ve tamirleri de güç oluyordu. R.1285/M. 1869-70 bütçesine 200 makine alımı için ödenek konulmuştu. Bu yapılmadı, küçük bir atelye kuruldu ve iki ayda İstanbul'da 100 makine yapıldı. Bir makine 250 franka mal olmuştu ve Avrupa'dan getirtilen benzerlerinden daha kullanışlı ve sağlamdı. Bu başlangıcı iyi gelişmeler takip etti. Telgraf Fabrikası, zaman içinde gelişen ve ülkenin ihtiyaçlarının önemli bölümünü karşılayan bir tesis oldu.

Osmanlı Telgrafında Dil: İlk telgraf hatlarımızın bir Fransızın müteahhitliğiyle kurulduğunu, tesisleri çalıştırmak üzere de yine bunun tarafından 16 Fransızın getirildiğini biliyoruz. Bu durumun tabii bir sonucu olarak da telgraf dilimiz Fransızca olmuştur. Bu görevlerde de dışa bağımlılığımıza sebep olmaktadır. Ülke içinden yetişen telgrafçılar ya Rum, Ermeni gibi unsurlar, ya da dil bilen Tercüme Odası görevlileriydi. Halkın telgraftan yeterince is-

tifadesi mümkün değildi.

Osmanlı idarecilerinin telgraf dilinin Fransızca olmasını geçici bir uygulama olarak düşündüklerini tesbit etmekteyiz. Nitekim bunun en büyük delili 6 Aralık 1885'te *Ceride-i Havadis*'te yayınlanan ülkemizin ilk Telgraf tarifesinde, daha telgraflarda Türkçe kullanılmazken, Türkçe kelimelerin sayılması esaslarının gösterilmiş olmasıdır. Bu sahadaki ilk çalışmaları Voliç ve Mustafa efendiler başlatılmışlarsa da, daha sonraları Mustafa Efendi'yi yalnız görüyoruz. Onun ısrarlı çalışmaları sonucunda, kendisi tarafından yapılan Türkçe telgraf alfabesiyle (Mustafa Alfabeti) ülkemizdeki ilk Türkçe telgraf Edirne Merkezi'nden İstanbul'da Telgrafhane Müdürü Billurizâde Mehmed Efendi'ye çekilmiştir. Bu telgraf 128 kelimeliktir ve 3 Mayıs 1856 Cumartesi tarihini taşır (saat 11.50). Görüldüğü gibi Fransızca başlayan telgraf haberleşmeleri aradan yedi ay geçmeden Türkçeye çevrilmiştir. Fakat şunu da belirtmek gerekir ki, bu tarihten sonra da isteyen telgrafını Fransızca olarak çekebilmiştir.

Posta ve Telgraf İdarelerinin Birleştirilmesi

Osmanlı Devleti 1840'da Posta Nezareti'ni, 1855'te de Telgraf Müdürlüğü'nü kurmuştur. Her iki idare de görevleri itibarıyla birbirine çok yakındır.

Böyle olunca birlikte, müşterek bir teşkilât içinde bulunmaları, hizmetin daha iyi yürütülebilmesi için gerekliydi. Ayrıca bu sayede bina ve personelden tasarrufta bulunulabilecekti. Avrupa'da da önceleri ayrı olan posta ve telgraf idareleri, sonraları daima birleşmişlerdi. Nihayet Osmanlı Devleti'ndeki iki haberleşme organizasyonu 21 Eylül 1871'de Posta ve Telgraf Nezareti adı altında birleştirildi ve Dahiliye Nezareti'ne bağlandı.

Osmanlı Devleti'nde bu iki haberleşme kuruluşunun birleştirilmesinin en büyük amacı tasarruftu. Yeni düzenlemeyle personel ücretlerinden yıllık 2.418.420 kuruşluk bir tasarruf sağlanıyordu. Buna senelik kırtasiye masraflarındaki azalmayı ve kaldırılan diğer bazı giderleri eklersek toplam tasarruf 2.890.942 kuruş 30 para olmaktaydı. Fakat bu sırada masrafların düşürülmesi en büyük gaye kabul edildiğinden kurulan yeni teşkilat uzunca bir süre yerine tam olarak oturtulamamıştır.

Posta ve Telgraf ve Telefon Nezareti

Amerika'da 1876'da icat edilip 1877'den itibaren de kullanılmasına başlanan telefonun ülkemizde tanınması çabuk olmuşsa da, yaygınlaşması zaman almıştır. Eldeki belgeler 1879'da

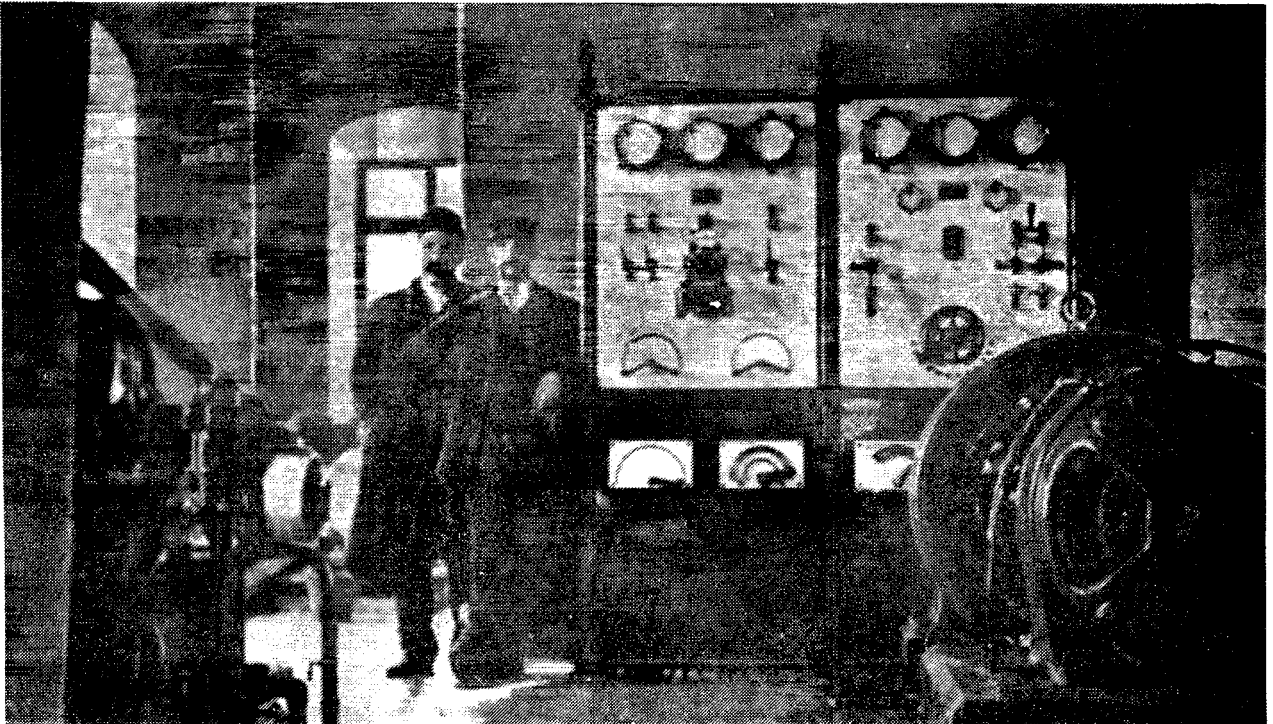
Mösyö Kombari isimli bir kişinin İstanbul ve çevresinde telefon şebekesi kurma imtiyazı istediğini, Şûra-yı Devlet'te görüşülen bu isteğin kabul edilmediğini göstermektedir. Aynı sene bir başka imtiyaz isteği de reddedilmiştir. Bu arada sonuç alınamayan diğer bazı teşebbüslerden sonra nihayet 1881'de Soğukçeşme'deki Telgraf İdaresi'yle Yenica mi'deki Postane arasında ilk telefon hattının çekildiği görülür. Aynı şekilde Posta ve Telgraf Nazırı'nın odasıyla Telgraf Fabrikası Müdürü'nün odası da bir hatla birleştirilir. Bunu diğer bazı telefon hatlarının yapımı takip eder. Bununla birlikte ülkemizde telefonun sürekli olarak kullanılmaya başlanması tarihi olarak 1908 kabul edilir. Telgraf İdaresi'nin, telefon kurulmasına ve idaresine el atması ise 1911'dedir. Bu tarihten itibaren özel telefon tesisleri idarenin yönetimine verilmiştir. Şehirler arası ilk konuşma Mekke-Cidde arasında gerçekleşmiş, milletlararası ilk konuşma ise İstanbul-Sofya arasında yapılmıştır. Daha sonra da ülkemizde telefon haberleşmesi sahasında bazı gelişmeler görülür. Fakat bunların yeterli olmadığını ifade etmek gerekir.

Haberleşme sahasına posta ve telgraftan sonra telefonun da girmesi, Posta ve Telgraf Nezareti teşkilâtında gerekli düzenleri yapmak ve adını da de-

ğiştirmek lüzûmunu ortaya çıkardı. Bunun üzerine üçlü teşkilat, Posta ve Telgraf ve Telefon Nezareti adını aldı (5 Temmuz 1911) ve yeni bir düzenlemeye tabi tutuldu. □

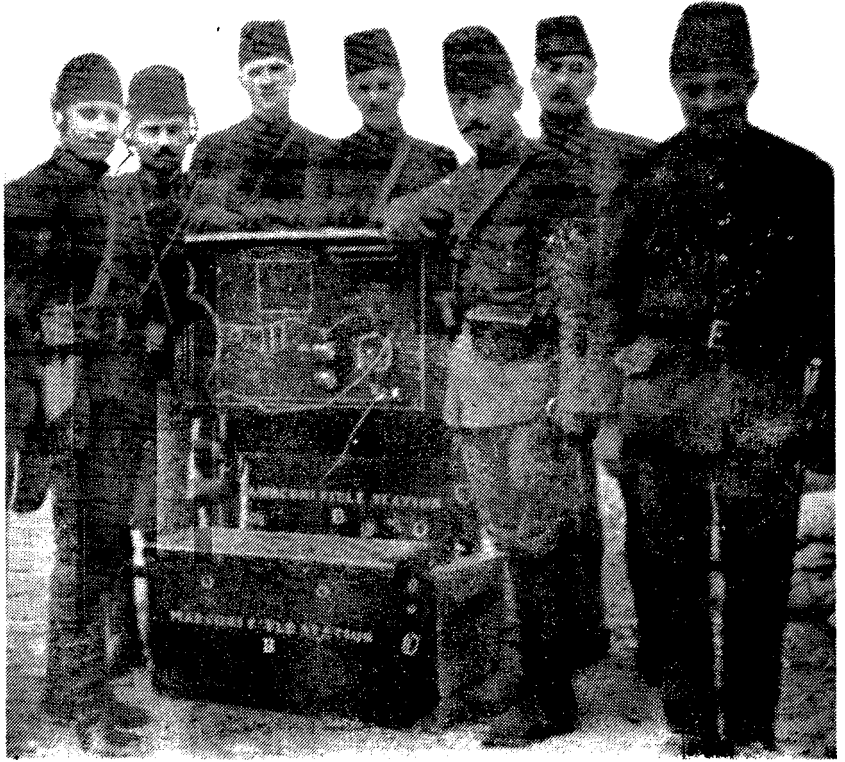
KAYNAKÇA

- DURUKAL Sadık, "Osmanlı Telgraf Fabrikası", *Posta-Telgraf Mecmuası*, 215, 1921
- DURUKAL Sadık, *Millî Tarihimizde Mühim Mevkii Olan Türk Telgrafçılığı*, PTT Ktp., No: Mil 370 (daktilo metin)
- ESKİN Şekip, *Türk Posta Tarihi*, Ankara, 1942
- HALACOĞLU Yusuf, *Osmanlı İmparatorluğu'nda Menzil Teşkilatı ve Yol Sistemi*, İstanbul, 1982 (basılmamış doçentlik tezi)
- LUSSON Geodffroy de, "Osmanlı Telgraf Tarihi", *Telgraf Mecmuası*, 5, İstanbul, Mayıs 1877
- TANRIKUT Asaf, *Türkiye Posta ve Telgraf ve Telefon Tarihi ve Teşkilât ve Mevzuatı*, 2 cilt, Ankara, 1983
- YAZICI Nesimi, "Tanzimat Devri Osmanlı Posta Teşkilâtı", *İletişim*, 1981/2
- YAZICI Nesimi, *Osmanlı Devleti'nde Posta Teşkilâtı "Tanzimat Devri"*, Ankara, 1981 (basılmamış doktora tezi)
- YAZICI Nesimi, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Yabancı Postalar ve Atatürk Türkiye'sinde Postacılık", *İletişim*, 1981/3
- YAZICI Nesimi, "Lutfi Paşa ve Osmanlı Haberleşme Sistemi ile İlgili Görüşleri, Yaptıkları", *İletişim*, 1982/4
- YAZICI Nesimi, "Osmanlı Telgraf Fabrikası", *Türk Dünyası Araştırmaları*, 22, İstanbul, 1983
- YAZICI Nesimi, "Osmanlı Telgrafında Dil Konusu", *AÜ İlahiyat Fakültesi Dergisi*, XXVI, 1983

TELGRAFÇILARIN EĞİTİMİ: İlk yıllarda yurtdışından getirtilen telgrafçıların görev yapmasından sonra yerli görevlilerin yerleştirilmesine önem verildi. 2 Ocak 1861'de İstanbul'da Soğukçeşme'de Gülhane Parkı'nın karşısına ilk telgraf okulu açıldı. Daha sonra kapatılan bu okulun yerine Mekteb-i Fünun-ı Makinacıyan açıldı. Ardından 1872'de Posta ve Telgraf Mektebi açıldı. Osmanlı Devleti'nde telgrafçı eğitimine Darüşşafaka'nın büyük katkıları olmuştur. 1903 Londra Telgraf Kongresi'ne katılan Darüşşafaka mezunu ve 2. murahhas Mehmed Emin Efendi (solda), telsiz, telefon ve telgraf bölüğü (sağda).

Postanın İdarecileri

I-Posta Müdürleri:

1- Hadi Efendi (Ocak 1835 belli değil); 2- Mustafa Sami Efendi (4 Temmuz 1840-3/7 Eylül 1840)

II-Posta Nazırları:

1- Ahmed Şükrü Bey (9 Eylül 1840-11 Nisan 1842); 2- Hüseyin Hâsîp Bey (11 Nisan 1842-25 Mart 1852); Postanın İltizam Devri (13 Haziran 1852-13 Mart 1857) 3- Nazîf Ahmed Bey (13 Ocak 1857-7 Aralık 1858); 4- Rıza Mehmed Bey (7 Aralık 1858-24 Ağustos 1861); 5- Ağâh Bey (24 Ağustos 1861-21 Mart 1865); 6- Mehmed Kadri Bey (21 Mart 1865-23 Ekim 1865); 7- Ağaton Efendi (Vekil 23 Ekim 1865-17 Ağustos 1868); 8- Tıngırzâde Yaver Bey (17 Ağustos 1868-21 Eylül 1871)

III-Telgraf Müdürleri:

1- Billürizâde Mehmed Bey (29 Mart 1855-10 Ağustos 1860); 2- Davut Bey (10 Ağustos 1860-26 Haziran 1861); 3- Franko Efendi (26 Haziran 1861-15 Kasım 1861) 4- Rıza Bey (15 Kasım 1861-24 Kasım 1861); 5- Arif Bey (24 Kasım 1861-9 Temmuz 1862); 6- Kamil Bey (9

Temmuz 1862-22 Aralık 1862); 7- Dikran Efendi (22 Aralık 1862-5 Mayıs 1863); 8- Aleko Efendi (5 Mayıs 1863-3 Temmuz 1863); 9- Dikran Efendi (3 Temmuz 1863-8 Eylül 1864); 10- Ağaton Efendi (8 Eylül 1864-21 Haziran 1868); 11- Feyzi Bey (21 Haziran 1868-21 Eylül 1871)

IV-Posta ve Telgraf Nazırları:

1- Ahmed Şükrü Bey (21 Eylül 1871-3 Ağustos 1872); 2- Feyzi Bey (3-4 Ağustos 1872-31 Ekim-1 Kasım 1873); 3- Salim Bey (31 Ekim-1 Kasım 1873-13 Ağustos-1 Eylül 1875); 4- Yaver Bey (31 Ağustos-1 Eylül 1875-9-10 Nisan 1877); 5- İzzet Bey (9-10 Nisan 1877-19 Ocak 1879); 6- Haydar Bey (19 Ocak 1879-4 Haziran 1880) 7- İzzet Bey (4 Haziran 1880-22 Mayıs 1888); 8- Hasan Âli Bey (22 Mayıs 1888-14 Kasım 1895); 9- Hüseyin Hâsîp Bey (14 Kasım 1895-24 Temmuz 1908); 10- Ali Galip Bey (8 Ağustos 1908-4 Mart 1909); 11- Fuad Bey (vekil 4 Mart 1909-12 Temmuz 1909)

V-Posta ve Telgraf Umum Müdürleri:

1- Fuad Bey (vekil 12 Temmuz 1909-7 Eylül 1909); 2- Ms. Sterpen (7 Eylül 1909-1 Eylül 1911)

VI-Posta ve Telgraf ve Telefon Nazırları:

1- İstanbulluyan Efendi (5 Temmuz

1911-6 Ekim 1911); 2- İbrahim Selim Su-sa Bey (6 Ekim 1911-5 Ocak 1912); 3- Talat Paşa (5 Ocak 1912-21 Temmuz 1912); 4- Ziya Paşa (vekaleten 24 Temmuz 1912-29 Temmuz 1912); 5- Abdurrahman Bey (vekaleten 29 Temmuz 1912-25 Ağustos 1912); 6- Sabri Bey (26 Ağustos 1912-29 Ekim 1912); 7- Müsürüs Paşa (30 Ekim 1912-24 Ocak 1913); 8- Oskan Efendi (24 Ocak 1913-4 Kasım 1914); 9- Ahmed Şükrü Bey (Maarif Nazırı, vekaleten 5 Kasım 1914-3 Eylül 1917) 10- Hüseyin Haşim Bey (3 Eylül 1917-13 Ekim 1918); 11- Abdurrahman Şeref Bey (Maarif Nazırı 15 Ekim 1918-19 Kasım 1918); 12- Rıza Tevfik (Bölük-başı) Bey (Maarif Nazırı, vekil 19 Kasım 1918-29 Aralık 1918); 13- Yusuf Franko Paşa (29 Aralık 1918-24 Şubat 1919); 14- İbrahim Edhem Bey (25 Şubat 1919-4 Mart 1919); 15- Mehmed Ali Bey (4 Mart 1919-12 Nisan 1919)

VII- Umum Müdürler:

1- Refik Halid (Karay) Bey (12 Nisan 1919-12 Ekim 1919); 2- Yusuf Rıza (Bel) Bey (13 Ekim 1919-15 Nisan 1920); 3- Refik Halid Bey (16 Nisan 1920-23 Eylül 1920); 4- Orhan Şemseddin Bey (26 Eylül 1920-4 Kasım 1922).

Bir Yarı-Sömürge Olma Simgesi: Yabancı Posta Örgütleri

M. BÜLENT VARLIK

İç dinamiklerin yeterince ivmeye sahip olmaması nedeniyle 16. yy'dan itibaren Avrupa'ya oranla gerilemeye başlayan Osmanlı Devleti, 19. yy. ortalarında bir yarısömürge durumuna düşmüştür. Gerek gerileme ve gerekse yarısömürge olma dönemlerinde görülen, sosyoekonomik ve kültürel bağımlılığı pekiştiren kurumlar arasında iletişimle ilgili örgütler de yer almaktadır.

Posta örgütünün devlet denetimi altında olması, şüphesiz ki, ulusal bağımsızlığın göstergelerinden biridir. Geçmiş yüzyıllarda, resmi nitelikli işlerin yürütülmesi için oldukça düzen-

li bir posta örgütü kuran Osmanlı Devleti, geçen zaman içinde, bu posta örgütüne gereken önemi verememiş, onu çağın koşullarına uyduramamış, geliştirememiştir. Bunun sonucu olarak da, 18. yy'ın başlarından itibaren, yabancılar ülkenin posta işlerine el atmaya başlamışlardır. Bu durum, ticari kapitalizmin ve sanayi devriminin gerektirdiği bir biçimde posta örgütünü kuramayan Osmanlı Devleti için kaçınılmaz bir sonuçtur. Bir diğer yaklaşımla, önceleri diplomatik amaçlara yönelik olarak çalışmaya başlayan yabancı posta örgütlerinin, kısa bir süre sonra, yaşanan sürecin özellikle

rine uyumlu bir şekilde nitelik değiştirerek Avrupa kapitalizminin (ve sonra emperyalizminin) kültürel ve ekonomik yayılmacılığında etkin olarak yer alan bir kurum haline dönüşmesi kaçınılmazdır.

İlk Posta Örgütleri

Osmanlı Devleti'ndeki yabancı posta örgütlerinin -ki, bunlar Şark Postaları veya Levant Postaları olarak da anılmaktadır- yaklaşık 250 yıllık bir geçmişi bulunmaktadır. Osmanlı Devleti ile Avusturya arasında 1718'de imzalanan Pasarofça Antlaşması'nın 18. maddesi, İstanbul ve Viyana arasında karşılıklı olarak gidip-gelecek diplomatik kuryelerin can güvenliklerinin sağlanmasını, gereksinimlerinin karşılanmasını ve bu gidiş-gelişlerin bir düzen dahilinde gerçekleştirilmesini öngörmektedir. Antlaşmanın bu maddesi 1721'de uygulamaya konmuş; İstanbul ve Viyana arasında, başlangıçta düzenli olmayan diplomatik posta seferleri başlamıştır. Bu seferler 1746'da karşılıklı olarak ayda bir kez olmak üzere düzene girmiştir. Avusturya ile 1791'de imzalanan Zich-tovi Antlaşması'nın 13. maddesi, yine aynı konu üzerinde durmakta ve söz konusu olan posta servisinde görev alan diplomatik kuryelerin korunmasını, herhangi bir şekilde uğrayacakları zararın tazmin edilmesini hükme bağlamaktadır. Görüldüğü gibi, Avusturya ile Osmanlı Devleti arasında yapılan her iki antlaşmada da posta seferlerinin *diplomatik* nitelikli olarak yapılacağı belirtilmiştir.

18. yy'ın sonlarına doğru, Rusya ile İstanbul'da imzalanan 1783 tarihli antlaşmanın içeriği ise biraz daha değişiktir. Bu antlaşmanın 76. maddesine göre, taraflar, kendi uyruklarında bulunan kişilerin ticari işlerini kolaylaştırmak için *kendi sınırları içinde kalan bölgelerde* posta hizmetlerini düzenlemekle yükümlüdürler.

Antlaşılacağı gibi, her iki devlette de yapılan antlaşmalarda, yabancıların Osmanlı Devleti'nde posta şubeleri açabileceğini gösterir hükümler yer almamaktadır. Ancak, uygulama bu şekilde olmamış; Osmanlı posta örgütünün uluslararası gereksinimleri karşılayacak düzeyde bulunmaması nedeniyle önceleri, İstanbul'da bulunan el-

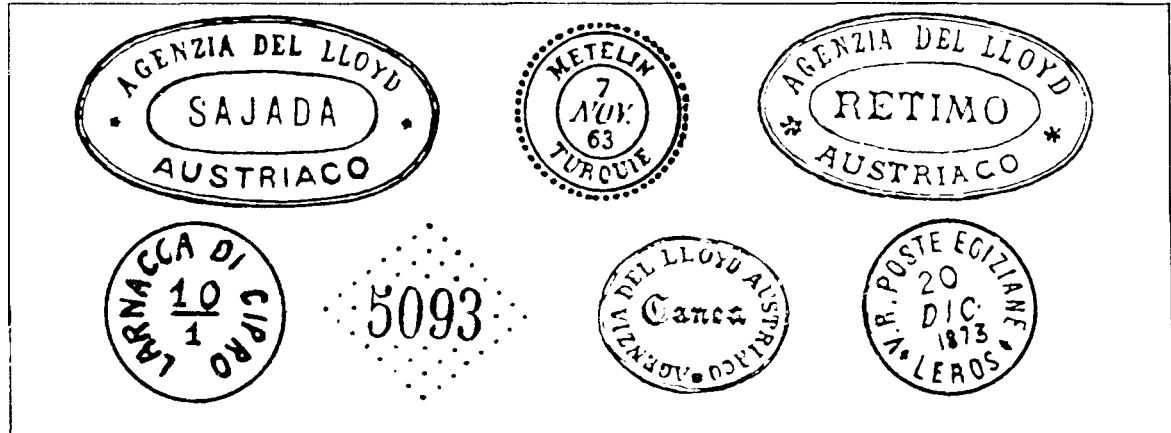
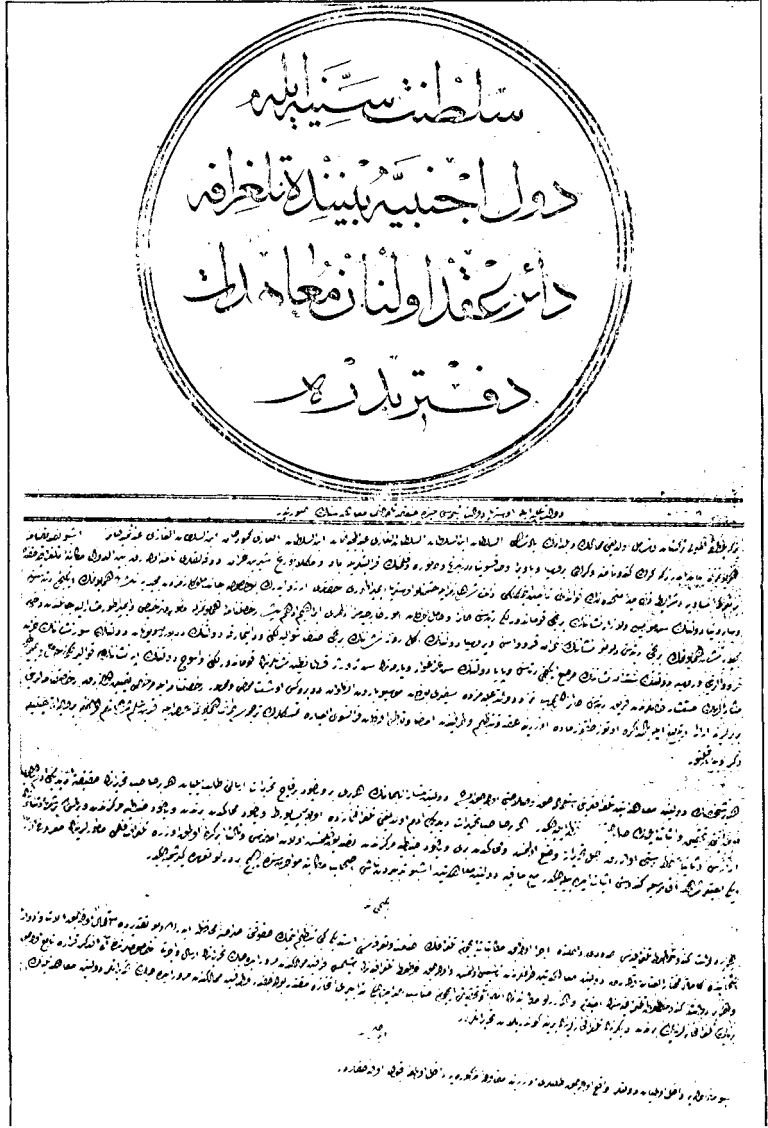

Lloyd Kumpanyası'na Amasya mebusu İsmail Hakkı Paşa'nın verdiği tablo.

getirdi. Yurtdışında basılan "muhalif" süreli yayınların ülkeye girmesini kesin olarak önlemeyi amaçlayan II. Abdülhamid, kapatamadığı yabancı posta örgütlerini değişik yollarla denetlemeye çalıştı; postanelerin çevresine nöbetçiler, "hafiye"ler konuldu; buralarda çalışan Osmanlı uyruklular çeşitli gerekçelerle tutuklandı, sürgüne gönderildi. Ne varki, Jön Türk yayınları bu kez de yabancı uyruklular aracılığıyla ülkeye girmeye başladı. Bir Jön Türk olan Ahmed Bedevi Kuran, anılarında Avrupa'yla ilişkilerin Galata'daki Fransız postanesi aracılığıyla ve Harbiye'de öğretim üyesi olan Fransız uyruklu Toustin Paşa'nın yardımıyla yapıldığını belirtmektedir. Kuran'ın anlattıklarına göre, Toustin Paşa kendi adına gelen Jön Türk yayınlarını postaneden almakta, daha sonra Çürüksulu Ahmed Paşa'ya vermektedir. Durumun bu yönde gelişmesi üzerine II. Abdülhamid yönetimi, kesin sonuç almaya yönelik bir eyleme girişti. 5 Mayıs 1901'de Avrupa'dan trenle Sirkeci istasyonuna gelen yabancı posta örgütlerine ait çantaları el kondu ve bunlar Yeniceami'deki merkez postanesine götürüldü. Merkezde yapılan incelemelerde, çantaların içinde mektupların yanı sıra, silah ve benzeri gibi Osmanlı Devleti'ne girmesi yasak olan maddelerin de bulunduğu saptandı. Ancak, elçiliklerin bu eyleme karşı çok sert bir tavır alması üzerine, Bâbiâli bir daha yabancı posta örgütlerinin işlerine karışmayacağına söz verdi.

Yabancı postanelerle baş edemeyen Osmanlı hükümeti 1901'de yurtdışına gönderilecek mevkutelere indirilmiş fiyat uygulamaya başladı. Bu uygulama 1914'e kadar devam etti.

Çeşitli ülkelere, önemli ayrıcalıklar tanıyan Osmanlı yönetimi, posta işlerinde "bağımsız" kalabilmeyi, yabancı

Yabancı devletlerle yapılan telgraf ve posta anlaşmalarının kaydedildiği defter ve Yabancı Posta damgaları.

posta örgütlerini kapatmayı neredeyse temel bir politika olarak belirledi. Örneğin, 1903'te imzalanan Bağdat demiryolu anlaşmasıyla Alman sermayesine çok büyük imkânlar tanınırken, imtiyaz sahiplerinin Osmanlı hükümetinden izin almadan yabancı posta örgütlerinin malzemelerini taşıyamayacakları ısrarlı belirtildi.

1908 hareketinden sonra Avusturya'ya karşı yürütülen boykot hareketi süresince, bu ülkenin postanelerine karşı saldırılarda bulunuldu; Avusturya postanesinin İstanbul'un önemli merkezlerine yerleştirdiği posta kutuları tahrip edildi. Aynı günlerde, Mızcı Murad da "ecnebi postaları da hukuk-u haysiyet-i hükümeti muhil tecavüzat-ı hariciyyeden"dir demek-te ve bu örgütlerin, sağlıklı bir Osmanlı posta örgütü kurulduktan sonra tasfiye edilmesini istemekteydi. Boykot döneminde sonra Avusturya ile imzalanan anlaşmada, bu ülkenin posta örgütü üzerinde de duruldu ve bazı postanelerin kapatılması kabul edildi.

Osmanlı Devleti'nin I. Dünya Savaşı'na girmesiyle birlikte 1 Ekim 1914'te çıkarılan "İmtiyazat-ı Ecnebiyyenin Lağvı" kanunuyla, yabancı posta örgütleri kesin olarak kapatıldı.

Ancak, savaştan yenilgiyle çıkılması üzerine, yabancı postaneler yeniden faaliyete başladı; Polonya İstanbul'da bir postane açtı. Hem sivil hem de askeri nitelikte olan bu postaneler eskiden olduğu gibi işlerini yürütmeye devam ettiler. Bunların dışında, Yunanistan

tan işgal ettiği yörelerde posta merkezleri oluşturdu.

Savaştan sonra İstanbul hükümetiyle itilâf devletleri arasında imzalanan, ancak Ankara hükümetinin hiçbir zaman tanımadığı Sevr Antlaşması'nın 262. maddesi yabancı posta örgütleriyle ilgilidir. Maddeye göre "1 Ağustos 1914 tarihinden evvel Osmanlı Devleti'nin eski memleketlerinde posta idareleri bulunan itilâf devletleri posta idarelerini yeniden açmak hakkını haiz olacaklardır."

Ulusal bağımsızlığa gölge düşüren yabancı postaneler meselesi, ancak Lozan Antlaşması'yla kesin bir çözüme ulaştı. Antlaşmanın 113. maddesiyle "Bağıtlı Yüksek Taraflar, her biri kendisiyle ilgili olması bakımından Türkiye'de yabancı postanelerin kaldırılmasını kabul ettiklerini bildirirler" hükmü kabul edildi ve böylece Osmanlı Devleti'ndeki yabancı postaneler meselesi tarihe karıştı.

Telgraf ve Telefon

Osmanlı Devleti'nde yabancıların denetiminde olan iletişim örgütleri sadece postaneler değildi. Telgraf ve telefon haberleşmesi alanında da yabancı sermaye bulunmaktaydı.

İlk kez Kırım Savaşı sırasında kullanılmaya başlanan telgraf, kısa bir süre sonra yaygınlık kazanmıştır. 1900'lerde 36.400 km olan telgraf hatları 1914'te 50.000 km'ye çıkmıştır. Bu alanda, Osmanlı posta örgütünün yanısıra yabancı sermayeli olan "Eastern Telegraph Company Limited" de faaliyet göstermekteydi. Marmara yöresinde bazı hatlara sahip olan şirket, Selânik üzerinden Avrupa'yla da bağlantı kurabilmekteydi.

Osmanlı Devleti'nde 1881'de kullanılmaya başlayan telefon 1909'dan sonra yaygınlık kazanmıştır. Aynı yıl çıkarılan bir kanunla yabancı sermayeli şirketlere telefon tesisi kurma ve işletme ayrıcalığı verilebileceği kabul edilmiştir. Bunun bir sonucu olarak, hükümet adına Maliye Nazırı ile "Western Electric Company", "The British Insulated Halsby Cables Limited Company", "Compagnie Française pour l'Exploitation des Procédés Thompson Huston" adlı şirketler arasında kurulan konsorsiyum ve bu konsorsiyuma dahil olan "National Telephone Company Limited" in idare memurları arasında bir ayrıcalık antlaşması yapılmıştır. "Dersaadet'te Telefon Osmanlı Anonim Şirketi" adını alan bu kuruluş uzun yıllar Türkiye'de faaliyet göstermiştir. □

Osmanlı Devleti Zamanında Günümüzdeki Sınırlar İçinde Kalan Yörelerde Açılan Yabancı Posta Örgütleri

O. Avusturya:	Giresun
Bozcaada	İnebolu
Çanakkale	İskenderun
Çeşme	İstanbul
Edirne	İzmir
Gelibolu	Mersin
Giresun	Ordu
İnebolu	Samsun
İskenderun	Sinop
İstanbul	Trabzon
İzmir	
Mersin	
Samsun	
Sinop	
Tekirdağ	
Trabzon	
1. Rusya:	
Çanakkale	
Giresun	
İnebolu	
İskenderun	
İstanbul	
İzmir	
Mersin	
Ordu	
Rize	
Samsun	
Sinop	
Tarsus	
Tirebolu	
Trabzon	
2. Fransa:	
Çanakkale	
Enez	
Gelibolu	
3. İngiltere:	
İstanbul	
İzmir	
4. Yunanistan:	
İstanbul	
İzmir	
5. İtalya:	
İstanbul	
İzmir	
6. Almanya:	
İstanbul	
İzmir	
7. Mısır:	
Çanakkale	
Gelibolu	
İskenderun	
İstanbul	
İzmir	
Mersin	
8. Romanya:	
İstanbul	
9. Polonya:	
İstanbul	

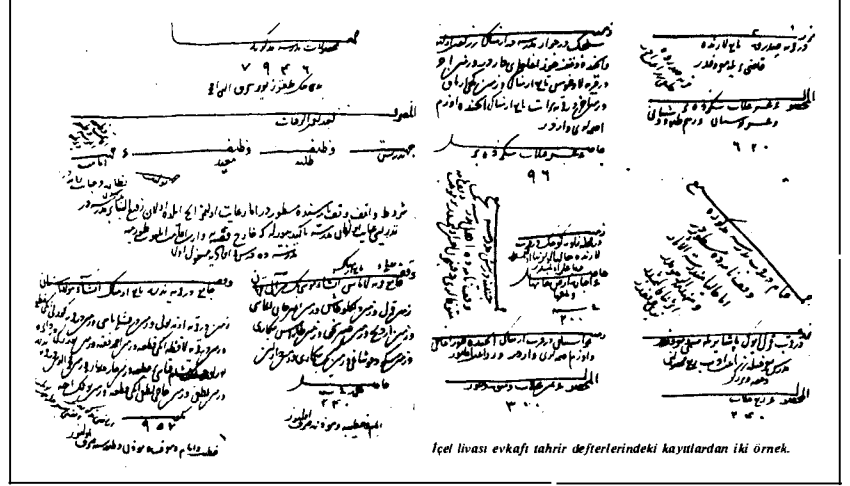

Londra'da yapılan telgraf kongresine katılan Telgraf ve Posta Nezareti Tahrirat-ı Ecnebiye Müdürü Melkon Efendi.

KAYNAKÇA

- DURUKAL Hüsnü, "Ecnebi Postalarının Türkiye'de İlgasının 50. Yıldönümü", *Yıllık-Gazetecilik Enstitüsü Dergisi*, 3-4, 1962/1963
- KUYAŞ Salih, "Posta Tarihi ve Kapitülasyon Postaneleri", *Tarih ve Toplum*, 1, Ocak-1984, 2, Şubat-1984
- SONKOR Seyfettin, "Türkiye'de Ecnebi Postaları Nasıl Teessüs Etti", *Pul Meşheri*, 5,6,7, Mayıs/Haziran/Temmuz-1931, İstanbul
- TAN Turgut, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Yabancılar Verilmiş Kamu Hizmeti İmtiyazları", *SBF Dergisi*, XXII/2, 1967
- VARLIK M.Bülent, "Türkiye'de Yabancı Postaları", *Türk Pulları Haberler Dergisi*, 91/92,93/94, Ankara, 1973
- YAZICI Nesimi, "Osmanlı İmparatorluğu'nda Yabancı Postalar ve Atatürk Türkiye'sinde Postacılık", *İletişim*, 1981/3

VAKIFLAR

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Vakıf

Prof. Dr. Hüseyin Hatemî

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Vakıf

Hüseyin Hatemî

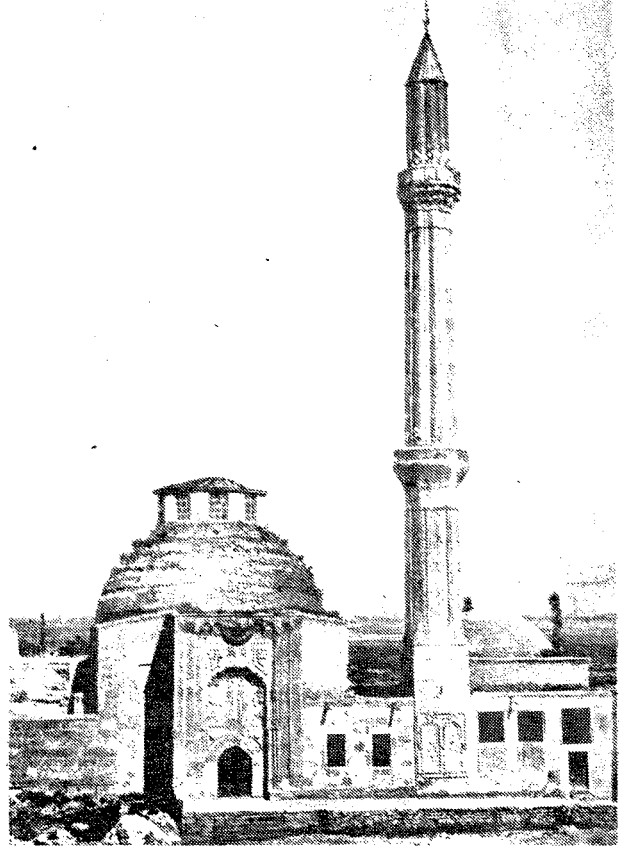
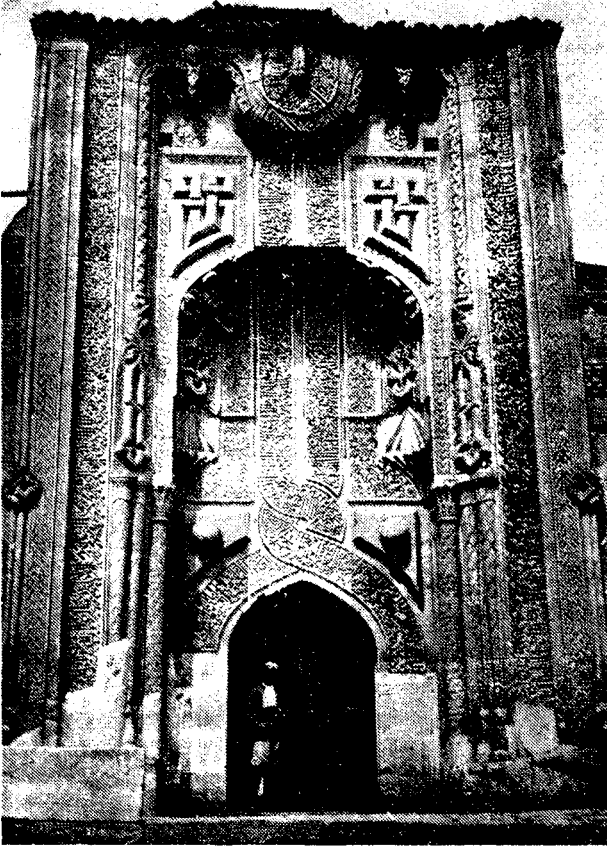
Vakıf Kurumu ve Osmanlı Hukuku

Vakıf kurumunun tam anlamıyla bir İslâmî kurum olduğu ve en geniş ve zengin uygulamasını Müslüman Türk toplumlarında bulduğunun söylenmesi; bizde öteden beri gelenekleşmiştir. Bu yargının doğru olup olmadığına karar verebilmek için vakıf teriminin ardındaki kavramı belirlemek ve hangi özelliğine ağırlık verdiğimizizi saptamak gerekir.

Kur'an-ı Kerim'de ve İslâm hukukunun başlangıç döneminin terimleri arasında henüz vakıf terimine rastlanmaz. Kamu hizmetlerini örgütlenme görevi devlete yüklenmiştir ve devlet, topladığı vergilerle bu görevi yerine getirecektir. Kamu hizmetlerinin başında gelen ve önemi en kesin ifadelerle vurgulanan devlet görevi; yoksullukla savaş ve yoksulluğu ortadan kaldırarak herkese insanca yaşamayı sağlama görevidir. Ne var ki, bu görevi yerine getirmek için didinen bir toplumda aşırı kazanç, lüks ve israf yolları kapalı olacaktır. Bu da insanların birçoğunun bencil içgüdülerine uygun düşmediğinden, İslâm kamu hukuku kuralları; gitgide büyüyen bir sapma açısı yönünde saptırılmıştır. Bu sapmanın iyiden iyiye belirginleştiği üçüncü halife Osman dönemi bir halk ayaklanması sonucunda kapanınca, halife Ali; tekrar İslâm kamu hukuku kurallarını egemen kılmak için sonuna kadar uğraştı. Ne var ki, özellikle Bizans egemenliği altından İslâm egemenliğine geçen ve kısa bir zaman sonra da İslâma karşı bir örtülü devrim hareketinin (karşı-devrim) önderi olan Muaviye'nin valiliğiyle yönetilen Suriye yörelerini Medine'den gelen kuralara göre yönetmek çok zorlaşmış, artık karşı-devrim kısa vadede başarıya ulaşmıştı. Kendisinden sonraki yönetim için karamsar olan Ali; kurmaya uğraştığı bütün düzeltme ve düzenleme önlemlerinin; kendisinden sonra tamamen yıkılacağını; devlet hazinesine (Beytülmal) ait olması gereken malvarlığı unsurlarının ve gelir kaynaklarının yönetici çıkar grupları tarafından yağmalanacağını görüyordu. Bu sebeple Peygamber'in de devlet reisi sıfatıyla yaptığı ve ilk iki halife döneminde de örnekleri görülen "*Kamu hukuku tahsis-*

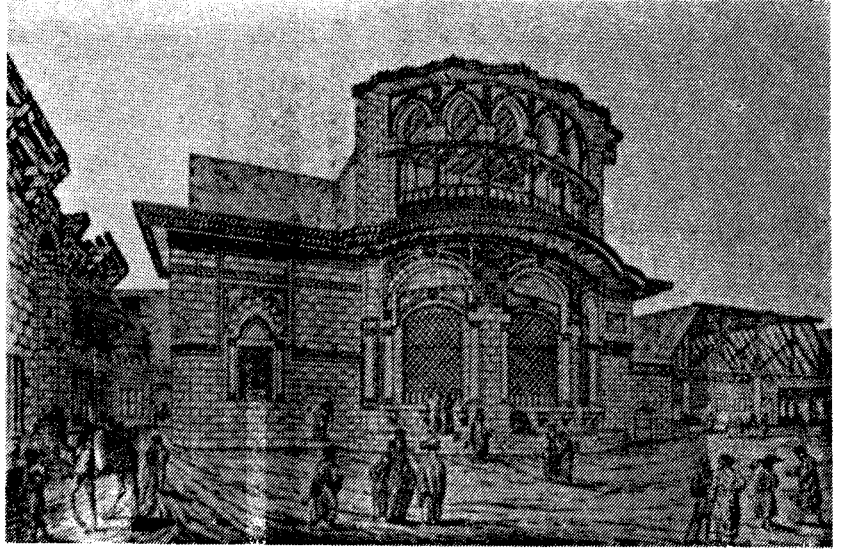
leri"ne dini bir dokunulmazlık kazandırmak istedi.

Kur'an-ı Kerim terimleriyle esasen "*sadaka*" kelimesinin bugün kullandığımız "*Allah rızası için ferdi ve ihtiyarî bağış*" anlamından daha geniş bir anlamı vardı. Ödenmesi zorunlu devlet vergileri (zekât) yanında ihtiyarî bağışlar da "*sadaka*" kapsamına giriyordu. Bu sebeple, Hz. Ali'nin uygulamasında, devlet reisi sıfatıyla yaptığı kamu hukuku tahsisleri "*sadaka-i mevkufe*" adını aldı. "*Mevkuf*" deyiimiyle bu tahsislere "*dokunulmazlık*" kazandırılıyor, daha sonra ortaya çıkacak "*sözde-halife*"lerin keyfî tasarruflarına karşı hiç değilse bazı kamu malları; kamu hizmetlerine sürekli olarak tahsis etmek suretiyle korunuyorlardı. Bu uygulama; daha sonra Osmanlı hukukunda "*gayrisahih vakıf*" veya "*tahsis ve irsad kabilinden vakıf*" adı verilen uygulamanın temeli olacaktır. Diğer yandan; İslâm hukukunun başlangıç döneminde toprak mülkiyetine geniş ölçüde yer verilmemiş ve muhtemelen hiç tanınmamış olduğu için; özel hukuk alanında terim olarak "*vakıf*" terimine rastlanmadığı gibi; geniş bir vakıf uygulaması olduğunu gösteren işaret de yoktur. Bazı rivayetlerde görülen "*habs*" terimi, özellikle Medine toprağında kendisini gösteren ve daha sonraki vakıf uygulamasının temeli sayılabileceği şüpheli olan bir hukuk kurumuna işaret ediyordu. Medine toprağı zorla alınmadığı, kılıçla fethedilmediği, "*meftuhul-anve*" olmadığı için, bu arazi üzerindeki hak, İslâm yönetimine girişdeki sahipleri elinde bırakılmıştı. Bu gibi arazinin üzerindeki hakkın devlet hazinesine (Beytülmal) dönebilmesi için; hak sahiplerinin mirasçısız ölmesi veya haklarını Beytülmal'e bağışlamaları gerekiyordu. Kesin bir bağış yapmasalar dahi; bir gayrimenkulün meselâ kuyusu veya kaynağı olan bir arazi parçası veya bir bağ veya bahçenin yararlanmasının belirli bir süre de olsa yoksullara, ihtiyaç sahiplerine tahsisi hoş görülüyor, "*sadaka*"dan sayılıyordu. Ancak; tahsis eden "*habs*" usûlüyle yaptığı, temlik ve temellükten habsettiği bu "*sadaka*"'sından -büyük bir ihtimalle- dönebiliyordu. "*Ebedî*" tahsis usulü henüz yerleşmemişti. Bu tahsiden kendisi hayatı boyunca dön-

VAKIF TERİMİ: Kur'an-ı Kerim'de ve İslâm Hukuku'nun başlangıç dönemlerinde vakıf terimine rastlanmaz. Kamu hizmetlerinin yürütülmesinde olduğu gibi devlet, yoksullukla savaşta ve yoksulları korumakla da görevlidir. Daha sonraki gelişmeler İslâm kamu hukukunda da bazı değişimler yarattı. Ancak yine de başlangıç dönemlerinde vakıf uygulaması görülmemektedir. Daha sonra İslâm miras hukukundaki gelişmeler, verilen önemin artması sonunda vakıf kurumunun gelişmesi başladı. Karakeçili aşiretince yoksul ve zavıfların doyurulması (altta), Konya'da İnce Minare Camii kapısı (üstte, solda), Konya İnce Minare Camii (üstte, sağda).

VAKFIN BAŞLANGICI: İslâmiyet'ten önce vakfın kökeni konusunda kesin bir tarih olmamakla birlikte Babil ve Sümerlerde vakıf kurulduğuna rastlanmıştır. İslâm öncesi Araplarda ise dinî kurumlara birtakım malların tahsis edildiği görülmüştür. İslâm öncesinde bilinen tek olay Ka'be'nin Hz. İbrahim tarafından vakfedilmesidir. Kâbe (karşı sayfada), Mısır'da sebil ve okul (yanda).

memiş olsa bile mirasçılarının dönmesi imkânı olmak gerekirdi. Oysa İslâmın ilk yüzyılı dolmak üzereyken; İslâmın kurmak istediği mülkiyet düzenninden sapmalar da oldukça önemli boyutlara varmaktaydı.

Fethedilen arazînin mülkiyeti artık "kıyâmet"e kadar "mekuf" olmak ve özel mülkiyete konu edilmemek gerekirken; devlet reisinin (Halife) Beytül-mal'den temlik yapma yetkisi bazı formüllerle kitaba uyduruluyor, böylece toplumda önemli servet farklılıkları doğmasına yol açılıyordu. Diğer yandan devlet reisinin ceza hukuku ve idare hukuku alanındaki yetkileri İslâmî kavramlar zorlanarak genişletiliyor; "sultan"laşan "halife"ye tebaası ve özellikle devlet erkânının canı (siyaseten katli) ve malı (müsadere) üzerinde tasarruf imkânı tanıma yoluna giriliyordu.

Diğer taraftan; İslâm hukukunun miras hukuku alanında gerçekleştirdiği "devrim" de bir karşı-devrime değer önemde görünüyordu: Çünkü İslâm miras hukuku o zamana kadar miras hukukunda hak sahibi sayılmalarına pek alışılmayan kadınlara da miras hakkı tanıdığı gibi; bir ailede toplanmış servetlerin nesilden nesile o ailede kalmasına imkân vermiyor, bir ölüm halinde servetin geniş bir mirasçı zümresi arasında parçalanmasına yol açıyordu. İslâm miras hukuku kuralları saptırılmadan uygulandığı takdirde bu parçalanmanın önlenmesi imkânsızdı: Çünkü İslâm hukuku kuralları gereğince yalnız belirli ve sınırlı mirasçılar değil bütün mirasçılar "mahfuz hisseli mirasçı"ydı.

"İradî mirasçılık" yönünde; bir kimse sadece malvarlığının üçte birini vasiyet edebilirdi. Üçte bir (sülüs) aşılmış ise; bu aşan miktara mirasçılar itiraz edebilirler, icazet vermeyebilirlerdi.

Demek oluyor ki terekenin (terike) üçte ikisi; hangi mirasçı sözkonusu olursa olsun, geride kalan mirasçıların toplam miras hissesini meydana getiriyordu ve mirasçılar kanuni miras paylarına göre bu kısmı paylaşacaklardı. Diğer bir deyişle her mirasçının mahfuz hissesi (saklı payı) değişmez bir oranla, kanunî miras payının üçte ikisi oluyordu. Kadın mirasçılar da mahfuz hisseyi koruyan kurallardan yararlanacaklardı.

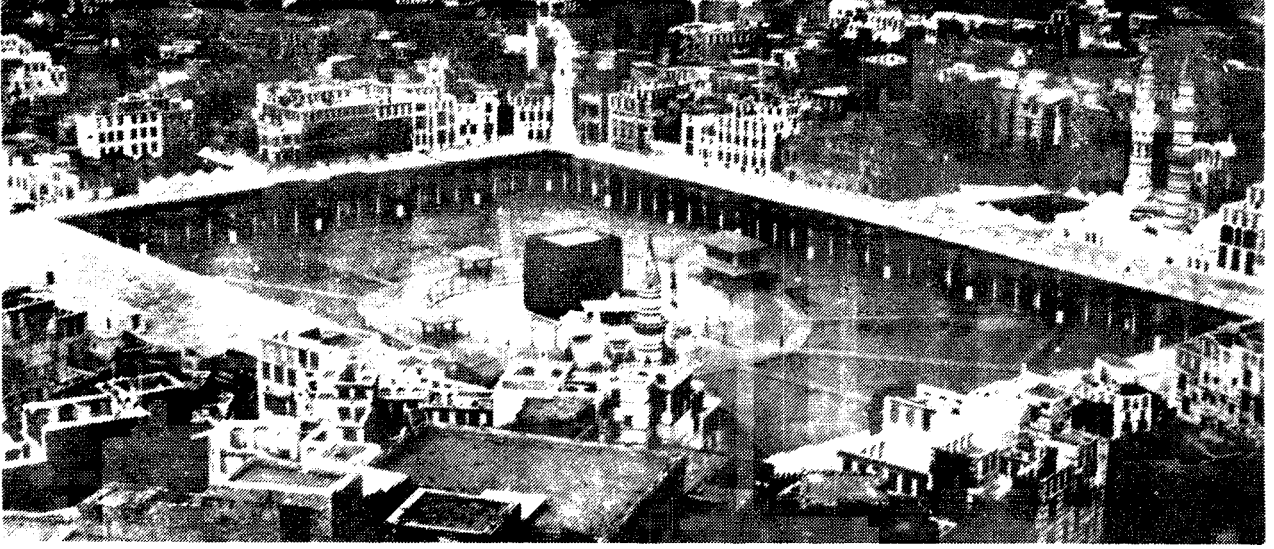
Şu halde İslâm kamu hukuku kurallarının saptırılmasından ve özellikle kamu malı sayılması gereken toprakların özel mülkiyete aktarılması yollarının bulunmasından sonra; aşırı ve göze batan servet yığınlarının iki yönden bir korunmaya ihtiyaçları vardı: Bu korunma bir yandan Halife-Sultan'ın "müsadere" yetkisine, bir yandan da bunca tehlikeyi göze alarak yığılan servetin bir aile içinde ve özellikle büyük erkek evlat elinde kalarak nesiller boyu o aileye nüfuz ve kudret imkânı sağlanmasını önleyen İslâm miras hukuku kurallarına karşı olmalıydı. Bu sebeple "sadaka-i mevkufe" kavramı zorlandı ve evlât lehine vakıflar (zürri vakıflar) da bu kavramın içine alındı.

Bir kimse, "soyu inkıraz buluncaya (kesilinceye) kadar" vakfettiği malların gelirlerini soyundan gelenlerin (ve isterse sadece erkek soyunun) yararlanmasına vakfedebiliyor, böylece yalnız so-

yun kesilmiş olması halinde o malların "fukarâ"ya tahsis edilmiş olması, bu "vakf"ın "sadaka"dan ve hayırlı bir iş sayılmasına yetiyordu. Vakıf vakfedenin vasiyetiyle meydana getirildiği takdirde veya ölümle sonuçlanan son hastalığı (maraz-ı mevt) sırasında yapıldığı takdirde yine mahfuz hisseli mirasçıların itirazıyla karşılaşabiliyor, "sülüs" haddini aşamıyordu. Buna da bir çare bulmak gerekiyordu.

"Örfler"e şer'î kurallardan daha çok değer verme yoluna giren ve ismini taşıdığı Ebu Hanife'nin görüşlerinden hemen bütün temel noktalarda ayrılan Hanefi Mezhebi hukukçuları bu çareyi bulmakta gecikmediler: Bir kimse sağlığında vakıf meydana getirdiği takdirde "sülüs" haddi sözkonusu olmuyor, bütün malvarlığını bir vakfa tahsis etse bile ölümünden sonra mirasçıları itiraz edemiyorlardı. Ancak; bir kimsenin sağlığında vakfa tahsis ettiği malları üzerinde yönetim ve yararlanma hakkını kaybetmesi, sağlığta vakıf yapmayı oldukça sevimsiz kılabildi. Bu sebeple hukukçuların daha fazla gayret sarfetmeleri, buna da bir çare bulmaları gerekiyordu. Çare şöyle bulundu: Bir kimse, ölünceye kadar kendi kendisini vakfının yöneticisi (mütevelli) ve vakfından tek yararlanan kimse olarak tayin edebilirdi. Menkul vakfı da örflere dayanılarak caiz sayıldı. "Örfler", daha sonra gelir getirmek üzere para vakfedilmesini de caiz kılarak, böylece vakıf kurumunun gelişmesi için hiçbir engel kalmamış olacaktı.

Menkul bir mal, meselâ 16. yy başlarında İstanbul'da örneklerine rastla-

nacağı gibi mahalle halkının ihtiyacında kullanılmak üzere bir tencere veya kazan vakfedilmiş ise, veya yine İslâm hukukunun temel kurallarına tamamen aykırı bir şekilde bir "köle" belirli hizmetler için vakfedilmişse, bir "tüzel kişilik" doğduğundan söz edilemez. Belirli bir amaç için gelir getiren mallar vakfedildiği takdirde ise; vakfın "*matlûb*"u ve "*zimmî*"i olabilir. Açıkça söylenmese ve nazariyesi geliştirilmiş olmasa bile, bu gibi vakıfların ayrı bir tüzel kişiliği vardır. Daha önce meselâ *Kâbe*'nin hak sahibi olması kabul edilmiş olduğundan, gerçek kişiler karşısında meydana çıkan bu yeni kişilik türü fazla yadırganmamış olacaktır.

Yabancı Hukukun Etkileri

İslâm vakıf kurumunun, doğrudan doğruya Roma hukukundan değilse bile, Suriye ve Mısır'da uygulanan Bizans hukukundan etkilendiğini ileri süren ve oldukça taraftarı olan bir görüş vardır. "Örf"e hiç değilse Şeriat'ın yanında talî bir kaynak olarak değer veren İslâm hukukçularının; Suriye, Irak, Mısır gibi yörelerdeki kurumlardan etkilenmiş olmaları hiç de uzak bir ihtimal değildir. Ne var ki, bu etkilenmeyi abartarak Bizans hukukunun vakıf kurumunun tek kaynağı olduğunu ileri sürmeye imkân yoktur.

Her şeyden önce bu yörelerde uygulanan hukuk kuralları da klasik ve saf anlamda bir tekdüze hukuk sistemi değil; yöredeki çok eski uygarlıkların kalıntısı olan örflerin karışımından meydana gelen bir hukuftur. İslâm hukukunun kaynağının Roma hukuku oldu-

ğu dahî ileri sürülmüştür. Oysa nasıl bütün sistem için bu görüş tek başına kabul edilemez ve ancak "örf" kaynağı dolayısıyla uygulamada bazı etkilerin olabileceği ileri sürülebilir; vakıf kurumunun tek kaynağının Bizans hukuku olduğunun ileri sürülmesi de doğru değildir. Hele Roma hukukunun tek kaynak olduğu hiç söylenemez. Sasanî hukuku incelenirse orada da benzer kurumlarla karşılaşılabilir. İbranî hukukunda hatta Samî kökenli bir dil kullanıldığından "*sadaka*" gibi terimlerde ortaklık dahî sözkonusu olabilir. Her şeyden önce, başka hukuk düzenlerinin bu konuda İslâm hukukunu ne dereceye kadar etkilediğini saptamak istediğimizde, iki tür "vakf"ı birbirinden ayırmak gerekir:

a) Devlet reisinin yaptığı veya onun izniyle meydana getirilen gayrisahîh vakıflar (tahsis ve irsad kabilinden vakıflar): Bunlar için Osmanlı hukukunda kullanılan "*gayrisahîh*" terimi; bu vakıfların geçersiz ve hükümsüz olduğunu değil; özel mülkiyetten yapılmayan, Beytülmal'e ait mal ve gelirlerle meydana getirilen, bu sebeple de "dar ve gerçek anlamıyla vakıf" sayılmayan bir kurum karşısında olduğumuzu gösterir.

Bu vakıfların kökeninin Roma hukuku olduğu söylenemez. Resmi dini olması veya belirli bir dine göre örgütlenmesi aranmaksızın, iktidarı elinde tutanların mensup olduğu dinin üstün tutulduğu devletlerde de her zaman belirli arazi, bina veya gelirlerin bir tapınağa, bir manastıra, bir dinî topluluğa tahsis edildiği görülebilir.

Bazı İslâm hukukçuları veya çağdaş Türk hukukçuları da bir taraftan vakıf kurumunu İslâmdan sonra, hatta Türk-İslâmdan sonra ortaya çıkıp gelişmiş bir kurum olarak görmek isterlerken, bir yandan da İbrahim Peygamber'in vakıflarından veya Uygur vakıflarından söz etmektedirler. "Devlet" dediğimiz toplumsal görünümün ortaya çıkışından beri bu gibi "tahsisler" in de ortaya çıkması tabiidir. Bu görüşleri üstyapı kurumlarının birbirini veya biri diğeri ile etkilemesiyle açıklamak yerine benzer altyapıya sahip insan topluluklarında benzer kurumların oluşabilmesiyle açıklamak daha yerinde olur.

İslâmın temel kaynağı olan Kur'an-ı Kerim'in "*sadaka*"yı geniş anlamda kullandığını ve devlet reisinin Kur'an-ı Kerim'de gösterilen kamu hizmetlerine kamu mallarını tahsis etmesinin bile Allah rızasına ve Allah'a yaklaşma amacına (Kurbet) uygun bir davranış olarak "*sadaka*" şeklinde adlandırıldığını biliyoruz. Hazret-i Ali; bu tahsislerin bozulmasını önlemek için bunların "*sadaka-i mevkufe*" olduğunu belirtmiş ve belki İslâm'da ilk kez olarak bu sadakaların kullanılış yönetmeliğini (Vakfiyye) yazdırmıştır.

Demek oluyor ki; bu tür "kamu hukuku tahsisleri"nin kökeninin Roma veya Bizans hukuku olduğu söylenemez. Nasıl bugün kamu kaynakları ve parasıyla kurulan bazı kurumların "özel hukuk kurallarına göre faaliyet göstereceği belirtiliyorsa, yine tarihi sebeplerle özel hukuk-kamu hukuku ayrımının çok kesin ve belirgin olmadığı

İslâm hukukunun sonraki gelişimi içinde bu vakıflar da sahih vakıflar gibi "mütevelli" eliyle yönetiliyorlar, bu mütevelliîler çoğunlukla şahsen değil görevleri dolayısıyla belirtilmiş bir merkezi devlet görevlisi olsa bile, halk gözünde "sahiî vakıflar"dan ayrılamıyorlardı.

Cumhuriyet döneminde ve 1967'den sonra Türkiye'de başka nedenlerle yeni bir "vakıfçılık akımı" doğduğundan kamu kaynaklarının tahsisıyla meydana getirilen bu vakıflar da "atalarımızın ferdî hayırseverlik duygusunun tezahürleri" olarak gösterileceklerdir.

b) Sahih vakıfları da bazı alt-böümlere ayırarak incelemek gerekir:

aa) *Evlât lehine değil de gerçekten hayrî amaçlarla yapılmış vakıflar*: Nasıl kamu kaynakları kullanılarak kurulan "İrsad kabilinden vakıflar"ın iktisadî önemi özel mülkiyet kaynaklarıyla kurulmuş vakıflara oranla çok daha büyük ise, sahiî vakıf kesimi içinde ana amacı evlâda yarar sağlamak veya evlâddan bir kısmı zararına diğerini üstün tutmak olan vakıflar da saf anlamda hayrî amaçlarla kurulan vakıflara oranla iktisaden daha önemli boyutlarda kurulmuşlardır.

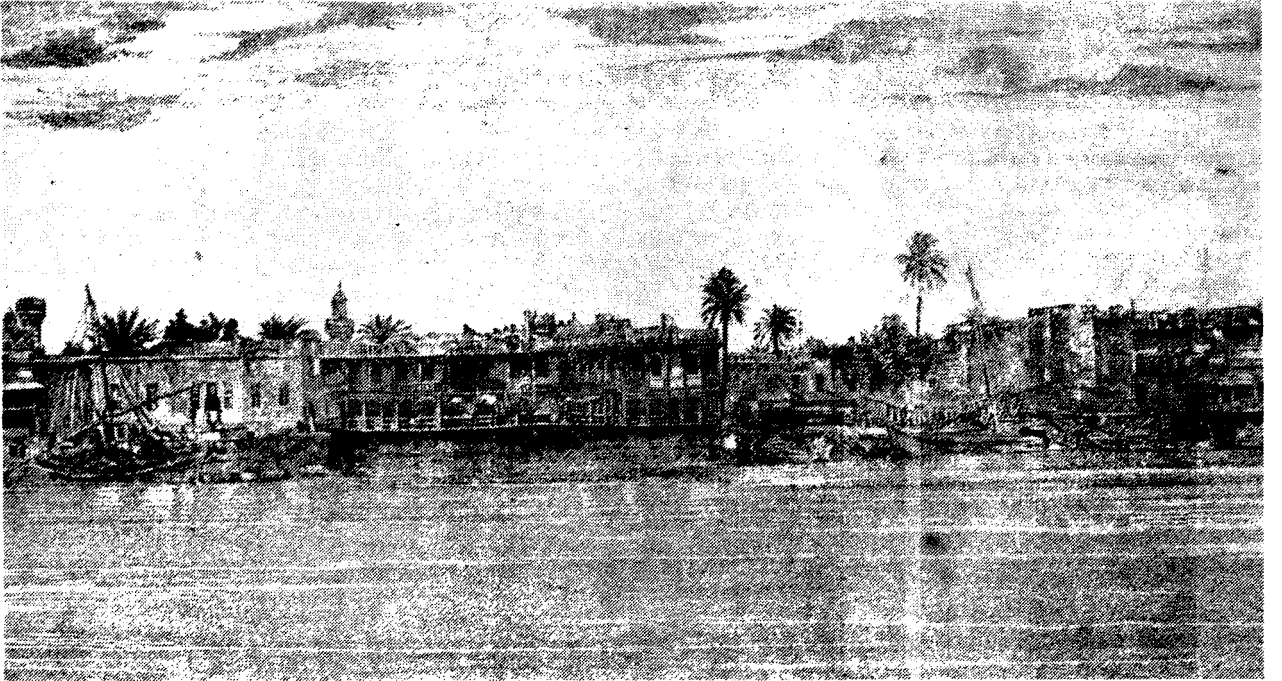
Saf anlamda hayrî amaçlarla vakıf kurma ve ayrı tüzelkişilikler meydana getirme süreci, belki de İslâm kamu hukuku kurallarından sapılmış olsaydı, kendisini bu şekilde göstermeyecek, Kilise hukukundaki duruma benzer şekilde, "müminler topluluğunu temsil eden manevî kişilik"e yükümlü kazandırmalar yapılacak, ayrı tüzelkişilikler meydana getirilmeyecekti.

Klâsik Roma hukukunda "*bağımsız vakıf*" kurumu yoktur. Diğer bir deyişle; "*kişiliği haiz bir mal topluluğu*" (Vakıf) meydana getirmek yerine; bir şahıs topluluğuna, meselâ müminler topluluğunun manevî şahsiyeti olan kiliseye yapılan bir kazandırma (yükümlü kazandırma, donatio sub modo) vardır. Bununla beraber 5-6. yy'lardan sonra, özel bir yönetime bağlı ve bağımsız, İslâm hukukunda olduğu gibi, açıkça söylenilme ve nazari bakımdan açıkça ortaya konmuş olmasa bile tüzelkişiliği olan hayır amaçlı (Piae Causae) mal topluluklarının bulunduğu da ileri sürülmektedir. Bu doğru ise ve gerçekten kiliseden veya bir başka şahıs topluluğundan bağımsız "vakıflar" Bizans hukukunda var idiyse; Bizans etkisi değilse bile benzerlik daha da güç-

lenecektir. Şurası da unutulmamalıdır ki saf anlamda hayrî vakıfların temel amacı yönünden esasen "etki" değil sadece benzerlik sözkonusudur.

"Sadaka" ve "kurbet" kasdı Bizans hukukundan değil Bizans hukukuna Hristiyanlıktan ve dolayısıyla İslâm ile Hristiyanlık arasında ortak olan kaynaktan gelmektedir. Belki sadece şu yönden bir etkilenme söz konusu olabilir: Bizans hukukunda hayır amacıyla yapılan (Piae Causae) bağışlamalar ve bunlardaki süreklilik unsuru; İslâm hukukunda daha da geliştirilerek "*sadaka*"yla alelâde "*bağışlama*" hukuken birbirinden ayrılmış, ayrıca açıkça belirtilme bile, yine örflerin etkisiyle menkul (taşınır) vakfının kabulüyle ortaya çıkan ve para dışında kalıp "ayn"-ından yararlanılan menkuller bir yana bırakılırsa; vakıf kurulmasına yol açan işlem bir bağımsız "*tüzelkişilik kurma işlemi*" haline getirilmiştir.

Vakıf kurma işlemini tek taraflı bir hukuki muamele, İslâm hukukunda bazı mezheplerde kullanılan terimle bir "*ikaa*" sayan görüşlerle, gerçek kişiler alanındaki, kölelerin "*azad edilmesi*" işlemine benzeten görüşlerde bu nitelik daha da belirgindir.

FARKLI GÖRÜŞLER: İslâmiyet'te vakıf kurumunun etkilendiği hukuklar arasında Roma ve Bizans hukukunun olduğunu öne süren görüşler vardır. Aslında Suriye, Mısır ve Irak gibi yörelerde böylesi kurumlardan etkilenmek söz konusu olabilir. Bununla birlikte vakıf kurumunun kaynağını Bizans hukukuna bağlamak yanlıştır. Bağdat (üstte), Mısır'da Sinan Paşa Camii'nin iç ve dış görünümü (karşı sayfada).

Demek oluyor ki, aslında Bizans kurumlarının doğrudan doğruya "taklid" edilmesinden çok, "örf" kaynağının verdiği imkânla örnek alınması, fakat İslâm hukuku kurallarının ve İslâm dünyasındaki şartların da göz önüne alınarak Bizans ve Batı'dan farklı bir gelişime girilmesi sözkonusudur. "Örf" yoluyla örnek alma görünümü de daha çok aşağıda inceleyeceğimiz "aile vakıfları"nda belirginleşecektir.

Niçin Ortodoks, Gregoryen ve Katolik dünyasında olduğu gibi "kilise" manevî şahsiyeti yararına yükümlü bağışlamalar (donatio sub modo) yapma yerine bağımsız vakıflar kurmak yoluna gidilmiştir? Evlâd yararına yapılan vakıflarda bunun sebebini anlamak daha kolaydır: Servetin aile içinde kalması istendiğinden, bağımsız bir örgüt kurulması ve aile içinden "mütevellî" tayin edilmesi de amaca daha uygun görülmektedir.

Gerçek anlamda hayır amacıyla meydana getirilen "sahih vakıflar"da ise; bağımsız tüzelkişilik meydana getirme eğilimi şu olguyla açıklanabilir: İslâm'da; Hristiyan dünyasında olduğu gibi bir "kilise" olgusu yoktur. Bu sebeple; tam olarak Batı'daki duruma ben-

zemese dahi az çok hatırlatır bir görünümün doğması için, kamu hukuku kurallarından saptırılan devlete açıkça güvensizliğini ifade eden bir Şii uygulamasını beklemek gerekecektir.

Sünnî çevrelerde ise bir taraftan devletin "Asr-ı Saadet" özelliklerinden uzaklaştığı düşünülmeyle birlikte; devlet reisi-Halife'nin meşru olmadığını resmen itirafa da gidilmemesi dolayısıyla; Şii çevrelerde olduğu gibi devlet örgütü dışında bir "müctehid", bir "hâkim-i şer" kabul edilememiş, Beytülmal'i yönetenlere de tam güven duyulmadığı için Beytülmal yararına yükümlü kazandırma yapma yerine ayrı ve bağımsız örgüt kurma düşüncesi üstün gelmiştir.

Şiiliğin başlangıç döneminde imamlar gözetim altında olduklarından, imamların "mütevellî" tayin edildiği tek merkezli vakıflar veya "sadakat" (sadakalar) yerine yine Sünnî çevrelerde olduğu gibi ayrı vakıflar düşüncesi üstün tutulmuş olabilir. Nitekim nasıl Katolik ve Ortodoks uygulamasına az çok benzer bir "vakıf" (veya yükümlü kazandırma) uygulamasının doğabilmesi için Şii Mezhebi'nin resmiyet kazanmasını ve seyyidlik ve ruhanî mürşid-

lik iddia edebilen Safevî hanedanının son bularak dindarlar gözünde böyle bir niteliği dahî olmayan *Kacarlar* sonrası İran'ını beklemek gerekmişse, Batı'da da durum aksine olmuştur.

Hristiyan dünyasında, İslâmın "bağımsız vakıflar" uygulamasının "yükümlü kazandırmalar" uygulamasının yerini aldığını görebilmek için de Reformasyon sonrası Avrupasında Protestanlığın üstün geldiği çevreleri beklemek gerekmiştir: Protestan dünyasında da Katolik kilisesiyle ilişki kesildiği için, Sünnî İslâm dünyasında benzer şartlar doğmuştur. Devlet dışında, artık "inanamlar"ın bağlanacağı ve güveneceği güçlü bir manevî kişilik yoktur. Ancak "laik" güçlere dayanarak Katolik kilisesinin elinden kurtulabilen Luther; bir "Protestan Papa" olamazdı. Bu sebeple de, aynı zamanda -hiç değilse Safevîler kadar- ruhanî önderlik iddia eden Protestan kral ve prenslere de güvenilemeyerek Allah'ın hakkını Kayser'e vermek yerine, İslâm dünyasında olduğu gibi bağımsız vakıflar (Stiftung) kurma yoluna gidilmiştir.

bb) *Aile Vakıfları*: Özellikle bu alandaki gelişim İslâm hukukunun temel kurallarına değil de örf'lere dayanır gö-

VAKIFLAR

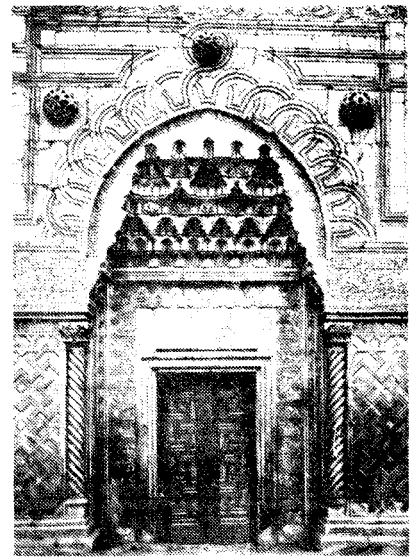
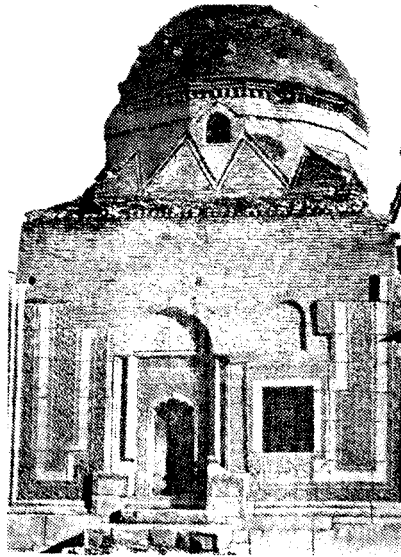
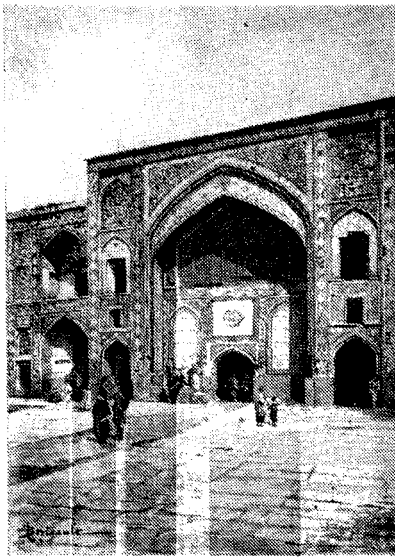
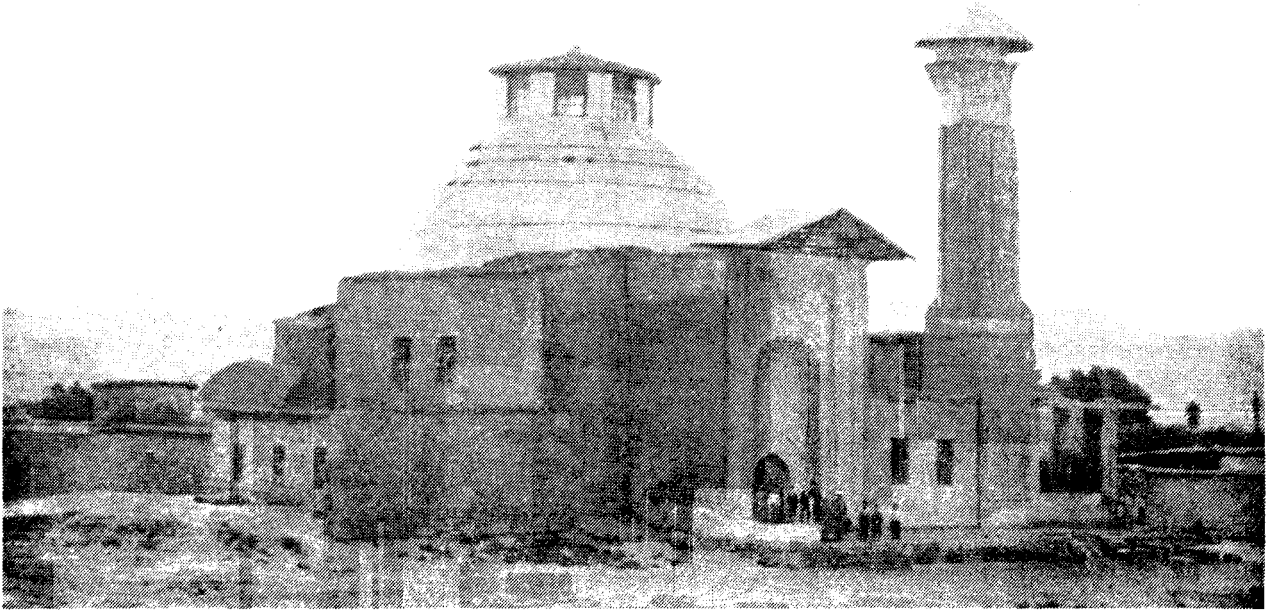
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Vakıf

rünmektedir. Yukarıda belirtildiği gibi; İslâm hukuku kadına da miras hakkı tanımıştı ve servetin bir aile çerçevesinde yığılıp kalarak nüfuz vasıtası olmasına müsaade edilmiyor, toprak mülkiyeti ve faiz ilga edilerek dengesiz ve aşırı servet yığılmaları önleniyor, meşru yoldan kazanılmış servetler de, ancak üçte birinde vasiyet yoluyla tasarruf (tasarruf nisabı) imkânı tanınarak, miras-

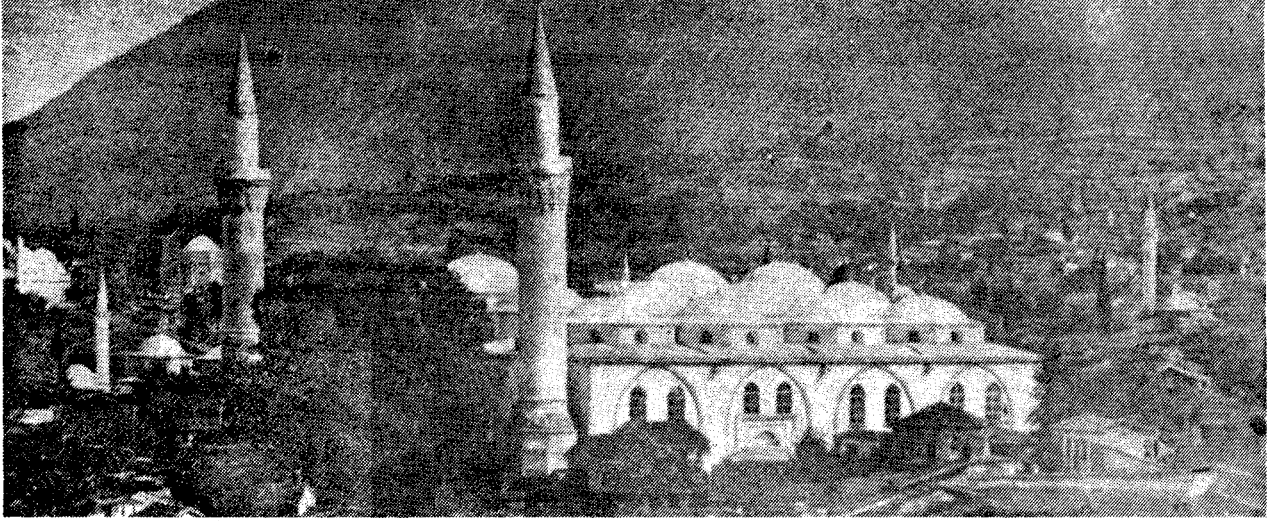
çılar arasında paylaştırılıyordu.

Üçüncü Halife döneminde belirginleşen ve Emevîler Saltanatı boyunca iyice kökleşen sapmalar ve bu temel kurallara tamamen aykırı uygulamalar sonucunda, artık Abbasî döneminin ilk yüzyılındaki İslâm toplumu bu devrimci ve katı kurallara tahammül edemez bir görünümdeydi. Özellikle Emevî döneminden beri “Örf” kaynağı yoluyla

örnek alınmaya alışılmış Bizans kalıntısı hukukta ise durum farklıydı: Miras hukuku kuralları ve toprak hukuku kuralları; servetin aile içinde kalmasına çok daha geniş ölçüde imkân verir bir duruma getirilmiş bulunuyordu. İslâmın temel kuralları buna elverişli olmadığından yine yeni ortaya çıkmak üzere bulunan “Vakıf” kurumunun sınırları zorlandı.

TÜRKLERDE VAKIF: Türkler İslâmiyet'i kabul ettikten sonra vakıf gibi kurumlara önem verdiler. Bu konuda ilk örneklerden biri de Karahanlı Tamgâc Buğra Han'ın kurduğu vakıftır. Bunun önemi ilk resmi medrese olan Nizamülmülk'ün Bağdat'ta kurmuş olduğu medreseden önce kurulmuş olmasıdır. Yine Tamgâc Buğra Han'ın bu dönemde kurulmuş darüşşifası da Türklerin ilk vakıf örnekleri arasında sayılır. Şiraz vekil medresesi (solda), Konya'da darü'l-huffaz (ortada), Sahib Ata Vakfiyesi'nden Ince Minare Medresesi (üstte), Karatay Medresesi'nin girişi (sağda).

OSMANLI DEVLETİ'NDE: Osmanlı hukuk düzeni içinde bireylerin kendi mal varlıklarından tahsis yaparak kurdukları gerçek anlamda vakıflar (sahih vakıflar) yanında devlete ait mal veya gelirlerin tahsisi ile meydana gelen "irşad kabilinden" yani "gayri sahih vakıflar" da vardı. Bunun yanı sıra daha sonra faiz yasakları nedeniyle getirilmiş para vakıfları da mümkün sayıldı. Örgütlenme konusunda ilk adım da Orhan Bey'in Bursa'da yaptırdığı cami ve zaviye evkafının nezaretine Sinan Paşa'nın getirilmesi biçiminde oldu. Yıldırım Beyazıt döneminde ise her vilayete birer Müfettiş-i ahkâm-ı şer'iyye tayin edildi. Bursa (altta), Süleymaniye (üstte, solda), Ayasofya (üstte, sağda).

Böylece yine yukarıda değinildiği gibi ölünceye kadar yararlanma hakkı ve yönetimi vâkıfın kendisinde kalan ve vâkıfın ölümünden sonra da İslâm miras hukuku kurallarını altüst edebilen garip vakıflar bu gibi hasîs amaçların hayır amaçlarıyla mezc edilmesi veya hayır amacıymış gibi gösterilmesi, bütün kanuna karşı hilelerde olduğu gibi, paravan olarak kullanılan hukuk

kurumunun saygınlığını azalttı. Hristiyan dünyasında bu gibi amaçlar dinî ve hayrî bir paravan kullanılmaksızın hiç değilse ayrı bir kurumla tatmin edilebiliyordu (Fideicomissum). Böylece dinî ve hayrî kurumlar, aynı zamanda gerçek kişilere değil de doğrudan doğruya kilese manevî şahsiyetinin görevlilerinin yönetimine bırakıldıklarından, daha çok saygınlık kazanıyorlardı.

Vakıf kurumunun "üstün zekâlı" hukukçular tarafından böyle kötüye kullanılışı, *Tanzimat*'dan sonra hiç ayırım yapılmaksızın bütün kurumun kötülenmesine yol açacak ve böylece Evkaf hazinesinde biriken bir kısım servetle birçok küçük ve mahalleye mühürünü basıp tarihî çevre bakımından paha biçilmez değerde sayılması gereken vakıf eserlerin özel mülkiyete aktarıl-

masına ve yok olup gitmelerine ortam hazırlanacaktır. Üstelik “*aile vakıfları*” kural olarak alıkonacak, asıl hayrî amaçlarla tahsis edilen malvarlığı unsurları bu vakıf karşıtı akımdan daha çok zarar görecektir. Cumhuriyet’ten sonra, Reformasyon sonrası özellikle Protestan-Cermen hukuk alanında doğan “vakıf” kavramı “tesis” terimiyle aktarılabilecek bir süre geçiş ve durgunluk döneminden sonra bu kez de okyanuslar ötesindeki gelişmelerin ilhamıyla hukukçular “vakıf” kurumunu yeniden keşfedecekler, “vakıf” adı altında yeni bir uygulama dönemi başlayacaktır.

Vakıf Kurumu’nun Tanzimat’a Kadar Gelişimi

Önceki hukukumuzda vakıf konusu-na hukukî terim ve kavramların gelişimi açısından değil de iktisadî önemi açısından bakarsak asıl önemli vakıfların taşınmaz tahsislerini konu alan vakıflar olduğunu görürüz. Böyle olunca da tarım toprakları ve arsalar alanındaki mülkiyet ilişkilerinin incelenmesi konu açısından önem taşır. Tarım toprakları alanında mülkiyet ilişkilerinin incelenmesinde de Osmanlıda feodalite olup olmadığı tartışmaları ortaya çıkar.

Altı yüzyıl Doğu Anadolu’da Yemen’e ve Batı’da Güneydoğu Avrupa’-

ya hükmetmiş bir imparatorluğun tek ve kesin bir yargıyla nitelenmesi güçtür. Belki şöyle söylenebilir: Genel olarak halkın durumu; feodal ilişkiler içinde yaşayan herhangi bir halk topluluğundan farklı değildir. Örfî vergiler; klâsik İslâm hukukunun kurmak istediği düzenden toplumu uzaklaştırmakta, halkı temeli şer’î olmakla birlikte tanınmaz hale gelmiş şer’î vergilerle örfî vergileri toplayanlara bağımlı kılmaktadır.

Ancak; bu vergileri toplayanlar “*seigneur*” durumunda-çoğunlukla- değildir. Onların devlet, daha doğrusu *hanedan*’a ilişkisi kapıkulu ilişkisidir. Yine çoğunlukla kendisini gösteren bu görünüm de sanıldığının aksine her zaman halk yararına değildir. Askerî iktâ (tîmar) sisteminin bozulması; devletle kapıkulu ilişkisi içinde de olmayan ve mahalli bir asıl değil, devlete ödediği bedeli fazlasıyla çıkarmaya çalışan bir “*bezirgân*” olarak davranan “*mültezim*”lerin ortaya çıkmasına yol açacaktır.

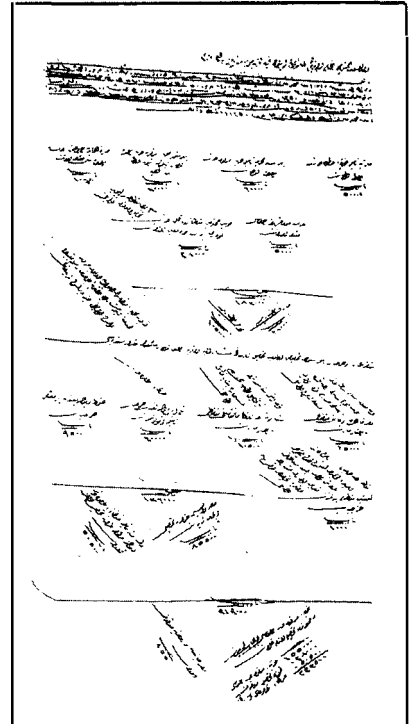
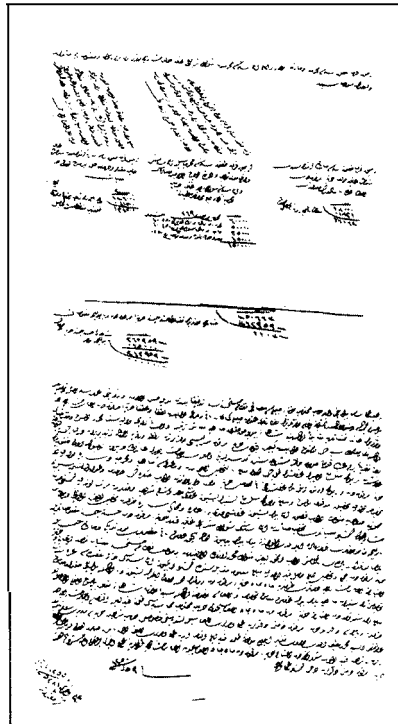
Tarım topraklarının “vakıf” olarak tahsis edilenleri; esasen “*mîrî arazi*” sisteminin yürürlükte olduğu ölçüde ve yörelerde “*sahîh*” değil yukarıda belirtildiği gibi gayrisahîh (tahsis ve irsad kabilinden) vakıf niteliğindedir. Osmanlı klâsik düzeni; ilke olarak tarım topraklarının mülkiyetini Devlet’de

(Beytûlmal, mîrî Hazine) alıkoymakta, bu “mülkiyet” hakkına “*rakabe*” adı verilmektedir. Bu toprakların vergisini toplama ve buna karşılık devlete asker (sipahi) sağlama yetki ve görevi ve tîmar sahibindedir. Araziyi fiilen ekip biçen çiftçi ise bir tür “*kiracı*” durumundadır.

Askerî tîmar sistemi bozulduktan sonra tîmar sahibi aradan çekilecek ve topraklar daha önce o yörede fiilî veya ana kural dışı olarak hukukî bir feodal nüfuz sağlayabilmiş kimselerin veya böyle bir kimse yoksa doğrudan doğruya ekip biçen kişilerin “*tasarruf*”’una geçecektir. Özellikle Tanzimat’dan sonra hızlanan bir süreçle de devletin “*rakabe*”’si içi boşalan ve koflaşan bir hak haline gelerek; üzerinde “*tasarruf*” hakkı bulunan mîrî arazinin “mülkiyet”’i tasarruf hakkı sahibine geçmiş olacak, bu süreç Cumhuriyet döneminde İsviçre Medeni Kanunu’nun kabul edilmesiyle tamamlanacaktır.

Mîrî arazi sistemi kural olarak “vakıf” kurulmasına engel olsa bile; bir yandan İslâm hukukunun temel ilkelelerine aykırı bir gelişimle devlet reisine özellikle savaşta, fetih sırasında yararları görülenlere arazi *temlik*i yetkisi tanınmış olması; diğer yandan gayrisahîh vakıf uygulaması; aslında devlete ait olması gereken tarım topraklarının da va-

TANZİMAT’TAN ÖNCE: Tanzimat’tan önce I. Abdülhamid ve II. Mahmud’un vakıfları için kurulan “*Evkaf-ı Hümayun Nezareti*” bakanlık sayılmamakla birlikte bu konuda önemli uygulamalar getiriyordu. Denetimi devlet görevlilerine bırakılan tüm vakıfların nezareti de buraya bırakıldı. Bu durumdan dolayı Evkaf Nezareti’nde gereğinden fazla kadro oluşturularak, vakıf gelirleri düşüncesizce harcanmaya başladı. Darüssaade ağalarının çeşitli yıllarda vakıflardan aldıkları aidata ait iki belge.

kıflara tahsis edilebilmesine yol açmıştır.

Gayrisahih vakıf uygulaması; aslında yukarıda da değinildiği gibi; devlet görevi olan kamu hizmetlerinin Özel Hukuk'a yakın bir örgütlenme çerçevesi içinde örgütlenmesi gibidir. Son yıllarda Türkiye'de "fon" uygulamasına gösterilen rağbeti andırmaktadır.

Bazı önemli şeyh veya serdar, gazi ailelerine tahsis edilen topraklar ise, ileride Tanzimat döneminde "müstesna vakıflar" adını alacak vakıf kesiminin doğmasına yol açacaktır. Bunlar "vakıf" adı altında bir tür aile vakıfları veya çiftlikleridir.

Kent topraklarında da "Fetihde yararlılığı görülenler"e, özellikle nüfuzlu komutan, vezir vs. gibi kimselere yine İslâm hukukunun temel ilkelerine aykırı görülen, fakat yerleşmiş bulunan içtihadı uygun olarak önemli temlikler yapılabilmiş ve bunlar aile vakıflarına veya kamu yararıyla aile yararının karma olarak gözetildiği vakıflara aktarılabilmektedir. Bu önemli temlikler dışında da kent arsalarının -hiç değilse fetih yoluyla ele geçen İstanbul, Bursa vs. gibi birçok kentte- özel mülkiyet dışında tutulması ve mutasarrıflarının bir tür devlet kiracısı sayılması sistemi yürümektedir. İstanbul'da II. Mehmed bir süre bu sistemi yürütmek istemişse de tep-

kiler sonunda vazgeçmiş, hiç değilse tarım toprakları üzerinde mîrî hazine aleyhine meydana gelen gelişmeleri önlemek istemişse de ölümünden sonra baskı gruplarının gayretiyle oğlu II. Bayezid bu girişimlerden de geri dönüşüne göz yummuştur.

Kent arsaları üzerinde tarım topraklarından farklı olarak "özel mülkiyet" ilkesi kabul edilmiş olması dolayısıyla; bunlardan da "sahih vakıflar" a aktarılanları çoktur. Ancak; bu "sahih vakıflar"ın birçoğu saf anlamda kamu yararına olan vakıflar değil "aile vakıfları" veya kamu yararı yanında hiç değilse bazı "cihet" ve "vazife"leri yönünden özellikle vakfedenin soyundan gelen kişileri de gözetken vakıflardır.

Bugün nasıl bazı nüfuzlu çevrelere emekliye ayrılmalari halinde "hakk-ı huzur" üyelikler yoluyla ek gelir sağlanmakta ise, Osmanlı toplumunda vakıflara bu görev de yüklenmiştir. "Dua okuma" gibi aslında ücretli olması düşünülmemesi gereken hizmetler bile, "Fodla" veya başka bir maddi karşılık tayin edilerek "ücret"e bağlanmıştır. Zamanla bu gibi görevler bir tür "nama yazılı", hatta "hamile yazılı" senet gibi devri kabil görülmeye başlanmış ve bazı ellerde meselâ "vakıf dualılığı"ndan epeyce "fodla hakkı" birikebilmektedir.

İslâm hukukunun teneel ilkelerinde şiddetli faiz yasağı olmasına rağmen, toplumsal gelişim bazı vakıfların da faizle para işletmesine yol açmaktaydı. 16. yy Osmanlı toplumunda, günümüzde de bankacılık ve faiz sorununun zaman zaman tartışılması gibi, para vakfının caiz olup olmadığı şiddetle tartışılmaktadır. İmam Birgivi ve Şeyhülislâm Çivizade Mehmed Muhiddin para vakfının caiz olmadığını, İslâm hukukunun ana kurallarıyla tutarlı olarak savunuyorlardı. Ne var ki "Örf"e karşı "şer" 'i (Şeriat) savunmak tehlikeli olabilir, bu işin sonu "ehl-i örf"e ve "ehl-i örf"ün ulu'su olmakla birlikte "halife" kisvesi giymiş olan sultana kadar gidebilirdi. Toplum örflere karşı kesin ve kökten bir devrime hazır değildi. Bu sebeple "Örf"ün savunucuları, başta yeni Şeyhülislâm Ebüssuud Efendi galip geldiler ve para vakfı caiz sayıldı.

Osmanlı hukukunda mülkiyet dışındaki (sınırlı) aynı haklar sorunu da kesin ilkelerle çözümlenmiş ve ileride güçlük yaratmayacak şekilde düzenlenmiş değildir. Komşuluk hukukundan doğan *İrtifak haklarının* süreye bağlanmamasının sakıncası olmayıp üstelik böyle olması gerekirse de, "yararlanma" ve "üst" (İnşaat) haklarının bir süreye bağlanmaması ileride mülkiyet hakkı zararına bir gelişime yol açabilir. "Ge-

TANZİMAT'TAN SONRA: Tanzimat'ın ilk yıllarında "gayrisahih vakıflar" konusunda bazı önlemler alındı. Bu arada Maliye Hazinesi'nde ayrı bir merkezi Evkaf Hazinesi oluştu. Bunun yönetimi de Evkaf-ı Hümayun Nezareti'ne verildi. Bu hazine daha çok bir fonlar topluluğu durumundaydı. Ancak bu dönemde çeşitli vakıfların ayrı ayrı olma durumu kendini korumuş ve bir tek tüzelkişilikte toplanma gerçekleşmemiştir. Yine aynı dönemde Evkaf Nazırı kabineye dahil edilmiştir. Evkaf Nazırı Galib Paşa (solda), Turhan Paşa (ortada), Vilayât-ı Şahane Umum Evkaf İdareleri müfettişi Hacı Ahmed Kadri Bey (sağda).

dik”, “İcareteyn”, “mukataa” gibi sözleşmelerden doğan haklar böyle olmuştur. Vakıf gayrimenkuller üzerinde kurulan süresi belirlenmemiş yararlanma ve üst hakları; Cumhuriyet dönemine kadar uzanan ve günümüzde bile bütün boyutlarıyla henüz tasfiye edilmemiş olan sorunlara yol açacaktır.

Tanzimat'dan Cumhuriyet'e Kadar Vakıf Kurumu

19 yy; Türkiye'nin Batılılaşma sürecinin hızlandığı; Batı'da da Fransız ihtilâli sonrası sarsıntılarının sürdüğü, "Feodal" kurumların tasfiye edildiği bir dönemdir. II. Mahmud da Fransız İhtilâlinin kopardığı kasırgalara karşı, büsbütün dikkatli olması ve tedbir alması gereken bir hükümdardır. Osmanlı Devleti; güçlü olduğu dönemlerde, çeşitli sebeplerle Hristiyan teb'ayı, reâyâyı özümleyememiş veya özümlememiştir. Şimdi de Batı'da "*aydınlıkçı monarşi*"¹ uygulayarak durumu kurtarmaya çalışan monarşik yönetimlerden daha fazla tehlikeyle karşı karşıyadır. Bir taraftan özellikle bu yüzyılda Müslüman olmayan teb'a arasında Batılıların da destekleyip kısıktırdığı ulusçuluk akımları yayılmaya başlamış; diğer yandan da teknik ve askeri gelişmelere ayak uyduramayan devlet; emperyalist emeller karşısında ciddi bir varlığını sürdürebilme sorunuyla karşılaşmıştır. Böyle olunca da, önce Osmanlı Devleti şartları içinde mümkün olduğu kadar Batı ölçülerine uygun bir aydınlıkçı monarşik ve güçlü merkezî yönetim kurulmak istenmiştir. Merkezîyet eğilimi vakıflar alanında da kendisini göstermiştir. Esasen 18. yy'dan ve özellikle ikinci yarısından itibaren hiç değilse hanedan tarafından kurulan vakıflar için merkezîyetçi eğilim belirginleşmeye başlamıştır.

I. Abdülhamid ve II. Mahmud'un vakıfları için 1826'da kurulan özel yönetim "Evkaf-ı Hümayun Nezareti" adını aldı ancak; henüz bir "bakanlık" kurulmuş sayılamaz. Özellikle büyük vakıflarda esasen daha önce de "dene-tim" görevini haiz olan birisi tayin edi-liyor ve genellikle büyük vakıfların baş-lıca geliri de Beytülmal'e ait "tahsis" lerden geldiği için bu kişi- meselâ Dar-üssaade Ağası gibi- bir resmî görevli oluyordu. Ancak; "Evkaf-ı Hümayun Nezareti" kurulduktan kısa bir süre sonra; nezareti devlet görevlilerine bı-rakılan bütün diğer vakıfların nezareti bu nezarete verilecek. 1838'de ikinci kez

nazırlığa getirilmiş olan Mehmed Hasib Paşa *Meclis-i Hâss-ı Vükelâ*'ya alınarak, İslâm-Osmanlı Hukuku döneminde bir nevî “fon” veya “özel hukuk tüzelkişisi” durumunda getirilmiş kamu hizmetleri örgütleri, Tanzimat sonrası eğilimine uygun olarak Evkaf-ı Hümayun Nezareti aracılığıyla devlet denetimine alınacaktır. Ana fikir bakımından doğru bulunması gereken bu gelişim; “vâkıfın arzusuna ve vakfiyeye riayet” ilkesini de zayıflatmıştı, Evkaf Nezareti'nde gereğinden fazla veya doğrudan doğruya gereksiz kadrolar ihdas edilmekte, vakıf gelirleri düşüncesizce harcanmaktaydı. Bu da vakıf kurumların ve vakıf binaların canlanmasına ve onarılmasına değil aksine yıkılıp gitmesine yol açıyordu.

Esasen; vakıf hukukî çerçevesinin doğmasına ve benimsenmesine yol açan görüşler de, Tanzimat sonrası toplumunda sarsıntı geçirmekte, değişmekteydi. Aslında “rakabe”si Beytülmal’e ait olan, fakat “gayrisahih vakıf” (tahsis ve irsad kabilinden vakıf) olarak “vakıf” hukukî çerçevesi içinde gelirleri özel bir fon olarak vakıf kurumlarına tahsis edilmiş kamu mallarına Maliye Hazinesi eli koymak istiyordu ve bu amacını gerçekleştirdi.

Evkaf Nezareti de bir kamu makamı haline gelmekle birlikte, ne de olsa henüz bu tahsislerden yararlanan ve çoğunlukla sultanlar tarafından veya onların işbu tahsislere izin vermeleriyle

kurulmuş bulunan büyük vakıfların henüz “ferdiyetleri”, “kişilikleri” ve “Vakfiye kurallarının bağlayıcılığı” düşüncesi Evkaf Nezareti içinde erimiş değildir. Bu sebeple; Maliye Nezareti ancak Mîrî Hazine’yi kullanabilecek, “Evkaf Hazinesi” ise bu ayrı ayrı fonlar ve tahsislerin özel kural ve şartlarına da riayet edilmek şartıyla Evkaf Nezareti’ne bağlı kalacaktır. Oysa Tanzimat döneminde iyi bir mali politika izlenememiş, otuz yıl içinde devlet oldukça ağır bir borç yükünün boyunduruğu altına girmiştir. Bu sebeple; gayrisahîh vakıfların gelirini yeni idarî usûllere uydurmak perdesi altında Evkaf Nezareti’nden Maliye Nezareti’ne geçirmek fikri doğmuştur.

Toprak Mülkiyetindeki Düzenlemeler

Tanzimat döneminde; toprak mülkiyeti alanında da yeni düzenlemeler yapma gereğini duyanlar gelişmeler olmuştur. “Batılılaşma” akımları; Fransız İhtilâlinin etkisi altında, toprak üzerindeki “Feodal” kayıtların kalkması eğilimini gösteriyordu. Oysa “mîrî arazi” sisteminde ilke feodal bir mülkiyet düzenine değil devlet mülkiyeti düzenine uygun ve elverişli olduğu halde, o sırada Batı çevrelerinde hâkim görüşler bu farkı görmezlikten geliyor, toprağın özel mülkiyetde olmasını “liberalist” iktisadî ilkelere uygun görüyordu. Ayrıca; bankacılık ve ticaret de Avrupa’-

[illegible]

da olduğu gibi Osmanlı ülkesinde de kurulmak istendiğine göre; artık taşınmaz mülkiyeti karşılık gösterilerek kredi alma gibi işlemler de eski toprak hukuku kurallarıyla, istisgal vs. gibi işlemlerle yapılamazdı. Toprak üzerinde devletin "rakabe"si ister istemez, kapsama yönünden sınırlanacak ve "mutasarrıflar"ın "tasarruf hakkı" ise Batı hukukları anlamında bir "taşınmaz mülkiyeti" olma sürecine girmiştir.

Tanzimat döneminin daha başlangıcında, 1840'ta, yönetimin özellikle "gayrisahih vakıflar" konusunda tedbirler almaya kararlı olduğu görülmektedir. Bâbîâli'de bu konuda bir "Defter" açılmış, bu konudaki programın esasları tesbit edilmiştir. Artık vakıflara tahsis edilen mirî arazinin âşârı da vergi tahsildarları tarafından tahsil edilecek, masraflar alındıktan sonra bu vergi bedelleri yine ait olduğu vakfa verilecektir. Ne var ki; bir süre sonra, Keçecizade Fuad Paşa'nın sadrazamlığı sırasında, Maliye Hazinesi'nin Evkaf Hazinesi'ne verdiği bu paraya "iane" adı verilecek ve bu para Evkaf Hazinesi'nin hakkı değil de devletin Evkaf Hazinesi'ne bir yardımı gibi görülecektir. Bütçede açık görüldükçe de bu para kısılacak ve böylece eski usüllere göre bazı devlet gelirlerinin "özel hukuk kurallarına göre yönetilen bir fon" uygulamasına benzer şekilde tahsisinden gelir sağlayan büyük çaptaki vakıflar güç duruma düşecek, masraflarını karşıla-

yamaz hale geleceklerdir.

Ancak, "müstesna vakıf" adı verilen, bazı "azizlere ve gazilere" yapılmış olan mirî arazi tahsisleri, yine dokunulmadan kalmıştır. Bu kabil arazi, bir tür "vergi bağımsızlığı olan vakıflar" a veya daha doğrusu "aile çiftlikleri"ne aittir.

Böylece; eski usuller değiştirilirken, eski hukuk dönemindeki usullere göre yine kamu yararı güden bazı örgütler, devletin yeni mali ilkeler düzenlemesinden zarar görmüş, bazı "Vakıf" adını taşıyan özel menfaat örgütlerine ise, dokunulması uygun görülmemiştir. Belki de "tarikat" şeklinde örgütlenen baskı gruplarıyla karşılaşılacak istenmemiştir.

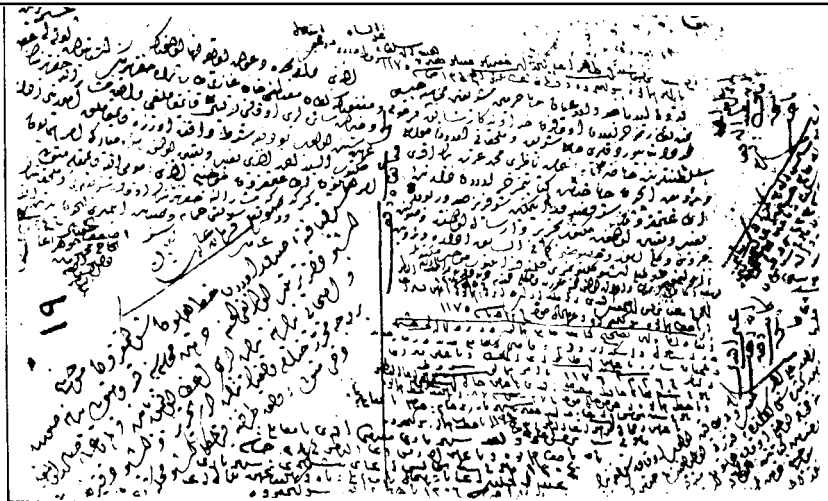
Demek oluyor ki Tanzimat döneminin başlangıcında manzara şudur: Maliye Hazinesi'nden ayrı olarak bir de merkezi Evkaf Hazinesi doğmak üzeredir. Bu hazinenin yönetimi ve denetimi Evkaf-ı Humayûn Nezareti'ne verilmiştir. Nâzır, bakanlar kuruluna girmiştir. Diğer bakanlıkların (nezaret) Devlet Hazinesi'nden ayrı bir hazinesi olmadığı için, Evkaf Nezareti, Cumhuriyet döneminde "Vakıflar Genel Müdürlüğü"nün doğuşuyla tamamlanacak bir "ayrı kamu tüzelkiliği" sürecine girmiştir. Ne var ki henüz çeşitli vakıfların "ferdiyet"i tek bir tüzelkiliğe içinde erimemiştir ve Evkaf Hazinesi tek bir hazine olmak görünümünden çok, bir "fonlar topluluğu" durumundadır.

Buna rağmen "Evkaf Beytülmalı" gibi terimler kullanılmaya başlanmıştır. Bu süreç de Cumhuriyet döneminde bütün "mazbut vakıflar"ın tek bir tüzelkiliğe içinde erimelerine ve Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün "Kamu tüzelkiliği"nden ayrı olarak bir de "Özel hukuk tüzelkiliği" türünden "mazbut vakıflar tüzelkiliği"nin doğumuna yol açacaktır. Ne var ki bu özel hukuk tüzelkiliğinin ayrı organları olmayıp Vakıflar Genel Müdürlüğü tarafından temsil edilecektir.

Evkaf Nazırı da kabineye dahildir. Kamu yararına ve çoğunlukla da esasen kamu kaynakları kullanılarak kurulan vakıfların malları, bir "ruhani devlet"e ait değildir. Hatta yine bir devlet görevlisi olan Şeyhülislâm, Evkaf Nazırı bile değildir. Çünkü vakıf hukukî çerçevesi, eski yönetim usullerine göre, sadece dar anlamda dinî vakıflar için değil hemen bütün kamu hizmetleri için kullanılmıştır.

Buna rağmen, Evkaf'ın ayrı bütçesi ve hazinesi olması; Batı'da benzer bir örgütlenme olmadığı için, bazı kimse-leri "nazarı" yönden rahatsız ediyor, Vakıf mallarının durumu Batı'daki "kilise malları"yla -bilerek veya bilmeyerek- karıştırılıyordu. Bazı yöneticiler de vakıf mallarının istendiği gibi kullanılmasını ve harcanmasını önleyen kayıtlardan rahatsız oluyorlardı. Belki köktenci bir davranışla dar anlamda dinî vakıflar hiç değilse yine bir devlet görevlisi olan Şeyhülislâm'a bağlanabilir, dar anlamda dinî sayılmayan kamu hizmetleri ise ilgili olduğu bakanlığa devredilebilirdi. Ne var ki yüzyıllarca süregelen uygulamada "dinî nitelikte olan"la "olmayan"ı ayırmak kolay değildir.

Nazarı olarak, İslâm'ın "dinî" nitelik tanıdığı hususların kapsamı geniş- tir. Kamu yararına olan bütün davranışlar, dinin uygun gördüğü ve öğütlediği, "Kurbet" şartını gerçekleştiren davranışlar olduğu gibi, vakfiyelerde de dar anlamda dinî olan amaçlarla olmayanlar birbirine kenetlenmiş durumdadır. Eski İdarî usullerde de devlet hazinesinden ayrı bir dinî Beytülmal yoktur. Bu sebeple, daha önce de gördüğümüz gibi, tek bir manevi kişiliğe yükümlü bağışlamalar yapmak yerine, ayrı ayrı "Ferdiet"i olan vakıf ve tahsisler (fonlar) meydana getirilmiş, bunların hepsi, aile vakıfları da dahil olmak üzere, bir kutsallık ve dokunulmazlık örtüsüne bürünmüştür.

KÖTÜYE KULLANMA: Sahipsiz vakıfların kullanılması konusunda getirilen hükümler dahi bu vakıfların kötüye kullanılmasını önleyemedi. Şehzadelere, damatlara, sadrazamlara, mabeyn erkânına vb. verilen sahipsiz vakıfların yağması sonunda birçok vakıf malı hisselerle ayrılarak kayboldu. Mütevelliilerin yolsuzluklarına ve vakıfları yıkına uğrattıklarına dair iki belge.

Tanzimat'a kadar ve Tanzimat'dan sonra bu dokunulmazlık örtüsü ne kadar zedelenmiş olursa olsun birdenbire kaldırılması ve kökten değişiklikler yapılması mümkün görülmemiştir. Ne de olsa başında "İslâm halifesi" olan bir devlet; bazı konularda ve yerleşmiş gelenekler karşısında, Mısır valisi Mehmed Ali Paşa kadar olsun serbest davranamazdı. Bir "intikal" dönemi gerekliydi. Böylece; aynı devlet teşkilâtı içinde Şeyhülislâm dinin ve dini hukukun temsilcisi, Sadrazam "örf"ün ve şimdi de Batı'dan gelen örf ve kanunun temsilcisi, diğer nazırlar (bakanlar) sadrazama bağlı olarak yine Batı'dan gelen yeni kamu hizmetleri anlayışının, evkaf nazırı ise eski kamu hizmetleri örgütüne devlet yapısı içinde yer arayan değişken bir Tanzimat sürecinin temsilcisiydi.

Başlangıçta özellikle hanedanın meydana getirdiği vakıflar için merkezi bir "fonlar müdürü" gibi ortaya çıkan Evkaf Nezareti makamı, diğer bakanlıklar gibi bir bakanlık durumuna geldikten sonra, mütevellisi vakfiyelerine göre tayin edilen vakıflar üzerinde de gitgide daha geniş yetkili bir denetim makamı olma sürecine de girmiş bulunuyordu. Böylece doğrudan doğruya "Nezaret" eliyle yönetilen vakıflara "mazbut", diğerlerine ise "mülhak" vakıf adı verilmeye başlanacak, Cumhuriyet döneminde 1935 Vakıflar Kanunu mazbut vakıfların kapsamını büsbütün genişletecek ve bu kanundan sonra da "mülhak vakıflar"ın hangi şartlar ger-

çekleşince zabtedileceği ve dolayısıyla mazbut vakıflar tüzelkişiliği içinde eriyeceği konusunu düzenleyecektir.

Özellikle "gayrisahih vakıflar" yönünden, vakıflar konusu "tarım toprakları"nın hukuki durumuyla da yakından ilgilidir. Bu sebeple de Tanzimat'ın "Arazi Hukuku" yönünde getirdiği düzenlemeye de burada kısaca değinmek gerekmektedir.

Tanzimat Fermanı'ndan sonra; Arazi Kanunname-i Hümayunu çıkarılıncaya kadar geçen süre içinde (1839-1858) toprak hukukunu ilgilendiren bazı düzenlemeler olmuştur. Bu düzenlemelerden en önemlisi 1849'da Şeyhülislâm Arif Hikmet Bey tarafından düzenlenen ve İrade-i Seniyye ile yayımlanan "Ahkâm-ı Mer'iyye"dir. Mîrî arazi üzerindeki "tasarruf hakkı"nın "intikali"ni eski kurallara oranla daha da genişletmektedir. 1858'de henüz Arazi Kanunnamesi yayımlanmadan önce bir İrade-i Seniyye ile, mîrî arazide intikal hakkı sahiplerinin kapsamını genişleten kuralların "tahsisat kabilinden arazî-i mevku fe"de de yürürlükte olacağı belirtilerek; daha önce değindiğimiz mîrî arazi tahsislerinin (gayrisahih vakıflar) mîrî arazi kurallarına bağlanma sürecinde bir aşamayı vurgulamıştır. Bundan sonra çıkarılacak Arazi Kanunnamesi'nde de bu süreçten dönülmeyecektir.

Arazi Kanunnamesi'nin Getirdikleri

Nihayet 1858 Arazi Kanunnamesi çıkarılmıştır ki; Tanzimat döneminin

önemli hukuki belgelerinden biridir. Ahkâm-ı Mer'iyye ve daha önceki kanunnamelerdeki mîrî araziye ilişkin kurallar göz önünde tutularak düzenlenmiş ve maddeler haline getirilmiştir. Düzenleyen ve kaleme alan; daha sonra Mecelle çalışmalarında da önemli katkıları olan Ahmed Cevdet Paşa'dır.

Kanunnamenin 1. maddesi; Osmanlı ülkesindeki arazinin beş kesime ayrıldığını belirtir. Bu kesimler şöyle sıralanır: a) Arazi-i memlûke b) Arazi-i miriyye c) Arazi-i mevkufe d) Arazi-i metrûke e) Arazi-i mevat.

a) Arazi-i memlûke, özel mülkiyet konusu olan arazî türüdür. Arazi Kanunnamesi'nin 2. maddesi; arazî-i memlûkeyi dörde ayırır.

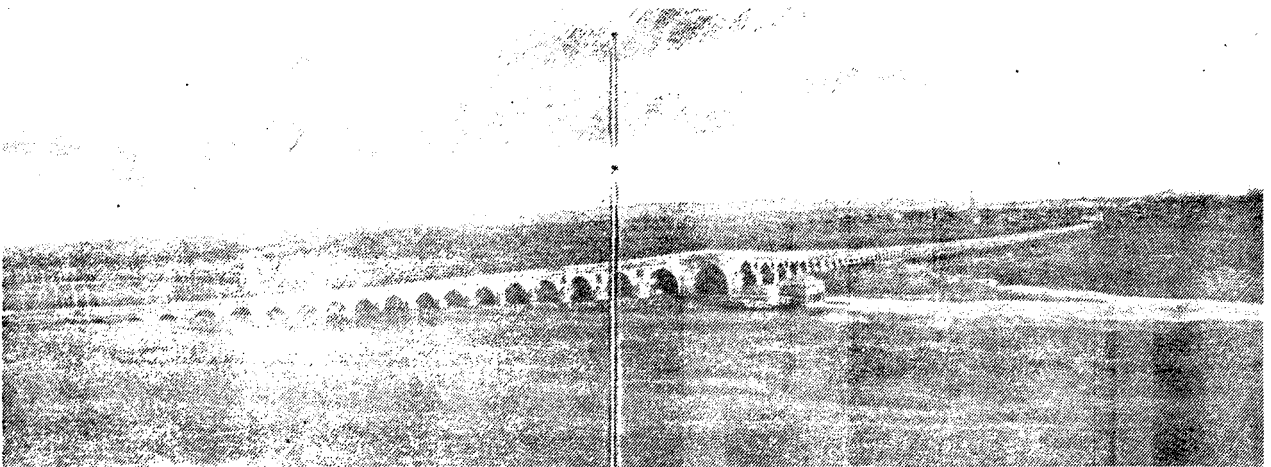
aa) Tarım arazisi olarak tahsis edilmeyip öteden beri köy ve kentlerde ve civarında konut arsası olarak tahsis edilen yerler.

bb) Mîrî araziden ayrılıp bölünerek hukuka uygun bir şekilde özel mülkiyet alanına aktarılmış arazî parçaları (mesağ-ı şer'iye binâen temfîk-i sahih ile temlik olunmuş arazi).

cc) Öşre bağlanmış arazî (arazî-i öşriyye).

dd) Haraca bağlanmış arazî (arazî-i haraciyye).

"Öşre bağlanan arazî"nin özel mülkiyette olmasının sebebi olarak; sulh yoluyla ele geçmiş olan arazinin mülkiyetinin sahiplerinin elinde bırakılması, "haraca bağlanan arazi"ninki ise, yine mülkiyeti Müslüman olmayan sahiplerinin elinde bırakılması olarak gös-

MÜLKİYETSİZ ARAZİ: Vakıf arazisi diye anılan metrûk arazi terimi bugünkü anlamda kullanılmaz. Yani bu, terk edilmiş, boş bırakılmış arazi değildir. Buradaki terk'den amaç bireysel mülkiyeti olmayan arazi demektir. Bu da ikiye ayrılır. Kamunun yararına sunulmuş araziler (genel yollar gibi) ve köy ya da kasabanın hizmetinde olan meralar vb. gibi. Edirne'de Uzunköprü (üstte), Soma civarında bir köprü (karşı sayfada).

terilmektedir. Aslında bir araziden “öşr” veya “harac” vergilerinin alınması; o arazinin özel mülkiyetde olduğunu göstermez. İslâm hukukunun toprak mülkiyetine ilişkin ilkeleri sonradan farklı yorumlandığı ve Arap ülkeleri Osmanlı yönetimine geçinceye kadar o yörelerde “mîrî arazî” sistemine yabancı bir mülkiyet anlayışı doğduğu için, bu yöreler Osmanlı hâkimiyetine geçtiğinde toprakta alışılmış düzen bozulmamış, bazı topraklar hariç özel mülkiyet düzeni yerinde bırakılmıştır. Nitekim Osmanlı Avrupası’nda ve Doğu Anadolu’da da bazı arazide mîrî arazî düzeni kurulamamış, bu topraklar üzerinde bizzat çalışanlarla malik görünenler arasında “feodal” nitelikte ilişkiler doğmuştur.

Mülk arazî (arazî-i memlûke) üzerinde “rakabe” ve “tasarruf” bölünmesi olmaksızın, mülkiyetten doğan yetkiler malik olan kişiye ait olur. Bu arazî üzerinde mirasçılık sözkonusu olur (İrs). Mîrî arazide ise “rakabe” devlete ait olup “tasarruf” hakkı ise “mutassarrıf”a ait olduğundan, “İrs”den değil “İntikal”den söz edilir. Diğer bir deyişle; mîrî arazinin mirasçılara intikali İslâmî miras hukuku kurallarına göre değil; devletin düzenlediği “İntikal” kanunlarına göre olur. Mülk arazî ise mîras kurallarına göre şer’î mirasçılara geçtiği gibi, mîrî arazinin bağlandığı kayıtlara bağlı olmaksızın satılabilir, vakfedilebilir, rehnedilebilir, bağlanabilir, üzerinde “şuf’a (önalım) hakkı kullanılabilir.

b) Mîrî arazinin tasarruf hakkı; önceleri askerî iktâ sistemi sözkonusu olduğundan, büyüklüklerine göre tımar ve zeâmet gibi adlar alan arazî kesimlerinde devlet adına yetkili tımar ve zeâmet sahiplerince “tefviz” ediliyor, tasarruf hakkı çiftçilere devrediliyordu. Maaş karşılığı tasarruf hakkı “sipahi”ye devredilen küçük tımarlar da vardı. Yeniçeri adı verilen asker ise sipahiden farklı olarak devletden maaş (ulûfe) alıyordu. Ordunun yapısı değiştikçe ve tımar ve zeâmet karşılığında asker sağlama usulü terkedildikçe, belirli yörelerin vergilerini toplama işi, götürü bir bedel karşılığında mültezimlere verilir oldu ve bu mültezimler toprağı “tefviz” etme yetkisini de haiz oldular.

Devletin; vergi toplama yetkisini “özel teşebbüs”e aktarması ve onu bazı kamu yetkileriyle donatması usulü (İltizam) son derece sakıncalı bir usûldü. Ödediği bedeli fazlasıyla çıkarmak isteyen bu kişiler, halka zulmetmekteydiler. Tanzimat fermanı “İltizam” usulünü lağvettiğinden artık doğrudan doğruya devlet memuru olan bir kimse “tefviz” işlemini yapacaktır. Mutassarrıfların eline de baş tarafı” tuğralı” tapu senetleri verilecektir. Böylece mîrî arazide “tasarruf” haklarının mülkiyet hakkı haline gelmesi sürecine girilmiştir. Cumhuriyet döneminde tamamlanacak olan bir süreç sonucunda; devletin görevi sadece taşınmaz malların mülkiyet durumunu kesinlikle saptamak ve “tescil” işlemlerini yapmak, devir işlemlerini memur aracılığıyla ger-

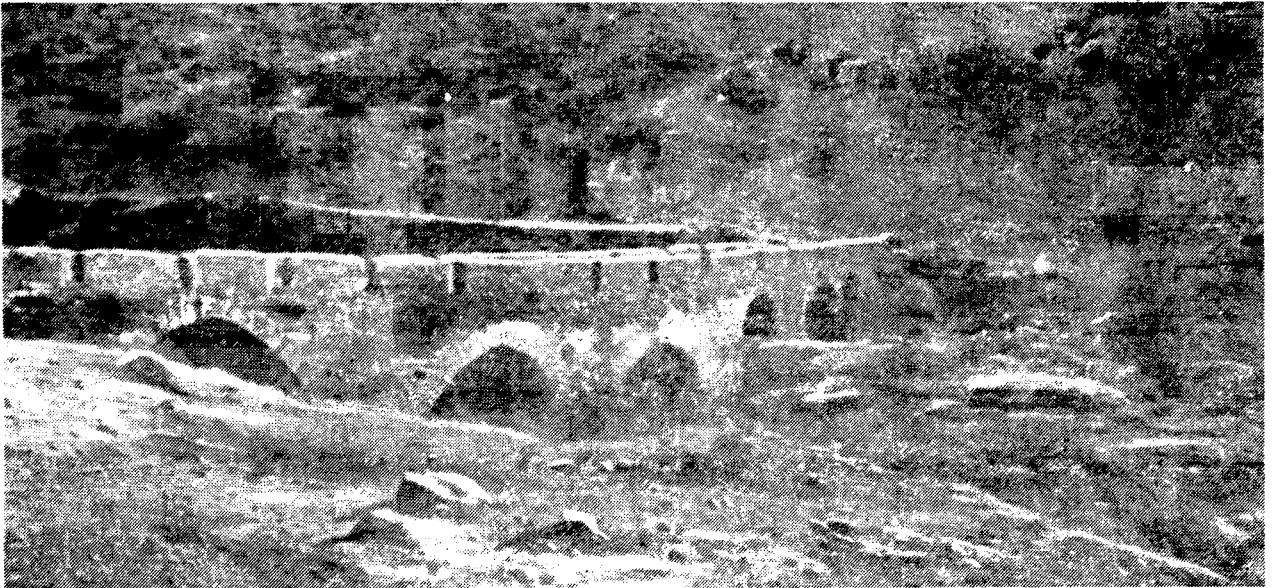
çekleştirmek ve harç almak olacak, mîrî arazî sistemi ortadan kalkacaktır.

c) Vakıf arazî (arazî-i mevkufe) daha önce söylediklerimize uygun olarak ikiye ayrılır.

aa) Mülk topraklardan iken şartlarına uyularak vakfedilen topraklar.

bb) Mîrî araziden iken sultanın izni veya bizzat tahsisıyla vakfedilen topraklar. Birinci türden olan “sahîh vakıflar”da “kanun” değil “şeriat” hükümleri yürürlüktedir. İkinci türden “gayrisahîh vakıflar” ise Arazi Kanunnamesi ve diğer “kanun” kurallarına tabidir. Ancak; araziden tahsil edilen vergi ve resimler vakfedildikleri cihete ait olurlar. Yukarıda da değinildiği üzere; Maliye Hazinesi’nin -müstesna vakıflar hariç- bu gibi vakıf arazinin kamu gelirlerini toplama işini üstlenmesi; bu gibi özel “fon”ların şartlarına da zamanla uyulmamasına yol açacak ve Cumhuriyet döneminde Medeni Kanun’un kabulü ve a’şar vergisinin kaldırılmasıyla bu “fonlar” ortadan kalkacağı gibi, gayrisahîh vakıf arazî üzerinde Vakıflar Genel Müdürlüğü veya mazbut vakıflar tüzelkişiliğinin hakkı kalmayacaktır. Ne var ki, bir yandan artık eski hukuk terim ve kavramları bilinmediğinden, bir yandan da Vakıflar Genel Müdürlüğü’nün vakıf kaydına rastlanan her yerde sahîh bir vakıf görmekle ısrar edişinden dolayı, Cumhuriyet’in 60. yılı dolduktan sonra bile genel müdürlükle ferdler arasında birçok gereksiz çekişme ve davalar doğmaktadır.

c) Metrûk arazî (arazî-i metrûke) te-

rimi; bugünkü hukuk dilimiz çerçevesinde yanıltıcı çağrışımlara neden olabilir. Arazî-i metruk'e den amaç; terk edilmiş, boş bırakılmış, sahibinin bırakıp gittiği arazi anlamına değildir. Buradaki "terk" den amaç, bireysel mülkiyet söz konusu olmayan ve kamunun veya belirli bir topluluğun yararlanmasına özgülenen (tahsis edilen) arazi demektir. Bu arazi de ikiye ayrılır: Bir kesimi belirli bir topluluğun yararlanmasına değil de herkesin yararlanmasına sunulmuş toprak parçasıdır: Genel yollar gibi. Diğer kesimi de bir köy veya kasaba veya birden fazla köy yahut kasaba halkının yararlanmasına sunulmuş mer'alar (otlaklar) gibi taşınmazlardır.

d) Mevat arazi: Konut arsalarından oldukça ve aşağı yukarı en az bir buçuk mil uzakta olan boş, işlenmeyen yerlerdir.

Arazi Kanunnamesi'nin birinci babı mirî araziye ayrılmıştır. Bu arazinin üzerinde nasıl tasarruf edileceğini, tasarruf hakkının nasıl başkasına devir (ferağ) edilebileceğini, tasarruf hakkı sahibinin vefatı halinde kimlere ve nasıl "intikal" edeceğini, intikal hakkı sahibi olan bir kimse bırakmaksızın ölen

kimsenin "mahlûl" olan arazisinin durumunu, tasarruf hakkının nasıl kaybedileceğini düzenler.

Mirî arazi üzerinde tasarruf hakkı düzenlenirken aynı kurallara bağlı olan gayrisahih vakıf arazi de düzenlenmiştir. Sahih vakıflar ise "kanun" a değil fikhî hükümlere tabidirler. Osmanlılarda başlangıçtan beri kendisini gösteren kanun-fıkıh veya şeriat-örf ayrımı; Tanzimat dönemi hukukunda büsbütün belirgindir.

Kanunun ikinci babı metruk arazi (kamu malları) ve mevat araziye (işlenmemiş, ölü topraklar) ilişkin kuralları düzenler. Orman ve otlak gibi mallardan nasıl yararlanılacağını belirtir. Yine bu babda yer alan 103. madde gereğince, işlenmemiş (ölü) araziden "memurun izniyle" yer açıp tarla haline getiren kimsenin durumu, mirî arazi mu-tasarrufı gibi olacak, Beytülmal (Hazine) yine "rakabe"ye sahip sayılacak, ölü araziye izinle tarla haline getirenden başlangıçta "tapu" adı verilen bedel alınmayacak, izinsiz tarla açmış ise bu bedel alınarak kendisine tapu senedi verilecektir.

Kanunun üçüncü babı "çeşitli kural-

lar" a ayrılmıştır. Burada yer alan 121. maddede; artık yeni "gayrisahih vakıflar" ın meydana getirilmesi önlenmiş görünmektedir. Mirî arazi; padişah tarafından "Mülknâme-i humayûn" la ve "temlik-i sahih" le temlik olunmadıkça vakfedilemeyecektir. II. Meşrutiyet döneminde "taraf-ı padişahî" den değil "canib-i hükûmet" den verilen "mülkname-i hümayun" dan söz edilecek ve mirî arazinin vasiyet konusu yapılamayacağı da belirtilecektir.

Arazi Kanunnamesi'nin mirî arazi mutasarrıflarına tanıdığı hak ve yetkilerle devir ve intikal kolaylıkları glde-rek gelişip genişleyecek ve sonunda Medenî Kanun'un yürürlüğe girmesiyle bu süreç tamamlanarak rakabe/tasarruf ikiliği ortadan kalkacak, "tasarruf" mülkiyete dönüşecektir. Özellikle gayrisahih vakıf kavramı yönünden arazi hükümleriyle vakıfları düzenleyen kurallar arasındaki ilişki dolayısıyla kısaca gözden geçirdiğimiz arazi rejiminden bundan sonraki gelişimine vakıf konusunu ilgilendirdikçe değinilecektir.

Arazi Kanunnamesi'nden kısa bir süre sonra, 1863'te, İstanbul dışındaki vakıfların yönetim ve denetimini düzen-

leyen nizamname çıkarılmıştır. Bu nizamnameye göre "Evkaf Müdürleri" bulundukları memleketin meclis üyesi olacaklar, İstanbul dışındaki "mülhak vakıflar"ı denetleyeceklerdir. Mülhak vakıflar Evkaf Nezareti'nce değil mütevellileri eliyle yönetilen vakıflardır. Yine nizamnameye göre, gereksiz kalmış bir görev (cihet) dolayısıyla vakfiyede ücret (vazife) kararlaştırılmış ise, bu görev boşaldığında "cihet" yeniden bir başkasına verilmez ve "vazife" vakfa irat kaydolunur, vakfın kasasında kalır.

Nizamnamenin en ilgi çekici kurallarından birisi, yeni vakıf kurulmasını izne bağlayan kuraldır: Nizamnamenin 35. maddesi uygulanmış ise artık yeniden vakıf yapma işleminin izne bağlanmadığı söylenebilir. Vakfın o yörede halka gerekli ve yararlı olduğu, vakfedenin özgülediği malvarlığı unsurlarının da vakfın amacına hizmete yeterli ve ayrıca düzenlenen vakfiyenin "usûl-i şer'iyyesine muvafık bulunduğu" tahakkuk etmesi ve "ba-ferman-ı âli" kalemine kaydı gerekir. Görülüyor ki yeterlik şartı aranması, vakfiyenin incelenmesi, "tescil" gibi bugün vakıf ku-

rulması için aranan şartlara benzer kurallar yanında, belki de nizamnameyi hazırlayanların Fransız ihtilâli sonrası akımların etkisinde kalması dolayısıyla yalnız şekli ve hukuki bir incelemeyle yetinilmeyerek kurulacak vakfın gerekli ve yararlı olması da aranmış, böylece "izin" sistemine yaklaşılmıştır.

Vakıf taşınmazların alelâde kira değil de "icareteyn" usûlüyle kiraya verilebilmesi için "mesağ-ı şer'i", fikhî hükümlere uygun bir "cevaz" ve ayrıca bu konuda "irade-i seniyye" aranmaktadır. İrade-i seniyye alınmaksızın "icareteyn" usûlünün ihdası hapis veya sürgün cezasını gerektirir. Daha önce de değindiğimiz gibi "icareteyn" usûlü olağan kiralamadan farklıdır. Mîrî arazinin "tasarruf"u nasıl ferdlere "tefviz" edilmekle bu "tasarruf"un giderek mülkiyete dönüşmesi süreci başlatılmış idiye, vakıflar alanında da bazı güçlükler vesile kılınarak ve zorunluk gibi gösterilerek özellikle 17. yy başlarından itibaren "icareteyn" usûlü yaygınlaşmış, vakıf taşınmazlar üzerinde de zamanla özel mülkiyete dönüşme ve aktarılma süreci başlatılmıştır.

"İcareteyn" usûlünde vakıf taşınmaz

bir peşin kira bedeli (icare-i muaccele) alınarak ve süresi sınırlanmayarak kiracıya devredilmekte, her yıl da ayrıca dönemli bir kira bedeli (icare-i müeccele) alınarak kira sözleşmesi yenilenmiş gibi gösterilmekteydi. Zamanla İcareteyn usûlüyle kiraya verilen taşınmazlar üzerinde "aynî hak" niteliğini kazanan "tasarruf" hakkı meydana gelecek, bu tasarruf hakkı da mîrî arazi gibi intikal hakkı sahiplerine intikal edecek, Cumhuriyet'ten sonra Vakıflar Kanunu'yla (1935) mülkiyet hakkına dönüşme süreci tamamlanarak "tasfiye" süreci başlatılacak, Vakıflar Genel Müdürlüğü'nün bu gibi taşınmazlar üzerindeki hakkı "taviz bedeli" karşılığında tasfiye edilecektir.

Ancak, 1983'te TBMM toplanmadan önce çıkarılan ve böylece Anayasa'ya aykırılık iddiası önlenen bir Vakıflar Kanunu değişikliğiyle bir yandan "taviz bedeli" oranı artırılacak, diğer yandan da taviz bedeli ödenerek vakıfla ilişkisi kesilmemiş olan taşınmazların "mahlûlen" vakfa avdeti usûlü canlandırılmak istenecektir.

Nizamname; vakıf olan bir taşınmazın "mülk" olan bir taşınmazla "istib-

VAKIF ORMANLARI: Tanzimat'tan sonra çıkarılan önemli bir vakıf mevzuatı da Evkaf ormanlarının yönetimine dair kararnamedir. Buna göre ayrılmış ve mütevellî eliyle yönetilen ormanlar dışında ormanların orman memurları eliyle yönetileceği belirtiliyordu.

dal" (trampa) edilmesi konusunu da düzenlemiş ve "irade-i seniyye"ye bağlamıştır. Önce kadı önünde "istibdal" için gerekli şartların bulunduğu tesbit edilecek, sonra da "İrade-i seniyye" alınacaktır.

Miras Düzenlemeleri

1870'de "Musakkafat ve Müstagalât-i Evkaf'ın Muamelâtı Hakkında Nizamname" çıkarılmıştır. Bu nizamnamede "mazbut vakıflar"da intikal hakkı sahipleri daha geniş tutulmakta, "gayr-i mazbut" vakıflarda ise icareteynli taşınmazın yalnız "evlâd"a intikal edeceği belirtilmektedir. 1875'te çıkarılan bir nizamname, bütün icareteynli vakıflarda intikalin evlâd/ahfâd (torunlar)/ebeveyn (ana-baba)/ana-baba bir kardeş/yalnız baba bir kardeş/yalnız ana bir kardeş/eşe (zevc veya zevce) intikal edeceğini belirtecektir. Eş, çocuk ve torunlarla içtima (bir arada bulunma) halinde bir şey olmayacak, fakat diğerleriyle içtima edince 1/4 pay alacaktır. Böylece 1867 tarihli kanunla yalnız mazbut vakıflarda ve ihtiyarî (isteğe bağlı) olmak üzere kabul edilen "intikal hakkı sahipleri çevresinin genişletilmesi" yöntemi; nizamnameyle ihtiyarî olmaktan çıkarılıyor ve

bütün icareteynli vakıflara uygulanıyordu.

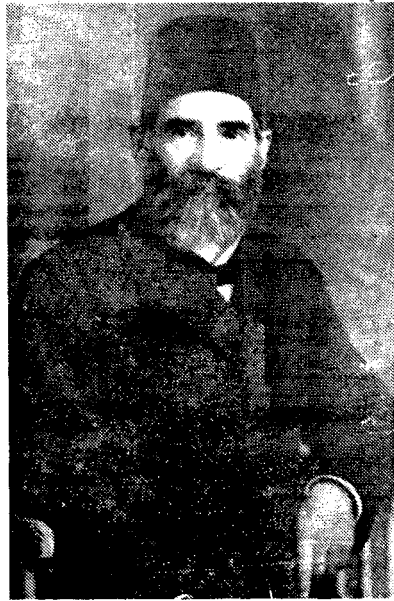
Oysa "icareteyn" usulünün başlangıcında "intikal" konusunda vakfedenin başkaca bir şartı yoksa, şer'î mîrascılık sözkonusu olmadığı için, sadece evlâd ve kız-erkek eşit olmak üzere intikal hakkı sahibi oluyordu. İntikal hakkı sahiplerinin mîrî arazî ve gayri-sahîh vakıflardan sonra mazbut icareteynli vakıf taşınmazlar, sonra da mütevellîsi olan vakıfların icareteynli taşınmazlarına da teşmil edilmesi hoşnutsuzluk doğurduğundan, atılan bu adım geri alınacak ve bu kuralların "*ihitiyarî*" olduğu belirtilecektir (1875 tarihli İrade-i Seniyye). Ne var ki artık Tanzimat ve Meşrutiyet dönemi hukuklarında mîras ve mülkiyet hukuku alanlarında Batı hukuku etkisinde bir değişim sürecine girilmiştir.

Mîrî arazîde de intikal hakkının kapsamı giderek genişleyecek ve nihayet 1913'te çıkarılan "*Emvâl-i Gayrimenkule İntikalatı*" muvakkat kanunuyla "*intikal*" konusunda icareteynli vakıf taşınmazlarla mîrî arazinin aynı "*intikal*" kurallarına bağlanması süreci tamamlanmıştır. Bu kanuna göre intikal hakkı sahiplerinin birinci derecesi müteveffanın fûru'u, yani evlâd ve ahfadıdır (altsoy, çocuk ve torunlar). Ayrı-

ca, halefiyet usulü benimsenmiştir. Her kökte üst tabakada birisi varsa, onun aracılığıyla ölene bağlanan kimse intikalden yararlanamaz. Ölenin önce ölenin yerine kendi furu'u (altsoy) geçer.

İkinci derecede ana-baba ve halefiyet usulü ile onların furu'u (kardeşler ve kardeşlerin furu'u) yer alır. Daha önceki intikal kuralları kardeşlerden sonra kardeşin furu'una hak tanımadığı halde, 1913 Muvakkat Kanunu; 1900 Alman ve 1912 İsviçre Medenî kanunlarından da etkilenecek, 1926 Türk Medenî Kanunu'ndan önce, taşınmazların oldukça geniş bir kesimi için, İslâmî mîras hukuku kuralları dışında ve "İntikal hakkı" çerçevesinde Batı hukuklarındaki mirascılık sistemini hemen aynen Türk-Osmanlı hukukuna aktaracaktır. Bu gelişimin yolunu Osmanlı Devleti'nin başlangıcından beri beliren ve Tanzimat'dan sonra büsbütün belirginleşen hukuk kaynağı ikiliği, Şeriat/Örf veya Fıkıh/Kanun ayırımı hazırlayacak, Cumhuriyet'den sonra ise dînî hukuk kaynağı ile ilişki tamamen kesilecektir.

Yine Batı hukuklarının etkisinde olarak, 1913 Muvakkat Kanunu'yla, büyük ana ve büyükbabalarla onların furu'u da "üçüncü derece intikal hakkı

II. MEŞRUTİYET DÖNEMİNDE: II. Meşrutiyet'te özellikle Ürgüplü Hayri Bey'in Evkaf Nazırı olduğu sırada yapılan düzenlemeler önemlidir. Bu dönemde duacılık vazifeleri bedel karşılığında yokedildi, İstanbul'daki imaretlere medrese öğrencilerine tahsis edildi, cami ve mescid vakıfları dışındaki bina ve arsaların amaçları dışında yararsız hale gelenlerinin paraya çevrilmesi ve buradan elde edilecek gelirin hayır kurumlarına, mektep, medrese ve hastanelere harcanacağı kabul edildi. Şeyhülislâm ve evkaf nazırı Hayri Bey (sağda), evkaf nazırı Fevzi Paşa (solda), Şemseddin Paşa (ortada).

sahipleri"ni oluşturacaklardır. Bu üç dereceden sırasıyla birisinde intikal hakkı sahibi varsa, ardından gelen derecedeki kişi "intikale nail" olmaz. Yalnız ana ve baba ölenin fûru'u ile birlikteyseler altıda bir (südü) pay alırlar. Zevce veya zevce ise; birinci dereceyle birlikte olduğu takdirde dörtte bir, diğer derecelerle birlikteyse yarı pay, üçüncü derecenin fûru'u ile birlikte tek başınaysa taşınmazın tamamının tasarruf hakkını alır.

Bu "intikal kanunları"yla miras hukuku alanında kadın-erkek eşitliği de Osmanlı hukukuna Medenî Kanun'dan önce girmiştir. 1870'te, vakıfların vakfiyelerinde gösterilen çeşitli görevlerin nasıl tevcih olunacağını gösteren bir nizamname çıkarılmış, 1873'te bunun yerini yeni bir nizamname almıştır. 1874'te vakıf taşınmaz kayıtları da Defterhane Nezareti'ne devredilmiştir. Vakıf taşınmazlara ilişkin işlemlerden sağlanacak gelir; mülhak vakıflarda mütevellinin hissesi verildikten sonra, Evkaf Hazinesi'ne verilecektir.

1880'de "Evkaf Nezareti'ni Teşkil Eden Devair'in Vezaifi Hakkında Nizamname" çıkarılmıştır.

1888'de, icareteynli taşınmazlar üzerindeki tasarruf hakkının da beslemek şartıyla ferağ edilebileceği ve bu muamelelerin geçerli olacağı, ancak; senede bağlanmayan iddiaların dinlenmeyeceğine ilişkin bir kanun çıkarıldı. Esasen 1879'da bu konuda İrade-i Seniyye (Padşah İradesi) ile tasdik edilen bir vekiller heyeti (Meclis-i Mahsûs-i Vükelâ) kararı yayımlanmıştı.

Bu arada, 1870-1894 yılları arasında, Yeniçeri vakıfları gibi amacının gerçekleştirilmesi imkânsız görünen vakıflarla, yurt dışında kalan kurumlara gelir getirmek üzere tahsis edilen taşınmaz gelirlerinin ve yangın yerlerinde kadastro yapıldığında "fazla" kalan parsellerin Evkaf Nezareti eliyle Darüşşafaka'ya tahsisine ilişkin ve "irade-i seniyye" yoluyla düzenlemeler de yapılmıştır.

1874-1895 yılları arasında, Tanzimat döneminin başlangıcında kendisini gösteren ve gelişen sürece uygun olarak, birçok "müstesnâ" vakfın "istisnâ" durumu ilga edilecek ve bunların da "canib-i mîrîden zabt ve ta'sîr" olunacakları belirtilecektir. Daha önce de değindiğimiz gibi, bu "müstesnâ vakıflar"dan bir bölümü Cumhuriyet'den önce veya sonra millî sınırlarımız dışında kalacak, bir bölümünün bağımsız

tüzelkişiliği de "Tekke ve Zaviyelerin ilgası Hakkında Kanun"la ortadan kalkacak, âşarın kaldırılması ve mîrî arazi sisteminin Medenî Kanun ile ortadan kalkması sonucunda artık bu tür vakıflar da ortadan kalkmış olacaktır.

Tanzimat döneminin önemli bir kanunlaştırma hareketi olan Mecelle çalışmalarını yarım kalmasaydı; belki de "Vakıflar" konusu da ayrı bir kanunla düzenlenebilecekti. Nitekim Mecelle'nin hazırlanmasında da önemli katkıları olan, o dönemin seçkin hukukçularından Ömer Hilmi Efendi'nin 1890'da ölümünden sonra bastırılan *İthâfu'l-Ahlâf fî Ahkâmî'l-Evkaf* adlı eseri; biçim yönünden kanun yapma tekniğine uygun olarak hazırlanan, ancak "madde" yerine "mesele" terimi

kullanılan veciz ve güzel bir eserdir. Bugün de eski vakıf sorunlarında başvurulmaktadır. Yeni harflere üç ayrı yayımla aktarıldığı gibi; yurt dışındaki Türk cemaatlerince de başvuru bir eser niteliğini korumaktadır. Özellikle Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde Anayasa atfıyla adeta "Kanun" niteliğini kazanmıştır. Kıbrıs'da da yeni Türk alfabesiyle çoğaltılmıştır ve Vakıflar İdaresi'nde başvuru kitabı olarak kullanılmaktadır. 1893 yılında Hüseyin Hüsnü Efendi'nin *el-ihsâf fî Ahkâmî'l-Evkaf* adlı eseri yine İstanbul'da bastırılacaktır. Nihayet Cumhuriyet dönemine girilmek üzereyken 1921'de yine İstanbul'da Ali Haydar Efendi'nin *Tertîbü's-Sunuf fî Ahkâmî'l-Vukuf* adlı eseri yayımlanacaktır.

VAKIF YAPAN KADINLAR: İmparatorluk boyunca birçok kadın, adıyla anılan cami, çeşme, sebîl, külliye, imaret, sıbyan mektebi, hamam, kervansaray, köprü vb. yaptırıp vakfetmişlerdir. II. Mahmud'un 2. ikbali ve Abdülaziz'in annesi Pertevniyal Valide Sultan'ın yaptırdığı Aksaray'daki Valide Camii.

Tanzimat ve I. Meşrutiyet dönemlerinde vakıflara ilişkin olarak çıkarılan mevzuatdan birisi de Evkaf Ormanları'nın Suret-i İdaresi'ne Dair Kararname'dir (1876). Bu kararname; gayrisahih vakıflar konusundaki düzenlemeye benzer biçimde ve ondan daha geniş bir çerçevede, müstesnâ vakıflar ve mütevellîsi eliyle idare olunan vakıflar dışındaki bütün vakıf ormanlarının dahilî orman memurları eliyle yönetileceğini belirtiyordu. Nitekim II. Meşrutiyet ve Cumhuriyet döneminde de eski idarî usullerin tasfiyesi süreci devam edecek, vakıf hukukî çerçevesi içinde düzenlenen yetkiler ve kamu hizmetleri zamanla başka makamlara ve yerel yönetimlere aktarılacaktır.

II. Meşrutiyet'ten Sonra Vakıflar

II. Meşrutiyet döneminde 1909 tarihli bir İrade-i Seniyye "Evkaf Nezareti daîresinde Teftiş Kalemi'yle, Belediye daîrelerinde evkaf muhasebecilikleri kurulması"na ilişkindir (*Düstur*, II/2, s.224). Amaç, Osmanlı ülkesindeki vakıf kurumlarının iyi korunması ve gelirlerinin artırılması, şunun-bunun eline geçmiş olan vakıf malların ortaya çıkarılması olarak belirtilmektedir.

II. Meşrutiyet döneminde özellikle Ürgüplü Hayri Bey'in (Efendi) Evkaf nazırı olduğu sırada, vakıflar alanında önemli düzenlemeler yapılmıştır. Bunlardan birisi "*Duagü Vezâifinin Suret-i İmhası Hakkında Kanun*"dur (1911). Bu kanun çıkarılıncaya kadar vakıflarda fiilen hizmet görenlerden başka "duacı" sıfatıyla da bazı kimselere "fodla" pişirilip dağıtılıyordu. Duacılık sıfatı adeta kıymetli evraka bağlı, alınıp satılabilen, Evkaf Nezareti'ne karşı ileri sürülebilen bir "fodla" hakkı veriliyordu. Bu sıfat başkasına devredilebiliyordu.

1835'te II. Mahmud'un bir iradesiyle duacılık sıfatının sağladığı hakların devri yasaklanmış, kişiye bağlı sayılmış, o kişi öldüğünde ancak yardıma muhtaç evlâdına "mahlûlünden" verilmesi kararlaştırılmıştı. Ne var ki toplumda yeterli bir sosyal güvenlik düzenlemesi olmadığı ve bazı kimseler ellerinde bu duagülük sıfatlarının toplanmasını belki de bir tür "sigorta" olarak gördükleri, yahut bu yoldan emeksiz "fodla" almaya alışık kimselerin çokluğu dolayısıyla, aynı yıl ferağa ve evlâda intikaline yine ruhsat verildi. Duacılar çocuk-suz ölürlerse duacılık sıfatı bir bedel

karşılığında taliplerine satılacak ve alınan bedel vakfına irad kaydedilecekti. Bu acı ve garip durum; II. Meşrutiyet dönemi başlangıcında büsbütün garip bir görünüm almıştı. Meselâ bu duagülük fodlalarından günde yetmiş dokuz çiftini bir müşir (mareşal) satın almış bulunuyordu. Bu sebeple köktenci bir çözüme gidildi ve duacı vazifeleri bedel karşılığında imha edildi.

Aynı tarihte çıkarılan bir diğer kanun da İstanbul'daki imaretlerin lağvına ve bunların tahsisatının medrese öğrencilerine tahsisine ilişkin kanundur. Bu imaretler de amaçlarından uzaklaşmış ve muhtaçların değil yöneticilerin yiyim kapısı olmuşsa da, bunların lağvı yerine ıslahları daha uygun olabilirdi. Oysa böyle yapılmamış, yalnızca birisi İstanbul, diğeri Üsküdar'da olan iki imaret alıkonarak diğerleri kapatılmıştır.

1911'de çıkarılan bir kanun da "Mekteb-i Evkaf Hakkında Kanun"dur.

Yine 1911'de çıkarılan önemli bir kanun ile de, cami ve mescid vakıfları dışındaki vakıflardan vakfediliş amaçları açısından yararsız hale gelen bina ve arsaların paraya çevrilerek civarındaki benzer hayır kurumlarının masraflarına ve sonra mescid, mekteb, medrese ve hastahane gibi hayır kurumlarına harcanacağı ilkesi kabul edilmiştir. Bu kanun; vakfiye şartlarına, vakfedenin isteğine ve vakıfların "ferdiyet"ine aykırı ve çeşitli vakıfların "mazbut vakıflar tüzeliği" içinde erimesi sürecinde önemli bir aşama olduğundan mu-

hafazakâr çevrelerin bir ölçüde de haklı olan tepkilerine yol açabilmiştir. Daha sonra Cumhuriyet döneminde "mescid" vakıfları da istisna edilmeyecek ve çevrelerine tarihî bir kişilik veren birçok küçük mescid "tasnif harici" bırakılıp satılarak binası veya arsası başka amaçlarla kullanılabilir, 1957'de bu uygulamanın zararlarını giderebilmek için "Ashında Vakıf olan Tarihî ve Mimarî Kıymetli Haiz Eski Eserlerin Vakıflar Genel Müdürlüğü'ne Devrine Dair Kanun" çıkarılacaktır. Ne var ki bu kanun özel hukuk kişilerinin eline geçen vakıfların kaderiyle ilgili değildir. Bunlar için Vakıflar Genel Müdürlüğü kamulaştırma yetkisini kullanabilecektir.

1912'de çıkarılan bir kanun, vakıf binalarının altında üstünde, sınırları içinde ve müstemilâtında bulunup başkasının eline geçen yerler hakkında Evkaf Nezareti'ne istimlak (kamulaştırma) yetkisini vermektedir.

1913'te bir İrade-i Seniyye ile gayrisahih vakıf kökenli olan İstanbul adaları çamlıklarının mîrî arazi hükümlerine tabi tutulup ihale edilmemesi ve korunması karara bağlanmıştır. Ne var ki aradan yetmiş yıl geçtikten ve "taviz bedeli" konusu yukarıda değindiğimiz gibi 1983'te yeni bir düzenlemeye bağlandıktan sonra, adalar arazisinin "gayrisahih vakıf" kökenli olduğu unutulacak ve Vakıflar buradaki taşınmazlardan da taviz bedeli talep edecektir.

Yine 1913'te "Eşhas-ı Hükmiyenin

Emvâl-i Gayr-i Menkuleye Tasarrufları Hakkında Kanun" çıkarılmıştır ve bu kanun daha çok bir gerçek kişi adına tescil edilip de aslında Müslüman olmayan cemaatlerin dîni ve hayrî kurumlarına tahsis edilen taşınmazların durumunun belirginlik kazanmasına ve bu kurumların "cemaat" yararına yükümlü bağışlamalar olmaktan çıkarak ayrı ayrı kişiliği haiz "cemaat vakıfları" haline gelmeleri sürecinin başlatılmasına yolaçmıştır. Lozan Antlaşması'yla bu süreçte önemli bir aşama daha alınacak ve 1935 Vakıflar Kanunu'ndan sonra bu kurumlar da kanuni bir tahvil (çevirme, dönüşüm) ile "mülhak Cemaat vakıfları" durumuna gireceklerdir.

Vakıflar konusunu dolayısıyla da olsa ilgilendiren bir diğer kanun da 1913'te çıkarılan "Gediklerin ilgası Hakkında Muvakkat Kanun"dur. Başlangıçta belirli bir taşınmazda sürekli olarak bir meslek veya sanatın icrası hakkını veren "gedik" hakkı; süresi sınırlanmadığı için zamanla asıl hak sahibinin hakkını "sembolik" hale getirmişti. Bu kanun; "gedik" hakkını değil "mülk mutasarrıfı"nın hakkını bedel karşılığında tasfiye ediyor, taşınmaz vakfa ait ise "gedik" hakkını yine süresi sınırlanmamış bir tür üst hakkı olan "mukata'a"ya çeviriyordu. Vakıflar Kanunu'ndan (1935) sonra "icareteynli" taşınmazlarla birlikte "mukataalı" taşınmazların da vakıfla ilişkisi kesilerek tazviz bedeli karşılığında özel mülkiyete aktarılmaları yolu açılacaktır. İstanbul ve yöresindeki gedikleri ilga eden bu

Kanun'dan sonra, Cumhuriyet döneminde bazı imar mevzuatıyla İstanbul dışındaki gediklerin tasfiyesi yolu da açılacaktır.

Yine 1913'te çıkarılan intikal kanununa yukarıda değinmiş bulunuyoruz.

Aynı yıl Vakıflar konusunu ilgilendiren başka düzenlemeler de yapılmıştır. Bunlardan birisi yeni Tevcih-i Cihât Nizamnamesi'dir. Bundan başka "müstesnâ vakıflar"la, ayrıcalığı kaldırılmış vakıflara ilişkin bir irade-i seniyye yayımlanmıştır.

Önemli bir metin de Evkaf Bankası Hakkında Muvakkat Kanun'dur. Esasen Hayri Efendi Evkaf Nazırıyken Nukud-i Mevkufe Müdürlüğü'nü kurmuştu. Evkaf Bankası I. Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı şartları içinde faaliyete geçemeyecek, Cumhuriyet döneminde yine Vakıf Paralar Müdürlüğü aracılığıyla ihtiyaç karşılanacak, nihayet 1954'te ilk kanundan kırk yıl sonra, Türkiye Vakıflar Bankası Kanunu çıkarılacaktır.

1918'de çıkarılan Meclis-i Meşayih Nizamnamesi, binası "vakıf" veya "mülk" olan tekkeler konusunda da bazı kuralları getirmektedir. 1925'te tekke ve zaviyeler ilga edilirken, sahîh vakıf" olan tekkelerin mülkiyeti evkafa (mazbut vakıf tüzelkişiliği) kalacak, "mülk tekkeler"nin mülkiyeti malikinde kalacak, binası "mülk" olan tekkeler de güç tasfiye sorunları doğuracaktır.

II.Meşrutiyet döneminde vakıflar konusunu hukukî yönden inceleyen bi-

limsel eserler yanında "İslahat lâyiha-ları", bu konuda yazılan makale ve yapılan teklifler de önemli ve ilgi çekici boyutlardadır. Mısır Evkaf Nezareti'nde bulunup sonra emekli olan Hamadazade Halil Hamdi Paşa önce Âyan Meclisi üyeliği ile İstanbul'a getirilmiş, 1909'da da Evkaf nazırı olmuştu. Yılı dolmadan görevden çekilen bu zatın vakıfların ıslahına dair bir lâyihası ve ayrıca "Muvakkat Talimat-ı İdariyye Mecmuası" vardır. O dönemin eski yönetim usullerinin tasfiyesi ve Evkaf Nezareti elinde toplanan birçok kamu hizmetinin ve dolayısıyla kamu mallarının dağıtılması sürecine aykırı olarak, Hamdi Paşa'nın fikirleri daha çok diğer nezaretlerin elinde bulunan vakıf mallarının geri alınması yönündedir. Herhalde görüşleri zamana uymamış, nezarete fazla kalamadan ayrılmış, fakat belki de bazı ıslahat görüşleri daha sonra Mustafa Hayri Efendi'nin girişimlerini etkilemiştir.

Meclis-i İdare-i Evkaf Başkâtibi İsmail Sıdkı'nın da bu konuda bir risalesi vardır. Bu yazar da vakıf hizmetlerinin halka ve halkın denetimine bırakılması gerektiği, Hazine-i Evkaf Teşkilatı yerine çok daha dar bir "Merkez-i Umumi" niteliğinde "Hayrat-ı İslâmiyye İdaresi"nin yeterli olduğu görüşündedir. Yazarın "bürokrasi ve devletçilik" karşısında ve "teşebbüs-i şahsî" akımının etkisinde olduğu sezilmektedir. İcareteynli ve mukataalı vakıf mahaller ve gediklerin mülke tahvilini istemesi de ilgi çekicidir ve bu isteği ileride gerçekleşecektir. Bu "lâyiha"da ileri sürülen görüşlerden bazıları ileride vakıfların İslâm cemaatine terki şeklinde yankılar bulacak, ancak yukarıda da değindiğimiz gibi vakıf hukukî çerçevesi içinde çok çeşitli kamu hizmetleri örgütlendiğinden ve bizde tarihi gelişim ve şartlar devletten bağımsız bir "İslâm Cemaati" örgütlenmesine uygun olmadığından, uygulanmayacaktır. Eski sadrazamlardan, Saîd Paşa da ilke olarak vakıf işlerinin cemaat meclislerine aktarılması, Evkaf Nezareti'nin ise bir denetim makamı olarak kalması görüşündeydi.

Ziya Gökalp; "özel teşebbüsçü" görüşler yönünde değil de yeni yönetim usulleri ve merkezî yönetim açısından vakıf kurumuna en keskin ve şiddetli eleştirileri yapmış, "Vakıf" şiiirinde bu kurumun halkı tembelliğe alıptırdığını, dirilerin yönetimini ölülerin eline verdiğini söylemiş, "Bütçe Birliği" adlı şi-

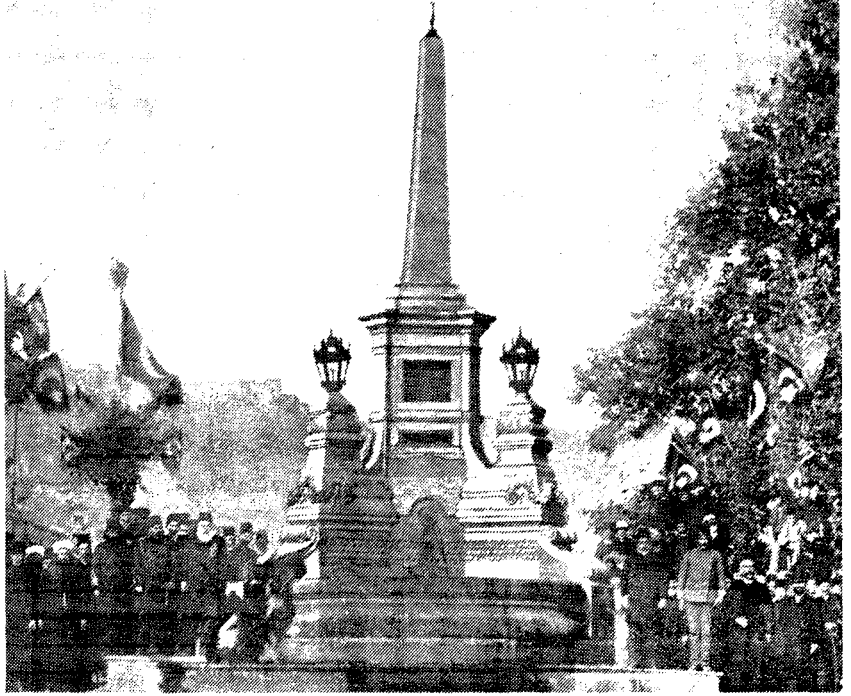
MÜZE: Vakıf eserlerinde bulunan malzemenin (yazma kitap, minyatür, mühür eşya vb.), Türk-İslâm değerlerinin bir müzede toplanması evkaf nazırı Hayri Bey'in öncülüğüyle oldu. Malzemenin toplanması için bir komisyon oluşturuldu. Evkâf-ı İslâmiye Müzesi'nin kurucu heyetinde M. Ziya (İhtifalci), İ.M.K. İnal, Reşad Fuad Bey, İsmet Bey, Armenak Efendi, Sakızyan Efendi ve İstanbul vakıfları müdürü ve müzenin ilk müdürlerinden Ahmet Hakkı Bey yer aldı. Ülkedeki tekke, türbe, medrese ve camilerdeki bağış eserler derlenmeye çalışıldı. Süleymaniye külliyesinde açılan müzenin açılış konuşmasını İhtifalci Ziya Bey yaptı. Müzenin açılışına Yusuf İzzeddin Efendi, Hamdi Bey, Besim Ömer Paşa, Said Halim Paşa, Şeyhülislâm Ürgüplü Hayri Efendi ve Ahmed Rasim katıldı. Soldan sağa İhtifalci Mehmed Ziya, İbnülemin Mahmud Kemal İnal, Ahmed Rasim.

VAKIFLAR

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Vakıf

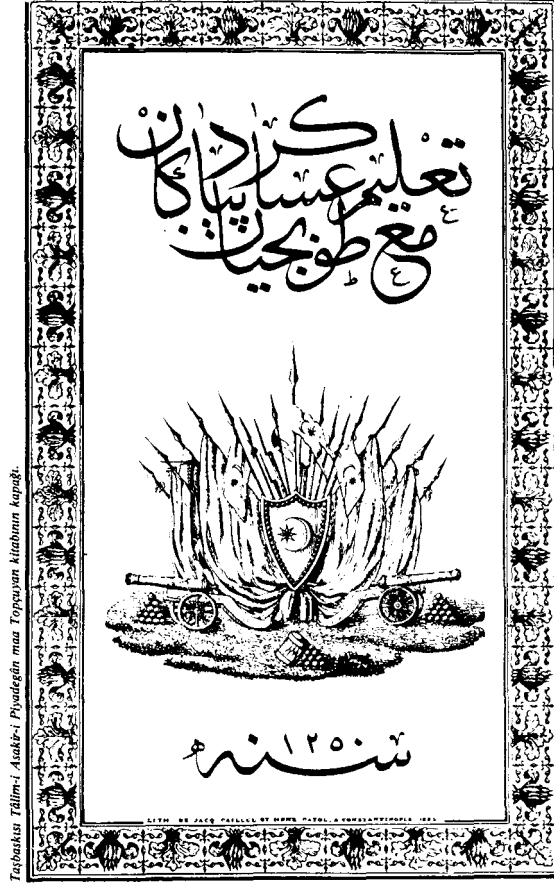
irinde de bir devlet içinde iki ayrı hazine ve kamu hizmeti örgütü olmasını eleştirmiştir. Meşrutiyet döneminde bu görüşler geniş çapta uygulama alanı bulamamışsa da özellikle Cumhuriyet'in ilk dönemi uygulamasını daha büyük ölçüde etkiledikleri söylenebilir.

Cumhuriyet döneminin başlangıcında, 1920'de TBMM Hükümeti'yle kurulan Şer'iyye ve Evkaf Vekâlet; 3 Mart 1924'de hilâfetin kaldırılmasıyla birlikte ilga edilecek, bunun yerine başbakanlığa bağlı bir genel müdürlük kurulacak, 1926'da yürürlüğe giren Medenî Kanun'un Tatbikat Kanunu eski vakıflar konusunda ayrı bir Tatbikat Kanunu çıkarılacağını bildirecek, bu özel kanun 1935'te yürürlüğe girinceye kadar bazı özel kanun ve kurallarla "tasfiye" süreci sürdürülecektir. 1967'de çıkarılan 903 sayılı kanundan sonra ise, tarihten alınabilecek dersleri unutmuş görünen ve bu kez de özellikle ABD'den örnek alan bir vakıf uygulamasıyla yeni bir kavram ve terim kargaşası dönemi başlayacaktır. □

AMME MENFAATİ: Hali vakti iyi olanların taşınır ya da taşınmaz mallarını toplum yararına sunmalarının binlerce örneği vardır. Kuşların bakımından yoksul kızların çeyizlerine kadar her tür insanî yardım bu yolla sağlanmış, adeta hayır ve hayrat yapmak için yarışılmıştır. Bursa'nın Aksu köyünde bir çeşmenin açılışı (altta), Selanik'te Hamidiye çeşmesi (üstte).

YAYINCILIK

Osmanlı Yayıncılığı Nuri Akbayan

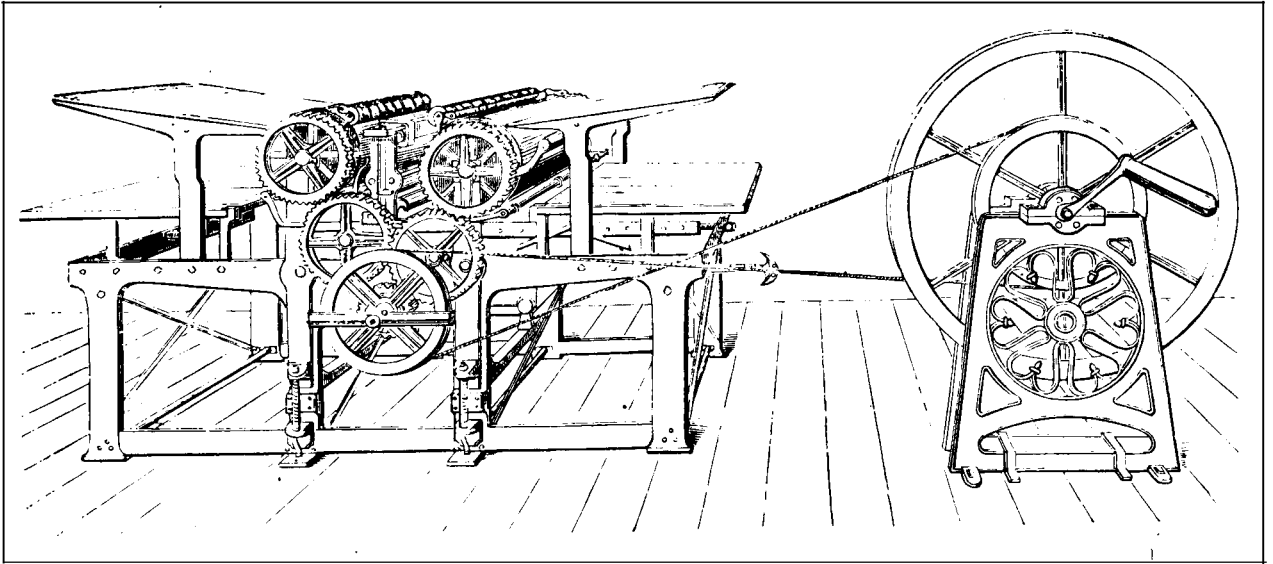
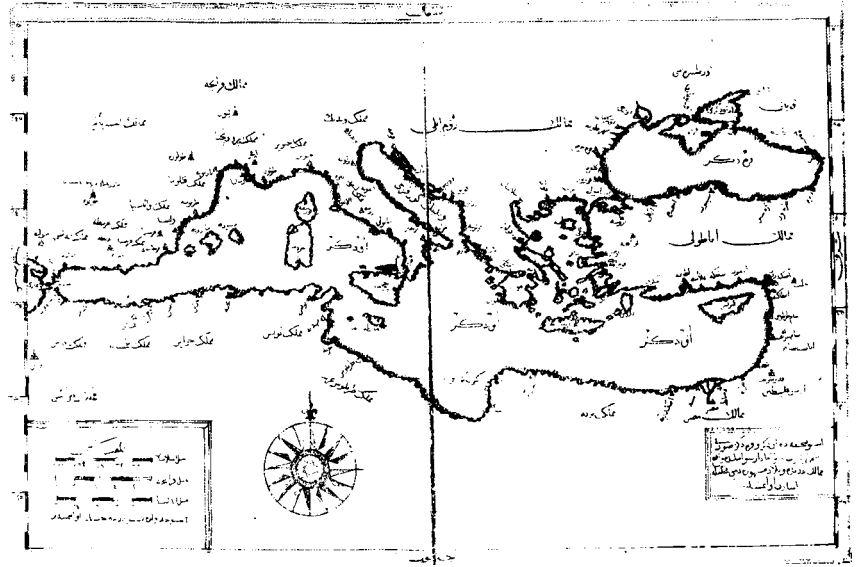
Bu konuda ayrıca Aydınlar, Basın, Dil ve Dil Tartışmaları, Edebiyat ve Hukuk Düzeni maddelerine bakınız.

Osmanlı Yayıncılığı

Nuri Akbayar

Osmanlı matbaacılığının ilk ürünü verdiği tarih 1729'dur ama 1870'lere kadar bir yayın dünyasının oluştuğundan söz etmek imkânsızdır. Arada geçen 140 yıllık sürede Osmanlı toplumu birçok alanda önemli değişimler yaşamış, kültür alanındaki değişim ise çok

daha yavaş olmuştur. Bunun nedenlerinin başında Osmanlı modernleşmesinin temel hedefleri arasında kültürel modernleşmenin en son sırada gelmesi yer alır. Modernleşme yolunda kesin dönemeç olan Tanzimat'ın ilanından sonra ise kültürel modernleşme ön sı-

EN SONDA: Osmanlı toplumunda kültürel alanda modernleşme çok sonraları başladığı için yayın dünyasının gelişimi de yavaş olmuştur. Ancak Tanzimat'ın ilanından sonra Batı'dan aktarılan gazete ve dergi gibi araçlar küçük de olsa bir yayın dünyasının oluşumunu sağlamış, bunun yanı sıra matbaa, kâğıt fabrikaları vb. teknik gelişmeleri de hızlandırmıştır. İlk matbaanın kurucusu İbrahim Müteferrika'nın bastığı, Kâtip Çelebi'nin Tuhfetü'l-Kibar adlı eserindeki Akdeniz haritası (üstte) ve 1840'larda kullanılan bir baskı makinesi (altta).

rada yer almış, yeni bir okuryazar, yeni bir aydın tipinin yaratılması yolundaki çabalar sonucu geleneksel okuryazar ve aydın (medreseli) arka plana itilmiştir. İşte bu yeni aydının Batı'dan aktardığı iki önemli araç, gazete ve dergi yoluyla yeni bir yayın dünyasının oluşmasında önemli katkılar sağlanmıştır.

Geleneksel aydının ilgi alanlarının, alışkanlıklarının ve muhafazakâr tavırının, matbaanın varlığına rağmen bir yüzyıl daha yaşattığı büyük bir geçmişe, yaygın bir piyasaya, kendisine has bir estetiğe sahip yazma kitap artık yavaş yavaş yerini basma kitaba bırakmaya mecbur kalmıştır. Devlet ayrıca eği-

timi büyük ölçüde denetimi altına alarak, örgütleyerek, yaygınlaştırarak, zorunlu müfredat programları koyarak, kitap yazımı için yarışmalar açarak yeni oluşuma bu bakımdan da öncülük etmiştir.

Yayıncılığın gelişimini incelemeye kâğıt ve matbaa unsurlarından başlamak doğru olacaktır sanıyoruz.

Kâğıtçılık

16. yy'a kadar Osmanlı ülkesinde kullanılan kâğıtların büyük çoğunluğu Doğu (Şam, İran, Hint, Türkistan, Çin) kökenliydi. Bu yüzyıldan başlayarak daha çok Batı'dan (özellikle İtalya ve

Fransa'dan) gelen kâğıtlar kullanıldı. Bu arada yerli kâğıt imal edildiğine dair varolan bilgiler ise üretimin miktarını tespit için yeterli değildir. Osmanlı matbaacılığının kurucusu İbrahim Müteferrika, matbaası için gerekli kâğıdın yerli olursa daha ucuza maledilebileceğini, bunun da kitap fiyatlarını etkileyeceğini bildiğinden 1741'de Yalova'da bir kâğıt fabrikası kurulması için girişimde bulundu. Lehistanlı ustalar tarafından kurulan ve çalıştırılan fabrikanın 1760'a doğru kapandığı sanılıyor. İkinci kâğıt fabrikasının 18. yy'ın sonlarına doğru İstanbul'da Kâğıthane'de kurulduğunu, ancak bunun da kısa bir

*Je soussigné déclare en faveur de la vérité que le nommé
Antoine Zellich natif de Dalmatie a travaillé dans mon
établissement lithographique comme imprimeur lithographe
depuis le mois de Décembre 1840 jusqu'à aujourd'hui et
que j'ai été très content soit de son obéissance soit de son
attention et assiduité au travail comme également de sa
bonne conduite qui a toujours été irréprochable. en foi de
quoi j'ai signé le présent*

À Constantinople le 25 juin 1842.

Henri Cayol

انسب جو امانه كرايهها سايه معارفه جناب
جهانداريد تقويمانه عامه نظارت و رخنه
ليطوغرافيا موبدي فايلازده باغانه
طبع و تيشل فلشده
مطبعه

اشبوت عيسى بن مريم عليا له
عالميشان فاذنوا لولا فاولا له عبد الله
بنده لربك مطبوعه
طبع اول فمشده
مطبعه

İLK MATBAACILAR: İbrahim Müteferrika tarafından kurulan Hendesehane Matbaası'ndan sonra Fransız Elçiliği de elçilik binası içinde bir matbaa kurdu. Bundan sonra Üsküdar'da Darü'l-Tibaatü'l-Cedide adlı bir matbaa açıldı. Bu daha sonra Bayezid'e taşınarak Matbaa-i Âmiriye adını aldı. Bu arada litografi tekniğini kullanarak önemli baskılar yapan Kayol kardeşlerin kurduğu matbaa da bu dönemin önemli kuruluşlarındandır. Kayol kardeşlerin bastığı kitaplardan örnekler ve Matbaa-i Âmiriye müdürü ve Kamus-ı Osmani yazarı Selahi Bey.

İLK TAŞ BASMACILIĞI: Osmanlı Devleti'nde ilk taş basmacılığı Mehmed Hüsrev Paşa'nın girişimi sonunda başladı. Litografyanın mucidi Seneffelder (karşı sayfada solda), litografyanın terakkisine çalışan ve Zelliç matbaası sahibi Antuan Zelliç (karşı sayfada sağda), Nuhbetü't-talim'in kapağı (solda) ve Müzekkere-i Zabitan'ın kapağı (sağda).

süre sonra kapandığını biliyoruz. Üçüncü ve en uzun ömürlü kâğıt fabrikası 1804'te kurulan Beykoz Fabrikası'dır. 1832'ye kadar üretim yapan bu fabrika da teknolojiye meydana gelen gelişmeler sonucu Batı kökenli ucuz kâğıtla rekabet edemeyerek kapanmıştır. Dördüncü girişim teknolojiye yenilikleri de yurda getirmeyi amaçlayan İzmir Kâğıt Fabrikası'dır. 1846'da üretime geçen fabrikanın da rekabet şartlarına dayanamayarak 1860'a doğru kapandığı sanılıyor. Son girişim ise 1893'te üretime başlayan İstanbul'da Beykoz'daki Hamidiye Kâğıt Fabrikası'dır. Kurulması 1887'de kararlaştırılan ve bir Osmanlı-İngiliz Şirketi biçiminde organize edilen fabrika, ortak-

lar arasında çıkan anlaşmazlık sonucu kısa bir süre üretim yapabildiği.

Görülüyor ki 19. yy boyunca Osmanlı matbaacılığı ve yayıncılığı kâğıt bakımından büyük ölçüde dışa bağımlı olmuş, yerli kâğıt üretimi yönündeki girişimler ise özellikle rekabet şartlarının tümüyle olumsuz oluşu sonucu başarıyla olamamıştır.

Matbaacılığın Gelişimi

İbrahim Mütefferika'nın kurduğu ilk Osmanlı matbaasından sonraki ikinci matbaa 1795'te açılan Hendesehane Matbaası'dır. Görülüyorki 18. yy'da Osmanlı matbaacılığı hemen hiç gelişme gösterememiştir. Arada Fransa Elçiliği'nin kurduğu matbaa ise 1787-1790

arasında ikisi Türkçe biri Fransızca üç kitap yayınlamaktan öteye bir etkinlikte bulunamamıştır. 19. yy'ın hemen başında devlet yeni bir matbaa kurar. İlk ürününü 1802'de veren bu matbaa Darü't-Tibaa'tü'l-Cedide adını taşır ve Üsküdar'da kurulduğu için Üsküdar Matbaası olarak da anılır. Darü't-Tibaa'tü'l-Cedide 1831'e kadar Üsküdar'da faaliyette bulunduktan sonra Beyazıt'a taşınır, daha sonra da *Takvim-i Vaka-yi* için kurulan Takvimhane-i Âmire ile birleştirilerek Matbaa-i Âmire adını alır.

Tanzimat'a kadar gelen dönemde Osmanlı matbaacılığını etkilemiş iki matbaadan daha söz etmek gerekir. Bunlardan birincisi taşbasma (litogra-

fi) tekniğini ülkeye getiren Kayol'lerin (Jacques Caillol ve Henri Cayol) 1831'de İstanbul'da kurdukları matbaadır. Bu teknik sayesinde geleneksel okuryazar kesimin matbaa harflerinde gördüğü (ve bu yüzden rağbet etmediği ileri sürülen) zevksizliğe karşı hattat elinden çıkmış yazı ve sayfa düzenlemesinin basımı gerçekleşmiştir. Nitekim bu teknikle sonraları da daha çok dinî ve halk kitapları basılmıştır. İkinci önemli matbaa Kavalalı Mehmed Ali Paşa'nın 1822'de Kahire'de kurduğu Bulak Matbaası'dır. Bu matbaa da özellikle kullandığı tâlik hurufatla bastığı divanlarla Osmanlı okuyucusunun beğenisini kazanmış ve basma kitaba ısınmasında önemli rol oynamıştır. Öyle ki, çoğunluğun Arapça konuştuğu bir ülkede bulunmasına rağmen 1822-1842 arasında bastığı 243 kitabın 125'i Türkçe'dir. Bu arada İstanbul'da da ancak iki yeni matbaa kurulmuştur: 1831'de Matbaa-i Bâb-ı Hazret-i Seraskeriye ve 1835'te Maçka Mekteb-i Harbiye Matbaası.

Tanzimat'ın ilk yıllarında da matbaa hızlı bir gelişme gösterememiştir. Ağırlık önceleri yine taşbasma tekniğini geliştirme yönündedir. Ayrıca çok tutulan tâlik hurufat da Yesarizade Mustafa İzzet Efendi'nin hattıyla ilk kez 1842'de İstanbul'da kullanılmaya başlamış, bunu Râci Efendi'nin hazırladığı 24 pun-

toluk tâlik hurufat, yine Mustafa İzzet Efendi'nin hazırladığı 24 puntoluk nesihi hurufat izlemiştir. Bunları işleyen Hakkâk Ohannes Mühendisyan Efendi de matbaa tekniğinin geliştirilmesine, okuyucunun zevkine hitabedilmesine önemli katkıda bulunmuştur.

Matbaacılığın gelişmesine asıl etkiyi basının yaptığı kanısındayız. Basının gelişmesi hem birçok matbaa kurulmasına önayak olmuş, hem okuyucu yetiştirmeye hizmet etmiş, hem de kitap ekleri vererek, kitap ilanları yayınlarak yayıncılığın, dolayısıyla da matbaacılığın gelişmesine büyük katkılar sağlamıştır. Ayrıca yerel basının teşvik edilmesi, her vilayet merkezinde resmî bir matbaa kurulması da matbaacılığın ülkenin birçok yerinde en azından tanınmasına yardımcı olmuştur.

1860'a kadar oldukça yavaş gelişen Osmanlı matbaacılığı bu tarihten sonra hem sayısal bakımdan hem de basım tekniğindeki gelişmeler bakımından oldukça hızlı bir ilerleme göstermiştir. Bu arada unutulmaması gereken bir noktada da Osmanlı ülkesinde yaşayan gayrimüslim cemaatlerin matbaalarıdır. Osmanlı matbaacılığında çok daha eski bir geçmişe sahip olan bu matbaalar (özellikle Yahudi, Rum ve Ermeni) 19. yy'da daha hızla gelişmişler, Osmanlı matbaacılığına da teknik bakımdan

yardımcı olmuşlardır.

1729-1917 arasını kapsayan dönemde Osmanlı matbaalarının sayısal dö-kümü ise şöyledir:

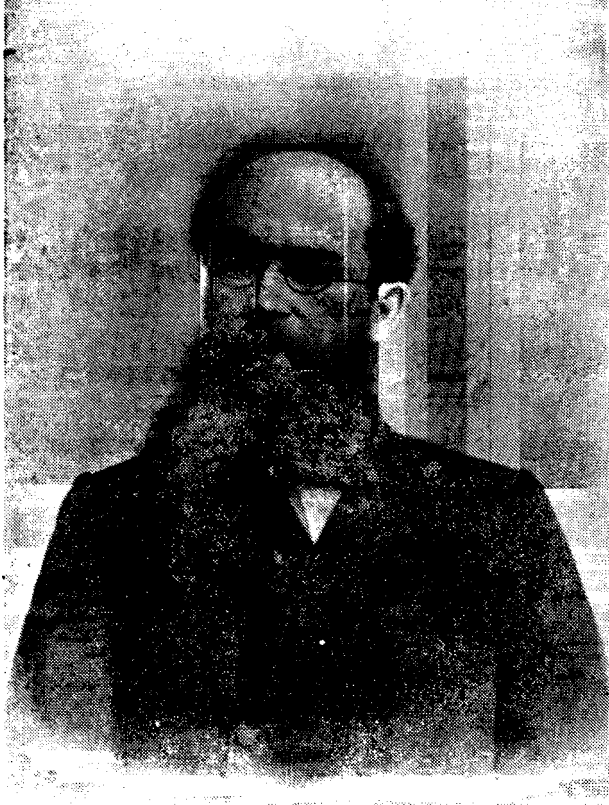
1729-1875	151
1876-1892	172
1893-1907	199
1908-1917	368

Bu tablodan da anlaşılıyor ki, 1729-1875 arasını kapsayan 146 yıllık dönemde (bunun ilk 70 yılında yalnızca iki matbaa vardır) 151 matbaa kurulabilmiş olmasına karşın 1908-1917 arasındaki 10 yıllık dönemde 169 yeni matbaa açılmıştır. Bu sayılar o dönemde de gelişmiş ülkelerle kıyaslandığında önemli bir başarı olarak görülmemekle birlikte, gelişmenin düzenli olduğunu vurgulamak bakımından anlamlıdır sanırız.

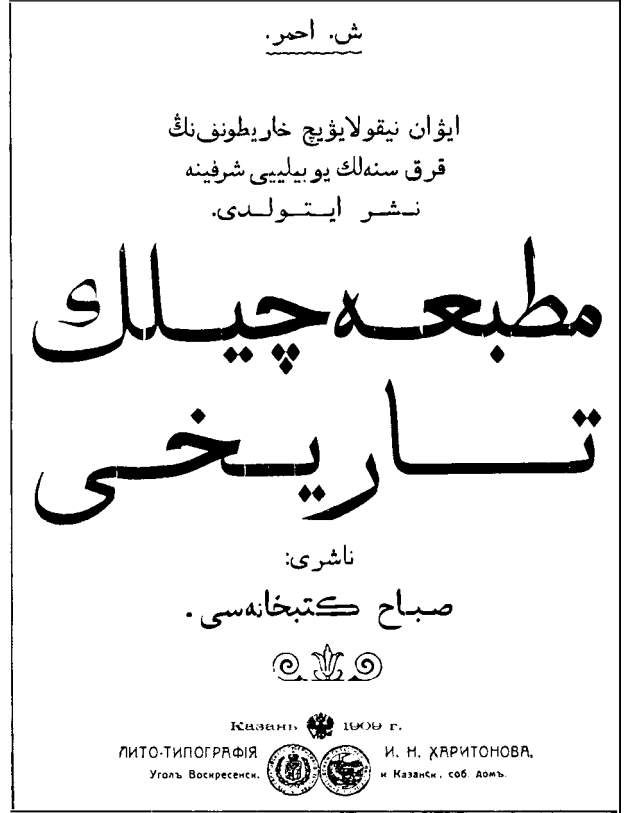
Matbaaların Hukuki Durumları

Önceleri hiçbir izne bağlı olmaksızın açılan matbaalar, dışarıya da iş yapan Matbaa-i Âmir'e'nin gelirinin azalması üzerine bir düzene bağlanmak istenmişti. Bu amaçla 1856'da yayınlanan bir iradeyle özel matbaaların bastıkları kitapları Takvimhane Nezareti'ne bildirmeleri ve gelirleri üzerinden vergi alınması kararlaştırılmıştı. 26 Ocak 1857

BİR KİTAP: 1890'lardan sonraki yıllar yayıncılığın gelişmesine paralel olarak matbaacılık tekniğini ve tarihçesini anlatan kitapların yayımlandığı yıllar oldu. Bu tarihlerde yayınlanan Ş. Ahmer'in kitabı çok ilginçtir. Kitapta matbaacılık tarihi ve tekniği çeşitli yanlarıyla anlatılmaktadır. Kitap Ivan Nikolayevich'in matbaacılıkta 40. yılı şerefine yayınlanmıştır. Ivan Nikolayevich ve kitabın kapağı.

tarihli ilk Matbaa Nizamnamesi'yle de matbaa açma isteği Meclis-i Maarif ve Zabtiye Nezareti'nin incelemesinden sonra Sadaret'in uygun görmesiyle Zabtiye Nezareti'nin vereceği izne bağlanmıştır. Nizamnameyle matbaalar gazete dışında kalan her türlü risaleyi basımdan önce Meclis-i Maarif'in incelemesine sunacaklar, herhangi bir sakınca görülmediği takdirde ve Sadaret'in izniyle basabileceklerdi. Aynı yıl yayımlanan ilk telif nizamnamesiyle de matbaaların yazarın izni olmadan kendi nam ve hesaplarına kitap bastırmaları yasaklanmıştı. 23 Ocak 1888 tarihli yeni Matbaa Nizamnamesi aslında 1857'den beri var olan sansürü biraz daha ayrıntılı olarak yeniliyor, ayrıca matbaaların her an denetime hazır bulundurulması, kapılarının kilitli olmaması, komşu binalara pencereleri bulunmaması gibi kayıtlar da getiriyordu. 20. Aralık 1894 tarihli Matbaa Nizamnamesi, sansürü ve denetimi biraz daha sıkılaştırıyordu. II. Meşrutiyet'in ilanından sonra çıkarılan 29 Temmuz 1911 tarihli

Matbaalar Kanunu Matbuat Kanunu ile basına tanınan özgürlükleri matbaalara da tanıyordu. Matbaa açmak için Dahiliye Nezareti'ne vilayetlerde ise valiliklere bir beyanname vermek yeterliydi.

Yayıncılığın Gelişimi

Girişte de değindiğimiz gibi 1870'lere kadar bir Osmanlı yayını dünyasından söz edilemez. Zira 1729-1870 arasında basılan kitap sayısı 2.000 dolayındadır. Bunun 1.500'e yakını da 1840-1870 arasında basılmıştır. Yayıncılık ancak basının birlikte gelişmiş, yayını dünyası da basının kökleşmesiyle oluşmuştur. 1870'lere kadar basılan kitapların çoğunluğunu devlet eliyle basılmış ders kitapları ve resmî yayınlar ile tek tek kişilerin ya da kitapçıların (sahhafaların) bastırdıkları kitaplar oluşturur. Henüz bir yayınevi kurumu oluşmamıştır. Şinasi'nin *Tasvir-i Efkar*'da sonradan kesilerek forma haline getirilebilecek biçimde yayımladığı risaleler dizi yayını yönünde atılmış ilk adım sayılabilir.

Ancak dönemin siyasî çalkantıları arasında gazetenin yayını sürmeyince bu girişim de sonuçsuz kalmıştır. İlk yayıncımız da sayılabilecek kişi Ahmed Midhat Efendi'dir. Onun 1870'te başlattığı 25 kitaplık "Letaif-i Rivayat" külliyyatı ilk dizi yayındır. Onu yine Ahmed Midhat Efendi'nin "Kırkanbar İlavesi Hikâye Gözü" ve "Kırkanbar İlavesi Tiyatro Gözü" dizileri izler. 1878'de "Tercüman-ı Hakikat Tefrikalarından Mühassıl Yeni Kütüphane"yi kurar. İkinci önemli yayıncı Şemseddin Sami'dir. 1879'da matbaacı Mihran Efendi'yle kurdukları Cep Kütüphanesi'nde küçük boyda ve her alanda yararlı bilgileri kapsayan 30 kadar kitap yayımlanmıştır. Onu 1879'da başladığı salname ve takvim yayıncılığını 1881'de kitap yayıncılığıyla genişleten Ebüzziya Tefrik izler. Kurduğu Kütüphane-i Meşahir'de 14, Kütüphane-i Ebüzziya'da ise 114 kitap yayımlar.

1880'lerde Bâbüli civarında yerleşmiş özellikle Ermeni asıllı kitapçılar da

YAYINCILIK Osmanlı Yayıncılığı

BASIM TEKNİĞİNDE GELİŞMELER:
Tanzimat'ın ilk yıllarında litografi tekniğinde bazı gelişmelerin olduğu gözlenmektedir. Basın hayatı da gelişmiş ve okur sayısı artmıştır. Bu arada bazı hat ustalarının hazırladığı hurufatlar da kullanılmaya başlanmıştır. Bunlar arasında çok tutulan bir tür de Yesarizade Mustafa İzzet Efendi'nin hazırladığı tâlik ve nesih hurufatı. Yesarizade Mustafa İzzet Efendi (solda) ve hurufatları işleyen Mühendisyan Ohannes Efendi (Mühendisoglu) (sağda).

Yat	Mوضوعه	Yat حاضره	کتابک اسبی	مؤنی	مترجمی	نوی
۱۲	غروب	۶	عربی - سودای	رحانی زاده اکرم بک افندی حضرتی		مصور ملی رومان
۱۳	پاره	۸	ماتی و ساه	عبدی زاده خالد صیابک افندی		"
۱۰	غروب	۵	برقانی صیابک آفرید صحرای کبریده	یادوان حضرت شهریارین میرالای عربی		سیاحت
			ساحی	صادق ایوبک		"
۲۰		۲	آلی همنه نیاده سیاحت	برترک ساحی		"
۱۰		۵	زهر	مرحوم نبی زاده نیک بک		ملی رومان
۲		۱	سید ساح	"		ملی حکایه
۵		۲	ناقل	عسای زاده خالد صیابک		حکایه
(تقریب رومان)						
۲۰		۲۰	ایک سنه مکب تعطلی	ژول ورن	احمد احسان	رومان
۱۵		۷	بر آئینه سیاحت	"	"	"
۱۰		۵	محور ارض	"	"	"
۱۵		۷	غربالیه دور عالم	"	"	"
۱۶		۸	کیرلی آله	"	"	"
۸		۴	سکین کونه دور عالم	"	"	"
۲۰		۱۰	چیده سیاحت	"	"	"
۱۷		۸	هواده سیاحت	"	"	"
۱۶		۸	حسن و آق	"	"	"
۶		۳	سودای حقی	"	"	"
۲۰		۸	کافرومون و بیرونک و بیرون	آندره توریه	"	"
۷		۳	برقادیك روزنامه می	پول بورژو	"	"
۷		۳	نوع بر خانه	آغوس دوده	"	"
۲۰		۱	هرین	آغوس دوده	"	"
۵		۲	روزنیر	پول دودوی	"	"
۱۰		۲	خبر فادین	دوه زاده	"	"
۳۰		۲	کیمی چینی	آندره توریه	"	"
۵		۲	آسبای تبریک سیاحت	دوما زاده	"	"
۴۰		۲۰	آوزیاده بک کورد	احمد احسان	سیاحتنامه	"
۲		۱	کویت قهره لر	"	"	"
۲۰		۱	دمیر پولاری	"	"	"
۴		۱	علم ثروت	"	"	"
۲۰		۱	پولان عازبه بانورامی	"	"	"
۶		۳	نوسال ثروت فنون	"	"	"
۶		۳	"	"	"	"
۶		۳	"	"	"	"
۱		۲۰	موبه بک ازدواجی	"	"	"

یونلردن ماعدا ایداره خاه مزده ثروت فونک قوالمک یونی وارد که ایوم بهری الیوز محبفلاک اوبش یوک جلد تشکیل ایلور . یونلرک برنجی و ایکنجی و اوجنی حاکم لریک فائلرند تزییلات احراری قابل دکلر ؛ زیرا عدلری محدوددر . ساژ جلدلرک بهری

BASININ ETKİSİ: Osmanlı toplumunda basının gelişmesi birçok matbaanın kurulmasına önayak olmuş, geniş bir okur kitlesinin yetişmesini sağlamıştır. Giderek okurda artış gösteren bu talebe karşılık matbaalar kurulmuş ve yayıncılıkta belirli bir gelişme görülmüştür. Tabii tüm bu değişimler Batı'daki hızlı gelişmeler gözönüne alındığında çok önemli değilse de, yüzyıllarca böylesi bir teknoloji uzak kalmış bir toplum için azımsanmayacak bir değişimdir. O dönemlerde yayımlanan çeşitli kitapların ilanı.

yayıncılığa başlarlar. Bunların en ünlüleri Kasbar, Krikor ve Ohannes Kayseryan kardeşlerdir. Kasbar "Tedrisat Kütüphanesi", Krikor (Kirkor Faik adını da kullanmıştır) "Asır Kütüphanesi", Ohannes de (Ohannes Ferid adını da kullanmıştır) Vatan Kütüphanesi adıyla önemli sayıda kitap yayımlamışlardır. Ayrıca Mihran, Arakel, Parseh Keşişyan bu dönemin önemli yayıncılarından.

1890'dan sonra ise Ahmed İhsan (Tokgöz) kurduğu *Servet-i Fünun* dergisinin yanı sıra telif ve çeviri kitaplar, salnameler yayımlamış, *İkdam* gazetesi sahibi Ahmed Cevdet de (Oran) 1985'te "Kütüphane-i İkdâm" adı altında daha ziyade tarihî ve edebî bir dizi kitap yayımlamıştır. İbrahim Hilmi'nin (Çığırçan) 1896'da kurduğu "Kütüphane-i İslâm" daha sonra gelişerek "Kütüphane-i İslâm ve Askerî" ve "Kütüphane-i Hilmi" adını almış, Cumhuriyet'ten sonra da yayın faaliyetini sürdürmüştür. Bu arada *Malumat* gazetesi sahibi Tahir Bey de "Malumat Kütüphanesi" adı altında kitap yayıncılığı da yapmıştır.

Bunların dışında Beyazıt'taki Hakkâklar Çarşısı (bugünkü Sahhaflar Çarşısı), Kapalıçarşı'daki Sahhaflar Çarşısı ile Beyazıt ve Bâbüâlî'deki kitapçılar da kitap ticaretinin yanı sıra yayıncılık alanında da etkinlik göstermişlerdir.

II. Meşrutiyet'in ilanından sonra gazete ve dergi yayıncılığı alanındaki hızlı sayısal artış kitap yayıncılığında da görülmüş, ancak kurulan yayınevlerinin çoğunun ömrü bir iki yılı geçmemiştir. Bu dönemin önemli yayıncıları arasın-

da şu adlar sayılabilir: Muhtar Halid, Leon Lütü (Semih Lütü), Misak (Zaman Ktp.), Mihran (Cihan Ktp.), Garbis Fikri (Gayret Ktp.), İlyas (Bayer (Kanaat Ktp.), Hüseyin (Tutya) (İkbal Ktp.), Naci Kasım (Açıkel) (Maarif Ktp.). Ayrıca Abdullah Cevdet'in Jön Türk yayını olarak başlattığı "Kütüphane-i İctihat" serisini bu dönemde de sürdürdüğünü belirtelim.

Yayıncılığımızın Sayısal Dökümü

Yukarıda 1729-1870 arasında basılan

kitap sayısının 2.000 dolayında olduğunu belirtmiştik. 1729'dan Arap harfli kitap yayımına son verildiği 1928'e kadar geçen iki yüzyıllık dönemde basılan toplam kitap sayısının 30.000 dolayında olduğu tahmin edilmektedir. Kütüphaneci Meral Alpay'ın tespitlerine göre bu sayı şimdilik 27.407'dir. Bu dönemde basılan kitapların ayrıntılı bir bibliyografyasını hazırlayan M. Seyfettin Özege'nin tesbit ettiği sayı ise 25.554'tür. Üstelik bu toplama 1928 öncesi ve sonrası yurtdışında basılan

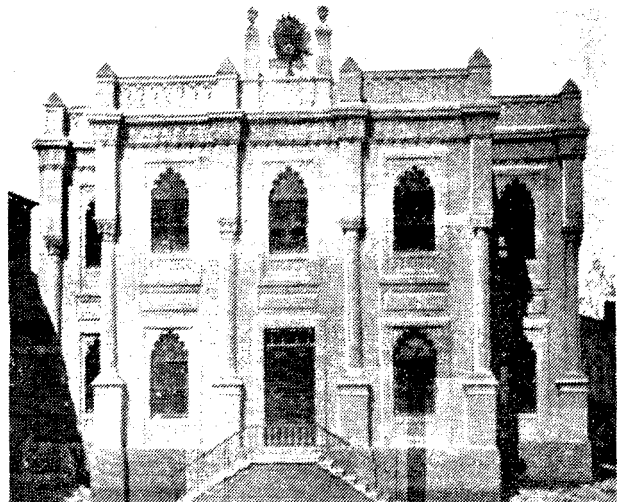
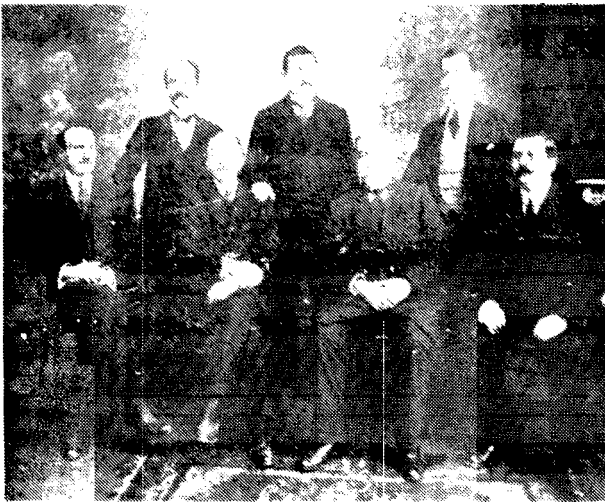
Arap harfli kitaplar da dahil edilmiştir.

Meral Alpay'ın tesbit ettiği sayının dönemlere göre dökümü şöyledir:

1729-1829	180
1830-1875	2.894
1876-1892	3.277
1893-1907	4.250
1908-1917	6.827
1918-1928	6.376
Tarihsiz	3.603
Toplam	28.407

BASINDA KISITLAMALAR: 26 Ocak 1857 tarihli Matbaa Nizamnamesi ile birlikte matbaa açma isteği Meclis-i Maarif ve Zabtiye Nezareti ile Sadaret'in uygun görmesi koşuluna bağlandı. Buna göre matbaalar gazete dışında tüm mevkuteyi Meclis-i Maarif'in onayına sunacaklardı. Ardından 1888'de yayımlanan yeni nizamname ile sansür biraz daha ayrıntılı hale sokuldu. Buna göre matbaalar her an denetime açık bulundurulacak, kapılarının kilitli olmaması gerekecekti. Encümen-i Teftiş ve Muayene reis vekili Abdullah Hasip Efendi (sağda), Matbuat-ı Dahiliye müdürü Hıfzı Bey (solda).

GELİŞEN YAYIN HAYATI: 1870'lere kadar Osmanlı yayın hayatı çok az bir gelişme gösterdi. Bu tarihe kadar basılan kitapların çoğu devletin bastığı ders kitapları ve küçük broşürlerdi. Bu arada Şinasi, Ahmed Midhat Efendi gibi önde gelen yazarlar da yayıncılık alanında önemli girişimlerde bulundular. Şinasi'nin risaleleri, Ahmed Midhat'ın "Letaif-i Rivayat" külliyyatı bu dönemde yayımlandı. Bunun dışında matbaacı Mihran Efendi ile birlikte Cep Kütüphanesi'ni kuran Şemseddin Sami de dönemin ünlü yayıncıları arasındadır. Ön sıra sağdan, Hasan Bedreddin, Mihran Efendi, Mahmud Sadık, Nazım; arka sıra Enis Tahsin, Feyzi beyler ve Karnik Efendi ve Bâbü'lî'de yeniden yapılan bir kütüphane.

Ne yazık ki, bu sayıların konusal ayırımını bilemiyoruz. Yalnız Jale Baysal'ın 1729-1875 arası yayınlar için hazırladığı tablodan öğrendiğimize göre bu dönemde yayımlanan kitaplar arasında İslâm dini % 13.44'lük bir yüzdeyle birinci sırayı almaktadır. Dinî kitap basma yasağının 1803'te kalktığı dikkate alınırsa bu durum daha da dikkat çekicidir. 1729-1802 arasında basılan kitap sayısı yalnızca 45'tir ama yukarıdaki durum, dinî kitap basma yasağı olmasaydı bu sayının çok daha fazla ola-

cağın düşündürmektedir. Jale Baysal'ın tespitlerine göre 1729-1875 dönemi yayınlarının konusal dökümü şöyledir.

Konu	Yüzde
İslâm dinî	13.44
Nazım	12.27
Dil	8.79
Tarih	6.34
Roman-hikâye-masal	6.03
Askerlik	5.03

Sözlük	4.72
Resmî yayınlar	4.65
Tasavvuf	4.51
Münşeat	3.93
İslâm felsefesi	3.37
Tiyatro	3.17
Ahlâk	3.17
Sağlık bilimleri	2.72
Fen	2.65
Matematik	2.62
Öğretim	2.06
Diğerleri (15 ayırım)	10.38

İLK YAYINCILAR: 1880'lerden sonra Ermeni asıllı yayıncılar yayın dünyasında önemli bir yer işgal ederler. Bunların yayımlanmış oldukları kitaplar o dönemin yayın hayatına katkılarda bulunmuş ve okur sayısının artmasını sağlamıştır. Kasbar'ın kurduğu Tedrisat Kütüphanesi, Kirkor'un kurduğu Asır Kütüphanesi ve Ohannes'in kurduğu Vatan kütüphanesi ünlü yayınevleri arasında sayılır. Asır Kütüphanesi'nin tanıtma broşürü ve Matbuat-ı Ecnebiye müdürü Nişan Efendi.

عصر کتبخانه سی

هر نوع آثار منتخبی مہاری کلیات

عصر کتبخانه سنک صورت تر یاب و نشراتی کو ستربر

مقارنہ

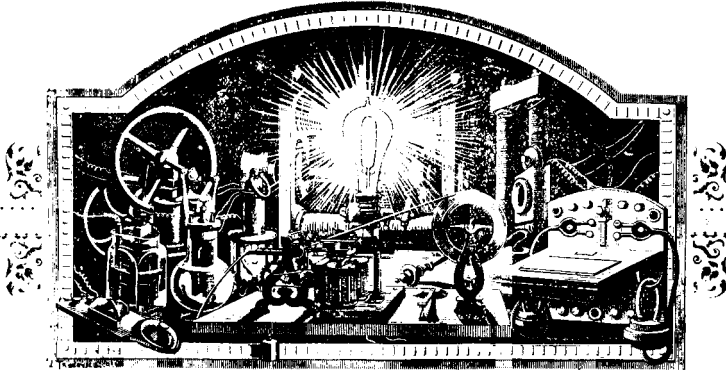
ارمینی طبعی

انتشارات

(قصرار مطبعہ سی) باب عالی جادہ سنہ ۲۵

۱۳۰۸

صاحب و ناسری : کتابچی کر قور

• شكران •

تأسيسه موفق اولديغيز «عالم مطبعه سی» شرکتکیم یوم عقندن بری بوکون تمام برسنه مرور ایشدر. مطبعه من بکن سنه ولادت باهر السعادت حضرت خلافتیاهی یوم جیلده کشار اوله رق اوروز مینت برورده مطبعه جیلده ابتدای کندیزه مدار فخر و قان خیر عدا ایش ایدک. ایشته او یوم معزودن تمام برسنه صکره. یه ولی نعمت اعظمین پادشاهم از قدس حضرت تکریم وجود پر سود هم یونلریمک. همد ترقی درخشان ایلدیکی روز سعادت بخشایه مصادف اولان بوکون دخی برصور غزیه نشریه ایتدار ایلور. طبعیدرکه بتون علمایلرجه فوز و سعادت آتی اولان بویه. مقدس برکونده شروع ایدیلن ایش ده مظهر موفقیت اولیلور. ذاتا مطبعه منک یوم کشاردن بری ارانه یتدیکی آثار ترقی. مساعی صنعتکارانه بویه یوم مقدسده بدایتدیگیزدن متولد بولیمیزی الدده ایدیلدیگیز معلومانه. تحصیل المیه ییلدیگیز علم و معارفه. مشاهد سیه مسرور اولدیغیز آثار تشوق و ترغیه هب او شهریار معالی کسرت از قدس حضرت تکریمک سایه احسانوایه جناب پادشاهیلرنده نائل و مظهر اولمش ناچیزلردن بولندیمز جیلده پادشاه کجالات برورمزده عمر منک صولک آنه قدر ازیاد شوکت و اجلال دعاسی ایتسه که یه حقیه ایغای و جیه خدمت و وظیفه عبودیت ایدم مامش اولورز. بولمک دولتمک لی یوم اقیامه دوام و بقا سنی تأمین انجمن حق تاملنک بر احسان مخصوصه

ÜNLÜ YAYINCILAR: 1890'dan sonra gelişen yayın dünyası ünlü isimlerin de ortaya çıkmasını sağladı. Bunlardan yayın hayatını Cumhuriyet'ten sonra da sürdüren Ahmed İhsan (Tokgöz) kendi kurduğu Servet-i Fünun'un yanı sıra, telif ve çeviri kitaplar ile birlikte satnameler yayımladı. A. İhsan ve Âlem Matbaası'nın teşekkürü ile Servet-i Fünun'un Paris'ten getirttiği hakkak mösyö Napier.

Yayıncılığın Hukukî Durumu

Yukarıda matbaalar dolayısıyla sözünü ettiğimiz 1857 ve 1888 tarihli matbaa nizamnamelerinin getirdiği sansür, yayıncıları da doğrudan etkiliyordu. Ancak 1857 nizamnamesinin sansüre ilişkin maddeleri kitaplar için oldukça yumuşak uygulanmış, yalnızca 1873'te Namık Kemal'in *Evrak-ı Perişan* adlı kitabına matbaadayken el konulması epey tartışmalara yolaçmıştı. II. Abdülhamid döneminde ise önceleri yalnız sürelî yayınlarla uygulanan sıkı ödenetim 1882'de Encümen-i Teftiş ve Muayene'nin kurulmasıyla kitapları da kapsamına aldı. Yurt dışından gelen kitapları da inceleme yetkisi olan bu kurulun görevleri 1888 nizamnamesinde daha ayrıntılı biçimde sıralanmıştır. Bu kurulun yanı sıra 1897'de padişah iradesiyle bir de Tetkik-i Müellefat Komisyonu oluşturuldu. Bu kurulun görevi "*Encümen-i Teftiş ve Muayene'nin bade't-tetkik (inceledikten sonra) tab'ına ruhsat ita edeceği (basımına izin vereceği) Arabî, Farişî, Türkî lisanları üzerine mürettep ve müellef kitaplarla Türkçe piyaselere mahsus olarak tekrar tetkikat icrası*" olarak tanımlanıyordu. Böylece kitaplar üstündeki denetim iki kademe olarak daha da ağırlaşıyordu.

II. Meşrutiyet'ten sonra çıkan 29 Temmuz 1911 tarihli Matbuat Kanunu ve aynı tarihli Matbaalar Kanunu ile 1908'de fiilen kalkmış olan sansür hükuken de son buluyordu. Ancak 1913'ten sonra oluşan İttihat ve Terakki yönetiminde herhangi bir muhalefete izin verilmediğinden kanunun tanıdığı özgürlükler fiilen kullanılamaz duruma geldi.

Sonuç

Tanzimat'tan sonra oluşmaya başlayan Osmanlı yayıncılığı dönemin çetin ekonomik, sosyal ve siyasî şartları içerisinde pek büyük bir gelişme olanağı bulamamıştır. Ama yine de nitelik ve nicelik bakımından belli sıçramalar yaratmış, eğitimin yaygınlaşmasının, okuryazarlığın artmasının, basın kökleşmesinin yarattığı okuma ihtiyacına cevap vermeye çalışmış, hem bir ticaret metayı, hem de bir kültür metayı olarak basma kitabın varlığını kabul ettirmiştir. □

KAYNAKÇA

- ALPAY Meral, *Harf Devriminin Kütüphanelerde Yansıması*, İstanbul, 1976

sis/O şahin himmeti neşr-i ulûma ol-mada masruf/ulûm u sanata kıldı ahali sınıfını tesis" kıt'a-ı bediyyesi muntabi olur idi. Bu kıta'nın varaka-i matbualarından birer tanesi esna-yı seyr ü temaşada matbaa memuru yediyle zevad-ı hâzıraya i'ta olunmuştur. Fabrikanın her cihetle mükemmeliyetiyle beraber hüsn ü intizamı ve nazır-ı müşarünileyhin sa'y ü himmeti ile memurlarının gayreti huzzar-ı mevcude tarafından rehin-i tahsin olarak avdet olundu. İdaresine *Takvim-i Vakayi* mukabelecisi, maiyyet-i fakiranemde bu-

lunan müderrisinden Münecim-i Sâni Tahir Efendi memur oldu. Eski matbaa dairesi Maarif idaresine verilerek mektep ittihaz olundu ve Takvimhane Konağı taraf-ı miriden Mustafa Fâzıl Paşa'ya satıldı. Abd-i fakir ol vakit rütbe-isalise eshabından *Takvim-i Vakayi* muharrirliğiyle Matbaa-i Âmire sermusahhihi idim. Tahir Efendi'nin rekabet ve su-i siayeti tesiriyle müşarünileyh Edhem Paşa'nın hüsn-i teveccühünden mehur olmuştum. Müşarünileyh hizmetleriyle Tahir Efendi sonraları rütbe ve memuriyetçe pek

çok terakkıyata mazhar ve müddet-i medide Maarif Meclisi riyaseti ve Evkaf müfettişliği ve Münecimbaşılık gibi memuriyetlere nail ve bu sayede güruh-ı sudur ve heyet-i âyana dahil oldu. Edhem Paşa ile araları bozularak daima mezemmetinde bulunur idi.□

Tarih-i Lutfi (yazma), Cilt 10 1280 (1863/4)

Mühendisöğlu

Şu okuduğunuz satırları teşkil eden huruf gazetemizin 54. sayfasında resmini gördüğünüz hünerver-i şehri hakkak Mühendisöğlu Ohannes Efendi'nin dest-i maharetinden çıkmıştır. Mumaileyhin kendi namıyla benam olan bu hurufattan evvel lisan-ı Osmaniyi tertip için bidayetten (Araboğlu) tesmiye edilir bir yazı istimal olunurdu ki, ilk defa olmak üzere tesis edilen bu hurufatı da "mühtedi İbrahim" Efendi isminde bir Macarlı imal eylemiştir; müteveffa-yı mumaileyhin resmini elde etmiş olsaydık tabii derc-i sayfa eyleyecek idiysek de ne çare ki buna muvafakiyet hasıl olamadı.

Mühendisöğlu'nun Türkçe'de üç türlü hurufu vardır. Bunlardan birincisi makalâtımıza sernâme olan iri harf, ikincisi sütunlarımızı teşkil eden vasat harf üçüncüsü de Türkçede mevcut en ufak yani 6 punto huruftur.

Bu zat sene-i Miladînin 1810 sene-i Şubatı'nın 21. günü Dersaadet'te tevellüt etmiş olup babası dahi mühendis idi.

Sanata evvela kuyumculuk ile ibtidar eyleyip ziyade âsar-ı terakki göstermiş ve sonradan Üsküdar'da kışad edilen bir matbaada Ermenice huruf çelikleri yapmaya başlamış ba'dehu cedd-i mecid-i hazret-i padişahi cennetmekân Sultan Mecid Han zamanında ta'lik yazı kalıpları yapılmak arzu olup münasip başka hünverer bulunmadığı için iş Mühendisöğlu'na havale kılınmıştır. Mühendisöğlu'nun imalgerdesi olan 3.000 kadar parçadan mürekkebe ta'lik yazı el'an Matbaa-i Âmire'de mevcut olup emr-i terkindeki müşkilattan dolayı matbaalar tarafından istimali kabil olamamıştır.

Mühendisöğlu talik yazıyı ikmal eyledikten sonra Hâkan-ı merhum müşarileyh zamanında ihraç edilen kâime kalıplarının imaline memur edilip tamam 17 sene kâime kalıbı yapmakla meşgul bulunmuş ve daha sonra 22 punto "Mühendisyan" harufu denilen iri yazı kalıplarını imal ile hükümet-i seniyyenin takdirine mazhar olmuştur. İşte bundan sonra el'an her matbaa-

“BABA TAHİR”: II. Abdülhamid döneminde yayıncılık yapan Tahir Bey, bu dönemde saraya yakınlığıyla tanınmış bir yayıncıdır. Malumat gazetesinin yanısıra Malumat Kütüphanesi adı altında kitap da yayımlayan ve Baba Tahir diye anılan Tahir Bey ve Malumat matbaası ve Kütüphanesi ve aynı matbaanın, padişahın cülus şenliğinde bezenmiş hali.

da müstamel kitap yazısının kalıplarını, onu müteakip gayet ufak 6 punto-yu vücuda getirerek derece-i hüner ve maharetini isbat etmiş ve şimdi de 82 yaşında bir pir olduğu halde fevkalâde nefis bir rık'a kalıbı hakkıyla meşguldür. İnşallah karîben bunu da itmam eyler ve matbaacılık âlemine bir büyük hizmeti daha olur.□

Servet-i Fünun cilt 1, sayı 5, sayfa 53
(Mühendisioğlu 18.11.1891'de Beyoğlu'nda vefat etmiştir.)

Matbaa Nizamnâmesi

Birinci madde: Dersaadet'de gerek litografya ve gerek huruf ile kitab tab' etmek isteyenlerin keyfiyetleri Meclis-i Maarif ve Zabtiye ma'rifetiyle tahkik olunduktan sonra meclis-i mezkûrdan ba-mazbata makam-ı âli-i sadaret-i uzmadan istizân ile cânib-i zabtiyeden me'zuniyeti hâvî yedlerinde sened-i mahsusları olmadıkça basmahâne küşâd edemeyeceklerdir.

İkinci madde: Memâlik-i mahrusa-i hazret-i şâhânenin ba'zı mahallinde kitab basmasını arzu edenler evveleminde vâli-i eyâlete haber verüb vâli tarafından dahi keyfiyet derbâr-ı şevket-karâra inhâ ve kezâlik Meclis-i Maarif'de görölüb ba-mazbata makam-ı

âli-i sadaret-i uzmâya arz ile istizân olunmadıkça bir harf basmağa muktedir olamayacaktır.

Üçüncü madde: İşbu basmahâne-lerin tab' ve temsil edecekleri her nev'i kütüb ü resâil evveleminde Dersaadet'de doğrudan doğruya ve taşralarda ise vülât-i eyâlet câniblerinden inha ile Meclis-i Maarif'de görölüb mülke ve devlete bir gûna mazarratı olduğu tebeyyün ederek meclis-i mezkûr tarafından kezâlik ba-mazbata makam-ı âli-i sadâret-i uzmâya arz ile istizân olunmadıkça tab' ve neşr edilmeyecektir.

Dördüncü madde: Düvel-i Ecnebiyye teb'asından olub da Memâlik-i Mahrusa-i şâhâne'de kitab basmak isteyenlerin evveleminde Nezâret-i Celile-i Hariciyye'den ruhsatı hâvî yedlerinde senedi olmadıkça basmahâne küşâdına muktendir dlamayacaklardır.

Beşinci madde: Bu makulelerin basacağı kütüb ü resâil evveleminde Nezâret-i müşarûn-ileyhâya ibrâz ile oradan ruhsat verilmedikçe baslamayacaktır.

Altıncı madde: Kezâlik Düvel-i Ecnebiyye teb'asından olub da gazete tab' etmek isteyenler dahi Nezâret-i Celile-i Hariciyye'den izin ve ruhsatı hâvî sened almadıkça basmahâne küşâd edemeyeceklerdir.

Yedinci madde: Memâlik-i Mahrusa'da mülkce ve devletce muzırr olan kütüb ü resâili tab' ettirmeğe cesâret eden olur ise o makûlelerin basdırdıkları şeyler cânib-i zabtiyeden derhal ahz u zabt olunacaktır.

Sekizinci madde: Müellifine bir nev'i mükâfât ve emsâline tâziyâne-i şevk olmak üzere her müellif hakkında kayd-ı hayat şartıyla imtiyaz verilmesi nizâm dahilinde olmağa işbu basmahânelerde basılacak şeyler o makûle imtiyazlı nev'idenden olamayacaktır.

Dokuzuncu madde: Bu nizamâtın hilâfına hareket edenlerin basmahâneleri zabtiye nezâreti ve vülât ma'rifetiyle derhal kapatdırılıb buna mütecâsir olanların derece-i tôhmetlerine göre kânunnâme-i hümâyûn'da münderic cezâ ille mücâzâtı icrâ olunacaktır.

Madde-i Mahsusa

İşbu nizamâtın ilânı tarihinden altı aya kadar el-hâletü hâzihi mevcut olan basmahânelerin sahibleri yedince me'zuniyeti hâvî sened bulunacaktır. Eğer bu müddet içinde sened almayan olur ise andan sonra sened almak istemiş olsa bile kendüsüne izin verilmeyecektir.

(fi 30 cemâdiyelülâ sene 1273)

(26 Ocak 1857)

Kitab Tab'ı Hakkında Nizamnâme

Birinci madde: İnhisar maddesi kûliyen lağv olunmağla herkes istediği kitabı tab' etdirecektir.

İkinci madde: Müellifine bir nev'i mükâfât ve emsâline tâziyâne-i şevk olmak üzere her müellif hakkında kayd-ı hayat şartıyla imtiyaz verilerek müddet-i hayâtında kendisinden başkası te'lif eylediği kitabı bastıramayacaktır.

Üçüncü madde: Müellif kendisi basdıramadığı takdirce ol kitabın tab'ı hususunda olan imtiyazını istek eden kimseye olunacak mukavele ve münasib bir bahâ ile ba-sened ü fûruht edebilecektir.

Dördüncü madde: İşbu mukavele ve fûruht keyfiyetinde meclis-i maarifin dahî ma'lûmatı bulunacaktır.

Beşinci madde: Devletce tab'ı lâzım geldikde müellifine ne mikdar şey verilmesi münasib ise meclis-i maarif ma'rifetiyle i'tâ etdirilerek basdırılacaktır.

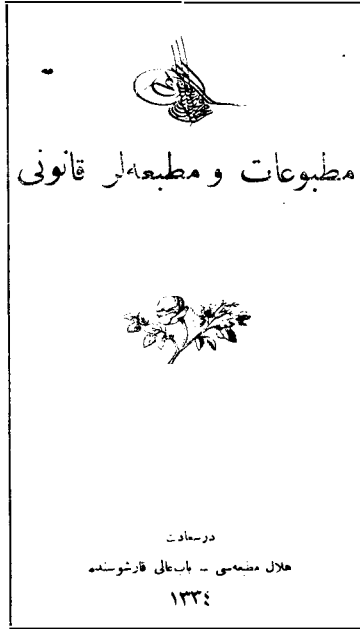
Altıncı madde: Tab' olunacak kitabın mukavele olunan mikdardan ziyâde basdırılması memnu' olduğundan hilâfına cesâret edenler olur ise âdetâ sirkat hükmünde olarak o malûleler hakkında kânunen icâb eden cezâ icrâ olunacaktır.

(fi 8 Receb sene 1289 ve
fi 30 Ağustos sene 1288)
(11 Eylül 1872)

**Kitab Tab'ı Hakkında Olan
Nizamnâme'ye Zeyl Olunan
Fıkârât-ı Nizamiye**

Te'lif olunan bir kitabın tab'ı ve neşri tarihinden i'tibâren kırk sene müddetle müellifinden gayrisi tarafından tab' ve neşr olunamamak ve te'lif olunmuş bir kitabın mukaddeme ve zahrinde veyahud sair mahallerinde elsinе-i sâireye nakl ve tercemesi müellifine âid dir ibaresi muharrer olduğu suretde zikr olunan kırk sene müddet zarfında müellifinden ruhsat almadıkca âhiri tarafından elsinе-i sâireye nakl ve terceme edilmemek üzere müellif-i kitab taleb eder ise kendüsüne imtiyaz verilecektir. Zikr olunan kırk sene müddet-i imtiyaziyenin inkizâsından mukaddem müellif vefât eylediği halde müddet-i bakâya emvâl-i metrukе gibi veresesine intikal eyleyerek ve müellif veyahud veresesi nâil olduğu imtiyaz müddetinin bir cüz'ünü veyahud tamâmını âhire satmağla muktedir olacak, müşterinin alacağı imtiyâz müddeti tekmi olmaksızın vefâtı vuku' bulur işe kezâlik müddet-i bakâyâya veresesi tasarruf edecektir.

Terceme olunan bir kitabın nüsha-i

mütercemesi hakkında dahî muamele-i mezkûre aynile câri olub yalnız müddet-i imtiyazı yirmi sene olacak ve asıl kitab sair istek edenler tarafından dahî her vakit terceme edilmek mücâz bulunacaktır.

Te'lif ve terceme olunan kitabların imtiyazı ya devlet-i aleyh cânibinden satun alınmış veyahud imtiyazı müellif ve mütercimleri tarafından devlete terk edilmiş bulunur ise bu gibi kitapları tab' etmek isteyenler evvele mirde maârif nezâretine müracaatle hazîne-i celîle için tensib edilecek bedeli verecek istihsal-i ruhsat etmedikçe tab' ve neşr edemeyecektir.

Tab' ve neşri imtiyaz tahtında bulunan kitapları bilâ-ruhsat tab' edenler hakkında cezâ kânunnâme-i hümâyûnunun ikiyüzkırkbirinci maddesi hükümünce muamele olunacaktır.

Her müellif ve mütercim matbuât nizamâtına ittibâa dahî mecbur bulunacaktır. □

**Asır Kütüphanesi
Tanıtım Broşürü**

Asır Kütüphanesi, her nevi âsar-ı müntehabeyi havi külliyyat.

Hame-i yegane-i maarif ve kemalat olan velinimet-i bi-minnetimiz Sultan Abdülhamid Han-ı Sani Efendimiz Hazretlerinin bilumum efrad-ı tebaa-i şahanelerinin her cihetle behredar-ı nimet-i terakki olması emrinde meşhud-ı basıra-i şükran olan âmal-i feyizîştimal-i şehriyarileri cümle-i cemile-

sinden olarak matbuat-ı Osmaniye şayan-ı memnuniyet bir hale gelmiş ve her gün yeni yeni neşr olunan fennî, hikemî kütüb ü resail sıdk-ı müddeaya birer burhan-ı natik hükmünde bulunmuştur.

Matbuat-ı Osmaniye'nin hal-i hazırıyla mütenasib ve ebna-yı vatanın mütalaa, tevsi-i malumat, tefennün hususlarındaki ihtiyacatına hadim olabilecek derece-i mükemmeliyette bulunmak üzere kütüphane-i acizanem, namına nisbetle, yeni bir kütüphane tesis etmiştir.

"Asır Kütüphanesi"nin maksadı şimdiye kadar lisanımızda misli ender olan her türlü âsar-ı makbuleyi câmi olmak üzere elsinе-i sairede neşr olunan kütüphanelerin en güzel ve en müntehablarına muadil eserler vücud getirmekten ibaret olduğundan bu yolda hiçbir külfetten, hiçbir fedakârlıktan çekinilmeyecektir.

Asır Kütüphanesi mektep şakirdanından bed ile müntehilin derecesine vasil olan erbab-ı maarif ile alelittlak tevsi-i vukuf ve malumata ve eslafın müntehab-ı âsarını cem ve kiraatine hâhişger bulunan eshab-ı mütalaaaya velhasıl büyük küçük kitap okuyan zevatın kâffesine faidebahş olacak âsar-ı mütenevviyayı havi olacağı için ummun takdir ve râğbetini kazanacağı şüphesizdir.

Asır Kütüphanesi şimdiye kadar gelip geçen ve eser yazan umum üdeba ve şuara ve müverrihin ve mütefennin-i Osmaniye'nin en bergüzide ve makbul eserlerini eczası arasında suret-i mükemmele ve nefisede

HUKUKİ DURUM: 1858'de ve 1888'de çıkarılan nizamnamelerle getirilen sansür, yayıncıları da doğrudan etkiledi. 1897'de padişahın iradesiyle Tetkik-i Mûellefet Komisyonu oluşturuldu. II. Meşrutiyet'ten sonra 1911'de Matbuat Kanunu ve Matbaalar Kanunu çıkarıldı. 1908'den sonra da sansür fiilen kalktı. Ancak 1913'ten sonra İttihat ve Terakki yönetiminde basın özgürlüğü yine kullanılamaz hale geldi. Matbuat ve Matbaalar Kanunu'nun kapağı ve soldan sağa sansürcü Kemal Beş, Zabtiye nazırı Nazım Paşa, Zabtiye nazırı Ferik Ali Paşa.

tab ve neşr edeceği gibi Avrupa milletlerinin vücutlarıyla iftihar ve eserlerini bir mevki-i ihtiram ve itibarda tuttukları üdeba ve hükema-yı salife ve hâziranın meşhur-ı âlem olmuş âsarını dahi câmi olmakla beraber ulum, fûnun ve edebiyatın kâffe-i şubasına dair umumin lezzetle okuyacağı, suhuletle anlayacağı ibârat ile birçok eserler neşr edecektir.

Asır Kütüphanesi gayet umumî ve her türlü müellefatı câmi olduğu için neşr edeceği âsârın nev'i ve mahiyeti hakkında şimdiden bir program yapmak kabil değilse de mücerred mütâliin-i kıram hazaratınca bir fikir hasıl olabilmek için Asır Kütüphanesi'nin neşr edeceği enva'ı âsardan birkaçı hakkında misaller iraeisi suretiyle, kütüphanenin maksad-ı tesisi ve suret-i tertibini izah etmek münasib görülmüştür.

Asır Kütüphanesi her nevi muharreratı câmidir. Ez en cümle şu yolda eserler neşr edecektir:

Evvelen âsar-ı eslaf: Muharrerat-ı makbule ve nadire-i Osmaniye'den mesela Fuzulî'nin *Leyla vü Mecnun*, Şeyh Galib'in *Hüsni ü Aşk* namındaki manzumelerini, Baki ve Nedim gibi şuaranın eş'ar-ı müntehasesini ve müverrihin-i meşhuremizin fıkârat-ı tarihiyesini neşr edecek yani eslaf-ı Osmaniye'nin âsarını umumen ihya eyleyecek. Bundan başka ulum ve fûnun-ı hazıraya esas koyan ulema-yı Garb'ın bergüzide eserlerinin matbuat-ı Osmaniye arasında yeni bir surette güzel bir Türkçe ile husulüne hizmet edecek ve bir de umum Avru-

pa meşahirinin beynelmilel şöhret alan ve her milletin edebiyatına mal edilen eserlerini ki -mesela Fransızlardan Râsen'in faciaları ile Molyer'in muhikelerini Sen Piyer'in, Şatobriyan'ın, Hugo'nun, âsar-ı şiiriye ve hikemiyesini, İngilizler'den Şekspir'in *Romeo ve Jülyet* ve *Hamlet*, *Kral Lear* gibi tiyatrolarını ve Lord Byron'un âsarını ve Almanlardan Goethe'nin *Herman ve Dorote* ve *Faust*'u, Schiller'in *Vilhelm Tel*, *Valenştayn* ve *Tarihin Lüzumu* eserleri gibi şeylerdir matbuat-ı Osmaniye arasına güzel bir tab münasib bir kıt'ada idhaline vasıta olacaktır.

Saniyen gerek muharririn-i Osmaniye-i hazıranın âsar-ı makbulesini, gerek umum Avrupa erbab-ı kalemi ser-amedanının birkaç lisana tercüme edilmiş ve her millet-i mütemeddine nezdinde müştahir olmuş olmakla bir mevki-i mümtaz kazanan müellefat-ı nadiresini neşr için Asır Kütüphanesi en güzel bir vasıta olacaktır.

Salisen ulum ve fûnun: Ulum ve fûnunun terakkiyat-ı hazırasından kariin-i Osmaniye'yi haberdar etmek ve bilcümle keşfiyat ve ihtiraat-ı fenniyei anlaşılır bir lisanla erbab-ı mütalaaya arz eylemek Asır Kütüphanesi'nin maksadındadır.

Rabian her qün gazete okuyanlara başkaca bir hizmet olmak üzere evrak-ı havadiste mevzu bahis olan mesailin la-yıkıyla malum olması için bu meseile müteallik seyahat ve coğrafyaya dair malumat birer kitap şeklinde Asır Kütüphanesi meyânında neşr olunacaktır. Mesela Fas hakkında güzel bir

seyahatname ile Stanley'nin seyahati hakkında mazbut ve muhtasar bir eser, Afrika'da Avrupalıların müstemlekatı hakkında yine bir eser-i coğrafi Asır Kütüphanesi'nin ilk nüshaları meyânında neşr olunmak üzere hazırlanmıştır.

Hamisen umum âsar-ı matbua-i Osmaniye hakkında intikadat: Âlem-i matbuata eski ve yeni ihrac olunan ve olunmakta bulunan müellef ve mütercem roman, hikâyat, âsar-ı edebiye ve fenniyeinin umumen tankidatına dair sahib-i re'y ve haiz-i evsaf-ı lazıme olan zevatın kalemlerinden çıkmış makalata Asır Kütüphanesi icabına göre bir veya sırasıyla birkaç cüz'ünü hasr edecektir.

Sadisen umumen teracim-i ahval: Tarihin gellilâi, yettiği zamandan şimdide kadar gelmiş ve sahife-i âlemde bir isim bırakmış olan zevatın iktidar ve mahiyetini ve ef'al ve mesleğini, âlem-i insaniyete hizmetini bast eder surette müdekkikane yazılmış tercümeihalleri Asır Kütüphanesi eczasını işgal edecektir.

Asır Kütüphanesi'nin mesleği hakkında bu kadar bir program gösterebildik. Fakat Asır Kütüphanesi'nin neşr edeceği âsar buna da münhasır değildir. Mukaddimemizi hûlâsa etmek istesek deriz ki: Tarih-i âlemde meşhur olan Osmanlı, Arap ve Acem ve Ecnebi umum erbab-ı kalemin ebna-yı cinslerine yadigar bıraktıkları eserlerin en güzellerini icab ettikçe müelliflerinin tasvirleriyle beraber kariin-i Osmaniye'nin nazar-ı mütalaa ve itibarına arzla vukuf-ı millîmizi tev-

si ve ulum ve fûnun-ı hazıranın nefini milletimiz efradı arasında umumileştirmek niyet-i halisanesine istinaden bu kütüphaneyi tesis ettik. Bu maksad-ı halisanemizin husulü ancak vücudları bu mülk ve devlet için medar-ı iftihar olan zevat-ı kiram-ı marifet-ittisamın teşvik ve terğibi, muavenet ve himmeti sayesinde mümkündür. Bu sebepten dolayı kütüphanemizin memalik-i Osmaniye'nin her cihetine intişarına himmet buyurmalarını ve nekayısını hemen ihtar suretiyle ibraz-ı muavenet-i hayırhane eylemelerini ve mümkün mertebe mükemmeliyeti ve gerek intişar, gerek ihata ettiği âsârın dairelerini tevsi için efkâr-ı maarif-perveraneye layık olacak tedabirin itihazını Asır Kütüphanesi idaresine ihbar zahmetini ihtiyar kılmalarını alenen rica ve istirham ederiz. Bu mukaddimenin neşrinden maksadımız kütüphanenin muhtasarca esas tertib ve tesisini söylemek ve bu himmet ve muavenet ricasını erbab-ı iktidar ve marifete arz eylemektir.

Muharrirîn-ı muhtereme-i Osmani-yemizden ayrıca kütüphanemiz dahilinde neşr olunmak üzere âsar-ı kalemiyelerini ihda ve kütüphanemiz tahrir ve tertibinde her cihetle mükemmeliyet husulüne himmet suretiyle muavenet-i hayırhane ve insaniyet-kârane ümid ve intizarındavız. Asır Kütüphanesi idaresi buna karşı vasi ve iktidarı dairesinde hidemat-ı tabiâna arz eder.

Asır Kütüphanesi meyanında neşr olunacak âsârın intihab ve tertibi hususlarına nezaret cihetini dahi zevat-ı muktedire deruhte buyurmuşlardır.

Asır Kütüphanesi'nin intizamı ve havi olduğu âsârın tenevvüü ve tekemmülû birinci senesi eczasının neşri zamanında kendi kendine zahir olacaktir.

Suret-i Neşr

Asır Kütüphanesi'nin bir cüz'ü lâ-akal 64 sayfa olarak Avrupa'nın en meşhur kütüphaneleri küt'asında yani şu kitap hacminde neşr olunacak ve her cüz'ü müstakil bir eser olacağı gibi bir eser sırayla 4-5 ve icabına göre daha ziyade cüz'ü dahi işgal eyleyecektir. Asır Kütüphanesi'nden 52 adedi bir senelik itibar olunacaktır. Bir adedin fiyatı 50 paradır.

Asır Kütüphanesi'nin esas teşkilî maarife hizmet olduğu için 64 sayfalık bir cüz'üne ucuz bir fiyat konulmuştur. Abone bedeli: Vilâyât-daki karii-i kirama suhulet olmak ve Asır Kütüphanesi'nin intişarını tamim etmek maksadıyla abone bedeli bir derece daha tehvîn edilmiştir.

İstenilen mahalle gönderilmek üzere:

	Adet	Kuruş
Seneliği	52	50
6 aylığı	26	27
Asır Kütüphanesi'nden alınmak üzere:		
	Adet	Kuruş
Seneliği	52	40
6 aylığı	26	22

Aboneler için Suhulet

Abonelere suhulet olmak üzere bedelin taksit suretiyle itasını kabul ederiz. Bir taksit 10 kuruştur. Taksit suretinde abone olanlar için seneliği 55 altı aylığı 30 ve kütüphaneden alınmak üzere 25 ve 45 kuruştur. Taksit suretinde abone olduklarını müş'ir bir senedi imza edeceklerdir.

Asır Kütüphanesi Romanları

Kütüphanemiz tarafından bu nam ile neşr olunmakta olan roman külliyyatının birinci senesi hitam bulmuştur. Bimennihî'l-kerim karîben ikinci senenin neşrine başlanacaktır. Birinci senesi büyük, küçük 11 roman ve hikâyeyi câmidir.

Bir senelik abone bedeli taşra için 50 Dersaadet için 40 kuruştur. Altı aylığı 25 ve 30 kuruştur.

Asır Kütüphanesi'ne abone olan zevat Asır Kütüphanesi romanlarına da abone olmak istedikleri surette kendilerine bir ikram olmak üzere seneliğini taşra için 40 Dersaadet için 30 ve altı aylığını 20, 25 kuruşa tenzil ederiz.

Asır Kütüphanesi Hikâyeleri

Asır Kütüphanesi romanlarının, bu romanlarımız meyanında neşr ettiği-

miz küçük hikâyelerinin içinde mazhar olduğu rağbet-i âmmeye müteşekkiren, "Asır Kütüphanesi Hikâyeleri" namıyla küçük ve güzel bir küt'ada latif hikâyelerden mürekkebe ve mecmua daha teşkil ediyor. Bir hikâye bir cüz veya birkaç cüz'de tamam olacak. 16 sayfalık bir cüz'ü 10 paraya, haftada lâ-akal bir cüz çıkacak, 52 cüz bir senelik itibar olunur.

Bir senelik abone bedeli Dersaadet için 5 taşra için posta ücreti olarak 5 kuruş daha alınır.

Mekteb-i Asır

Mekatib-i umumiye ve hususiye ders programlarına muvafık olarak kâffe-i ulum ve fûnuna dair müellefat-ı ibaret olmak üzere kütüphane-i acizanem yukarıki nam ile bir külliyyat mecmuası daha tesis etmiştir.

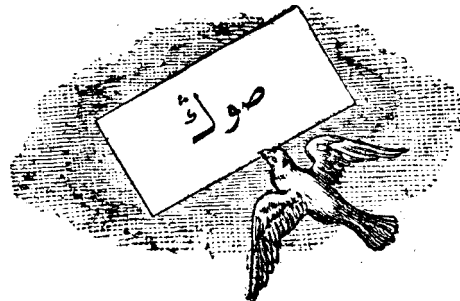
Mekteb-i Asır Elifba cüz'ünden bed ile mekatib-i âliyyede tedris olunan fûnun kitaplarına varıncaya kadar en mükemmel ve müfid eserleri câmi olacak ve külliyyat dört kısım üzerine bit-taksim, kısm-ı evvel hazine-i tedrisat-ı ibtidaiye, kısm-ı sani hazine-i tedrisat-ı rüşdiye, kısm-ı salis hazine-i tedrisat-ı idadiye, kısm-ı rabi hazine-i tedrisat-ı âliye namıyla bu kısımlardan her birini havi bulunacaktır.

İtikad-ı acizanemizce herhangi ilim ve fenne dair olursa olsun telif edilecek bir eser mutlaka o ilim ve fende ihtisası olan zevat tarafından yapılması iktiza edeceğinden Mekteb-i Asır meyanına girecek bilcümle kütüb ü resailin erbabına yaptırılmış ve yaptırılmakta bulunmuş olduğunu dahi başkaca arz ederim. □

(عصر كنهانہ سی)

۱۶

او علم وفندہ اختصاصی اولان ذوات طرفندن
یایلمسی اقتضا ایدہ جکندن مکتب عصر میانہ
کیرہ جک بالجمہ کتب و رسائلک اربابنہ یایدیرلمش
ویایدیرلمقدہ بولتمش اولدیغنی دخی باشقہ جہ عرض
یایدرم

Telif ve Tercüme Nizamnamesi'nden Bölümler

Elif bâ

Vavın hareke olarak isti'malinde su-ver-i muhtelifede telaffuziçün alâmât, yânın hareke makâmında isti'malinde diğer halinden temyizîçün alâmet ke-limenin ibtidâsında vakı' elif harfinin harekesini mübeyyin alâmât hecâ-nî hâyetinde hareke makâmında müsta'-mel hê harfinin digerinden temyizîçün alâmet Arabî ve Fârisî keflerin yekdi-ğerlerinden temyizîçün alâmet hecâ-yı tedric üze ta'lîm için gâyet sâde ve sehl-i kelimâtın mürekkeb ibârât risâlenin nisf-i evveline işârât-ı cedî-de ile berâber âdî harekât vaz' oluna-cak ve nisf-i digerine yalnız işârât-ı cedî-de konulacaktır. Bunlardan başka tehciyeyi teshîl için keşf olunacak her türlü usul derc kılınacaktır. Münâsib resimler dahî ilâvesi câiz olacaktır. Hutut-u âdiyede harekât-ı ma'hude isti'mal olunmadığı cihetle mümkün mertebe bunların makâmına kâim ve diger ba'zı fevâidi şâmil olarak tehci-yeyi teshîl eylemek üze bâlâda beyân olunan haruf için ba'zı alâmât-ı mû-nâsibe ihtirâfı matlub olub fakat işbu alâmât usul-u müsta'mele muhâlif ya'nî şekli-asliyi tağyir edecek suret-de olmayacaktır. Isti'mal olunacak kelimâtın kâffesi mümkün mertebe çocukların bildikleri ve belki her gün isti'mal ettikleri lügatlerden ve bunla-rın mûfâdî dahî anların derece-i idrak-lerine müvâfık efkârdan ibâret olaca-dır. İbtidâ sâde ve kolaydan bed ile bi-t-tedric mürekkeb ve müşkil kelimât ve ibârât yazılacaktır. Her halde eftâlâ hoş görünüb râğbetlerini celbedecek suretde olmasına i'tinâ kılınacaktır.

Hulâsâ bir çocuk bu risâle vâsîta-sıyla nihâyet altı ay zarfında hecâyı ta-allüm edüb eline verilecek sâde ve âdî ibareli Türkçe kitapları okumağa muktedir olacaktır. Elif-bâ yüz sahîfe ka-dar olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. İşbu risâlenin te'lîfi için dört mâh müddet ta'yîn olunmuştur.

Ahlâk Risâlesi

İlm-i ahlâkın mevzu'u ve gâyetine dâir bir muhtasar mukaddeme. İnsa-nın vezâif-i diniyyesi. Vâlideynine kar-şu vezâifi. Muallimlerine karşı vezâif-i Ebna-yı cinsine karşı vezâifi. Nef-sine karşı vezâifi. Ülûlümre karşı ve-zâifi. Vatana karşı vezâifi. Kavânin-i memleketi riâyetin vücubu. Hayvanât ve sair mahlukâta karşı vezâifi. İşbu risâle yüz sahîfe kadar olacak ve bi-rincisine beşbin ve ikincisine üçbin

gurus mükâfât verilecektir. Te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Fezâil-i Fî'liyye Risâlesi

Gerek ehl-i İslâm ve gerek mil-i sâ-ire beyinde fezâil-i ahlâka müteallik ezmine-i sâlifede vuku'a gelmiş olan hâlât ve harekât-ı memduha ahlâk ri-sâlesi beyannâmesinde gösterilen ter-tîbe tevfikân fasıllara taksim olunaca-dır. Bu makule vukuât-ı seyr ve târîh ve ahlâk kitaplarında bulunabileceğin-den bunlar tettebbu' ile münâsibleri in-tihâb olunur ve bu yolda yazılmış mah-sus kitaplar mevcut olduğundan an-lardan dahî nakledilebilir. Fezâil-i fî'-liyye risâlesi yüz sahîfe kadar olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üç-bin gurus mükâfât verilecektir. İşbu risâlenin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Kavâid-i Türkiyye

İşbu risâle iki kısma munkasim olub birincisi usul-u lisândır. Bu dahî zirde muharrer mevâddi şâmil olacaktır. Mukaddeme. İsim. Zamir. Fî'il. Edat. Terâkibin kavâid-i lisâna tatbiki. İkinci-si terkîb-i kelâmdır. Bu dahî âti-üz-zikr mevaddan ibarettir. Mutabakat. Mef'uller. Cümlelerin yekdigerine irtibâtı. İşbu risâlede munderic her bir kaide ve istisna ve tenbih akîbctinde müteaddid misaller îrâd olunacak ve bir kâide ne kadar müşkil ise misalle-ri o nisbetle olacaktır.

Emsile cümlesinden olmak üze meselâ lisân-ı Türkî'de kelimâtın zir ü bâlâsına vaz' olunan harekâtdan baş-ka olarak dâhil kelimâtta ba'zı haruf hareke makâmında müsta'mel oldu-ğundan bunları şâmil yigirmi kelime tertîb olunacak ve bâlâsı zirde muhar-rer lügatin o kabîlden olan harflerinin altına bir hat çekile deyu yazılacaktır.

Muzaf-ün-ileyh ve mef'ul-ün-leh ve mef'ul-ün-bih olarak otuz kadar isim tertîb olunub bâlâsına işbu üç sîgalı isim yekdigerinden tefrik ile üç sûtuna taksim olunadeyu yazılacaktır. Lâ-zım ve müteaddi ve ma'lum ve mec-hul fiiller için dahî taraf-ı mezkûr üze emsele derc olunacaktır.

Birtakım cümleler tertîb ve bunlar-da vakı' fiiller masdar olarak tahrîr olu-nub işbu fiiller ezmine-i selaseden kangı zemân ile takdîr olunması iste-nilür ise iki kavs içine yazılacaktır. Muzâf ve mef'ul-ün-leh ve mef'ul-ün-bih ve sâire için dahî bu yolda misal-ler getirilecektir. İşbu numunelere tevfikân diğer münâsib misaller tertîb

kılınacak ve hulâsa risâle-i matlube az kâide ve çok misâli müştemil olaca-kır. Çünkü misallerin taaddûdû kavâ-idin tahsilini teshîl ettikten başka bu vesîle ile isti'mal olunacak kelimâtın imlâ ve ma'naları dahî öğrenilür.

İşbu risâle lisân-ı Türkî kavâidine mahsus olacağından gerek Arabî ve gerek Fârisî'den Türkî lisânında isti'-malî ziyâde şâyî' ve bilinmesi lâ-bûd olan kavâid dahî ayrıca tertîb ve bâlâ-da gösterilen numunelere tevfikân mi-sallerle tavzîh olunarak zeyl olmak üze risâlenin âhırine ilâve kılınacaktır.

Arabî fiillerden Türkçe'de müsta'-mel olan sîgaları şâmil olmak üze bir-takim cedveller tertîb olunub bunların ma'naları ve ba'zı tecrübât ilâve olu-nacak ve işbu fiiller yalnız ef'âl-i sa-hîha olub muattelat yazılmayacaktır.

İşbu risâleye cüz-ü sâni olmak üze derununda munderic kavâide tat-bîkân bir imlâ risâlesi dahî tertîb kılı-nacaktır. Şakîr-i muallimin muâveneti-yle kendü lisân-ı mâder-zâdının kavâid-i külliyesini kolaylıkla öğren-mek için işbu risâle ictizâ eden her türlü mevaddi şâmil olacaktır. Lisânın kavâid-i hikemiyye ve müşkilesini bey-andan ziyâdesiyle ictinâb olunacak olub çünkü ale-l-umum kavâid kitab-larının tedrisini tas'ib eden ba'zı ma'lumât-ı dakîka ve cüz'iyeyi öğren-meksizin lisan tahsil olunabilir bu ced-velde ittihâz olunan usul her ne kadar memleketimizde ale-l-umum müsta'-mel olan usule muğâyir görünür ise de memâlik-i sâirede bunun kavâid ve muhassenâtı bi-t-tecrübâe anlaşılmış-dır. İrâd olunacak misallerin en mu'-teber münşiler âsârından intihâb olun-ması ictizâ edeceği dahî ihtâr olunur.

İşbu kavâid risâlesi lâ-akall yüz elli ve imlâ risâlesi yüz sahîfeden ibâret olacak ve bunlardan birinci derecede bulunana onikibin ve ikinci derecede bulunana sekizbin gurus mükâfât ve-rilecektir. Kavâid-i Türkiyye risâlesinin te'lîfi için altı ay müddet ta'yîn olu-nmuştur.

Coğrafya

Kürre-i arzın şekli ve mevkii ve hare-ketine dâir ma'lumât-ı umumiyye, arz üzerinde farz olunan devâir. Islâhât-i coğrafya. Ecnâs-ı nev'i beşer. Suver-i hükûmât ve mezâhib. Avrupa'dan başlayarak kıtaât-ı hamse'nin hudud ve nüfus ve sâiresi. Memâlik-i şâhâ-nenin hududu ve vûs'ati ve dağları ve ırmakları ve gölleri ve büyük nehirleri

ve idârece eski ve yeni taksîmi ve şâmil olduğu milîl ve tavâif-i muhtelifî. Her bir vilâyetin hududu ve mahsulât-ı arzîyye ve sinâîyyesi ve merkez-i idâresi ve munkasîm olduğu sancakları ve mevâki-i müstahkeme ve sâiresi. Memâlik-i şâhânede bulunan temür ve şöse yollar ve posta ve telgraf hatları. Devlet-i aliyyenin suret-i hükümet ve usul-ü idâresine ve kuvve-i berriyye ve bahriyyesine ve muhâkim ve maârif-i umumiyyeye dâir ma'lumât. Taksîmât-ı askeriyyeyi mübeyyin bir cedvel ve vilâyet ve sancakları mübeyyin bir cedvel. Coğrafya risâlesi müteaddid resimlere taksîm olunub her bir dersin âhîrinde şâmil olduğu mevâdda müteallık es'ile-i muhtelifî vaz' olunacak ve münâsib olan mahallerde ba'zı ma'lumât-ı târihiyye dahi ilâve kılınacaktır. İşbu risâle yüz sahîfe kadar olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. Coğrafya risâlesinin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Târih-i Osmânî

Devlet-i aliyye-i Osmâniyye'nin ne vechle zuhur etdiğine ve evvel zaman Anadolu'da bulunan devlet ve milletlerin ahvâlîne dâir bir mukaddeme. Zuhur-u devlet-i aliyyeden şimdîye kadar ser-nümâ-yı zuhur olan her türlü vukuât-ı mühimme. Bîlcümle selâtin-i Osmâniyye'nin târihi velâdet ve cûlus ve vefâtlarını mübeyyin bir cedvel. İşbu târihte münderic vukuât-ı mühimmenin târih ve vuku'larını mübeyyin bir cedvel. Avrupa ve Asya ve Afrika kıt'alarında vâkı' memâlik-i Osmâniyye'nin bir kıt'a harîtası, şimdîye kadar erike-pîrâ-yı saltanat olan pâdişah-ı celîl-ül-unvandan her birinin uhde-i hükûmeti bir fasla taksîm edilecek ve vukuât hakîkatı vechle bitarafâne yazılıb fakat muhabbet-i vataniyyeye müteallık mevâd senâ ve sitâyîşle yâd olunacaktır. İşbu târih hikâye yolunda yazılacağından muhâkemeye girişilmeyüb ancak nakl olunan fezâil tahsin ve kabâyih takbîh kılınacaktır. Esâmî-i bilâd ve ricâl ve tevârih dâimâ gösterilmeyüb bunlar yalnız vukuât-ı mühimmede zikr olunacaktır.

Târih-i Osmânî yüz sahîfe kadar olacaktır ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. İşbu târihin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

İnşâ Risâlesi

Fenn-i inşâ ve mükatebata dâir kavâid-i umumiyyeyi şâmil ve bir mukaddeme-i münâsibe. Mektub ve arzuhâl ve senedât suretleri. İşbu risâleye ekseriyâ münşeât kitaplarında görülen mustalah ve mutavvel mevâd-

dan bir şey derc olunmayub dört beş satırlık ve nihâyet bir sahîfelek mektublar yazılacaktır. İbârâtı dahi çocukca lâkirdisöyler gibi sâde olacaktır. Mektublar tebrik ve teşekkür ve tavsiye ve ta'ziye ve emsâli fusula taksîm kılınacaktır.

İnşâ risâlesi yüz sahîfe kadar olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. İşbu risâlenin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Edebiyyât-ı Manzume

Şiirin ta'rîf ve mevzuu ve gâyetine ve hususât-ı sâiresine dâir bir mukaddeme-i muhtasara. Münâcât. Na't-ı resul. Sitâyîş-i pâdişâhi. Evzân ve kavâfi-i muhtelifede her türlü eş'âr. İşbu eş'ârın yeniden nazmına hâced olmayub meşâhir-i suarâ âsârından intihâb ile zîrine ismi dahi vaz' olunacak ve âdâb-ı umumiyyeye mugâyir-ül-elfâz ve efkâr bulunmamasına dikkat edilecektir. Hikem ve nesâyih ve letâif ve hikâyât ve emsâli fasillara taksîm olunacaktır. İşbu risâle yüz sahîfe olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. Edebiyyât-ı manzume risâlesinin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Şevâzz-ı İmlâ

İşbu risâlenin mevzuu Türkçe (lekin, kezâlik, hâhiş) gibi imlâsı kaideye mugâyir olarak yazılan kelimâtdır. Gâyeti o makule kelimâtı kolaylıkla şâkirdâna ta'lîm etmektir. Zîrde gösterildiği vechle mebhûs-ün-anh olan kelimâtın suret-i tahrir ve telaffuz ve ma'nâlarını ve kangî lisandan olduklarını mübeyyin bir kıt'a cedvel tanzîm olunacaktır.

suret-i tahrîr	suret-i telaffuz	ma'nâ	lisân
lekin	lâkin	amma	Arabî
keziklik	kezâlik	öylece	Arabî
havâhiş	hâhiş	istek	Fârisî
elke	ülke	memleket	Türkî

Cedvelde bulunan kelimeleri şâmil birtakım küçük ibâreler ve mümkün olduğu halde kısa hikâyeler olunacaktır. Şevâzz-ı imlâ risâlesi münâsib mikdar derslere taksîm olunub her ders dört beş kelime ile bunları şâmil iki sahîfe kadar ibâreden mürekkeb olacaktır. Fakat her bir dersin ibâreleri o gün ta'lîm olunan kelimelere mahsus olmayub geçen derslerde bulunan kelimeler dahi tekrar kılınacaktır. Kelimâtın mugâyir-i kaide olarak yazılmasının sebep ve hikmeti ma'lum ise bu-

na dâir ba'zı ma'lumât-ı muhtasara dahi verilecektir.

İşbu risâle otuz kırk sahîfe kadar olacak ve birincisine dörtbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. Şevâzz-ı imlâ risâlesinin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Ma'lumât-ı Nâfiâ

Hey'et. Coğrafya. Târih. Hikmet-i tabiiyye. Kimyâ. Tabakât-ül-arz. Ahlâk.

İşbu risâle bâlâda mezkûr ulum ve sâirine müteallık her türlü ma'lumât-ı nâfiâyı şâmil bir mecmua olacağından mesâilin yekdiglerine irtibâtı iktizâ etmez. Etfâl bunu dersden addetmeyüb hikâye kitapları gibi eğlence makâmında okumak için heves ve rağbetlerini celbedecek surette gâyet sâde ve muhtasar yazılacaktır. Ma'lumât-ı nâfiâ risâlesi yüz sahîfe kadar olacak ve birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. İşbu risâlenin te'lîfi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur.

Meşk Mecmuası

Kalem ve mürekkeb ve kâğıd ve sâir edevât-ı hattâtıyyeyi nasıl intihab ve tehîye etmek ve bunları nasıl isti'mal eylemek iktizâ edeceğine ve sâir usul-ü hattâtıyyeye dâir bir mukaddeme. Sûlûs kâidesine muvâfık olarak amudî ve ufkî ve münhanî keşîdeler. Ba'zı huruf-u mukattaanın cüz-ü ahirleri olan kâseler. Vav ve cim ve sad ve emsâli ba'zı huruf-u mukattaanın yalnız cüz-ü evveleri. Huruf-u mukattaanın envâi. Nikât ve harekât. Huruf-u mukattaadan her birinin kavâid-i hattâtıyyeye noktalarla mikdarının ta'yini. Her harfin evvel ve âhir kelimede ne şekilde vâkı' olduğuna misâl olmak üzere iki harfli kelimeler. Harfin vasat-ı kelime-de ne şekilde vâkı' olduğuna misâl olmak üzere üçer dörder harfli kelimeler. Tehzîb-i ahlâka müteallık Arabî ve Türkî ibâreler. Hatt-ı rîk'a ile yalnız Türkî ibâreler. Hatt-ı dîvânî kezzâ. Hatt-ı ta'lik ile Fârisî ve Türkî ibâreler.

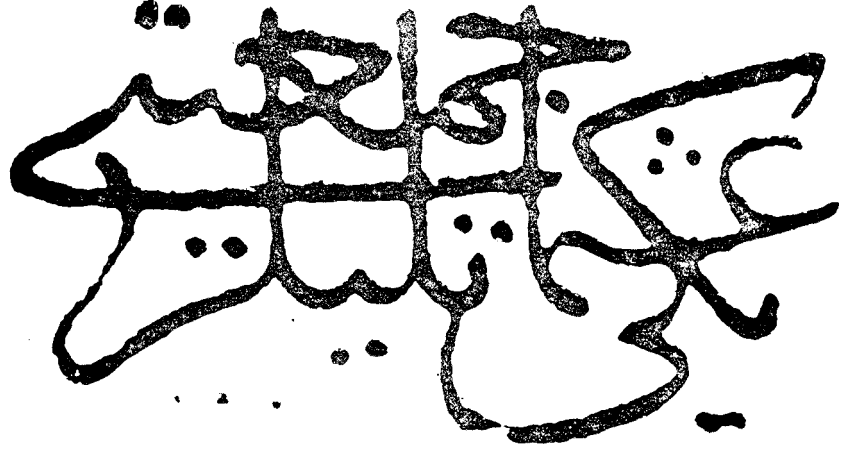
İşbu mecmua sıgırdili ta'bir olunur şekilde yapılarak hutut dahi kürsileri ya'nî hurufun mevkî'leri gösterilmek üzere ufkî olarak çekilmiş ince çizgiler üzerine yazılacaktır. Mevâdd-ı meşruhadan başka hüsn-ü hatt tahsilini teshîle medâr olacak her türlü usul dahi ilâve kılınacaktır. Meşk mecmuasının birincisine beşbin ve ikincisine üçbin gurus mükâfât verilecektir. İşbu mecmuasın tertibi için dört ay müddet ta'yîn olunmuştur. □

(fi 12 safer sene 1287)

(14 Mayıs 1870)

YENİ OSMANLILAR

Yeni Osmanlılar Cemiyeti'nin Mühür gazetesinde yayımlanan dangaa.

Yeni Osmanlılar ve Siyasî Fikirleri

Prof. Dr. Şerif Mardin

Bir Aydın Grubu: Yeni Osmanlılar

Doç. Dr. İlber Ortaylı

Bu konuda ayrıca *Batılılaşma, Jön Türkler ve İttihat ve Terakki maddelerine* bakınız.

Yeni Osmanlılar ve Siyasî Fikirleri

Şerif Mardin

Tanzimat'ın ilanı, temelde, uzun yıllar kendi iç sorunlarını çözümlmeye çalışmış imparatorluk idarecilerinin bir buluşunda odaklanıyordu. Osmanlı devlet yapısı askerî, idarî ve malî konuları birbiriyle ilintili bir üçgen halinde örgütlemişti: Birine dokunmak hemen diğerlerini etkiliyordu, reform sorunu üçünün *birden olumlu* bir şekilde etkilendiği sistemi bulmakta toplanıyordu, bu sistem de Osmanlılarca bir türlü geliştirilememişti. Batı'da 17. yy'dan beri beliren çağdaş devlet de bu üç ana ekseni birbirine bağlı olarak görmüştü fakat modern devlet anlayışında Osmanlıların arayışlarının tersine giden bir çözüm bulmuştu. Osmanlılar mevcut iktisadî kaynaklardan daha çok imkân *sızdırmayı* amaçlarken Batı'da *yeni kaynakların* oluşturulmasına gidilmişti. 18. yy'da, aydınlanma devrinde, en anlamlı şeklini alan bu düşünceye göre vatandaşlar güvenliğe kavuşturulduğu, iktisadî çabalarda serbest bırakıldığı, bu alanlardaki kısıntılar (ülke içi gümrük resmi gibi) hafifletildiği, devlet asayiş ve iletişimi sağlamak üzere bir çaba sarfettiği takdirde ülke zenginleşecekti. Zenginleşen ülke de bu kaynaklarla kendini yenileyebilecekti. Batı siyasetbilimcilerine göre böyle bir politika kendi kendini besleyen bir hareket başlatacaktı. Batı devlet adamlarının Osmanlılara tavsiye ettikleri "reform" hareketi buydu. Tanzimatı destekleyen Osmanlı devlet adamları da Osmanlı İmparatorluğu'nun yeniden "tanzim"ini böyle anlamışlardı. Tanzimatı ve girişimlerini suçlayanlar genellikle Tanzimatın bu sistematiğini göz ardı ederler. Oysa Tanzimatı, başarı ve başarısızlıklarını anlamak için bu görüş açısını hatırlamak gerekir. Yeni Osmanlılar olarak gördüğümüz grubun düşünceleri de ancak bu biçimde bir çerçeveye içinden bakıldığında bir anlam kazanır.

Tanzimatın bu genel stratejisinin gereklerinden biri ülkenin eğitim düzeyini yükseltmekti. Tanzimatı başlatanlardan bir ya da iki kuşak sonra ürün vermeye başlayan Rüşdiyeler bu amaçla kurulmuştu. Bunun yanında Tanzimatçıların devlet katında ve vatandaşla devlet arasında iletişimi kolaylaştırmak için dil ve alfabe konusuyla ilgilendiği ni biliyoruz. Aynı tipte bir diğer giri-

şim de Batı'nın önemini sayılabilecek coğrafya, tarih ve müsbet bilimlerle ilgili eserlerinin tercüme edilmeye çalışılmasıydı. Bütün bu konularda devletin girişimi esas şablona bağlıydı: Rüşdiyeler çağdaş bir idare için gereken memurları sağlayacaktı, kitaplar bu memurlara Batı'nın geliştirdiği bilgileri verecekti. Batı'dakilere benzeyen, devlet katlarının dışında çalışan bir aydınlar grubunu geliştirmek Tanzimatçıların amaçları arasında yer almıyordu fakat eğitim ve iletişim politikalarının uygulanması beklemediği böyle bir sonucu karşısına çıkardı: Yeni Osmanlılar hareketi Tanzimatın önceden kestiremediği sonuçlardan biri olarak oluştu.

Tanzimat yıllarında giderek özel girişimlerin ürünü olarak ortaya çıkmaya başlayan entelektüel yapıtların bile önceleri devletin genel stratejisiyle organik bir şekilde bağlantılı olduğu gözlemlenir. Bunu iki yönde izleyebiliriz: Başlangıçta, bu gibi ürünler devlet katında önemli görevleri olanlar tarafından kotarılmıştı. Örneğin 1859'da Fennelon, Fontenelle ve Voltaire'den tercümelerden oluşan ve pratik bir amaçla yöneliyormuş gibi gözükten *Muhaverat-ı Hikemiye* Münif Paşa tarafından tercüme edilmişti. Konusu da vatandaşlara kendine güveni aşılayacak *temalar*dan oluşuyordu. 1862'de basılan *Telemaque* Yusuf Kâmil Paşa tarafından tercüme edilmişti, konusu da hükümdarın devlet idaresinde hangi hususlara dikkat etmesi gerektiği alanını kapsıyordu. 1840'la 1860 arasında Osmanlı İmparatorluğu'nda devletin dışında oluşan yapıtların bile "ansiklopedik" bir amacı olduğu söylenebilir. Gene Yeni Osmanlıları göz önünde tuttuğumuzda bu grubun sahneye çıkması "ansiklopedizm" in terkedilmesi ve yerine "siyasiciliğin" geçmesi olarak yorumlanabilir. Bu gelişmeye 1840'tan sonra gelişen gazeteciliğin önemli bir katkısı olmuştur.

Bir çeşit Resmî Gazete olan *Takvim-i Vakayî* Tanzimatçıların tarafından 1831'de başlatılmıştı. Daha sonra Churchill adında bir İngiliz özel gazeteciliği *Ceride-i Havadis*'le başlattı (1840). Fakat gazetenin bir okuyucu kitlesi kazanması Kırım Savaşı'ndan sonraki yıllara rastlar. İlk Türkçe gazeteyi çıkaran Türk olan Ağâh Efendi'nin *Tercüman-ı Ah-*

TANZİMAT BÜROKRASİSİNİN AMACI: Tanzimat'ın genel amaçlarından biri de ülkedeki eğitim düzeyini yükseltmektir. Bu amaçla kurulmaya başlanan rüşdiyeler, dil ve alfabe konusunda yapılan girişimler, Batı'nın önemli düşün eserlerinin çevrilmesi gibi çalışmalar bu amaca yöneliktir. Bu dönemde çevrilen yapıtlar buna uygun olarak devletin genel stratejisiyle bağlantılıydı. Münif Paşa'nın 1862'de basılan *Telemaque* çevirisi gibi. O dönemde Rüşdiye öğrencileri.

val'i de kendisine küçük bir okuyucu grubu bağlamayı sağladı. Fakat asıl sıçrama 1862'de *Tasvir-i Efkâr* gazetesiyle oluştu (1860). *Tasvir-i Efkâr*'ın kurucusu İbrahim Şinasi Efendi ise (1826-1870) gazeteciliğimizin pîri olduğu kadar 18. yy'ın *akılcılığın* bizdeki temsilcisi olarak belirir. Çağın çok ilerisinde olan Şinasi'nin 18. yy'ın düşüncesiyle olan doğrudan bağlantısını kendinden sonra -izinde yürüdüğünü kabul ettiğimiz- Namık Kemal'de bile göremeyiz. Şinasi'nin özel yetenekleri kuşkusuz katkılarının oluşmasında önemli bir rol oynamıştır. Zamanında *Tasvir-i Efkâr*'ın başmakaleleri giderek bir toplumsal ve siyasal eleştiri türüne bürünmeye başladı.

Fakat Şinasi'nin bu tutumunun kendi yeteneklerini aşan kurumsal bir başarı olduğunu unutmamamız gerekir. Bir taraftan en basit anlamda "gazete" devlet memuriyetlerine ya girmeye hevesli olup giremeyen ya da Şinasi gibi memuriyetten başı derde giren kimseleri toplayan bir meslekti. Bu açıdan gazetecilerin "tenkitçi" olmalarına şaşılmaz. Fakat daha derinde yatan bir unsur gazeteciye eleştirici yapıyordu. Gazete "kalem"den çok daha açık bir entelektüel alandı. Bunu anlamak için memurların yanyana oturduğu ve herkesin herkesi kolladığı "kalem"i matbaa ile karşılaştırmak yeterlidir. Mat-

baada "kalem"e oranla çok daha "hür" bir hava hâkimdir. Gene gazetenin amacı esas itibarıyla haber ulaştırmaktı, "kalem"i ise haberlerin saklandığı bir yer olarak tanımlayabiliriz.

Şinasi bir müddet sonra çok iyi bilinmeyen bir sebepten dolayı Avrupa'ya kaçtı ve gazetesinin idaresini Namık Kemal'e bıraktı. Yeni Osmanlıların ilk çarpıcı makaleleri Namık Kemal'in *Tasvir-i Efkâr*'da çıkardığı makaleler olacaktı. Matbaalarda toplanan bir kısım gençler de aynı zamanda bir kuşak öncesi "ansiklopedist" olarak temayüz eden paşaların konaklarında sohbetlerini devam ettiriyorlardı. Yeni Osmanlılardan Suphi Paşazade Ayetullah Bey bunların bir örneğini verir. Yeni Osmanlılar da Şinasi gibi devlet dairelerinde ve bu arada "Tercüme Odası"nda yetişmiş gençlerdi. Bunlar Şinasi'nin başlattığı toplumsal ve siyasal eleştiri geleneğini çok daha belirgin bir şekilde geliştirdiler. Siyasî fikirlerinin oluşmasında Batı'nın o zamanki liberalizminin etkisini kolektif adlarında görürüz. Jeune France, Giovane Italia kendileri gibi düşününlerin daha önce Fransa ve İtalya'da takındıkları adlardır.

Eskiden beri Osmanlı İmparatorluğu'nda hükümeti (bazen de devleti) karşısına alan gruplar görülmüştür. Yeniçeri isyanları, saray entrikalarının ya-

rattığı hizipler, âyanlar, mehdiler bu tutumu takınmaktan sakınmamışlardır. 1856'da çıkarılan ve Müslüman olmayan azınlıklara önceleri sahip olmadıkları bazı garantileri veren Islahat Fermanı'ndan üç yıl sonra, bunu *millet-i hâkime* olan Müslümanların yaralanması olarak gören bir Nakşibendi şeyhi bir generalin yardımıyla hükümeti devirmeyi amaçlamıştı (Kuleli Vakası). Bu açıdan bakıldığında Osmanlı İmparatorluğu'nda bazı şartlarda hükümete karşı başkaldırma gibi bir geleneğin yaşadığını söyleyebiliriz. Yeni Osmanlıları bu kategoriye tam anlamıyla sokamayışımızın sebebi büyük ekseriyetin kan dökülmesine karşı olmasıydı. Bu noktada "entelektüel"likle birlikte yeni bir geleneğin oluşmaya başladığı da söylenebilir.

Yeni Osmanlıların 1865'ten sonra hükümeti (padişahı değil!) eleştirmeye iten nedenler arasında Tanzimat devlet adamlarını ve 1850'lerden beri Türkiye'nin mukadderatını tayin eden Âli ve Fuad paşaların dış siyasetini beğenme başta gelir. Yeni Osmanlılara göre bunlar gerektiği kadar aktif bir siyasete teşebbüs edemedişler, Batılı devlet adamlarının esirleri olmuşlardır. Eleştirilerinin bu yüzeysel katı değiştiği zaman onun altında Tanzimat "aristokrasisi" adını verebileceğimiz bir gruba karşı duyulan düşmanlık görülür. Gerçekten de Tanzimat liderlerinin amaçlarından biri yüksek devlet memurlarının hayat ve servetlerini padişahın kaptırmasının etkisinden kurtarmak olmuştu. Bunda da başarılı oldular. Fakat diğer taraftan rüşvet yiyen, gayrimuşru şekilde servet edinen memurların "kelle"lerini kaybedecekleri korkusu ortadan kalkmıştı. İmparatorlukta 1860'larda genel bir kontrolsüzlük hâkimdi. Yeni Osmanlılar bu duruma karşı koymak üzere bir anayasanın hazırlanmasını ve parlamentolu bir idare öneriyorlardı. Siyasî fikirlerinin çok derine gittiği söylenemez. Görüş açıları Batı'nın aydınlanma felsefesinin "vulgarizasyon"undan ve bunun, dolaylı olarak, Osmanlı İmparatorluğu'nun günlük hayatına intikal eden salonlarda konuşulan öğelerinden esinlenmişti. Bir diğer özellikleri de -bazı istisnalarla- 20-30 yaşlarında olmaları, "genç" kuşağı ve Batı'da yeni yeni gençliğe bağlanan ümidi temsil etmeleriydi.

Yeni Osmanlıların grup olarak ilk defa 1865 yazında toplandıklarını biliyoruz. Bu toplantıda Namık Kemal, Nu-

YENİ OSMANLILARIN ELEŞTİRİLERİ: Yeni Osmanlılara göre Tanzimat devlet adamları ülkenin kaderini belirleyecek siyasi sorunlarda yeteri kadar aktif değillerdi. Bundan da öte bu devlet adamları Batılı siyasetçilerin sözlerinden çıkmayan, yüksek hayat standartına sahip olmak için servet peşinde koşan kişilerdi. Bu ortam içinde biçimlenen Yeni Osmanlılar muhalefeti "genç" kuşağa dayanıyordu. İlk toplantılarını 1865 yazında yapan grupta Namık Kemal, Nuri, Reşad ve Suphi Paşazade Ayetullah beylerin bulunduğu bilinmektedir. Mehmed Efendi Fransız askerî kıyafetiyle (solda), Mustafa Fazıl Paşa (sağda).

ri ve Reşad ve Suphi Paşazade Ayetullah beylerin bulunduğunu biliyoruz. Sonradan Yeni Osmanlılar arasında sivrilecek olan Ziya Paşa ve Ali Suavi'yi bu toplantıda görmüyoruz. Bunu bir tesadüf eseri saymamak gerekir. Namık Kemal, Ziya Paşa ve Ali Suavi Yeni Osmanlıların üç ayrı fikir akımını temsil ederler.

1867'de *Tasvir-i Efkâr* gazetesinde hükümeti eleştiren makaleler ve *Muhbir* gazetesinde Ali Suavi'nin aynı şekilde tenkitleri dolayısıyla Namık Kemal, Ziya Paşa ve Ali Suavi Avrupa'ya kaçtılar. Avrupa'da bir Mısırlı prens ve eski bir Osmanlı maliye nazırı olan Mustafa Fazıl Paşa'nın yardımıyla neşriyatlarını devam ettirdiler. Önce Ali

Suavi'nin *Muhbir* gazetesi grubun bayraktarlığını yaptı fakat sonraları Ali Suavi'nin fikir boşluğu karşısında *Muhbir*'in yerini Namık Kemal'in başında bulunduğu *Hürriyet* aldı. Az zaman sonra Avrupa'daki Jön Türkler arasındaki görüş ayrılıkları dolayısıyla grup dağıldı. Ali Suavi kendi başına muhtelif broşürler çıkarmaya devam etti. Ancak Fransa'nın Almanya'ya yenilmesinden sonra Yeni Osmanlılar İstanbul'a döndüler. Namık Kemal *İbret* gazetesinde fikirlerini yayınlamaya devam etti. 1873'te *Vatan yahud Silistre* piyesinin yarattığı nümayiş dolayısıyla Kıbrıs'a sürüldü. 1876'da askerî erkânın Abdülaziz'i tahttan indirmesi üzerine Namık Kemal anayasayı hazırlayan ko-

misyonu üye oldu. 1877'de Midhat Paşa'nın azlinden sonra Midilli'ye sürüldü, sonradan Rodos ve Sakız'da memuriyetler aldı, 1888'de Sakız'da öldü.

Yeni Osmanlıların Fikirleri

Yeni Osmanlıların bir tek fikir akımı etrafında kümelendikleri söylenemez. Satıhta Osmanlı İmparatorluğu'nda bir anayasanın ilânı ve parlamenteronun kurulmasında birleşmiş görünen bu kişiler gerçekte felsefî temelleri bakımından birbirlerinden kesin bir şekilde ayrılıyorlardı. Paylaştıkları bir tutum Tanzimat aristokrasisine ve Tanzimatın yüzeysel saydıkları "Batılılaşma"sına karşı koymalarıydı.

PADİŞAHA BAĞLI BİR REFORMCU:

Ziya Paşa, Namık Kemal'e göre Batı düşüncesine daha uzaktır. Ona göre devlet eğitim yoluyla düzeltilir. Ziya Paşa yöneltmiş olduğu eleştirilerde varolan aksaklıkları dile getirirken, devlet katında reform yapılıncası gereğini savunur.

Namık Kemal

Namık Kemal'in sağlam klasik edebiyat kültürü olması Batı'nın fikirleriyle karşılaşmasından önce olmuştur. Siyasi fikirleri iki kaynağın izini taşır fakat temel felsefesi İslâmî öğelere dayanır. Ortaya koyduğu siyasal kuramın temel sorunu bu iki fikir kümesinin kaynaşmamasından kaynaklanmaktadır. Namık Kemal'e göre temel toplulaşma prensipleri insanların tabii olarak beliren çatışmalarından kendilerini korumak için vardır. Bu fikir esas itibarıyla Kur'an'dan gelmiştir (*Kur'an*, 20/121). Şeriat bu kuralların tümünü oluşturur. Dünyevî devlet ikinci bir kademede oluşur. Bu aşamada ümmet kendine siyasi sistemin başına geçen bir

önder seçer. Bu kademe *biat* merasimiyle sembolleşir. Bundan dolayı da siyasi önder bu “mukavele”nin şartlarını bozarsa ümmet bu yetkileri geri alabilir. Burada Batı’nın “mukavele” teorilerinin İslâmî öğelerle bağdaştırılması çabasını görüyoruz fakat bu bağdaştırmanın zorluklarla karşılaşması beklenbilirdi. Örneğin Batı kuramlarındaki “kıyam” hakkının İslâm’da çok hafif *teorik* bir içeriği mevcuttur, “devrim”in sistematigi Batı’nın bir icadıdır. Bundan dolayı Namık Kemal bu konuda açık değildir.

Namık Kemal’in adıyla bir tuttuğumuz “hürriyet” fikri de ifadesinin atesine rağmen çok vazih bir teorik temele oturtulamamıştır. Hürriyetin şer’î (sufiliğin en çok değer verdiği) temeli Allah’ın insanları dünya varlıkları üzerinde egemen olarak yaratmasıydı. Fakat bu “metafizik” egemenlikle birlikte *ülû’l-emr’e* itaat konusunda şeriatte oldukça ağır bir yükümlülük gelir. Namık Kemal’in “terennüm” ettiği hürriyet bu temelden kaynaklandığı gibi Batı’nın fikirlerinden esinleniyordu. Oysa Batı’nın “hürriyet”i insanın insan olarak değerine dayanıyordu. Bu açıdan örneğin Rousseau’nun toplum mukavelesinde insan kendi hürriyetini “genel irade” adı verilen bir mefhumla bırakabiliyordu. Namık Kemal buna kesin olarak karşı koyuyordu. Diğer taraftan siyasi itaat de tamamen insanın kendi iradesiyle ilgili bir anlaşmaydı, itaatın metafizik-dinî dayanağı yoktu. Namık Kemal’in fikirlerinin en iyi uyduğu Batılı yazar toplumu “sosyolojik” bir açıdan gören -analizine fazla felsefe karıştırmayan- Montesquie’dür. 1876 anayasasının hazırlanmasında -komisyon üyeliğine rağmen- pek etkili olduğu söylenemez.

Namık Kemal’in en açık şekilde izah ettiği fikir “ilerleme”-“terakki” kavramıdır. İnsanların gelişmeye tabii bir eğilimleri olduğunu ileri süren Namık Kemal Osmanlıların da -çalıştıkları takdirde- “istikbal”lerinin “emin” olduğunu, terakki edebileceklerini ve güçlenebileceklerini birçok yazısında ileri sürmüştür.

“Vatan” kavramını “hürriyet” kavramı kadar coşkuyla işleyen Namık Kemal -bu stiline rağmen- odak noktasını -Osmanlı İmparatorluğu’nun yapısının zorunlu bir sonucu olarak- nereden bulacağını belirleyememiştir. Yazılarında vatan, Osmanlı ümmet ve millet eşdeğer kavramlar olarak sunulmaktadır.

Ziya Paşa

Batı fikriyatıyla unsiyet konusunda Namık Kemal’den çok geride kalan Ziya Paşa’nın Yeni Osmanlıların düşüncesine en önemli katkısı devlet tecrübesinden gelmiştir. Ziya Paşa’nın devrindeki muhafazakârlığı padişaha olan bağlılığında görürüz. İmparatorluğun eğitim yoluyla kalkınabileceği de bu özelliğinin altını çizer. Özetle, Ziya Paşa’nın eski Osmanlı hükümet eleştirisi ve devlet reformu geleneğinin modern bir görünümünü temsil ettiğini söyleyebiliriz.

Ali Suavi

Ali Suavi’nin 1860’ların ortalarında devlet idaresine karşı tutumu yetiştigi medresenin izlerini açıkça göstermektedir. Başlangıçta Yeni Osmanlılar Ali Suavi’de fikirlerini ifade edebilecek birisini bulduklarını sanmışlardır. Bundan dolayı Ali Suavi’nin damgasını taşıyan *Muhbir* Yeni Osmanlıların Avrupa’da çıkardıkları ilk gazete olmuştu. Gerçekten de Ali Suavi “yeniçeri” simgesiyle açıklayabileceğimiz başkaldırma türünün bir temsilcisiydi. II. Abdülhamid devrinde bir ayaklanma teşebbüsünde ölmesi bunu açıkça gösterir. Fa-

kat fikirleri Namık Kemal’inkinden de daha çapraşkıktı. Ali Suavi gerisindeki İslâmî etkilerin sonucunda doğrudan doğruya *insanî* bir müessese olan Batı’nın “temsil” fikrini anlayamamıştır. Batı parlamentolarında görünen “bak-kal ve kasap”ların halkın mukadderatını tayin etmelerine razı değildir. Ali Suavi’de “temsil”in yerini İslâmî “adalet” kavramının yer aldığını görüyoruz. Bu kavramda “tatlı bir hükümdar”ın vatandaşların şikâyetlerini dinlemesi ve bir “elit”le hükümlanlık etmesi “temsil”in yerini almaktadır. Batılı “temsil”le İslâmî “adalet” karmaşıklığı zamanımıza kadar gelmiştir: Bu analitik ayırımı yapamamak hâlâ birçok tartışmaların karmaşık niteliğini oluşturmaktadır. Bu hususilginç bir araştırma alanı oluşturmaktadır.

Ali Suavi’nin bir ilginç katkısı “Türk” kavramına ilk değer verenlerden biri olmasıdır.

Yukarıda ileri sürülenlerden Yeni Osmanlılarda Batı fikirlerinin yanında bunlarla karışmış üç Osmanlı geleneğinin görüldüğü söylenebilir: Namık Kemal’i etkilemiş olan, sufi menşeli, insanın sarsılmaz değeri fikri, Ziya Paşa’nın çok eskilere giden devlet adamlarının reform teklifleri ve Ali Suavi’nin İslâmî adalet kavramı. □

NAMIK KEMAL VE SİYASET: Namık Kemal’in siyasi fikirleri Batı düşüncesine, ama temel felsefesi İslâmî öğelere dayanır. Gerçekte Namık Kemal’in en iyi uyduğu Batılı yazar, toplumu incelerken araya felsefe karıştırmayan Montesquie’dür. Namık Kemal çok sık kullandığı “hürriyet” kavramını açıklarken bunu teorik bir temele oturtamamıştır

Bir Aydın Grubu: Yeni Osmanlılar

İlber Ortaylı

Osmanlı İmparatorluğu'nun modern siyasal fikir ve eylem tarihinde Yeni Osmanlılar dediğimiz grup, ilk bakışta kendine özgü çizgileri olan: ama Ortadoğu ve Müslüman kolonilerinde benzerleri bulunan düşünce ve eylem adamlarından oluşan bir gruptur. Yeni Osmanlılar deyiminin Fransızcaya tercümesi Genç Osmanlılar anlamında, Jeunes Ottomans olmalıdır. Fakat Avrupalılar arasında Osmanlı'nın ulus sıfatlaması olarak bir anlamı olmadığından Genç Türkler-Jeunes Turcs çevirisi yaygın olmuş ve imparatorluğun örgütlü siyasal muhalefet hareketi bu isimle anılagelmiştir. Oysa 19. yy ortalarından imparatorluğun yıkılışına kadarki siyasal muhalefeti bir potada değerlendirmenin bir anlamı ve olanağı olmadığı açıktır. Bizim tarihçiliğimizde yapılan, Yeni Osmanlılar ve Genç Türkler ayrımı bu nedenle zaman kadar ideolojilerin ve örgütlenmelerin ve eylemin niteliğini belirleyen çizgiler açısından da gerekli, doğru bir ayrımdır.

Genç Osmanlılar, Jön Türkler diyeceğimiz II. Abdülhamid dönemi kuşağının tersine örgütlenme ve gizli siyasal faaliyet alanında ustalığa, hatta belirli prensiplere ulaşabilmiş bir grup değildir. Grubun ideolojileri vardı. Ortak yönleri anayasacılık çevresinde oluşan bir muhalefetti. Hatta bu anayasacılığın da asgari müştereklerini tesbit zordur. Yeni Osmanlılar siyasal programlarında belirgin çizgiler olan ve politik çizgilerinde uyum sağlamış aydınlar değildir. Siyasal programlarında belirgin ve birlik arzeden çizgiler yoktu. Bu, onların eylemleri açısından da doğrudur. Kuşkusuz ikinci kuşak Jöntürklerin de siyasal program ve eylem yönünden aralarında derin farklılıklar vardı. Ancak Hamidiye döneminin uzun siyasal muhalefet yılları ve koşulları ikinci kuşağı belirli bir program (anayasal monarşi) ve belirli bir örgütlenme alışkanlığına zorlamıştır.

Yeni Osmanlılar genç bürokrasi üyeleridir. İddialı ve hırslı, eski Osmanlı kültürü kadar yabancı dil (bu yabancı dil bilgisi ve Avrupa literatürüne tanışlık dereceleri farklı ve kimi zaman tartışmalı düzeydedir) bilgileri sayesinde Avrupa dünyasına açılan yeni bürokrasidir bu... Mücadele ve muhalefetle-

rinde eski bürokrasi arasındaki entrika ve çekişmenin kalıntıları da görülür. Nihayet Yeni Osmanlıların düşünceleri anayasacı liberalizmden, modernist İslâmcılığa, hatta olgunlaşmamış bir Türkçülüğe ve sosyalizme kadar çeşitli görüşleri içeren zengin bir yelpaze oluşur. Daha da ilginç bütün bu görüşlere çoğun bir kişilik içinde rastlanabilmektedir.

Tanzimat Bürokrasisine Tepki

Yeni Osmanlılar hareketi bir bakıma bürokrasinin üst katmanlarına karşı bir direnişle başlar. Diğer yönden de aydın despotizmi denen Tanzimat döneminin son on yıllarında Abdülaziz dönemindeki buhranlar bu tepkiyi geliştirmiş ve fikri bir içerik kazanmasına neden olmuştur. Daha önceki ilk toplu hareket olan Kuleli Vakası maalesef gerek ideolojisi ve gerekse yapısı ve mensuplarının kişiliği yönünden çeşitlilik gösteren, daha doğrusu tarihçiliğin bilgisi dışında bir olay olarak kalmaya devam etmektedir. Yeni Osmanlılar dediğimiz grup "despotizm" karşılığı olarak *istibdat* sözcüğünü kullanmaktadırlar. Bu ilginç bir gelişmeydi. Çünkü klasik İslâm devletinde *istibdat* olumsuz anlamda değil, tıpkı Latinlerin *dictator*'u gibi yönetimin gerekli olan bir niteliğidir. Klasik dillerdeki *tyrannie* gibi İslâm devletinde kanunsuz zorba idarenin karşılığı *zulüm* ve *zalım* gibi kavramlarla ifade edilirdi. Gayrimemnun genç bürokratlar arasında her zaman görülen klasik tipteki muhalefetin, artık modern bir siyasal içerik kazanmaya başladığını belirtmek gerekir. Muhalefet artık bürokrasinin bir grubunun öbür grupla yürüttüğü tipik mücadele olmaktan çıkıyor; belirli bir içeriği ve programı olan bir siyasal eleştiri ve gruplaşma haline dönüşüyordu. "Usulü meşveret" diye özetlenen parlamentarizm özlemi böyle bir gelişmenin ifadesidir. Gerçi yenilikçi grubun "usulü meşveret" diye tanımladıklarından modern meşrutî idare kastedilmekle birlikte onunla temelden bir alâkasının olmadığı açıktır. Yeni Osmanlılar hareketinin tarihi önemi, İttihat ve Terakki ve Hürriyet ve İtilâf gibi müstakbel örgütlenme ve siyasal fraksiyon ve dü-

şüncelerin, onların mirası üzerinde gelişip yaşamalarıdır.

Yeni Osmanlılar grubu ve hareketi tarihçilik ve düşün hayatımızda farklı değerlendirmelere konu olmuştur. Klasik görüş; Yeni Osmanlıların meşrutiyet ve insan haklarının getirilmesi konusundaki mücadelelerinin yüceltilmesidir. Burada bir tür düz tarih çizgisinden, belli bir amaca yönelik yorumculuktan sözdebiliriz. Bu resmî görüşün, kaba yorumculuğun tepkisi de aynı niteliktedir. Yeni Osmanlılar hareketinin Avrupa'nın oyuncağı olduğu veya masonik bağlantılara konu oldukları abartılı düğüm olaylarla "conspirative" bir tarihçi üslubuyla kaleme alınmıştır. Bu yorumların mutlaka belli bir dünya görüşüne özgü olmadığını da belirtmek gerekir. 1950'lerden sonra hareketin niteliği ve gelişimi, toplumsal dokudaki yeri modern sosyal bilimin analizleriyle ele alınmıştır. Bu alanda Şerif Mardin'in çalışması, Yeni Osmanlılar hareketini bürokrasinin kendi yapısal özelliklerini yansıtan bir hareket olarak ele almaktadır (literaty kavramı içinde).

Bir Aydın Geleneği

Yeni Osmanlılar tarihinin kronolojisi henüz tam ve sağlıklı olarak tesbit edilebilmiş değildir. Zaten bir siyasal hareketi tarihlendirmek her zaman için güçtür. Ama bazı olayların, (hem bunlar çok önemli de olabilir) henüz gün ışığına çıkmadığı, Yeni Osmanlılar hareketini klasikleşmiş birkaç tetkikin ve hareketini kendi üyelerinden örneğin Ebüzziya Tefvik'in anlattıkları kadarıyla sınırladığımız bir gerçektir. Gene Yeni Osmanlıların Aralık 1876'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Meşrutiyetin ilanı olayına katılım dereceleri de kolay hüküm verilecek bir konu değildir. Meşrutiyet fikrinin oluşması ve yayılmasında bu aydınların payı önemlidir, ama meşrutiyeti hazırlayan askeri darbede (yani Sultan Abdülaziz'in hal'i olayı) böyle bir fikre ve ideale uzak insanların payı da o derecede önemliydi. Meşrutiyet hareketini başlatan grupta Midhat Paşa adeta tek liberal olarak kalmaktadır. Nihayet Yeni Osmanlılar zamanla muhalefeti bırakıp düzenle bütünleştikleri gibi bir hüküm; Namık Kemal, Ziya Paşa, Ali Suavi, Mizancı Murad, Ebüzziya Tefvik, Çapanoğlu Ağâh Bey, Reşad Nuri Bey ve Ahmed Midhat efendilerin fikri yapıları yakından incelendiğinde doğrusu ne kadar tarti-

şılır olduğu görülmektedir. Liberal bir ortam ve parlamentarizme karşı duyulan özlemin saltanata karşı çıkmak demek olmadığı; hatta bu düşünürlerin kiminde parlamentarizm ve liberalizmin bile bizim anladığımızdan uzak anlamlar ve ihsaslar halinde bulunduğu görülmektedir. 19. yy'ın Osmanlı aydını reform ve Batı kavramlarından farklı şeyler anlıyordu ve farklı yaklaşımlar içindeydi. En azından ilk kuşak Yeni Osmanlılar bu konuda diğerlerinden, yani ikinci kuşak Jön Türklerden daha karmaşık daha gelenekçi düşünce kalıplarına sahiptiler. Yeni Osmanlıları Balkan ulusçuları veya Rusya'da görüldüğü gibi revolüsyoner bir diaspora'nın Osmanlı Türkiye'sindeki uzantıları olarak görmek, tutarlı bir yaklaşık sayılmaz. Yeni Osmanlılar formel bir gizli örgüt değildi. Avrupa'da Bâbîli diktasını ve saltanatı eleştiren ilk basın organının Yeni Osmanlıların çıkardığı *Muhbir* gazetesi olduğu gerçeğini bile bir mütearife haline getirmekten kaçınmak lazımdır. En azından 6 Şubat 1866 tarihli (832 no.lu) *Takvimi Vakâyi*, Avrupa'da saltanat ve bazı zâdegan aleyhinde bildiriler dağıtan alçak kimselerden söz ettiğine göre; Fazıl Mustafa Paşa'nın desteğinden önce dışarıda yayın yoluyla faaliyette olan bir muhalefetin varlığı sözkonusudur (bu muhalefetin Balkan ulusçuları olmadığı da anlaşılıyor).

Namık Kemal yer yer tutucu, yer yer liberal modernist bir İslâmcı çizgiye sahipti. Sarıklı ihtilâlcı denen Ali Suavi

bir yerde Türkçülüğün öncülerinden sayılıyor. Ali Suavi dil ve alfabe konularında Namık Kemal'den daha çok zamanımıza yakın fikirleri savunuyordu. Ahmed Midhat Efendi örneği boyunca sosyalizmin ve Avrupaî pluralizmin aleyhindeydi. Saltanatı meşrutiyete karşı savundu. Dönekliğinden değil; bu tür bir düşünceyi anlamak için Tanzimat insanının saltanat ve İslâm karşısındaki tutumunu daha iyi kavramak gerekir.

Yeni Osmanlıların Türkiye'nin siyasal ve düşünsel hayatındaki yeri, tarih çizgisindeki katkıları parlamentarizm gibi kavramların dışında ele alınmalıdır. Yeni Osmanlılar 19. yy Osmanlı kültürünün düşün hayatının önde gelen simalarıdır. Edebiyattan gazeteciliğe, eğitimden çocuk terbiyesine kadar el atmadıkları alan kalmamıştır. Eksik veya yanlış; doğru veya isabetsiz, Osmanlı cemiyetindeki müesseselerin değişmesi gerektiğini ve bu değişikliklerin Avrupa uygarlığı karşısındaki konumunu tartışma malzemesi yapmışlardır. Bu yaklaşım, Batıcı veya antibatıcı olabilir. Ama Osmanlı düşün hayatına Batı'yı getiren ve tartışan öncüler olduklarına kuşku yoktur. Böylece bu yaklaşım 18. yy'daki gibi mimari, moda, doğabilim aktarımının ötesinde; Türk hayatında ve düşüncesinde bütün müesseseleriyle Batı'nın rolü ve yeri ve Osmanlı toplumunun Batı karşısındaki konumunu ele alan bir yaklaşımdı. Bu yönleriyle aydın geleneğin başlangıcını oluşturuyorlardı. □

FARKLI DEĞERLENDİRMELER: *Yeni Osmanlıların düşünce ve eylem yapıları üzerine çok değişik görüşler öne sürülmüştür. Bir kesim Yeni Osmanlıların mücadelesini yükseltirken, bir başka kesim ise bu harekette varolan bazı masonik bağları ve ilişkileri abartarak bu hareketin Avrupa'nın bir oyuncağı olduğunu savunur. Ancak yine bu alanda son yıllarda yapılan çalışmalar bu hareketi Osmanlı bürokrasisi içinde, bu bürokrasinin yapısal özelliklerini yansıtan bir hareket olarak ele alır. Yeni Osmanlılardan Ebüzziya Tefvik.*

Düzeltilmeler

SAYFA	SÜTUN	SATIR (a: alttan ü: üstten)	YANLIŞ	DOĞRU
32	Resimaltı		Namık Kemal ve Rüştü Paşa	Namık ve Rüştü Paşa
111	Kaynakça		Edebiyatı Fak.	Edebiyat Fak.
121	1	a.11	mükildir.	nâkildir.
520	Resimaltı		Yukarıda	(çıkacak)
610	3	a.24	V.Mahmud	V.Murad
612	2	a.14	evrakı mu-	evrak-ı mu-
612	2	Son satır		da süreli yayınlar gibi alabildiğine sıkı
621	vd		Palmerstone	Palmerston
668	Başlık		İktisadi Politika	Dış İktisadi Politika
687	Kaynakça		DU VELAY A.,	VELAY A. du,
704	1-2		Y.Alleon, J.Alleon	A.Aléon
779	Harita		d'Esc.do Paris	de Paris
799	Resimaltı		Oroz di Bak	Orosdi-Back
814	Tablo Sütun 6		(Rayak) Halep	Rayak, Halep
821	Resimaltı		(1847?-1951)	(1874?-1951)
921	1	a.2	he de	ne de
947	İckapık yazısı		10 Temmuz 1908'de	10 Temmuz 1327/1911'de
961	Başlık		Meşrutiyet'te	I. ve II. Meşrutiyet'te
978	Başlık		Tanzimat'ta	Tanzimat'tan
990	Resimaltı		Birindisi	Brindesi
1001	Resimaltı		Hamambası Nizamnamesi	Hahambası Nizamnamesi
1011	Çerçeve yazı ara başlık		Arnavutluk	Arnavutlar
1036	Resimaltı-nıctın		Arabi Paşa	Urabi Paşa
1055	Resimaltı		Harbiye-i Umumiye	Erkân-ı Harbiye-i Umumiye
1102	Resimaltı		Çaylak Tefrik'in üç yıl	Teodor Kasap'ın üç yıl
1104	Resimaltı		...Yeniçeri, Filozof...	...Yeniçeri, Perde, Filozof...
1105	Resimaltı		İkincisinde	Birincisinde
1106	Resimaltı		(solda)	(sağda)
1125	Resimaltı		B.A.Bey	B.A.Bey'in oğlu Faik Ahmet Barutçu.
1126	3	a.28	Barutçuzade Ahmet Bey	Barutçuzade Ahmet Bey
1149	Resimaltı		Bakir Sami Kunduk	Bekir Sami Kunduk
1165	Resimaltı		Çetinkya	Çetinkaya
1205	2	a.15	Mustafa Kemal	Mustafa Kemal?"
1217	İckapık		Z.Gökalp ve Türk Musikisi	(1. satır çıkacak)
1218	3	a	bando içi bir...	bando için bir...
1217	1	ü.20	...en az belli	...az çok belli
1222	2	ü.16	...notiflerle milli	...motiflerle millî
1222	2	a.1	...öp plandadır	...ön plandadır.
1222	2	a.9	...popüler biri ol-	...popüler türlerden biri ol-
1222	2	ü.13	Şamran Hanım,	Şamran Hanım,
1227	3	a.15	bir Türk beğenisinden...	bir Türk musikisi beğenisinden...
1228	Resimaltı		musiki öğreni gören	musiki öğrenimi gören
1228	Resimaltı		yazısızdır.	yazısızdır.
1228	3	a.14	satırdan önce gelecek	Batı musikisiyle hazırlıksız temasların uyandırdığı bir esinti, belki,
1230	3	ü.3	...Yürük Nev'i,	...Yürük Semai'si (Bir dilbere dil düştü ki...), Dede Efendi'nin Rast Kâr-ı Nev'i, "Gör-
1235	resimaltı		musuki	musiki

SAYFA	SÜTUN	SATIR (a: alttan ü: üstten)	YANLIŞ	DOĞRU
1247	1	ü.11	bi-	(çıkacak)
1248	3	a.13	Salneme-	Salnâme-
1266	Kaynakça		Engelhardt E.D.,	Engelhardt (ed.),
1272	Resimaltı		Kevork	Kigork
1278	Resimaltı		Arz Odusu	Arz Odası
1280	3	a.15	...istihkak	...istihkak
1281	3	ü.23	Mahmud Hân'ım"	Ahmed Hân'ım"
1289	Resimaltı			Abdülmeccid'in Eyüpsultan'ı ziyareti.
1293	resimaltı			II. Abdülhamid Cuma Sofrası'nda Hamdiye Camii önünde.
1313	1	13	Kamlumbaga	Kaplumbaga
1316	1	a.1	Bayriyeli	Bahriyeli
1327	Resimaltı		Altıncı Daire'de	Altıncı Daire-i Belediye'de
1342	Resimaltı		1900'larda	1900'lerde
1343	Resimaltı		bua	Buna
1427	Resimaltı		İbrahim Hayri Ürgüplü	İbrahim (İpek mebusu), Hayri Ürgüplü
1434	Resimaltı		B.Şakir	Bahaeddin Bey
1440	Resimaltı		(s.1143'de).	(s.1143'te).
1443	3	ü.17	şartarını	şartlarını
1445	Resimaltı		olarak tanımlanmıştır.	olarak tanımlamıştır.
1455	2	ü.3	1856 Cidde Olayı.	(çıkacak)
1456	1	ü.2	1860 Fenerler İdaresi'nin	Fenerler İdaresi'nin
1461	Resimaltı		(yan solda üstte, yan solda altta)	(yan sayfada üstte, yan sayfada altta).
1462	Resimaltı		Ele geçirilmiş. Çırağan	ele geçirilmişti. Çırağan
1464	Resimaltı		kalede bu olayın	kalede boğdurulunca bu olayın
1535	İç kapak		M.İzzet	M.İzzet
1554	Resimaltı		Kont Metternick.	Kont Metternich
1562	Resimaltı		Sir Vinceat	Sir Vincent
1568	Resimaltı		Meister Paşa	Maister Paşa
1570	Resimaltı		Hacı Ali Rıza.	Hoca Ali Rıza.
1613	Resimaltı		Arşalois	Arşaluis
1624	2	a.19	İbret-	İbret
1625	3	a.8	soyleşmeli	söyleşmeli

İçindekiler

ANAYASALAR s.9-44

Anayasal Gelişmelere Toplu Bir Bakış / Doç. Dr. Bülent Tanör
1876 Kanun-ı Esasî ve Türkiye'de Anayasa Geleneği / Prof. Dr.
Tarık Zafer Tunaya

Anayasal Metinlerde Egemenlik / Prof. Dr. Rona Aybay
Midhat Paşa'nın Anayasa Tasarısı: Kanun-ı Cedit / Prof. Dr. T. Z.
Tunaya
İlk Osmanlı Anayasa Kitabı: Hükümet-i Meşrûta / Prof. Dr. T. Z.
Tunaya

AYDINLAR s.45-66

Tanzimat ve Aydınlar / Prof. Dr. Şerif Mardin
Osmanlı Aydını / Dr. Mehmet Ali Kılıçbay
Tanzimatın Getirdiği "Aydın" / İsmet Özel

BASIN s.67-132

Osmanlı Basını: İçeriği ve Rejimi / Dr. Orhan Koloğlu
Türkçe-Dışı Basın / Dr. Orhan Koloğlu
Yerel Basının Öncüsü: Vilâyet Gazeteleri / Bülent Varlık
Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde İzmir Basını / Doç. Dr. Zeki
Arıkan

Tanzimat ve Meşrutiyet Dergileri / Bülent Varlık
II. Meşrutiyet'te Fikir Dergileri / Doç. Dr. Zafer Toprak
Osmanlı Basını ve Kanun-ı Esasî / Prof. Dr. T. Z. Tunaya
II. Abdülhamid'in Basın Karşısındaki Açmazı / Dr. O. Koloğlu
İzmir'de İlk Bulgar Gazetesi / Doç. Dr. İlber Ortaylı
İlk Türk Dergisi: Mecmua-i Fünun / Dündar Akünal

BATILILAŞMA s.133-152

Batılılaşma Sorunu / Doç. Dr. İ. Ortaylı
Osmanlı ve "Batılılaşma" / Prof. Dr. Taner Timur
Osmanlı Batılılaşması / Dr. Mehmet Ali Kılıçbay
Osmanlı - Batı Diyalogu / Prof. Dr. T. Z. Tunaya

BİLİM s.153-196

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Bilim: Matematik, Astronomi, Tıp ve Sağ-
lık, Zooloji, Botanik, Fizik, Kimya, Jeoloji, Coğrafya ve Hari-
tacılık / Doç. Dr. Emre Dölen
Osmanlı Basını ve Bilim / Dr. O. Koloğlu

DERNEKLER s.197-208

Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde Derneklerin Gelişimi / Prof.
Dr. Hüseyin Hatemi
1909 Cemiyetler Kanunu / Doç. Dr. Z. Toprak

DEVLET YAPISI VE YÖNETİMİ s.209-270

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ülke Yönetimi / Doç. Dr. Musa Çadırcı
Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde Yerel Yönetimler / Doç. Dr.
İ. Ortaylı

19. yy'da Osmanlı Bürokrasisi / Prof. Dr. Metin Heper
19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Bürokratik Gelişme / Prof.
Dr. Carter V. Findley
19. yy'da Şeyhülislamlık / Necdet Sakaoglu

DIŞ POLİTİKA VE DİPLOMASİ s.271-312

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Dış Politika ve Doğu Sorunu / Prof. Dr.
Halûk Ülman
İttihat ve Terakkî'nin Dış Politikası (1908-1919) / Prof. Dr. Feroz Ah-
mad

II. Abdülhamid'in Dış Politikası / Dr. Selim Deringil
Tanzimat'tan Lozan'a Kıbrıs Sorunu / Dr. Faruk Sönmezoğlu
Osmanlı Diplomasisi ve Dışişleri Örgütü / Doç. Dr. İlber Ortaylı

DİL VE DİL TARTIŞMALARI s.313-340

Tanzimat'tan Sonra Türk Dili Sorunu / Ord. Prof. Enver Ziya Karal
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Dil Sadeleşmesi / Konur Ertop

DÜŞÜNCE AKIMLARI s.341-386

19. yy'da Düşünce Akımları ve Osmanlı Devleti / Prof. Dr. Ş. Mardin
Osmanlı Modernleşmesi ve Pozitivizm / Ekrem Işın

Osmanlı Materyalizmi / Ekrem Işın

Osmanlı Devleti'nde Korporatif Dünya Görüşü: Meslekçilik / Doç.
Dr. Zafer Toprak

Osmanlı Devleti'nde Uluslaşmanın Toplumsal Boyutu: Solidarizm
/ Doç. Dr. Zafer Toprak

Osmanlı Devleti'nde Meslek-i İçtîma Akımı / Dr. M. Şükrü Hanioglu
Bilim ve Osmanlı Düşüncesi / Dr. M. Ş. Hanioglu

EDEBİYAT s.387-454

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türk Edebiyatı / Cevdet Kudret
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Roman / Prof. Dr. Berna Boran
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Şiir / Şükran Kurdakul
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Eleştirinin Gelişimi / Ekrem Işın
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Halk Edebiyatı Etkileri / Y. Doç. Dr.
Nevzat Gözaydın

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Çeviri / Nuri Akbayan
Tanzimat Romanında Yazar ve Metni / Doç. Dr. Jale Parla
Dadaloğlu ve İskân / Dr. Nedim Gürsel
Türkiye'de İlk Folklor Derleme Yönetmeliği / Y. Doç. Dr. N. Göz-
aydın

Çeviri ve Batılılaşma / Dündar Akünal

EĞİTİM s.455-516

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Eğitim Sistemindeki Değişmeler / Prof.
Dr. İlhan Tekeli

Eğitim Tartışmaları / N. Sakaoglu
Tanzimat'tan Sonra Özel ve Yabancı Okullar / Cemil Koçak
Amerikan Okulları / Dr. Uygur Kocabaşoğlu
19. yy'da Medreseler / Prof. Dr. Hüseyin Hatemi
Mühendislik Eğitimi / Doç. Dr. Emre Dölen
Darülfünun / Doç. Dr. E. Dölen
Makine Mühendisliği ve Bahriye Feriki Ahmed Besim Paşa / Doç.
Dr. E. Dölen

GENÇLİK s.517-536

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Gençlik / Öğ. Alb. Dr. Yücel Aktar
II. Meşrutiyet Döneminde Paramiliter Gençlik Örgütleri / Doç. Dr.
Z. Toprak

GÜNLÜK HAYAT s.537-572

19. yy'da Modernleşme ve Gündelik Hayat / Ekrem Işın
Seyyahlar Gözüyle Levantenler / Dr. Nora Şani
İstanbul'da Kimlik Değişimi / A.H. Tanpınar
İstanbul'da Giyim Kuşam / Musahipzade Celâl
Esir Pazarı / Alphonse de Lamartine

HUKUK DÜZENİ s.573-616

Tanzimat'tan Önce Osmanlı Devleti'nde Hukuk / Prof. Dr. Coşkun
Üçok

İslâm Hukuku ve Mecelle / Ord. Prof. Dr. Sıddık Sami Onar
Tanzimat'tan Sonra Kanunlaştırma Hareketleri / Prof. Dr. Bülent
Tahiroğlu

Tanzimat'tan Sonra Resepsiyon / Prof. Dr. Ülkü Azrak
Tanzimat ve Meşrutiyet Dönemlerinde Sansür / Alpay Kabacalı

İKTİSADİ DÜŞÜNCE s.617-640

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e İktisadi Düşüncenin Gelişmesi (1838-
1918) / Prof. Dr. Ş. Mardin

II. Meşrutiyet Döneminde İktisadi Düşünce / Doç. Dr. Z. Toprak

İKTİSADİ İLİŞKİLER s.641-716

Osmanlı Devleti ve Dünya Ekonomik Sistemi / Dr. Çağlar
Keyder

19. yy'da Osmanlı Dış Ticareti / Doç. Dr. Şevket Pamuk
Tanzimat'tan Sonra İktisadi Politika / Doç. Dr. Zafer Toprak
Osmanlı Dış Borçları / Dr. Seyfettin Gürsel
Düyun-ı Umumiye / Prof. Dr. Haydar Kazgan

Ticaret Antlaşmaları / Necdet Kurdakul

1838 Osmanlı-İngiliz Ticaret Antlaşması / Dr. Seyfettin Gürsel

İKTİSADİ YAPI s.717-790

Osmanlı Ekonomisinin Dünya Kapitalizmine Açılışı / Doç. Dr. Şevket Pamuk

Osmanlı Devleti'nde Yabancı Sermaye / Prof. Dr. Jacques Thobie

Millî İktisat / Doç. Dr. Z. Toprak

Osmanlı Devleti'nde Ücretler (1839-1913) / Prof. Dr. Gündüz Ökçün, Prof. Dr. Korkut Boratav, Doç. Dr. Ş. Pamuk

Osmanlı Devleti'nde Para ve Bankacılık / Doç. Dr. Z. Toprak

Cumhuriyet'ten Önce Şirketler / Prof. Dr. H. Kazgan

Osmanlı Devleti'nde İç Gümrük Rejimi / Mehmet Genç

Osmanlı Bankası / Prof. Dr. Jacques Thobie

Osmanlı Devleti'nde Ticaret, Sanayi Odaları ve Borsalar / Adnan Giz

Galata Bankerleri / Prof. Dr. H. Kazgan

Ziraat Bankası / Dr. Arslan Yüzgün

İŞÇİ HAREKETLERİ s.791-830

Tanzimat'tan Sonra İşçi Örgütlenmesi ve Çalışma Koşulları (1839-1919) / Doç. Dr. Mesut Gülmaz

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e İşçi Hareketi ve Grevler / Doç. Dr. Şehmus Güzel

Anadolu-Bağdat Demiryolu Grevi / Doç. Dr. Ş. Güzel

JÖN TÜRKLER s.831-856

Jön Türkler / Doç. Dr. Sina Akşin

Jön Türk Basını / Dr. M. Şükrü Hanioglu

Jön Türk Gazeteleri / Dündar Akunal

KADIN s.857-876

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Toplumsal Değişim ve Kadın / Doç. Dr. Ş. Güzel

Feminizm Üzerine Görüşler

KENTLER VE KENTLEŞME s.877-912

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Kentel Dönüşüm / Prof. Dr. İlhan Tekeli

Osmanlı Devleti'nde Taşra Kentlerindeki Değişimler / Dr. Sevgi Aktüre

İstanbul Estetiği / Çelik Gülersoy

MADENLER s.913-922

19. yy'da Osmanlı Devleti'nde Madencilik / Prof. Dr. Donald Quataert

Osmanlı Devleti'nde Madenlerde Çalışma Koşulları / M. Bülent Varlık

MALİYE s.923-946

Tanzimat'a Doğru Osmanlı Maliyesi / Dr. Yavuz Cezar

Tanzimat'tan Sonra Osmanlı Vergi Sistemi / Prof. Dr. Stanford Shaw

II. Meşrutiyet Döneminde İç Borçlanma / Doç. Dr. Z. Toprak

MEŞRUTİYET s.947-976

Osmanlı Devleti'nde Meşrutiyet Kavramı / Prof. Dr. Yıldızhan Yayla

Osmanlı Devleti ve Meşrutiyet / Doç. Dr. İlber Ortaylı

Meşrutiyet'te Heyet-i Ayan ve Heyet-i Mebusan / C. Koçak

Meşrutiyet'te Seçimler ve Seçim Mevzuatı / Doç. Dr. Z. Toprak

MEZHEPLER VE TARİKATLAR s.977-994

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Tasavvuf ve Tarikatlar / Dr. Mustafa Kara Vehhâbilik

"MİLLETLER" VE AZINLIKLAR s.995-1024

Osmanlı İmparatorluğu'nda Millet / Doç. Dr. İ. Ortaylı

Osmanlı İmparatorluğu'nda Azınlıklar Sorunu / Prof. Dr. Stanford Shaw

Osmanlılarda "Millet Sistemi" ve Tanzimat / Doç. Dr. Cevdet Küçük

Osmanlı İmparatorluğu'nda Gayrimüslim Azınlıklar / Taha Toros

MİLLİYETÇİLİK AKIMLARI s.1025-1036

Balkanlar'da Milliyetçilik / Doç. Dr. İ. Ortaylı

Osmanlı İmparatorluğu'nda Arap Milliyetçiliği / Doç. Dr. İ. Ortaylı

MİMARLIK s.1037-1090

Batılılaşma Döneminde Osmanlı Mimarlığı / Doç. Dr. Afife Batur

Osmanlı Mimarlığının Son Yılları / Dr. Yıldırım Yavuz, Dr. Süha Özkan

Yıldız Sarayı / Doç. Dr. A. Batur

Dolmabahçe Sarayı / Doç. Dr. A. Batur, S. Batur

Balyan Ailesi / Selçuk Batur

İstanbul Art Nouveau'su / Doç. Dr. A. Batur

MİZAH s.1091-1108

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Mizah / M. Bülent Varlık

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türk Karikatürü / Turgut Çeviker

MÜTAREKE VE MİLLÎ MÜCADELE s.1109-1210

Mondros Mütarekesi ve Sonrası / Bülent Demirbaş

Millî Mücadele'de Siyasal Kuruluşlar / Alev Er

Millî Mücadele'de Kongreler / Doç. Dr. Bülent Tanör

TBMM Nasıl Kuruldu? / Dr. Mustafa Kemal Palaoglu

I. TBMM'de Muhalefet / Dr. Kurtuluş Kayalı

Millî Mücadele'de Ordu, Savaşlar ve Cephele / Prof. Dr. Toktamış Ateş

Millî Mücadele ve İstanbul Hükümetleri / Doç. Dr. S. Akşin

Millî Mücadele ve Dış Dünya / Dr. F. Sönmezoglu

Millî Mücadele'de Hukuk Düzeni / Em. Amiral Fahri Çoker

Millî Mücadele'nin Mali Kaynakları / Prof. Dr. T. Ateş

Mütareke ve Millî Mücadele Basını / M. Bülent Varlık

Millî Mücadele'de Gizli Örgütler / Alev Er

Şûra Hükümetleri / A. Er

MÜZİK s.1211-1236

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Müzik ve Batılılaşma / Bülent Aksoy

Ziya Gökalp ve Türk Musikisi / Doç. Dr. Cem Behar

NÜFUS s.1237-1248

Tanzimat'tan Sonra Osmanlı Devleti Nüfusu / Nuri Akbayer

Osmanlı Salnâmeleri / N. Akbayer

ORDU VE GÜVENLİK s.1249-1276

Osmanlı Devleti'nde Yenileşme Hareketleri ve Ordu / Dr. Kurtuluş Kayalı

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ordu / Em. Tüm. Cemal Özkan

Tanzimat'tan Sonra Osmanlı Kolluk Kuvvetleri / Doç. Dr. Z. Toprak

Tanzimat ve Ordudaki Yenilikler / Em. Amiral Fahri Çoker

Osmanlı'nın Son Döneminde Hırsızlar, Dolandırıcılar, Yankesiciler / Doç. Dr. Z. Toprak

Türklerin Şarlok Holmes'i Aman Vermez Avni / Doç. Dr. Z. Toprak

PADİŞAHLAR VE SADRAZAMLAR s.1277-1306

Padişahlık ve Sadrazamlık Kurumu / Necdet Sakaoglu

II. Mahmud, Abdülmecid, Abdülaziz, V. Murad / Cemil Koçak

II. Abdülhamid / Doç. Dr. Engin Akarlı

Tunuslu Hayreddin / Cemil Meriç

Midhat Paşa / Prof. Dr. Ezel Kural Shaw

Said Halim Paşa / Dr. K. Kayalı

RESİM s.1307-1318

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Türk Resmi / Kemal İskender

SAĞLIK s.1319-1338

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Koruyucu Sağlık Uygulamaları / Dr. Nuran Yıldırım

SANAYİ s.1339-1362

Osmanlı Devleti ve Sanayileşme Sorunu / Doç. Dr. Zafer Toprak

Tanzimat'ta Osmanlı Sanayii / Doç. Dr. Zafer Toprak

II. Meşrutiyet ve Osmanlı Sanayii / Doç. Dr. Z. Toprak

İslah-ı Sanayi Komisyonu / Adnan Giz

SAVAŞLAR VE ANTLAŞMALAR s.1363-1380

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Savaşlar ve Antlaşmalar / Em. Tüm. Cemal Özkan

SİYASAL AKIMLAR s.1381-1420

Batıcılık / Doç. Dr. M. Şükrü Hanioglu

İslâmiçilik / Prof. Dr. Ş. Mardin
Osmanicilik / M. Ş. Hanioglu
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e İslâmiçilik Tartışmaları / İsmail Kani
Türkçülük / Doç. Dr. M. Ş. Hanioglu

SIYASAL PARTİLER s.1421-1452

İttihat ve Terakki / Doç. Dr. Sina Akşın
Cumhuriyet ve İtilaf / Dr. Kurtuluş Kayalı
Osmanlı Devleti'nde Sol Akımlar ve Partiler / Doç. Dr. Mete Tunçay
Osmanlı Solculuğu ve İştirakçi Hilmi / Doç. Dr. Mete Tunçay

SIYASAL VE TOPLUMSAL OLAYLAR s.1453-1472

Siyasal ve Toplumsal Olaylar Kronolojisi

SPOR s.1473-1518

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Spor: Güreş, Futbol, Basketbol, Voleybol, Adetizm, Okçuluk, Jimnastik, Halter, Bisiklet, Boks, Biniçlik, At Yarışları, Dağcılık, Eskrim, Hokey, Kriket, Kayak, Yelken, Yüzme, Kürek, Tenis / Cem Atabeyoğlu
Ulusal Güreşçiler / Cem Atabeyoğlu

SUSLEME VE EL SANATLARI s.1519-1534

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Halı Sanatı / Prof. Dr. Âli Alpaslan
19. yy'da Kağıtüstü Nakış-Duvar Resmi / Prof. Dr. Günsel Renda

TANZİMAT s.1535-1554

Tanzimat'ın Uygulanması ve Sosyal Tepkiler / Prof. Dr. Halil İnalcık
Tanzimat / Doç. Dr. İ. Ortaylı
Tanzimat'a Dair / Prof. M. İzzet
Mustafa Reşid Paşa ve Tanzimat / Prof. Dr. Cavid Baysun

TARIM, KIRSAL YAPI VE ORMANCILIK s.1555-1582

Osmanlı İmparatorluğu'nda Tarımsal Gelişme / Prof. Dr. Donald Quataert
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Ormancılık ve Gelişimi / Yücel Çağlar
Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Orman Yıkımı ve Çevre Tahribi / Tevfik Pehlivanoglu

TARİHCİLİK VE TARİH ANLAYIŞI s.1583-1594

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Tarihçilik / Doç. Dr. Zeki Arıkan

TARİHİ ESERLER VE MÜZECİLİK s.1595-1606

Arkeoloji Müzesi ve Kuruluşu / Prof. Dr. Semavi Eyice
Askerî Müze / Tahir Nejat Eralp
Tanzimat'ta Vilayetlerde Eski Eser Taraması / Doç. Dr. İ. Ortaylı

TİYATRO s.1607-1628

Tanzimat ve Meşrutiyet Tiyatrosu / Prof. Dr. Metin And
Tanzimat ve Meşrutiyet'te Tiyatro Yazarlığı / Prof. Dr. M. And

ULAŞTIRMA VE HABERLEŞME s.1629-1656

19. yy'da Osmanlı İmparatorluğu'nda Demiryolları / Prof. Dr. D. Quataert
Tanzimat Döneminde Osmanlı Posta Örgütü / Dr. Nesimi Yazıcı
Yabancı Posta Örgütleri / M. Bülent Varlık

VAKIFLAR s.1657-1678

Tanzimat'tan Cumhuriyet'e Vakıflar / Prof. Dr. Hüseyin Hatemî

YAYINCILIK s.1679-1686

Osmanlı Yayıncılığı / Nuri Akbayar

YENİ OSMANLILAR s.1687-1703

Yeni Osmanlılar ve Siyasi Fikirleri / Prof. Dr. Şerif Mardin
Bir Aydın Grubu: Yeni Osmanlılar / Doç. Dr. İlber Ortaylı

Dizin

A

- A. Midhat (Metiya) 374
 A. Nadir 401
 Abdi Efendi (Basmacı) 1217
 Abdulgani Nablusi 984
 Abdülhalim Çelebi 989
 Abdülkadir Geylani 980
 Abdullah Buhari 1309
 Abdullah Cevdet 59, 91, 124, 125, 128, 131, 138, 255, 367, 368, 427, 439, 845, 846, 848, 850, 987, 1384, 1385, 1386, 1387, 1593, 1595, 1686
 Abdullah Hasip Efendi 1686
 Abdullah Zuhdu 91, 1523
 Abdullatif Kudsi 980
 Abdurrahman Nesib Efendi 991
 Abdurrahman Robenson 531
 Abdurrahman Sami Paşa 48, 622, 624
 Abdurrahman Süreyya 317
 Abdurrahman Şeref Bey 1588
 Abdül Bey 481
 Abdülaziz 1290
 Abdülbaki Efendi 993
 Abdülbaki Nasır Dede 1228, 1230
 Abdülfetah Efendi 1524
 Abdülgani Ahmet 1208
 Abdülhak Hamid (Tarhan) 115, 124, 125, 359, 365, 390, 391, 392, 394, 396, 423, 424, 434, 436, 444, 1623
 Abdülhak Molla 112, 155, 168, 170
 Abdülhak Şinasi (Hisar) 406
 Abdülhalim Memduh 1624
 Abdülhalim Çelebi 994
 Abdülhamid I 1666, 1668
 Abdülhamid (Gazete) 851
 Abdülhamid II 82, 83, 84, 253, 254, 304, 305, 306, 307, 1292, 1294, 1299
 Abdülhamid Zohravi 1438
 Abdülkadir (Noyan), Dr. 1327
 Abdülkadir Töre 1232
 Abdülkerim Nadir Paşa 1367
 Abdülfatih Süphî Paşa 48
 Abidin (Da'ver) 1491
 Acabül'l-Mahlukat 191
 Açıkbazı 395, 396
 Açıksöz 1207, 1208
 Adile Sultan 989
 Adalet 1207
 Adalı Halil 1483, 1487, 1488
 Adana'ya Doğru 1207
 Adapazarı (Gazete) 1240
 Adapazarı İslâm Bankası 770
 Adla-i Müsellest 161
 Adnan (Adivar) 1136, 1205
 Aehrenthal 285, 286, 288
 Afyon'da Nur 1209
 Ağalı Efendi 47, 63, 77, 82, 356, 392, 422, 1638
 Ağah Mazlum 992
 Aganta Burina Burinata 406
 Ago Paşa'nın Hatıratı 407
 Ağaoğlu Ahmed 120, 126, 131, 484, 1200, 1205, 1397, 1410, 1414
 Ahali 851, 1209
 Ahali Fırkası 1437, 1451
 Ahbar-ı Vakaiyye 71
 Abd-ı Osmani Cemiyeti 838
 Ahnek 106, 107, 108, 111, 428, 1206, 1207
 Ahırköylü Ahmed Bey 1124
 Ahmed İhsan (Tokgöz) 447
 Ahmed İzzet Paşa 1183
 Ahmed Aga (Çilingirzade) 1217
 Ahmed Bedri 1312
 Ahmed Besim Paşa 514
 Ahmed Bey (Çürüksulu) 837
 Ahmed Celâleddin Paşa 837
 Ahmed Cevat Cemre 1632
 Ahmed Cevdet (Oran) 89, 1202, 1685, 1689
 Ahmed Cemil 109
 Ahmed Efendi 1043
 Ahmed Efendi (Mutafzade) 1229
 Ahmed Efendi (Yenişehirizade) 481
 Ahmed Emin (Yalman) 91, 303, 633, 1125, 1200, 1202
 Ahmed Faris Şidyak 96
 Ahmed Fehim 1611, 1614, 1617, 1618, 1620
 Ahmed Ferid (Tek) 122, 1136, 1390, 1392
 Ahmed Fethi Paşa 354, 621, 624, 626, 762, 1596
 Ahmet Hikmet (Müftüoğlu) 116, 125, 1136
 Ahmed İhsan (Tokgöz) 91, 116, 120, 399, 424, 1685, 1688
 Ahmed Kadri (Hacı) 1667
 Ahmed Lütfi Efendi 449
 Ahmed Midhat 51, 73, 74, 82, 84, 85, 87, 88, 114, 317, 322, 326, 329, 330, 336, 338, 339, 357, 359, 365, 391, 392, 393, 395, 397, 398, 399, 409, 410, 412, 418, 419, 424, 434, 436, 437, 444, 611, 627, 628, 629, 635, 1684, 1686
 Ahmed Muhiddin 130, 743
 Ahmed Muhtar 119
 Ahmed Muhtar Bey 1187
 Ahmed Muhtar Paşa 122, 1604, 1605 bkz. Gazi Ahmed
 Ahmed Naim (Babanzade) 1411, 1413, 1415, 1420
 Ahmed Necib 1613
 Ahmed Rasim 91, 115, 116, 123, 327, 402, 403, 406, 444, 468, 794, 1099, 1677
 Ahmed Refik (Altınay) 125, 1593
 Ahmed Resmi Efendi 137
 Ahmed Rifat 985
 Ahmed Rıza 54, 84, 255, 294, 321, 322, 347, 351, 354, 356, 357, 358, 359, 382, 383, 384, 833, 834, 836, 837, 845, 846, 847, 848, 1427
 Ahmed Robenson 531, 1499, 1500
 Ahmed Saib 848
 Ahmed Said Bey 1330
 Ahmed Samim 92, 116, 132, 428, 520
 Ahmed Sunusi 994
 Ahmed Tevfik Paşa 296
 Ahmed Urabi 305
 Ahmed Usta (Trampetçi) 1216
 Ahmed Vefik Paşa 51, 52, 114, 117, 338, 394, 395, 396, 421, 443, 444, 622, 1580
 Ahmed Yesevi 979
 Ahmed Ziya Akbulut 1316
 Ahmed Şerafeddin Bey 1494
 Ahmed Şuayb 119, 130, 359, 360, 36, 367, 401, 402, 437, 438
 Ahmed-i Karahisari 1520
 Ahmed Ziya Akbulut 1311, 1316
 Ahmed Şükrü Bey 1565
 Ahmet Fevri 1517
 Ahmet Halit (Yaşaoğlu) 123, 1023
 Ahmet Hamit 317
 Ahmet Hamdi (Başar) 130
 Ahmet Hamdi (Tanpınar) 1203
 Ahmet Haşim 124, 403, 404, 407, 427, 428, 1203
 Ahmet Kutsi (Tecer) 1203
 Ahmet Nebil 128
 Ahmed Necib 168, 169, 178, 183
 Ahmet Remzi (Yüreğir) 1207
 Ahmet Reşit (Rey) 424 bkz. Rey, Ahmet Reşit
 Ahmet Ziya Şam 1312
 Ahrar 1209
 Ahrar Fırkası 1424, 1438
 Alter 85, 98
 Alundzade 138
 Ahzi-ı Sar 396
 Ahziasker Kanunnamesi 1264
 Aile 858, 863
 Aistakes Azaryan Efendi 752
 Ajans Haberleri 1209
 Aka Gündüz 1098, 1200, 1208
 Akbaba 851, 1098, 1106, 1108
 Akdeniz 1207
 Akif Bey 443
 Akif Paşa 75, 217, 316, 334, 441, 443
 Akil Muhtar (Koyuncu) 120
 Akil Muhtar (Özden) 1327
 Akın 407
 Aks-i Seda 427
 Aksiseda 1209
 Akseki Ahmet Hamdi 126
 Akşam 1200, 1201, 1202
 Akvemu'l-Mesalik 1299
 Akyığızade Musa 628, 629, 635, 636
 Alafranga 1098, 1103
 Alafranga Eşek 1098
 Alay 1098, 1106, 1203
 Alay Beyi 222
 Alaşehir Kongresi 1138, 1139, 1140
 Albayrak 1208
 Albert Fua 847
 Aleko Mulos 1507
 Aleksan Sarafyan 85, 609
 Aleksandr İpsilanti 460, 1029
 Aleksandr Karatodori Efendi 117
 Aleksandr Zoeros Paşa 171
 Alem-i Musiki 1207
 Alem-i Sanayi ve Ticaret 125
 Alemdar 1202
 Alexandre Blacque 103
 Alexandre Dumas 393
 Alexandre Dumas Pere 391
 Alexandre Vallauray 1080, 1081
 Ali (Yusufoğlu) 1496
 Ali (Çetinkaya) 1169, 1170
 Ali İhsan Paşa 1118
 Ali İlmî 1207
 Ali İrfan (Egribozi) 107
 Ali Bey 391, 392, 395, 1099
 Ali Canib (Yöntem) 116, 120, 124, 131, 327, 339, 404, 415, 427, 428, 438, 1203
 Ali Cevad Bey (Kolagasi) 192
 Ali Efendi 86
 Ali Ekrem (Boalayır) 125, 401, 424, 426, 1624, 1625
 Ali Emiri Efendi 558, 562
 Ali Faik (Üstünidman) 1475, 1506, 1507
 Ali Ferruh 1624
 Ali Fethi (Okyar) 1121, 1122
 Ali Fethi (Türküstün) 174
 Ali Fuat (Başgil) 122
 Ali Fuat (Cebesoy) 1146, 1165, 1166, 1172
 Ali Haydar 386
 Ali Haydar Bey 1624
 Ali Haydar Midhat 835, 848
 Ali Hüseyin Kadri Bey 1121
 Âli Karanname 81, 82, 87, 1095
 Ali Kemal 91, 115, 125, 526, 1125, 1202, 1203, 1208, 1439, 1590
 Ali Kuşçu 165
 Ali Macit (Arda) 193
 Ali Mümtaz (Arolat) 430
 Ali Münif (Yeğena) 1127
 Ali Nizami Bey'in Alafrangalığı 406
 Ali Naki (Karacan) 89, 91
 Ali Nazmi Bey 108
 Ali Paşa (Ferik) 1693
 Âli Paşa 140, 144, 312, 344, 345, 346, 953, 1554
 Ali Rifat Bey (Çağatay) 1235
 Ali Rıza (Sözeralp) 1503
 Ali Rıza Bey 185
 Ali Rıza Bey (Kaptanzade) 1222
 Ali Rıza Paşa 1179, 1180, 1604
 Ali Şir Nevai 432
 Ali Saib Bey 191
 Ali Saib Paşa 794
 Ali Sami (Yen) 1491
 Ali Seyfi (Tüllümen) 1124
 Ali Suat 317
 Ali Suavi 50, 63, 65, 80, 81, 82, 85, 86, 137, 315, 316, 318, 324, 330, 335, 336, 338, 345, 346, 392, 393, 421, 480
 Ali Tevfik Bey 191
 Ali Ufkî 1228
 Ali Ulvi (Elöve) 120, 131, 534, 536
 Ali Vehbi (Türküstün) 1513
 Ali Vehbi Bey 173
 Ali Şefkati 832, 846
 Ali Şükrü Bey 1161, 1162, 1164, 1165, 1166
 Ali Kemal 527
 Aliço 1483
 Alileon 761
 Alp Dağlarından 407
 Alp Tekin 741
 Alsancak 109
 Altay Kulübü 1494
 Altın Işık 446
 Altıncı Daire-i Belediye 242, 884, 894
 Alyans İsrailit 464, 494
 Amicis de Edmondo 568
 Amira Berçayan 463
 Amira Garabet Balyan 1090
 Amira Krikor Balyan 1090
 Amira Miricanyan 462
 Amat-i Milliye 1209
 Amalthia 96, 104, 110
 Amasya 100
 Amasya Tamimi 1146
 Amel-i Menazır 1316
 Ameli Ziraat Mektebi 469
 Ameli-i Nazari Talm-i Lisan-ı Osmani 465
 Ameliyat Tatbikat Mektebi 468
 Amele-i Osmani Cemiyeti 810, 821
 Ameleperver Cemiyeti 794, 809
 Amelya 1223
 Amelya (Büyük) 1223
 American Board of Commission 495, 497, 498
 Amerikan Kız Koleji 860
 Ana Türk Yurdu 1208
 Anadolu 109, 110, 111, 850, 851, 1206, 1207, 1209
 Anadolu Ajansı 1205
 Anadolu Duygusu 1208
 Anadolu Terbiye Mecmuası 1208
 Anadolu Tıp Mecmuası 1208
 Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti 1134, 1135, 1148
 Anadolu'da Ortodokslik Sadaşı 1207, 1208
 Anadolu'da Peyam-ı Sabah 1100, 1208
 Anadolu'da Yenigün 1202, 1206, 1207, 1208
 Anadolu-Bağdat Demiryolları 828
 Ananın Kitabı 407
 Anatoli 104
 Anatolia College 498
 Anatolikos Minitör 104
 Anavatan Mecmuası 1208
 Ancelo Bohor dr. 1324
 Ankara 100
 Anmekyan Efendi 847
 Antep Haberleri 1209
 Antoine 406
 Aristidi 847
 Aristidi Paşa 1560
 Arabi Paşa 1036
 Araba Sevdası 391, 397, 398, 414, 418, 419
 Arap İzzet Paşa 1033
 Arapgirli Cevdet Paşa 1110
 Arazi Kanunnamesi 593
 Arhangelos Gavriel 828
 Arif Bey (Çarşambalı, Hacı) 1527
 Arif Hikmet Bey 1670
 Arif Hikmet (Koyunoğlu) 1516
 Arif Hikmet Hersekli 354 bkz. Hersekli
 Arif Oruç 1208, 1209
 Arkadaş 123, 1209
 Armağan 1209
 Arnavudolu Ali 1482
 Arnavut Başkım Kulübü 202, 208
 Arnavutluk 851
 Arnavutolu Ali 1483
 Arndt 185
 Arsoy, Yesari Asım 1223
 Artin Bezciyan (Kazaz Artin) 761
 Arziyat Darü'l-Mesaisi 190
 Arşak Haçaduryan 1234
 Asir Efendizade Taceddin Molla 1505
 Asaf Nef'i 127
 Asakir-i Mansure-i Muhammediye 1253, 1260, 1261, 1263
 Asakir-i Zaptiye 1270
 Âsar 115
 Âsar-ı Atika Nizamnamesi 1603
 Âsar-ı Bakiye 164
 Ashab-ı Khefimiz 405
 Âsim 427
 Âsim Paşa 703
 Âsim Tefvik (Sonumut) 1491
 Asir 107, 428, 609
 Asir Kütüphanesi 1692, 1693, 1694
 Askeri Rasad-ı Havaiye İdaresi 168
 Asrî Kadınlar Cemiyeti 872
 Asriler 406
 Asya 1208
 Asaîr ve Muhacirin Müdüriyeti 1242
 Âsar ve Ağnam Emaneti 938
 Asik Musa 424
 Asik-i Memnu 402, 415, 424
 Asîret Mekteb-i Hümayunu 1035, 1036
 Âşyan 124, 125
 Atılleri 1107
 Atala 393, 394, 409
 Ataullah Dede Efendi 1232

Ataullah Efendi 322, 502
 Ateş ve Güneş 407
 Ateş-Pare 394
 Ateşten Gömlek 405, 406, 412
 Avantiya 1223
 Avarifü'l-Ma'arif 988
 Avarız Sandıkları 552
 Avedaper 97, 98
 Avni 421
 Avni (Doğan) 1207
 Avni (Başman) 386
 Avrupa Ahvaline Dair Risale 352, 391
 Avrupa Risalesi 352, 391
 Avrupa ve Osmanlı Coğrafya-i İktisadisi 193
 Avusturya-Macaristan Ticaret Odası 751
 Avusturya-Osmanlı Bankası 725
 Ay Peşinde 407
 Ayine 858
 Ayine-i Vatan 82
 Ayan 247
 Ayastefanos Antlaşması 282, 284
 Ayâşî ile Kiracıları 406
 Aydede 1098, 1106, 1107, 1108
 Aydın 100
 Aydın İli (Gazete) 107
 Aydınlık 1204, 1449
 Ayetullah Bey 48
 Ayn Tarihi 1206
 Ayna 1098, 1203
 Aynaroz Kadısı 407
 Ayvalık Akademisi 461
 Ayyar Hamza 396, 1099
 Azim 1209
 Aziz İstanbul 407
 Aziz Efendi 1524
 Aziz el-Mısıri 1036
 Azkaniver Hayuhyac İngerruty 493
 Azınzade Sadık 192
 Aznavour Georges Vincent 178

B

Bab-ı Fetva 268
 Bab-ı Meşihat 268
 Baba Tahir 1691
 Babalık 1098, 1206, 1208
 Babanzade İsmail Hakkı 91
 Babanzade Ahmed Naim 122, 126, 1402
 Babâli Baskını 1431, 1470
 Babâli Nümayiş 528
 Bacon-Powell 531
 Bafıralı Yanko Efendi 90
 Baha Esat (Tekand) 1494
 Baha Tefvik 124, 125, 128, 366, 368, 369, 370, 874, 1098, 1450, 1451
 Bahaeddin Şakir dr. 350, 351, 1127, 1434
 Bahar-ı Daniş 433
 Bahriye Necib (Okaner) 1492
 Bahriyeli İsmail Hakkı 1316
 Bakteriyolojihan-e-i Şahane 171
 Bakteriser Hareket-i Milliyesi 1139
 Balkan (Gazete) 850, 851
 Balkan Savaşı I. 288
 Baltazzi 761
 Banazade İsmail Hakkı 615
 Barisien 195
 Bargigli 104
 Baron Hirsch 727, 1630
 Barutçuzade Ahmet Bey 1130
 Basiret 51, 82, 86, 88, 609
 Basiretçi Ali 51
 Basiret'ü's-Sark 851
 Basmahane Nizamnamesi 608, 613
 Basra 100, 102
 Batarya İle Ateş 427
 Battalname 550, 562
 Baykuş 407, 446
 Beberuhi (Beberouhi) 851, 1097, 1102
 Bedi Nuri 119, 127, 361
 Bedir 88
 Bedirhan Bey 218
 Bedri (Yıldırım) 1502
 Bedriye Osman Hanım 861
 Bedreka-i Selamet 851
 Bedros Atarnyan 1614
 Behçet Efendi 182
 Bekir (Bircan) 1491
 Bekir (Bombacı) 1496
 Bekir Sıtkı Efendi 117
 Bekir Fahri 405
 Bekir Paşa 182, 512, 885
 Bekir (Pekten) 1527
 Bekir Sami (Günsav) 1169, 1170

Bekir Sami (Kunduk) 1131, 1135, 1147, 1149, 1175, 1188
 Bektaşlık 200
 Belediye Kanunu 244
 Belediye Meclisleri 224
 Belediye Memurları Mektebi 473
 Belediye Nizamnamesi 970
 Belediye Yasası 230
 Ben Deli Miyim? 402
 Bergson 439
 Berk 115
 Berlin Antlaşması 286
 Berlin Konferansı 681
 Berlin Kongresi 281, 283, 285, 287, 306, 699
 Bernard, C.A. dr. 168, 169, 175, 177, 183
 Bernardin de Saint Pierre 393
 Bertram Efendi 704
 Besim Ömer 115, 116, 1327, 1334
 Besa 396
 Besarya Efendi 874
 Beyan'ül-Hak 91, 122, 127, 1405, 1416, 1418
 Beykoz İttihat ve Teavün Cemiyeti 1492
 Beynelmîlî Deniz İşçileri İttihak 826
 Beynelmîlî Bina İşçileri İttihadi 826
 Beynelmîlî Marangoz İşçileri 826
 Beynelmîlî Marangoz İşçileri İttihadi 826
 Beyrut 100
 Bezmi Nusrat (Kaygusuz) 124
 Beşiktaş Basiret Osmanlı Jimnastik Kulübü 1476, 1506
 Beşiktaş Cemiyet-i İlmiyesi 48, 155, 200
 Beşiktaş Osmanlı Jimnastik Kulübü 1493
 Beşir Fuad 115, 253, 356, 360, 365, 366, 367, 391, 399, 420, 434, 435, 436, 437
 Beşer 365, 366
 Beşeriyet 821, 844
 Bidari Kidiyats 97
 Bilgi Derneği 207
 Bilgi Mecmuası 128
 1838 Ticaret Antlaşması 665
 1871 Vilayet Nizamnamesi 223
 1909 (1325) Değişiklikleri 37
 1909 Kanun-ı Esasî Değişikliği 24
 1921 Anayasası 44
 1924 Anayasası 42
 Binbaşî Rifat Beyin Sergüzeşti 397
 Binnaz 407, 446
 Bir İçim Su 407
 Bir Avuç Saçma 407
 Bir Dolapır Dönüyor 446
 Bir Kavuk Devrildi 407
 Bir Osmanlı Zabitanın Salıra-i Kebride Seyahati 192
 Bir Sefilinin Hasbıhali 391
 Bir Serencam 406
 Bir Tereddüdün Romanı 405, 406
 Bir Yazın Tarihi 402
 Bir Ölümlü Defteri 415
 Bir Ömür Böyle Geçti 404, 446
 Birinci Grup 1163, 1167
 Birinci Jön Türk Kongresi 834
 Birinci Trabzon Kongresi 1142
 Birlik 1209
 Bismarck 281, 282, 284
 Bitmemiş Şiirler 404
 Bizim Akdeniz 407
 Bizantıs 96
 Bize Göre 407
 Bıçakcızade Hakkı 105, 106, 107
 Boğazlar Sözleşmesi 278
 Bolu 100
 Bosna 100, 102
 Bostanizade Mustafa Bey 182
 Botev, Hristo 1028
 Bouillon, Franklin 1175
 Bousquet 104
 Bozkurt 1208
 Boşboğaz Bir Âdem 1101
 Boşo Efendi 520
 Britannicus 396
 Brest-Litovsk Antlaşması 310
 Bu Adam 1099
 Bucak 1208
 Bulak Matbaası 1683
 Bulgar Meşrutiyet Klüpleri 208
 Bulgarski Orel 1029
 Burhan 161
 Burhan (Felek) 1498
 Burhaneddin (Kahyaoglu) 1496
 Burhaneddin (Noyan) dr. 1327
 Burhaneddin Bey (Tepsi) 1614, 1618, 1620
 Bursalı Ali Efendi 180
 Bursalı Tahir 122, 126, 1396 bk. Mehmed

Tahir (Bursalı)
 Butrus el-Bustani 1034
 Büyük Kurtça Mehmed Pehlivan 1483
 Büyük Meclis 214
 Büyük Mecmua 1203

C

Cadaloz 1103, 1104
 Cadı 1098, 1104, 1203
 Cafer Tayyar (Eğilmez) 1171
 Calthorpe 1115, 1116, 1117, 1118
 Cami (Baykut) 1130, 1131
 Can Pazarı 414
 Canavar 407, 446
 Canning, Stratford 144-bk. Lord
 Cassel, Ernest 732
 Cavid Bey 91, 119, 124, 128, 130, 295, 301, 360, 361, 615, 635, 636, 637, 687, 736, 752, 767, 794, 860, 1348
 Cebel-i Lübnan 222
 Cebr-i Âla 164
 Cebr-i Hatî 164
 Cehd 125
 Celal Esad (Arseven) 122, 1234, 1235
 Celal Muhtar (Özden) 1125, 1335
 Celal Nuri (İleri) 125, 138, 303, 987, 1107, 1125, 1200, 1201, 1206, 1384, 1386, 1387
 Celal Sahir (Erozan) 120, 123, 124, 131, 401, 415, 424, 426, 488, 1099, 1627
 Celal Tahsin 1614
 Celali 424
 Celeleddin Arif 1163
 Celeleddin Efendi 989
 Celeleddin Harzemsah 396
 Celalzade Hızır Bey 264
 Cemaat Mahkemeleri 595
 Cemal (Erçman) 1508
 Cemal Bey 1125
 Cemal Paşa 298, 535, 1376
 Cemal Sahir 1234
 Cemaletdin Afgani 307, 323, 1401, 1403, 1405, 1411, 1412
 Cemaletdin Efendi 269, 526
 Cemaletdin Harzemsah 443
 Cemarın Okulu 463
 Cem 122, 123, 1097, 1103, 1105, 1106
 Cemil (Topuzlu) 889, 890, 1326, 1497
 Cemil Bey (Tanburi) 1228, 1231, 1232
 Cemil Cahit (Toydemir) 1149
 Cemil Cem 123, 1097, 1103, 1106
 Cemil Süleyman (Alyanakoglu) 403, 415, 428
 Cemiyet-i İlmiye-i İslâmiye 127, 208
 Cemiyet-i İlmiye-i Osmaniye 48, 66, 117, 158, 188, 448, 482, 1456
 Cemiyet-i İnkılabiye 842
 Cemiyet-i Belediye 243
 Cemiyet-i Kitabî 114
 Cemiyet-i Milliye-i Naciye 202
 Cemiyet-i Matbuat-i Osmaniye 207
 Cemiyet-i Müderrisin 208
 Cemiyet-i Mütessibise 207
 Cemiyet-i Osmaniye 113
 Cemiyet-i Siyasiye-i Osmaniye 207
 Cemiyet-i Sufiye 208, 991, 992
 Cemiyet-i Sufiye-i İttihadiye 991, 992
 Cemiyet-i Tedrîsiye-i İslâmiye 163, 201, 468, 469
 Cemiyet-i Tedrîsiye-i Hayriye 201
 Cemiyet-i Tıbbiye-i Osmaniye 170, 201
 Cemiyetler Kanunu 202, 205, 206, 207
 Cemiyet'ül-Kahtaniye el-Ahd 208
 Cenin 91, 92
 Cenab Şehabeddin 123, 124, 125, 338, 401, 402, 424, 425, 426, 436, 437, 439, 1625
 Central Turkey College 498
 Ceride-i İlmiye 122, 127, 1203
 Ceride-i Askeriye 88
 Ceride-i Havadis 71, 72, 75, 77, 78, 81, 88, 157, 158, 166, 317, 334, 624, 1698
 Ceride-i Nüfus Nezareti 1240
 Ceride-i Resmîye 1206
 Ceride-i Sufiye 122, 991, 1203
 Ceride-i Şarkîye 97
 Ceride-i Tıbbiye-i Askeriye 171
 Cerrahane-i Amire 155
 Cerrahane-i Mamure 466
 Cevad Abbas (Gürer) 1149
 Cevat (Dursunoğlu) 1135
 Cevat (Çobanlı) 1169
 Cevat Şakir (Kabağaçlı) 1107
 Cevdet (Kalpakçioğlu) 1491
 Cevdet Paşa 59, 65, 137, 140, 156, 316,

317, 322, 333, 334, 335, 346, 392, 398, 502, 582, 583, 626, 1584, 1585, 1588, 1589, 1670
 Cevher'ül-Ferid fi Tıbb'ül-Cedid 180
 Ceza Kanunname-i Hümayunu 604
 Ceza Kanunu 407, 592
 Ceza Kanunu (Kanun-ı Cedid) 593
 Cezair-i Bahr-i Sefid 100
 Cezayirli Seyyid Hasan Efendi 511
 Cezmi 398
 Chateaubriand 393, 409, 1693
 Churchill, William 75, 81, 624
 Cidde Olayı 1455
 Cihan 114
 Cihan-ı İslâm 122
 Cihannüma 191
 Cinayet Mahkemeleri 596
 Coğrafya-i İktisadi 192
 Coğrafya-i Hikemi 191
 Coğrafya-i Mufassal-ı Memalik-i Devlet-i Osmaniye 191
 Coğrafya-i Umrani 191
 Comte, Auguste 356, 358, 359, 601
 Comte de Bonneval 511
 Corneille 391, 396
 Coumbary 167
 Courier d'Orient 78, 80
 Couturier 104
 Cende-i İlmiye 129
 Credit General Ottoman 696
 Credit Lyonnais Compoir d'Escamte 699
 Crusoe, Robinson 409
 Cuma 1207
 Cumartesi 1207
 Curcuna 851, 1097
 Cüheyn 851
 Cüret 851
 Cüzdan 114

Ç

Çağlayanlar 402
 Çalıkuşu 404, 406
 Çamlıca'daki Enistemiz 406
 Çankaya 407
 Çarigradski Vestnik 79, 98
 Çarıkof 286, 294
 Çaylak 1099, 1101
 Çaylak Tefvik (Tefvik Bey) 1100 bk. Mehmed Tefvik
 Çengi 395, 396
 Çerkez Ethem 1161, 1162, 1170, 1172
 Çerkes Hasan Olayı 1458
 Çerkes Özdenleri 396
 Çingiraklı Tatar 114, 1094, 1101
 Çırağan Vak'ası 1255, 1462
 Çiftçiler Derneği 207
 Çingeneler 406
 Çoban 446
 Çoban Yıldızı 406
 Çoban Çeşmesi 404, 446
 Çocuk 1207
 Çocuk Bahçesi 123, 124, 428
 Çocuk Dostu 124
 Çocuk Duygusu 124
 Çocuk Dünyası 124
 Çocuk Postası 1203
 Çocuk Yurdu 123
 Çocuklara Mahsus Gazete 123
 Çocuklara Rehber 428
 Çok Bilen Çok Yanılır 396
 Çolak Selahattin 1162
 Çorum 100
 Çorum (Gazete) 1209
 Çulluk 406

D

Dağa Çıkan Kurt 405
 Dağarcık 114
 Dadaloğlu 424, 442, 443
 Dadyan Artin 469
 Dagavaryan 1438
 Dahiliye Nezareti 212
 Dalkavuk 1105
 Damat Ferit Paşa 1176, 1177, 1180, 1438, 1439, 1440
 Damat Mahmut Paşa 692
 Damga Müddiriyeti 941
 Daniş (Karabelen) 1503
 Danışmendname 550, 562
 Daoul 851

Dar-ı Şura-yı Askeri 1261, 1262
Dar-ı Şura-yı Bâbîlî 246
Darbhane 931
Darbhane-i Âmir 928
Darû'l-Elhan 474
Darû'l-Ameliyat 472
Darû'l-Hikmeti'l-İslâmiye 270, 475, 509
Darû'l-Hilafeti'l-Âliyye Medresesi 506, 507, 508
Darû'l-Maarif 248, 467
Darû'l-Ulûmü'l Hikemiyye-i Osmaniye 466
Darûlbedayi 474
Darûlfünun 155, 470, 476, 477
Darûlfünun Grevi 530
Darûlfünun Talebe Cemiyeti 521, 522
Darûlmuallimin 190, 465, 468, 478
Darûlmuallimin Tatbikat Mektebi 469
Darûlmuallimin-i Sibyan 468, 469
Darûlmuallimat 486, 860
Darü'ttemsil-i Osmani Kumpanyası 1617
Darüşşafaka 468, 469
David Paşa 236
David Triyans 1614
Davud Paşa 216, 217
Davud-ı Kayseri 980
Davul 1102, 1103, 1105 bk. Davul
Deccal 1097, 1098, 1099, 1203
Dede Zekai Efendi 1210, 1228, 1229, 1230
Def'â-i Sanîye Bükîyon Tercümesi 174
Defoe, Daniel 409
Deforges 195
Defter-i A'mal 398
Defter-i Hakani Müdürü 222
Defterdar 214, 216
Delahye 542
Demirhane Müdürü 105
Demedene 399, 434
Demet 124, 861
Denizası 407
Dergâh 428, 430, 439, 1203
Dersaadet Belediye Kanunu 244
Dersaadet Bulgar Meşrutiyet Kulübü 208
Dersaadet Daü'lkep Ameliyathanesi 171
Dersaadet Ticaret Odası Gazetesi 638, 751, 752
Dersaadet Ticaret ve Sanayi Odası 639
Dersaadet Ticaret ve Ziraat Odası 636
Dersaadet Tahvilat Borsası 751
Dersaadet Tettebbuat-ı İçtimaiyesi 819, 120, 825
Dersaadet ve Vilayet Belediye Kanunu 242
Dertli (Gazete) 1209
Derviş Efendi 169
Derviş Ömer Sifai 180
Derviş Hima 1391
Derviş Mehmed Emin Paşa 182
Derviş Paşa 178, 179, 182, 183, 185, 476
Derviş Vahdeti 91
Dethier, Philipp Anton 1601, 1602 1603
Deutsche Bank 664, 686, 732
Deutsche Orient Bank 686, 731
Devir 88
Devir ve İntibah 104
Dewey, John 499
D'Arenda Paşa 1224
Diken 1098, 1100, 1103, 1105, 1106
Dikkat 852
Dikran Kalemcian 1223
Dikran Çuhacıyan 1222, 1223, 1616
Dilaver Paşa 919
Dilaver Paşa Nizamnamesi 802, 919
Dilek 1209
Dilhayat 1207
Dilmesti-i Mevlana 987
Dimitir Kantemir 137
Dimitraşko Morozbeyzade 461
Dimitrakali Müftüzade Cemal Bey 1124
Dinle Neyden 404
Dinc Derneği 203, 535
Dinc Dernekleri 208
Diplomalı Kız 413
Divan-ı Ahkâm-i Adliye 212, 581, 593
Divan-ı Hümayun 11, 13
Divan-ı Muhasebat 606, 949
Divan-ı Nadiri 1309
Divan-ı Temyiz 597
Divance-i Fazıl 428
Diyarbakir 100
Diyojen 83, 609, 1093, 1094, 1095, 1099, 1100, 1101, 1103
Diyorlar ki 407
Dişi Mektebi 473
Doğru 109
Doğru Öz 1209
Doğrusöz 852, 1207
Doğruyol 852

Doğu 1207, 1209
Doğu Rumeli Vilayeti 225
Dobruca 852
Doksanbeşe Doğru 425
Dokuzuncu Hariciye Koğuşu 406
Dolab 852, 1097, 1102
Donanma 124
Donanma Cemiyeti 208
Donanma Cemiyeti Heyet-i Temsiliyesi 1617, 1618
Donanma Dergisi 125
Donanma-i Osmani Cemiyeti 203
Donanma-i Osmani Muavenet-i Milliye Cemiyeti 202, 1266
Donizetti Paşa 1215, 1216, 1219, 1221, 1226
Dragon Tzankoff 470
Droşak 844
Dudaktan Kalbe 406
Duhter-i Hindu 396
Dumas, Alexandre 409
Dumont, Albert 1597
Dunaikolebed 1029
Durkheim, Emile 372, 375, 378
Durub-i Esmal-i Osmaniye 318, 354, 441
Duygu 109, 1206, 1207
Dünya Savaşı I. 1374
Dünyanın Mihveri Kadın mı Para mı 414
Dünyaya İkinci Geliş 413
Düring, Ernst Von 1330
Dürizade Abdullah Efendi 270
Dürüs-i İlm-i Hayvanat-ı Tıbbiye 174
Dürziler 221
Düyün-i Umumiye 648, 649, 683, 701, 703, 706, 707, 709, 710, 712, 714, 716, 721, 722, 726, 733
Düyün-i Umumiye Konseyi 708
Düyün-i Umumiye Meclisi 726
Düşünen Musiki 427

E

Ebe Mektebi 468
Ebe Okulu 478
Ebniye Kanunu 886, 887
Ebniye Nizamnamesi 885, 886, 1047, 1048
Ebniye-i Hassa Müdürlüğü 1047, 1051
Ebru Efendi 626
Ebu Bekr Bin Behram-i Dimişki 165
Ebu Musa Kazım Bey 138
Ebu'lula Mardin 122, 1402
Ebu's-Süreyya Sami Bey 1274
Ebubekir Hazım (Tepeyran) 404, 405
Ebubekir Mümtaz Efendi 1528
Ebubekir Ratib Efendi 148, 619
Ebulmukbil Kemal Bey 611
Ebusuud Efendi 264
Ebüzziyya Divanı 453
Ebüzziyya Tefvik 84, 115, 116, 318, 344, 396, 398, 445, 453, 1522, 1623, 1684, 1703
Ebüzziyya Velid 1202
Ecel-i Kaza 396
Echo d'Orient 104
Echo De Smyrne 104
Eczacı Gazetesi 172
Edebi Hatıralar 402
Edebi Mecmua 1203
Edebiyat-ı Cedide 399
Edebiyat-ı Umumiye Mecmuası 125
Edebiyat Dair 407
Edep Yahu 1098
Edhem dr. 127
Edhem Bey 195
Edhem Nejat 483, 484, 531, 1204
Edhem Paşa 187, 188
Edhem Paşa (Müşir) 1372, 1689, 1690
Edhem Pertev Paşa 114, 117, 393, 424, 452, 624
Edhem Ruhi (Balkan) 847, 848, 849, 850
Edib Efendi 333
Edirne 100, 102
Eduard Black Bey 611
Edwards 104
Efe 1206
Efkâr-i Umumiye 852
Efrad-i Cedide Mektebi 1271
Efsus 427
Eftal 115
Eğlence 407
Eğil Dağlar 1098, 1203
Ekinci 88
Eklisiastik; Alitheria 96
Ekonomi Politik 628, 635

Ekrem Bey 470
el-Eyyam 852
el-Ferik 852
el-İslâm Cemiyeti 208
el-Cevaib 81, 96
el-Kâtib 852
el-Malûm 1103
el-Medhal fi'c-Coğrafya 191
el-Menar 1034
el-Müntediü'l-Edebi 208
el-Saltanat 76
El Tiempo 97
el-Üfûruk 1103
Elif Efendi 993
Eldebir Mustafendi 406
Eleftros 110
Eleni (Küçük) 1223
Elhac İbrahim Efendi 434
Elhan 424
Elhan-ı Vatan 426
Emile 398
Emek 1208
Emel 852, 1208
Emin Ağa 1230
Emin Bülend (Serdaroğlu) 116, 403, 428, 1491
Emin Efendi 1229
Emin Lami 116
Emin Nihat 397, 398
Emin Süddik 449
Emin Süreyya 111
Emine Semîye Hanım 861, 862
Emir Nevruz 1587
Emlak ve Nüfus Memurları 222
Emniyet 852
Emrah 424
Emraz-ı Sanîye ve İstilaie 1322
Emraz-ı Umumiye 170
Emrullah Efendi 473, 481, 482, 483, 484, 519
Emtia Gümrük İdaresi 945
Enis Behic (Koryurek) 404, 430, 446
Encümen-i Danış 66, 73, 155, 156, 316, 448, 482
Encümen-i Hariciye 257
Encümen-i Teftiş ve Muayene 613, 614, 615, 1686, 1688
Encümen-i Ülfet 1457
Enderun Ağaları Mektebi 155
Enin-i Mazlum 852
Enis Avni (Akagundüz) 120, 124
Envar-ı Zekâ 366
Envar-ı Şarkıye 97, 99, 100, 1208
Enver Paşa 299, 300, 331, 533, 1110, 1162, 1374, 1375, 1426, 1427, 1434, 1448
Erciyes 100
Ercümen Ekrem (Talü) 406
Erenlerin Bağından 407
Ermeni Kadınlar Komitesi 859
Ermeni Kadınlar Terakki Derneği 861
Ermeni Patrikliği Nizamı 1000
Ermeni Sosyal Demokrat Partisi 1451
Ertuğrul 1207
Erzurum Kongresi 1139, 1143, 1144, 1145, 1147, 1148
Esirgeme Derneği 208
Esad Efendi 34, 441, 479
Esad Şerafeddin (Köprülü) 175, 176, 177
Esaret 397
Esat Tomruk (Çınar) II İ, 1207
Esat Efendi 333
Esat Paşa 520
Esat Paşa (Işık) 1122
Esat (İngiliz Kemal) 1510
Esham-i Cedide 677
Eski Rüya 407
Eski Saat 407
Eski Şiirin Rüzgarı 404
Esnaf Cemiyetleri Hakkında 202
Esnaf Cemiyetleri Talimatnamesi 371
es-Sadaka 852
Estüya 110
Eşber 396
Eşek 1098, 1103
Eşkal-i Zaman 402
Eşref 1098, 1099
Eşref Edib (Fergan) 122, 126, 1207 1402
Eşrefoğlu Rumi 980
Etniki Eterya 1030
Evhami 395, 396
Evkaf Memurları Mektebi 474
Evkaf Müdürü 222
Evkaf Nazırlığı 894
Evliya Çelebi 191
Evliyazade Naciye 109

Evrak-ı Perişan 610, 1587, 1688
Eyalet 213
Eyalet Meclisi 215, 216
Eylül 402, 415, 424
Eyvah 396
Ezan 852

F

F. Beaufort 193
F. Celalettin 405, 406
Fahim Bey Ve Biz 406
Fahri (Kopuz) 1234
Fahri Kaptan 1312
Fahrettin Paşa 1112
Faik (Kaltakkiran) 1124, 1140
Faik Ahmet (Barutçu) 1208
Faik Ali (Ozansoy) 116, 124, 125, 401, 424, 426, 427
Faik Bey İle Nuridil Hanımın Sergüzeşti 397
Faik Nühzet 119, 127
Faik Sabri (Duran) 191, 193
Fahih Rıfki (Atay) 407, 533, 1202, 1203, 1204
Falaka 402
Famanto Mektebi 494
Faris Şidyak 81, bkz. Ahmed Faris
Farnetti 736
Faruk Nafiz (Çamlibel) 125, 404, 407, 430, 446, 1203
Fatih Kanunnamesi 264
Fatih-Harbiye 405, 406
Fatin (Gökmen) 166, 167
Fatin İhsan 451
Fatin Davud 432, 433
Fatin Tezkiresi 432, 433
Fatma Aliye 322, 858, 859, 861, 862
Fazıl (Berk) 122
Fazıl Ahmet (Aykaç) 116, 120, 128, 428
Fazlı Faik (Yegül) 185
Fecr 1208
Fecr-i Âti 403, 415
Fedakaran-ı Millet Cemiyeti 202, 207
Felatun Bey İle Rakım Efendi 397, 398, 413, 416, 417, 418, 419
Felsefe 128
Felsefe Mecmuası 125
Felsefe-i Ferid 369, 390
Fener Rum Okulu 462, 492
Fenerbahçe 1492
Fenerbahçe Kulübü 1492, 1493, 1499
Fenerbahçe Spor Kulübü 1506
Fenerler İdaresi 728
Fenn-i İhtina 174
Fenn-i Coğrafya 191
Fenn-i Murabbin 176, 177
Fenn-i Herazır 1316
Fenn-i Terbiye 482, 483
Ferid (Kam) 992, 1417
Ferit Paşazade Celalettin Paşa 1439
Feraizizade Mehmed Şakir 395, 396, 1622
Ferah 125
Ferdi ve Şürekası 415
Ferda 1207
Fermanlı Deli Hazretleri 407
Fersan Refik 1223
Feryad 852
Fevzi Paşa 1674
Feyhaman Duran 1318
Feylesof 1103
Feyzi Bey 1650
Fezleke-i Tarih-i Osmani 1588
Fırat 100
Fikret Tahsin 1494
Filiki Eterya 1030
Filip Efendi 81
Filiz Nurullah 1483, 1486, 1487, 1488
Filos T on Neon 96, 104
Filozof 1104
Finten 391, 396
Fırak-ı Irak 427
Fontenabie 390
Fontmagne de Durand 569, 570
Franco 1108
Fransız Ticaret Odası 751
Frei Osmanische Post 852
Fuad (Balkan) 1513, 1514
Fuad (Köseraif) 349
Fuad Efendi (Paşa) 156
Fuad Husni (Kayacan) 1490, 1491, 1518
Fuad Paşa 140, 144, 344, 345, 1554, 1689
Fuad (Köprülü) 407 bkz. Köprülüzade Mehmed Fuad

Fuhs-i Atik 402
Fususul-Hikem 988, 989
Futuhatu'l-Mekkiye 989
Füzûzan 394
Füyuzat 351
Füyuzat-ı Mıknatısıye 178

G

Gaetano Donizetti 1216
Galip Bahtiyar (Köker) 131
Galip Bey 1270
Galatasaray Kulübü 1491, 1492, 1493, 1495
Galatasaray Mektebi-i Sultanisi 466, 467, 468
Galatat-ı Tercüme 450
Galib Paşa 1667
Gabbat Balyan 1064, 1089
Garbi Trakya Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti 1140
Gaspıralı İsmail Bey 88, 350, 351, 629
Gauttier 193
Gave 396
Gayet-i Milliye 1209
Gayret 852
Gazi Ahmed Muhtar Paşa 528, 1432
Gazi Sancak 1209
Gazali'de Marifetullah 987
Gazette du Levant 80
Gazette Medicale d'Orient 167, 171, 188
Gazette Medicale de Constantinople 112, 171
Gece Dersleri Mektebi 473
Gelenbevi İsmail Efendi 161, 512
Gelenbevi Mustafa 122
Gencine-i Edeb 109, 110
Gencine-i Hayal 846, 852
Genç Anadolu 1208
Genç Dernekleri 1203, 208
Genç Dernekleri Müfettiş-i Umumiği 536
Genç Dernekleri İçin Talimatname 536
Genç Kimyager 186
Genç Kadın 1203
Genç Kalemler 120, 128, 129, 327, 339, 340, 404, 415, 425, 438, 1207
Genç Türk 385
Gençlik 1207
Gençlik ve Edebiyat Hatıraları 407
Geshet Efendi 704
Geveze 1095, 1098, 1101
Geveze Berber 396
Gıdık 1104
Gırgır 1100
Giridi Rahmi Bey 123
Girit 100, 852
Girit Nizamnemesi 1022
Gizli Fıganlar 427
Gizli Türkiye Komünist Partisi 1449
Gladstone 286, 698
Glorius 194
Goltz, Von Der 295
Goodell, William 496
Goodell, Edward 1598
Göl Saatleri 404
Gönülden Sesler 404, 446
Görenek 396
Grey, Edward 293, 294, 296
Guizot, François 146
Guguklu Saat 407
Gurebahane-i Laklaaan 407
Guatelli Paşa 1219, 1220, 1222
Gülyüz 1100, 1106, 1107
Gülhane Hatt-ı Hümayunu 10, 14, 15, 16, 588
Güllü Agop 1223, 1609, 1611, 1613, 1614, 1615, 1621
Gulnihal 396, 443
Günar Debedef Hanım 448, 864
Güllüncü Efsaneler 1099
Gülup Ağladıkları 402
Güneş 115, 1208
Gürbüz Derneği 203, 535
Gürbüz Dernekleri 208
Güzel İnebolu 1209
Güzel Trabzon 1208

H

Haber Anası 1098
Habli-i Metin 1203
Hacı İbrahim Efendi 317
Hacı Ahmed Efendi 837

Hacı Arif Bey 1230, 1231
Hacı Musa Bey 1135
Hacı Şükrü 1162
Hacıbeyzade Ahmed Muhtar 992
Hacı Muhittin (Çarıkli) 1139
Hacivat 1103
Hadika 83, 116
Hadikatu'l-Evliya 990, 992
Hadikatul-Ahbar 76
Hadisat 1200
Hafız İsmail 109, 1202
Hafız Hasan Sırrı Efendi 1523
Hafız Hasan Tahsin Efendi 1523
Hafız Mehmed (Kömürçüze) 1217
Hafız Osman 1522, 1523
Hahambaşı Nizamnemesi 1001
Hak 91, 848, 852, 1208
Hak Söz 853
Hak Yolu 1208
Hakikat 853, 1208
Hakimiyet-i Milliye 1204, 1205, 1206, 1208
Hakayık-ı Şark 852
Hakayıkul-Vakayi 82, 609
Hakk-ı Sarih 853
Hakka Sığındık 402, 414
Hakkı Behiç (Bayiç) 1136
Hakkı Efendi 195
Hakkın Zaferleri 992
Halaskâr Zabitân Grubu 528, 1257, 1439
Halıcı Dersaadet Vapur Şirketi 549
Halid Bey 776
Halid Sazi Bey 172
Halide Edip (Adivar) 119, 120, 131, 328, 405, 406, 407, 416, 417, 429, 872, 873, 1125, 1126
Halikarnas Balıkcısı 406 bkz. Cevad Şakir
Halil (Menteşe) 975
Halil Bey 114, 117
Halil (Dikmen) 1317
Halil Edhem (Eldem) 185, 189, 190
Halil Ganem 835, 846, 847
Halil Hamit Paşa 1251
Halil Paşa 1311, 1316, 1318
Halil Rifat Paşa 106
Halil Zeki Bey (Osma) 1496
Halim Sabit (Şibay) 122, 126, 127, 128, 1402, 1410
Halim (Özyazıcı) 1522, 1525, 1527, 1528
Halit (Morali) 1123
Halit Fahri (Ozansoy) 125, 404, 407, 446, 1203
Halid Ziya Uşaklıgil 88, 105, 106, 107, 110, 116, 327, 330, 338, 399, 400, 401, 402, 414, 417, 424, 429, 436, 438, 449, 450
Halk 1208
Halka Doğru 110, 120, 130, 131, 132, 429, 439, 1206
Halka Doğru Cemiyeti 131, 207
Halkalı Ziraat ve Baytar Mektebi 154
Hallacyan Efendi 801
Hallu'l-Ukad 634
Hallacyan Efendi 801
Haluk'un Defteri 401
Hamid (Aytaç) 1522, 1527, 1528
Hamidiye 835, 1097
Hamilton Lange 700, 702
Hamit Hüsnü (Kayacan) 1517
Hamit Hafız (Pamir) 190
Hamid Sadi (Selen) 193, 1204
Hamiyet 853
Hamamizade İhsan 122
Hamdi Efendi 1418, 1616
Hamdullah Suphi (Tanrıöver) 116, 120, 122, 131, 403, 425, 428
Hamlet 396
Hammer 156
Hammond Projesi 698
Hamparsum Limoncuyan 1228
Handan 406, 416
Hande 1098, 1103
Hanım 1203
Hanımara Mahsus Gazete 859, 863
Hanly John Saffan 97
Hancer 407
Harabat 389, 394, 434
Harb Mecmuası 1606
Hareket-i Arza Dair Birçok Söz 190
Hareket-i Fikriye 1209
Hariciye 216
Hariciye Nezareti 212, 279, 280
Harir Darü'ttali 475
Haririzade Kemaleddin Efendi 992
Haristan 402
Harita Komisyonu 889
Harman Sonu 428
Harp Mitingi 528

Harp Zengininin Geline 406
Harutyun Aleksanyan 1614
Hasan Bedreddin Paşa 397, 1623
Hasan Fehmi 91, 526, 527, 530
Hasan Fehmi Efendi 991
Hasan (Dramah) 1223
Hasan Halki 317
Hasan Mellaî, 391, 397, 398, 410, 413
Hasan Rıza 1316
Hasan Tahsin 110, 1206
Hasip Bey 1439
Hasköylü Ahmet İhsan 1316
Hassa Mimarları Ocağı 1053, 1054
Hatimetül-Eş'ar 432, 433
Hatîlat-ı Tercüme 451
Hatıra 853
Havatır 853
Haver 115
Hayal 611, 846, 853, 1092, 1094, 1095, 1097, 1101, 1102, 1103
Hayal İçinde 400, 401, 402
Hayal-i Cedid 1103, 1105
Hayalet 446
Hayat 351, 1209
Hayat ve Kitaplar 402
Hayat-ı Muhayyel 402
Haydar Rüştü 109, 1207, 1209
Haydarizade İbrahim Efendi 991
Haydarî Ali Efendi 1523
Hayoç Miyaçyal İngerrutyan Cemiyeti 493
Hayrenik 97
Hayri Bey 1674, 1676, 1677
Hayrullah Efendi 114, 117, 269, 1587
Hayvanat-ı Tibbiye 173
Hazine-i Âmiri 924, 928, 930, 931
Hazine-i Celile-i Maliye 932, 933
Hazine-i Letaif 1099
Haşim Paşa 518
Hekim 1208
Hendese-i Mülkiye 472
Henüz Onyedî Yaşında 397, 398, 413
Hergeleci İbrahim 1484, 1489
Hersekli Arif Hikmet 421, 422
Hesab-ı İhtimalat 164
Hesab-ı Müsenna 163
Heybeliada Rum Papaz Okulu 492
Heyet-i Ayan 948, 950, 961, 962, 965, 966, 967, 968, 969, 971, 972
Heyet-i Mahsusa-i Ticariye 371, 744
Heyet-i Mebusan 948, 949, 950, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972
Heyet-i Temsiliye 1145, 1158
Heyet-i Vukela 257
Heşt-Behişt 432
Hıfzı Bey 1686
Hıfzırahman Raşid (Öymen) 1209, 1496
Hıfzıssıhha Komisyonu 1321
Hiyanet-i Vataniye Kanunu 1194
H. Nazım (Ahmed Resid) 401, 402
Hicaz Şahiye İdaresi 1324
Hicaz Şahiye Daireleri 1322
Hidmet 846
Hikâye 415, 437
Hikâyeler 406
Hikmet 163, 402, 992
Hikmet (Onat) 1318
Hikmet-i Tabiiye 179
Hilafet 838, 853
Hilafet (el-Khilafat) 848
Hilal 853, 1207, 1209
Hilal-i Ahmer Cemiyeti 203
Hilal-i Ahmer Kadınlar Cemiyeti 208
Hilal-Croissant 846
Hilmi Bey (Tunah) 848
Hilmi Kasımpaşı 1312
Hilmi Paşa 1270
Hilmi Ziya (Ülken) 992, 1412
Himaye-i Etfal Cemiyeti 204
Hind 407
Hisabül-Kusur 161
Hiss-i İnkılab 346, 348
Hisse-i Şayia 407
Hizb-i Cedid 1257, 1429
Hizmet, 104, 105, 106, 108, 110, 111, 339, 428, 853
Hoca İbrahim Efendi 319
Hoca İshak Efendi 162, 165, 181, 182, 183, 187, 322, 335
Hoca Ali Rıza 1311, 1315, 1316, 1317, 1571, 1572, 1581
Hoca Hısameddin Efendi 993
Hoca Sadeddin Efendi 165
Hoca Tahsin 179, 316, 323, 480
Hocazade Ahmed Hilmi 992
Horace 396

Hovsep Vartan Paşa 1101
Hristaki Zografyon 692
Hugin E. 830
Hugo, Victor 366, 391, 393, 396, 399, 435, 1693
Hukuk Mektebi 471
Hukuk-ı Aile Kararnamesi 872
Hukuk-ı Beşer 110, 1206, 1207
Hukuk-ı Umumiyye 91
Hukuk-ı Aile Kararnamesi 595
Hulusi Raşit Bey 173, 174
Humaracı Ahmed Paşa 1251, 1252
Hurafattan Hakikata 1417
Huz ma Safa 427
Huzur Murafaaları 268
Hüdavendigar 100, 102, 1207
Hüküm Gecesi 406
Hükümet-i Meşruta 34
Hülcei 407
Hünername 1309
Hünkar İskeleyi Atlatması 274, 276, 298
Hürriyet 77, 78, 82, 85, 346, 422, 434, 441, 846, 853, 1700
Hürriyet ve İtilaf 1134, 1430, 1436
Hürriyet Pervehan Fırkası Cemiyeti 836
Hüsameddin (Ertürk) 1127, 1128
Hüsameddin Paşa 1505
Hüseyin Avni (Ulaş) 115, 1162, 1164, 1166
Hüseyin Avni Paşa 691, 592, 1255
Hüseyin Cahid (Yalçın) 91, 92, 116, 124, 295, 302, 323, 399, 400, 401, 402, 414, 424, 436, 437, 445, 615, 767, 1200
Hüseyin Daniş (Pedram) 120
Hüseyin Fahreddin Dede Efendi 1232
Hüseyin Girtili 1312
Hüseyin Hilmi (İstirakçı) 91, 817, 823, 824, 825, 1450, 1451, 1452
Hüseyin Hilmi Paşa 1428
Hüseyin Haki 783
Hüseyin Hulki (Cura) 1494
Hüseyin Hulki Bey dr. 1328
Hüseyin Hüsnü Bey 171
Hüseyin Kâzım (Kadri) 91, 92, 1427
Hüseyin Ragıp (Baydur) 1205
Hüseyin Rahmi (Gürpınar) 399, 402, 406, 414, 444, 1099, 1626
Hüseyin Remzi 170, 171, 173, 174, 1331, 1332, 1334
Hüseyin Rıfki 162, 163, 191
Hüseyin Siret (Özsever) 116, 120, 401, 424, 426, 848
Hüseyin Sadeddin (Arel) 123, 1232
Hüseyin Suad (Yalçın) 116, 120, 123, 424, 426, 1098, 1624
Hüseyin Vassaf 992
Hüseyin Zekai Paşa 1311, 1315, 1316
Hüseyinzade Ali (Turan) 128, 131, 350, 351, 1397
Hüsni Şems-i Hürriyet Kumpanyası 1617
Hüsni (Açıkgöz) 1207
Hüsni (Üğurel) 1494
Hüsni Bey 1332
Hüsni Paşa 1122
Hüsni-ü Aşk 1693
Hüsrev Paşa 1682
Hüsrev Sami (Gerede) 1136

I

Impartial 104
İslah 850
İslah-ı Huruf Cemiyeti 337
İslah-ı Medaris Nizamnemesi 506, 508
İslah-ı Nesli-i Feres 1512
İslah-ı Sanayi Komisyonu 481, 748, 1343, 1351, 1360, 1361, 1362
İslah-ı Meşukat Komisyonu 766
İslahat 111, 853
İslahat Fermanı 10, 13, 14, 15, 16, 589
İslahat-ı Turuk Komisyonu 886
İsparta 100
İsvolski 285, 286, 288
İşik 1208, 1210

J

Jane-i Umumiye 937
İaşe Meclisi 745
İbâ 109, 1206
İbn Arabi 988
İbn Hazm Ferid 107, 111
İbn Kayyim 263

İbn Kemal 264
İbnülemin Mahmud Kemal (İnal) 122, 992, 1677
İbnürrfik Ahmed Nuri 407, 1627
İbrahim Cehdi (Süleyman Nazif) 401
İbrahim Edhem Paşa 157, 163
İbrahim Hafız Bey 611
İbrahim Hakkı (Konyalı) 1208
İbrahim Hakkı Erzurumi 984
İbrahim Hakkı Paşa 296, 1429
İbrahim Hayri (Ürgüplü) 1427
İbrahim Hilmi 1685, 1689
İbrahim Lutfi (Paşa) 170, 188
İbrahim Müteferrika 148, 156, 1680, 1681, 1682
İbrahim Pertev 1359
İbrahim Temo 835, 1391, 1434
İbrahim (Çallı) 1318
İbrahim Şinasi Efendi 47 bkz. Şinasi
İbret 78, 82, 83, 84, 85, 88, 116, 346, 609, 610, 1208, 1700
İbretüma-yı Âlem 609, 1095
İcma-i Ümmet 853
İçli Kız 396
İçtiha 125, 128, 131, 367, 850, 853, 1386, 1387, 1388
İçtimaiyat Mecmuası 128
İçteleran 97
İdare Meclisi 216
İdare-i Umumiye-i Vilayat Nizamnamesi 226, 235, 237, 1457
İdman 1503
İdman Yurdu 1496
İdrak 91, 1203, 1452
İffet, Neriman 124
İfham 1136
İgnatiyef 285, 693
İgne 1208
İha el-Arabi 208
İhracat Heyeti 671
İhsan (Sungu) 386
İhtisap Nazırlığı 894
İhtiyar Meclisi 216
İhyau Ulumi'd-Din 988
İkaz 1208
İkbal 1208
İkdam 87, 89, 91, 348, 526, 1202
İkinci Balıkesir Kongresi 1140
İkinci Balkan Savaşı 291
İkinci Grup 1162, 1163, 1164, 1165, 1166, 1167
İkinci Jon Türk Kongresi 838
İkinci Trabzon Kongresi 1143
İktisad Derneği 208
İktisadiyat Meclisi 745
İktisadiyat Mecmuası 119, 129, 130, 132, 632, 633, 638, 639, 740
İlave-i Meşveret 847
İleri 1201, 1206
İlhami Nafiz (Pamir) 1204
İlkahı Hafız Nebatlar 176
İlm-i İktisat 637
İlm-i İctima 385, 386
İlm-i Hayvanat 173, 174
İlm-i Hayvanat-ı Tıbbi ve Parazitoloji 174
İlm-i Hayvanat-ı Umumi 174
İlm-i Kimya-yı Gayr-ı Uzvi-i Tıbbi 182, 184
İlm-i Maadin 190
İlm-i Maadin ve Tabakatü'l-Arz 189, 190
İlm-i Marifetü'l-Taktir 180
İlm-i Nebatat 176
İlm-i Nebatat-ı Tıbbi 177
İlm-i Nebatat-ı Tıbbiye 175
İlm-i Sarf-ı Türkî 421
İlm-i Tabakatü'l-Arz 190
İlm-i Tufeylat 174
İlm-i Tufeylatta Tatbikat-ı Hurdebini 174
İlmü'n-Nefs Tercümesi 1420
İlmü'l-Arz ve'l-Maadin 188
İltizam Usulü 214
İmalat-ı Harbiye Müdüriyeti 1347
İmar Meclisleri 219, 220
İmdad 1209
İmtihanü'l-Mühendisîn ve Telhisü'l-Eşkâl 161
İnas Darülfünunu 472, 477
İnatçı Yahut Çöpçatan 396
İnci 1203
İncili Çavuş 854
İngiliz Muhipleri Cemiyeti 1131, 1132, 1134
İngiliz Said Paşa 114, 117
İngiliz Yıldız 79
İnkılab 842, 854, 1210
İnsaniyet 91, 115, 124, 858, 863, 1450, 1451

İntibah 397, 398, 411, 413, 418, 419, 854, 1207
İntihab-ı Mebusan Kanunu 970
İntihab-ı Memurin Encümeni 257
İntihab-ı Memurin Komisyonu 262
İntikam 848, 849, 854
İntikamcı Yeni Osmanlılar Cemiyeti 848
İntizam-ı Şehir Komisyonu 894
İri Celal 1502
İrad-i Cedit Hazinesi 929, 930
İrade-i Milliye 1148, 1204, 1209
İrtifa Risalesi 162
İrşad 1207, 1208
İshak Efendi 156, 178
İshak Sükuti 848
İslâmî Mecmuası 127, 128, 132, 372, 1410
İslâmiyet 854
İsmail Ali Bey 179
İsmail Canbulat 1122
İsmail Dede Efendi (Hammamzade) 1217, 1227
İsmail Efendi (Dellalzade) 1217
İsmail Fenni (Ertuğrul) 1416, 1417, 1420
İsmail Ferruh Efendi 155, 200
İsmail Gasprinski 138 bkz. Gasprıral
İsmail Hakkı 992, 1204
İsmail Hakkı (İzmirli) 126, 992
İsmail Hakkı (Altınbezer) 1524, 1528
İsmail Hakkı (Kıbrısizade) 1527
İsmail Hakkı (Çelebi) 173, 174
İsmail Hakkı Bey 1130
İsmail Hakkı Bursevi 984
İsmail Hakkı Paşa 1438
İsmail Hami (Danışmend) 125
İsmail Hüsrav (Tokin) 381
İsmail Kemal (Vlora) 836, 838, 1393
İsmail Mıstak (Mayakon) 116
İsmail Safa 116, 427, 468
İsmail Sıdkı 109
İsmail Suphi (Soysallıoğlu) 116, 1131
İsmayıl Hakkı (Baltacıoğlu) 482, 484
İsmet (İnönü) 312, 500, 1173
İsmet (Ulug) 1510
İstanbul 100
İstanbul İçin Meh'us Namzetleri 1099
İstanbul Altınordu Kulübü 1495
İstanbul Bankası 696
İstanbul Kumpanyası 1617
İstanbul Sanayi Odası 750
İstanbul Sendikalar Birliği 822, 826, 827
İstanbul Ticaret Odası 751
İstanbul Ticaret ve Zahir Borsası 752
İstanbul Tatavla Kulübü 1507
İstanbul Şehremaneti 241
İstanbul'da Bir Sene 445
İstanbul'un İçyüzü 405, 406
İstanbuliyan Efendi 1642
İstanbullu Bulgar Hanımın Yardım Cemiyeti 859
İstefanaki Karateodori Efendi 173
İstihkam-ı Cesime 162
İstihlak-ı Milli Cemiyeti 207
İstihlak-ı Milli Kadınlar Cemiyeti 871
İstihlas-ı Vatan Cemiyeti 1138
İstikbal 832, 846, 854, 1208
İstiklal 1209
İstiklal ve İktisad-ı Milli Cemiyeti 207
İstinaf-ı Deavi-i Ticaret Divanı 597
İstirdat 848, 849, 854
İstirdat Cemiyeti 848
İşaratu'l-İcaz 1416
İshad 125
İskilli Memo 1099
İskodra 100
İstihat 125
İştirak 91, 128, 132, 385, 1450
İtibar-ı Milli Bankası 767, 768
İtisam 1203
İtifak 854
İtiha ve Terakkî Kadınlar Şubesi 208
İtiha'd-ı Muhammedi Cemiyeti 202, 1424
İtiha'd-ı Osmani 833, 854
İtiha'd-ı Osmani-Federation 850
İtiha't 82, 109, 854
İtiha't ve Terakkî 1422-1436
İzmir 104, 107, 108
İzmir Jimnazıyumu 461
İzmir Müdafaa-i Hukuk-ı Osmaniyesi 1123, 1124, 1138
İzmir'e Doğru 111, 1207
İzzeddin Bey 1505
İzzet Bey 1135
İzzet Holo Paşa 252, 254
İzzet Melih (Devrim) 116, 122, 124, 403, 1626, 1627
İzzet Paşa 1114, 1115, 1118, 1176

İzzet Ulvi 1205
İzzet Ziya 1107

J

Jachmund 1079, 1080
Jamanak 97
Jandarma Zabıt Mektebi 1271
Journal de Constantinople 104
Journal de Smyrne 95, 103, 104

K

Kabil Gamen 324
Kadastro Memurları Mektebi 474
Kadın 124, 861
Kadın Amele Taburları 871
Kadın Mecmuası 861
Kadınlar Dünyası 124, 861, 868, 1203
Kadri Efendi (Hoca) 846
Kadri Paşa 117, 750
Kafile-i Şu'ara 432
Kafkas 1207
Kahkaha 1095, 1208
Kalıriyat 427
Kaime-i Mütebere-i Nakdiye 677
Kalem 122, 123, 1103, 1105, 1106
Kalfazade İsmail Çınarı Efendi 161
Kalya Bey 169, 184
Kamil (Akdik) 1522, 1524, 1528
Kamil Bey 242
Kamil Paşa 257, 296, 528, 1432
Kambıyo Muamelatı Merkez Komisyonu 744, 745
Kamus-ı Osmani 334
Ramus-ı Riyaziyat 164
Kamus-ı Türkî 323, 1588
Kamusu'l-Âlam 323, 1588
Kani Paşazade Rifat 480
Kanal Seferi 1376
Kandıra (Gazete) 1210
Kantemiroğlu 1228
Kanun-ı Cedit 28, 30, 31
Kanun-ı Esasi (Gazete) 848
Kanun-ı Esasi 18, 19, 20, 21, 22, 24, 25, 27, 28, 29, 33, 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41, 43, 44, 72, 74, 854, 961, 963, 965, 966, 967, 969, 970, 972, 973, 974
Kanunname-i Ticaret 595
Kanunname-i Ticaret-i Bahriye 604
Kanunname-i Ticaret-i Berriye 604
Kaptanzade Ali Rıza Bey 1234
Kara İbo 1482
Kara Ahmed 1484
Kara Bibik 398
Kara Emin 1484
Kara Kemal Bey 371, 374, 632, 633, 744, 745, 1127, 1129, 1161
Kara Mehmet 1487
Kara Mustafa 1488
Kara Osman 1486
Kara Sinan 104, 1103
Kara Vasif 1136, 1162, 1163
Karacahisar 100
Karadağ Savaşı 1367
Karagöz 1103, 1105, 1106
Karakin Rıstuni 1614
Karakol Cemiyeti 207
Karamame-i Ali 609
Karateodori Paşa 682, 699
Karesi 100
Karı Kocaya Uygun 395
Karidi 104
Karikatur 1103
Karlı Dağdan Ses 427
Karlofça Antlaşması 278
Karne Ticaret Mahkemeleri 596
Kars Milli Şura Hükümeti 1135
Karşıyaka Spor Kulübü 1494
Kasapbaşizade İbrahim Efendi 512
Kasbar (Matbaacı) 1685
Kasım İzzeddin 1324
Kasım Paşa Seyr-i Sefain Amelesi Cemiyeti 826
Kastamonu 100
Kâtip Numan Bey-Zade Vassaf 1505
Kâtip Çelebi 191, 501, 502, 1680
Kavaid-i Osmaniyeye 156
Kavaid-i Ressamiye 163
Kavalalı Mehmed Ali Paşa 274 bk.
Mehmed Ali Paşa
Kavasoglu İbrahim 1484
Kavkalarım 402

Kavlak 1098
Kayı 1208
Kaymakam 213, 216
Kaynak, Sadettin 1223
Kayol'er 1681, 1683
Kayseri 100
Kayseri (Gazete) 1207
Kaza 213, 216
Kaza İdare Meclisi 226
Kazıkçı Kara Bekir 1481, 1485
Kâzım (Karabekir) 1174, 1208
Kâzım (Özalp) 1170, 1172
Kâzım Nami (Duru) 120, 124, 131, 327
Kel Aliç 1482
Kel Hasan 1486, 1614
Kemal (Özsubaşı) 1496
Kemal (Batanay) 1527
Kemal Bey 374, 1693
Kemalettin Bey 1082
Kemalpaşazade Said 317, 321, 323, 334, 448, 450, 451
Kemani Ali Ağa 1217
Kenan Rifai 991
Kendi Gökubbemiz 404
Kendim Etilim Kendim Buldum 395
Keork Holas 1614
Kepsoğlu Çakır İsmail 1486
Kethüdazade Arif Efendi 48, 155, 200
Kevkeb-i Şarki 82
Keçi Arif Ağa 1217
Keçeli Kasım 1481, 1485
Keçecizade Mehmet Fuad Efendi 156
Keçecizade Rifat 1316
Keşf'u'n-Nikab 854
Kıbrıs 854
Kılıçzade Hakkı 986, 1384, 1385, 1388
Kina Gececi 406
Kinalızade Ali Efendi 625
Kınar Hanım 1611, 1614, 1617, 1618
Kırık Hayatlar 402, 415
Kırım Savaşı 1364
Kırmlı Aziz 170, 182, 184, 185
Kırmlı Hüseyin Rıfki Efendi 161
Kırk Yıl 402, 450
Kirbanbar 121
Kırmızı Bayraklar 405
Kıyas-ı Enbiya 1584
Kıssadan Hisse 397
Kıvrık Paşa 406
Kızıl Elma 446
Kızıl Hilal 1207
Kibar 1098, 1103
Kiepert, Heinrich 194
Kilikyalılar Cemiyeti 1127
Kilisli Rifat dr. 1331
Kimya-yı Tıbbi 170, 182, 184
Kimya-yı Uzvi 185
Kimyeyiye Risalesi 182
Kiralık Konak 405, 406, 416
Kitab-ı Usulü'l-Hendese 163
Kitab-ı Tevhid 1419
Kitab-ı Bahriye 191
Kitab-ı'l-Merasid 161
Kitab-ı'l-Nebatat 175
Koares 461
Koca Yusuf 1484, 1485
Kocaali 101
Kocaali (Gazete) 1210
Koç Hasan 1488
Koç Mehmed 1486, 1487
Koçi Bey Risalesi 502, 618
Kokono 854
Kolera Risalesi 1326
Komanlızade Ömer Bey 1124
Konduktör Mektebi Âlisi 516
Konduktör Mektebi 473
Konsolosluk Mahkemeleri 595
Konstantin Rode 104
Konstantinidi Paşa 499
Konstantine Kumas 461, 462
Konya 101, 1208
Kopuk 406
Kosova 101
Kozmos 110
Köprülüzaade Mehmed Fuad 124, 403
Kör Ali İhsan Bey (İoğlu) 374, 375
Koy 216
Koy İktisat Bankası 769
Koy Hocası 1208
Köylü 108, 109, 110, 111, 1103, 1206, 1207
Köylü Bilgi Cemiyeti 207
Krikor Balıyan 1060, 1063
Krikor (Matbaacı) 1685
Kudretullah Efendi 984, 986
Kudüs 101
Kukumav 854

Kukuruk 1098
Kuleli Vak'ası 200, 1255, 1455
Kumbara Endahtına Mahsus Cetvel 162
Kürtdereli Mehmed 1486, 1487, 1488, 1489
Kurtuluş 1203, 1204, 1209
Kuruluş Okulu 461, 462
Kutu-ı Mahrutiyat 162
Kuva-yı Havaiye Müfettişliği 1268
Kuvve-i Seyyare 1172
Kuyruklu Yıldız Altında Bir İzdivaç 1099
Kuzucuğlu Tahsin Bey 536
Kuşadlı İbrahim Efendi 989
Kuşeyri Risalesi 988
Kuşçu Ali 162
Kuşçu İsmail 1613
Küçük Mecmua 446, 1206, 1209, 1592
Küçük Paşa 404, 405
Küçük Yusuf 1486
Küçük Şeyler 398
Külliyat-ı Ziya Paşa 394
Kürdistan 854
Kürdistan (Gazete) 849
Kürdistan Tealî Cemiyeti 1131
Kütüb-i Diniye ve Şer'iyet Tetkik Heyeti 613

L

La Buena Esperenca 97
La Epoca 97
La Fontaine 390
La Fuente 778
La Jeune Turquie 854
La Justice 854
La Liberté 110
La Reforme 111
La Turquie Contemporain 856
Lağim Risalesi 162
Ladino 97
Lady Mantagu 568, 569
Lafitte, Pierre 357
Laklak 854
Lala Mehmed Paşa 308
Lale 1209
Lami 428
Lamartine 390, 391, 395, 542, 1452
Latife 1095, 1096, 1101, 1104
Lavara 854
Layard, Henry 144, 309, 310, 622
Le Cid 396
Le Courier de Smyrne 95, 103
Le Courier des Balkans 851
Le Corissant 851
Le Jeune Turc 96
Le Journal d'Orient 96
Le Levant 111
Le Moniteur Ottoman 104
Le Reveil 96
Le Smyrnen 95
Le Spectateur Oriental 103
Le Yıldız 856
Lehçe-i Osmani 318
Lehçe-i Hakkayık 445, 1099
Leon Lütfi 124
Leon Ostrorog (Kont) 811, 815
Leskofçali Galib 421, 422
Letaif-i İnşa 1099, 1100
Letaif-i Âsar 1093, 1101
Letaif-i Nasreddin 1099
Letaif-i Rivayat 398
Letafet 1099
Levant Company 660
Levant Herald 76, 80
Levant Times 80, 98
Levazimat-ı Umumiye-i Askeri 1347
Levni 1309
Levski, Vasil 1028
Leyal-i Girizan 426
Leyla Hamm (Saz) 1219
Liberal Ottoman 854
Liberte 444
Lifi, Avni 1318
Liva 226
Liva İdare Meclisi 226
Lokman Hekim 1207
Londra Konferansı 291
Londra Sözleşmesi 275, 276
Loran 768
Lord Canning 674
Lord Clarendon 676
Lord Derby 696
Lord Palmerston 141, 276, 696
Lord Salisbury 696, 698, 702
Lozan Antlaşması 312
Lrakir 97
Lugat-i Tarihiye ve Coğrafiye 192
Lugat-i Çatıyat ve Türki-i Osmani 323
Lugat-ı Naci 334
Lugatçe-i Felsefe 1420
Lübnan Nizamnamesi 222, 227, 1019
Lütfi Efendi 140
Lütfi Fikri 91, 615
Lütfullah Bey 834, 835
Lütfü Efendi 398
Lyoboslovie 108, 1029

M

Maadin Nizamnamesi 918, 940
Maarif Müdürü 222
Maarif-i Umumiye Kanunu 488
Maarif-i Umumiye Nizamnamesi 462, 479, 486, 1457
Maarif-i Umumiye Nezareti 467
Maarif-i Umumiye Nizamnamesi 470
Macit Ayrıl 1522, 1524
Macit Paşa 319
Macarlı Abdullah Bey 173, 188
Macbeth 396
Maden Mektebi 188
Madrâ Ahmed 1486, 1488
Mağdurin Hikâyesi 393
Mahir Bey 185
Mahfil 127
Mahkûm 1103
Mahmud II. 1666, 1668
Mahmud Nedim 449
Mahmud Celaleddin 1522, 1524, 1525
Mahmud Celaleddin Paşa 383, 956, 957
Mahmud Esad Efendi 936
Mahmud Nedim Paşa 610, 692, 693
Mahmud Paşa (Damat) 834, 848
Mahmud Sadık 116
Mahmud Şevket Paşa 295, 528, 1426, 1429, 1431, 1432
Mahmut Baba 200
Mahmut Celal (Bayar) 108, 109, 131
Mahmut Esad (Bozkurt) 376, 1205
Mahmut Sadık 91
Mahmut Yesari 406
Mahrec-i Aklam 468
Mahrec-i Mekâtib-i Askeriye 513
Maşher 416
Mai ve Siyah 399, 400, 401, 402, 415, 424
Makarnacı Halil 1482, 1486
Makber 394, 423
Maksub İbrahim 1391
Maksubteyzade Derviş Bey 1124
Maliye Memurları Mektebi 473
Malatya 101
Malta Adasında 402
Malta Geceleri 427
Malûm 1098
Malûmat 87, 1685
Malumat Matbaası: 1685, 1691
Malûmyan Efendi 844
Mamuretü'l-Aziz 101
Manastır 101
Manastır İsmail Hakkı 122, 1402
Manastır Mehmet Rifat 1623
Manolaki Baltazzi (Baltacı) 764
Mansur Defterdarlığı 931
Mansur Hazinesi 931
Manuk Sisak 1614
Manzume-i Efkar 97
Mari Nivart 1614
Marius Michel (Michel Paşa) 728, 735, 736
Mardiros Minakyan 1614
Mardiros Yazıcıyan 107
Marko Paşa 133 l. 1334
Markopşa 1100
Maruniler 221
Maruzat 398, 502, 1584, 1586
Masıs 97
Masarifat-ı Umumiye Muvazene Kanunu 968
Mason Locası 199
Mason Örgütü 199
Masnoluk 200
Mastarıycizade Hüseyin Efendi 163
Maşrik 91
Matbaa-i Âmir 1681, 1683, 1689, 1690
Matbaa Nizamnamesi 76, 1684, 1691
Matbaalar Nizamnamesi 613
Matbuat Dairesi 86
Matbuat Kanunu 615, 616, 1681, 1683, 1688, 1693
Matbuat Mitingi 525, 526
Matbuat Müdürlüğü 79, 87, 608
Matbuat Nizamnamesi 79, 608, 970
Matbuat ve İstihbarat Müdüriyeti 1204, 1205
Matbuat-ı Ecnebiye Hılasaları 1206
Matmazel Gülizar Hanım 864
Mavrokordato Efendi 1122
Maziden Atiye 1417
Mazhar (Kazancı) 1475, 1506, 1507
Mazhar Diker 1570
Mazhar Müfit (Kansu) 1136, 1197
Mazlum Rasim (Can) 1207
Mebadi-i İlm-i Servet-i Mîlet 628
Mebadi-i Coğrafya 191
Mebadi-i Fenn-i Rüseym 174
Mebadi-i Nebatat 176
Mebadi-i Tasnif-i Hayvanat 174
Mebaniü'l-İnşa 348
Mebhas-ı Tasnif-i Nebatat 177
Mecalisü'n-Nefais 432
Mecelle 580, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 602
Mecelle Cemiyeti 582
Mecelle-i Ahkâm-ı Adliye 268
Mecelle-i Sufiye 985
Mecelle-i Umur-u Belediye 1360
Mecveret 854
Mecveret Supplement Français 847, 848, 849
Meclis-i Ahkâm-ı Adliye 234
Meclis-i Âli-i Tanzimat 212, 593
Meclis-i Beledi 242
Meclis-i Cinayet 598
Meclis-i Deavi 597, 598
Meclis-i Kebir-i Maarif 470, 480
Meclis-i Maarif 467, 613, 1684, 1686
Meclis-i Maarif-i Umumiye 156
Meclis-i Meşayih 985
Meclis-i Meşayih Nizamnamesi 986
Meclis-i Meşveret 246
Meclis-i Muhasebe-i Maliye 932
Meclis-i Tahaffuz-ı Ula 1323
Meclis-i Tahaffuz-ı Sani 1323
Meclis-i Tahkikat 595, 597
Meclis-i Temyiz 397
Meclis-i Umumi 963, 966
Meclis-i Umumi-i Milli 972
Meclis-i Umumi-i Vilayet 238
Meclis-i Umur-ı Nafia 467
Meclis-i Umur-ı Silâhiye 1323
Meclis-i Vâlâ 241
Meclis-i Vâlâ-yı Ahkâm-ı Adliye 212, 246, 581, 593
Meclis-i Vükela 11
Mecmua-i İber-i İntibah 114
Mecmua-i Ceride-i Askeriyye 114
Mecmua-i Dau'z-Zühreviye 1330
Mecmua-i Ebuzziya 114, 115
Mecmua-i Fünun 48, 59, 78, 113, 117, 118, 156, 188, 347, 448, 452
Mecmua-i Havadis 79
Mecmua-i Kemal 854
Mecmua-i Maarif 114, 157
Mecmua-i Ulum 114
Mecmua-i Ulum ve Riyaziye 156
Mecmua-i Ulum-ı Riyaziye 162, 163, 165, 178, 181, 187
Mecmuatü'l-Mühendisin 162
Mecra-i Efkar 854
Medaris 122
Medaris-i İlmiye Nizamnamesi 505
Meddah 1095
Medeniyet 91, 1451
Medrese Hattıraları 398
Medresetü'l-Emme ve'l Huteba 474
Medresetü'l-Kuzat 504, 510
Medresetü'l-Kuzat Nizamnamesi 504
Medresetü'l-Mütehassisin 474
Medresetü'l-Vaizin 474, 508
Mefharret 861
Mefkûre 1208
Megali Toyenos Sholi 462
Mehasin 124, 861, 862
Mehcure 402
Mehmed Âkif (Ersoy) 122, 126, 404, 426, 503, 988, 1207, 1402, 1406, 1414, 1419
Mehmed Ali (Ayni) 994
Mehmed Ali Paşa 275, 276, 1033, 1670, 1683
Mehmed Arif Efendi 504
Mehmed Burhaneddin Bey 192
Mehmed Celaleddin Dede Efendi 1232
Mehmed Celaleddin Efendi 270
Mehmed Deriş Paşa 156
Mehmed Edip 317
Mehmed Emin 1522
Mehmed Emin (Yurdakul) 116, 120, 124, 125, 131, 324, 335, 339, 404, 428, 429, 445, 1136, 1203
Mehmed Fuad 428
Mehmed Fuad (Köprülü) 116, 120, 131, 327, 331, 427, 439, 446, 1397
Mehmed Hilmi (Anadoluhisari) 1099, 1100
Mehmed Halid 450
Mehmed Halid Bey 451
Mehmed İzzet Efendi 1529
Mehmed Midhat 628
Mehmed Murad 397, 398, 399, 409, 412
b.k. Mizancı
Mehmed Niyazi 176, 177
Mehmed Necib 108, 339
Mehmed Necib (Türkü Necib) 107, 428
Mehmed Nuri Efendi 1523
Mehmed Rauf 116, 124, 401, 402, 414, 415, 417, 424, 436, 437, 1624, 1625
Mehmed Refet 109
Mehmed Resid dr. 833
Mehmed Rifat 396
Mehmed Salih Efendi 156
Mehmed Tahir (Bursalı) 326, 348, 349, 444, 1204, 1590
Mehmed Tahir Ağa 1044
Mehmed Tefvik (Çaylak) 432, 445, 1096
Mehmed Zihni 124
Mehmed Ziyaeddin Efendi 270
Mehmed Şeref 107
Mehmed Şevki (Ferik Şevki Paşa) 195
Mehmet Ağa 137
Mehmet Adalı 1486
Mehmet Asım (Us) 1202
Mehmet Ali Bey 1439, 1505
Mehmet Ali Fergeri 1506
Mehmet Ali Paşa 175, 176
Mehmet Ali Tefvik (Yükselen) 131
Mehmet Ali Şevki 386
Mehmet Cemil Paşa 117
Mehmet Cemal 193
Mehmet Emin (Bölai) 1208
Mehmet Esad Efendi 71
Mehmet Haşim Efendi 1524
Mehmet İlmi Efendi 1523
Mehmet Nasru 470
Mehmet Nadir Bey 164, 471
Mehmet Rıza (Kuşçu) 1496
Mehmet Salim 104
Mehmet Sırrı 123
Mehmet Şükrü (Koç) 1208
Mehmet Vehbi (Saridal) 1204
Mehtab 1384
Mekâtib-i Aliyye ve Hususiye 488
Mekâtib-i Ecnebiye ve Gayrimüslime Müfettişliği 499
Mekâtib-i Gayrimüslim ve Ecnebiye Müfettişliği 488
Mekâtib-i Hususiye İdadisi 491
Mekâtib-i Hususiye Talimatnamesi 489, 490, 500
Mekâtib-i Rüştiye Nazırlığı 479
Mekâtib-i Umumiye Nezareti 462
Mekteb-i İdadî-i Umumi 513
Mekteb-i İptidai 462
Mekteb-i Aklâm 248
Mekteb-i Fünun-ı Tıbbiye-i Şahane 188
Mekteb-i Fünun-ı Madiye 471, 628, 630
Mekteb-i Hamidi 471
Mekteb-i Maarif-i Adliye 248, 466
Mekteb-i Mülkiye 190, 248, 468
Mekteb-i Osmani 248, 335
Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye 173
Mekteb-i Tıbbiye-i Adliye-i Şahane 155, 168, 169, 177
Mekteb-i Tıbbiye-i Aliye-i Şahane 466
Mekteb-i Tıbbiye-i Askeriye 170
Mekteb-i Tıbbiye-i Mülkiye 154, 468
Mekteb-i Ulum-ı Edebiye 466
Mekteb-i Ulum-ı Harbiye 154
Mektep 426
Mektep Gücü Dernekleri 534
Mektepli 1209
Mektupçu 216
Meliha Hamim 872
Melek Paşazade Abdülkadir Bey 155
Melkon Efendi 1656
Memalik-i Mahrusa 609
Memalik-i Osmaniye Coğrafyası 191
Memalik-i Osmaniye Ziraat Coğrafyası 191
Memalik-i Osmaniyenin Tarihi 192
Memduh Şevket (Esental) 120, 376, 405, 406
Memlaha Müdürlüğü 945
Memleket Hikâyeleri 404, 405, 406
Memurin-i Mülkiye Terakkî ve Tekaud

- Kararnamesi 257, 262
Menafî-i Umumiye Sandıkları 235
Menafî'ül-Etfal 1334
Menapirizade Nuri Bey 85
Menba-i Marifet Mektebi 494
Menemenli Rifat bk. Rifat Menemencioğlu
Menemenlizade Tahir 115, 424
Menfa 398
Menfada 854
Mensiyat 427
Mensur Şiirler 401
Menteşe 1210
Merhale 854
Merkez Kazası 226
Meslek 376
Meslek-i İctimai 386
Meslekçiler 385, 386
Mesnevi 988
Mesnevihan Murad Efendi 989
Mestan Efendi 1124
Meşihat Dairesi 267
Meşihat-ı İslâmiye 264, 266
Mesedi Arslan Peşinde 406
Meşrutiyet 844, 855
Meşrutiyet Cemiyeti 838
Meşrutiyet Hatıraları 402
Meşrutiyet-i Osmani Kulübü 207
Meşveret 84, 357, 832, 833, 836, 845, 846, 847, 854, 1391
Metanet 855
Metres 402
Mevkûf'ül-Akl 1417
Mevlana 988
Mevlana Halid Bağdadi 984, 989
Mevlânizade Rifat 91, 525
Mıgır Mıgıryan 1502
Mınakyan 1617, 1618
Mınakyan Efendi 1611
Mısır Cemiyet-i İsrailiyesi 838
Midhat Paşa 75, 347, 481, 692, 771, 772, 774, 953, 955, 960, 1300, 1301, 1302, 1303
Mihail Naum 1218
Mihail Portakal Paşa 630
Mihaili Efendi 1095
Mihanik 164
Mihnetkeşan 412
Mihrab 992
Mihran Efendi 90, 93, 1686
Mikail Paşa 635
Millet-i Gayrimüslim ve Ecnebi Mektepleri
Müfettişliği 488
Milli İktisat Bankası 769
Milli Ahrar Fırkası 1131
Milli Aydın Bankası 769
Milli Edebiyat 403, 404, 415
Milli Fabrikacılar Cemiyeti 404
Milli Kongre 1122
Milli Mefkure 1207
Milli Ordu 1208
Milli Savaş Hikâyeleri 405, 406
Milli Talim ve Terbiye Cemiyeti 207
Milli Tettebblar Mecmuası 128, 132, 439, 1591
Milli Türk Cemiyeti 207
Milli Türk Fırkası 1136
Millet Gazetesi 861
Mimar Kemaleddin Bey 1084
Min-el-Bab İl-el-Mihrab 407
Minber 1121
Minhac'ı-Şifai Fi Tıbb'ül-Kimyası 180
Mir'at 114
Mir'at-ı Mekteb-i Harbiye 166, 169, 184
Mir'at'ül-Mekasid 985
Miralay Sadık Bey 348
Miras 404
Mirat'ül Ahval 76
Mirat'ül Alem 162
Mirliwa Hüseyin Paşa 191
Mirsad 425
Misafirî İstisakal 396
Misak 1207
Misak-ı Milli 1207
Miskinler Tekkesi 406
Mithat Cemal(Kuntay) 122, 125, 406, 430
Mithat Şükrü (Bleda) 1427
Miyar'ül-Etibba 1334
Mizan 91, 629, 833, 834, 847, 848, 855
Mizan-ı Adalet 855
Mizan-ül-Hakk 502
Moliere 395, 396
Molla Fenari 264
Montieur Egyptian 70
Montieur Ottoman 70, 855
Mondros Mutarekesi 1176
Montani 1063
Monte Cristo 393, 409, 410
Montesquieu 390
Mor Salkımlı Ev 407
Muallim 109, 129, 483
Muallim İsmail Hakkı Bey 1234
Muallim Naci 115, 334, 398, 399, 423, 425, 426, 434, 1623
Muallimhane-i Nüvvab 504
Muallem Asağır-i Mansure-i Muhammediye 1261
Muhadderat 858
Muhakemat-ı Hukukiye Kanunu 604
Muhammed İbn Abdülvehhab 986, 1401
Muhammed İkbâl 1413
Muhammed Abduh 1402, 1405, 1416, 1419
Muhammed el-Saud 1033
Muhammed Nuru'l-Arabi 989
Muhammed Resmi Efendi 991
Muhammed Sahib Efendi 991
Muhammed Tahir Efendi 990
Muharrir Bu Ya 402
Muharrir Şair Edip 402
Muharrem Kararnamesi 683, 684, 694, 697, 698, 704, 705, 706, 710, 712, 714, 716, 726, 730
Muhasebeci 216
Muhasıl 213, 214
Muhasıllık Meclisi 213
Muhasıllık Meclisleri 215, 234
Muhaveralı Hikemiye 48, 39, 452, 453, 454
Muhbir 77, 79, 80, 81, 82, 422, 855, 1700, 1701, 1703
Muhib 82
Muhibban 985, 992
Muhittin (Birgen) 375, 376
Muhlis Sabahattin 1234, 1236
Muhisin Ertugrul 1614
Muhsinzade Abdullah Bey 1523
Muhtasar İlm-i Tabakatu'l-Arz 190
Muhtasar Coğrafya 191
Mukataat Hazinesi 930
Muktebes 108
Murad Bey 54
Murad Bey (Mizancı) 53, 54, 63, 91, 360, 629, 636, 833, 834, 837, 847
Murad V 1291
Musa Carullah 1405, 1407, 1418
Musa Kazım 122, 126, 269, 270, 326, 503, 507, 991, 993, 1410
Musahibzade Celal 1623, 1628
Musavat 1206, 1207
Musavver Deccal 855
Musavver Küçük Gazete 1203
Musavver Mehasin 109, 1206
Musavver Tiyatro 125
Musevi Asri Mektebi 494
Musset 394
Mustafa İzzet (Kazasker) 1217, 1522, 1525, 1527
Mustafa Ağa 1217
Mustafa Behçet Efendi 168, 170, 1324, 1326, 1334
Mustafa Celalettin Paşa 315, 316, 319, 320, 322, 330, 331, 378, 349, 350, 1547, 1587
Mustafa Fazıl Paşa 63, 65, 80, 81, 82
Mustafa Fevzi 992
Mustafa Hilmi Bey 1326, 1327
Mustafa Kâzım Efendi 321
Mustafa Kemal (Atatürk) 837, 976, 1111, 1113, 1118, 1131, 1135, 1143, 1144, 1145, 1146, 1147, 1148, 1149, 1155, 1156, 1157, 1158, 1159, 1160, 1163, 1167, 1178, 1179, 1180, 1182, 1188, 1189, 1190, 1192, 1196, 1200, 1258, 1448
Mustafa Nihat (Özön) 1203
Mustafa Necati 111, 1207
Mustafa Nuri Paşa 1589
Mustafa Rakım 1522, 1524
Mustafa Resid Efendi 1324
Mustafa Resid Paşa 140, 143, 144, 146, 150, 250, 251, 316, 317, 334, 343, 358, 620, 1543, 1547, 1548, 1549, 1550, 1551, 1552, 1553, 1554
Mustafa Sabri 127, 1202, 1417, 1418
Mustafa Sabri Efendi 991, 1403, 1438, 1439, 1440
Mustafa Sami Bey 1637
Mustafa Sami Efendi 334, 352, 391
Mustafa Satı 361
Mustafa Suphi 1448
Mustafa Şekib (Tunc) 430, 439, 992
Mustafa Şevki 1312
Mustakimzade Süleyman Sadedin 984
Musul 101
Mutasarrıf 216
Mutedil Hürriyetperveran Fırkası 1437
Mutedil Hürriyet ve İhlaf Fırkası 1440
Muvaffakiyet-i Milliye 1209
Muvakkat Maarif Meclisi 465
Muvakkaten Ulum Gazetesi Müstetirlerine 855
Muvazene 850, 855
Muzika Mektebi 473
Muzika-yi Hümayun 446, 1210, 1215, 1216, 1217, 1219, 1221, 1224, 1227, 1234
Muzaffer (Kılıç) 1149
Mucahede-i Milliye 1209
Mudafaa-i Hukuk 855
Mudafaa-i Hukuk-ı Nisvan Cemiyeti 861, 868
Mudafaa-i Hukuk-ı Nisvan Derneği 861
Mudafaa-i Milliye Cemiyeti 203, 208
Mudafaa-i Maliye ve İktisadiye 638
Mudavimin-i Mülkiye Cemiyeti 522
Müessesat-ı Hayriye-i Sıhhiye 1322, 1324, 1325
Müfettiş 216
Müfid Ratip 1626
Müfıroğlu Ahmet Hikmet 402 bk. Ahmed Hikmet
Mühendis Mekteb-i Alisi 473, 515
Mühendishane-i Bahri-i Hümayun 180, 465, 512, 513
Mühendishane-i Berri-i Hümayun 178, 180, 465, 514
Mühendishane-i Fünun-i Berri 512
Mühendishane-i Mülkiye 190
Mükrimin Halil (Yınanç) 1590
Mülkiye 478
Mülkiye Baytar Mekteb-i Alisi 172
Mülkiye Baytar Mektebi 472
Mümeyyiz 123, 609
Mümtaz Efendi 1529
Münif Efendi 156
Münif Fehim 1107
Münif Paşa 48, 113, 114, 117, 118, 188, 390, 452, 457, 454, 482, 624
Münir Bey 704
Münir Pertev (Subaşı) 1496
Münevver Saime (Asker Saime) 872
Müntahabat-ı Eş'ar 394, 395, 422, 453
Mürebbiye 402
Mürettibin-i Osmani Cemiyeti 800, 826
Müsamere-name 398
Musavat 111
Musellah Mudafaa-i Milliye 1128
Müşahadat 397, 436
Müşir Fuad Paşa 1438, 1439
Mutalea 428
Mütercim Rüşdü Paşa 610, 692
Muzaheret Mitingi 528, 529
N
Nabi (Mememencioğlu) 1127
Nabizade Nazım 115, 116, 391, 397, 398, 399, 409, 424
Naci Fikret (Baştak) 125
Naciye Hanım 872
Naciye Sultan 871
Nafi Atuf (Kansu) 386, 531
Nafia Nezareti 243
Nahiye Meclisi 223
Nahiye Müdürü 223
Nahiye Nizamnamesi 223
Nail 993
Nail (Moralı) 1123
Nail Halid 172
Nail (Tuman) 432
Nakil 449
Nakiye (Elgün) 872, 873
Namık İsmail 1318
Namık Kemal 48, 50, 60, 63, 74, 78, 79, 80, 82, 83, 84, 85, 137, 178, 251, 315, 318, 319, 322, 336, 338, 345, 347, 348, 349, 350, 365, 390, 391, 392, 394, 396, 393, 398, 409, 410, 411, 412, 418, 419, 421, 422, 423, 426, 433, 434, 435, 439, 442, 480, 609, 610, 626, 627, 1587, 1688, 1699, 1701
Nanking Antlaşması 645
Nasihat 855
Nasib'ül-Hıyan 162
Nayi Osman Dede 1228
Nazif Bey 1524
Nazım Bey 294, 1448
Nazım dr. 131, 350, 351, 533, 534, 835
Nazım Hikmet 430
Nazım Ragıp 119
Nazım Paşa 1693
Nazım Ziya (Güran) 1318
Nazmibeyzade İsmail Bey 1124
Nea İzmirmi 110
Nebatat 176
Nebatat Dersleri 176
Nebatat-ı Saydelaniye 176
Necib Asım (Yazıkız) 119, 319, 338, 323, 326, 1225, 1396, 1588
Necib Paşa 1221, 1224
Necib Ağa (Tanburi) 1217
Necib Melhame Paşa 1033
Necmeddin Sadık (Sadak) 91, 374, 386, 1125, 1202
Necmeddin Okyay 1525, 1527
Nedim 446, 1203
Nekregü 1105
Nemide 415
Neogolos 96
Neretva 101
Nesli-i Cedid Kulübü 207
Nesteren 391, 396, 444
Netayic'ül-Vukufat 1589
Nevahi Nizamnamesi 239
Nevruz 105, 106, 107
Neyyir-i Hakikat 855
Nigar Binti Osman 124
Nigar Hanım 427, 859, 864, 1628
Nigeban Cemiyet-i Askeriyesi 1129, 1130
Niko Alibranti 1507
Nikoğos Balyan 1062, 1064, 1065, 1090
Nikola I 276, 277
Nikolayidi Efendi 116
Niran 427
Nişan Efendi 1687
Nizam-ı Cedid 1252, 1259
Nizamiye Mahkemeleri 597
Nizamname-i Millet-i Ermeniyen 463, 493
Numan Ağa 1217
Numan Usta 1447
Numune-i Terakki 471
Nur 1208
Nur Baba 406
Nuri 84
Nuri Bey 90, 1510
Nuri Ulviye Hanım 861
Nurizade Ziya (Songülen) 1492
Nurettin (Otmar-Savcı) 1502, 1503
Nurettin Bey 1439
Nurettin Şekfati 1617, 1618
Nurullah Esat (Sümer) 1204
Numune Bağ ve Aşı Ameliyat Mektebi 472
Obst E. 193
Ohannes Efendi (Sakızı) 628, 630, 635, 704
Ohannes Efendi (Mühendisoğlu) 1685, 1690
Ohnet 105
Okun Ucundan 407
On Yılın Destanı 446
Orhan Seyfi (Orhon) 404, 430, 446, 1108, 1203
Orman Mektebi 1566, 1580
Orman Müdüriyet-i Umumiyesi 1572
Orman Nizamnamesi 1566, 1567, 1370, 1578, 1580
Orman ve Maadin Mektebi 478
Oria Oyunu 1098, 1203
Osman Efendi 1644
Osman Cemal 405, 406
Osman Hamdi Bey 470, 1054, 1056, 1311, 1312, 1313, 1314, 1603
Osman Nuri (Ergin) 886
Osman Salahaddin Efendi 991
Osman Şems 422
Osmanlı 91, 836, 847, 848, 849, 955
Osmanlı İttihat Mektepleri 491
Osmanlı İttihat ve Terakki Cemiyeti 833, 1458
Osmanlı Amele Cemiyeti 794, 800, 810
Osmanlı Bankası 693, 696, 699, 730, 737, 763, 771, 775, 776, 777, 781
Osmanlı Cemiyet-i Hayriye-i Nisvaniye 208
Osmanlı Demokrat Fırkası 385, 1438
Osmanlı Deutsche Beldge 848
Osmanlı Genç Dernekleri Mecmuası 536
Osmanlı Güç Derneği 534
Osmanlı Güç Dernekleri 203, 208, 534
Osmanlı Hassa Mimarları Ocağı 1078
Osmanlı Hukuk Cemiyeti 202
Osmanlı Hürriyet Cemiyeti 837, 840
Osmanlı Hürriyet ve Teavün-i Milli Cemiyeti 207

Osmanlı Hürriyetperver Avam Fırkası 1121
Osmanlı Kadınları Terakkiperver Cemiyeti 208
Osmanlı Kadınları Şefkat Cemiyeti 208
Osmanlı Kambyo ve Menkul Kıyametler Şirketi 696
Osmanlı Matbuat Cemiyeti 207
Osmanlı Milli Olimpiyat Cemiyeti 1502
Osmanlı Mektepleri Tevhid-i Mesai Cemiyeti 491
Osmanlı Müellifleri 191
Osmanlı Mühendis ve Mimarları Cemiyeti 202
Osmanlı Sanatkarları Cemiyeti 208, 821
Osmanlı Sosyalist Fırkası 132, 817, 819, 821, 822, 823, 1450, 1451, 1452
Osmanlı Sulh ve Selamet Cemiyeti 207
Osmanlı Supplement Français 848
Osmanlı Terakki Cemiyeti 800
Osmanlı Terakki ve İttihat Cemiyeti 836, 838, 840
Osmanlı Terakki-i Sanayi Cemiyeti 820, 821
Osmanlı Trajedi Kumpanyası 1617
Osmanlı Tütün Rejisi 782
Osmanlı Uhuuvet Cemiyeti 202
Osmanlı Ziraat ve Ticaret Gazetesi 636
Osmanlı Çiftçiler Derneği 639
Osmanlı-İngiliz Ticaret Antlaşması 653, 654, 655, 688, 719, 724
Osmanlı-Fransız Ticaret Antlaşması 667
Osmanlı-Rus Savaşı 1368
Osmanlı-Sırp Savaşı 1367
Osmanlı-Yunan Savaşı 1897, 1369
Othello 396
Otoman Bank 725
Otomobil Nuri 1495
31 Mart Olayı 1469, 1495

Ö

Öğüt 1208
Ömer Besim (Koşalay) 1503
Ömer Faruk Efendi 1182
Ömer Ferid (Kam) 1402 bk. Ferid
Ömer Fevzi 1207
Ömer Paşa 1365
Ömer Seyfeddin 120, 124, 327, 404, 405, 406, 407, 415, 428, 429, 438, 446, 1203, 1398, 1627
Ömer Subhi Bey 191
Ömer Vasfi 1524
Ömer Şevket (Öncel) Bey 185
Ömer'in Çocukluğu 398
Örfi Hukuk 602

P

Palabıyık Mehmed Efendi 512
Palmerston 621, 622 bkz. Lord
Palyaço 1098
Paravan 404
Parfite 534
Paris Antlaşması 276, 277, 278
Paris Konferansı 276, 277
Paris Kongresi 277, 281
Parvus 631, 633, 638
Parça Boşçası 858, 863
Pasaroğlu Antlaşması 278
Patris 110
Paul et Virginie 393, 394, 409
Pavlaki (Fenerli) Paşa 173
Pembe Maşahlı Hanım 406
Peri Kızı 446
Pertev Efendi 611
Pertev Paşa 316, 334
Perthus de Edmond 727
Peruz 1223
Peyam 91, 93
Peyam-ı Sabah 93, 1098, 1207, 1208
Peyami Safa 405, 416
Pharmacopée Militaire Ottoman 168
Pinti 855, 1102
Pinti Hamit 1099
Piri Reis 191
Pirizade Mehmet Sait Efendi 511
Piyale 404, 428
Piyasa 1209
Polis Dershanesi 472
Polis Memurları Mektebi 473
Polis Nizamı 607
Polis Nizamnamesi 792, 803
Pomak Osman 1486

Posta Nezareti 1638, 1650
Posta ve Telgraf Mektebi-İ Âlisi 1650
Postane-i Âmiriye 1640
Prizren 101
Prens Emine 861
Prens Sabahaddin 354, 382, 383, 384, 483, 630, 834, 835, 847, 848
Proust 406
Püsküllü Bela 1104

R

Raimondo d'Aronco 1081, 1087, 188
Rabotniceski Vestnik 820
Racine 390, 396
Ragıp Nureddin (Ege) 531, 1125
Rağbet 855
Rahmi Bey 131
Raif Efendi 1135, 1147
Raif Necdet 1625
Raif Necdet (Kestelli) 122
Raik'in Annesi 416
Rami Mehmed Efendi 278
Ramiz (Gökçe) 1107
Rasathane-i Âmiriye 167
Ratipzade Mustafa 1136
Rauf (Hasağası) 1503
Rauf (Orbay) 1112, 1115, 1116, 1117, 1131, 1135, 1143, 1144, 1146, 1147, 1149
Rauf Yekta Bey 1210, 1232, 1235
Raşid Müverrih mi? Sair mi? 1590
Raşid Rıza 1034, 1408
Reşidüttatb Atuf Efendi 59
Reczaizade Ekrem 78, 116, 317, 337, 338, 359, 360, 390, 391, 392, 394, 396, 397, 398, 399, 409, 413, 418, 419, 421, 423, 424, 425, 434, 435, 436, 439, 444, 1623, 1625
Recep Zühtü (Soyak) 1205
Redif Hazinesi 931
Redd-i İlhak Cemiyeti 1124
Redd-i İlhak Heyeti-i Milliyesi 1138
Redhouse, James 156
Refi Cevat (Ulunay) 1202
Refik Bakter dr. 1326
Refik Bey (Koraltan) 994
Refik Efendi 990
Refik (Güran) 1336
Refik Halid (Karay) 116, 123, 403, 404, 405, 406, 407, 427, 428, 1098, 1106, 1125, 1203, 1439
Refik Nevzad 817, 821, 844
Refik Osman (Top) 1495, 1496
Refet (Bele) 1136, 1146
Rehnuma 1209
Rehnuma-i Muallimin-i Sıbyan 480
Reji Şirketi 710
Renin 91, 92
Renan Müdafaaanamesi 420
Resimli Gazete 426
Resimli Salon Mecmuası 1203
Resimli ve Haritalı Coğrafya 92
Resm-i Damga Nizamnamesi 941
Resmi Türkiye Komünist Fırkası 1449
Rey, Ahmet Reşit 426
Reşid Akif Paşa 1117
Reşid Rıza 142, 1409
Reşad Rıza Bey 1322
Reşad Rıza dr. 1327, 1338
Reşat Danyal 1490
Reşat Nuri 125, 404, 405, 406, 407
Reşat Nuri (Drago) 1204
Rifaa el-Tahtavi 1033
Rifat (Menemencioglu) 1127
Rifat Bey 117, 319
Rıza Efendi 1217
Rıza Fazıl 1614
Rıza Nur 1130, 1438, 1439
Rıza Tahsin Bey 169
Rıza Tevfik (Bölükbaşı) 119, 122, 125, 130, 360, 361, 404, 429, 430, 444, 445, 1439
Risale-i Fethiye 162
Risale-i Hasiyyet-i Kinakına 1330
Risale-i Telkhi-i Bakari 1334
Riyaset-i Cumhuriyet Armoni Müzikası 1234
Riyaset-i Cumhuriyet Filarmonisi 1234
Riyaset-i Cumhuriyet Musiki Heyeti 1234
Robenson Hikâye-i Garibesi 409
Robert Kolej 496, 498
Romeo ve Juliet 396, 1693
Rotschild 680
Rousseau 390, 398
Rubailer 404
Ruh-i Bikayd 428

Ruhi (Arel) 1311, 1318
Ruhsati 424
Rum Cemiyet-i Edebiyesi 493
Rum Darülfünunu (Kuruçme) 492
Rum Edebiyat Derneği 462
Rumeli 91, 101
Rus Ticaret Odası 751
Ruzname 78, 407
Ruzname-i Ceride-i Havadis 77, 81, 116, 159, 449
Ruşen Esref (Ünaydın) 407, 1149, 1205
Rûbab-ı Şikeste 401, 424, 425
Rûbab'm Cevabı 401
Rûmüzü'l-Hikem 622
Rûsum-i Sitte İdareesi 670, 702
Rûsum-i Sitte Antlaşması 710, 712
Rûsumat Emaneti 669, 941, 944, 945
Rûsumat Memurları Mektebi 473

S

Saad Zağlul 1034
Saadet 87, 91, 434, 855
Sabah 87, 90, 91, 92, 437
Sabahaddin Bey 385, 386 bkz. Prens
Sabatay Sevi 464
Sabr-ü Sebât 444
Sabri Mahir 1510
Sadi Belger 1527
Sada 855
Sada-yı Hak 111, 127, 528, 1206, 1207
Sada-yı Millet 92, 848, 855
Sadakat 855
Sadık Bey 1438
Sadık Rifat Paşa 250, 252, 316, 334, 352, 355, 391, 622, 623, 1544
Sadık Vıcdani (Kayıkçioğlu) 992
Sadrettin Celal (Antel) 827, 1204
Sadullah Ağa 1229
Sadullah Efendi 1135
Sadullah Paşa 355, 424, 469, 480
Safahat 404, 426
Saffet (Atabinen) 1227, 1233, 1234
Saffet Paşa 285, 309, 310, 470, 479, 480, 481, 693
Safveti Ziya 402, 414
Safveti Nezih 403
Sahak Ebru 1586
Sahne 125
Sahra 394
Said Halim Paşa 65, 299, 1163, 1304-1306, 1411-1415, 1432
Said Molla 1202
Said Nursi 988, 1413, 1414, 1418
Said Paşa 296, 481, 482, 528, 748, 749, 750
Said Selahaddin (Cihanoglu) 1518
Said Tevfik (Said Çelebi) 1497
Said Çelebi 1203
Sain-Pierre de Bernardin 409
Sainte-Beuve 438
Sait Efendi (Neyzenler) 1217
Sait Molla 1131, 1134
Sakızlı Ohannes Efendi 114, 117 bkz.
Ohannes Efendi
Salah Cimcoz 122, 1200
Salih Efendi 117, 1324
Salih Efendi (Suyolcuzaade) 1217
Salih Molla Aşki 1312
Salih Paşa 1179, 1185
Salih Zeki (Aktay) 65, 164, 167, 179, 430, 468, 469
Salon Köşelerinde 402
Sami Bey (Yen) 1477
Sami Efendi 1524, 1526, 1527, 1528
Sami Paşa 796, 797, 829, 830
Samihi (Rifat) Bey 90
Samipaşazade Sezai 125, 360, 390, 391, 394, 397, 398, 409, 413, 1623
Sami (Yetik) 1311
San'a 101
Sanayi 130, 638
Sanayi-i Nefis Mektebi 471, 1311
Sancak 213, 216, 848, 849, 855
Sanders, Von Liman 1110, 1374
Sanska Boşna 855
Sansür 607
Sara Manik 1614
Saray ve Ötesi 402
Sarfi-i Türki 1588
Sarı Mehmed Paşa 250
Sarkis Balyan 1056, 1060, 1065, 1090
Satı Bey 127, 473, 482, 483, 484
Satvet Lütüfi (Tozan) 842, 1128
Satvet-i Milliye 1209

Sava Paşa 466
Say ve Tettebbu 531
Scallieri-Aziz Bey Komitesi 832
Sebilü'r-Reşad 122, 126, 128, 439, 1206, 1207, 1387, 1402, 1413
Sebat 855
Sedat (Simavi) 1098, 1100, 1105, 1107, 1203
Sedat Nuri (İleri) 1103, 1106, 1107
Sefiller 393
Sefine-i Evliya 992
Sekban-i Cedid 1260
Selahi Bey 1681
Selahaddin (Türsen) 1502
Selahaddin Enis (Atabeyoglu) 405, 406
Selahattin (Ulusalerk) 1204
Selamet 855, 1208
Selanik 97, 101
Selanik Amele Cemiyeti 820
Selanik Bankası 770
Selanik Olayı 1457
Selanik Sosyalist İşçi Federasyonu 800, 819, 820, 822, 826
Selanikli Tevrik 90, 447
Selim Faris Efendi 846
Selim Mansur 193
Selim Melhame Paşa 914
Selim Sabit Efendi 468, 480, 482
Selim Sırrı (Tarcan) 534, 535, 536, 1475, 1477, 1478, 1500, 1507
Sendika Meseleleri 827
Sened-i İktifak 10, 12, 13
Senefeler 1682
Senin 91, 92
serab-ı Ömrüm 404, 405
Serasker Rıza Paşa 1239
Serbest Bulgaristan 855
Serbest Fikir 1386
Serbesti 91, 526, 527
Sergi-i Osmani 1456
Sergüzeşt 397, 398, 399, 413
Serkaz 1098
Sermet Muhtar (Alus) 406, 1103, 1628
Server Paşa 704
Servet 116
Servet Bey 1135
Servet-i Fünun 87, 91, 115, 116, 119, 360, 400, 403, 424, 425, 426, 436, 1688
Servet-i Fünun Edebiyatı 399
Servigen Efendi dr. 1327
Seviye Talip 416
Sevda-yı Say ü Amel 627
Seydi Yahya 396
Seydişehirli Mahmud Esad 126
Seyf-i Hakikat 855
Seyhan 101
Sezid Mustafa 248
Seyit Abdülkadir Efendi 1439
Seymour, Hamilton 276
Seyyid Abdülkadir Efendi 1131
Seyyid Ahmed Han 1405, 1411, 1419
Seyyid Ali Fethi Efendi 187
Seyyid Ali Paşa 162
Seyyid Bey 1415
Seyyid Emir Ali 1405
Seyyare-i Yeni Dünya 1208
Shakespeare 391
Sihhiye Müdüriyeti Umumiyesi 1321, 1322
Sihhiye Çavuş Mektebi 1321
Sırat-ı Müstakim 122, 126, 128, 1387, 1402, 1405, 1409, 1410, 1416
Sıtkı (Dursunoglu) 1208
Siçilli-i Ahval 262
Siçilli-i Ahval Daire-i Umumiyesi 1247
Siçilli-i Nüfus Nizamnamesi 1241
Siçimoglu Halil 1487
Silifkeli Şükru 1502
Silah 91
Simcon Kalfa 1043
Sinan Bey 1308
Sinekli Bakkal 406, 416
Sinema Postası 1203
Sirac 116
Sivas 101
Sivas Kongresi 1137, 1138, 1148, 1145, 1146, 1147, 1148
Siyah Inciler 401
Siyavuş 396
Smyrnen 103
Sodom ve Gomora 405, 406
Solgun Demet 402
Son Eseri 416
Son Haber 1209
Sosyalist 91
Sosyalizm ve Rehber-i Amele 821

Sönen Kandiller 407, 446
 Sonmüşt Yıldızlar 406
 Söz Birliği 1209
 Sözde Kızlar 405, 406, 416
 Spectateur Oriental 94
 Spor Alemi 1203
 Stamboul 97
 Su Sinekleri 406
 Suat Hayri (Ürgüplü) 1503
 Subhi Edhem 370
 Suhteoğlu Mehmed 1480, 1487
 Sukutizade Muhammed Şerif 993
 Sulh ve Selamet-i Osmaniye Fırkası 1128
 Subhi Ethem 128
 Subhi Ezgi 1232, 1235
 Suhi Nuri (İleri) 1201
 Suriye 101
 Surname-i Vehbi 1309
 Suyulcu Mehmet 1487
 Suzi Bey 185
 Süleyman Nazif 120, 123, 125, 138, 327, 401, 427, 1135, 1200, 1392
 Süleyman Necati 1135, 1208
 Süleyman Nesib 120, 124, 125, 401, 424, 426
 Süleyman Paşa 338, 346, 348, 349, 350, 421, 429, 1395, 1438, 1439
 Süleyman Seyyid 1310, 1315
 Süleymanname 1309
 Sümmani 424

S
 Şafak 855, 1095
 Şah ve Padişah 1099
 Şah Veliyullah 1401
 Şair 1203
 Şair Evlenmesi 78, 356, 390, 393, 395, 412, 422, 448
 Şair Kazım 1502
 Şairler Derneği 404
 Sakir Ağa 1217, 1230
 Sam Mektebi-i Tıbbiye-i Mülkiyesi 172
 Sam Tibbiyesi 171, 473
 Samram Hanım 1223
 Sanizade Ataulah Efendi 154, 155, 200, 1334
 Sarıvari Medeniyet 1095
 Sark II, 855
 Sark Varyete Kumpanyası 1617
 Sark ve Garp 856
 Sark Yıldızı 1209
 Sark'ın Sesi 1208
 Sark-ı Karib Muavenet Heyeti 500
 Sark-ı Musavver 856
 Sarki Anadolu Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti 1144, 1147, 1148
 Şecere-i Türki 1588
 Şefik (Atabey) Bey 1510
 Şefik Bey 1523, 1528
 Şefik Hüsnü (Deymer) 1204
 Şehir Mektupları 402, 1099
 Şehabeddin Mercani 138
 Şehabeddin Süleyman 122, 403, 428, 1625, 1626
 Şehbal 123, 125
 Şehbender Şükrü Bey 1124
 Şehbenderzade Ahmed Hilmi 61, 992, 1417
 Şehremaneti Meclisi 242
 Şehsuvarzade Mehmet Behcet 122
 Şeker Ahmed Paşa 1310, 1311, 1312, 1313, 1314, 1315, 1316, 1334
 Şemsi Bey 174
 Şemseddin (Günaltay) 126, 988, 1402, 1403, 1408, 1410, 1417
 Şemseddin Sami 90, 115, 323, 333, 336, 338, 349, 392, 393, 396, 397, 398, 409, 410, 412, 418, 421, 445, 449
 Şen, Bimen 1223
 Şerafeddin Mağmumi 845, 846
 Şerafeddin Tefvik (Tertemiz) 176
 Şerare 394
 Şeref Hanım 989
 Şerafeddin Suayb Efendi 991
 Şerh-i Cedavilü'l-Ensah 161
 Şeriat 602
 Şeriat Mahkemeleri 595, 598
 Şerif (Aykan) 1159
 Şerif Paşa 844
 Şermin 400, 445
 Şevket (Ödül) Bey 1124
 Şevket Bey 1124
 Şevki (Sezgin) 1508
 Şevki Bey 1231
 Şevki Efendi 195, 1522

Şeyh Fevzi Efendi 1135
 Şeyh Galib 984
 Şeyh Halid 1401
 Şeyh Muhyiddin Efendi 989
 Şeyh Osman Salahaddin Efendi 989
 Şeyh Safvet (Yetkin) 992, 994
 Şeyh-i Ekberî Niçin Severim 994, 1417
 Şişevdi 402, 414
 Şimendifer Memurları Mektebi 474
 Şinasi 46, 48, 49, 77, 78, 80, 114, 315, 318, 337, 338, 343, 344, 354, 355, 356, 390, 391, 392, 393, 394, 411, 412, 423, 432, 433, 441, 448, 452, 453, 1686, 1699
 Şirket-i Hayriye 549, 782, 783
 Şirket-i Mahsusa 549
 Şirket-i Tedrisiye-i Osmaniye 491
 Şirvanizade Rüşdü Paşa 346
 Şule-i Edeb 108
 Şule-i Maarif 494
 Şule-i Maarif Mektebi 494
 Şura-yı Osmani 850, 856
 Şura-yı Devlet 212, 257, 268, 581, 593
 Şura-yı Ümmet 91, 384, 836, 847, 849, 850, 856, 1423
 Şükrü Halil Bey 1503
 Şükûfe Nihal (Başar) 125, 430, 872, 873
 Şükûfezar 858, 863

T
 Taassuk-i Talat ve Fırat 397, 398, 412, 418, 449
 Tabib Müsavirliği Mektebi 474
 Table 856
 Tahir Bey 993
 Tahir Hayreddin Bey 1438
 Tahirü'l-Mevlevi (Olgun) 122
 Tahavvulat 162
 Tahrib-i Harahat 434
 Tahrib-i Emlâk Dairesi 942
 Tahrib-i Emlâk Nezareti 937
 Tahsin Bey 173
 Tahsin Nahid 120, 124, 403, 428, 1626
 Taine, Hippolyte 360, 361, 367, 437
 Ta'kib 434
 Takib-i İstikbal 856
 Takiyeddin Mehmet 165
 Takdir-i Elhan 399, 434
 Takvim-i Vakayi 70, 71, 72, 73, 78, 88, 89, 95, 96, 98, 156, 158, 159, 333, 335, 624, 1698, 1703
 Talak-ı Selase 406
 Talat (Erboy) 1495
 Talat Paşa 298, 331, 1113, 1114, 1121, 1176, 1427, 1638
 Talebe 123
 Talebe Defteri 123, 1203
 Talebe Mecmuası 1203
 Talim-i Edebiyat 360, 423, 434, 435
 Tamburacı Osman Pehlivan 1487
 Tanin 91, 92
 Tanrı Misafiri 406
 Tanzimat 64, 91, 1665
 Tanzimat Fermanı 13
 Tarihe-i İlet-i Efronç 1330
 Tarih-i Âlem 348, 1588
 Tarih-i Cevdet 334, 1584, 1585, 1586
 Tarih-i Devlet-i Osmaniye 1588
 Tarih-i Devlet-i Aliyye-i Osmaniye 1587
 Tarih-i Ebu'l-Faruk 1590
 Tarih-i Kadim 401, 422
 Tarih-i Osmani 1590
 Tarih-i Osmani Encümeni 1593
 Tarih-i Osmani Encümeni Mecmuası 1592
 Tarih-i Tedeniyat-i Osmaniye 987
 Tarih-i Tip 174
 Tarih-i Umumi 1590
 Tarik 87
 Tarik Eminî 222
 Tarık 396
 Tarla 856
 Tarsus (Gazete) 1209
 Tasavvuf (Dergi) 992
 Tasavvufun Zaferleri 992
 Tasvir 78
 Tasvir-i Efkâr 77, 78, 79, 80, 82, 92, 116, 432, 1202, 1684, 1699, 1700
 Taş Ocakları Nizannamesi 918
 Taş Parçası 407
 Taşlı 101
 Taşköprizade Ahmed Efendi 625
 Taşnakıtyon 838
 Tatil-i Esgal Cemiyetleri 815
 Tatil-i Esgal Cemiyetleri Hakkında Kanun-

Muvakkat 793, 795, 800, 817, 819
 Tatil-i Esgal Kanunu 796, 799, 816, 819
 Tatil-i İlgal Yasası 801
 Tatlı Sert 1098, 1203
 TBMM 1156, 1158, 1159
 Teali-i İslâm Cemiyeti 208, 1131
 Teali-i Nisvan Cemiyeti 208
 Teali-i Vatan-ı Osmani Hanımlar Cemiyeti 208
 Teceddüt Fırkası 1122, 1124, 1177, 1435
 Tedkik-i Galat-ı Tercüme 450, 451
 Tedrisat-ı İptidaiye 483
 Tedrisat-ı İptidaiye Kanun-ı Muvakkatı 488, 490
 Teehül 397
 Teehül yahut İlk Gözâgrısı 395, 396
 Teessüf 846, 856
 Tekin Alp, 130, 378, 379, 380, 633, 634, 1398
 Tekirdağlı Sarı Hafız 1487
 Tekalif-i Milliye Emirleri 1194, 1198
 Tekalif-i Milliye Komisyonu 1194
 Telgraf Fen Mektebi 469
 Telgraf Haberleri 1208
 Telgraf Mektebi 478
 Telgraf Müdürlüğü 1650
 Telgraf Mülazım Mektebi 469
 Telgrafos 110
 Telif ve Tercüme Nizamnamesi 1695
 Telkhi-i Cüderi Ameliyathanesi 1332
 Teminat 91
 Temaşa 125, 1203
 Temaşa-i Esrar 856
 Temyiz Meclisi 216
 Tenbihat 91
 Tenvir-i Hissiyat Kumpanyası 1617
 Teodor Kasap 72, 73, 74, 390, 391, 395, 449, 611, 1093, 1099
 Terakki 78, 82, 335, 609, 836, 849, 850, 856
 Terakki Eglence 1093
 Terakki Eğlencesi 1101
 Terbiye 386
 Terbiye-i Bedeniye Müslim Mektebi 474
 Terbiye-i Yeni Fikir 483
 Terci-i Bend 422
 Terceme-i Manzume 390, 394, 447, 452, 453
 Terceme-i Telemak 390, 409, 448, 452
 Terceme-i Zic-i Kasini 161
 Tercüman 88, 91, 351, 629
 Tercüman-ı Ahval 76, 77, 78, 79, 80, 334, 356, 390, 422, 448, 1698, 1699
 Tercüman-ı Hakikat 87, 88, 89, 317, 424, 434, 1202, 1684
 Tercüme Odası 77, 79, 248, 249, 260, 261, 279, 280, 355, 452
 Tersane Hazinesi 930
 Tersane Konferansı 282
 Tertib-i Ecza 1324
 Tesis 91
 Tesadüf 402
 Teslis-i Zaviye Mes'alesi 163
 Teşebbüs-i Şahsi 384
 Teşebbüs-i Şahsi ve Adem-i Merkezîyet Cemiyeti 383, 384, 835, 838, 942
 Teshir 109
 Teşkilat 91
 Teşkilat-ı Belediye Kanun-ı 244
 Teşkilat-ı Mahsusa 1127, 1128
 Teşkilat-ı Mehakim Kanunu 598
 Teşvik-i Sanayi Kanun-ı Muvakkatı 1343, 1349
 Teşvik-i Sanayi Kanunu 1352, 1356
 Teşvik-i Sanayi Talimatnamesi 1349
 Tetkikat-ı İklîmiye Encümeni 168
 Tefvîk Nureddin 124
 Tefvik (Sağlam) dr. 1327
 Tefvik (Yunusoglu) 1496
 Tefvik Bey (Macar) 1222
 Tefvik Bey (Çaylak) 1099, bkz. Mehmed Tefvik
 Tefvik Fikret 91, 92, 116, 120, 124, 338, 360, 399, 400, 401, 402, 422, 423, 424, 425, 436, 445, 484
 Tefvik Nevzat 105, 106, 107, 110, 428
 Tefvik Paşa, 164, 1114, 1119, 1177, 1180, 1182, 1183
 Tefvik Rüşdü (Aras) 109, 533, 1122, 1205
 Tefhid-i Mesukat Kanunu 767
 Tezâkir 398, 1584, 1586
 Tıbbane-i Âmirre 154, 466
 Tıbbane-i Âmirre ve Cerrahane 168
 Tibyanu Vesaili'l-Hakaik fi Beyan-ı Selasili'l-Tarâik 992
 Ticaret Gazetesi 1208

Ticaret Kanunnamesi 595
 Ticaret Meclisi 596
 Ticaret Mektebi 471
 Ticaret-i Bahriye Kanunnamesi 595
 Ticaret-i Umumiye Mecmuası 130, 639
 Ticaret ve Ziraat Nezareti 671
 Tiyatro 1101
 Tiyatro ve Temaşa 125
 Tocqueville Projesi 698, 699
 Todori Efendi Kumpanyası 1617
 Tokatlı Molla Lutfi 501
 Tokatlı Nuri 442
 Tokmak 848, 856, 1097, 1098, 1102
 Tomar-ı Turuk-ı Aliyye 990, 992
 Torat, Zion 97
 Tott, Baron de 148
 Trablusgarp 101
 Trablusgarp Savaşı 1372
 Trabzon 101
 Trabzon Muhafaza-i Hukuk-ı Milliyesi 1130, 1142, 1125, 1130, 1142
 Trakya-Paşaeli Müdafaa Heyeti 1124, 1125, 1140, 1141
 Trakya-Paşaeli Müdafaa-i Heyeti 1125, 1140
 Trakya-Paşaeli Müdafaa-i Hukuk Heyeti 1141
 Tuba Ağacı Nazariyesi 473, 481, 482, 483
 Tufeylat-ı Hayvaniye 174
 Tuhfe-i Behic-i Rasini 161
 Tuhfe-i Naili 432
 Tuhfetu'l-Tib 114
 Tuna 101, 102, 850, 856
 Tuna Gazetesi 99
 Tuna Kuyuları 407
 Tunuslu Hayreddin Paşa 1391
 Tunuslu Hayreddin Paşa 1033, 1295, 1297, 1298
 Turfanda mı Yoksa Turfa mı 397, 398, 412
 Turhan Paşa 1667
 Turuk ve Ebniye Nizamnamesi 886, 1049
 Turuk ve Maabir Mektebi 514
 Türk 850, 856
 Türk Bilgi Derneği 128
 Türk Derneği 119, 120, 131, 207, 428, 429, 444
 Türk Derneği Dergisi 128
 Türk Edebiyatı Tarihi 407
 Türk Edebiyatında İlk Mutasavvıflar 407, 439
 Türk Genci 1203
 Türk Gücü Cemiyeti 203, 531, 532, 533, 536
 Türk Kadını 1203
 Türk Medeniyetleri Tarihi 407
 Türk Ocakı 207, 522, 523
 Türk Sesi 404
 Türk Sesi 111, 1207
 Türk Sözlü 120, 429, 439
 Türk Tarihi 1588
 Türk Töresi 407
 Türk Yurdu 120, 128, 129, 130, 328, 329, 429, 439, 631, 632, 638, 741, 744, 1392, 1397, 1410
 Türk Yurdu Cemiyeti 120, 207
 Türk'ün Ateşle İmtihani 407
 Türkiye 385, 1207
 Türkiye el-Fettat/La Jeune Turc 846
 Türkiye İdman Cemiyetleri İttifakı 1479, 1499
 Türkiye İdman Mecmuası 1203
 Türkiye İşçi Çiftçi Sosyalist Fırkası 825
 Türkiye Büyük Millet Meclisi 1151
 Türkiye Halk İştirakiyün Fırkası 1449
 Türkiye Nasıl Kurtarılabılır 383
 Türkiye Sosyalist Fırkası 825, 1452
 Türkiye Tarihi 407
 Türkeli 1207
 Türklerin Ulum ve Fünuna Hizmetleri 1396
 Türklesmek, İslâmlaşmak, Muasırlaşmak 407
 Türkçe İstanbul 1202
 Türkçe Şiirler 339, 404, 428
 Türkçülüğün Esasları 407
 Tütün Rejisi İşçileri Cemiyeti 826
 Tütün Rejisi İşçileri Sendikası 821

U

Uhuvvet 856
 Uhuvvet-i Arabiye-i Osmaniye 202
 Ulug Bey 165
 Ulum 82

Ulum (Ouloum Gazatassı) 856
 Ulum-i İktisadiye ve İctimaiye Mecmuası
 127, 129, 130, 360, 361, 628, 630, 631
 Ulum-i İktisadiyye 118
 Ulum-ı Harbiye 466
 Ulus 1205
 Ulviye Mevlan 124
 Umdetü'l-Hakayık 348
 Umran 116
 Umumi Hıfzıssıhha Kanunu 1322
 Umur-ı Maliye Nezareti 212
 Umur-ı Mülkiye Nezareti 212
 Umur-ı Zaptiye 1268
 Umur-ı Ecnebiye Müdürü 222
 Urquhart, David 621, 622
 Usul-i İsağa 162, 181, 183
 Usul-i İskihkamat 163
 Usul-i Coğrafya 191
 Usul-i Hikmet-i Tabiiye ve Kimya 178
 Usul-i Hendese 161, 162
 Usul-i Kimya 182, 183
 Usul-i Muhakeme-i Ticaret Nizamnamesi
 595, 604
 Usul-i Hikmet-i Tabiiye 179
 Usul-i Muhakemat-ı Cezaiye 604
 Usul-i Muhakeme-i Hukukiye 593
 Utanmaz Adam 402, 414
 Utarit 82
 Uyanış 116

Ü

Üç İstanbul 406
 Üç Tarz-ı Siyaset 1589
 Ümit 856
 Ürgüplü Hayri Efendi 506, 507, 510
 Üss-i İnkılab 611

V

Vahdet-i Vücut 1417
 Vahdet-i Efendi 1523
 Vahideddin 1177, 1178
 Vahram Papazyan 1502
 Vakıf 303, 317, 858, 863, 1201, 1202
 Vakayı-ı Mısıriye 70, 156
 Vakayı-ı Tıbbiye 112, 113, 114, 171
 Vali 213, 216
 Valide Mektebi 248
 Valide Sultan 1675
 Varlık 1208
 Vasil Naum 182, 184
 Vasfi (Çınar) 1495
 Vasfi Bey ile Mukaddes Hanım 397
 Vasfi Efendi 1439
 Vasif 111
 Vasif (Çınar) 1207
 Vassita-i Servet 115
 Vatan 82, 848, 856
 Vatan ve Hürriyet Cemiyeti 837
 Vatan yahut Silistre 84, 396, 1700
 Vatandaş 109
 Vaybelim Ahmed Ağa 1216
 Vecihi 402
 Vecdi (Çağatay) 1509
 Vedat (Tek) 1082, 1083
 Vedat Nedim (Tör) 1204
 Vedat Örfi (Bengü) 125
 Vefa İdman Yurdu 1492
 Velid (Ebüzziya) 1200
 Veleç Çelebi (İzbudak) 119, 320, 326, 338,
 349, 444, 992
 Vergine Karakaşyan 1614
 Vidimli Tevfik Paşa 163, 513
 Vilayet 216
 Vilayet İdare Meclisi 216, 222, 226
 Vilayet Hariciye Müdürlüğü 280
 Vilayet Nizamnamesi 215, 216, 222, 234,
 235, 237, 239, 242, 599
 Vilayet Umum Meclisi 216, 226
 Vilayet ve Belediye Kanunu 894
 Vilayetler Kanunu 225
 Virjin (Büyük) 1223
 Virjin (Küçük) 1223
 Viyana Kongresi 272, 274, 278
 Vlahof Efendi 810, 1451
 Volkan 91, 202, 1405
 Voltaire 390
 Von Hoff 535, 536
 Vukçetirli Hasan Bey 1438
 Vurun Kahpeye 416

Vuslat 396, 399
 Vüzera Kanunnamesi 257

W

Wettendorf Bey 704
 White Charles 569
 Whittall Şirketi 665
 Wilhelm II 284, 291
 Wilson Prensipleri Cemiyeti 1125

Y

Ya Gazi Ya Şehit 396
 Yahya Kemal (Beyatlı) 404, 407, 426, 429,
 430, 439, 1203
 Yahya Naci Efendi 279
 Yakup Cemil 1113
 Yakup Kadri (Karaosmanoğlu) 116, 403,
 405, 406, 407, 415, 416, 417, 427, 428, 429,
 439, 1202, 1203
 Yalnız Efe 405
 Yaban 406
 Yanardağ 404
 Yanya 101
 Yaprak Dökümü 405, 406
 Yarahlara Yardım Komitesi 859
 Yaranuhi Karakaşyan 1614
 Yaşar İsmail 1486
 Yaşar Nezihe (Bükülmez) 124, 868
 Yemen 101
 Yeni İslâm Müctehidlerinin Kıymet-i
 İlmiyesi 1418
 Yeni Adana 1207
 Yeni Asir 107
 Yeni Coğrafya Atlası 192
 Yeni Dünya 1206, 1208, 1209
 Yeni Fikir 856
 Yeni Giresun 1208
 Yeni Gazete 91
 Yeni Gün 1200, 1201
 Yeni Hayat 1207, 1208, 1209
 Yeni Lisan 339
 Yeni Mecmua 122, 128, 129, 130, 132, 378,
 439, 483, 632, 633
 Yeni Mektep 1209
 Yeni Osmanlılar Cemiyeti 1456
 Yeni Osmanlılar Tarihi 398
 Yeni Tiyatro Cemiyeti 1617
 Yeni Tasvir-i Efkar 91
 Yeni Turan 405, 416, 417
 Yeni Türkiye 1208
 Yeni Zaman 856
 Yeni Ün 1202
 Yenibahçeli Nail Bey 1127
 Yeniçeri 1104
 Yenışehirlizade Halid Eyüb 107
 Yeryüzünde Bir Melek 397, 413
 Yesarizade Mehmed İzzet 1526
 Yesarizade Mustafa İzzet 1521, 1527, 1685
 Yevmi İzmir 107
 Yeşil Gece 405, 406
 Yeşil İlgaç 1207
 Yeşil Ordu Cemiyeti 1449
 Yıldırım 856
 Yıldız 856
 Yirmisekiz Çelebi Mehmed 247
 Yirmisekiz Çelebi Mehmed Efendi 137
 Yolageldili Kasım Efendi 1124
 Yoldaş 1207
 Yorgo Alibranti 1507
 Yoruk Ali Efe 1170
 Yoruk Ali Pehlivan 1481
 Yuha 1098, 1103
 Yunan Savaşı 664
 Yunus Nadi (Abahoğlu) 91, 120, 1375, 376,
 986, 1122, 1125, 1202
 Yusuf Ağah Efendi 279
 Yusuf Akçura 119, 120, 130, 131, 428, 637,
 743, 744, 850, 1136, 1205, 1391, 1396,
 1410, 1589
 Yusuf Behçet Bey 611
 Yusuf Bey 1108
 Yusuf Franko Paşa 1102
 Yusuf Kâmil Paşa 390, 409, 448, 452
 Yusuf Paşa 692
 Yusuf Ziya (Ortaç) 404, 429, 430, 446,
 1108, 1203, 1626
 Yusuf Ziya (Öniş) 1498
 Yüksek Karantina Meclisi 1323
 Yüksek Karantina Meclisi Bürosu 1323

Z

Zafer 1207, 1208
 Zafername 394, 1099
 Zahir Hazinesi 929
 Zakarya Beykozluyan 1095, 1096
 Zaman 856
 Zaman Şıkları 395
 Zaniyeler 405, 406
 Zati Bey (Arca) 1124
 Zavalı Necdet 403
 Zavalı Çocuk 396
 Zehra 397, 398, 424
 Zeki Bey 92, 528
 Zeki Cemal 1107
 Zeki Mehmed Ağa 1217
 Zeki Paşa 1439
 Zeki Rıza (Sporel) 1496
 Zekâ 429
 Zekai Bey 769
 Zekeriya Sertel 1206
 Zelliç, A. 1682
 Zembilli Ali Cemali 264
 Zemzeme 394, 399
 Zevra 88, 101
 Zeytindağı 407
 Zic-i Uluğ Bey Şehri 165
 Ziraat Bankası 769, 771, 772, 773
 Ziraat Mektebi 487
 Ziraat ve Ticaret 1207
 Ziraat ve Ticaret Müdürü 222
 Ziya 993, 1677
 Ziya Bey 1502, 1503
 Ziya Gökalp 120, 128, 130, 131, 138, 327,
 328, 330, 340, 361, 371, 372, 373, 375, 376,
 378, 380, 404, 407, 415, 428, 429, 439, 445,
 446, 459, 473, 475, 482, 483, 484, 503, 506,
 532, 633, 740, 744, 1163, 1200, 1209, 1225,
 1226, 1393, 1398, 1399, 1403, 1411, 1413,
 1414, 1591, 1592, 1677
 Ziya Paşa 49, 63, 80, 82, 85, 315, 316, 318,
 336, 338, 345, 389, 390, 392, 394, 421, 422,
 423, 426, 434, 441, 442, 453, 1099, 1700
 Zeros Paşa 1332, 1335, 1337 bkz.
 Aleksandr
 Zohrab Efendi 637, 638, 800
 Zola 391
 Zanaro 1313
 Zuhuri 856
 Zulmetten Nura 988
 Zuhtu (İmhan) 1136
 Zümrüd-ü Anka 1098, 1203

